

Giới thiệu Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!

Tình yêu luôn có những lý lẽ riêng của nó, giữa hai con người xa lạ vì một chữ duyên mà gắn kết lại với nhau co dù không chung đường đi.

Số phận đã sắp đặt cho hai người gặp nhau, để rồi cô mùa quảng yêu hắn, yêu một người vốn chẳng bao giờ thuộc về mình. Mất đi lần đầu tiên của người con gái cho hắn, cô cũng mất luôn cả trái tim mình.

- Lâm, em có thai rồi!

- Phá!

Một chữ ngăn gọn từ miệng hắn buông ra đã hoàn toàn dìm chết trái tim cô, cô yêu hắn, nhưng còn hắn thì sao? Ngoài club ồn ào mỗi đêm, ôm ấp những nữ sinh nóng bỏng trên tay, hắn có bao giờ nhớ đến cô dù chỉ một giây?

Nhưng họ lại kết hôn, một cuộc hôn nhân đậm máu và nước mắt. Vì đứa bé mà kết hôn hay vì một lý do nào khác? Nhưng hắn chưa từng tin rằng đứa bé là con của hắn.

Đêm tân hôn của họ, hắn chỉ đến để thỏa mãn dục vọng của mình, hành hạ thân xác cô đến khi hắn vừa lòng....

Khoảng thời gian cô mang thai, hắn không chửi mắng cô thì cũng đưa tình nhân của hắn về nhà, cùng ân ái trên chiếc giường cưới của hai người. Bắt cô lau người cho ả tình nhân của hắn.

Nhưng vì yêu hắn, cô chấp nhận mọi thứ!

Ngoài làm dụng cụ phát tiết cho hắn thì cô có là gì đâu.

Vợ?

Nghe thật buồn cười!

Cô giống một kỹ nữ do hắn mua về thì đúng hơn!

Ngày cô sinh ra tiểu công chúa, hắn không ở bên cô, hắn đang vui vẻ bên một ả tình nhân khác!

Bất cô ở lại chứng kiến bọn họ làm tình, rồi lại ép cô nằm lên chiếc giường mà ả đàn bà kia đã nằm qua, để hắn thỏa mãn dục vọng của mình lần nữa...

- Con đang khóc! Em muốn về phòng với nó!

- Cởi quần áo ra, lên giường nằm cho tôi!

Cô đã khóc rất nhiều,

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 1:

Reng reng reng

Chuông điện thoại trên đầu giường của Hàn Dĩ Xuyên vang lên liên tục, cô lười biếng ngồi dậy và nghe điện thoại, vừa ngáp vừa trả lời

- Thuyền An à? Có chuyện gì mà sáng sớm đã gọi tớ vậy? Hôm nay là chủ nhật mà!

Đầu dây bên kia trả lời là giọng của một cô gái rất trong trẻo

- Dĩ Xuyên! Cậu không nhớ hôm nay phải nộp bài luận văn cho thầy sao?

Hàn Dĩ Xuyên bừng tỉnh, cô vò nát mái tóc đáng thương của mình, nhảy cẫng xuống giường

- Tớ biết rồi! Tớ sẽ đến ngay đây, cậu đợi tớ nhé!

Thuyền An nói bằng giọng tức nuối

- Xin lỗi Dĩ Xuyên! Tớ đã nhờ La Đạt nộp hộ từ hôm qua rồi! Xem ra cậu phải đi một mình thôi!!

Hàn Dĩ Xuyên chán nản than thở

- Haizza! Thật là đen đui mà!

Cô cúp điện thoại rồi nhanh chóng chạy đi làm vệ sinh cá nhân.

Không quá 15 phút, cô đã chạy vụt ra đến phòng khách.

Vừa đúng lúc mẹ cô từ trong nhà bếp đi ra

- Con bị ma rượt hay sao mà chạy không cần mạng vậy? Vào ăn sáng cái đã nào!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn đồng hồ trên tay, cô đang rất vội nhưng nhìn mẹ chân thành như vậy, cô thật sự không biết phải từ chối thế nào.

Mẹ cô lúc nào cũng vậy, bà chăm chút cho cô cẩn thận đến từng chút một, từ việc cô ăn gì, uống gì, mặc gì,.... mẹ cô đều rất quan tâm.

Bà tới chải chuốt từng sợi tóc của con gái, nhìn chiếc áo somi trên người cô xem thử đã thẳng thớm chưa

- Con đó, con gái người ta là phải dành chút thời gian để trưng diện, ngoài việc học hành ra, con cái gì cũng chỉ chờ mẹ nhắc thôi, vậy thì làm sao mà có thể lấy chồng đây chứ?

Hàn Dĩ Xuyên cười thè lưỡi, cô ôm lấy cánh tay đã có vài nếp nhăn của mẹ, tựa đầu vào vai mẹ

- Con giống mẹ đấy thôi! Con đã nói là sẽ không lấy chồng rồi, sẽ sống cùng mẹ thật lâu, thật lâu, sẽ làm hết những gì mà ba chưa kịp làm nữa ạ!

Bà Hàn xoa xoa đầu con gái, bà nhìn lên bức di ảnh trên bàn thờ, người chồng quá cố của bà đã ra đi từ rất sớm, bà phải tự nuôi con một mình. Hai mẹ con rất yêu thương nhau, như hai chị em, cũng như hai người bạn. Bà biết con gái bà vì muốn ở cạnh chăm sóc bà nên đã từ chối rất nhiều cơ hội đi du học nước ngoài, dù là học sinh luôn đứng đầu khối nhưng tương lai của con lại quá mờ mịt.

Hàn Dĩ Xuyên vuốt ve gò má của mẹ, mẹ cô đã già lên trông thấy. Cô cười trong nước mắt

- Con phải đi đây ạ! Mẹ chịu khó ăn sáng, sau đó uống thuốc nhé!

Bà Hàn gật đầu, mỉm cười nhìn con gái. Bà bị bệnh tim đã hơn mười năm rồi, từ ngày chồng bà mất. Lúc nào bà cũng phải có thuốc bên mình và phải uống thuốc đều đặn để kiểm soát bệnh.

Hai mẹ con tạm biệt nhau, Hàn Dĩ Xuyên đi ra khỏi nhà. Bóng dáng nhỏ bé tung tăng như chim sẻ của cô là hình ảnh tuyệt đẹp nhất có thể an ủi lòng người mẹ già.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Gặp Từ Lâm

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 2: Gặp Từ Lâm

Hôm nay là ngày chủ nhật mà còn phải đến trường để nộp bài. Hàn Dĩ Xuyên chán nản đi ra từ dãy hành lang của trường. Cô đang đứng ở cầu thang thì Doãn Thiên Duật vừa đi tới

- Này! Dĩ Xuyên! Cậu nộp bài rồi sao?

Hàn Dĩ Xuyên nhìn người bạn cùng bàn của mình, cô ngáp lên ngáp xuống

- Thật là tên xấu xa kia mà, hôm qua cậu nhận bài giúp tớ để hôm nay nộp hộ thì tớ đã không phải xa chiếc giường thân yêu của tớ sớm như vậy rồi.

Doãn Thiên Duật hôm nay ăn mặc rất thoải mái, chiếc áo somi trắng để thả vài cúc áo ở trước ngực, quần Jean đen ôm lấy đôi chân thon dài, anh ta cười nhạt

- Tớ chưa làm bài thì tới nộp cho cậu? Rồi hơi à?

Hàn Dĩ Xuyên không thèm đôi co với anh ta nữa, cô vừa đi vừa ngáp

- Hôm nay lại đi chơi với chị đại nào nữa đây?

Doãn Thiên Duật bước đi cạnh cô, thờ ơ trả lời

- Đi chơi đàn ông đấy, cậu đi không?

Hàn Dĩ Xuyên biết thừa tên này chẳng bao giờ nói chuyện nghiêm túc nên cô cũng chẳng bận tâm nữa.

Ra đến cổng trường, điện thoại của Doãn Thiên Duật chợt đổ chuông, sau khi anh ta nghe điện thoại xong thì vội vã nói

- Dĩ Xuyên, cậu giúp tớ chuyện này được không?

Hàn Dĩ Xuyên khó hiểu nhìn anh ta

- Có chuyện gì sao?

Doãn Thiên Duật nhanh chóng đi tới mở cửa xe, lấy từ trong đó ra một chiếc hộp khá lớn được đựng trong một chiếc túi giấy

- Cậu đi dự sinh nhật giúp tớ được không?

Hàn Dĩ Xuyên chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả, cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn mà cầm lấy túi đồ

- Ồ, ơ, ơ!

Doãn Thiên Duật vừa vào trong xe vừa nói

- Trước mắt cậu cứ thay đồ trước đi, địa chỉ là ở Club ngay ngã ba trước mặt, cậu cứ nói là đến thay tớ thì họ sẽ để cậu vào. Nhớ đưa quà sinh nhật giúp tớ!

Nói xong, anh ta lái xe vụt thẳng. Hàn Dĩ Xuyên nhìn theo mà vẫn chưa kịp phản ứng. Cuối cùng thì cô cũng chỉ còn biết than thầm cho cái nghịch cảnh của mình!!!

Dù có vội gì thì tiệc sinh nhật cũng chưa bắt đầu kia mà. Giải quyết xong rồi quay lại cũng không được sao?

Haiza! Cô thật đen đui mà!

.....

Sáu giờ tối, Hàn Dĩ Xuyên đã bắt taxi đi tới địa điểm mà Doãn Thiên Duật nói. Cô chọn một bộ váy màu trắng tao nhã và kín đáo đủ để che hết những điểm gọi cảm trên cơ thể. Mái tóc cô để xoã xuống nhằm che đi nửa khuôn mặt, tránh bị các thầy cô trong trường bắt gặp cô đi vào Club.

Cô xách một chiếc túi mà cô thường đeo khi đi chơi và cầm túi quà của Doãn Thiên Duật.

Bước vào bên trong club, cô đi thẳng tới hỏi phục vụ phòng mà Doãn Thiên Duật đã nói. Theo chỉ dẫn, cô đi vào đến phòng bar hạng nhất.

Vừa mở cửa vào trong, Hàn Dĩ Xuyên chỉ muốn bỏ chạy ngay, những người bên trong quá sức phô trương, mùi thuốc lá, bia rượu nồng nặc, còn cả mùi nước hoa đàn ông và phụ nữ quện vào nhau.

Nam nữ ôm hôn nhau ngay trên sofa mà không chút che đậy.

Cô hồi hận rồi!

Hối hận vì đã nhận lời đến đây.

Hàn Dĩ Xuyên đứng ở cửa khá lâu đến khi trong đó có một gã thanh niên nhìn thấy cô, cậu ta ồ lên rồi gọi

- Này, cô em! Đến hầu hạ Tì thiếu sao?

Tất cả những người trong phòng suýt xoa nhìn về cô. Có ánh mắt khinh bỉ, có ánh mắt kinh ngạc, lại có ánh mắt ngưỡng mộ.....

Nhưng Hàn Dì Xuyên cũng chẳng quan tâm gì đến những người đó, cô gượng gạo bước vào trong. Lấy hết can đảm nhìn quanh một lượt, cô thấy một người đàn ông đang ngồi ngả lưng trên sofa, hai tay hẩn ôm hai cô gái mặc đồng phục nữ sinh, hình như hẩn đã ngà ngà say.

Bụp

Hàn Dì Xuyên đặt túi quà xuống bàn, ngay trước mặt người đàn ông đó và nói rõ

- Đây là quà sinh nhật mà Doãn Thiên Duật nhờ tôi gửi cho anh. Cậu ta còn nói " Từ Lâm! Sinh nhật vui vẻ! ". Hết!. Vậy tôi đi đây!

Nói hết một hơi, cô cúi chào và định xoay người rồi đi thì một giọng đàn ông trầm thấp vang lên phía sau

- Đã đến đây rồi mà cô không thể nói một câu chúc mừng sinh nhật tôi sao?

Hàn Dì Xuyên hơi run sợ mà quay đầu lại

- Thật xin lỗi, nhưng chúng ta không quen nhau.

Từ Lâm đẩy hai cô ả kia ra, hẩn phui sạch quần áo rồi nhìn Hàn Dì Xuyên khá lâu. Đánh giá cô từ trên xuống dưới. Cách ăn mặc, nói năng, đi đứng, đáng về có chút sợ sệt đó. Hẩn nhếch môi cười.

Chắc chắn là nữ sinh!

Mà hẩn lại rất thích lên giường với nữ sinh.

Từ Lâm đứng lên, một tay đút vào túi quần, tay kia kẹp một điều xì gà đang cháy, hẩn đi tới gần Hàn Dì Xuyên, hút một hơi xì gà rồi nhả khói vào vùng tai của cô. Sau đó lại kề sát môi vào, giọng rất mờ ám

- Vậy thì cô muốn quen biết từ đâu đây? Hay bắt đầu từ trên giường trước?

Hàn Dì Xuyên bắt đầu thấy sợ và có ác cảm với Từ Lâm, cô lùi về phía sau vài bước

- Từ thiếu! Tôi chỉ đến theo lời nhờ của bạn mà thôi. Anh có thể để tôi đi được không?

Từ Lâm thích thú cười, nụ cười rất tà mị và đậm dục

- Sao vậy? Sợ tôi sẽ làm thịt cô sao?

Hàn Dì Xuyên hít sâu một hơi, gượng cười

- Từ thiếu! Tôi xin phép đi trước!

Nhưng ngay cả cơ hội để xoay người cô cũng không có. Từ Lâm tùy tiện vòng tay qua ôm ngang vùng eo mảnh khảnh của cô. Môi hẩn vẫn kề sát vùng tai cô, hít hà mùi hương trên người cô

- Mùi vị rất tuyệt, tôi thật sự muốn nếm thử mùi vị này trên giường thể nào!

Hàn Dì Xuyên ngượng đến đỏ mặt, cô tức giận nhưng lại không thể làm gì. Trời sinh bản tính nhát gan và lương thiện, cô sợ nếu một bạt tai giáng xuống mặt Từ Lâm thì cô không thể sống sót ra khỏi đây. Hy vọng hẩn chỉ đang nói đùa và sẽ không làm gì quá đáng.

Hai tay Hàn Dì Xuyên đã bấu chặt làn váy, cô đã cố hết sức để tránh né những cái đụng chạm mờ ám của Từ Lâm.

- Ngay cả bản năng phản kháng cũng không có sao? Ngủ với đàn ông chắc đã nhiều rồi!

Hàn Dì Xuyên thật sự đã cảm thấy bị xúc phạm nặng nề, không phải cô không phản kháng mà là cô không dám, lúc vừa bước vào đây cô đã nhìn thấy có rất nhiều người mang theo súng, ngay cả trên người Từ Lâm lúc này cũng vậy. Mà cô có liên tục lùi về phía sau.

Bây giờ cô đã thực sự không muốn nhẫn nhịn nữa. Từ Lâm vừa đưa tay vuốt ve xuống làn mô đồ mỏng tự nhiên của cô. Không chút do dự, hai tay cô giỡn chặt tay hẩn trước miệng, cắn mặm.

Những người trong phòng đều không ai dám hé răng nửa lời, họ đều đang nín thở để quan sát mọi chuyện.

Không ngờ, Từ Lâm không hề có chút phản ứng nào, máu chảy đỏ cả mu bàn tay hẩn mà đến cả cái nhủ mảy hẩn cũng không có, hẩn đứng yên nhìn Hàn Dì Xuyên như nhìn một con thỏ ngọc đang cố gắng đẩy cả một khối đá lớn

- Đã cắn đủ chưa?

Hàn Dì Xuyên sợ hãi nhả ra, máu đã thấm cả vào khoang miệng cô. Từ Lâm đưa bàn tay đang chảy máu của mình lên, ánh mắt như một con thú dữ đang rình rập con mồi, hẩn liếm hết máu trên mu bàn tay

- Aaaaa!

Hàn Dĩ Xuyên sợ hãi ngồi phịch xuống sàn, cô ôm lấy đầu và hét lớn.

Từ Lâm cười gian ác

- Đã ném thử máu của tôi, vậy thì tôi cũng phải ném thử "máu" của cô!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cậu thử tìm đại gia đi!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 3: Cậu thử tìm đại gia đi!

Con ác mộng trong Club tối hôm qua cứ bám lấy tâm trí Hàn Dĩ Xuyên. Cả một buổi thuyết giảng, cô không tài nào tập trung được, cứ hể nghĩ đến cảnh Từ Lâm tự liếm sạch máu của hân tối qua là cô lại rùng mình lo sợ.....

Buổi thuyết giảng đã kết thúc mà cô cũng không biết....

Tuy giảng viên không gọi cô nhưng chắc chắn một điều là bà ấy đã chú ý đến thái độ của cô hôm nay

Khi tất cả mọi người đều đã dần đi hết. Lệ Băng và Thuyền An liền chạy tới, quan tâm hỏi han

- Dĩ Xuyên! Cậu không khoẻ hay sao vậy mà hôm nay lại thiếu tập trung như vậy?

Bị bạn vỗ vai bất ngờ, Hàn Dĩ Xuyên giật mình trả lời mà làm rơi cả cây bút chì trên tay.

Lệ Băng lắc đầu rồi cúi xuống nhặt giúp cây bút chì. Hàn Dĩ Xuyên nhìn họ, ái ngại cười trừ

- Tớ không sao! Chắc là tại tối qua ngủ không ngon!

Thuyền An chống tay lên cằm, thờ dãi

- Sao cậu sượng không chịu mà cứ muốn chịu khổ cơ chứ? Nếu cậu chấp nhận tình cảm của hoàng tử Phàm Diệc thì không phải là có thể đỡ khổ hơn sao?

Hàn Dĩ Xuyên vừa dọn sách vở vào túi vừa trả lời

- Cậu đừng nói linh tinh! Tớ không muốn sống dựa vào người khác như vậy, hơn nữa, tớ với Phàm Diệc càng không có gì!

Cô xách túi lên vai nhưng, Lệ Băng liền nói chen vào

- Nếu không thể chấp nhận Phàm Diệc thì hay là cậu đi tìm đại gia thử xem, biết đâu mẹ cậu lại được chữa bệnh, lại còn được ở nhà mới. Cả ngày lẫn đêm, cậu chạy đông chạy tây, tan học lại về nhà ngay, tối lại phải đi làm thêm, cũng đến lúc cậu nghĩ cho bản thân mình rồi!

Hàn Dĩ Xuyên chớp chớp mắt nhìn Lệ Băng, cô thẳng thừng hỏi lại

- Cậu bảo tớ đi bán thân?

Thuyền An lập tức chen vào

- Sao lại suy nghĩ tiêu cực vậy chứ? Cậu nhìn mà xem, mấy đứa con gái trong trường này, ai mà không có đại gia bao bọc? Bọn họ đi thì có xe đưa đón, ăn mặc thì chỉ toàn mặc đồ hàng hiệu,....!

Chưa đợi Thuyền An nói hết câu, Hàn Dĩ Xuyên đã chặn ngang.

- Stop! Nếu mẹ tớ mà biết tớ đi bán thân nuôi bà chắc bà ấy sẽ đi gặp ba tớ ngay đấy!

Thuyền An và Lệ Băng thật sự chưa muốn từ bỏ, họ đang định nói tiếp thì Hàn Dĩ Xuyên đã đứng

- Được rồi, từ nay đừng nói những chuyện này nữa, tuy ở với mẹ vất vả đôi chút nhưng tớ vẫn rất hạnh phúc!

Sau đó, cô đi ra khỏi ghế ngồi,

- Tớ đi đây!

Hai người kia đành chề môi tiếc nuối mà đưa tay vẫy tạm biệt.

Đài Song Khê

Đây là căn biệt thự riêng mà Từ Lâm thường lui tới, gọi là biệt thự nhưng nó lại giống với cung điện hơn.

Biệt thự được thiết kế hoàn toàn theo kiến trúc châu Âu, màu vàng cam, nâu vàng,... là những gam màu chủ đạo của căn biệt thự. Chiều cao gần đến chọc trời nhưng khắp căn biệt thự lại mang một nỗi u buồn khó tả.

Bên ngoài biệt thự có hai dòng suối nhỏ bao quanh, những tảng đá lớn được xếp sát lại gần nhau tạo nên lối đi vào trong, khung cảnh lại đẹp đến lạ thường.

Từ Lâm lái xe trở về đã có quản gia ra đón

- Thiếu gia! Cậu đã về rồi! Ngài Triết Liệt đang đợi cậu bên trong ạ!

Quản gia là một người phụ nữ độ tuổi trung niên, khuôn mặt bà nhìn rất phúc hậu, bà quản lý mọi việc trong Đài Song Khê này cũng chưa bao giờ để sai gì.

Từ Lâm lắc lắc đầu cho tỉnh táo, hắn đưa tay bóp bóp vùng mi tâm đau nhức, mu bàn tay bị cắn, tối qua lại hiện ra trước mặt hắn, hắn cười lạnh rồi đi vào trong.

Vừa nhìn thấy Từ Lâm, Triết Liệt đã liền đứng nghiêm cúi đầu

- Từ tiên sinh! Việc ngài bảo tôi làm đã xong rồi ạ!

Từ Lâm ngồi xuống sofa sau đó cũng ra hiệu cho Triết Liệt ngồi xuống. Hắn cầm lấy những bức ảnh mà Triết Liệt đưa, mỗi bức khẽ nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp

- Tôi muốn xem thử cô có thể cắn tôi như thế nào nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Từ Lâm đến trường

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 4: Từ Lâm đến trường.

Bây giờ đã vào giờ cao điểm, thời tiết ở Thượng Hải vào thời gian này cũng rất nóng nực. Hàn Dĩ Xuyên đứng đợi xe buýt cũng đã hơn nửa tiếng đồng hồ, cô vừa sốt ruột vừa khó chịu, cứ liên tục nhìn đồng hồ....

Không biết từ lúc nào mà ở phía bên kia đường, một chiếc Lamborghini màu đen tuyền đang dừng lại khá lâu, cửa kính xe hạ xuống, người đàn ông ngồi ở vị trí lái xe cứ nhìn về bóng dáng nhỏ bé của Hàn Dĩ Xuyên....

Từ Lâm nhìn đến thất thần, thỉnh thoảng lại cong môi lên cười, trong mắt chứa đựng một vẻ suy ngẫm sâu xa khó đoán...

Hàn Dĩ Xuyên đang đứng đợi xe buýt, tuy cô rất nóng vội những gương mặt vẫn không có một chút gì nhăn nhó hay bức nhọc. Cô chỉ mặc một bộ quần áo rất đơn giản, chiếc áo sơ mi trắng che đi những điểm nhạy cảm trên cơ thể cô, quần jeans bó sát đôi chân thon thả, hoàn toàn khác cách ăn mặc thơ mộng mà hắn gặp ở Club đêm đó. Nhưng hắn vẫn nhớ rất rõ ánh mắt cô nhìn hắn, thanh thuần và trong sáng mà hắn chưa từng gặp, còn có... mùi hương đặc trưng trên cơ thể cô, đó không phải là mùi nước hoa xa xỉ gì mà lại giống với mùi hương tự nhiên, rất thuần khiết và mang lại cảm giác vô cùng dễ chịu.

Cửa kính dần dần đóng lại, chiếc Lamborghini dần lăn bánh và rời khỏi vị trí.

Mỗi ngày lại trôi qua rất bình yên.

Học viện nghệ thuật và thiết kế Thượng Hải

Học viện với chương trình giáo dục đào tạo các nghệ sĩ chuyên nghiệp và các nhà thiết kế, là đi đầu trong việc cung cấp những công trình nghệ thuật liên quan đến nghệ thuật thị giác đương đại, thiết kế và giáo dục nghệ thuật.

Tất cả những sinh viên theo học ở đây đều có một tương lai rất xán lạn và tiền đồ rộng mở, nhưng chỉ có mỗi Hàn Dĩ Xuyên của lớp thiết kế thời trang vì nhiều lần từ chối cơ hội đi du học mà đã trở thành nữ sinh khá nổi tiếng trong trường.

Hôm nay, Hàn Dĩ Xuyên đến lớp đã không còn thần hồn nát thần tính như hôm qua nữa, có vẻ cô lại trở về dáng vẻ hoạt bát của mình rồi.

Vừa mới sáng sớm, Hàn Dĩ Xuyên đến lớp học thiết kế đã thấy rất nhiều nữ sinh thuộc nhiều khoa học khác nhau chạy ào như ong vỡ tổ, vừa chạy họ vừa la hét ầm ĩ, gương mặt người nào người nấy cũng đều vui tươi như nắng ban mai

- Từ thiếu đó! Là Từ thiếu đó, anh ấy tới trường của chúng ta đây!

- Ôi! Từ thiếu, nam thần của tôi!

-.....

Hàn Dĩ Xuyên sắp bị họ đẩy ngã tới nơi, cô nhanh chóng tránh sang một bên. Vừa đứng lúc Lê Băng và Thuyền An cũng đang đi tới, khuôn mặt Lê Băng trong rất buồn cười, như ai đó bắt đi làm khổ sai vậy, còn Thuyền An thì ngược lại, cô cũng cười hớn hở như những cô nữ sinh kia

- Đây, Dĩ Xuyên! Cậu không đi xem mặt nam thần sao? Phải nói là cực kì đẹp trai đấy nhé! Giống như bạch mã hoàng tử vậy đó!

Thuyền An cười đến nỗi không thể khép miệng lại, Hàn Dĩ Xuyên và Lê Băng thì chẳng thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Thuyền An thờ dãi nhìn hai cô bạn ngây ngô của mình, không chậm trễ mà kéo lấy tay họ cùng chạy về phía trước.

Trong lớp học đồ hoạ đã chật nít cả người, ai ai cũng la hét ầm ĩ.

Bên trong lớp học, một top nam sinh đang quỳ gối trước ba người đàn ông tầm hai mươi lăm đến hai mươi sáu tuổi. Tình hình có vẻ rất căng thẳng mà đám nữ sinh đó không ai đứng ra ngăn cản, ngược lại bọn họ còn la hét cổ vũ cho ba người đàn ông kia.....

Hàn Dĩ Xuyên cùng Lê Băng và Thuyền An phải cố gắng lắm mới có thể chen vào, vừa nhìn thấy ba người đàn ông đó, Lê Băng đã cuống quýt giới thiệu cho hai cô bạn của mình

- Ba người họ là người thừa kế của giới tài phiệt giàu có nhất nhì Trung Quốc này đây. Con trai trưởng của Tô thị, Tô Vận. Con trai út của Doãn thị, Doãn Thiên Duật.

Vừa nghe tới đây, Hàn Dĩ Xuyên đã tròn tròn hai mắt, cô nhìn về phía ba người họ, thấy Doãn Thiên Duật đang cười nhạo đám nam sinh, cô hét lớn

- Đây, Doãn Thiên Duật! Cậu đến đây làm gì?

Tất cả những nữ sinh khác đều nhìn Hàn Dĩ Xuyên bằng ánh mắt nghi hoặc. Doãn Thiên Duật không chút bất ngờ nào, đưa bàn tay lên cao, làm động tác chào.

- Hi! Dĩ Xuyên, tớ dẫn Từ Lâm đến thăm cậu này!

Sau đó liền quay sang nói cười cùng Tô Vận.

Hàn Dĩ Xuyên thật sự chết ngây người, cô nhìn thấy Từ Lâm như nhìn thấy ma quỷ, bất giác lui về sau vài bước.

Lê Băng tiếp tục làm người thuyết trình

- Đó là con trai trưởng của Đại Từ, Từ Lâm!

Từ Lâm nhìn chằm chằm vào gương mặt nhỏ nhắn, trắng hồng như da em bé của cô gái nhỏ đứng trước mặt. Môi mông nhếch lên thành một đường cong quyến rũ. Nhìn Hàn Dĩ Xuyên sợ hãi như một con nai tơ, Từ Lâm càng thích thú trêu đùa. Cô vẫn như vậy, cho dù là lúc gặp ở Club hay ở trạm xe buýt, cả lúc này nữa. Cũng đều đơn giản và thuần khiết như vậy.....

Từ Lâm nhảy xuống khỏi bàn, hấn ngoảnh mặt lại nói với Tô Vận

- Bọn họ gây sự ở địa bàn của cậu thì cậu cứ xử lý đi!

Sau đó hắn từng bước tiến lại gần Hàn Dĩ Xuyên, nụ cười như có như không cứ duy trì trên gương mặt điển trai không chút tí vết của hắn, ánh mắt hắn nhìn cô khiến cô vô cùng khó chịu. Hàn Dĩ Xuyên run đến sắp ngất đi, cô muốn lùi về phía sau nhưng đám nữ sinh đó đã vây ở phía sau. Hình ảnh ở Club đêm đó cứ lại hiện lên trong đầu cô. Từ Lâm đã tự liếm máu của mình!

Không được, cô không thể đánh đáng vào hắn nữa, hắn là ma quỷ mà!

Mỗi bước tiến của Từ Lâm, trái tim Hàn, Dĩ Xuyên cứ đập mạnh thêm một nhịp. Tuy rằng cô rất sợ người đàn ông này nhưng cô không thể không thừa nhận rằng ánh mắt hắn nhìn cô còn khiến cô trầm luân không thể thoát ra nổi, lúc đối diện với hắn, trái tim cô cứ đập loạn xạ....

Đám nữ sinh la hét càng lúc càng to khi Từ Lâm sắp đến gần họ, ai ai cũng đang mong chờ Từ Lâm đến trước mặt mình.

Giây phút căng thẳng nhất cuối cùng cũng đã đến, Từ Lâm dừng lại trước mặt Hàn Dĩ Xuyên khiến cho tất cả những ánh mắt của đám nữ sinh đều đổ dồn vào họ, người thì kinh ngạc, người thì nghi hoặc, người thì ngưỡng mộ, người thì thất vọng, người thì ganh ghét.....

Hàn Dĩ Xuyên hình như quên cả thở. Từ Lâm cười tà mị, hắn đến rất gần Hàn Dĩ Xuyên. Rất gần, rất gần khiến cho cô có thể ngửi thấy được mùi hổ phách thoang thoảng từ hơi thở của hắn. Hàn Dĩ Xuyên mở to mắt cảnh giác, cô cắn chặt môi. Từ Lâm cười đều, hắn không chút ngưng ngừng mà vòng tay ra sau lưng Hàn Dĩ Xuyên, ôm trọn vòng eo mảnh khảnh kia, hắn áp sát cơ thể mình vào người cô, đầu hơi cúi xuống nhìn vào bảng tên trước ngực cô, hắn lại cong môi cười

- Hàn Dĩ Xuyên? Tên rất hay! Em còn nợ tôi một bữa tiệc "máu" đấy!

Bàn tay không chút an phận của hắn liên tục ngao du trên cơ thể cô. Hàn Dĩ Xuyên thở gấp, cô lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt hắn

- Từ thiếu, xin anh tự trọng!

Từ Lâm lại cong môi cười, càng lúc hắn càng thích trêu đùa cô hơn

- Tự trọng? Không phải em cũng không biết tự trọng đó thôi! Không có chút phản kháng nào, không phải em muốn tôi "ăn" em ngay chứ?

Hàn Dĩ Xuyên trừng mắt nhìn Từ Lâm, cô đẩy bàn tay không an phận của hắn xuống một cách giận dữ

- Biến thái!

Từ Lâm không giận mà còn cười, hắn vẫn không chịu từ bỏ mà còn tiếp tục đụng chạm vào người cô, lần này hắn trực tiếp áp bàn tay to lớn có chút thô ráp của mình vào gò má của Hàn Dĩ Xuyên, sau đó ghé sát môi vào tai cô, nói đầy mờ ám

- Tôi bắt đầu thấy hứng thú với em rồi đấy!

Hàn Dĩ Xuyên hận không thể tát cho hắn một bạt tai. Cô vẫn nhìn hắn bằng đôi mắt tức giận. Nhân lúc cô không đề phòng, Từ Lâm đã thả một chiếc nhẫn vào trong cổ áo của Hàn Dĩ Xuyên, rồi ngay đúng rãnh ngực cô, được chiếc áo ngực bên trong giữ lại. Hàn Dĩ Xuyên thật sự mất hết hồn vía. Từ Lâm vẫn duy trì nụ cười vốn có

- Tôi tặng em đấy, coi như quà gặp mặt!

Hàn Dĩ Xuyên tức đến nghiến răng nghiến lợi, thật xấu hổ chết mất!

Ở đâu lại có một tên biến thái như vậy cơ chứ?

Từ Lâm buông cô ra, hắn vẫn nở nụ cười ma mị khó đoán. Sau đó đi lướt qua cô, hai người phía sau cũng lần lượt đi cùng.

Sau khi họ đi rồi, Thuyền An và Lê Băng mới từ từ thờ phào nhẹ nhõm, họ cuống quýt nhìn Hàn Dĩ Xuyên, lo lắng hỏi

- Dĩ Xuyên! Cậu không sao đấy chứ? Không bị dọa cho sợ chứ?

- Dĩ Xuyên! Tại sao cậu lại quen được Từ Lâm? Còn cả Doãn Thiên Duật nữa?

Hàn Dĩ Xuyên lúc này mới định thần lại, cô nhìn nét mặt lo lắng, quan tâm của hai người bạn, trả lời yếu ớt

- Doãn Thiên Duật là bạn cùng khóa ngoại ngữ với tớ. Còn người đó, tớ.... tớ không biết nữa!

Tất cả những nữ sinh bên cạnh đều bắt đầu suy diễn mối quan hệ giữa cô và Từ Lâm, bọn họ bắt đầu xì xào to nhỏ. Có lẽ sắp tới sẽ có những tin chấn động đây!

Lê Băng và Thuyền An nhìn Hàn Dĩ Xuyên bước đi như một cái xác không hồn, họ khó hiểu nhìn nhau rồi cũng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Quà của tôi, đã tặng thì không nhận lại!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 5: Quà của tôi, đã tặng thì không nhận lại!

Đứng trước gương của nhà vệ sinh, Hàn Dĩ Xuyên vỗ nước vào mặt cho tỉnh táo lại, cô xoè bàn tay đang nắm chặt chiếc nhẫn mà Từ Lâm đã thả vào ngực mình ra, nhìn nó một lúc lâu, cô không khỏi rung mình nhưng cả người lại nóng ran lên. Chiếc nhẫn này hoàn toàn được thiết kế từ đá quý và bạch kim, ánh sáng từ bóng đèn pha chiếu vào từng viên kim cương làm cho chúng sáng lên một cách tuyệt đẹp khiến Hàn Dĩ Xuyên thấy vô cùng chói mắt.

Hàn Dĩ Xuyên không biết phải xử lý chiếc nhẫn này như thế nào, ném đi thì là lãng phí tiền của, nhưng nếu giữ lại thì cô cảm giác không chút thoải mái.

Nghĩ một lúc, cô quyết định sẽ tìm Từ Lâm và trả lại chiếc nhẫn.

Từ nhà vệ sinh đi ra, Hàn Dĩ Xuyên đã lấy lại được tinh thần, nhưng suốt dọc hành lang, cô phải đối mặt với bao nhiêu ánh mắt khác lạ cứ rình rập và những lời bàn tán chỉ trở về cô.

- Tiểu Xuyên!

Hàn Dĩ Xuyên bất ngờ nhìn về người đàn ông đang đi tới phía mình, cô mỉm cười tươi tắn và đi nhanh hơn, đứng đối diện với người đàn ông

- Phạm Diệc! Sao anh lại đến đây?

Phạm Diệc - Tổng giám đốc tập đoàn JB, cũng là con trai duy nhất của Phạm gia, anh theo đuổi Hàn Dĩ Xuyên đã ba năm nhưng vẫn chưa được cô chấp nhận, dù vậy, anh vẫn không từ bỏ, quyết tâm chinh phục được trái tim cô.

Phạm Diệc thấy Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười với mình, trái tim anh lại bắt đầu nhảy nhót

- Anh đến để đón em không được sao?

Hàn Dĩ Xuyên bật cười, cô không muốn để Phạm Diệc biết chuyện Từ Lâm sáng nay, cũng chẳng muốn nghĩ đến nó nữa. Bây giờ cô chỉ cần trả lại chiếc nhẫn cho Từ Lâm thì cô và hắn coi như chưa từng gặp mặt. Cô đứng nhẹ vào vai Phạm Diệc rồi bắt đầu bước đi

- Đi thôi!

Phạm Diệc vui mừng nở nụ cười và bước đi bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên.

Hình ảnh đôi nam nữ đi cạnh nhau này nhanh chóng trở thành chủ đề bàn tán của các nữ sinh khác.

Đối với họ, Phạm Diệc là nam thần mà họ luôn khao khát, đáng người cao lớn, tuấn mỹ; gương mặt điển trai đẹp đến từng chi tiết; nụ cười ấm áp như tia sáng mặt trời, hút hồn bao nhiêu cô gái. Hàn Dĩ Xuyên vốn dĩ đã có Phạm Diệc mà còn kết thân với Doãn Thiên Duật, bây giờ còn định quyến rũ cả Từ Lâm, đối với họ, cô không khác gì một á đào mờ.

Hàn Dĩ Xuyên và Phạm Diệc ra khỏi cổng trường, Phạm Diệc mở cửa cho cô đi vào rồi anh lên xe từ cửa ngược lại. Hai người còn cười nói vui vẻ với nhau một lúc rồi chiếc xe mới lăn bánh.

Hình ảnh vừa rồi đã rơi vào tầm mắt của người đàn ông trên chiếc Lamborghini.

Từ Lâm ném điều xi gà ra khỏi cửa sổ trên xe, hắn nở nụ cười nhàn nhạt rồi lái xe rời khỏi.

Mấy ngày qua, Hàn Dĩ Xuyên không gặp Từ Lâm, chiếc nhẫn còn ở chỗ cô cứ như một quả mìn không biết khi nào sẽ phát nổ, cô chỉ muốn nhanh chóng trả chiếc nhẫn lại cho hắn, nhưng cô không có cách nào tìm được hắn.

Kết thúc buổi thực hành, Hàn Dĩ Xuyên dọn dẹp hết sách vở vào cặp, cô lặng lẽ đi ra khỏi phòng thực hành. Thuyền An và Lê Băng thấy lạ nên vội đuổi theo

- Dĩ Xuyên, cậu sao vậy? Có phải không khỏe chỗ nào không?

- Mấy ngày qua cậu lạ lắm, cứ thần hồn nát thần tính, cậu không tập trung gì cả!

- Có phải cậu đang tương tư anh chàng nào không đấy?

Đối mặt với sự chất vấn của hai cô bạn thân, Hàn Dĩ Xuyên nhận ra sự lo lắng trong mắt họ, cô cũng không muốn giấu giếm nữa

- Tôi đang muốn gặp Từ Lâm!

Thuyên An và Lê Băng đều kinh ngạc đến mức không biết phải nói gì

- Dĩ Xuyên! Đừng nói với tớ là cậu... yêu Từ Lâm đó nha!

Câu nói của Thuyên An nhanh chóng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng thực hành.

Hàn Dĩ Xuyên bối rối kéo hai người họ đi. Ba người cùng tới một căn phòng trống ở cuối dãy hành lang.

Thuyên An và Lê Băng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, họ đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn Hàn Dĩ Xuyên thì thấy cô đang lấy từ trong túi ra một hộp nhưng màu hồng, cô đưa cho hai người họ

- Tôi muốn trả thứ này cho anh ta!

Lê Băng tò mò mở chiếc hộp ra, hai người liền bị chiếc nhẫn trong đó dọa cho phát hoảng. Họ đều nói lấp bấp

- Dĩ Xuyên, chiếc nhẫn này.... chiếc nhẫn này là Từ Lâm cho cậu?

Hàn Dĩ Xuyên buồn bực gật đầu cần cần môi rồi nói

- Tôi không muốn dính dáng gì đến anh ta cả, người đó rất nguy hiểm, anh ta không phải là người mà chúng ta có thể dựa vào. Tốt nhất là tớ nên trả lại chiếc nhẫn này cho anh ta!

Thuyên An đóng chiếc hộp lại và nhét vào tay Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, tớ thấy Từ Lâm có vẻ hứng thú với cậu, thế này đi! Cậu đừng trả lại chiếc nhẫn cho anh ta, đến tìm anh ta và nói rằng cậu cần anh ta bao nuôi!

- Uizza!

Lê Băng cầm túi đập mạnh vào vai của Thuyên An, cô bất mãn nói

- Cậu điên rồi sao? Cậu bảo Dĩ Xuyên đi làm tình nhân của Từ Lâm? Thuyên An, cậu làm bạn tốt như vậy sao?

Thuyên An cũng bắt đầu nổi nóng lên và quát

- Làm tình nhân thì sao chứ? Mấy con nhỏ cùng khoá với mình không phải toàn chạy theo đại gia để có xe xin, quần áo đẹp sao?

Hàn Dĩ Xuyên cất hộp nhẫn vào túi rồi nói với hai người họ

- Tôi nói với hai cậu chuyện này không phải là để hai cậu cãi nhau trước mặt tớ. Tôi chỉ muốn trả lại nhẫn cho Từ Lâm rồi sau đó tôi không muốn dính líu gì đến anh ta nữa cả!

Cô bực bội đi ra khỏi phòng, Lê Băng và Thuyên An ngơ ngác nhìn theo mà ứ ứ không nói được gì.

Hàn Dĩ Xuyên đi bộ dọc vỉ hè, cô thờ dãi nhìn lên bầu trời.

Cô không biết tương lai mình sẽ ra sao, làm gì để có thể kiếm tiền phẫu thuật cho mẹ? Nếu cô nhận lời đi du học thì có lẽ tương lai của hai mẹ con sẽ tốt lên rất nhiều, nhưng làm sao cô có thể bỏ mẹ ở lại một mình đây?

Còn chiếc nhẫn chết tiệt kia và cả tên Từ Lâm thần kinh nữa!

Tại sao hắn lại tặng cô chiếc nhẫn đó? Muốn cô làm tình nhân của hắn như lời Thuyên An nói?

Hàn Dĩ Xuyên lắc đầu cười tự giễu, không lẽ cô điên rồi sao mà lại có thể suy nghĩ như vậy?

Nhưng đối với Từ Lâm... cô luôn có cảm giác tim mình sắp nhảy khỏi lồng ngực khi mà nhìn thấy hắn; cả người cô bắt đầu nóng ran khi mà hai người đụng chạm nhau.

Cô lắc đầu loại bỏ suy nghĩ đó, không biết từ đâu một chiếc Lamborghini đã dừng ngay trước mặt cô.

Kít!!!

Hàn Dĩ Xuyên theo phản xạ nhìn lại.

Cửa xe dần dần hạ xuống, gương mặt tà mị và lạnh lùng như khối băng của Từ Lâm hiện ra, hắn nhìn cô hồi lâu, sau đó cất giọng thản nhiên

- Lên xe!

Hàn Dĩ Xuyên cảm giác tim mình đã đập loạn xạ, cô cắn cắn môi rồi từ từ bước lại gần, đưa tay mở cửa xe ra.

Vừa ngồi vào trong xe, cô đã sắp tất thõa đến nơi, không gian nhỏ hẹp như vậy mà chỉ có mỗi cô và hắn.

Tim ơi, đừng đập nhanh như vậy!

Từ Lâm nhìn chằm chằm vào người con gái đang cúi đầu bên cạnh, hai tay cô đặt trên đùi, ngón cái liên tục thay nhau bấu vào nhau; nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, hắn thờ ơ hỏi

- Em đang run? Sợ tôi?

Hàn Dĩ Xuyên vội ngẩng đầu lên, đối diện với hắn, cô nhẹ lắc đầu. Nhưng cũng ngay lúc này, cô nhìn thấy bàn tay đang nắm vô lăng của hắn, vết cắn trên mu bàn tay đã lành nhưng sẹo lưu lại trên đó còn rất sâu, cô không dám tiếp tục nhìn hắn như vậy nên vội đánh tầm nhìn sang hướng khác

- Anh gọi tôi vào đây có chuyện gì sao?

Từ Lâm lại nhìn cô, hắn cũng không hiểu tại sao bản thân mình lại thích nhìn cô đến như vậy, mỗi lần nhìn cô, một cảm giác dễ chịu lại xuất hiện trong lòng hắn.

- Tôi đưa em về!

Hai mắt Hàn Dĩ Xuyên mở to, cô không ngờ Từ Lâm lại đến để đưa cô về.

Hai tay cô càng bấu chặt vào nhau hơn, cô cắn cắn môi rồi trả lời hắn, giọng nói nhỏ nhẹ êm dịu.

- Thật sự rất cảm ơn anh, nhưng tôi có thể tự về!

Từ Lâm vẫn rất bình thản nhìn cô, nhìn đôi môi đỏ mọng như quả đào vừa chín của cô, gò má đỏ ửng, chiếc mũi cao mà nhỏ nhắn, đến cằm cổ trắng ngần, xương quai xanh quyến rũ ẩn ẩn hiện hiện trong chiếc áo sơ-mi mỏng màu trắng, sau đó là bộ ngực no đủ đang phập phồng theo từng nhịp thở gấp gáp của cô được che giấu trong chiếc áo somi. Cổ họng hắn bắt đầu nóng lên, yết hầu chuyển động không ngừng.

Chết tiệt!

Hắn chưa từng đối diện với người con gái nào có thể đánh thức ham muốn của hắn chỉ bằng cái nhìn từ bên ngoài.

Hắn hít thở sâu một hơi rồi cố gắng áp chế cơn ham muốn hiện giờ. Môi bạc khẽ giương, giống như hắn đã nghĩ ra được một trò đùa thú vị.

Khởi động xe và phóng vút đi, Từ Lâm không giấu nổi sự thích thú trong người.

Hàn Dĩ Xuyên chỉ biết ngồi yên lặng, cô thầm mong nhanh chóng về đến nhà.

- Em muốn trở thành nhà thiết kế?

Không khí trong xe đang rất tĩnh lặng thì Từ Lâm đột ngột cất giọng bình thản hỏi.

Hàn Dĩ Xuyên khẽ đánh tầm nhìn sang phía hắn, cô chỉ im lặng gật đầu.

Từ Lâm lại trầm mặc, nụ cười tà mị trên môi càng lúc càng đậm.

Cuối cùng thì giây phút mà Hàn Dĩ Xuyên mong đợi cũng đến, cô đã về đến nhà.

Hai người cùng bước xuống xe, Từ Lâm nhìn xung quanh, tất cả những ngôi nhà ở đây đều cũ kỹ và tường đầy rêu bám, hắn quay lại nhìn Hàn Dĩ Xuyên, một tay đút trong túi quần, một tay thì gõ nhịp nhàn trên mũi xe.

- Chỗ này là nhà em sao?

Hàn Dĩ Xuyên thành thật gật đầu, cô nắm chặt cặp xách rồi mới lấy hết can đảm mở túi ra và cầm một chiếc hộp nhung màu hồng ra, cô đưa ra trước mặt Từ Lâm

- Từ tiền sinh, chiếc nhẫn này, anh nên nhận lại thì hơn.

Từ Lâm hơi bất ngờ trước hành động của cô, hấn không ngờ rằng cô sẽ thẳng thừng trả lại hấn chiếc nhẫn như vậy.

Đây là chiếc nhẫn được thiết kế duy nhất chỉ một mẫu trên thế giới, giá của nó có thể cao đến lú lười, nhưng thật không ngờ, Hàn Dĩ Xuyên lại không thích nó.

Từ Lâm chăm chú nhìn cô, hấn nở nụ cười nửa có nửa không.

- Quà của tôi, khi đã tặng thì sẽ không nhận lại!

Nói xong, hấn lại giương môi cười rồi bước lên xe và đóng cửa lại. Chiếc Lamborghini nhanh, chóng lẩn bánh rời khỏi khu nhà cũ này.

Hàn Dĩ Xuyên cất chiếc hộp lại vào túi, cô cảm giác bất an đang tới gần, cô lắc đầu rồi đi vào trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cô gái đơn thuần

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 6: Cô gái đơn thuần

Hàn Dĩ Xuyên vừa vào đến trước cửa nhà thì bị kinh ngạc bởi một đôi giày nam đặt bên cửa, cô tự cho rằng đó là hàng xóm đến thăm hỏi mẹ và thay dép đi vào nhà, vừa đúng lúc cô lại nghe được tiếng nói cười vui vẻ vang lên từ trong nhà, mà trong đó một giọng của mẹ cô, còn giọng còn lại, sao giống với... Phàm Diệc!

Cô vẫn đi vào và gọi

- Mẹ, con về rồi đây!

Vào đến nhà bếp, Hàn Dĩ Xuyên thật sự bị chấn động một phen khi mà trước mặt cô là một người đàn ông đẹp trai như hoàng tử bước ra từ thế giới cổ tích đang bận bịu cùng mẹ cô làm đồ ăn, người đó không phải ai khác mà chính là Phàm Diệc mà cô đã mơ hồ đoán thử trước đó.

Nhìn thấy cô đứng thỉnh linh trước cửa, mẹ cô và Phàm Diệc đều tươi cười ngẩng đầu nhìn cô

- Tiểu Xuyên, về rồi thì mau vào thay đồ rồi đến dùng cơm đi! Hôm nay Phàm Diệc trở tài nấu nướng cho mẹ con mình thưởng thức đấy!

Phàm Diệc đứng bên cạnh vẫn đang bận rộn xử lý các món ăn, nhìn anh trong chiếc tạp dề và trên môi thì treo một nụ cười ôn nhu, ấm áp, Hàn Dĩ Xuyên đã nhiều lần say mê trước vẻ đẹp mang hơi thở ấm đang của anh, nhưng chỉ đơn giản là kiểu si mê vì ngưỡng mộ đối với một người anh trai, phải, như một người anh trai!

Cô cười cười nhìn mẹ mình rồi đi tới xem những món ăn mà Phàm Diệc đã làm

- Phàm Diệc, có phải là anh vô công rồi nghề hay không mà cả ngày chạy đến nhà em vậy?

Mẹ cô vừa nghe vậy đã đánh vào vai cô

- Con nói linh tinh gì đó, Phàm Diệc không được phép đến thăm mẹ sao? Con xem, thằng bé còn mua rất nhiều đồ cho con nữa này!

Hàn Dĩ Xuyên nũng nịu ôm lấy mẹ và nghiêng đầu ngả vào ngực bà

- Được rồi, coi như con thua đó!

Cô lại nhìn đống đồ để đầy ở phòng khách, hít thở sâu một hơi mới nói với Phàm Diệc

- Phàm Diệc, anh mua nhiều đồ cho em như vậy, lần nào anh cũng đều phải tốn công mang về, sao anh lại tiếp tục tốn một đống tiền làm gì chứ?

Lần nào Phàm Diệc cũng mua cho cô rất nhiều quần áo, giày dép và nhiều thứ khác, nhưng chưa lần nào cô nhận cả, lần nào cô cũng trả lại cho anh. Mỗi lần như vậy, cô lại thấy ngại vô cùng!

Phàm Diệc vừa dọn thức ăn lên bàn vừa cười nói

- Anh sẽ mua đến khi nào em nhận thì thôi!

Hàn Dĩ Xuyên cũng giúp anh một tay, tính ngoan cố trẻ con của anh khiến cô phải bật cười và nói đùa

- Vậy thì ngày nào anh cũng xách một đóng qua đây, biết đâu chừng có ngày em cảm động đấy!

Phạm Diệc đứng dựa vào góc bàn, nghiêng đầu nhìn cô, nụ cười vẫn nở trên môi anh

- Em đúng là không tìm phổi mà, chẳng lẽ em không động lòng chút nào sao?

Hàn Dĩ Xuyên vừa cắn một quả táo vừa cười nói

- Nếu anh hái được sao trên trời chắc là em sẽ động lòng đấy!

Phạm Diệc một tay ôm ngực, vẻ mặt vờ đau đớn nói với mẹ của Hàn Dĩ Xuyên

- Bác gái, bác xem này, trái tim này của con đã bị Dĩ Xuyên ngược đãi đến đau đớn rồi đây!

Hàn Dĩ Xuyên vừa ăn táo vừa lắc đầu bó tay, cô đi ra khỏi phòng bếp để vào thay đồ. Phạm Diệc như vậy, cô đã rất quen rồi, lần nào anh cũng trẻ con như vậy!

Club lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt như vậy, ánh sáng thì mờ mờ ảo ảo bởi đây là chốn thiên đường của những ai cần rượu để mua vui hoặc ngồi một mình cho quên hết buồn phiền.

Tại phòng bar hạng nhất.

Trong đây và bên ngoài kia vẫn chẳng khác nhau là mấy, chỉ có trong này âm nhạc không còn ồn ào, nhưng ánh đèn đủ màu sắc mà vẫn tối om và mùi rượu bia nồng nặc hoà trộn cùng mùi hương đặc trưng của cơ thể đàn ông vẫn đầy khắp phòng.

Uống một hơi hết sạch rượu trong ly, Tô Vận lại nhìn vào mu bàn tay của Từ Lâm mà cười nắc nẻ

- Này Lâm! Thật không ngờ lại có con nhỏ to gan dám cắn cậu cơ đấy!

Từ Lâm châm một điệu xì gà lên và đưa vào miệng ngậm, sau đó từ từ nhả khói, hần cũng nhìn vào vết sẹo trên mu bàn tay, bất giác nở nụ cười tà mị

- Tớ thật sự muốn ném thử mùi vị của một con nhỏ cứng đầu là như thế nào!

Doãn Thiên Duật tay cầm cốc rượu lắc lắc, điềm nhiên mở miệng

- Đừng đùa quá mức, cô bé đó không chỉ là bạn tớ mà còn như em gái của tớ!

Từ Lâm lại hút một hơi thuốc rồi trả lời

- Tốt nhất cậu đừng nên xen vào, tớ còn chưa biết có nên bao nuôi cô ta không đây!

Tô Vận ngồi đó theo dõi kịch hay sắp diễn ra, anh ta cười đầy hứng thú.

Doãn Thiên Duật cũng chẳng muốn vì một cô gái mà bạn bè lại mất hết hoà khí, hần lười biếng dựa lưng về phía sau và tiếp tục uống rượu.

Từ Lâm lại chìm đắm trong suy tư một lúc lâu khi nhìn vào vết sẹo trên mu bàn tay, hần lại nở nụ cười thâm thúy đến khó đoán.

Ba người đang cạ ly vui vẻ thì cửa phòng chợt bị đẩy ra, một cô gái có dáng người khá nhỏ xuất hiện làm cho Tô Vận và Doãn Thiên Duật hơi bất ngờ, ngược lại thì Từ Lâm trông rất thân nhiên như cô gái đó chẳng liên quan gì đến hần. Nhưng người mà cô ta muốn tìm lại là Từ Lâm.

Cô ta thấy Từ Lâm chẳng thèm để mắt đến mình thì liền bày ra bộ mặt ủy khuất đến đáng thương, nhỏ giọng như một con mèo yếu đuối vừa bị bắt nạt và nhào vào lòng Từ Lâm

- Lâm, anh quá đáng thật đó! Lại chẳng thèm đến thăm người ta nữa!

Bất chấp sự cười cợt của Tô Vận và Doãn Thiên Duật, hai tay cô ta vòng qua cổ Từ Lâm và ôm chặt, còn không an phận mà sờ soạng khắp sau lưng người đàn ông. Gương mặt đã được trang điểm tỉ mỉ của cô ta dán chặt vào vòm ngực săn chắc của hần, nỉ non

- Lâm, người ta rất nhớ anh đó!

Từ Lâm vẫn giữ nguyên bộ mặt vô cảm, hần không đẩy cô ta ra cũng chẳng có hành động nghênh đón nào, chỉ tiếp tục uống rượu.

Tô Vận dùng ánh mắt ra hiệu cho Đoàn Thiên Duật, và ngay sau đó cả hai người họ đều cùng rời khỏi phòng bar hạng nhất.

Từ Lâm vẫn không có ý định để cô gái đó vào mắt, cô ta tiếp tục thể hiện võ công bạch tuộc của mình, dán chặt trên người Từ Lâm, bộ ngực đầy đặn cố tình cọ sát lên cánh tay đầy gân guốc của hắn.

- Lâm, anh không định nhìn người ta luôn hay sao vậy?

Từ Lâm quay mặt lại nhìn cô ta, nở nụ cười hời hợt, như có như không, một tay hắn vòng qua phía sau lưng cô ta, tự do vuốt ve

- Phi Ngải, sao em lại đến đây?

Tôn Phi Ngải, sinh viên học viện nghệ thuật và thiết kế Thượng Hải, cô ta hiện đang là tình nhân được bao nuôi của Từ Lâm và chuyện này, một vài người bạn trong trường của cô ta cũng biết. Nhưng gần đây, cô ta đã nghe những nữ sinh trong trường truyền tai nhau chuyện Từ Lâm đến trường của bọn họ và trêu chọc Hàn Dĩ Xuyên, sinh viên xuất sắc luôn luôn đứng nhất nhì trong bảng vàng của toàn trường, không những vậy, cô còn nổi tiếng là xinh đẹp, đáng yêu, rất nhiều nam sinh theo đuổi mà không thành. Nếu Từ Lâm thực sự để ý đến Hàn Dĩ Xuyên thì cô ta chắc chắn sẽ bị Từ Lâm đánh văng ngay lập tức!

Cô ta tuy là hoa khôi của trường nhưng vẻ đẹp của cô ta lại chỉ được tôn lên nhờ đủ thứ các loại mỹ phẩm, trong khi Hàn Dĩ Xuyên lại không như vậy, cô đẹp đến đơn thuần, vẻ đẹp đó có thể khiến đàn ông lưu luyến không quên. Nói đúng hơn, Hàn Dĩ Xuyên không chỉ có giá trị làm tình nhân nhờ sự thanh thuần mà đàn ông luôn khao khát chinh phục đó mà còn có thể trở thành một người vợ tuyệt vời!

Điều này đối với Tôn Phi Ngải mà nói thì đúng là một quả bom nguy hiểm.

Cô ta rất muốn hỏi Từ Lâm thử nhưng lại sợ Hàn Dĩ Xuyên chưa nhảy vào thì Từ Lâm đã bye bye cô ta rồi!

Hai tay Tôn Phi Ngải chạy dọc sau lưng Từ Lâm rồi lướt tới trước ngực hắn, luồn lách như con rắn nước chui vào trong chiếc áo somi cài hờ của hắn, thuần thục mon tron bên trong làn da chắc khỏe của người đàn ông.

- Lâm, người ta nhớ anh lắm đó!

Từ Lâm nhìn cô ta, cười nhạt; một tay hắn đặt phía sau lưng cô ta, một tay thì nâng cằm cô ta lên

- Vậy ư?

Tôn Phi Ngải áp gương mặt đầy mấy tầng phấn vào ngực của Từ Lâm, nũng nịu ngẩng đầu lên nhìn hắn rồi nhanh chóng phủ đôi môi đã đỏ hết son lên môi hắn.

Từ Lâm di chuyển bàn tay đang giữa cầm cô ta xuống và phủ lên bộ ngực đầy đặn của cô ta, dứt mạnh một cái, toàn bộ cơ thể trắng nõn như phấn của cô ta đã phơi bày ra hết.

Tôn Phi Ngải mừng thầm trong lòng, cô ta chưa từng thất bại trước kỹ thuật mê hoặc đàn ông của mình, Từ Lâm cũng chỉ là một người đàn ông sinh lý rất bình thường nên sẽ không thể từ chối sự mời gọi nhiệt tình của cô ta.

Nụ hôn của Từ Lâm càng lúc càng cuồng nhiệt, hơi thở của hắn đã trầm đục một mảng, nhưng gương mặt cũng chẳng có chút biểu cảm, trong đầu hắn bây giờ chỉ có gương mặt la hét sợ hãi của Hàn Dĩ Xuyên lúc chứng kiến hắn tự liếm máu mình.

Không có được Hàn Dĩ Xuyên, hắn nhất định không để yên!

Tôn Phi Ngải thích thú bật lên từng tiếng rên rỉ ngâm nga. Càng thoải mái hơn khi Từ Lâm bế cô ta đứng dậy và đi vào phòng nghỉ dành cho khách vip.

Dùng com tối xong, Hàn Dĩ Xuyên ở lại phòng bếp cùng Phàm Diệc rửa bát đĩa. Mẹ cô đang ngồi trong phòng khách xem tivi.

Vừa rửa bát, Phàm Diệc vừa hỏi

- Tiểu Xuyên! Em thật sự không muốn đi du học sao?

Hàn Dĩ Xuyên cầm chiếc đĩa lên rửa qua nước sạch, trả lời

- Em sẽ không bỏ mẹ đi đâu hết!

Phàm Diệc thật sự không biết phải khuyên thế nào. Hàn Dĩ Xuyên đã nhiều lần có được cơ hội đi du học nước ngoài nhưng cô đều vì muốn chăm sóc cho mẹ mà từ chối. Với hoàn cảnh hiện giờ của Hàn Dĩ Xuyên thì du học là cách duy nhất để cô thay đổi cuộc đời.

Hàn Dĩ Xuyên lau khô bát đĩa và xếp vào tủ, cô cười cười và nói tiếp

- Em sẽ cố gắng tìm kiếm cơ hội trong nước để trở thành một nhà thiết kế!

Phạm Diệc thở dài, anh tháo găng tay cao su ra và tháo cả tạp dề, sau đó xoa xoa đầu Hàn Dĩ Xuyên

- Tiểu Xuyên, cơ hội sẽ không cao!

Hàn Dĩ Xuyên cũng kết thúc công việc, cô mở tủ lạnh lấy hai lon nước ngọt và đưa một lon cho Phạm Diệc, sau đó hai người cùng ngồi xuống bàn

- Em biết, dù vậy thì em chỉ có con đường duy nhất này!

Phạm Diệc kéo một bàn tay của cô và bọc trong tay mình

- Tiểu Xuyên, em không thể nhận sự giúp đỡ của anh sao?

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười trấn an, cô khẽ lắc đầu

- Phạm Diệc, anh đã giúp đỡ mẹ con em rất nhiều rồi, em thật sự không thể nhận nổi nữa!

Dứt lời, cô đứng lên và nhìn Phạm Diệc cười

- Em phải đi làm thêm rồi! Anh ở lại chơi với mẹ em nhé!

Phạm Diệc thật sự không biết phải khuyên cô bé cứng đầu này như thế nào, cô không bao giờ chịu để anh đóng học phí giúp mà lại dùng tiền đi làm thêm của mình để tự đóng. Điều này khiến Phạm Diệc vừa thấy khâm phục vừa xót xa cho cô nhưng lòng chân thành của anh lại bị tổn thương.

Trải qua một trận kịch tình kịch liệt, Tôn Phi Ngải nằm thờ hờn hờn trên giường, cơ thể lơ lơ ẩn ẩn hiện hiện trong chiếc chăn che trên người cô ta. Nụ cười tự đắc hiện rất rõ trên gương mặt cô ta, nhưng khi thấy Từ Lâm đang quần áo chỉnh tề và chuẩn bị rời đi thì sự bất mãn trên gương mặt cô ta cũng càng lớn dần.

Cô ta ngồi dậy và chồm tới ôm lấy Từ Lâm từ phía sau, giọng nói yếu điệu như mèo con

- Lâm, anh đừng đi được không?

Từ Lâm không vui kéo tay cô ta ra. Từ trước đến nay, hần chưa bao giờ để bất kỳ người phụ nữ nào ngủ bên cạnh hần sau khi trải qua trận mây mưa cả, kết thúc thì hần sẽ rời đi hoặc đuổi bọn họ đi mà thôi. Tôn Phi Ngải buồn bực ngồi trên giường, nhưng ngay lúc cô ta nhìn thấy vết sẹo trên mu bàn tay Từ Lâm thì lại vội kéo tay hần lại và sờ lên đó, giọng cô ta mang vẻ đau lòng

- Lâm, tay anh bị sao vậy?

Vừa nhìn qua thì cô ta đã biết là vết sẹo do bị cắn.

Là ai đã cắn hần cơ chứ?

Chẳng lẽ là Hàn Dĩ Xuyên?

Nghĩ đến khả năng này, Tôn Phi Ngải không khỏi nghiêng răng tức giận!

Con hồ ly đó lại biết cách lưu lại dấu vết trên người Từ Lâm để quyến rũ hần! (suy nghĩ của Tôn Phi Ngải nên mới hỏi Dĩ Xuyên là hồ ly)

Nhưng không ngờ, Từ Lâm ngay lập tức đẩy cô ta ra, lực đẩy hình như rất mạnh.

Bị đẩy bất ngờ khiến Tôn Phi Ngải đau đến nhàu mày, cô ta thật không hiểu tại sao Từ Lâm lại hành động như vậy.

Từ Lâm nhìn cô ta bằng cái nhìn cảnh báo, giọng nói vang lên thờ ơ nhưng lại mang theo mệnh lệnh tuyệt đối

- Đừng bao giờ đụng tay vào nó!

Tôn Phi Ngải chưa kịp tiêu hoá lời cảnh báo của Từ Lâm thì chuông điện thoại của hần đã vang lên.

Từ Lâm nhận điện thoại xong thì rời đi mà không nói gì.

Tôn Phi Ngải nhìn theo, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi mắng ra từng chữ

- Hàn Dĩ Xuyên!, con hồ ly giả làm thánh nữ sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Bí mật Từ gia

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 7: Bí mật Từ gia

Biệt thự Từ gia

Chiếc Lamborghini tiến thẳng vào cổng biệt thự và dừng lại ở trước sân. Triết Liệt nhanh chóng bước xuống xe để mở cửa cho Từ Lâm sau đó thì một mình lái xe vào gara.

Từ Lâm một thân biếng nhác đi vào trong đại sảnh của biệt thự, những người làm trong biệt thự cùng lúc cung kính cúi chào. Từ Lâm không nói gì mà đi thẳng lên cầu thang

Vừa ngay lúc hắn mới bước lên được vài bước thì một người phụ nữ trung niên có gương mặt rất đanh đá được trang điểm rất kỹ xảo, quần áo trên người toàn bộ đều thuộc hàng hiệu, vừa nhìn qua là đã thấy hình ảnh phù thủy rồi dù trên người bà ta vẫn toát lên khí chất của một phu nhân cao quý mà nhiều người thường thấy. Bà ta nhìn thấy Từ Lâm chỉ hừ lạnh mà không có ý định hoang nghênh, ngược lại còn có tình gây sự

- Tôi đầu tư xây dựng trường học là để kinh doanh chứ không phải là xây kỹ viện cho cậu đến trêu hoa ghẹo nguyệt!

Từ Lâm hình như đã quen với bộ dạng thích chọc tức ông này của bà ta rồi nên cũng chẳng rồi hơi đau mà để ý, hắn tiếp tục bước lên cầu thang. Nhưng người phụ nữ đó lại chặn trước mặt hắn

- Đừng có mà mở miệng xin xỏ ba cậu cái ghế chủ tịch! Một thằng con hoang mà lại có thể ngồi vào cái chức giám đốc điều hành thì đã là miếng com tốt nhất cho một đứa con hoang ăn xin như cậu rồi!

Quả nhiên!

Hai từ "con hoang" đã khiến Từ Lâm bắt đầu tức giận, hắn xoay mặt lại nhìn người phụ nữ trước mắt, lửa giận đã cháy lên hùng hực trên gương mặt tuần mỵ của hắn; hắn nhả ra từng chữ như rất nhẹ nhàng nhưng lại là lời cảnh cáo đáng sợ

- Nếu cái miệng điểm của bà còn không chịu ngậm lại thì tôi sẵn sàng tặng bà vài viên kẹo đồng đấy!

Người phụ nữ bị ánh mắt muốn giết người của Từ Lâm làm cho khiếp sợ, nhưng vừa nghĩ đến thân phận của Từ Lâm, bà ta lại lấy khí thế tiến lên, tiếp tục châm chọc

- Sao nào? Định giết tôi? Cho dù cậu có giết tôi thì người mẹ dâm dăng của cậu cũng chẳng thể trở thành phu nhân chính thức đâu! Bà ta chết rồi kia mà, một con đàn bà lăng lơ đã chết rồi sao còn để lại một đứa con hoang như vậy chứ?

Tính nhẫn nại của Từ Lâm đã hoàn toàn tan theo mây khói khi nghe người phụ nữ đó phỉ báng mẹ mình. Hắn không chút do dự mà đưa tay ra bóp chặt cổ bà ta, dùng sức dồn ép bà ta về vịn cầu thang, hai mắt hắn hùng hực lửa giận, chiếc cầm cương nghi giật giật vì tức giận, giọng nói của hắn cất lên như Diêm La gọi hồn

- Một con điểm già đã hết giá trị thì đừng bao giờ mở miệng ra chửi mẹ tôi! Bạch Sinh Đình, tôi cũng không ngại nói cho bà biết, chiếc ghế chủ tịch mà bà muốn con trai bà ngồi lên, tôi rất có hứng thú với nó! Nếu không muốn con trai bà trở thành một thằng trai bao thì tốt nhất nên ngậm miệng mà sống cho tử tế đi!

Bạch Sinh Đình, phu nhân của Từ lão gia và cũng là cô đồng của Đại Từ. Bà ta là con gái rượu của Bạch lão cổ, một trong những doanh nhân có máu mặt trong thương trường. Bà ta có một đứa con trai với Từ lão gia là Từ Thiên Tân.

Từ Thiên Tân, em trai cùng cha khác mẹ của Từ Lâm, luôn có tham vọng với chiếc ghế chủ tịch Đại Từ.

Khắp trên dưới Đại Từ và tổ chức ngầm của Từ lão gia lập nên - BAMs, tất cả mọi người đều chỉ biết hai anh em Từ gia là cùng cha cùng mẹ sinh ra nhưng họ không biết Từ Lâm chính là con riêng của Từ lão gia với một cô tình nhân bí mật. Đại thiếu gia của Từ gia thật ra là con riêng! Bí mật này chỉ mỗi quân gia và vài người thân tín bên cạnh chủ nhà, trong đó có cả Triết Liệt được biết.

Bị Từ Lâm bóp chặt cổ đến mức sắp tắt thở, Bạch Sinh Đình dùng hết sức để vùng vẫy, hai mắt bà ta đã uon ướt nước, gương mặt đỏ lên vì khó thở, răng miệng lười ú ớ lung tung chẳng nói được gì, hai tay dùng chút sức lực mèo cào của mình để kéo tay Từ Lâm ra

- Từ.... Từ... Từ Lâm... bỏ tay.... bỏ ra... Dù sao... tôi cũng là.. là mẹ trên danh nghĩa của cậu!

Hai tay Từ Lâm vẫn bóp chặt cổ bà ta, gương mặt vẫn hùng hực lửa giận không hề có dấu hiệu giảm bớt, hân chột hừ lạnh

- Mẹ trên danh nghĩa? Nếu bà hiểu rõ như vậy thì tốt!

Bạch Sính Đình biết rõ bây giờ không nên chọc giận con sói này nữa, nhìn vào ánh mắt của Từ Lâm, bà ta biết hẳn không hề nói đùa, có thể sẽ bóp chết bà ta ngay lập tức hoặc ném bà ta từ trên cầu thang xuống. Từ Lâm lại được huấn luyện đặc biệt từ nhỏ, sử dụng súng đối với hắn chỉ là chuyện nhỏ nên người như hắn càng không thể chọc vào lúc hắn đang mất kiểm soát.

Nhưng không đợi đến khi Bạch Sính Đình hạ thấp giọng xin lỗi thì Từ lão gia không biết đã đứng đó từ lúc nào. Chứng kiến hành vi vô lễ của con trai, ông không kìm được tức giận quát lớn

- Tiểu Lâm! Con đang làm gì đó? Còn không mau bỏ đi con ra!

Từ Lâm nhẹ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi để đè nén cơn phẫn nộ trong người sau đó đẩy mạnh Bạch Sính Đình sang một bên rồi sai bước đi lên cầu thang.

Bạch Sính Đình đứng không vững, lão đảo suýt té thì may có quần gia chạy đến đỡ lại. Bà ta hít thở phì phò, vừa đưa tay xoa dịu vùng cổ đau rát vừa tức giận mắng Từ Lâm

- Thật sự nó muốn giết tôi mà, đúng là về đây thì chẳng có gì tốt đẹp mà!

Từ lão gia - Từ Ngự Phong đứng trên cao nhìn xuống người vợ vừa bị dọa đến mất hồn vía của mình phía dưới, gương mặt đã già dặn của ông lộ rõ vẻ bất mãn, ông lên tiếng nhắc nhở nhưng rõ ràng đó là mệnh lệnh của một vị tướng quân

- Đừng suốt ngày rảnh rỗi không có gì làm mà gây sự lung tung!

Dứt lời, ông xoay người bước về phía phòng sách trước mặt. Tuy không nói rõ ràng ý muốn bảo vệ cho Từ Lâm nhưng Bạch Sính Đình biết rõ Từ Ngự Phong trước giờ vẫn rất yêu thương Từ Lâm, người phụ nữ duy nhất mà ông đem lòng yêu thương của chỉ có mỗi mình mẹ ruột của Từ Lâm. Còn đối với mẹ con bà ta, ông chỉ là đang làm tròn nghĩa vụ của một người cha, người chồng mà thôi!

Cả đời Bạch Sính Đình tìm mọi cách để có được Từ Ngự Phong và trở thành phu nhân chính thức của ông, nhưng, trái tim của ông, bà ta không bao giờ có được bởi nó đã thuộc về mẹ của Từ Lâm.

Bạch Sính Đình tức giận giẫm chân rồi không can tâm trở về phòng.

Tại phòng sách của Từ Ngự Phong.

Từ Lâm tự nhiên ngồi xuống sofa đối diện với ba mình, hắn lười biếng tựa lưng lên ghế, hai chân thì gác lên chiếc ghế bên cạnh, không nhanh không chậm hỏi

- Ba gọi con về có chuyện gì sao?

Từ Ngự Phong rót hai ly whiskey rồi đưa một ly cho Từ Lâm, ông nhìn hắn rồi thờ dãi

- Tiểu Lâm! Ta vừa nhận được thông báo của hiệu trưởng, ông ta nói là con cùng với Thiên Duật và tiểu Vận đến trường để đánh một đám nam sinh. Tiểu Lâm, gia đình đám sinh viên đó vừa gọi điện đến đòi Từ gia phải bồi thường thiệt hại về tinh thần và thể lực cho con họ đấy! Tiểu Lâm, sao con suốt ngày...

Từ Lâm lười biếng đưa tay gãi gãi mi tâm rồi thản nhiên trả lời

- Tô Vận là bạn của con, lũ phế vật đó gây sự ở địa bàn của cậu ấy nhưng chúng lại ở địa bàn của con nên con giúp anh em mình ra mặt, vậy thì có gì không đúng? Nếu chúng muốn tiền thì cứ bố thí cho chúng vài đồng, tiền thì ba đâu có thiếu, ba cũng đừng nhỏ mọn như vậy chứ? Năm xưa, mẹ con còn chưa nhận được một cắc nào của ba để lo tang lễ kia mà!

Nghe những lời vô lễ của con trai mình mà Từ Ngự Phong chỉ biết đau lòng thờ dãi, trong đôi mắt già nua của ông ẩn chứa sự xót xa khôn cùng

- Tiểu Lâm, ba biết là ba đã nợ mẹ con con! Ba không thể làm gì cho mẹ con nên bây giờ ba thật lòng muốn bù đắp lại cho con!

Ánh mắt Từ Lâm vẫn tĩnh lặng không chút cảm xúc gì, hắn nghiêng đầu vài cái rồi đưa tay day day lỗ tai, nhìn ba mình mà cười nhạt

- Con phải đi rồi!

Nói xong, chẳng chờ ba mình có ý kiến gì không mà hắn đã đứng lên, một tay rút trong túi quần.

Từ Ngự Phong luống cuống đứng lên, ông nói ngập ngừng

- Tiểu Lâm, chuyện đó... nếu con không muốn ta nhắc đến mẹ con... vậy, Đại Từ và BAMS.... ta thực sự muốn trông cậy vào con!

Từ Lâm không quay đầu lại nhìn mà chỉ trả lời ngắn gọn rồi rời đi.

- Con sẽ lãnh đạo tốt Đại Từ và BAMs.

Rời khỏi biệt thự Từ gia, Từ Lâm nói với Triết Liệt lái xe về Đài Song Khê.

Ngồi ở hàng ghế phía sau, này giờ Từ Lâm chỉ trầm mặc mà không nói gì. Vốn dĩ, sự trầm mặc này, Triết Liệt đã rất quen thuộc từ lúc đi theo Từ Lâm đến giờ. Nhưng hôm nay, hình như tâm trạng Từ Lâm rất tệ.

- Từ tiên sinh, anh không sao chứ?

Từ Lâm đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe Triết Liệt hỏi bất ngờ như vậy, hần chỉ thờ ơ đáp

- Cô gái đó đang ở đâu?

Triết Liệt thở dài một hơi rồi tiếp tục lái xe.

Mười lăm phút sau, chiếc Lamborghini đã dừng lại trước một cửa hàng tiện lợi.

Kính xe phía sau dần hạ xuống, đôi mắt thâm thúy của Từ Lâm cứ nhìn thẳng vào cô gái đang ở bàn thu ngân.

Hàn Dĩ Xuyên đứng bên bàn tính tiền cho khách rồi lại tươi cười chào họ, cứ liên tiếp như vậy nhiều lần đến khi không còn khách nữa thì cô ngồi xuống ghế để nghỉ ngơi, cô xoa xoa hai tay đau nhức rồi đến cái cổ thanh mảnh. Có vẻ cô rất mệt nhưng trên gương mặt cô không có chút bực nhọc hay oán thán gì cả, vẫn rất tươi tắn như một đứa trẻ được nhận kẹo.

Từ Lâm giống như bị thôi miên, hồn vía của hần không biết đã bay đi lúc nào, hần cứ mãi nhìn Hàn Dĩ Xuyên bên trong cửa hàng. Sự hoạt bát của cô, sự yêu đời của cô, vẻ đẹp thuần khiết không chút son phấn của cô, nụ cười chân thành không chút giả tạo của cô.... tất cả đều khiến Từ Lâm bị cuốn hút vào.

Triết Liệt chưa từng thấy Từ Lâm lại nhìn ai đến xuất thần như vậy, cậu ta có chút kinh ngạc hỏi

- Từ tiên sinh, ngài có muốn tôi mời cô ấy đến không?

Từ Lâm thu ánh mắt si mê của mình về rồi nhàn nhạt ra lệnh

- Để xe ở đây, cậu về trước đi!

Triết Liệt vâng lệnh rồi mở cửa xuống xe, rất nhanh sau đó một chiếc xe khác của thuộc hạ đã đến đón cậu ta.

Trong xe chỉ còn lại một mình Từ Lâm. Hôm nay tâm trạng hần rất tệ, người duy nhất mà hần muốn nhìn thấy lại là Hàn Dĩ Xuyên. Không hiểu tại sao, hần rất muốn nghe giọng nói của cô.

Từ Lâm mở cửa bước xuống xe, hần đi vào trong cửa hàng tiện lợi.

Hàn Dĩ Xuyên chỉ biết là khách vào nên cô nhanh chóng nói lớn

- Xin chào quý khách!

Từ Lâm ngay sau đó đã đến đứng trước mặt cô, hần cầm một gói thuốc lá để trên bàn.

Hàn Dĩ Xuyên nghiêng đầu một chút rồi cầm gói thuốc lên tính tiền, sau đó giọng nói êm dịu như suối của cô cất lên

- Cửa anh là 5 tệ!

Từ Lâm rút từ trong ví tiền ra một tờ 100 tệ và để lên bàn cho cô, sau đó cầm gói thuốc đi.

Hàn Dĩ Xuyên vội gọi lớn, và tăng nhanh tốc độ cầm tiền thừa chạy ra khỏi bàn thu ngân

- Từ tiên sinh, xin anh đợi một chút! Anh còn chưa nhận lại tiền thừa.

Từ Lâm dừng bước và xoay người lại, ngay lập tức, gương mặt non nớt đến đáng yêu và thân hình nhỏ bé như công chúa của Hàn Dĩ Xuyên đập vào lòng ngực cứng rắn như thép của hần; hần vươn tay ra đỡ phía sau lưng cô, nhìn gương mặt đã đỏ ửng và ánh mắt mắt tự nhiên của Hàn Dĩ Xuyên, cô còn ngượng ngịu cúi đầu cần môi. Từ Lâm nở nụ cười tà mị sau đó từ từ cúi đầu xuống bên tai của Hàn Dĩ Xuyên, môi áp lên vành tai nhạy cảm của cô, giọng nói trầm ấm như rượu rót vào tai cô, cùng với hơi thở nam tính trầm ổn cứ quẩn quanh khắp cổ và gáy của cô.

- Với số tiền thừa này dĩ nhiên chưa đủ để mua đêm đầu tiên của em. Em ra giá đi! Em muốn bao nhiêu để ngủ với tôi một đêm?

Vừa dứt lời, hần khê hé miệng và ngậm nhẹ vành tai của cô vào, dùng răng cắn nhẹ.

Hàn Dĩ Xuyên không hiểu tại sao cả người mình cứ run lên bần bật, nhiệt độ cơ thể đều bắt đầu tăng lên, hít thở cũng dồn dập hơn, cô chẳng ý thức được lời nói vừa rồi của Từ Lâm nữa, chỉ còn biết rằng người đàn ông này đang ở rất gần mình, rất gần, gương mặt anh tuấn của hần đã kề bên cổ cô rồi dần dần di chuyển đến áp sát vào gương mặt nhỏ nhắn như thiên xứ của cô; hơi thở có lẫn mùi rượu, thuốc lá và mùi hương đặc trưng trên cơ thể hần cứ phả vào mặt và mũi cô, hình như còn một mùi hương khác biệt nữa.

Là một mùi hương rất khó chịu vì nó khiến cô thấy nghẹt mũi.

Phải rồi! Là mùi nước hoa được chiết xuất từ hoa nhài, đó là một loại nước hoa của phụ nữ!

Trái tim... Không hiểu tại sao lại đau râm ran, một cảm giác mát mát đến khó tả!

Hàn Dĩ Xuyên gian nan nuốt một ngụm nước bọt, cô lấy lại tinh táo để đẩy người đàn ông trước mặt ra.

Cô không biết nếu còn gần gũi với hần thế này thêm một lúc thì tâm tình sẽ rối loạn thế nào.

Người đàn ông này, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, ngay từ ánh mắt đầu tiên hần nhìn cô, cô đã nảy sinh một cảm giác sợ hãi, đề phòng nhưng vẫn muốn được nhìn thấy hần, được gặp hần!

Cô không rõ bản thân mình đã mắc bệnh gì nữa!

Thấy người con gái trong lòng bắt đầu có dấu hiệu bài xích sự tiếp xúc của mình, Từ Lâm vẫn bình thản buông tay ra, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn cô, nụ cười trên môi càng thêm phần tà mị

- Tôi sẽ trả cái giá cao nhất để mua đêm đầu tiên của em, tôi đợi câu trả lời của em!

Dứt lời, hần cầm một cái danh thiếp và nhét vào trong áo của cô, danh thiếp hình như cũng đang mắc ở rãnh ngực của cô.

Hàn Dĩ Xuyên như vừa bị đoạt mất linh hồn, cô đứng bất động rất lâu nhìn Từ Lâm cười thoả mãn rồi khỏi cửa hàng. Khi hần đã lái xe rời đi, cô mới dần ý thức lại mọi chuyện.....

Từ Lâm vừa nói gì cơ? Hần mua đêm đầu tiên của cô!

Không hiểu tại sao, cô có cảm giác bị sỉ nhục nặng nề và lòng lại quặn đau.

Còn nữa, vẫn thói quen đó, hần thích để đồ vào trong ngực của cô.

Ở đâu ra một kẻ biến thái, lưu manh như vậy chứ?

Hàn Dĩ Xuyên lắc lắc đầu coi như mình xui xẻo, cứ quên chuyện này đi!

Nhưng vừa nhìn lại số tiền thừa trên tay và cái danh thiếp sáng bóng một màu vàng cô vừa lấy ra, cộng với chiếc nhẫn kim cương lần trước.

Không lẽ cô phải đến gặp Từ Lâm?

Phòng thực hành học viện nghệ thuật và thiết kế Thượng Hải

Tất cả sinh viên trong phòng thực hành đều đang tập trung tạo sản phẩm thiết kế của mình theo hướng dẫn của giảng viên phụ trách.

Hàn Dĩ Xuyên, Lê Băng và Thuyền An cũng đang rất chú tâm vào bài vẽ của mình.

Đúng lúc này, có giáo viên trực ban đến gọi

- Hàn Dĩ Xuyên, đến phòng hiệu trưởng có việc cần bàn!

Lê Băng, Thuyền An kinh ngạc nhìn nhau rồi lại nhìn Hàn Dĩ Xuyên như đang tìm kiếm lời giải thích; Hàn Dĩ Xuyên nhún vai tỏ vẻ không biết chuyện gì đang xảy ra rồi đi ra khỏi phòng thực hành.

Tại phòng hiệu trưởng.

Thầy hiệu trưởng đã vào độ tuổi hơn năm mươi, râu tóc cũng đã dần ngả sang trắng; nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đi vào, ông cười hiền hoà rồi mời cô ngồi.

Hàn Dĩ Xuyên ngồi xuống đối diện với thầy hiệu trưởng. Cô lễ phép hỏi

- Thừa thầy, thầy gọi em có việc gì ạ?

Thầy hiệu trưởng nhìn cô một lượt rồi lại nhìn xuống bảng điểm trong sổ theo dõi, ông thờ dài nặng nề

- Hàn Dĩ Xuyên, em thật sự không định đi du học sao? Điều kiện hiện giờ của em..

Hàn Dĩ Xuyên nhìn hiệu trưởng bằng ánh mắt biết ơn, đã nhiều lần ông thuyết phục cô đi du học nhưng cô đều kiên quyết từ chối, thầy hiệu trưởng đối với cô thật sự rất tốt, ông làm cô nhớ đến người ba đã mất của mình.

- Thừa thầy, thầy cũng biết rõ bệnh tình của mẹ em hiện giờ....

Không đợi cô nói hết câu, thầy hiệu trưởng đem một sấp ảnh đặt trước mặt cô.

Hàn Dĩ Xuyên kinh ngạc nhìn đống ảnh trước mặt rồi cầm lên xem thử, cô thật sự bị dọa đến rụng tóc gáy.

Những bức ảnh này đều chụp cô và Từ Lâm đứng cạnh nhau rất mờ ám trong Club. Hình như là đêm cô mang quà của Doãn Thiên Duật đến cho hắn.

Thầy hiệu trưởng nhìn sắc mặt khó coi của cô, đau lòng nói

- Tiểu Dĩ Xuyên, có lẽ em biết rõ ba ngày nữa là cuộc họp phụ huynh, em lại càng phải biết rõ học viện này là của Đại Từ.

Hàn Dĩ Xuyên để những bức ảnh xuống rồi nhẹ nhàng gạt đầu.

Những gì thầy hiệu trưởng nói, cô đều biết rõ. Nhưng nó có liên quan gì đến đống ảnh này?

Thầy hiệu trưởng gian nan nói tiếp

- Từ thiếu đã cho người gửi những bức ảnh này đến, cậu ấy còn dặn là nếu em không đến tham gia tiệc rượu của cậu ấy thì những bức ảnh này phải được đem ra cho mẹ em xem vào cuộc họp phụ huynh sắp tới!

Hàn Dĩ Xuyên kinh sợ đến run lấy bầy.

Không được!

Mẹ cô mắc bệnh tim, nếu để bà nhìn thấy những bức ảnh này, biết con gái mình đến Club thì cô chưa kịp giải thích gì bà đã ngất xỉu rồi! Hơn hết, cô không muốn mẹ phải đau lòng và thất vọng về mình!

Từ Lâm!

Rốt cuộc là hắn muốn như thế nào?

Chỉ là một bữa tiệc rượu mà thôi, có cần phải đe dọa cô như vậy không?

Thật đúng là ấu trĩ!

Vậy thì cô sẽ đến gặp hắn!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Ác ma đầu thai

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 8: Ác ma đầu thai

Chiếc taxi dừng lại trước Club.

Hàn Dĩ Xuyên một thân váy màu xanh ngọc bước xuống, cô trả tiền taxi xong rồi hít thở sâu một hơi, thẳng tiến về phía cửa lớn của Club.

Hàn Dĩ Xuyên đi tới hời bồi bàn. Nhân viên bồi bàn nhìn cô một lượt rồi đánh giá, sau đó hỏi

- Xin hỏi cô muốn tìm ai?

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi rồi trả lời

- Từ Lâm!

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô, nếu bọn họ không nghe nhầm thì vừa nãy cô vừa nói đến Từ Lâm!

Cô gái này là ai mà lại đến đây tìm ông chủ của bọn họ?.

Nhân viên bồi bàn suy nghĩ một lúc rồi dẫn cô đi tới một khu hành lang rất ít người.

Đến một căn phòng, nhân viên đó thận trọng gõ cửa.

- Từ thiếu!

Cửa phòng sau đó được mở ra, nhân viên bồi bàn dè dặt nói với Từ Lâm đang ngồi bên trong

- Từ thiếu, cô gái này nói là đến tìm anh!

Ngồi trên sofa trong phòng bar hạng nhất, Từ Lâm nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đứng ngoài cửa, nụ cười mờ ám lộ rõ trên gương mặt điển trai của hắn, giọng nói trầm ổn vang lên đầy dụ hoặc

- Dĩ Xuyên, không ngờ em đến nhanh hơn tôi tưởng!

Nhân viên bồi bàn hiểu ý nhanh chóng rời đi.

Hàn Dĩ Xuyên hít thở sâu một hơi rồi bước vào và đóng cửa lại.

Cô thật sự không dám bước tiếp, nhìn Từ Lâm ngồi trước mặt hai tay đang ôm hai cô nữ sinh, xung quanh còn vài cô khác đang chọc cho hắn cười; hai cô nữ sinh được hắn ôm đã ăn mặc rất lò lồ, quần áo trên người xộc xệch đến sắp lộ rõ hết da thịt, bọn họ còn nũng nịu dán chặt vào người Từ Lâm, hai tay lớn mật vuốt ve khắp người hắn, di chuyển tới những điểm nhạy cảm của đàn ông.

Tìm Hàn Dĩ Xuyên như bị ai bóp chặt, mơ hồ đau đớn, khó chịu; một tay cô nắm chặt váy, tay kia thì giữ chặt quai túi xách; cô cắn cắn môi rồi hỏi thẳng

- Từ tiên sinh, rốt cuộc thì anh muốn như thế nào đây? Chúng ta trước giờ không thù không oán, việc gì anh phải hao tâm tổn sức gửi đóng ảnh kia đến trường?

Vài tên đàn ông cũng đang ôm ấp người đẹp trong tay đã bị vẻ đẹp động lòng người của Hàn Dĩ Xuyên thu hút, bọn họ đều đẩy đám mỹ nhân kia ra và nhìn Hàn Dĩ Xuyên bằng con mắt đói khát.

Ở đâu lại xuất hiện một tiểu nha đầu xinh đẹp đến như vậy? Vừa nhìn qua là đã biết là nai tơ vừa ra khỏi rừng rồi!

Những cái nhìn như vồ mồi của đám người kia không qua khỏi được mắt của Từ Lâm. Hắn thờ ơ nói

- Đồ của ta chưa dùng qua thì đừng có mà đụng vào!

Đám người đó nhanh chóng rút cổ về nhưng vẫn không giấu được vẻ thèm khát trong lòng.

Từ Lâm nhìn Hàn Dĩ Xuyên từ trên xuống dưới, không hiểu tại sao khi nhìn thấy cô, trong lòng hắn chợt cảm thấy rất thoải mái, dễ chịu. Hắn biếng nhác trả lời cô

- Dĩ Xuyên, em đến tìm tôi để hỏi tội?

Hàn Dĩ Xuyên lấy từ trong túi xách ra một chiếc hộp nhỏ màu hồng và bước đến đặt nó xuống bàn cho Từ Lâm

- Từ tiên sinh, mong anh có thể nhận lại chiếc nhẫn này!

Chiếc hộp vừa được đặt lên bàn, một cô nữ sinh đang ôm Từ Lâm liền nổi hứng thú cầm lên xem, vừa mở ra thì đã bị vẻ đẹp long lanh của chiếc nhẫn làm cho kinh ngạc

- Woa! Thật là đẹp mà! Từ thiếu....

Cô ta cười tủm tỉm quay lại nhìn Từ Lâm, nhưng chưa kịp mở miệng nói thì

-Aaaaa!

Tiếng kêu thảm thiết của cô ta vang lên như bị đòi mạng, tiếp sau đó là động tác đưa tay giữa chặt bàn tay kia, mà bàn tay đó đã chảy rất nhiều máu...; mặt mũi cô ta nhăn nhó đến sắp khóc vì đau đớn....

Hàn Dĩ Xuyên sợ hãi ngồi phịch xuống và lấy hai tay ôm đầu....

Tất cả những người trong đây đều kinh hãi như vừa nhìn thấy quỷ, sắc mặt đều tái mét hết cả, tất cả đều quên cả thở.

Chỉ có mỗi Từ Lâm là cười như một con ác quỷ, hần thu khẩu súng lại và dùng khăn lau sạch vài giọt máu trên đó....

Vừa nãy là do cô nữ sinh kia đã mở chiếc hộp nhẫn ra nên đã chọc giận Từ Lâm, khiến hần nổ súng bắn vào tay của cô ta.

Gần như qua cả thế kỷ, giọng nói như ma vương kia mới cất lên

- Phụ nữ của tôi cũng phân chia theo dạng!

Trước giờ hần chưa từng tiếc bất cứ thứ gì cho phụ nữ của mình, nhưng khi này, nhìn thấy cô gái kia đụng tay vào chiếc nhẫn mà hần đã cho Hàn Dĩ Xuyên, một cảm giác bức nhọc đến tức giận bỗng nhiên lan tràn khắp các tế bào não của hần.

Những người xung quanh đều không dám hé răng nửa lời.

Từ Lâm đẩy hết đám nữ sinh kia ra rồi hướng mắt về phía cô gái đang run rẩy ngồi trên thảm trải sàn, cất giọng lạnh nhạt

- Dĩ Xuyên! Em qua đây!

Hàn Dĩ Xuyên như bị Diêm Vương đến gọi hồn, cô run rẩy đứng lên, hai tay chống lên bàn vì hai chân đã mềm nhũn, cô chưa từng muốn chết như lúc này!

Người đàn ông đó thật sự không phải là người! Hần rõ ràng là ác ma đầu thai!

Từ Lâm vẫn rất kiên nhẫn đợi cô bước từng bước nặng nề tới, ánh mắt sắc bén nhìn khắp cơ thể cô, nụ cười trên môi y hệt ác ma khát máu.

Hàn Dĩ Xuyên nghĩ chắc mình chết rồi!

Từ Lâm đứng là kẻ thần kinh mà, sao lại có thể tùy hứng nổ súng như vậy chứ?

Cuối cùng cô cũng đi tới trước mặt hần...

Từ Lâm nở nụ cười hài lòng và kéo cô ngồi xuống đùi mình, một tay vòng qua eo cô và ôm trọn, tay kia thì nhẹ nhàng vén mái tóc rối rắm của cô gọn gàng lại, cầm tựa vào vai cô, miệng thì khẽ sát vành tai của cô, thì thầm

- Sợ?

Hàn Dĩ Xuyên liều mạng lắc đầu, cô chỉ biết cắn chặt môi cúi đầu xuống.

Từ Lâm vẫn kiên nhẫn chơi đùa với cô, lại tiếp tục nói vào tai cô

- Phụ nữ tôi muốn, chưa bao giờ là không có được! Dĩ Xuyên, em không muốn ra giá?

Hàn Dĩ Xuyên đã run đến mức sắp ngất xỉu, nhưng cô vẫn đủ tỉnh táo để nghe rõ những gì Từ Lâm vừa nói, cô nhẹ giọng trả lời

- Từ tiên sinh, mong anh tự trọng! Tôi không phải dạng người như anh nói!

Nụ cười trên môi Từ Lâm càng đậm hơn, hần ồ lên một tiếng rồi nói tiếp

- Có phải hay không, tôi là người rõ nhất!

Hàn Dĩ Xuyên tuy sợ hãi nhưng vẫn lấy hết can đảm để xoay người lại nhưng cô vừa mới đối diện với Từ Lâm thì đã bị hần dùng một tay chế trụ gương mặt, rồi thô bạo áp môi bạc lên làn môi đỏ mọng của cô, say sưa nhắm nháp vị ngọt trời ban này...

Nụ hôn của Từ Lâm cuồng dã, càng lúc càng thể hiện sự đói khát, sự độc chiếm đến ngoan cố....

Hàn Dĩ Xuyên cảm giác mình đã sắp ngất thở đến nơi, đây là nụ hôn đầu của cô nên suốt qua trình cô đều bị động tiếp nhận, hai tay bấu víu trên chiếc áo somi đã hở vài cúc áo của Từ Lâm, nụ hôn của hần thật sự đã khiến cô bị trầm luân

Chính sự vụng về, thụ động của cô làm cho Từ Lâm càng tăng thêm hứng thú...

Hần xiết chặt vòng ôm hơn, nụ hôn cũng cuồng loạn hơn....

Thật lâu sau, Từ Lâm mới quyền luyến rời môi cô và miệng lưỡi hần trượt dọc xuống cần cổ trắng ngần của cô, dừng lại và cắn nhẹ khiến cho Hàn Dĩ Xuyên hoàn toàn thức tỉnh, cô chống hai tay lên ngực hần để đẩy hần ra nhưng đều vô dụng...

- Từ tiên sinh, anh mau bỏ tôi ra!

Tiếng nói nhỏ nhẹ của Hàn Dĩ Xuyên khiến cho Từ Lâm thật sự bị kích thích, hần tiếp tục hôn dọc xuống ngực cô....

Xoạc

Tiếng vải bị xé ra càng làm Hàn Dĩ Xuyên vùng vẫy mãnh liệt, cô dùng mọi cách để muốn thoát khỏi con ác quỷ này!

Từ Lâm cười đầy thoả mãn khi nhìn thấy một cảnh xuân đẹp đề hiện ra trước mắt. Nhưng không quên lạnh giọng hạ lệnh

- Kê nào dám nhìn, ta móc mắt chó của kê đó ra!

Đám đàn ông phía sau như chó chảy cả nước dãi mà vẫn không được ném một miếng thịt.

Từ Lâm lại tiếp tục hôn lên khắp vùng ngực tròn trịa ẩn trong chiếc áo con kia.

Hàn Dĩ Xuyên giãy giụa đến liều mạng, cô vừa đánh vừa chửi

- Từ Lâm! Dừng lại! Tôi sẽ giết anh!

Từ Lâm cười thích thú, hần ngẩng đầu nhìn cô, nhàn nhạt mở miệng

- Chẳng phải tôi đã bảo em ra giá rồi sao?

Hàn Dĩ Xuyên vẫn tiếp tục giãy giụa, cô cào mạnh lên lưng hần rồi lại đánh lung tung

- Từ Lâm, tên thần kinh! Anh mau thả tôi ra! Tôi sẽ kiện anh!

Từ Lâm ra vẻ tiếc nuối lắc đầu

- Chắc chắn! Em càng mắng thì tôi lại càng muốn đấy!

Dứt lời, hần tiếp tục cúi đầu xuống hôn lên ngực cô, lại dùng răng cắn nhẹ. Không kìm được bật lên cảm thán

- Thật sự rất đẹp!

Hàn Dĩ Xuyên lắc đầu đến tóc tai rối hết cả lên, cô giơ chân lên đập lung tung nhưng lại bị Từ Lâm dễ dàng chế ngự được.

Hai tay cô mò mẫm lên bàn, cô như người chết đuối vớ được cái cọc, lập tức cầm chai rượu trên bàn đập mạnh vào đầu Từ Lâm..

Từ Lâm khẽ rên một tiếng rồi buông Hàn Dĩ Xuyên ra, đưa tay ôm đầu.

Hàn Dĩ Xuyên nhân cơ hội đó bỏ chạy như chạy giặc.

Từ Lâm đưa bàn tay vừa sờ đầu lại nhìn.

Chảy khá nhiều máu!

Hần tức giận hùng hục cầm một chai rượu khác ném lên tường, bực tức chửi thề

- Mẹ nó! Hàn Dĩ Xuyên, em to gan lắm!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Náo loạn ở phòng vệ sinh

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 9: Náo loạn ở phòng vệ sinh.

Khoa thiết kế nội thất

Từ sáng sớm, một đám nữ sinh đã tụ tập lại với nhau để bàn tán xôn xao

- Này, đêm qua đúng là đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa đấy!

- Theo tớ thấy thì Tôn Phi Ngải sắp hết thời rồi!

- Đúng là khiến người ta ớn lạnh mà, Từ thiếu tuy là soái ca mà mình đồn tin nhưng lại giống với ác ma hơn đấy!

- Hàn Dĩ Xuyên rốt cuộc đã sử dụng chiêu trò gì mà có thể có được sự chú ý của anh ấy chứ?

-.....

Bọn họ đang thích thú tám chuyện mà không biết đám bạn của Tôn Phi Ngải và cả cô ta đã đứng đằng sau. Tôn Phi Ngải mặt mũi xám xịt, bực nhọc ra vẻ tiều tụy

- Các người vừa mới nói gì? Nói lại cho tôi nghe!

Trưởng nhóm của đám nữ sinh đó rụt rè nhìn Tôn Phi Ngải và đám bạn cô ta, gian nan nuốt một ngụm nước bọt rồi từ từ nói

- Phi Ngải, cậu không biết tối qua ở Club của Từ thiếu đã xảy ra chuyện gì sao? Tối qua Từ thiếu đã gọi vài đứa trong khoa thiết kế đồ họa và vẽ tranh tường đền phục vụ anh ấy, hơn nữa Sở Nhà Tinh của khoa thiết kế đồ họa bị Từ thiếu dùng súng bắn bị thương tay phải đấy, không biết có giữ lại bàn tay đó được không? Những người học thiết kế mà bị mất đi bàn tay không phải là chết còn hơn sao?

Một trong số những nữ sinh đó cũng chen vào nói giúp bạn mình

- Phi Ngải, bọn tớ không nói đùa đâu! Anh trai tớ là cấp dưới của Từ thiếu, tối qua cũng có mặt ở đấy! Anh ấy đã chứng kiến toàn bộ sự việc mà!

Tôn Phi Ngải liếc nhìn họ rồi hỏi

- Cô ta đã làm gì mà lại chọc giận Lâm như vậy?

Một nữ sinh khác tiếp lời

- Là tại Hàn Dĩ Xuyên chứ đâu! Thật là con hồ ly mà!

Ánh mắt Tôn Phi Ngải lộ rõ vẻ phẫn nộ

- Lại là Hàn Dĩ Xuyên?

Một nữ sinh khác tiếp tục nói

- Hàn Dĩ Xuyên không biết tại sao lại xuất hiện ở đó, cô ta hình như đã mang một hộp nhỏ gì đó để trước mặt Từ thiếu, Nhà Tinh vì tò mò nên mở ra xem thử, kết quả là... bị Từ thiếu bắn vào tay!

Nói đến đây, cô nữ sinh đó đã toát cả mồ hôi hột, khẽ liếc nhìn Tôn Phi Ngải rồi nhanh chóng cúi đầu xuống.

Một cô bạn khác lên tiếng

- Phi Ngải còn việc này, tớ nói ra cậu đừng quá tức giận đấy! Từ thiếu đã cưỡng hôn Hàn Dĩ Xuyên và còn có ý định làm nhục cô ta tại đó, kết quả là... Từ thiếu bị Hàn Dĩ Xuyên dùng trai rượu đập vào đầu làm cho bị thương!

Phanh

Tôn Phi Ngải tức giận đập mạnh tay xuống bàn sau đó thì quay người bước đi ra khỏi phòng học. Đám bạn của cô ta cũng đồng loạt bước đi.

Khoa thiết kế thời trang

Lệ Băng và Thuyền An đang mải mê với bản thiết kế của mình, khi vừa ngước mắt lên nhìn thì hoàn toàn bị giật mình khi thấy bản vẽ của Hàn Dĩ Xuyên đã hỏng hết, những nét vẽ lung tung hoàn toàn không biết là cô đang vẽ lưới điện hay cỏ rom rỗ.

Lệ Băng đưa tay hươu hươu trước mặt Hàn Dĩ Xuyên

- Này, Di Xuyên! Cậu bị làm sao thế này? Bàn vẽ của cậu hỏng hết cả rồi!

Nhưng không ngờ, Hàn Di Xuyên lại giật mình đến nỗi làm rơi cả bút và đụng phải bình nước trên bàn, làm cho bàn vẽ bị ướt hết.

Lệ Băng và Thuyền An kinh ngạc nhìn nhau rồi cùng nhìn Hàn Di Xuyên nhưng lúc này Hàn Di Xuyên lại luống cuống đứng lên

- Tớ... tớ vào nhà vệ sinh một lát!

Sau đó tho tho thần thần đi ra khỏi phòng học.

Nhà vệ sinh nữ.

Đứng trước bồn rửa tay, Hàn Di Xuyên nhìn mình trong gương, gương mặt tiều tụy vì cả đêm không ngủ được, cô vô lực thở dài rồi mở nước rửa mặt cho tỉnh táo; một lúc lâu, cô hít sâu một hơi rồi tìm lại nụ cười để đánh tan sự ngơ ngẩn này.

Được rồi! Hàn Di Xuyên, không được nghĩ nữa! Xem như mình gặp phải xui xẻo vậy.

Sau đó, cô lấy giấy lau tay rồi tự tin cất bước ra ngoài.

Nhưng vừa bước ra được vài bước thì Tôn Phi Ngải và một đám nữ sinh đã chặn ngay trước mặt cô.

- Này, Hàn Di Xuyên!

Hàn Di Xuyên tạm dừng bước, hai tay cô đút vào túi áo khoác. Cô đã từng nghe Lệ Băng và Thuyền An nói qua, Tôn Phi Ngải này không thể day vào, sau lưng cô ta luôn có đại gia chống đỡ, hơn nữa tính khí cô ta rất khó ưa.

Hàn Di Xuyên nở nụ cười xã giao rồi hơi cúi đầu chào, sau đó định bước đi.

Tôn Phi Ngải tức đến hộc máu, cô ta không dễ gì để Hàn Di Xuyên đi như vậy nên lại cất cao giọng

- Đừng tưởng dựa vào nhan sắc tầm thường của cô mà có thể quyến rũ được Lâm, mới chỉ được anh ấy hôn mà dám lên mặt với tôi sao?

Nghe chữ "Lâm" từ miệng Tôn Phi Ngải phát ra không hiểu tại sao trong lòng Hàn Di Xuyên rất khó chịu. Nhưng rất nhanh cô đã nở một nụ cười nhả nhặn, thản nhiên nhìn Tôn Phi Ngải

- Thì ra cô là bạn gái của Từ Lâm, thật là may! Cô có thể dùng dây xích chó xích anh ta lại không? Đầu óc anh ta thật sự không được bình thường cho lắm!

Vừa nói cô vừa dùng một tay chỉ chỉ vào đầu, tay kia vẫn để trong túi áo như lúc nãy.

Đám nữ sinh phía sau Tôn Phi Ngải muốn cười nhưng lại cố nhịn. Còn Tôn Phi Ngải thì mặt mũi đã có một tầng mây đen.

- Con nhỏ này, cô vừa nói gì chứ? Xích chó? Cô có biết Từ Lâm là ai không mà dám nói những lời này chứ?

Hàn Di Xuyên đưa tay lên xem đồng hồ, cô lại tiếp tục đút tay vào túi áo, mỉm cười lịch sự

- Thật ngại quá! Tôi phải về lớp rồi! Vui lòng tránh đường cho!

Tôn Phi Ngải giận đến mức không thể một tay nhỏ sạch tóc của Hàn Di Xuyên, cô ta tiếp tục bước lên chặn trước mặt cô

Chát

Một bạt tai bất ngờ giáng xuống mặt Hàn Di Xuyên khiến tất cả đám nữ sinh phía sau đều đưa tay bịt miệng.

Hàn Di Xuyên không hề đưa tay bịt má, cô chỉ ngẩng mặt lên lại, hít sâu một hơi rồi nói

- Tôn Phi Ngải, từ lúc cô bước vào đây tôi không hề có ý định gây hấn với cô, cái tát này là thế nào chứ? Nếu cô không giải thích rõ ràng và xin lỗi thì tôi có thể đem chuyện này trình lên ban giám hiệu!

Tôn Phi Ngải cười như vừa nghe được một câu chuyện hài nhất thế gian, cô ta lại tiếp tục vung tay lên

Chát

Cái tát lần này nặng hơn cái trước, một bên má của Hàn Di Xuyên đã sưng đỏ, khoé miệng đã rách và chảy máu, nhưng cô vẫn không hề đưa tay bịt má.

- Tôn Phi Ngải, tôi biết chắc chắn câu tiếp theo cô sẽ nói rằng Từ Lâm lợi hại hay ban giám hiệu lợi hại. Cô có Từ Lâm chống lưng, tôi thì chẳng có gì cả. Coi như tôi đầu không lại các người! Nhưng, Tôn Phi Ngải, tôi và cô đều là con người như nhau, cô tưởng rằng không vui thì có thể ra tay đánh người sao?

Tôn Phi Ngải khoanh tay trước ngực, nhìn Hàn Dĩ Xuyên và hừ lạnh

- Tôi tự tiện ra tay đánh người? Tại sao cô không thử nghĩ lại xem cô đã dùng thủ đoạn gì để có thể quyến rũ Từ Lâm?

Hàn Dĩ Xuyên thực sự thấy đau lòng thay cho Tôn Phi Ngải, bản thân chỉ là tình nhân mà cứ đi vênh vào khắp nơi. Cô im lặng nhìn cô ta một lúc rồi nhẹ giọng nói

- Tôn Phi Ngải! Cô sợ rằng Từ Lâm sẽ bị người khác cướp mất thì sao không đến gặp anh ta và trực tiếp nói ra chứ? Bảo anh ta không được gọi đám nữ sinh khác đến Club nữa, cô đánh tôi thì sẽ hết người vây quanh Từ Lâm sao? Não của cô cấu tạo từ đất sét à?

- A!

Tôn Phi Ngải thật sự đã bị chọc giận, cô ta hung hăng túm tóc của Hàn Dĩ Xuyên và kéo cô đến trước bồn rửa tay

- Hàn Dĩ Xuyên! Miệng lưỡi cô thật sắc bén! Không làm luật sư thì thật uổng, nhưng cô tưởng những lời này có tác dụng với tôi sao?

Vừa nói cô ta vừa điên cuồng kéo tóc Hàn Dĩ Xuyên, ấn đầu cô xuống bồn rửa và mở nước xối lên đầu cô....

- Ừm... Tôn Phi Ngải, có phải cô thần kinh rồi không?

Phòng vệ sinh bây giờ đã náo loạn cả lên, rất nhiều người la hét, lại có người bắt đầu chỉ trỏ bàn tán, kẻ chụp ảnh quay phim cũng không thiếu....

Hàn Dĩ Xuyên bị ép uống nước đến sắp ngộp thở, nhưng cô không hề nhân nhượng chút nào, lập tức đưa tay xuống kéo tuột váy của Tôn Phi Ngải....

Một tràng hò hét vang lên...

Cục diện thay đổi, Tôn Phi Ngải đẩy Hàn Dĩ Xuyên ngã xuống sàn khiến tay cô bị va đập mạnh. Còn cô ta vội vội vàng vàng kéo váy lên rồi hét lớn về đám người vây xung quanh nhà vệ sinh

- Chụp cái gì hả?

Hàn Dĩ Xuyên phía sau nhân cơ hội này đứng lên và túm lấy tóc của Tôn Phi Ngải kéo mạnh về phía sau.

Do bị trượt chân nên cả hai cùng ngã xuống sàn....

Một màn náo loạn nhất trong lịch sử xảy ra....

Một sinh viên xuất sắc của trường và một cô tiểu thư luôn bám theo đại gia đánh nhau quả là một chuyện hay nhất trong trường!

Đang lúc náo loạn thì một giọng quát tháo vang lên.

- Hai em đang làm gì đó?

Hai người đang giật tóc nhau liền dừng lại khi thấy thầy giáo trực ban đứng trước cửa phòng vệ sinh.

Tất cả đám nữ sinh đều im bật không dám nói tiếng nào.

Lệ Băng và Thuyền An cũng ngay lúc này chạy vào, nhìn thấy một màn trước mắt, họ từ kinh ngạc chuyển sang tức giận.

Bệnh viện Heart

Trong phòng bệnh Hoàng gia.

Giọng nói đưa cột của Tô Vận vang lên khắp phòng

- Này, Lâm! Thật không ngờ cậu lại có ngày bị một cô nữ sinh đánh đến nhập viện đấy!

Ngồi bên cạnh anh ta là Doãn Thiên Duật đang dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh để nhìn Từ Lâm

- Cậu bị Dĩ Xuyên đánh thật sao? Theo tớ biết thì cô ấy trước giờ vẫn rất hiền lành, làm sao có chuyện ra tay đánh người được, chắc là cậu đã làm gì khiến trời đất không dung tha được rồi!

Về mặt anh ta vẫn trầm tư nhưng không che giấu sự vui thích trong đáy mắt.

Bên cạnh cửa sổ, một người đàn ông anh tuấn khoác trên người chiếc áo blouse trắng đang đút hai tay vào túi áo, tựa hông vào bệ cửa sổ, cười thích thú

- Xem ra chúng ta sắp được ăn kẹo hỷ rồi đây!

Vị bác sĩ đó chính là bác sĩ trị liệu chính của Từ Lâm, cũng chính là bạn thân của ba gã đàn ông kia- Mẫn Quan.

Từ Lâm này giờ ngồi dựa lưng lên đầu giường, vẫn giữa nguyên bộ mặt lạnh băng, hần chỉ chăm chú đọc văn kiện của công ty. Trên đầu hần đang băng một lớp vải trắng, người thì mặc một bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình. Nhưng đáng về đó lại càng tăng thêm sức hút quyến rũ và yêu mị của hần.

Mẫn Quan thấy Từ Lâm vẫn ngồi yên như khúc gỗ, không khỏi than thầm trong lòng.

- Này, Lâm! Bệnh nhân của tôi, cậu đừng giả vờ chăm chỉ trước mặt tớ có được không? Nếu cậu thật sự chăm chỉ như vậy thì sao không chăm chỉ ngồi ở Đại Từ mà lại suốt ngày chạy đến Club, cuối cùng lại bị một cô nữ sinh đánh cho vỡ sọ.

Từ Lâm thật sự đã có phản ứng, hần đặt văn kiện lên bàn rồi thân nhiên cầm lấy lọ hoa bên cạnh, không chút nề nang mà ném trực tiếp về phía Mẫn Quan.

Mẫn Quan phản ứng nhanh lẹ, lách người sang một bên để tránh lọ hoa bay vào mặt. Hần cười cười chỉ tay về phía Từ Lâm

- Này, cậu định giết người diệt khẩu sao?

Từ Lâm chỉ nhàn nhạt mở miệng

- Cậu biến cho khuất mắt tớ!

Mẫn Quan gật đầu cười cười, chậm rãi tiến tới giường bệnh

- Bạn thân của tớ, tại sao cậu lại nổi giận như vậy chứ? Người làm cậu bị thương là cô nữ sinh kia, tớ là người đã cứu cậu đấy! Haizza, Lâm à, cậu có bị đánh đến ngốc không đấy!

Doãn Thiên Duật nhướn miệng cười nhưng không nói gì. Tô Vận ngồi bên cạnh lo lắng nhìn Mẫn Quan, trong lòng không khỏi vang lên một hồi chuông cảnh báo.

Mẫn Quan ơi Mẫn Quan, cậu chọc ai không chọc lại đến chọc Từ Lâm, quan tài cậu đã chuẩn bị chưa?

Từ Lâm vẫn trung ra bộ mặt vô cảm, chờ đợi Mẫn Quan tiếp lại gần thêm...

Ngay lúc này, Triết Liệt mở cửa bước vào, trên tay cậu ta cầm theo một chiếc tablet, về mặt có vẻ ngưng trọng.

- Từ tiên sinh!

Cậu ta cũng không quên cúi chào Tô Vận, Doãn Thiên Duật và Mẫn Quan. Tiếp theo mới đưa chiếc tablet cho Từ Lâm.

Từ Lâm nhận chiếc tablet và xem một lúc, trên môi hần chợt nở một nụ cười quý dị đến khó đoán

- Triết Liệt! Chuẩn bị đi, tôi phải xuất viện rồi!

Mẫn Quan bất ngờ thốt lên, về mặt đầy quan tâm

- Bạn của tớ, cậu không thể xuất viện trong tình trạng này được! Đầu của cậu vẫn còn nứt, chưa thể dán vào được ngay, cậu ra ngoài mà vận động mạnh thì đầu sẽ nứt thêm đó!

Tô Vận trở mắt nhìn Mẫn Quan đầy kinh ngạc

- Mẫn Quan, cậu học ngành y hay học điện ảnh vậy?.

Mẫn Quan cười cười nhìn Từ Lâm bước xuống giường bệnh. Trong lòng không khỏi oán thán!

Thân là bác sĩ mà cứ như người ở vậy, chẳng kẻ nào nghe lời anh ta khuyên cả!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Bị đình chỉ học

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 10: Bị đình chỉ học

Phòng kỷ luật.

Trong phòng có đầy đủ các giáo viên và hội đồng kỷ luật của nhà trường. Về mặt của ai cũng hừng hực lửa giận nhìn Hàn Dĩ Xuyên. Riêng thầy hiệu trưởng thì lại nhìn cô bằng thái độ bao dung, lo lắng.

Hàn Dĩ Xuyên và Tôn Phi Ngải ngồi cạnh nhau cùng cuối đầu. Bọn họ đều đang chờ đợi phán quyết của Hội đồng kỷ luật và những người có trách nhiệm liên quan.

Sau một lúc dài hơn cả thế kỷ, bọn họ đã đưa ra quyết định.

Hàn Dĩ Xuyên và Tôn Phi Ngải cùng nhìn về phía họ, về mặt khẩn trương, sốt ruột.

Chủ tịch Hội đồng kỷ luật lên tiếng trước

- Theo như camera an ninh trong phòng vệ sinh ghi lại được thì Hàn Dĩ Xuyên đã có hành vi lăng nhục Tôn Phi Ngải. Tôn Phi Ngải vì bị Hàn Dĩ Xuyên gây kích động nên mới không kìm được giận dữ mà ra tay đánh người, điều này chúng tôi có thể cảm thông cho Tôn Phi Ngải. Hàn Dĩ Xuyên, em có thái độ khinh thường người đang đối thoại với mình nên Tôn Phi Ngải mới tức giận kéo em đến bồn rửa tay, điều này chúng tôi có thể hiểu cho Tôn Phi Ngải, nhưng Hàn Dĩ Xuyên, sau đó em lại dùng sức kéo váy của Tôn Phi Ngải, đối với Tôn Phi Ngải mà nói, đó là một hành vi lăng nhục. Hàn Dĩ Xuyên, em còn không nhận sai ư?

Hàn Dĩ Xuyên khó tin lắc đầu, cô vội vàng biện hộ

- Thật không công bằng, rõ ràng người gây hấn trước là Tôn Phi Ngải, em không hề có ý định túm vào váy cô ta, em chỉ muốn tìm cách thoát khỏi bồn rửa tay mà thôi! Em hỏi cô, nếu như một người bình thường mà đang trong tình trạng sắp tắt thở thì họ có tìm cách để được sống không?.

Những lời lẽ của Hàn Dĩ Xuyên hoàn toàn không được bọn họ chấp nhận, Tôn Phi Ngải thì ngồi bên cạnh, đắc ý cười; một thành viên trong Hội đồng kỷ luật nói lớn

- Hàn Dĩ Xuyên, em còn không mau nhận sai? Mau xin lỗi Tôn Phi Ngải đi!

Hàn Dĩ Xuyên bất mãn đứng lên

- Em không làm gì sai cả! Rõ ràng người suýt chết là em, tại sao không ai chịu tin em?

Chủ tịch Hội đồng kỷ luật nghiêm khắc tuyên bố

- Hàn Dĩ Xuyên, em về viết một trăm tờ kiểm điểm nộp lại cho trường, còn nữa, em bị đình chỉ học một tháng!

Hàn Dĩ Xuyên điên cuồng lắc đầu, cô vô lực nói

- Không được! Cô à, em không thể bị đình chỉ học được, mẹ em nếu biết em bị đình chỉ học, bà ấy sẽ không thể chịu đựng nổi! Em xin thầy cô hãy suy xét lại...!

Thầy trực ban đập mạnh tay xuống bàn và chỉ vào mặt Hàn Dĩ Xuyên

- Hàn Dĩ Xuyên, em ồn ào đủ chưa? Đừng tưởng rằng mình có chút năng lực mà không xem ai ra gì!

Hàn Dĩ Xuyên ngược mắt nhìn lên trần nhà để nước mắt không rơi xuống.

Đối với cô mà nói, bị đình chỉ học tập còn đáng sợ hơn cả chết!

Phó Hiệu trưởng cười hề quay sang hỏi Tôn Phi Ngải

- Tôn Phi Ngải, em có ý kiến gì không?

Tôn Phi Ngải bắt chéo hai chân, nhìn Hàn Dĩ Xuyên và hừ lạnh

- Em sẽ gửi đơn kiện lên toà, em muốn Hàn Dĩ Xuyên phải chịu hình phạt xứng đáng!

Hàn Dĩ Xuyên thật sự không thể chịu đựng được nữa, cô hét lớn vào mặt Tôn Phi Ngải

- Tôn Phi Ngải, cô đừng có mà quá đáng, từ đầu đến cuối người sai là cô, bây giờ cô lại muốn đi kiện tôi?

Tôn Phi Ngải từ tốn đứng lên, sau đó quay sang nói với Hàn Dĩ Xuyên

- Ngày mai cô hãy ở giữa sân trường, quỳ xuống mà xin lỗi tôi, nếu không thì tôi có thể sẽ đến gặp mẹ cô đấy!

Hàn Dĩ Xuyên như vừa bị tát một gáo nước lạnh vào mặt, cô yếu ớt đứng lên, hai mắt ướt ướt nước mắt nhìn về phía những người trong Hội đồng kỷ luật và những người khác

- Em thua rồi, em đâu không lại mọi người! Hai chữ "Tù Lâm" với mọi người mà nói còn lớn hơn cả Chủ tịch nước!

Trong hội đồng kỷ luật có vài người nhìn Hàn Dĩ Xuyên bằng con mắt áy náy...

Cô biết rõ quy luật ngầm trong trường này nhưng cô vẫn muốn dựa vào thực lực của mình để mà đứng lên. Một người như vậy quả thật rất hiếm có.

Thế nhưng, một người như vậy lại chỉ như một cánh hoa mỏng trôi dạt trên sông, cô chẳng thể giúp ích gì cho bọn họ cả!

Nhưng Tôn Phi Ngải thì khác, cô ta có Tù Lâm ở phía sau nên không ai dám làm gì cô ta cả!

Hàn Dĩ Xuyên nói đúng, Tù Lâm là Thượng đế!

Đài Song Khê

Trong căn phòng toàn một màu đen, chỉ có chút ánh sáng màu vàng mờ nhạt, Tù Lâm đứng trước cửa sổ đã bị che kín bởi rèm cửa màu đen, trên tay hắn cầm một ly rượu đỏ như máu từ từ nhấp nháp.

Triết Liệt đứng phía sau lo lắng nói

- Tù tiên sinh, ngài vẫn nên quay về bệnh viện!

Tù Lâm xoay người lại, đặt ly rượu lên bàn, sau đó thản nhiên nhìn xác một gã đàn ông mặc đồ đen dưới sàn, máu chảy ra một mảng

- Đem cái xác này ra đi! Nói với Dược Thần một tiếng!

Triết Liệt thở dài rồi ra hiệu cho hai tên vệ sĩ vào dọn dẹp sạch sẽ, đối với bọn họ việc này đã quá quen thuộc rồi!

Kẻ đến ám sát Tù Lâm không phải là ít nhưng kẻ vừa rồi dám đến một mình, thân thủ lại rất giỏi nên chắc không phải nhân vật tầm thường nên phải nhờ Cố Dược Thần- đại luật sư danh tiếng thế giới, cũng là cố vấn pháp luật riêng cho Đại Tù, Doãn thị và Tô thị.

Sau khi căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, Triết Liệt lại tiến lên nói

- Ngài định làm gì với Tôn Phi Ngải và cô Hàn?

Tù Lâm tiếp tục thưởng thức ly rượu trong tay, ly rượu này rất đỏ, giống với màu của máu hơn là rượu vang. Hắn trầm tư rất lâu, hai mắt hình như đang che giấu một nỗi đau khó nói thành lời.

- Triết Liệt, máu của động vật dù thế nào cũng không thể so sánh được với máu người được! Mùi vị rất khó quên, rất giống với mùi vị hai mươi năm trước!

Triết Liệt đau lòng nghe Tù Lâm nhắc lại chuyện cũ.

Tù Lâm từ nhỏ đã cùng mẹ sống một cuộc sống đói khổ không gì bằng, hai mẹ con phải sống lê lét trong chợ Đen và những xó chợ bẩn thỉu. Tù Lâm lớn lên không phải nhờ cơm cháo, rau thịt, càng không có sữa mẹ, mà hắn lớn lên nhờ... máu người và động vật!

Vì vậy mà đến bây giờ, Tù Lâm vẫn thường xuyên uống máu người. Ly rượu hắn đang cầm đã pha thêm máu của sát thủ lúc này!

Triết Liệt bước đến bật đèn trong phòng lên. Tù Lâm nhú mày không vui, từ nhỏ đến lớn, hắn luôn ngủ trong bóng tối, ban ngày hoặc khi đèn quá sáng, hắn sẽ lo sợ mà không ngủ được. Có lẽ, bóng tối là cái vỏ bọc an toàn nhất của hắn!

Triết Liệt biết rõ đó là thói quen của hắn nhưng rõ ràng đó là thói quen không tốt chút nào

- Từ tiên sinh, bác sĩ Mẫn đã nói rằng ngài nên tập tiếp xúc với ánh sáng khi đi ngủ!

Từ Lâm tức giận đến lồng ngực phập phồng, hất ném mạnh chiếc ly lên tường và rống lớn

- Ngu xuẩn!

Triết Liệt chỉ biết bất lực thở dài, cậu ta bước lại giường và ngồi xuống, đành phải chuyển đề tài

- Từ tiên sinh, những đoạn clip hôm nay có lẽ chỉ sang ngày mai sẽ phát tán lên cả thành phố!

Từ Lâm châm một điều xì gà và đưa lên miệng ngậm một hơi rồi nhả khói

- Đem những gì tôi đã chuẩn bị tặng cho mẹ cô ta!

Triết Liệt nhận lệnh rồi đứng lên, đi ra khỏi phòng.

Lúc ở bệnh viện, vì xem được clip Hàn Dĩ Xuyên và Tôn Phi Ngải đánh nhau nên Từ Lâm mới quyết định xuất viện. Hắn thật không ngờ sẽ có chuyện thú vị như vậy xảy ra.

Hàn Dĩ Xuyên đã bị dồn đến bước đường này thì việc đến tìm hắn sẽ chỉ là sớm muộn.

Dám can hắn rồi còn đánh hắn bị thương! Hàn Dĩ Xuyên, xem ra tương lai cô sẽ không có một ngày bình yên!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tranh quyền đoạt vị

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 11: Tranh quyền đoạt vị

Đang ăn kem, Lê Băng bị lời nói của Hàn Dĩ Xuyên làm cho kinh ngạc

- Cậu vừa nói gì cơ? Bị đình chỉ học? Sao có thể như vậy được? Rõ ràng là con ranh đó sai kia mà!

Thuyền An cũng không nhịn được mà bắt mồm nói

- Vừa nhìn là biết chẳng phải thứ tốt lành gì rồi! Tưởng có Từ Lâm chống lưng thì hay lắm sao?

Hàn Dĩ Xuyên phì cười nhìn hai cô bạn của mình xù lông tức giận. Cô tiếp tục ăn kem

- Đừng làm quá lên như vậy chứ? Đình chỉ học một tháng thì tớ sẽ chơi một tháng vậy! Nhưng việc tớ lo lắng nhất là mẹ, nếu mẹ tớ mà biết được chuyện này thì bà ấy sẽ...

Nói đến đây, cô không kìm lòng được mà cúi đầu cắn môi.

- Tôn Phi Ngải nói rằng cô ta sẽ kiện tớ ra toà, ra toà cũng chẳng có gì đáng sợ, tớ chỉ lo cho mẹ tớ!

Lê Băng và Thuyền An thực sự không thể nuốt trôi được cục tức này.

Thuyền An bắt mồm lên tiếng

- Tớ thật sự muốn cho con ranh này một trận mà!

Lê Băng thì chỉ lo lắng hỏi han Hàn Dĩ Xuyên

- Đúng rồi, Dĩ Xuyên! Mặt của cậu còn đau lắm không?

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười lắc đầu

- Tớ không sao!

Biệt thự Từ gia

Bạch Sính Đình và Từ Thiên Tân đang ngồi ở phòng khách nói chuyện

- Thiên Tân, bây giờ là cơ hội tốt đấy! Từ Lâm bị một con nhỏ đánh đến nhập viện, tin tức này mà lan ra khắp Đại Từ thì không phải cái ghế Tổng giám đốc của Từ Lâm sẽ bị lung lay sao?

Bạch Sính Đình vừa gọt trái cây vừa nói.

Từ Thiên Tân đang mãi miết viết báo cáo trên laptop của mình mà không ngẩng đầu lên nhìn mẹ mình, chỉ trả lời không thôi

- Mẹ, không phải mẹ không hiểu ba sao? Từ Lâm mới là con trai ông ấy, tin tức Từ Lâm bị thương ở Club đã nhanh chóng bị ba cho người đẹp yên rồi, bây giờ chúng ta có cựa miệng của bọn họ thì bọn họ cũng chẳng dám hé răng nửa lời đâu!

Bạch Sính Đình không cam lòng nói.

- Vậy không lẽ con muốn nhìn nó ngồi lên vị trí chủ tịch sao?

Từ Thiên Tân vẫn cắm đầu vào laptop mà trả lời

- Con mới là con trai hợp pháp của Từ gia, Từ Lâm chẳng qua chỉ là một đứa con của tình nhân, dựa vào đâu mà nó đòi tranh giành vị trí chủ tịch với con chứ?

Bạch Sính Đình uống một ngụm trà và nói

- Con cũng không nên xem nhẹ Từ Lâm như vậy! Dựa vào năng lực của nó hiện giờ thì nuốt chừng Đại Từ rất dễ dàng, hơn nữa, sau lưng nó còn có bà già phiền phức kia chống lưng, con vẫn nên cẩn thận thì hơn!

Từ Thiên Tân lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn mẹ mình, trong mắt tràn ngập sự phẫn uất

- Bà nội và ba chỉ xem Từ Lâm là người nối dõi, rốt cuộc thì con là gì chứ? Phải rồi, một thằng từng bị thiếu năng như con thì có tư cách gì ngó ngang đến tài sản của Từ gia!

Bạch Sính Đình thở dài, bà ta lại nhớ đến chuyện năm xưa.

Năm đó, Từ gia gia vì muốn duy trì sự hưng thịnh của Từ gia mà đã bất chấp sự phản đối của Từ lão phu nhân và Từ lão gia để chia cắt ba mẹ Từ Lâm, ép Từ Ngự Phong - Từ lão gia bây giờ cưới Bạch Sính Đình làm vợ. Chính vì vậy mà bây giờ Từ lão phu nhân đã lựa chọn rời xa trốn thương trường tàn khốc này, du lịch khắp nơi; nhưng bà vẫn nắm trong tay cổ phần của Đại Từ và là cổ đông của Đại Từ. Còn Từ lão gia, cả đời này ông chỉ yêu mỗi một mình mẹ ruột của Từ Lâm và chỉ xem Từ Lâm là con trai mình.

Nếu Từ Lâm và Từ Thiên Tân tranh ngôi đoạt vị thì dĩ nhiên phần thắng sẽ nghiêng về phía Từ Lâm nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Nhờ Từ Lâm giúp đỡ

Tổng giám đốc, anh đi đi

Chap 12: Nhờ Từ Lâm giúp đỡ

Mới sáng sớm Hàn Di Xuyên đã bị Lê Băng và Thuyền An gọi ra ngoài. Ba người gặp nhau ở một quán cà phê gần trường.

Hàn Di Xuyên nhìn đồng hồ rồi nói với hai người họ

- Đã sắp muộn giờ học rồi, hai cậu cứ lên lớp trước đi! Tớ còn phải đi làm thêm nữa!

Thuyền An bực nhọc quát

- Bây giờ việc học và việc làm thêm quan trọng như vậy sao? Vấn đề cấp bách hiện giờ của chúng ta hiện giờ là sức khỏe của bác gái đấy!

Thấy có vẻ Hàn Dĩ Xuyên chưa hiểu gì, Lê Băng liền giúp giải thích

- Sáng nay mình nhận được tin là Tôn Phi Ngải đang đến tìm mẹ cậu! Còn nữa, những đoạn clip cậu và Tôn Phi Ngải đánh nhau đã bị tung hết lên mạng rồi! Mẹ cậu mà nhìn thấy thì bà ấy sẽ ngất mất! Dĩ Xuyên, bây giờ cậu phải thật bình tĩnh và nghe theo sự sắp xếp của tớ. Tớ đã mượn xe của anh hai, bây giờ chúng ta phải đưa mẹ cậu đến biệt thự của anh tớ trước, giấu được mẹ cậu bây giờ là nhiệm vụ hàng đầu!

Hàn Dĩ Xuyên bất lực ngồi cúi đầu xuống, hai tay vò tóc, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn hai người bạn của mình

- Ngày mai đã là cuộc họp phụ huynh rồi, cậu nghĩ chúng ta có thể trốn đến khi nào?

Lê Băng cào cào tóc rồi nói

- Bây giờ trước mắt chúng ta không thể để Tôn Phi Ngải gặp mẹ cậu được!

Thuyền An úp úp mở mở nửa ngày mới có thể nói ra

- Dĩ Xuyên, kẻ đã khiến cậu thành ra thế này không phải là Từ Lâm sao? Cậu hãy đến cầu xin anh ta giúp đỡ!

Lê Băng trừng mắt nhìn Thuyền An

- Cậu điên sao? Từ Lâm là kim chủ của Tôn Phi Ngải, Dĩ Xuyên lại đang đối đầu với cô ta, Từ Lâm sẽ giúp đỡ Dĩ Xuyên sao? Cho tớ xin đi! Anh ta còn sợ Dĩ Xuyên chưa gặp đủ phiền phức đây!

Hàn Dĩ Xuyên thật sự đã nóng hết cả ruột gan, sau một hồi suy nghĩ, cô quyết định

- Lê Băng, tớ đồng ý với cậu!

Ba người vừa chuẩn bị rời khỏi quán cà phê thì Phàm Diệc từ đâu chạy tới, hót ha hót hải

- Tiểu Xuyên, không xong rồi, anh không nhìn thấy bác gái đâu cả!

Hàn Dĩ Xuyên, Lê Băng, Thuyền An đều bị tin tức này dọa một phen.

Thuyền An nghiêng răng nghiêng lợi mắng

- Tôn Phi Ngải, con ranh này còn dám bắt cóc người nữa sao?

Hàn Dĩ Xuyên không nói gì mà chạy vèo ra khỏi quán cà phê. Ba người cùng đuổi theo nhưng ra đến đường thì Hàn Dĩ Xuyên đã lên một chiếc taxi và đi mất.

Phàm Diệc cùng Lê Băng và Thuyền An quay lại lấy xe để đuổi theo.

Trên đường quốc lộ hiện giờ đang diễn ra một màn chạy đua.

Chiếc taxi chở Hàn Dĩ Xuyên chạy đầu tiên, phía sau là một chiếc BMW hạng sang đuổi gần sát, cách đó không xa là một chiếc ferrari của Lê Băng cũng đang bám sát.....

Trên taxi, Hàn Dĩ Xuyên đang rất sốt ruột, cô liên tục yêu cầu tài xế chạy nhanh hơn.

Đúng lúc này, điện thoại của cô chợt đổ chuông; nhìn dãy số nhấp nháy trên màn hình là một dãy số lạ nhưng cô vẫn quyết định nghe máy.

Còn chưa kịp nói thì đầu dây bên kia đã vang lên tiếng nói trầm thấp mà lạnh lẽo của đàn ông

- Dĩ Xuyên của tôi! Có phải em đang muốn gặp mẹ mình?

Hàn Dĩ Xuyên giật bắn mình.

Là Từ Lâm!

- Từ tiên sinh! Rốt cuộc là anh muốn như thế nào?

Từ Lâm trả lời dứt khoát

- Đêm đầu tiên của em!

Hàn Dĩ Xuyên biết bây giờ không phải lúc để đầu vô mồm với tên điên này, cô cố gắng bình tĩnh lại

- Tôi muốn gặp mẹ tôi!

Từ Lâm hài lòng trả lời

- Tôi đã cho người đến đón em rồi!

Sau đó liền cúp máy.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả, ruột gan nóng như lửa đốt.

Hai chiếc xe phía sau đang bám sát chiếc taxi phía trước khi vừa đến ngã tư thì chợt có hai chiếc xe thương vụ chạy ngang trước mặt mà còn lảng lách rất nhiều lần, giao thông trên đường trở thành một mớ hỗn độn...

Cũng may không xảy ra tai nạn, nhưng Phạm Diệc và Lệ Băng đã mất dấu chiếc taxi kia.

Chiếc taxi chở Hàn Dĩ Xuyên cũng bị chặn đầu, hai ba người áo đen từ chiếc xe phía trước bước xuống và đến mở cửa mời cô lên xe của chúng.

Cao ốc Đại Từ

Ngồi trong phòng Tổng giám đốc, Từ Lâm thoải mái xoay xoay chiếc ghế trước bàn làm việc, trên tay cầm cây bút chơi đùa.

Cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa lễ phép vang lên, đây chính là điều mà Từ Lâm mong đợi nhất.

Hắn cất giọng lạnh lùng mà chỉ gọn gàng một chữ

- Vào!

Cửa phòng được mở ra, hai người đàn ông mặc áo đen bước vào trước, họ cung kính cúi đầu

- Từ tiên sinh, chúng tôi đã dẫn cô Hàn đến rồi ạ!

Từ Lâm phát tay bảo bọn họ lui ra, để lại một mình Hàn Dĩ Xuyên đứng bên cạnh cửa mà cánh cửa đã bị đám vệ sĩ của Từ Lâm đóng lại từ lâu.

Trong phòng Tổng giám đốc hiện giờ chỉ còn lại hai người, Từ Lâm ngồi ở bàn làm việc và Hàn Dĩ Xuyên đứng sát ở cửa.

Không khí im lặng đến đáng sợ....

Hàn Dĩ Xuyên im lặng nhìn Từ Lâm ngồi trên ghế Tổng giám đốc trước mặt, một thân tây trang chỉnh tề và một vị trí uy quyền hoàn toàn khác với dáng vẻ ăn chơi hư hỏng của hắn lúc ở Club; giờ phút này, Từ Lâm có nét cuốn hút của một người đàn ông thành đạt, Hàn Dĩ Xuyên không ngờ rằng nhìn từ khoảng cách xa, Từ Lâm vẫn đẹp trai như vậy; nhưng, Từ Lâm, đó là một người đàn ông vô cùng nguy hiểm, nếu cô ở gần hắn, sự sống thật sự xa vời, nếu cô đứng cách xa hắn thế này, cũng chưa hẳn có thể sống sót; hắn mang vẻ đẹp của một loài yêu nghiệt, khiến phụ nữ rất say mê, sẵn sàng yêu không nuôi tiếc, nhưng sẽ phải trả giá rất đắt; Từ Lâm, lại càng không phải người đàn ông mà phụ nữ có thể tham lam có được, mặc dù hắn đang ở rất gần nhưng lại là rất xa, khoảng cách ấy, khó ai có thể vượt qua nổi!

Điều mà Hàn Dĩ Xuyên quan tâm nữa là vết thương trên đầu Từ Lâm mà cô đã gây ra, nhưng cô không thấy vài băng trên đầu hắn đâu. Có lẽ vết thương không nghiêm trọng lắm!

Từ Lâm hứng thú nhìn Hàn Dĩ Xuyên như một tên thợ săn vừa bắt được con mồi mà hắn đã chờ đợi từ lâu.

Hôm nay nhìn cô rất đẹp, vẫn giống như những lần trước hắn nhìn cô, vẻ đẹp đơn sơ, mộc mạc, đó là vẻ đẹp rất cuốn hút, nó không phải cuốn hút mãnh liệt mà lại từ từ, từ từ thấm nhuần vào từng tế bào của người khác khiến cho những ai đã si mê rồi sẽ không thể thoát ra!

Quần áo trên người cô lúc nào cũng đơn giản như vậy, quần jeans ôm và chiếc áo thun đơn giản, bên ngoài là một chiếc áo khoác dáng dài bao bọc gần nửa dáng người nhỏ nhắn của cô; mái tóc đen mượt đến giữa lưng càng làm tăng thêm sự hoạt bát và tự nhiên của cô; gương mặt không chút phấn son nhưng da mặt vẫn trắng hồng, làn môi vẫn đỏ mọng như trái anh đào vừa chín...

Từ Lâm lại một lần nữa trầm luân. Hắn vẫn nhìn chăm chú vào gương mặt cô và cất giọng

- Em không có gì muốn nói với tôi?

Vừa nói Từ Lâm vừa đứng lên và đi tới quầy rượu, cầm lấy một chai rượu vang đỏ và một chiếc ly rồi trở lại vị trí ngồi, nhàn nhã rót một ly rượu.

Hàn Dĩ Xuyên đứng nhìn hắn này giờ đã bắt đầu hết kiên nhẫn, cô bước lên vài bước; căn cứ môi nhìn thấy rồi nóng vội hỏi

- Từ tiên sinh! Anh đã đưa mẹ tôi đi đâu rồi?

Từ Lâm cầm ly rượu trên tay và đưa lên hướng về trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, lạnh giọng ra lệnh

- Lại đây! Rót rượu cho tôi!

Thấy cô vẫn không có ý định bước đến, hắn vẫn cực kì kiên nhẫn nói tiếp

- Ngày mai sẽ diễn ra cuộc họp phụ huynh, tôi dự định sẽ đưa mẹ em đến trường đúng giờ.

Hàn Dĩ Xuyên trừng mắt nhìn hắn.

- Anh muốn nói gì?

Từ Lâm đặt ly rượu lên bàn, hai tay thoải mái đan vào nhau, nói

- Những đoạn clip vừa tung lên sáng nay có lẽ em đã xem rồi. Nếu trong cuộc họp phụ huynh mà mẹ em nghe được tin tức này thì thật thú vị!

Lần đầu tiên trong đời mà hắn phải phá lệ, nói nhiều với một cô gái như vậy.

- Trong tay tôi có vài bức ảnh rất đẹp, em có muốn xem thử không nào?

Dứt lời, hắn cầm một đóng ảnh ném lên bàn rồi tiếp tục chờ đợi Hàn Dĩ Xuyên.

Hàn Dĩ Xuyên suy nghĩ một lúc rồi cũng bước tới bàn làm việc của Từ Lâm, cầm những bức ảnh đó lên xem.

Hai mắt cô mở to đến mức không thể to hơn nữa.

Những bức ảnh đó là ảnh chụp cô và Từ Lâm lúc ở Club, khung cảnh rất ái muội, khiến người khác nhìn vào sẽ hoàn toàn hiểu lầm. Lúc Từ Lâm cường hôn cô, hoàn toàn được chụp lại!

Hàn Dĩ Xuyên ném mạnh chúng xuống bàn, cô cảm phần nhìn hắn

- Từ Lâm! Rót cuộc anh muốn gì?

Từ Lâm nhếch mép cười nhìn cô.

Gương mặt khi giận dữ của cô thật sự rất xinh đẹp!

- Tôi chính là muốn đêm đầu tiên của em! Hoặc là ngủ với tôi hoặc là để mẹ em nhìn thấy những đoạn clip kia cùng với số ảnh này, sau đó thì em lên hầu toà cùng Tôn Phi Ngải!

Hàn Dĩ Xuyên đã giận đến cực hạn, cô không tự chủ được mà hét lên

- Từ Lâm! Anh đừng ép người quá đáng! Anh dựa vào đâu mà bắt ép tôi làm theo ý anh chứ?

Từ Lâm hoàn toàn bình thản thưởng thức sự phẫn nộ của cô, sau đó không nhanh không chậm cất giọng

- Dựa vào việc tôi thấy hứng thú với em!

Không đợi cô phản ứng, hắn chỉ một tay đã kéo cô ngồi lên đùi mình, một tay ôm trọn vòng eo mảnh khảnh của cô, bao vây cô trong khoảng cách thuộc về hắn, tay kia thuận thế cầm ly rượu trên bàn lên và đưa tới trước mặt cô.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn đóng ảnh trên bàn lần nữa. Không biết chừng nếu bây giờ cô không nghe lời hắn thì hắn sẽ ngay lập tức cho mẹ cô xem những đoạn clip và những bức ảnh này hoặc để Tôn Phi Ngải đến gặp mẹ cô.

Mẹ là người thân duy nhất của cô, bà lại đang mắc bệnh tim, nếu để bà chịu đã kích nạng nề này thì hậu quả, cô hoàn toàn không dám nghĩ tới.

Cô cúi đầu cắn cắn môi rồi lại nhìn thấy nụ cười mỉa mí trên gương mặt Từ Lâm. Tay cô từ từ chạm vào ly rượu và cầm lấy nó, hít sâu một hơi, cô ngậm một ngụm rượu và tiến sát môi lại gần môi hắn.....

Khi môi vừa chạm môi, Hàn Dĩ Xuyên từ từ hé miệng, chuyển dần rượu trong khoang miệng vào miệng của Từ Lâm....

Mùi vị ngọt ngào của rượu vang hoà quyện cùng vị ngọt khó cưỡng của đôi môi đẹp đẽ đang chạm vào môi mình; Từ Lâm tham lam mút lấy cánh môi cô một lúc, sau đó lại bị cô đẩy ra, tiếp tục rót rượu cho hắn....

Đến khi ly rượu đã cạn, Từ Lâm liền gạt lấy chiếc ly không trên tay Hàn Dĩ Xuyên và ném xuống sàn, môi bạc đã chiếm trọn đôi môi anh đào của cô....

Một tay Từ Lâm chế trụ vòng eo của cô, tay kia thì bắt đầu bận rộn mon trón trên da thịt phần hông của cô....

Mùi hương đặc trưng của cơ thể đàn ông và hơi thở nam tính của hắn cứ xộc vào mũi cô, còn có cả mùi rượu vang và mùi thuốc lá nhè nhẹ.... Tất cả tạo thành một sự cám dỗ trí mạng đối với Hàn Dĩ Xuyên. Cô thật sự rất thích lúc Từ Lâm hôn mình, quyến luyến, day dứt...

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên theo phản xạ túm lấy áo của Từ Lâm, say mê hưởng thụ nụ hôn mà hắn mang lại...

Một tay Từ Lâm vẫn đang chế trụ vòng eo mảnh khảnh của cô, tay kia bắt đầu bận rộn chạy loạn khắp cơ thể cô, vừa cời phăng chiếc áo khoác của Hàn Dĩ Xuyên, bàn tay như rắn nước của hắn đã luồn lách vào bên trong chiếc áo thun của cô, tham lam mon trón từng tấc da thịt cô, chậm chậm di chuyển vào trong chiếc áo ngực còn lại duy nhất, hưởng thụ sự mềm mại của bầu ngực mang lại trong lòng bàn tay.....

Nụ hôn của Từ Lâm dần dần hạ thấp xuống gần cổ trắng ngần, xương quai xanh quyến rũ, bờ vai mảnh mai và vùng da quanh ngực mịn màng....

Hàn Dĩ Xuyên bừng tỉnh và bắt đầu phản kháng, hai tay đang túm lấy áo của Từ Lâm dùng sức muốn đẩy hắn ra....

- Ừm... Không... Mau buông... Tôi cần thời gian suy nghĩ!

Nghe vậy, gương mặt đang dần bốc hỏa của Từ Lâm đã trở nên hoà hoãn hơn; hắn tạm thời thả cô ra nhưng vẫn giữ cô ngồi trên đùi, hắn không trả lời ngay mà lấy từ ngăn kéo ra chiếc hộp nhỏ màu hồng mà Hàn Dĩ Xuyên đã trả lại cho hắn trước đó, mở chiếc hộp ra và lấy chiếc nhẫn kim cương trong đó, đồng thời nắm tay phải của Hàn Dĩ Xuyên lên, đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa của cô. Xong xuôi, hắn hài lòng ngắm nghía chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón tay thon thả của cô.

- Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, đừng để tôi thấy em đem quà của tôi trả lại lần nữa!

Tim Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu đập loạn xạ, cô ngẩng ngốc nhìn hắn rất lâu.

Từ Lâm nhếch mép cười rồi giúp cô sửa sang lại quần áo trên người, sau đó lại đưa những ngón tay thon dài của mình vuốt ve làn môi còn ươn ướt và sưng đỏ của Hàn Dĩ Xuyên, thoả mãn nói

- Tôi cho em thời hạn đến tối nay, trước chín giờ hãy đến khách sạn Lover gặp tôi, nếu em trễ hẹn thì tôi không dám đảm bảo ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đưa ra quyết định

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 13: Đưa ra quyết định

Vừa về đến nhà, Hàn Dĩ Xuyên đã thấy Lê Băng, Thuyền An và Phàm Diệc sốt ruột ngồi đợi ở phòng khách.

Cả ba người cùng lúc đứng bật dậy khi nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên

- Tiểu Xuyên, em đã đi đâu vậy?.

- Dĩ Xuyên, bác gái đâu rồi?

- Dĩ Xuyên, cậu không sao đấy chứ?.

Hàn Dĩ Xuyên xúc động nhìn họ, cô vừa cảm thấy ấm áp vừa thấy xót xa.

Cô phải giải thích thế nào với họ đây?

Nói với họ rằng cách duy nhất để giải quyết mớ hỗn loạn này là cô phải bán thân cho Từ Lâm?

Cô mỉm cười và nhẹ giọng nói

- Cảm ơn hai cậu, cảm ơn anh, Phàm Diệc! Đã để mọi người phải lo lắng rồi! Mẹ tớ không sao cả, bà ấy chỉ là thấy buồn nên mới đến nhà bạn chơi một ngày, sáng mai mình sẽ đón bà ấy về!

Tàng đá lớn trong lòng đã được gỡ xuống, Lệ Băng và Thuyền An cùng thở phào nhẹ nhõm

- Tốt quá rồi, bác gái không sao là tốt rồi!

- Tớ lo đến sắp phát điên rồi đây!

Nhưng ngay sau đó, họ hình như nhớ ra điều gì đáng ngại hơn nên thử hỏi

- Vậy còn cuộc họp phụ huynh sáng mai?

- Chúng ta không thể tránh mãi được!

Phạm Diệc nãy giờ trầm mặc bây giờ mới lên tiếng

- Tiểu Xuyên, lần này hãy để anh giúp em được không? Xoá hết những tin đồn kia trên mạng thì anh có thể làm được cho em!

Hàn Dĩ Xuyên dùng đôi mắt long lanh, trong suốt của mình nhìn Phạm Diệc, cô lại cười mỉm

- Phạm Diệc à! Anh nghĩ em sẽ bị những tin đồn đó đánh gục sao? Em là ai cơ chứ?

Cô không muốn anh dính vào chuyện này vì cô biết rõ trước giờ gia đình Phạm Diệc không hề chấp nhận cô quen anh, mà Phạm Diệc lại đang trong quá trình tiếp quản JB, nếu cô nhận sự giúp đỡ của anh thì không phải là cô đã cản trở tương lai của anh sao? Mà cô biết, nếu cô nợ Phạm Diệc, cô sẽ không bao giờ trả nổi ân tình này...

Dù Phạm Diệc có giúp cô xoá những lời đồn thổi trên mạng thì thế nào chứ?

Tôn Phi Ngải phải giải quyết thế nào? Đơn tố cáo của cô ta? Quyết định đình chỉ đối với cô? Cuộc họp phụ huynh ngày mai? Và những bức ảnh trong tay Từ Lâm?

Tất cả đã trở thành món đồ chơi trong tay Từ Lâm để hắn muốn xoay đông thì xoay, hướng tây thì hướng.

Hàn Dĩ Xuyên đi vào trong nhà bếp, cô vừa cười vừa hỏi

- Ba người không đói bụng sao? Để chuộc lỗi với ba người, tớ sẽ nấu đồ ăn ngon cho ba người!

Lệ Băng và Thuyền An vỗ tay hoan hô rồi ngồi xuống ghế ở phòng khách, nói vọng vào

- Được rồi, Dĩ Xuyên, bọn tớ đói sắp chết rồi đây!

Phạm Diệc thì theo Hàn Dĩ Xuyên vào trong bếp, cô sang phải, anh sang phải, cô sang trái, anh cũng sang trái, cô ngồi, anh liền ngồi, cô đứng, anh cũng đứng...

Hàn Dĩ Xuyên cầm con dao xắt thịt chặt mạnh xuống thớt rồi quay đầu nhìn Phạm Diệc

- Phạm Diệc, anh đang sợ em đốt nhà bếp sao?

Phạm Diệc cười cười rồi khoanh hai tay trước ngực, tựa hông vào bàn, nhìn Hàn Dĩ Xuyên và nói

- Tiểu Xuyên, lúc này em chưa trả lời anh!.

Hàn Dĩ Xuyên bỏ dao xuống và đi tới trước mặt Phạm Diệc, hai tay trắng nõn đặt lên hai vai anh

- Phạm Diệc à! Em thật sự không sao mà, thật đó!

Rồi cô gật đầu làm tin, kèm theo một nụ cười chắc chắn.

Phạm Diệc nhìn cô bằng ánh mắt sùng nịnh rồi dang tay ra ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô.

- Anh tin em lần này đây!

Sau đó búng nhẹ lên chóp mũi cô.

Tuy cảm thấy không được tự nhiên cho lắm nhưng Hàn Dĩ Xuyên vẫn không đẩy anh ra, để anh ôm vào trong lòng ngực vững chãi.

Mã trường của Từ Lâm thuộc vào hàng ngũ mã trường tầm cỡ lớn trên thế giới.

Diện tích của toàn bộ mã trường rộng đến lưu lưôi; ở đây được trang bị đầy đủ các trang thiết bị tân tiến nhất phục vụ cho quá trình đua ngựa; hệ thống an ninh cũng được đảm bảo rất nghiêm ngặt.

Tất cả các đường đua từ sân bê tông, sân cỏ đến sân cát.... đều rất rộng.

Các giống ngựa quý trên thế giới đều có mặt ở đây, ngựa thuần chủng, ngựa lai, những giống ngựa đua tốt nhất, có cả những giống ngựa mà còn hạn chế trên thế giới...

Từ Lâm mặc quần áo chuyên dụng và đội nón bảo hộ lên, hấn vừa đeo găng tay vào vừa nói với người đứng bên cạnh

- Lần này tớ nhất định phải tóm được gã đầu heo đó!

Doãn Thiên Duật cũng đang kiểm tra lại con ngựa đua của mình và trả lời

- Dựa vào thể lực của BAMs thì không phải quá dễ dàng ra tay rồi sao?

Từ Lâm vỗ vỗ lên lưng con ngựa đua đã trang bị sẵn thiết bị bảo hộ rồi nhẹ như một con gió, hấn leo lên lưng con ngựa.

- Chợ Đen không phải vẫn là địa bàn của Death sao?

Doãn Thiên Duật cũng đã nhảy lên lưng ngựa, anh ta nhìn sang Từ Lâm, cười cười rồi hỏi

- Muốn mượn người hay mượn địa bàn đây? Gần đây tớ thấy Triết Liệt vừa huấn luyện vài nữ đặc công cũng thuần mắt đấy chứ!

Từ Lâm ném cho anh ta cái nhìn " cậu đúng là háo sắc " rồi dùng roi đánh về phía sau lưng ngựa.

Con ngựa đua của Từ Lâm nhanh như chớp chạy về phía trước.

Doãn Thiên Duật nở nụ cười tươi rói, anh ta cũng thúc ngựa đuổi theo.

- Này, Lâm! Cậu không định mượn nữa sao?

Từ Lâm tiếp tục tăng nhanh tốc độ chạy đua của con ngựa

- Mang người tới trước mặt tớ, tớ sẽ dâng đến tận giường cho cậu! Chợ Đen - tớ không muốn ra mặt!.

Doãn Thiên Duật vừa đánh ngựa chạy theo vừa dùng giọng điệu trêu đùa

- Lâm, gần đây cậu vẫn sống cuộc sống của Vương quốc ma cà rồng sao?

Từ Lâm như một con ma cà rồng, hấn thường uống máu người, hấn khó chịu khi tiếp xúc với ánh sáng quá mạnh. Trên đời này chỉ mỗi Tô Vận và Doãn Thiên Dục nói hấn như vậy mà không bị tiến đến Tây thiên mà thôi!

Đồng hồ đã điểm tám giờ, Hàn Di Xuyên ngồi trên giường của mình, cảm bức ảnh chụp của hai mẹ con lên xem rất lâu...

Cô đưa tay vuốt ve gương mặt mẹ trong ảnh, khoé mắt cô đã cay cay...

Cô không biết bây giờ mẹ như thế nào? Bà đã uống thuốc chưa? Có ăn cơm được không? Bà có sợ không? Có muốn về nhà không? Tớ nay liệu bà có thể ngủ ngon không?....

Rất nhiều câu hỏi cứ quẩn quanh trong đầu cô.

Nước mắt...

Từng giọt, từng giọt rơi xuống ướt cả khung ảnh cô đang cầm.

Sau một hồi, cô lại lấy ra một bộ vẽ thiết kế của mình.

Trở thành nhà thiết kế thời trang, là ước mơ từ năm cô lên mười.

Bây giờ bị đình chỉ học suốt một tháng, lại có thể sẽ bị Tôn Phi Ngải đẩy vào tù.

Cô thật sự phải từ bỏ ước mơ của mình?

Không!

Cô muốn mẹ được về nhà, muốn được tiếp tục theo đuổi ước mơ của mình!

Nhìn lại đồng hồ....

Chỉ còn đúng mười lăm phút nữa là đến giờ hẹn với Từ Lâm!

Bán thân cho Từ Lâm thì sao chứ?

Đề đổi lại được cuộc sống bình yên như trước đây của cô và mẹ mình thì chỉ một đêm thôi mà!

Chỉ cần cho Từ Lâm đêm đầu tiên của cô thì mọi chuyện sẽ lại trở về tốt đẹp như trước đây!

Từ Lâm sẽ xóa hết những tin đồn xấu về cô, loại bỏ ảnh hưởng của Tôn Phi Ngải, để cô được quay về trường.

Vậy được!

Cô cho hân!

Đưa tay quạt sạch nước mắt trên má, Hàn Dĩ Xuyên dứt khoát đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Vậy thì làm tình nhân của tôi đi!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 14: Vậy thì làm tình nhân của tôi đi!

9h tại khách sạn Lover

Đây là khách sạn năm sao thuộc tiêu chuẩn quốc tế, hơn nữa còn là khách sạn dành cho giới thượng lưu, hoàng thất, quý tộc.

Vừa bước vào đại sảnh trong khách sạn, Hàn Dĩ Xuyên kinh ngạc khi thấy nhân viên phục vụ trong khách sạn đã chạy đến đón cô. Cô đi theo nhân viên đó vào thang máy trước sự ngỡ ngàng của nhiều người.

Thang máy dừng lại ở tầng ba mươi. Nhân viên phục vụ tiếp tục đi trước, đến dãy hành lang dành cho Hoàng tộc, nhân viên phục vụ dừng lại trước một phòng và cung kính gõ cửa.

Rất nhanh sau đó, giọng nói lạnh lẽo của đàn ông từ bên trong nói ra

- Vào!

Nhân viên phục vụ cúi đầu chào Hàn Dĩ Xuyên rồi rời đi.

Nhìn cánh cửa trước mặt, Hàn Dĩ Xuyên run đến sắp ngã khụy xuống, cô hít thở sâu một hơi, cắn cắn môi dưới rồi mở cửa bước vào.

Cánh cửa đột nhiên đóng sầm lại phía sau Hàn Dĩ Xuyên khiến cô giật bản mình, lại nhìn về phía người đàn ông đang ngồi thương thức rượu trên giường, sống lưng cô lạnh toát.

Từ Lâm đặt ly rượu lên bàn, thuận thực tháo carvat ra và ném lên giường, hân đứng lên và đi về phía Hàn Dĩ Xuyên.

Mỗi bước hân tiến là tìm Hàn Dĩ Xuyên như muốn vọt ra ngoài, cô liên tục lùi về phía sau đến khi lưng đã dán vào cửa thì mới ý thức được Từ Lâm đã đứng trước mặt mình; một tay hân chống lên cánh cửa phía sau Hàn Dĩ Xuyên, ánh mắt lạnh lẽo tăn ra tia bức người đến khó thở, nhìn Hàn Dĩ Xuyên sợ sệt như một con nai tơ đã mắc vào bẫy của gã thợ săn...

Bị bao vây trong phạm vi nhỏ hẹp như vậy, hơi thở tăn ra từ người đàn ông trước mặt khiến Hàn Dĩ Xuyên không rét mà run, cô cắn chặt môi dưới, ánh mắt sụp xuống không dám đối diện với hân...

Hình như biểu hiện của Hàn Dĩ Xuyên khiến Từ Lâm rất thích thú, tay còn lại của hân liền chậm rãi đưa lên cổ, còi từng cúc áo lần lượt từ trên xuống dưới...

Vừa còi hân vừa mở miệng chậm chọc

- Chỉ đùa em một chút mà đã tự leo lên giường với tôi, có phải em luôn phóng túng như vậy?

Hàn Dĩ Xuyên liền ngẩng đầu lên nhìn hắn, cô cảm thấy mình vừa bị si nhục, môi anh đào khê mở

- Từ tiên sinh! Anh dựa vào đâu mà có thể nói tôi như vậy?

Từ Lâm liền ngừng động tác cởi áo nhưng vòm ngực săn chắc, làn da màu đồng nam tính đã lộ rõ hơn phân nửa trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, hắn đưa tay lên vuốt ve gò má trắng hồng tự nhiên của cô, rồi di chuyển nhẹ nhàng xuống cằm, nâng cằm cô lên, lại nhàn nhạt trả lời

- Tức giận rồi? Tôi rất thích nhìn gương mặt em khi tức giận!

Hàn Dĩ Xuyên chỉ biết im lặng nhìn hắn, nhìn thấy lồng ngực quyến rũ đến mức khiến phụ nữ phải xịt máu mũi kia, cô ngượng ngùng, cup mắt xuống. Từ Lâm hài lòng trước biểu cảm này của cô, hắn nhoen miệng cười hời hợt, môi bạc từ từ tiến lại gần cặp môi hồng nhuận của cô, bá đạo chiếm lấy, nhanh chóng cắn mút... Hai tay Hàn Dĩ Xuyên lại chống trước ngực hắn, nhưng cảm giác nóng ấm nóng lòng bàn tay khiến cô hoảng loạn muốn rút tay lại. Lần này tay cô trực tiếp tiếp xúc với da thịt của Từ Lâm chứ không còn được ngăn cách bởi một hay hai lớp vải như những lần trước.....

Nụ hôn vừa dứt, Từ Lâm thoả mãn nhìn chiến lợi phẩm của mình, sau đó lạnh giọng ra lệnh

- Vào tắm cho tôi!

Hai chân Hàn Dĩ Xuyên gần như chôn chặt tại chỗ. Nhưng nghĩ đến người mẹ đang không rõ tình hình hiện giờ, cô đành phải bước đi theo sau Từ Lâm

Không khí trong phòng tắm cực kì ngột ngạt đến khó chịu, nhưng vẫn có thập phần ái muội.

Từ Lâm ngồi trong bồn tắm rộng lớn, toàn bộ cơ thể hoàn mỹ của người đàn ông đều lộ ra dưới nước.

Hàn Dĩ Xuyên thật tình không dám nhìn lung tung, cô chỉ tập trung vào việc cọ rửa người cho Từ Lâm, làm ướt người cho hắn rồi thoa sữa tắm lên....

Từ Lâm hai tay dang rộng để ngang trên thành bồn tắm, lưng dựa vào thành bồn như một vị quân vương cao cao tại thượng thời cổ đại. Hắn nhìn bộ dạng thẹn thùng như nụ hoa vừa mới chớm nở của Hàn Dĩ Xuyên, lười biếng hỏi

- Cấn thẳng vậy sao?

Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu lau rửa phần ngực cho hắn, cô nặng nề nâng tay, tiếp tục đổ sữa tắm vào khăn tắm rồi dùng nó lau lên ngực hắn, cô gần như đang nín thở!

Cảm nhận được dục vọng nguyên thủy đã sớm thức tỉnh từ lâu, hạ thân cứ trướng to đến khó chịu, Từ Lâm đưa một tay lên ôm ngang vòng eo của người con gái đang ngồi trên thành bồn tắm, lại tiếp tục cất giọng trêu chọc

- Thẹn thùng như vậy thì lát nữa sao có thể phục vụ tôi?

Môi Hàn Dĩ Xuyên mím chặt, cô không muốn chọc giận hắn, hình ảnh trong Club đêm đó vẫn còn quẩn quanh trong đầu cô, một khi Từ Lâm nổi giận thì sợ cô chết cũng không tìm thấy xác!

Từ Lâm dĩ nhiên không hài lòng với biểu hiện này của cô, có trời mới biết, Hàn Dĩ Xuyên im lặng khiến hắn khó chịu đến mức nào. Tay đang giữa lấy eo cô đột nhiên siết chặt...

- Em cầm à?

Hàn Dĩ Xuyên vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, cô chỉ cúi đầu trả lời

- Từ tiên sinh! Mọi quan hệ giữa chúng ta là gì chứ? Một cuộc giao dịch? Tình một đêm? Tôi không phải tình nhân của anh, càng không phải là bạn gái, chúng ta có gì để nói sao?

Từ Lâm tiếp tục ôm lấy vòng eo của cô, môi bạc khê nhếch

- Miệng lưỡi thật sắc bén! Em mừng Tôn Phi Ngải thế nào tôi đã nghe qua.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn duy trì một tư thế, cúi gằm mặt và hỏi

- Anh muốn xả giận cho cô ta?

Từ Lâm tiến lại gần cô, bao vây cô trong phạm vi thuộc về hắn, một tay giữa chặt eo cô, một tay đặt trên gò má cô, nhướn mày nói

- Ghen?

Hàn Dĩ Xuyên đột nhiên bật cười, cô ngẩng đầu lên nhìn hấn

- Từ tiên sinh, anh có hiểu được định nghĩa của từ " ghen" không vậy? Tôi không yêu anh thì tại sao phải ghen?

Từ Lâm vẫn giữa chặt gò má cô, không để cô có cơ hội xoay mặt đi. Gương mặt điển trai nhưng vẫn không kém phần lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào cô, không một tia cảm xúc

- Dĩ Xuyên của tôi, em nói mình không phải tình nhân của tôi, cũng không hề yêu tôi! Vậy được, trở thành tình nhân của tôi và ở bên cạnh tôi, tôi sẽ khiến em yêu tôi! Yêu đến ngốc ngếch!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Màn ái muội trong phòng tắm(H+)

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 15: Màn ái muội trong phòng tắm (H+)

Gương mặt Từ Lâm đã áp sát vào mặt Hàn Dĩ Xuyên, trán hấn cộng vào trán cô. Hơi thở của hai người hoà quyện vào nhau, nhịp tim giao thoa trong gang tấc...

Hàn Dĩ Xuyên lại một lần nữa ngượng nghịu cúi đầu...

Từ Lâm nhìn cô một lúc, cố tình hiểu sai ý của cô, hấn chợt nở nụ cười mờ ám

- Thích nhìn nó đến vậy sao?

Mặc dù hỏi vậy nhưng hấn đang cực kì khó chịu, chưa bao giờ hấn muốn phát tiết điên cuồng như lúc này. Hấn thật sự muốn ngay lập tức đặt người con gái trước mặt xuống thân, hung hăng chiếm đoạt, còn muốn bắt ép cô khẩu giao cho mình! (ặc! biến thái!!!)

Hàn Dĩ Xuyên không phải một cô gái hư hỏng nhưng cũng không ngây thơ đến mức không hiểu từ " nó" trong miệng Từ Lâm là cái gì?

Gò má cô đỏ ửng, nóng ran, nhịp tim cũng tăng lên nhanh chóng...

Cô cố gắng giữa bình tĩnh để tắm nhanh cho Từ Lâm.

- Từ tiên sinh, tại sao anh cứ thích trêu chọc người khác như vậy?

Từ Lâm vẫn giữa nguyên bộ mặt vô cảm đó, bất ngờ kéo cả người Hàn Dĩ Xuyên ngã xuống bồn tắm và nằm gọn trong vòng tay hấn...

Bị kéo với một lực mạnh như vậy, Hàn Dĩ Xuyên không giữa được thăng bằng nên đã bám chặt hai tay vào vai Từ Lâm, cả gương mặt và cơ thể đã ướt nhẹp đều đã dán chặt vào người Từ Lâm...

Sự tiếp xúc mềm mại bất ngờ khiến hạ thân Từ Lâm càng muốn bốc hỏa, thân thể nhỏ nhắn, non nớt cứ liên tục cọ xát trên da thịt khiến dục vọng của hấn đã gào thét được thỏa mãn...

Hấn kéo cơ thể cô ra một khoảng nhỏ, quan sát thân thể tuyệt mị trước mặt, bộ váy màu tím vì bị ướt nên dán chặt vào cơ thể, để lộ đường cong hoàn mĩ và bộ đồ lót thấp thoáng bên trong. Yết hầu Từ Lâm chuyển động liên tục, hấn lại áp sát cơ thể trước mặt lần nữa...

Hàn Dĩ Xuyên như bị thôi miên rồi, cô chỉ biết xấu hổ chấp nhận sự tấn công của dã thú.

Từ Lâm kéo cô lại gần, môi bạc hạ thấp xuống, nhanh chóng nuốt chửng đôi môi bóng loáng, quyến rũ...

Nụ hôn vừa ướt át vừa nóng bỏng, mang theo mùi vị dục vọng mãnh liệt...

Vừa hôn, tay Từ Lâm vừa lướt theo sóng lưng Hàn Dĩ Xuyên, chậm rãi kéo khoá xuống...

Cảm giác trống rỗng sau lưng khiến Hàn Dĩ Xuyên bừng tỉnh, hô hấp của cô trở nên dồn dập hơn, từng tế bào thần kinh cứ căng lên...

Từ Lâm nhả đôi môi ngọt lịm kia ra, hôn dọc theo cổ đến xương quai xanh rồi trượt nhẹ xuống rãnh ngực sâu vút kia, bàn tay ma thuật cũng đang nhiệt tình hỗ trợ, kéo tuột chiếc váy liền của Hàn Dĩ Xuyên xuống ngang hông...

Nửa thân trên của Hàn Dĩ Xuyên bây giờ chỉ còn lại chiếc áo ngực là đồ bảo hộ cuối cùng, làn da trắng nõn không tí vết quạ là một liều thuốc trí mạng đối với Từ Lâm, hần nờ nự cười nham hiểm nhưng không che giấu đi dục vọng hiện giờ....

Không chút do dự, hần kéo phăng chiếc áo ngực màu đen tuyền của cô...

Bộ ngực sữa căng tròn, đầy đặn đã phơi bày trước mặt Từ Lâm..

Cảm giác kích thích đến từng tế bào não khiến hần càng muốn có được cô gái này! Cơ thể loã lồ trước mặt đàn ông như vậy khiến Hàn Dĩ Xuyên vô cùng xấu hổ, cô từ từ ý thức được nguy hiểm đang đến gần, bắt đầu giãy giụa khỏi người đàn ông này

- Không... không muốn...!

Từ Lâm nhưn mày cười hài lòng

- Bây giờ mới giãy giụa, không phải đã muộn rồi?

Sau đó nhìn ngắm nhụy hoa đang thẹn thùng từ từ nở rộ trên bầu ngực trắng mịn, không chờ đợi thêm mà cúi đầu xuống mút lấy một nhụy hoa, tay thì xoa xoa lên nhụy hoa còn lại, ngón tay nắn nhẹ nhàng trên đó, rồi lại mạnh tay bóp mạnh bầu ngực khiến nó biến thành nhiều hình dạng khác nhau....

Hàn Dĩ Xuyên liều mạng muốn bỏ chạy.

Cô hối hận rồi! Giờ phút này cô đã hối hận rồi!

- Không... Không được... Làm ơn... làm ơn dừng lại đi!

Nghe cô cầu xin tha thứ và giãy giụa điên cuồng, Từ Lâm càng bị kích thích hơn.

Đầu lưỡi lão luyện trên chọc, cộng với bàn tay như rắn nước kia, không hề có ý định dừng lại....

- Dĩ Xuyên, em thật sự rất đẹp!

Hàn Dĩ Xuyên liều mạng lắc đầu

- Làm ơn.. tha cho tôi! Tôi.. tôi không làm được...!

Từ Lâm cười xấu xa, bàn tay rời khỏi ngực cô trượt theo vùng bụng phẳng mịn xuống eo...

Xoạc

Bộ váy còn vương trên người cô hoàn toàn bị xé rách đến thâm thương, sau đó bị ném ra khỏi bồn tắm...

Những ngón tay thon dài nóng bỏng tham lam luồn lách vào bên trong chiếc quần lót còn lại của Hàn Dĩ Xuyên, vào được đến được cảm địa, những ngón tay không xương kia liên dờ trò khiêu khích...

Bên trên, môi hần lần nữa quay lại cắn mút đôi môi tội nghiệp của cô, sau đó di chuyển sang vành tai nhạy cảm của cô, kết hợp với hành động đáng xấu hổ dưới hạ thân cô, hần nhả ra từng câu chữ hết sức dơ bẩn

- Ướt như vậy rồi, em còn giả vờ phản kháng? Ở đây... có phải đang rất ngứa?

Vừa nói, hần vừa xé rách cả chiếc quần lót của cô, ngón tay mon trón vùng non mềm của người con gái...

Hần lại tiếp tục phun ra từng câu dâm loạn

- Cầu xin tôi muốn em đi! Đang rất khó chịu? Đúng là tiểu dâm đẳng, càng đụng thì càng ướt!

Khoái cảm dồn dập ập tới, Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi để không phát ra những thứ âm thanh đáng xấu hổ kia.

Từ Lâm thu tay về, hần áp sát cơ thể cô vào thành bồn tắm...

Ngay khi cảm giác được vật nam tính phía dưới đang dần dần tiến lại gần nơi tư mật của mình, hai chân Hàn Dĩ Xuyên lập tức khép chặt lại, cô gian nan mở miệng

- Làm ơn.. đừng ở đây.... tôi.. tôi muốn... muốn ở trên giường!

Biết không thể thoát khỏi hần, cô cũng không ngốc nghếch mà chống đối nữa, chỉ bằng một lần này để kết thúc mọi chuyện đi!

Nhưng để hần ở đây chiếm đoạt cô thì đối với cô đó là một sự sỉ nhục!

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên của cô, tuy không thể trao cho người đàn ông sẽ cùng cô đi đến suốt đời - người đàn ông mà cô yêu nhưng cô vẫn muốn nó được tôn trọng một chút!

Chỉ cần một chút tôn trọng, cô không dám đòi hỏi hân phải trân trọng!

Từ Lâm không giận mà ngược lại còn rất hứng thú với đề nghị này của cô. Hân cười gian ác nhưng gương mặt lạnh lẽo đã dịu bớt, đứng lên và bế cô ra khỏi bồn tắm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Lần đầu tiên (H+)

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 16: Lần đầu tiên (H+)

Từ Lâm bế Hàn Dị Xuyên từ trong phòng tắm ra, đi tới chiếc giường rộng lớn giữa phòng và thẳng tay ném cô xuống...

- Ân...

Bị ném từ trên cao như vậy, Hàn Dị Xuyên cảm giác lục phụ nữ tạng của mình sắp lộn ngược hết, cô đau đến nhú mào, nhưng cô còn chưa kịp định thần lại thì đã thấy Từ Lâm đã dần dần áp sát cơ thể hân xuống giường, gần cô đến gang tấc...

Cơ thể trần truồng của người đàn ông trước mặt khiến Hàn Dị Xuyên sợ hãi lùi về phía sau, trên người Từ Lâm còn vương lại những giọt nước từ bồn tắm, làn da màu đồng chắc khỏe cùng với các bắp thịt săn chắc, cơ bụng sáu múi rõ ràng, khắp nơi đều toàn những vết sẹo nông sâu khác nhau, có những vết chongchát lên nhau, khi nhìn thấy chúng, trái tim Hàn Dị Xuyên lại bắt đầu quặn thắt lại. Có lẽ lúc bị thương,hân đã rất đau!

Hàn Dị Xuyên lại nhìn thêm một lượt phần cơ thể phía trên của hân, còn có dưới bụng hân... vật nam tính kiêu ngạo kia đã hung hăng đứng dậy!

Cô vừa ngượng vừa sợ, tiếp tục lùi về phía sau, giọng nói lắp bắp, run rẩy

- Anh... Anh định làm gì?

Từ Lâm đã leo lên giường, hai tay chống phía trước, đang rất kiên nhẫn chơi trò vượt bất với Hàn Dị Xuyên...

Hàn Dị Xuyên đã tiến sát tới đầu giường, cô không thể lùi thêm nữa mà Từ Lâm cũng đã ở trước mặt cô, một tay hân chống bên cạnh mang tai Hàn Dị Xuyên, một tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt đỏ ửng của cô, sau đó ghé sát môi vào tai cô, thì thầm

- Làm tình chứ còn gì!

Nhớ đến toàn bộ những gì vừa xảy ra trong nhà tắm, Hàn Dị Xuyên cuống cuống lắc đầu, đồng thời dùng hết sức đẩy Từ Lâm ra

- Không... tôi không muốn...! tôi.. tôi không làm nữa...!

Cô lùi về một góc giường, kéo chăn che kín cảnh xuân đã lộ ra từ nãy giờ, hai tay vừa ôm gối vừa giữa chặt chắn trước ngực.

Từ Lâm đương nhiên đã bị cô chọc giận, cô đã châm lửa trên người hân mà bây giờ lại muốn bỏ chạy!

Đáng chết!

Đêm nay cô có chạy đằng trời!

Từ Lâm như con dã thú hung ác, cứ chậm chậm tiến về phía Hàn Dị Xuyên, ánh mắt hân lên tia cảnh cáo!

Dễ dàng tóm được cô như con điều hầu bắt một chú gà con, hân ôm chặt người con gái trong ngực, không chút nương tay mà nằm đè cô xuống giường...

- Hối hận? Chắc chắn, có phải em quá ngây thơ rồi?

Một tay hân giữa chặt hai tay cô trên đỉnh đầu, tay kia giật lấy chăn và ném sang một bên, sau đó bóp chặt chiếc cằm nhỏ của cô, hân cười châm biếm

- Sợ? Lát nữa sẽ còn đáng sợ hơn!

Dứt lời, môi bạc liên thô bạo áp xuống, chiếm lấy làn môi mềm mại, ra sức cắn mút.....

- Ừm.... buông... buông...

Cô thật sự sợ hãi!

Từ Lâm chưa bao giờ đáng sợ như vậy, nụ hôn của hắn lúc này rất thô bạo, không còn sự quyến luyến như những lần trước!

- A! Em dám cắn tôi?

Hàn Dĩ Xuyên cắn mạnh vào môi Từ Lâm khiến hắn vì đau nhức nhất thời mà buông lỏng cô ra...

Nhân cơ hội đó, cô chạy xuống khỏi giường, như một người mất trí mà lao về phía cửa...

Từ Lâm không vội, hắn vẫn ngồi nhìn Hàn Dĩ Xuyên làm loạn, nụ cười châm chọc càng thêm rộng...

Kéo mãi mà không thể lung lay được cánh cửa, Hàn Dĩ Xuyên dùng ánh mắt sợ sệt quay lại nhìn Từ Lâm

- Từ Lâm, tôi xin anh, hãy thả tôi đi!

Từ Lâm cười cợt trước lời cầu xin của cô, ánh mắt hắn càng tăng thêm phần lạnh giá. Hắn giả vờ gạt đầu rồi cầm điện thoại trên đầu giường lên, nụ cười như ác ma kia vẫn không hề tắt, cuộc gọi đã được kết nối

- Mang hai tai bà ta đến đây cho tôi!

Hàn Dĩ Xuyên như mất hết bình tĩnh, cô vừa la vừa chạy lại giường

- Không.. không được...!

Từ Lâm vẫn giữa cuộc gọi, nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang bò đến trước mặt mình, hắn chờ đợi cô nói tiếp

- Chẳng phải em muốn đi? Vậy thì đi đi!

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên kéo lấy một tay hắn, hai mắt cô đã ươn ướt, cô cup mắt xuống giọng nghẹn ngào

- Tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời...! Chỉ cần anh tha cho mẹ tôi, tôi... tôi sẽ nghe lời anh!

Từ Lâm cười càng tàn ác, hắn đưa tay nâng cằm Hàn Dĩ Xuyên lên, lau sạch nước mắt cho cô....

- Ngoan ngoãn nghe lời từ sớm không phải tốt sao?

Sau đó dặn dò thuộc hạ mấy câu, hắn cup máy và đặt điện thoại trở lại bàn.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn sụt sùi nước mắt, cô cắn chặt môi để có thể ngừng khóc...

Nhìn cô như vậy, gương mặt lạnh khốc của Từ Lâm đã dịu bớt đi, hắn vươn tay ra ôm cô và lần nữa đặt cô nằm xuống giường, áp cơ thể to lớn như pho tượng của mình lên cơ thể nhỏ bé của cô...

Tay lại giữ chặt cằm cô, tiếp tục nụ hôn cuồng dã...

Nụ hôn trượt khắp cơ thể Hàn Dĩ Xuyên, dừng lại trên bộ ngực sữa trắng mịn của cô, tham lam hôn mút...

Hàn Dĩ Xuyên chỉ còn biết cắn chặt môi chịu đựng, cô hy vọng cơn ác mộng này sẽ nhanh qua đi!

Bàn tay nóng như bàn ủi của Từ Lâm cứ chạy loạn trên cơ thể cô, dọc theo vùng bụng phẳng mịn, không một chút mỡ thừa, xuống vùng xương chậu bên hông cô, mon trón khắp cặp đùi thon thả của cô, từ từ, từ từ di chuyển ngón tay vào nơi u cốc huyền bí...

Hàn Dĩ Xuyên như bị điện giật, từng cơn tê dại, mê mẩn như cơn sóng triều liên tục ập tới, thiếu rụi dần dần lý trí của cô; cô còn cảm nhận được một vật cứng rắn như sắt, nóng ran như lửa đang giương oai diễm vô trước cửa mặt của mình...

Bàn tay ma thuật của Từ Lâm vẫn còn đang nằm bên trong, nhẹ nhàng vuốt ve...

- Nhiều nước như vậy...! Không phải đang rất ngứa sao?

Hàn Dĩ Xuyên khó chịu đến mức vận vẹo cơ thể, ngón chân co quắp lại, hai tay không tự chủ được mà bấu víu lên lưng Từ Lâm..

Miệng không ngừng phát ra những âm thanh rên rỉ mê mẩn nhưng rất nhanh đã bị cô cắn chặt môi để không tiếp tục xấu hổ thêm..

Từ Lâm dĩ nhiên không hài lòng, hắn tiếp tục trêu đùa nơi tư mật của cô, ngón tay hắn đã dính ướt từng giọt mật dịch tiết ra từ cửa động xinh đẹp kia, miệng lưỡi thì ngấu nghiến khắp da thịt phần hồng của cô, lưu lại những dấu vết đỏ hồng khác nhau..

- Đừng nhin, kêu lên đi nào! Ra nhiều hơn nữa!

Hàn Dĩ Xuyên liều mạng lắc đầu, cô không thể chịu đựng thêm nữa, trăm nghìn cảm xúc lẫn lộn, vừa xấu hổ, vừa nhột vừa ngứa, khó chịu nhưng vẫn bị dục vọng dẫn dắt....

- Ừm... đừng... đừng đừng nữa...!

Từ Lâm hài lòng nghe cô rên rỉ cầu xin, hắn điều chỉnh lại tư thế một chút, tiếp tục hôn cô...

Hắn hạ thấp giọng ra lệnh

- Dạng chân!

Hàn Dĩ Xuyên nhất quyết không thoả hiệp, cô khép chặt hai chân nhưng đều vô dụng, Từ Lâm dùng sức kéo dạng hai chân cô ra, quần nó quanh thắt lưng mình....

Biết không thể tránh khỏi, Hàn Dĩ Xuyên sợ hãi nhắm chặt hai mắt, gồng lưng lên để chuẩn bị chịu đựng cơn đau thập tử nhất sinh sắp ập đến...

Từ Lâm thấy cô nhắm nghiền mắt, hắn lại thấp giọng ra lệnh

- Mở mắt ra nhìn tôi, nhìn xem người đàn ông của em là ai!

Hàn Dĩ Xuyên bị lời nói đầy uy quyền của hắn làm cho sợ hãi, đành phải thoả hiệp, từ từ mở mắt ra, cô nhìn thấy ánh mắt Từ Lâm đã thắm đầy ngọn lửa dục vọng...

Hai chân thon thả, trắng mịn không tì vết đang quần quanh hông, Từ Lâm động mạnh thắt lưng, hạ thân hai người sáp nhập vào nhau...

- Aaaaaa.....!

Tiếng rên la thất thanh của Hàn Dĩ Xuyên nhanh chóng trở thành động lực cổ vũ cho Từ Lâm. Hai tay đang bám lấy lưng Từ Lâm vì cơn đau đến đòi mạng dưới hạ thân mà bầu chặt lên da thịt hắn, cào cào đến xước da chảy máu.....

Bên dưới nơi giao thoa giữa hai cơ thể, Từ Lâm liên tục đẩy mạnh thắt lưng, khi chạm đến vật cản của sự trinh trắng, hắn động mạnh một cái...

- Aaaaa.... không....!

Một dòng máu đỏ tươi hoà cùng mật dịch tình ái tràn xuống gra giường và thấm hết lên đó....

Đau đớn đến cùng cực, nước mắt Hàn Dĩ Xuyên rục trào ra khỏi khoé mắt, thấm vào trong gối..

Lưng của Từ Lâm tiếp tục bị móng tay Hàn Dĩ Xuyên tra tấn nhưng hắn vẫn không chút nhú mảy, tiếng thở dốc của hắn càng lúc càng ồ ồ, cùng đó là những giọt mồ hôi của hắn chảy xuống lưng, hạ thân liên tục loạn động....

Lại tiếp tục ra lệnh

- Gọi tên tôi!

Hàn Dĩ Xuyên không kìm được mà không ngừng rên rỉ, mồ hôi đã ướt đẫm trên trán cô, bắt lực thoả hiệp, môi anh đào khẽ mở

- Ừm... Từ... Từ Lâm...!

Từ Lâm cúi đầu xuống hôn lên những giọt mồ hôi trên trán cô, rồi đến nước mắt trên gò má, thấp giọng nói

- Gọi tôi là Lâm!

Hàn Dĩ Xuyên ngoan ngoãn vâng lời, tiếp tục gọi trong cơn dục vọng cuộn cuộn

- Ừm... Ân... Lâm...!

Từ Lâm thoả mãn nhếch môi, hạ thân lại động mạnh thêm....

Môi áp xuống, tiếp tục hôn cô...

Từng đợt, từng đợt khoái cảm qua đi rồi lại tiếp tục... Hàn Dĩ Xuyên không biết mình còn sống hay đã chết nữa....

- Ân... Lâm... Dừng lại...!

Cô thật sự không thể tiếp tục nữa!

Cô chết mất!

Từ Lâm hình như được làm từ thép nên hẳn chưa hề bị suy giảm chút tinh lực nào cả, hạ thân vẫn ra vào liên tục...

Từng dòng tinh hoa nóng hổi cứ phun trào vào trong cơ thể Hàn Dĩ Xuyên...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Xóa bỏ lời đồn

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 17: Xóa bỏ lời đồn

Nằm nghiêng mặt về một phía trên giường, Hàn Dĩ Xuyên chỉ biết giữ chặt góc chăn đang che kín cơ thể mình, hai mắt cô mở to nhưng vô hồn, cô im lặng và giữ nguyên một tư thế này rất lâu...

Một bàn tay to ấm đang chải vuốt mái tóc dài mượt của Hàn Dĩ Xuyên, ngón tay lại nâng một lọn tóc lên, quẩn nhẹ xung quanh rồi lại thả xuống. Từ Lâm bỏ tay ra khỏi mái tóc Hàn Dĩ Xuyên, sau đó dùng động tác thật dịu dàng để sờ lên gò má đã trắng bệch của cô, ngón tay di chuyển nhẹ nhàng như đi trên phim đàn, mon trón khắp cổ, vai và bắp tay cô...

Thấy Hàn Dĩ Xuyên vẫn nằm yên như vậy, Từ Lâm bực bội đứng lên, đi vào phòng tắm và đóng mạnh cửa lại, rất nhanh sau đó, trong phòng tắm liên truyền đến tiếng nước chảy....

Đứng trước tấm gương lớn trong phòng tắm, nước từ trên đỉnh đầu dội xuống cả mặt và cơ thể Từ Lâm. Sau lưng hẳn đầy rẫy những vết cào từ móng tay của Hàn Dĩ Xuyên, cộng thêm những vết sẹo đã có trên người hẳn từ trước càng làm tăng thêm nét quyền rũ của một người đàn ông quyền lực và thần bí như hẳn...

Chống một tay lên tấm gương, Từ Lâm cũng nhìn gương mặt mình trong đó, sự lãnh khốc lan tràn đến từng milimet trên mặt hẳn. Chỉ nghĩ đến gương mặt sứt sùi nước mắt của Hàn Dĩ Xuyên, hẳn càng thấy khó chịu...

Mẹ kiếp!

Cô khóc gì chứ? Đó không phải cô tự chọn sao?

Từ trước đến giờ, hẳn muốn bao nhiêu phụ nữ sẽ có bấy nhiêu, thậm chí còn nhiều hơn. Phụ nữ vây quanh hẳn chỉ đợi cơ hội được hầu hạ hẳn trên giường...

Nhưng Hàn Dĩ Xuyên, vừa gặp cô lần đầu, hẳn đã cảm thấy hứng thú với cô; hẳn muốn có được cô lại phải hao tâm tổn sức đến như vậy!

Thật là nhục cười mà!

Tắm xong, Từ Lâm lấy một chiếc khăn bông quăn quanh thắt lưng, vừa đủ để che đi nửa thân dưới...

Hắn trở lại phòng ngủ.

Bây giờ Hàn Dĩ Xuyên đã chịu ngồi dậy, cô ngồi ở một góc giường, dùng chăn che kín toàn bộ cơ thể, cầm tựa lên đầu gối, hai tay níu chặt góc chăn như sợ chỉ cần buông tay ra sẽ có người đến làm hại mình. Hai mắt cô cứ nhìn chăm chăm xuống sàn cẩm thạch sáng bóng một cách vô ích...

Từ Lâm đứng yên nhìn cô, hẳn cực kì khó chịu, mày kiếm nhíu chặt lại...

Khung cảnh trên giường vẫn còn lưu lại toàn bộ dấu vết của trận kích tình đêm qua; gra giường nhăn nhúm đến thảm hại, trên đó còn có vết máu đã khô...

Từ Lâm bực bội đi tới giường, hẳn thô kệch kéo chăn ra khỏi người Hàn Dĩ Xuyên

- Muốn chết thì tôi có thể giúp em toại nguyện, đừng ngồi đây bày ra bộ dạng chết dờ sống dờ trước mặt tôi!

Nhưng vừa nhìn xuống cơ thể cô...

Những dấu hôn đỏ như máu xuất hiện trên khắp người cô, còn có cả những vết bầm trên tay, trước ngực và bắp đùi do lúc cô phản kháng khiến hắn tức giận mà để lại; còn cả, ở bẹn đùi cô, vài giọt máu đã khô còn dính trên đó, mùi vị tình dục vẫn chưa tản bớt...

Hai tay Từ Lâm cuộn chặt thành nắm đấm, cảm giác này khiến hắn không thoải mái chút nào.

Hắn đang thương xót cho cô sao?

Chết tiệt!

Không muốn nghĩ thêm nữa, Từ Lâm cúi thấp người xuống, bế Hàn Dĩ Xuyên đi thẳng vào phòng tắm và ném cô xuống bồn

- Lập tức thu hồi lại bộ mặt đó của em!

Chưa dừng lại ở đó, hắn còn cúi thấp người xuống, nói nhỏ bên tai cô

- Nhìn em thành ra bộ dạng như thế này khiến tôi càng muốn làm một lần nữa đấy!

Sau đó đi thẳng ra khỏi phòng tắm

Lúc Hàn Dĩ Xuyên tắm rửa xong và đi ra, trên người cô đã thay một bộ quần áo mới mà Từ Lâm đã chuẩn bị sẵn.

Từ Lâm thì đang mặc chiếc áo khoác lên, hắn nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang đứng cách hắn vài bước và cài lại cúc áo khoác. Sau đó vẫy tay về phía cô

- Lại đây!

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi, cô cúi đầu và mắt nhìn vào hai ngón cái đang chà xát nhau.... Một lúc lâu cô mới dám ngẩng đầu lên nhìn Từ Lâm

- Mẹ tôi đâu? Anh có thể thả bà ấy rồi chứ?

Từ Lâm không hề nổi giận, hắn lấy điện thoại ra và gọi cho thuộc hạ, bảo bọn chúng thả mẹ cô ra. Kết thúc cuộc gọi, hắn lại tiếp tục đứng nhìn Hàn Dĩ Xuyên, đợi cô nói tiếp

Hàn Dĩ Xuyên rụt rè nhìn hắn, môi gần như đã bị cô cắn sắp nát

- Những bức ảnh kia, có lẽ anh cũng có cả đoạn ghi hình! Anh hủy nó được rồi chứ?

Từ Lâm lại lấy ra một sấp ảnh, giơ lên để Hàn Dĩ Xuyên tin, và lấy bật lửa trong túi áo ra, châm lửa đốt hết số ảnh đó... Ảnh đang cháy gần hết, hắn buông tay để chúng rơi xuống sàn, vẫn đang cháy dần... Tiếp theo hắn đưa một cuộn phim lên, tiện tay vớ lấy một cốc nước trên bàn, thả cả cuộn phim xuống cốc nước...

Sau khi xong xuôi mọi việc, Từ Lâm đứng đó, một tay đút vào túi quần, một tay vẫy về phía Hàn Dĩ Xuyên, kiên nhẫn gọi

- Lại đây!

Hàn Dĩ Xuyên hít thở sâu một hơi, sau đó nặng nề bước từng bước về phía Từ Lâm. Mỗi bước đến gần, cô cảm giác sóng lưng lạnh toát vì khí lạnh tỏa ra trên người Từ Lâm, tim cô cũng đập nhanh hơn thường...

Chưa hoàn toàn đến gần sát Từ Lâm, Hàn Dĩ Xuyên đã bị hắn vươn tay ra kéo vào lòng ngực rộng lớn, một tay hắn đặt sau lưng cô, tay kia nâng cằm cô lên, để cô chỉ nhìn thấy hắn

- Em rất sợ tôi?

Hàn Dĩ Xuyên mím chặt môi, không biết phải trả lời hắn thế nào.

Sợ, cô cũng có sợ hắn! Nhưng cô lại không dám trả lời hắn như vậy.

Không sợ thì cô đang nói dối!

Chưa đợi cô trả lời, Từ Lâm đã cúi đầu xuống, ghé sát môi vào tai cô

- Nhưng để em sợ tôi chính là mục đích của tôi!

Hàn Dĩ Xuyên không thể tin nổi những lời hắn vừa nói, cô mở to mắt nhìn hắn nhưng lại không nói gì. Từ Lâm cười nhạt, há miệng ngậm vành tai cô vào và cắn nhẹ....

- A!

Hàn Dĩ Xuyên giật mình né tránh. Từ Lâm cũng không bắt ép cô nữa, hần lấy từ túi áo ra một chiếc thẻ vàng và đặt vào tay cô

- Muốn mua gì cứ mua!

Khi ánh mắt xẹt qua chiếc nhẫn kim cương trên ngón giữa tay phải của cô, hần hài lòng nhếch môi.

Hàn Dĩ Xuyên cầm chiếc thẻ trên tay mà cảm giác như mình đang cầm một tảng đá lớn.

Từ Lâm sờ lên gương mặt đã dần có huyết sắc của cô, nụ cười nhàn nhạt vẫn ở trên môi

- Tất cả những tin đồn kia và cả đơn tố cáo em, tôi sẽ giải quyết ổn thoả.

Hàn Dĩ Xuyên im lặng nhìn người đàn ông trước mặt, mà hần lại rất thông dong, cười cợt như những gì hần vừa nói chỉ là trò đùa của trẻ con.

Rốt cuộc thì....

Từ Lâm, hần là người như thế nào?

Từ Lâm đã giữa lời, tất cả những đoạn clip quay cảnh Hàn Dĩ Xuyên và Tôn Phi Ngải đánh nhau đều bị xoá sạch trên mạng, cũng chẳng sinh viên nào đề cập đến chuyện đó nữa. Đơn tố cáo của Tôn Phi Ngải cũng bị cô ta rút lại; mà cô ta cũng không đến tìm Hàn Dĩ Xuyên gây sự nữa. Cuộc họp phụ huynh hôm đó, mẹ của Hàn Dĩ Xuyên đã được người của Từ Lâm đưa đến hội trường, nội dung cuộc họp cũng không hề đề cập đến những tin đồn kia, khi mẹ cô hỏi đến đám người đã đưa bà đi, cô cũng chỉ nói rằng do hiểu lầm mà thôi và đương nhiên, quyết định đình chỉ học đối với cô đã được bãi bỏ.....

Nhưng Hàn Dĩ Xuyên thường xuyên nghe những nữ sinh trong trường truyền tai nhau một việc.

Từ Lâm lại đối phụ nữ, hần có niềm vui mới nên Tôn Phi Ngải đã bị đá ra khỏi lễ.

Mỗi khi nghe đến tên Từ Lâm, Hàn Dĩ Xuyên không thể nào quên được mọi chuyện xảy ra đêm đó.... Đêm ân ái đó cứ như một bóng ma ám ảnh tâm lý cô!

.....

Căn tin CLB ngoại ngữ.

Sau hai tiết học tiếng Anh, Hàn Dĩ Xuyên mệt đến xương cốt sắp rã rời..

Vì Lê Băng và Thuyền An không học ngoại ngữ cùng cô nên khi ở CLB này cô cũng chẳng có bạn bè thân thiết nào, lúc học cũng vậy, lúc ăn cơm cũng vậy, cô thường chỉ có một mình, nhưng năm năm trước, cô có quen biết Doãn Thiên Duật ngồi cùng bàn với mình, từng tốt nghiệp Harvard và đang học kinh doanh ở nước ngoài nhưng do sự sắp xếp của gia đình mà đã vào đây đăng ký khoá ngoại ngữ cho đỡ buồn, tính cách trầm ổn, lạnh nhạt với những gì diễn ra xung quanh, Doãn Thiên Duật xem thể giới chỉ quay xung quanh mình!

Trước đây cô luôn xem anh ta là người bạn mà cô có thể trao đổi nhiều nhất trong khoa ngoại ngữ này, nhiều sinh viên trong khoa ngoại ngữ này đều nghĩ rằng hai người họ là một đôi vì tất cả người đẹp chạy đến tìm Doãn Thiên Duật đều bị anh ta kéo Hàn Dĩ Xuyên ra làm bìa đỡ đạn. Nhưng từ khi biết anh ta là bạn thân của Từ Lâm, cô cảm thấy nên hạn chế qua lại với anh ta.

- Chúng ta nói chuyện đi!.

Hàn Dĩ Xuyên ngược mắt lên thì thấy Doãn Thiên Duật đang đứng trước bàn ăn của mình, gương mặt anh ta vẫn lạnh lùng như vậy, hai tay đút vào túi quần...

Hàn Dĩ Xuyên nhìn thấy anh ta như nhìn thấy kẻ thù từ kiếp trước, cô đặt chiếc thìa xuống và dứt khoát đứng lên, cô nhìn đồng hồ

- Tổ chỉ còn mười lăm phút nữa là vào lớp!

Hai người cùng ra khuôn viên CLB, Doãn Thiên Duật mở lời trước

- Tổ đã nghe tin đồn ở học viện, mục tiêu hiện giờ của Lâm là cậu?

Hàn Dĩ Xuyên ngắt một chiếc lá bên cạnh, cô không trả lời mà hỏi lại

- Tổ hỏi cậu, đêm sinh nhật của Từ Lâm thật ra cậu đã cố tình để tổ đến đó? Còn nữa, hôm anh ta và cậu cùng xuất hiện ở học viện, có phải cũng là do cậu sắp xếp?.

Doãn Thiên Duật đưa chân đá đá vài Viên sỏi dưới chân, hai tay vẫn để trong túi quần

- Đêm đó để cậu giúp mình mang quà đến cho Từ Lâm hoàn toàn không phải tở cổ ý, hôm đó nhà tớ xảy ra chuyện thật! Còn về hôm bọn tớ xuất hiện ở trường, thật ra thì tớ thấy Từ Lâm đang chán nản nên mới gọi cậu ấy đến, trước đó tớ cũng đã nói sơ qua về cậu với cậu ấy!

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi rồi nói tiếp

- Cậu muốn đem tớ tặng lại cho anh ta? Vậy thì cậu thành công rồi đấy, tớ đã ngủ với anh ta, tớ đã ngủ với Từ Lâm rồi đấy! Cậu hài lòng chưa nào?

Doãn Thiên Duật cười nhạt nhìn cô

- Dĩ Xuyên, chẳng phải cậu cần người để dựa lưng sao? Từ Lâm là lựa chọn tốt nhất rồi. Chỉ là một cái màng trinh, chỉ cần tiểu phẫu là xong! Phụ nữ ai mà chẳng phải hầu hạ đàn ông, cậu nên cảm thấy may mắn vì Lâm chú ý đến cậu! Cậu còn luyến tiếc gì, chẳng lẽ cậu đang đợi tớ!

Hàn Dĩ Xuyên vò nát chiếc lá trên tay rồi ném xuống đất, cô đưa tay lau sạch nước mắt

- Chúng ta đừng bao giờ gặp nhau nữa!

Sau đó xoay người bước đi. Doãn Thiên Duật áy náy nhìn theo, vừa thấy hài hước vừa thấy xót xa.

Một bên là bạn bè cùng sinh ra từ suốt mười mấy năm, một bên là cô bạn vừa quen năm năm

Dĩ nhiên anh ta muốn Từ Lâm được vui.

Haiza! Coi như anh ta đã nợ Hàn Dĩ Xuyên vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đưa em đến Đại Từ

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 18: Đưa em đến Đại Từ

Cao ốc Đại Từ

Phòng làm việc của Tổng giám đốc

Một sấp tài liệu báo cáo ném lung tung lên bàn trà. Từ Lâm ngồi trên sofa mà hai chân bắt chéo nhau đặt trên bàn, hần xem đóng tài liệu kia là rác mà dùng chân đá sang một bên.

Từ Thiên Tàn ngồi đối diện thật sự không thể chịu đựng được thêm thái độ không xem ai ra gì của Từ Lâm, đóng tài báo cáo kia anh ta đã bỏ công cả đêm để làm mà bây giờ Từ Lâm lại dám bỏ chúng đi như một đóng phế liệu

- Từ Lâm, anh đừng tưởng anh có được vị trí Tổng giám đốc thì có thể coi người khác là sâu bọ bị giẫm đạp dưới chân anh!

Từ Lâm lười biếng hạ thấp lưng xuống sofa hơn, chân hơi di chuyển một chút nhưng càng duỗi thẳng hơn trên bàn, ngón tay thon dài bóp bóp mi tâm đau nhức

- Từ Thiên Tàn, một đóng giấy nháp này mà cậu dám nói là báo cáo?

Từ Thiên Tàn càng tức giận hơn, nhìn cái tướng ngồi như đế vương của hần, cậu ta chỉ muốn cho hần một đám đê hạ hạ

- Từ Lâm, anh không thèm nhìn qua mà đã vội đánh giá như vậy, tôi thật sự thấy nghi ngờ tác phong làm việc của anh rồi đấy!

Từ Lâm tùy tiện cầm một tờ báo cáo sau đó đá văng toàn bộ tài liệu xuống sàn cẩm thạch, thu chân lại và tao nhã đứng lên, nhìn Từ Thiên Tàn từ trên cao, một tay lấy bật lửa trong túi ra và châm lửa đốt đi tờ giấy trên tay kia; xong, tay cầm bật lửa đốt vào túi quần, tay kia cầm tờ giấy đang cháy, cười châm chọc rồi thả tay, tờ giấy kia mang lửa đốt sạch toàn bộ đóng tài liệu dưới sàn....

Từ Thiên Tàn tức đến sắp vỡ cả lồng ngực, anh ta đứng bật dậy, không kim chế được mà nhào tới muốn nện một đám vào mặt Từ Lâm

- Từ Lâm, mày quá đáng lắm rồi! Mày chẳng qua chỉ là một đứa con hoang được ba tao thương tình đưa về Từ gia nuôi mà thôi, mày còn dám ở đây ra vẻ với ai hả?

Thân thủ vốn rất tốt nên tránh đi cú đấm này quả thật rất đơn giản đối với Từ Lâm, hắn vẫn ưu nhã đứng đó, cười bồn chột

- Trách tôi không coi trọng năng lực của cậu? Sao cậu không tự xem xét lại? Một thằng từng bị thiếu năng như cậu, viết vài trang báo cáo như học sinh tiểu học, cậu bảo tôi phải kiên nhẫn đọc hết?

Từ Thiên Tần hoàn toàn bất động, Từ Lâm đã nhanh gọn đánh thẳng vào nỗi đau của anh ta.

Từ Lâm cười lạnh, thân hình cao lớn bước đến bàn làm việc và ngồi xuống.

Càng nhìn Từ Thiên Tần, hắn càng thấy trưởng mắt.

Vì từng bị thiếu năng nhiều năm nên đầu óc của anh ta dĩ nhiên không nhạy bén như người khác, càng không nói đến năng lực kinh doanh của anh ta, nhưng Từ Ngự Phong cũng để anh ta ngồi lên vị trí phó giám đốc thật sự đã khiến Từ Lâm thấy rất nực cười.

Đóng tài liệu kia không phải Từ Lâm dùng việc công trả thù riêng mà thực sự mới đọc sơ qua, hắn đã thấy như một mớ hỗn tạp!

Từ Lâm lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, Từ Thiên Tần đành phải nuốt cục tức này mà đi ra khỏi phòng làm việc của hắn.

Cuộc gọi của Từ Lâm đã được kết nối, hắn chỉ nói gọn một câu

- Tôi cho ông thời hạn đến ngày mai, đem Hàn Dĩ Xuyên đến trước mặt tôi!.

Sau đó lạnh lùng cúp máy. Lấy một đóng văn kiện ra, tập trung xử lý.

Rầm!

Cửa phòng đột nhiên bị một lực lớn đẩy ra, Tôn Phi Ngải bộ mặt ảm ức chạy vào, thư ký giám đốc thì đuổi theo phía sau, gương mặt đã sạm trắng bệch, vừa nhìn thấy Từ Lâm như thấy ma quỷ tái thể.

- Tổng giám đốc... cô ấy.. cô ấy cứ đòi chạy vào đây tìm ngài!

Từ Lâm chẳng thèm ngó ngang gì đến cả hai người, chỉ chăm chú vào công việc của mình, thờ ơ ra lệnh

- Cút hết cho ta!

Cô thư ký tay chân bủn rủn không thể làm được gì, cô ta gần khóc đến nơi...

Tôn Phi Ngải càng không thể tin vào tai mình, cô ta rất ảm ức, không hiểu tại sao Triết Liệt lại đến tìm cô ta, yêu cầu cô ta rút lại đơn tố cáo Hàn Dĩ Xuyên, những tin đồn kia bị dập tắt không còn chút gì, nhưng cho dù cô ta có ngốc đến đâu cũng biết được rằng Từ Lâm đã nhúng tay vào chuyện này. Hiện tại cô ta không thể bước vào Đài Song Khê nữa, gọi điện thoại cho Từ Lâm thì hắn không bắt máy, cô ta chỉ có thể đến công ty tìm hắn. Tin đồn trong trường hiện giờ: Từ Lâm có niềm vui mới. Cô ta rất muốn hỏi Từ Lâm cho rõ, chẳng lẽ người đó là Hàn Dĩ Xuyên?

Đội bảo an nhanh chóng có mặt trước cửa phòng Tổng giám đốc, nhất quyết lôi Tôn Phi Ngải đi, nhưng cô ta vẫn không chịu thỏa hiệp, dùng sức giãy giụa

- Từ Lâm, anh phải nói rõ với em! Rốt cuộc là tại sao lại đối với em như vậy?

Cửa phòng nhanh chóng được thư ký đóng lại, Tôn Phi Ngải đã bị đội bảo an lôi đi.

Từ Lâm gương mặt không chút dao động, tiếp tục xử lý công việc.

Từ lúc trở lại lớp học, tất cả bạn bè trong lớp đều bắt đầu bàn tán sau lưng Hàn Dĩ Xuyên, tuy rằng những tin đồn trước đây bị xoá khỏi trên mạng nhưng hiện giờ bọn họ đều đang đồn thổi mối quan hệ giữa Hàn Dĩ Xuyên và Từ Lâm.

Căn tin học viện

Hàn Dĩ Xuyên và Lê Băng đang ngồi uống cà phê ở một bàn bên cửa sổ. Hai người trò chuyện rất vui vẻ thì Thuyền An chạy đến, gương mặt vui tươi như vừa phát hiện ra châu lục mới

- Dĩ Xuyên, Dĩ Xuyên!

Cô vừa tới trước bàn đã thở không ra hơi, một tay chống hông, một tay giành lấy cốc cà phê của Lê Băng mà uống một ngụm lớn.

Lệ Băng há hốc mồm nhìn Thuyền An, Hàn Dĩ Xuyên cũng không khỏi kinh ngạc trước hành động quá lố này của cô.

- Này Thuyền An, cậu như vừa gặp phải chuyện gì kích động lắm?

Hàn Dĩ Xuyên thì nhẹ giọng hỏi

- Thuyền An, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Thuyền An kéo ghế ngồi xuống, hình như đã đỡ một hơn, cô gọi phục vụ đem cà phê ra rồi mới nói với Lệ Băng và Hàn Dĩ Xuyên, nở nụ cười quý quyết

- Tớ có một tin tốt báo cho hai cậu!

Hàn Dĩ Xuyên và Lệ Băng đưa mắt nhìn nhau rồi cùng nhau nhìn Thuyền An, đợi cô nói tiếp

- Tổ thiết kế của chúng ta sẽ được chọn đi thực tập ở Đại Từ trong vòng hai tháng! Bắt đầu từ ngày mai, vui không nè!

Lệ Băng kinh ngạc hỏi lại cho chắc chắn

- Cậu nói sao? Đại Từ? Là Đại Từ sao?

Thuyền An gật đầu như giả vờ

- Đúng rồi, là Đại Từ đấy!

Gương mặt Thuyền An tràn đầy phấn khích, cười rộng gần đến vành tai. Lệ Băng cũng bị vui lây.

Thấy Hàn Dĩ Xuyên mãi không nói gì, hai người cùng quay lại nhìn cô thì thấy hai tay đang cầm cốc cà phê của cô đã run run...

Lệ Băng hốt hoảng huơ huơ tay trước mặt cô

- Dĩ Xuyên cậu sao vậy? Không khoẻ ở đâu sao?

Thuyền An cũng rất kinh ngạc trước biểu cảm này của Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, cậu không vui sao?

Hàn Dĩ Xuyên cố gắng áp chế cơn hoảng loạn của mình xuống. Ngay giây phút Thuyền An nhắc đến hai chữ "Đại Từ", trái tim cô lại đập rất nhanh, một tia kinh hãi lớn dần trong lòng....

Cô cố gắng mỉm cười và nhẹ nhàng lắc đầu

- Tớ không sao? Thuyền An, chúng ta thật sự sẽ đến Đại Từ vào sáng mai sao? Nhưng mà... Đại Từ trước giờ không hề phát triển lĩnh vực thời trang, chúng ta thực tập ở đó có phải....

Thuyền An thấy Hàn Dĩ Xuyên cũng quan tâm đến vấn đề này nên thích thú làm người hướng dẫn.

- Không phải là không có đề cập đến lĩnh vực thời trang mà về lĩnh vực này họ chưa chú trọng lắm, nhưng nếu chúng ta thực tập tốt ở đó thì không biết chừng trong vài năm tới, chúng ta có thể trở thành nhân viên trong Đại Từ.

Lệ Băng cũng hùa theo nói

- Thuyền An nói rất đúng, Dĩ Xuyên, không phải cậu luôn muốn trở thành nhà thiết kế thời trang trong nước sao? Đại Từ là lựa chọn tốt nhất đấy!

Hàn Dĩ Xuyên vẫn còn ngập ngừng do dự thì Thuyền An đã nói tiếp

- Đại Từ là công ty lớn nhất nhì thị trường Trung Quốc và cả toàn cầu đấy, song song với đó là Doãn thị và Tô thị. Nhưng Đại Từ lại đặc biệt hơn hai tập đoàn kia là ở Tổng giám đốc Đại Từ đấy!

Hàn Dĩ Xuyên biết họ sắp nói đến Từ Lâm, trong lòng không khỏi khản trương.

Lệ Băng tiếp lời Thuyền An, ra dáng rất chuyên nghiệp

- Tớ đã từng nghe ba nhắc đến Tổng giám đốc Đại Từ là Từ Lâm, người đàn ông này rất bí ẩn nhưng không ai có thể phủ nhận tài năng lãnh đạo cũng như tất cả các phương diện khác của anh ta. Tớ còn nghe ba nói rằng, Từ Lâm ngoài thân phận là Tổng giám đốc Đại Từ, anh ta còn là ông hoàng của thế giới ngầm, cụ thể thế nào thì tớ cũng không rõ. Hơn nữa, tớ còn được biết, Từ Lâm là Tổng giám đốc có riêng tài sản của mình trong giới kinh doanh, hơn 60% tài chính của Đại Từ là của anh ta.

Thuyền An gật đầu đồng tình. Hàn Dĩ Xuyên rất tập trung để nghe Lệ Băng nói, tuy cô có hơi sợ Từ Lâm nhưng vẫn muốn hiểu rõ về hắn, cô tò mò hỏi

- Như vậy nghĩa là nếu không có Đại Từ thì Từ Lâm vẫn có thể trở thành ông trùm của giới kinh doanh?

Lệ Băng gật đầu rồi nói tiếp

- Không những vậy, Đại Từ trên danh nghĩa là của Từ gia nhưng nó đang dần dần bị Từ Lâm nuốt chửng. Trong ba người Tô Vận, Từ Lâm, Doãn Thiên Duật thì thủ đoạn kinh doanh của Từ Lâm là tàn nhẫn và dơ bẩn nhất, những đồng tiền đen mà anh ta thu được có thể đã chất thành núi, Từ Lâm sẽ không từ bỏ tham vọng diệt trừ sự sống của đối thủ. Anh ta còn là con mồi béo bở mà cảnh sát muốn bắt thóp nhất, thế nhưng đến đây vẫn chưa có chút chứng cứ nào?

Hàn Dĩ Xuyên mờ to mắt vì kinh ngạc, cô gian nan nuốt một ngụm nước bọt rồi hỏi

- Kinh doanh bất hợp pháp mà lại có thể nhõn nhõn trước vòng pháp luật sao? Cậu bảo chúng ta đến thực tập ở một công ty như vậy sao?

Thuyền An thở dài, vờ đưa tay chấp lại để vái lạy Hàn Dĩ Xuyên

- Tổ tông của tôi ơi! Sao cậu có thể ngây thơ như vậy chứ? Trong cái xã hội này thì luật pháp, công lý còn có hiệu lực sao? Bọn họ là ông hoàng đấy, những gì bọn họ nói chính là luân lý!

Hàn Dĩ Xuyên cup mắt xuống, uống một ngụm cà phê.

Thuyền An nói đúng.

Từ Lâm chính là vua, vũ trụ này là của hắn!

Cô chỉ có tuân theo hắn thì sống, cãi hắn thì sống không bằng chết!

Đặt cốc cà phê xuống bàn lại, Hàn Dĩ Xuyên ngẩng đầu hỏi Thuyền An

- Cậu lấy thông tin này ở đâu? Tại sao chỉ có mỗi đội chúng ta?

Thuyền An húp một ngụm cà phê rồi trả lời

- Thầy hiệu trưởng vừa thông báo với tổ chúng ta, còn việc tại sao lại chọn đội chúng ta thì là vì cậu đấy! Cậu là sinh viên xuất sắc của trường nên dĩ nhiên họ sẽ chọn cậu rồi!

Hàn Dĩ Xuyên tạm thời đồng tình với Thuyền An nhưng cô cũng có một linh cảm xấu sắp xảy ra chuyện gì đó. Nhưng dù sao thì thử một lần thực tập ở Đại Từ cũng tốt, có thể cơ hội sau này của cô sẽ lớn hơn.

Còn về Từ Lâm....

Cô sẽ hạn chế gặp mặt hắn!

Hàn Dĩ Xuyên hít sâu một hơi rồi nhìn Lệ Băng và Thuyền An, nói

- Nói với mọi người ngày mai chúng ta sẽ đến Đại Từ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đến Đại Từ thực tập

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 19: Đến Đại Từ thực tập.

Cao ốc Đại Từ

Phòng họp

Quyết định vừa rồi của Tổng giám đốc thực sự đã khiến cho rất nhiều giám đốc nhân sự, trưởng phòng các bộ phận đều hết sức kinh ngạc, ai ai cũng như vừa nuốt phải một quả trứng lớn....

- Tổng giám đốc, anh nói bây giờ Đại Từ phải tiếp nhận một nhóm sinh viên thực tập sao?

Giám đốc bộ phận kinh doanh lên tiếng hỏi, trưởng phòng kế toán cũng tiếp lời

- Ý ngài là Đại Từ sẽ tập trung phát triển lĩnh vực thời trang? Nếu vậy thì tôi e rằng chúng ta sẽ rất khó cạnh tranh với các thương hiệu thời trang nổi tiếng hiện nay! Đại Từ trước giờ chưa hề có sản phẩm thời trang nào có vị trí trên thị trường, hơn nữa lĩnh vực này công ty cũng không chú trọng từ lâu rồi!

Giám đốc bộ phận nghiên cứu và phát triển cũng đưa ra ý kiến

- Tổng giám đốc, bây giờ để Đại Từ nhận thực tập sinh thì ai sẽ là người hướng dẫn họ? Tổ thiết kế của Đại Từ trước giờ chỉ toàn ngồi không hưởng lợi, kinh nghiệm chắc đã đóng bụi!

Vừa nghe tố cáo như vậy, trưởng phòng tổ thiết kế đã rống cổ lên mà cãi

- Giám đốc Hà, ông nói vậy có quá không? Tổ thiết kế tuy lâu nay không làm việc cật lực như mọi người nhưng chúng tôi vẫn thường xuyên tự nâng cao trình độ, chẳng lẽ ông lại không thể tin chúng tôi?

Tích tích tích

Tiếng bấm viết vang lên giòn giã ở vị trí Tổng giám đốc, tất cả mọi người đều im như tờ, không ai dám hó hé nửa lời nào nữa. Từ Lâm bấm viết ghĩa là hần đã rất giận rồi!

Bỏ cây viết lên bàn, Từ Lâm chỉ nói đơn giản một câu

- Tổ thiết kế chuẩn bị đi, mười phút nữa họ sẽ đến!

Sau đó đứng lên, một tay đút vào túi quần, sải bước ra khỏi phòng họp. Triết Liệt cũng cúi chào tất cả những người trong phòng rồi theo sau Từ Lâm

Vừa đến trước cổng Đại Từ, nhóm thực tập sinh thiết kế đã bị vẻ cao ngất trời và sa hoa lộng lẫy của toà nhà này làm cho kinh ngạc đến há to miệng....

- Woa! Thật là đẹp....

Tất cả đều suýt xoa khen đông khen tây. Riêng Hàn Dị Xuyên thì đã từng đến đây một lần nên cũng không bị kích động như họ, nhưng vẫn còn choáng váng trước dáng vẻ oai nghiêm này của toà cao ốc....

Giữa lúc đám sinh viên còn đang thưởng thức tác phẩm trời ban thì một nhóm người từ bên trong toà cao ốc bước ra chào đón. Nhóm người này có đủ nam và nữ, tất cả đều mặc trên người bộ đồ công sở lịch thiệp. Tuổi tác thì có vẻ đã ở độ tuổi trung niên....

- Các bạn là thực tập sinh đến từ học viện nghệ thuật và thiết kế?

Đám người của Hàn Dị Xuyên đồng loạt gật đầu.

Nhóm người kia mỉm cười chào hỏi rồi dẫn nhóm sinh viên đi vào bên trong toà cao ốc.

Rất nhiều nhân viên khác trong công ty đều tụm ba tụm bảy lại để nhìn nhóm sinh viên, có vài người nhận ra được Hàn Dị Xuyên....

Nhóm người trong bộ phận thiết kế dẫn những sinh viên đó lên đến tầng 70 của toà cao ốc và đến phòng thiết kế....

Những sinh viên đó lại được thêm một trận mở mang tầm mắt khi tất cả những dụng cụ, nguyên liệu,... phục vụ cho họ thật sự rất đẹp và thuộc loại quý giá. Phòng thiết kế cũng rất rộng, gần bằng cả hội trường trong học viện của họ....

Ai nấy đều đi xung quanh để tham quan...

Trưởng phòng thiết kế là một người phụ nữ có gương mặt rất ôn nhu, hình như đã ở độ tuổi ngoài ba mươi, cô đang đứng đối diện với Hàn Dị Xuyên, mỉm cười nói

- Bọn chị còn tưởng rằng tổ thiết kế sắp bị giải thể rồi, nhưng thật không ngờ sáng nay Tổng giám đốc vừa đưa ra quyết định khiến ai cũng được một phen hú vía. Không biết ai đã có thể lay chuyển được Tổng giám đốc, thật là hăm mộ người đó quá đi!

Hàn Dị Xuyên cười trừ, cô cúi chào rồi định đi tham quan cùng bạn.....

Thư ký giám đốc đột nhiên xuất hiện trước phòng thiết kế.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Nhục nhã trong phòng làm việc (H+)

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 20: Nhục nhã trong phòng làm việc. (H+)

Hàn Dĩ Xuyên và cô thư ký bước ra từ thang máy tư nhân, những nhân viên khác nhìn thấy cảnh này càng tò mò hơn về mối quan hệ giữa Hàn Dĩ Xuyên và Từ Lâm....

Thư ký đưa Hàn Dĩ Xuyên vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, sau đó cúi đầu chào, đóng cửa và rời đi.

Từ Lâm đang xử lý một đóng văn kiện trên bàn, nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đã được đưa đến. Hắn tạm thời để công việc đang làm sang một bên, đứng lên và bước tới bàn trà, ưu nhã ngồi xuống....

Hàn Dĩ Xuyên thấy kinh ngạc khi Từ Lâm lại giữ khoảng cách với mình, một cảm giác lạc lõng dâng lên trong lòng cô....

Có lẽ Từ Lâm đã chán cô!

Cũng tốt, cô có thể tự nhiên hơn khi đối mặt với hắn...

Hàn Dĩ Xuyên đứng thẳng người lên, bước lên vài bước, tuy rằng Từ Lâm không làm gì cô nhưng cô cũng phải đề phòng hắn...

- Từ tiên sinh, anh tìm tôi có việc gì?

Từ Lâm ngồi trên sofa, mà giống như đang nằm hơn, hắn đưa tay nói lỏng carvat, tay kia lấy bật lửa ra và ném lên bàn, sau đó rút ra một điếu xì gà và kẹp trên ngón tay.....

- Dĩ Xuyên, em giúp tôi châm thuốc!

Hàn Dĩ Xuyên thật muốn đập cho hắn một đập. Hắn gọi cô đến để châm thuốc cho hắn? Chẳng lẽ hắn cụt tay rồi sao?

Mặc dù không tình nguyện nhưng Hàn Dĩ Xuyên vẫn bước tới, khom lưng xuống cầm lấy bật lửa trên bàn rồi ngồi thấp xuống, châm lửa vào đầu xì gà cho Từ Lâm. Điếu xì gà vừa cháy lên, Từ Lâm lười biếng đưa lên miệng ngậm một lúc rồi nhả khói vào không khí...

- Dĩ Xuyên, bây giờ không phải em nên gọi tôi là Tổng giám đốc sao?

Khói thuốc quá nhiều làm Hàn Dĩ Xuyên khó chịu định đứng lên...

- Tổng giám đốc, nếu không còn việc gì thì tôi xin phép!

Nhưng không để cô được như ý, Từ Lâm đã đưa tay lên kéo cô dễ dàng ngồi xuống trên đùi hắn....

Bị kéo bất ngờ, Hàn Dĩ Xuyên lúng túng muốn đứng lên lại bị Từ Lâm giữ chặt hơn, mùi hương đặc trưng trên cơ thể Từ Lâm, hơi thở trầm ổn của hắn, còn có mùi xì gà len lỏi, tất cả trở thành mùi hương trí mạng xông thẳng vào từng tế bào thần kinh của cô. Cô lắp bắp gọi....

- Tổng giám đốc....

Từ Lâm dùng một tay chế trụ vòng eo thon gọn của cô, một tay kẹp điếu xì gà đang cháy, hắn thấp giọng yêu cầu

- Gọi tôi là Lâm!

"Bùm!" một tiếng, đầu của Hàn Dĩ Xuyên như muốn nổ tung, cô lại nhớ đến tất cả mọi chuyện diễn ra đêm đó.... Gương mặt cô không khỏi nóng ran!

Từ Lâm lại hút một hơi thuốc, hắn ghé sát miệng vào tai Hàn Dĩ Xuyên, từ từ nhả khói, nói bằng giọng trêu đùa

- Dĩ Xuyên, tôi thật sự rất nhớ lúc em nằm dưới thân tôi, rên rỉ gọi tên tôi, cầu xin tôi chạm một chút... thật sự rất phóng đảng!

Hô hấp của Hàn Dĩ Xuyên càng trở nên nặng nề, cô lần nữa muốn đứng lên nhưng tay chợt chạm vào một vật gì đó vừa cứng vừa nóng phía dưới....

- A!

Cô hét lên sợ hãi, không biết phải làm gì tiếp theo, tay vẫn chưa chịu rút về....

Từ Lâm bật cười ở cổ họng, hấn lại thì thảm bên tai cô

- Không nhớ đêm đó nó đã làm em sướng thế nào? Bây giờ em sờ nó thì nó rất vui!

Hàn Dĩ Xuyên vội vàng thu tay về, cô thật muốn cắn gãy đầu lưỡi cho rồi!

- Tổng giám đốc, xin anh hãy bỏ tay ra!

Giờ phút này cô thật muốn chạy khỏi đây!

Xấu hổ chết mất!

Từ Lâm không những không buông tay mà càng siết chặt eo của Hàn Dĩ Xuyên hơn....

Môi bạc kề sát vành tai cô, đầu lưỡi dần đưa ra, liếm xung quanh.....

- Dĩ Xuyên, em thật sự khiến tôi bị nghiện!

Đứt lời, miệng lưỡi tiếp tục khiêu khích những nơi mẫn cảm của cô....

Từ Lâm ném điều xì gà vào gạt tàn, đưa tay lên giữa chặt cảm của Hàn Dĩ Xuyên, môi bạc tiến tới, áp chế làn môi mềm mại của cô, tham lam mút lấy.....

- Umm.... Tổng... Tổng giám đốc... thả....

Hai tay cô chống lên ngực hấn, dùng sức đánh như đánh trống, nhưng sức lực yếu ớt của cô không đủ để lung lay được sức mạnh khổng lồ của Từ Lâm...

Từ Lâm cười lạnh sau đó hung hăng nằm đè lên cơ thể nhỏ nhắn của Hàn Dĩ Xuyên, một tay thuần thục tháo carvat ra, cười như một con ác quỷ vừa săn được mồi...

- Dĩ Xuyên, em lại không ngoan nữa rồi!

Hấn chết trụ hai tay cô trên đỉnh đầu, dùng carvat trói chặt lại...

Hàn Dĩ Xuyên sợ hãi giãy giụa.....

Tách

Bộ dụng cụ pha trà trên bàn đều bị cô đá văng hết

- Thả tôi ra..! Từ Lâm... anh là tên điên!

Mặc kệ cô thống khổ la hét, Từ Lâm như được cổ vũ, hấn đưa tay cởi bỏ áo khoác rồi đến chiếc áo sơ mi trắng còn lại, từng chút từng chút cởi sạch.....

- Dĩ Xuyên, sao em cứ phải chọc giận tôi chứ?

Nói xong, hấn liền cầm một con dao bấm ra, bật lưỡi dao lên và đưa nó rà từ trên cổ Hàn Dĩ Xuyên xuống bụng cô, một lượt lưỡi dao di chuyển xuống, tất cả cúc áo của Hàn Dĩ Xuyên đã bung ra hết, chỉ còn lại mỗi một chiếc áo ngực che đi cảnh xuân mê người. Làn da trắng nõn nà trở thành liễu thuốc dụ hoặc đối với Từ Lâm, hấn ngắm nhìn cơ thể cô, nở nụ cười lạnh lẽo như một khối băng.....

- Dĩ Xuyên, trở thành tình nhân của tôi không tốt sao?

Hàn Dĩ Xuyên vẫn liều mạng chống cự, nhưng hai chân cô đã bị Từ Lâm dễ dàng dùng hai chân đè chặt, nửa người hấn đè xuống người cô, một tay vuốt ve, mon trón đầu vai cô, đến xương quai xanh rồi di chuyển trên bầu ngực tròn trịa được bao bọc dưới chiếc áo con.... Hấn lại đưa con dao lên...

Phụt

Đáy áo ngực bị lưỡi dao cắt đứt, chiếc áo ngực cũng bị con dao đẩy sang một bên.

Bộ ngực sự đã được giải phóng, còn có nhũ hoa xinh xắn, e thẹn đang chớp nử....

Hàn Dĩ Xuyên gần như nín thở để theo dõi hành vi dâm tiện này của Từ Lâm, con dao trên tay hấn đáng sợ nhưng lại không đáng sợ như chính con người hấn! Nếu cô giãy giụa thì có thể sẽ chết ngay trong vòng ba giây, nhưng nếu ngoan ngoãn để hấn phát tiết...

Từ Lâm cười càng đậm, hấn không chút do dự mà vừa ngậm một bên ngực cô, nhẹ nhàng liếm láp... một bên ngực thì bị tay hấn nhào nặn ra đủ loại hình dạng...

Hàn Dĩ Xuyên tuyệt vọng để hân đùa giỡn trên cơ thể mình, nước mắt đã trào ra....

- Từ Lâm... Tôi xin anh.....tha cho tôi được không?

Từ Lâm vừa sờ vừa hôn khắp mặt, cơ thể Hàn Dĩ Xuyên, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nói với cô

- Tha cho em? Em càng lúc càng mê người như vậy, tha cho em, không phải tôi đã chịu thiệt rồi sao?

Hắn lại tiếp tục hành hạ thân thể cô, những dấu vết hân để lại lần trước vẫn chưa phai hết mà những dấu vết mới đã chồng lên.....

Gương mặt Hàn Dĩ Xuyên đã đầy nước mắt, cô yếu ớt cầu xin

- Từ Lâm... tôi xin anh.... đừng lại được không? Anh còn muốn thế nào nữa...?

Từ Lâm không trả lời cô, tiếp tục hôn khắp cơ thể cô....

Tay đang xoa nắn ngực cô di chuyển xuống thắt lưng, dọc theo bụng, nhanh gọn cởi bỏ chiếc quần jean của cô rồi đến quần lót.... tiếp theo, hân cũng tự cởi bỏ chiếc quần tây của mình, đến quần lót....

Cơ thể to lớn của hân càng đè chặt cơ thể mảnh mai của cô....

Hàn Dĩ Xuyên nhất quyết không thỏa hiệp, cô hơi ngẩng đầu lên, cắn vào cổ hân, máu tươi dần dần chảy ra....

Từ Lâm khẽ rên một tiếng nhưng vẫn để cô cắn, hai tay đặt phía dưới kéo hai chân cô ra, động mạnh hông....

- Aaaaaa!

Bị tấn công bất ngờ, Hàn Dĩ Xuyên căn bản không chịu được đau đớn, cô càng cắn mạnh cổ hân hơn, hai tay bị trói trên đỉnh đầu máu không lưu thông đến được, cảm giác đau đến muốn chết đi sống lại... Từ Lâm bóp chặt cằm cô, kéo miệng cô ra khỏi cổ mình, môi mỏng áp xuống, mút sạch máu trên khoé môi cô, rồi hôn ngấu ngiến...

Nhà môi cô ra một lúc, Từ Lâm nhếch môi cười bốn cợt

- Tiểu dâm đảng, vẫn kẹp chặt như vậy!

Hàn Dĩ Xuyên cảm thấy nhục nhã vô cùng, cô hận hân vì đã biến cô thành ra như vậy nhưng cô càng hận bản thân mình lại thỏa hiệp!

Màn kịch tình tạm thời dừng lại, Từ Lâm âu yếm lau đi nước mắt trên gò má Hàn Dĩ Xuyên, mờ hơi trên trán cô...

Gương mặt hân vẫn còn vron đầy mùi vị tình dục

- Thích không?

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi, trừng mắt nhìn hân, vô lực lắc đầu

- Không!!!!

Gương mặt Từ Lâm tái mét, hân không hỏi tiếp mà trực tiếp đứng lên, bế Hàn Dĩ Xuyên đi thẳng vào phòng nghỉ....

Hân thô bạo ném cô xuống chiếc giường lớn ở giữa phòng, gra giường màu đen càng tôn thêm làn da trắng nõn của người con gái trên đó...

Hàn Dĩ Xuyên nhìn khắp căn phòng, căn phòng mang một màu đen u ám như chính con người Từ Lâm, đây là lần đầu tiên cô bước vào không gian riêng tư của hân, nhưng lại nghĩ đến cảnh hân cũng đã từng đưa rất nhiều phụ nữ vào đây để làm trò ân ái này, trái tim cô không hiểu sao cứ nhói lên từng cơn!

Từ Lâm không hề để ý đến hàm ý từ biểu cảm trên gương mặt cô. Hắn như một con mãnh thú hướng đến phía Hàn Dĩ Xuyên mà tấn công, rất nhanh đã đè được cô xuống, tàn nhẫn xâm chiếm...

- Lần này tôi sẽ khiến em thích!

Ngay lúc này Hàn Dĩ Xuyên chỉ muốn cắn lưỡi chết luôn cho rồi! Ngoài khóc lóc cầu xin ra thì cô chẳng làm được gì để Từ Lâm buông tha cho cô cả...

Vừa động thắt lưng, Từ Lâm vừa hôn lên khắp gương mặt đã đầy nước mắt của Hàn Dĩ Xuyên, hân ngẩng đầu lên, hỏi cô lần nữa

- Thích không nào?

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt răng không trả lời, cô không biết phải trả lời thế nào, đau đớn có nhưng vẫn có chút tư vị của khoái lạc....

Cô không kim được mà bật ra những tiếng rên rỉ ngấm nga...

Thấy cô không định trả lời, Từ Lâm lại tăng nhanh tốc độ ra vào

- Gọi tên tôi!

Hàn Dĩ Xuyên không chịu đựng được thêm, vừa yếu ớt rên rỉ gọi

- Ừm... Lâm..!

Giọng nói yếu ớt cùng tiếng rên rỉ ngọt ngào của Hàn Dĩ Xuyên đã kích thích mạnh mẽ từng sợi thần kinh của Từ Lâm, hấn hưng phấn đẩy mạnh thất lưng hơn...

Trái ngược với một màn kịch tình nóng bỏng trong phòng nghỉ của Tổng giám đốc. Tại phòng thiết kế, tất cả sinh viên đều đang tập trung thảo luận về bản thiết kế mới, Lệ Băng và Thuyền An thì nôn nóng nhìn ngoài cửa, Hàn Dĩ Xuyên đã đi hơn hai tiếng rồi mà vẫn chưa quay lại...

Lệ Băng thở dài

- Không biết Dĩ Xuyên đang làm gì nữa mà ở trong phòng Tổng giám đốc lâu như vậy chứ?

Thuyền An vừa cầm bút vẽ vừa trả lời

- Còn gì nữa, Dĩ Xuyên chắc giấu bọn mình để ngắm soái ca rồi!

Lệ Băng khẽ lườm Thuyền An rồi lại tiếp tục vẽ bản thiết kế của mình...

Trận kịch tình qua đi...

Hàn Dĩ Xuyên nằm cong người như tôm trên giường, cô không còn sức để khóc nữa rồi...

Từ Lâm tây trang đã chỉnh tề, hấn khôi phục lại dáng vẻ lịch thiệp của một vị Tổng giám đốc, đối với cơ thể trần truồng không một mảnh vải của Hàn Dĩ Xuyên, quả là một sự sỉ nhục.

- Dĩ Xuyên, hãy suy nghĩ cho kỹ, có muốn trở thành tình nhân của tôi?

Hai chữ "tình nhân" tại sao hấn lại có thể nói ra dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ đối với hấn, phụ nữ thấp hèn vậy sao? Ngay cả một chút quyền được tôn trọng cũng không có?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Buồn bực

Tổng giám đốc, anh đi đi

Chap 21: Buồn bực.

Trở về phòng thiết kế thì mọi người đã đi ăn trưa hết, Hàn Dĩ Xuyên vô lực ngồi xuống vị trí của mình, hai tay ôm đầu đang cúi gằm xuống bàn...

Một cảm giác mát lạnh bất ngờ ập vào gò má cô!

- Từ Lâm! Rốt cuộc anh muốn như thế nào?

Cô giật mình xoay người lại và hét lên. Nhưng ngay lập tức cổ họng cô cứng đờ khi trước mặt cô xuất hiện trưởng phòng thiết kế, giọng cô lắp bắp vì khó xử

- Trưởng phòng Ninh!

Trưởng phòng Ninh đưa một lon nước mát cho Hàn Dĩ Xuyên, không giấu được tò mò, hỏi

- Dĩ Xuyên, em sao vậy?

Sau đó cô kéo ghế ngồi xuống, chờ câu trả lời của Hàn Dĩ Xuyên, nhưng câu nói hốt hoảng lúc nãy của Hàn Dĩ Xuyên làm cô bắt đầu nảy sinh nghi vấn, khi nhìn một lượt trên người Hàn Dĩ Xuyên, cô giật mình vì vết đỏ hồng trên cổ tay Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, tay của em, bị sao thế này?

Hàn Dĩ Xuyên mất tự nhiên để hai tay xuống đùi.

- Em không sao ạ!

Trưởng phòng Ninh không tin mình nhìn nhầm, cô tiếp tục vặn hỏi thì lại thấy trên cổ Hàn Dĩ Xuyên có dấu hôn xanh xanh tím tím, mà đỏ hồng cũng có.....

- Dĩ Xuyên, không phải em và Tổng giám đốc...

Đúng vậy!

Lúc này cô đã nghe rõ ràng là Hàn Dĩ Xuyên hét tên Từ Lâm trong sự sợ hãi.

Tổng giám đốc của Đại Từ - Từ Lâm lại đột nhiên đưa ra quyết định nhận thực tập cho đội sinh viên thiết kế, chẳng lẽ là vì Hàn Dĩ Xuyên?

Hàn Dĩ Xuyên cố tình né tránh ánh mắt dò xét của trưởng phòng Ninh. Dù sao thì hai người cũng chỉ mới biết nhau, tuy ấn tượng của cô về trưởng phòng Ninh rất tốt nhưng cô vẫn không muốn có người thứ ba biết chuyện giữa cô và Từ Lâm.

Là người từng trải nên trưởng phòng Ninh dĩ nhiên hiểu được suy nghĩ của Hàn Dĩ Xuyên, cô cũng không làm khó Hàn Dĩ Xuyên nữa. Cô đứng lên, cười cười như an ủi và vỗ lên vai Hàn Dĩ Xuyên, sau đó đi tới bàn làm việc của mình, một lúc sau thì cầm một bộ quần áo và đưa cho Hàn Dĩ Xuyên

- Thay bộ đồ này vào sẽ giúp em ít khó xử hơn! Cả cái này nữa.....

Trưởng phòng Ninh đưa thêm một miếng băng cá nhân cho Hàn Dĩ Xuyên, cô vẫn mỉm cười thân thiện.

Hàn Dĩ Xuyên xúc động nhìn trưởng phòng của mình, có lẽ cô ấy đã hiểu ra mọi chuyện nhưng vẫn cố gắng cảm thông cho mình. Cô chỉ biết nói

- Trưởng phòng Ninh, cảm ơn chị!

Cả ngày làm việc mệt mỏi cũng đã kết thúc, nhóm thiết kế của Hàn Dĩ Xuyên và tổ thiết kế của Đại Từ tạm biệt nhau ở cổng công ty.

Lệ Băng và Thuyên An vừa đám lưng vừa dúi tay ra về rất uể oải

- Haiza! Trưởng phòng Ninh, em thật sự rất rất là mệt đó!

Những nữ sinh khác bắt đầu trêu ghẹo họ. Tổ thiết kế của trưởng phòng Ninh cũng cười rất vui vẻ.

Trưởng phòng Ninh đưa ra đề nghị

- Chúng ta đi làm một bữa tiệc chào mừng các bạn thực tập sinh được không nào?

Vừa nghe đến thức ăn đã có rất nhiều người nháo nhào đồng ý.

Hàn Dĩ Xuyên này giờ chỉ im lặng, bây giờ thì khó xử không biết phải nói thế nào

- Thật xin lỗi mọi người, em thấy hơi mệt nên muốn về sớm nghỉ ngơi, mọi người đi vui vẻ!

Thuyên An vừa nghe cô bạn của mình từ chối đi cùng, đã vội oán trách

- Cậu mệt sao? Có phải lúc sáng ngắm soái ca lâu quá nên tim đập nhanh không?

Hàn Dĩ Xuyên lờm Thuyên An một cái, sau đó gượng cười với tất cả mọi người và lại nói lời xin lỗi.

Nhưng chẳng ai chịu để cô về cả.

Đúng lúc này, trưởng phòng Ninh lại lên tiếng nói giúp Hàn Dĩ Xuyên vì cô là người duy nhất hiểu rõ tình hình của Hàn Dĩ Xuyên hiện giờ, thấy nụ cười gượng gạo của cô thực tập sinh, cô càng không nỡ để mọi người bắt ép cô ấy.

- Thôi nào mọi người, Di Xuyến không khoẻ thì chúng ta cũng đừng bắt ép cô ấy nữa! Di Xuyến, em cứ về nghỉ ngơi thật khoẻ đi! Chị sẽ để Thuyền An nhận nhiệm vụ mang đồ ăn về cho em!

Vừa nói cô vừa nhìn Hàn Di Xuyến, cười trấn an.

Thuyền An khó hiểu tự chỉ tay vào mặt mình

- Tại sao lại là em?

Tất cả mọi người đều được một tràng cười lớn.

.....

Sau khi tạm biệt mọi người và đi bộ một đoạn, Hàn Di Xuyến bây giờ chỉ muốn thoát khỏi nỗi ám ảnh về Từ Lâm, cô quả thật đã quá sợ hắn rồi.

Kit

Một chiếc Lamborghini chọt thẳng lại ven đường, trước mặt Hàn Di Xuyến. Hàn Di Xuyến tạm dừng bước và nhìn chiếc xe đang dần dần hạ cửa kính xuống.

Gương mặt Từ Lâm hiện ra như một câu hồn xúr giả xuất hiện....

Hàn Di Xuyến sợ hãi lùi về phía sau, cô chỉ muốn tìm thời cơ bỏ chạy.

Phát hiện ánh mắt đề phòng bản thân hắn của Hàn Di Xuyến, Từ Lâm nở nụ cười hứng thú. Hắn mở cửa bước xuống xe, rất nhanh đã tóm được Hàn Di Xuyến, áp gương mặt cô vào vòm ngực rộng lớn...

Tay thì ôm lấy cô, tay thì vuốt mái tóc đã hơi rối lên vì gió của cô

- Tại sao gặp tôi đã chạy? Hừm?

Hàn Di Xuyến gồng mình lên đề phòng như một con nhím đang xù lông, cô lấy hết can đảm để nói

- Tổng giám đốc, anh rảnh rồi lắm sao?

Từ Lâm bật cười nhẹ, ánh mắt vẫn sắc lạnh như vậy, hắn cúi đầu xuống, hít sâu mùi hương tự nhiên trên cơ thể Hàn Di Xuyến, rồi thì thầm vào tai cô

- Di Xuyến, em có thể khiến tôi ăn no như vậy, tôi thật sự sợ sẽ có gã khác dòm ngó đến em, tôi phải làm gì đây?

Tim Hàn Di Xuyến chấn động một phen, chưa kịp tiêu hoá hết lời nói của Từ Lâm thì Từ Lâm đã ghé sát môi vào cằm cô, đưa tay xé bỏ miếng băng cá nhân trên đó, ánh mắt tăng thêm vài phần sắc lạnh

- Dấu vết tôi để lại thì không được che đi!

Dứt lời, hôn lên dấu hôn kia một lần nữa khiến nó càng đậm hơn.

Hàn Di Xuyến rùng mình một lúc, cô dựng cả tóc gáy nhìn Từ Lâm từ từ hôn lên môi mình....

Nụ hôn kéo dài rất lâu mới kết thúc.....

Từ Lâm buông tha cho làn môi mềm mại trước mắt, cười hài lòng và nói

- Đêm nay tạm bỏ qua cho em!

Rồi bỏ cô ra, bước về phía xe, mở cửa và đi vào trong. Rất nhanh đã lái xe rời đi!

Hàn Di Xuyến thở phào nhẹ nhõm, cô tiếp tục bước đi, đến một quầy bán thuốc tây, cô nặng nề đi vào.

Mua một lọ thuốc tránh thai khẩn cấp rồi đi ra....

Phía bên kia đường, Từ Lâm dừng xe để quan sát cô nãy giờ, gương mặt hắn hiện giờ rất tàn khốc, nhấn mạnh ga và lái xe vọt đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Người đàn ông đến từ địa ngục

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 22: Người đàn ông đến từ địa ngục

Toà nhà giải trí Hunter này ngoài việc phát triển các loại dịch vụ giải trí hợp pháp để phục vụ những tầng lớp thượng lưu cũng có những hình thức dịch vụ đòi hỏi với nhiều mức độ khác nhau cho tất cả những người có danh tiếng trong cả hai giới hắc bạch đạo. Hơn nữa, nơi này còn là địa điểm trao đổi, buôn bán các loại vũ khí của những tổ chức ngầm.

Nhận được tin báo lô vũ khí mà BAMs đã bán cho tổ chức của lão Tam ở Đài Loan khi vừa vào đến biên giới đã bị cướp, Từ Lâm đã cho thuộc hạ chuẩn bị một món quà đặc biệt mang đến cho đối tác của mình, còn cùng Triết Liệt đến Hunter.

Trong căn phòng xa hoa lộng lẫy, thiết kế mang đậm nét hoàng gia, những chùm đèn chiếu sáng mang đủ hình dáng mà màu vàng lại là ánh sáng chủ đạo, những tấm thảm dưới sàn cùng những bức tường đều có đầy các hoạ tiết của nghệ thuật Italia thời trung đại, gian phòng này làm cho người khác chỉ nghĩ đến những điều vui sướng tận hưởng; nhưng giờ phút này, trên chiếc bàn rộng lớn ở giữa phòng, hai người ngồi trên hai chiếc ghế chủ toạ đối diện đang dùng ánh mắt rất căng thẳng nhìn nhau.

Từ Lâm nhìn người kia bằng một ánh mắt sắc lạnh, nhưng nụ cười lạnh khốc vẫn duy trì trên môi

- Lão Tam! Có lẽ ông rất hiểu quy tắc của tôi, đừng tưởng đâm sau lưng tôi thì tôi sẽ không biết.

Lão Tam chính là ông trùm lớn nhất nhì ở Đài Loan, nổi tiếng là làm ăn luôn giữ chữ tín, cũng là đối tác rất lâu của BAMs. Nhưng lô hàng lần này, vì bên ông ta đang thiếu nợ Hắc Long Bang ở Hồng Kông một khoản tiền lớn nên ông ta đã liều mạng cho thuộc hạ đến chặn ở biên giới để cướp đi lô vũ khí mà BAMs vận chuyển đến để không phải trả một đồng cho Từ Lâm với lý do "hàng chưa nhận tiền không giao". Lão Tam tin chắc chắn Từ Lâm sẽ không thể biết được việc này, nhưng qua ánh mắt muốn giết người kia của Từ Lâm khiến ông ta không khỏi đề phòng, ông ta háng giọng rồi nói

- Từ tiên sinh, tôi thật sự không hiểu ngài đang nói gì! Đã đến hạn mà bên ngài vẫn chưa giao hàng đến cho chúng tôi thì hỏi làm sao tôi có thể giao tiền cho ngài đây!

Từ Lâm không vội đến mức phải chạy đến túm lấy cổ áo ông ta vừa mắng vừa đánh, quá trình lớn lên và trưởng thành trong đáy xã hội tối tăm này đã rèn luyện cho hắn sự nhẫn nại khiến người ta khiếp sợ.

Hắn nở một nụ cười rất nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng đáng sợ, ngoảnh đầu về phía sau một góc hai mươi lăm độ, gọi

- Triết Liệt!

Triết Liệt đứng phía sau gạt đầu rồi ra hiệu cho một đám thuộc hạ đã xếp hàng từ rất lâu bên ngoài đi vào, trên tay mỗi người đều bưng một chiếc hộp khá lớn.

Bọn họ đồng loạt đặt lên bàn, trước mặt lão Tam sau đó lùi lại vị trí của mình.

Lão Tam vừa kinh ngạc vừa lo sợ, hết nhìn mấy cái hộp rồi lại nhìn Từ Lâm. Thấy Từ Lâm vẫn giữ nguyên bộ mặt lãnh đạm, còn ra hiệu bảo ông ta mở những chiếc hộp đó ra xem.

Triết Liệt đứng bên cạnh Từ Lâm lạnh nhạt thúc giục

- Đây là món quà nhỏ mà Từ tiên sinh đã tốn rất nhiều tâm tư để chuẩn bị cho ông!

Ánh mắt lão Tam ánh lên tia đề phòng mãnh liệt, ông ta ra lệnh cho thuộc hạ của mình từng người lên mở những chiếc hộp kia.....

Những chiếc hộp vừa được mở ra, đám thuộc hạ của lão Tam đều khiếp sợ, có người văng luôn cả nắp hộp và lùi lại vài bước, có người lại nhắm tịt mắt....

Lão Tam chưa từng thấy thuộc hạ của mình có biểu hiện như vậy, ông ta hừ một tiếng rồi đứng lên để xem những thứ bên trong chiếc hộp, ông ta muốn xem thứ đó là ma quỷ gì mà khiến đám thuộc hạ thân tín nhất của ông ta tái mét cả mặt mũi.

- A!

Phanh

Thời khắc Lão Tam vừa nhìn thấy thứ trong từng chiếc hộp, ông ta chưa kịp la toán lên đã sợ đến mức ngã xuống ghế....

Ông ta run run chỉ tay về phía Từ Lâm, giọng nói như mắc nghẹn ở cổ họng

- Từ Lâm... Mày... Mày.....

Chứng kiến toàn bộ sự việc, Từ Lâm vẫn ưu nhã nở nụ cười, chợt hất búng tay một cái, đám thuộc hạ phía sau hắn liền bước lên phía trước, mỗi người cầm một chiếc hộp lên, đồ thứ bên trong ra.....

Khoảng mười lăm cái đầu dính đầy máu, mặt mũi không sao nhận ra vì bị máu phủ hết.

Giọng nói như ma vương của Từ Lâm vang lên

- Lão Tam, đây là toàn bộ thủ cấp của những kẻ đã cướp lô hàng ở biên giới. Nhưng vừa nhìn qua, không phải chúng rất quen sao? À, hình như là thuộc hạ của ông!

Đám thuộc hạ của lão Tam đã sợ mất mật, lão Tam cũng bị dọa cho một phen, mồ hôi trên trán chảy xuống như suối, tay chân run rẩy nhưng vẫn mạnh mẽ nói

- Bọn họ không phải thuộc hạ của tôi! Từ Lâm, rốt cuộc cậu có ý gì đây?

Ông ta đã từng chứng kiến rất nhiều cảnh chết chóc đáng sợ, cũng từng nghe rất nhiều lời đồn về thủ đoạn tàn nhẫn của Từ Lâm nhưng ông ta không ngờ được rằng, Từ Lâm có thể tàn ác đến mức mang cả thủ cấp đến trước mặt ông ta, điều này quả thực rất kinh dị, Từ Lâm, hẳn là quỷ sao?

Từ Lâm tao nhã nâng tách trà trước mặt lên, uống một ngụm rồi nói

- Lão Tam! Ông thật sự khiến tôi không vui đấy!

Sau đó đặt tách trà xuống bàn, lấy ra một khẩu súng, nhắm đúng mi tâm của một tên thuộc hạ của lão Tam

Pằng

Tên thuộc hạ đang còn sống sờ sờ đã chết ngay trong vòng ba nốt nhạc.

Lão Tam như nhìn thấy quỷ, một con quỷ ăn thịt người ghê sợ, ông ta cũng rút súng ra và bắn về phía Từ Lâm nhưng viên đạn vừa cách mắt hắn năm centimet đã bị hắn chặn lại bằng nắp của tách trà, viên đạn lệch hướng và cắm xuống mặt bàn...

Lão Tam run lẩy bẩy, không thể tin nổi vào mắt mình nữa.

Với lực sát thương ghê gớm của viên đạn làm sao Từ Lâm có thể không chế nó chỉ bằng một cái nắp sứ?

Ngay cả đầu người mà hắn còn thản nhiên cho chặt đứt, Từ Lâm, hẳn không phải là người!

Lần này lão Tam ngu ngốc lựa chọn đâm sau lưng Từ Lâm như đã vượt phải rêu hùm, nhưng nếu dám kháng cự với Hắc Long Bang thì ông ta mới chỉ cười trên lưng cọp, may ra còn có khả năng sống sót. Nhưng Từ Lâm thì....

Giết người không để toàn thây! Thủ đoạn quá đổi tàn nhẫn.

Lão Tam vẫn muốn thử liều lĩnh thêm một lần nữa

- Từ Lâm, rốt cuộc thì cậu đang muốn nói gì?

Từ Lâm tỉ mỉ lau sạch khẩu súng trên tay, sau đó nhẹ nhàng giơ lên, nhắm ngay mi tâm của lão Tam, nở một nụ cười ghê rợn

- Tôi thích những người thông minh hơn!

Lão Tam sợ đến sắp tè cả ra quần, ông ta bất chấp sĩ diện của một người đứng đầu tổ chức mà quỳ rạp xuống trước mặt Từ Lâm

- Từ tiên sinh, tôi nói, tôi nói, ở bến tàu, toàn bộ ở bến tàu, lô vũ khí chúng tôi cướp đang được giao lại cho Hắc Long Bang!

Từ Lâm vẫn không chút giao động gì, làm người khác thật sự không biết hắn đang nghĩ gì.

Nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy mày kiếm hắn khẽ giật giật.

Hắc Long Bang!

Đã lâu không gặp!

Lần này đối tượng giao dịch của BAMs lại là Hắc Long Bang!

Thú vị thật!

Từ Lâm thu lại súng, xoay người rời đi, Triết Liệt cũng đi theo sau, đám thuộc hạ của hắn hừ một tiếng khinh thường với thuộc hạ của lão Tam rồi đồng loạt rời đi.

Đợi khi người của Từ Lâm đã đi khỏi, thuộc hạ này giờ sợ sệt liền chạy đến đỡ lão Tam lên nhưng lại bị ông ta tức giận đẩy ra.

- Cút hết cho tao, một lũ bỏ đi!

Sau đó nhìn theo cánh cửa đã đóng sầm lại, thảm nhũ

" Hắc Long, ông đừng trách tôi! "

Bến tàu giờ này đã không còn nhân viên làm việc nhiều như ban ngày. Có chăng nữa thì cũng chỉ là vài người trực đang ở phòng ngủ như chết.

Vài chiếc xe thương vụ chạy vào sân vận chuyển gần mặt biển.

Triết Liệt nhanh chóng xuống xe để chạy đến mở cửa cho Từ Lâm.

Hai ba chiếc xe ở phía sau, đám thuộc hạ cũng đi xuống.

Tất cả đều đi ra đến chỗ đang đậu rất nhiều con tàu lớn, có khoảng mười người mặc áo đen đang vận chuyển từng thùng hàng từ hai ba chiếc container lên tàu. Nghe tiếng bước chân, bọn họ đều dừng tay và quay đầu lại nhìn, trên mặt ai cũng căng thẳng phòng bị, lén rút súng ra.....

- Các người là ai?

Thuộc hạ của Từ Lâm dĩ nhiên chuyên nghiệp hơn bọn họ nên cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Từ Lâm biết rõ bọn họ đang cầm súng nhưng vẫn tiến lên, đi rất thản nhiên như đang trong nhà của mình.

Hai bên đều trong thế thủ hiểm.....

Triết Liệt theo phía sau Từ Lâm.

Đứng trước mấy thùng hàng, Từ Lâm nhú chặt mày kiếm rồi mở một thùng ra, trong đó toàn bộ là vũ khí mà BAMs sản xuất.

Rắc rắc rắc

Từ Lâm hoàn toàn để lộ nguyên hình là một con ác quỷ, hắn chỉ dùng một tay mà đã tóm được một tên đang đứng bên cạnh mình, mà tên đó lại đang cầm khẩu súng đã lên nòng, bề gãy cổ tên đó và ném lên sân vận chuyển.

Những tên khác lập tức phản công, định nổ súng vào Từ Lâm nhưng chúng chưa kịp bắn thì hai tên trong số chúng đã bị thuộc hạ của Từ Lâm bắn ngã xuống nước.....

Khoảng cách rất chênh lệch, đám người áo đen này ở rất gần Từ Lâm nhưng bọn họ lại không ra tay nhanh bằng đám thuộc hạ của Từ Lâm đang ở rất xa ông chủ của mình.

Bảy người còn lại bắt đầu sợ hãi, liên tục thụt lùi về phía sau, tuy vậy vẫn không có ý định tháo chạy, hồi lần nữa

- Rốt cuộc các người là ai?

Từ Lâm gương mặt lạnh tanh, ánh mắt không chút nhân nhượng, nhanh nhẹn tóm thêm hai người ném lên phía sân vận chuyển khi chúng chưa kịp nổ súng.....

Ba tên nằm lê lết trên sân vận chuyển đều bị thuộc hạ của Từ Lâm canh giữ.

Dưới tàu còn lại năm tên đều đã khiếp sợ nhìn Từ Lâm, một trong số những tên đó đã lén báo tin cho đồng bọn nhưng khi điện thoại vừa kết nối mà tên đó chưa kịp nói gì thì đã bị Triết Liệt giật lấy điện thoại rồi đưa cho Từ Lâm, thái độ hết sức cung kính...

Từ Lâm trầm mặc rất lâu khi nghe đầu dây bên kia liên tục hỏi.....

Hắn thấp giọng mở miệng

- Hắc Long, đã lâu không gặp!

Hắc Long kinh ngạc như vừa nghe thấy chó biết nói

- Từ Lâm?

Từ Lâm nhếch môi cười biếng nhác, một tay hắn rút trong túi quần

- Đã hơn mười năm rồi, bây giờ gặp lại, thật không ngờ chúng ta lại trở thành đối tác làm ăn của nhau!

Hắc Long bồn chồn không yên

- Từ Lâm! Mày đang ở bến tàu?

Từ Lâm cúi đầu để cười lớn sau đó lại ngẩng đầu lên

- Đại ca Hắc Long, ông vẫn rất thông minh! Nếu đã vậy thì ông cũng phải hiểu vài đạo lý cơ bản!

Hai tiếng "Đại ca" vừa thốt lên đã khiến Từ Lâm muốn dùng cả con sông Hoàng Hà để súc miệng, hắn làm sao có thể quên được mối thù năm đó!

Hắc Long nói bằng giọng điệu khiêu khích, bồn chột

- Tao nghe nói rằng mày rất thích nữ sinh, sao vậy? Là vì bọn họ sạch sẽ, không như đám dân phụ phục vụ mày năm đó à? Haha!

Gương mặt Từ Lâm đã đóng từng từng lớp băng, ánh mắt hệt như loài dã thú đang bị trói chặt, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, hắn lạnh giọng nói

- Tôi cho ông mười phút!

Đứt lòi, hắn liền ném ngay chiếc điện thoại xuống biển cả rộng lớn.

Triết Liệt lo lắng nhìn sắc mặt Từ Lâm mà cẩn trọng lên tiếng

- Từ tiên sinh, ngài không sao chứ? Hắc Long đã quay lại, ngài dự định sẽ làm gì đây ạ?

Từ Lâm nở nụ cười ghê rợn, sau đó hạ lệnh

- Đem cả đám phế vật này đi ném thử một chút sức nặng của số vũ khí!

Đám thuộc hạ vâng lệnh bước xuống, đá vài cái cho mấy tên áo đen trên tàu rồi lúi chúi lên sân vận chuyển.

Từ Lâm đứng cách đám nhốn nháo kia một khoảng, tay thì cầm điều xì gà đang cháy dở, tay còn lại đút trong túi quần. Ánh mắt sâu hun hút không nhìn rõ là hắn đang suy nghĩ điều gì.

Triết Liệt vẫn đứng nghiêm túc bên cạnh, vừa nhìn qua khung cảnh bên kia vừa thở dài hỏi

- Từ tiên sinh, ngài giết thuộc hạ của Hắc Long, e rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra!

Từ Lâm xoay người lại, gió lớn ngoài biển thổi vào làm mái tóc hắn hơi rối lên nhưng lại càng tăng thêm vẻ đẹp ma mị, dụ hoặc của hắn, nụ cười đơn độc trên môi hắn

- Cậu cũng nghĩ tôi là một thằng trai bao?

Triết Liệt trả lời nhanh như đọc rap

- Thuộc hạ không dám!

Từ Lâm cười khỏ, hắn lại quay mặt nhìn sóng biển.

Triết Liệt xót xa nhìn tấm lưng cô quạnh của hắn, không tìm được mà nói tiếp

- Từ tiên sinh, năm đó nếu ngài một mình bỏ chạy thì không có gì khó khăn cả, nhưng ngài lại nhẫn nhịn mà ở lại vì phu nhân! Đối với Triết Liệt, ngài là vị quân chủ tốt nhất!

Từ Lâm không quay đầu lại, chỉ suy tư trả lời

- Từ trước đến nay, tôi vẫn luôn xem cậu là người anh em, là người bạn tốt nhất.

Triết Liệt xúc động, trong lòng không bao giờ quên được những gì mà Từ Lâm đã làm cho mình.

Từ Lâm ném điều xì gà xuống đất, và giơ chân lên giẫm nát.

Về mặt tàn độc đã quay lại với hắn, hắn đến gần đám người áo đen đang bị trói chặt kia.

Triết Liệt cũng đi theo.

Tiếng la hét thảm thiết của mấy tên đang bị trói vang cả bến tàu, bọn họ liều mạng muốn chạy thoát khỏi tay con quỷ dữ trước mặt....

- Thả bọn tôi ra! Lũ khốn!

- Bọn mày không phải là người!

-.....

Thuộc hạ của Từ Lâm đứng dàn thành hai hàng hai bên, cách chúng một khoảng....

Từ phía xa, một chiếc container đang lao đến, như một con hung thần, như một con quỷ ăn thịt người mà đến với tốc độ ánh sáng.....

- Aaaaaa!

Tiếng la hét chồng chất lên nhau, thống khổ tột cùng, đau đớn đòi mạng.....

Chiếc container vừa cán một lượt qua đám người đang bị trói kia rồi lại lùi về lần nữa

- Aaaaaaa!

Tiếng hét đau đến tận tâm can, nhưng thanh âm đã giảm dần.....

Tất cả đám người đó đã hoàn toàn tắt thở, máu me chảy lên lãng khắp mặt và toàn cơ thể.....

Chứng kiến toàn bộ màn giết người kinh dị đó, đám thuộc hạ của Từ Lâm và Triết Liệt vẫn bình thản như không, mắt không hề chớp hay tỏ ra kinh hãi gì.

Còn Từ Lâm lại nở một nụ cười thoả mãn như vừa chứng kiến một màn biểu diễn rất đặc sắc.

Một màn giết người tàn nhẫn nhất!

Bởi vì hắn không phải con người!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bị ám ảnh bởi em

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 23: Bị ám ảnh bởi em!

Ba chiếc xe thương vụ cùng đến bến tàu.

Từ Lâm vẫn đứng đó thông thả chờ đợi.

Khi những người từ trên ba chiếc xe kia bước xuống hết, một người đứng đầu được cả đám người phía sau cúi thấp người xuống chào, đó là một người đàn ông độ tuổi trung niên, nhưng trên gương mặt ông ta không hề có chút tàn phá của thời gian, kiêu trẻ hơn so với độ tuổi của bản thân, ông ta mặc một bộ tây trang đen và đeo một cặp kính đen trên mắt, vừa bước xuống xe, trông thấy một đống " máu thịt " trước mặt, người đàn ông đó tức đến sắp vỡ lồng ngực nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh để bước về phía Từ Lâm.

Đám thuộc hạ của ông ta mỗi người xách trên tay hai cái vali lớn. Tất cả đều đồng loạt đi theo sau ông ta.

Từ Lâm nở nụ cười " hiền hòa " bước tới nghênh đón khách quý

- Hắc Long, ông vẫn rất tuân thủ thời gian!

Người đàn ông đó không phải ai khác mà chính là Hắc Long - người đứng đầu Hắc Long Bang. Hắc Long đưa tay tháo cặp kính xuống, sau đó nhìn Từ Lâm bằng ánh mắt dè phòng..

- Từ Lâm, không cần phải dài dòng, lô vũ khí kia tao đang cần, tao sẽ mua lại một cách sòng phẳng. Năm ngàn tỉ đô, thế nào?

Từ Lâm một tay rút trong túi quần, nở nụ cười bốn cọt và trả lời

- Được!

Hắc Long trừng mắt nhìn hấn nhưng vẫn vừa ra lệnh cho thuộc hạ mang những chiếc vali kia trao cho thuộc hạ của Từ Lâm vừa nói

- Tao giao tiền thì số vũ khí trên tàu, tao được chuyển đi rồi chứ?

Từ Lâm im lặng và cười đều, nhường câu trả lời cho Triết Liệt.

Triết Liệt nghiêm giọng nói

- Lô hàng đã là của Hắc Long ngài, dĩ nhiên ngài có thể mang đi!

Lửa giận trong lòng Hắc Long đang cháy lên bùng bùng nhưng ông ta vẫn phải nặn ra bộ mặt thản nhiên.

Từ Lâm nhìn ra được sự biến hoá đó trên gương mặt ông ta, hấn lại tiếp tục nở nụ cười, nụ cười khiến người ta chỉ muốn cho một nắm vào mặt

- Về mấy tên phé vật kia, coi như quà gặp mặt vậy!

Hắc Long đang cố gắng nhẫn nhịn đến mức có thể.

Bây giờ vũ khí mà BAMs sản xuất có sức công phá thống trị cả gần toàn cầu, nếu ông ta chỉ sơ xuất một chút thì không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

Từ Lâm có bản lĩnh vô cùng lớn, chỉ một mình hấn đã có thể thu tóm gần hết Đại Từ và BAMs. Điều này khiến Hắc Long không khỏi đề phòng.

Từ Lâm hừ một tiếng, nhếch môi cười một bên rồi sai bước đi về phía xe. Triết Liệt gật đầu lấy lễ rồi cũng đi theo sau Từ Lâm.

Nắm thuộc hạ của Từ Lâm mỗi người đã xách hai cái vali lúc này nhận được, di chuyển từng bước chậm để đề phòng hành vi bất ngờ có thể xảy ra của Hắc Long.....

Nắm người của Từ Lâm đã rời khỏi bến tàu.

Hắc Long tức điên lên, đá văng những đóng thiết bị sửa tàu bên cạnh

- Mẹ nó! Thằng nhóc Từ Lâm này, nó thật sự chán sống rồi mà!

Sau đó ông ta quay lại nói với thuộc hạ

- Tôi phải đến gặp tên vô dụng lão Tam đó!

Đài Song Khê

Từ Lâm bước vào nhà thì người làm cùng quản gia đều bước đến, cúi đầu chào cung kính.

Hấn không nói gì mà bước vào trong nhà.

- Lâm! Bây giờ anh mới chịu về sao? Người ta nhớ anh gần chết!

Tôn Phi Ngải đang ngồi trên sofa trong phòng khách, nhìn thấy Từ Lâm bước vào, cô ta ồ ạt chạy đến ôm lấy cánh tay hấn.

Từ Lâm nhún mày không vui, quay sang hỏi quản gia

- Thím Vương, tôi đã nói là không để ai vào đây mà!

Thím Vương là quản gia trong Đài Song Khê này, thấy Từ Lâm gương mặt lạnh tanh, bà vội vàng giải thích

- Thiếu gia, cô ấy cứ nằng nặc đòi vào đây gặp thiếu gia, tôi đã nói những gì thiếu gia dặn nhưng cô ấy vẫn không chịu đi và còn ngồi đợi trước cổng nữa, tôi thấy như vậy nên mới để cô ấy vào đây ngồi đợi, dù sao thì trước đây cô ấy cũng đã từng đến đây!

Càng nói giọng bà càng nhỏ dần, ánh mắt bất mãn nhìn Tôn Phi Ngải đứng bên cạnh Từ Lâm. Tuy nói như vậy nhưng thím Vương rất ghét Tôn Phi Ngải, cô ta kiêu căng, ngạo mạn, chẳng xem ai ra gì cả, đối với người làm và quản gia như bà, cô ta chẳng xem họ là con người!

Từ Lâm không nói gì mà bước thẳng lên lầu, Tôn Phi Ngải không cam lòng đuổi theo.

Vào đến phòng ngủ, vừa thấy Từ Lâm đưa tay cởi áo khoác và ném lên giường, Tôn Phi Ngải tinh ý chạy đến, giúp hấn cởi bỏ áo áo somi còn lại, những khi vết thương trên cổ hấn hiện ra, lồng ngực Tôn Phi Ngải như bị một chiếc rìu chém mạnh xuống, đó là dấu răng, dấu răng lại rất nhỏ, hình như là răng

của phụ nữ, vết thương do răng cắn này hình như mới vừa đây, vết máu chỉ vừa đông lại, trên bả vai hắn cũng có một dấu răng tương tự như vậy, nhưng vết thương đã lành hơn, điều này nghĩa là người phụ nữ mà Từ Lâm chạm vào hai lần này đều kháng cự hắn quyết liệt.....

Có thể là ai chứ?

Không lẽ là.....

Cô ta thực sự không dám nghĩ tiếp, nếu thật là vậy thì cô ta sẽ không để yên cho người đó!

Cởi hết áo ra, Từ Lâm chỉ hờ hững lấy khăn tắm và đi vào bên trong phòng tắm, lại có những vết cào cào rồi rầm rầm như mạng nhện trên lưng hắn, giống với móng tay....

Lại là người phụ nữ đó!

Tôn Phi Ngải rất muốn hỏi cho rõ nhưng quyết định lại và im lặng, sau đó bám dính theo sau Từ Lâm đi vào phòng tắm.

Cô ta chủ động quỳ gối xuống trước mặt Từ Lâm, đưa tay lên cởi bỏ đai lưng, khoá quần cũng bị cô ta kéo xuống, chiếc quần tây nhanh chóng bị cởi bỏ, Tôn Phi Ngải cười rất đậm đắng, cô ta vừa vuốt ve cự long trong chiếc quần lót nam vừa áp gương mặt đầy phấn son của mình vào một bên đùi săn chắc của người đàn ông, thuần thục liếm láp xung quanh....

Đối diện với vẻ phong tình vạn chủng của Tôn Phi Ngải, gương mặt Từ Lâm vẫn không có chút biểu cảm, hắn đưa tay xuống nâng nhẹ cằm cô ta lên

- Muốn tôi cho em thứ gì?

Hắn đã quen với việc tất cả phục nữ quý dưới thân hắn hầu hạ cũng chỉ muốn được mua sắm cả thế giới hoặc muốn dựa vào danh tiếng của hắn mà bắt nạt người khác. Tôn Phi Ngải cũng không ngoại lệ, tất cả đều có tham vọng và mỗi lần trên giường của hắn đều biểu hiện rất tốt,.... nhưng, Hàn Di Xuyên lại không như vậy.....

Tôn Phi Ngải nghe xong, đôi mắt sáng rực, bàn tay uốn éo luồn vào trong chiếc quần lót nam rồi mặt dày xoa bóp con cự long bên trong làm nó dựng đứng lên, cứng nhắc như thép. Giọng nói cô ta yếu đuối đầy ủy khuất

- Lâm... Anh thật xấu mà, sao lại có thể để con nhỏ Hàn Di Xuyên ở bên cạnh anh hằng ngày như vậy chứ? Em ở trường chẳng còn ai tôn trọng cả! Anh phải đòi lại công bằng cho em mới được...

Từ Lâm nhẹ nhàng mon tron da mặt cô ta, sau đó nở nụ cười tà mị

- Xem thử biểu hiện của em thế nào.

Tôn Phi Ngải cười tươi như hoa, cô ta hoàn toàn hoá thân vào một gái chơi, kéo chiếc quần lót của Từ Lâm xuống, giải phóng con cự long khổng lồ, cô ta ngẩng đầu nhìn Từ Lâm, gương mặt cực kỳ đắm loạn rồi cúi xuống, môi kề sát con cự long hùng dũng kia, há miệng và ngậm vào....

Từ Lâm vẫn giữ nguyên bộ mặt lạnh khốc, nhưng hạ thân lại đang nghênh đón, hưởng thụ.....

Từng đợt khoái cảm qua đi, Từ Lâm hít sâu một ngụm không khí, hắn kéo Tôn Phi Ngải ra rồi bước vào bồn tắm, mặc dù trần trụi như vậy nhưng vẫn không làm mất đi khí chất tao nhã, quý phái của con người hắn....

Tôn Phi Ngải không chờ đợi gì thêm mà tự cởi bỏ hết váy áo, sau đó bước đến bồn tắm, yếu đuối nói

- Lâm... Người ta muốn tắm uyên ương!

Đối với yêu cầu hết sức đậm đắng này của Tôn Phi Ngải, Từ Lâm dĩ nhiên không từ chối, hắn cười nhạt rồi kéo cô ta xuống bồn tắm.....

Hai thân thể trần truồng trong bồn tắm tạo nên một bức tranh đầy đậm mị, đốt mắt người nhìn.....

Ngay thời điểm Tôn Phi Ngải ngã nhào vào lồng ngực mình, hai tay mềm mại của cô ta quấn quanh cổ, trong đầu Từ Lâm chợt nhớ lại một khung cảnh tương tự đã từng xảy ra với hắn, người con gái run sợ, luôn cảnh giác đề phòng đã bị hắn kéo xuống bồn tắm như thế này.....

Hàn Di Xuyên.....

Bây giờ hắn rất muốn đi vào cơ thể cô.....

Cảm giác khít khao, ấm nóng kia cứ cào xé lên khắp cơ thể hắn.....

Tôn Phi Ngải dùng tất cả những động tác chuyên nghiệp của mình mà kích thích dục vọng của Từ Lâm, cô ta dán sát cơ thể đầy đặn của mình vào trong người hắn, vừa hôn vừa sờ khắp nơi....

- Lâm, người ta muốn....

Từ Lâm nhìn bộ dạng hết sức câu dẫn của cô ta, không khỏi cười nhạt, bàn tay hần cũng di chuyển xung quanh chơi đùa trên làn da cô ta, bầu ngực no tròn trước mặt hần quả được xếp vào hàng khủng, so với Hàn Dị Xuyên thì nó xứng làm bà cố rồi!

Thế nhưng trong đầu hần vẫn không sao bỏ qua được hình ảnh con nhím cứ xù từng chiếc gai nhọn lên.....

Từ Lâm kéo Tôn Phi Ngải qua, áp sát cô ta vào thành bồn tắm, hung hăng cúi xuống vừa hôn vừa cắn lên môi, da thịt của cô ta.....

Hạ thân tàn nhẫn đi vào mà không hề có màn dạo đầu!

Tôn Phi Ngải dù đau đớn nhưng vẫn thoả mãn rên rỉ thật lớn.....

Từ Lâm càng lúc càng thô bạo hơn, trong mắt hần hiện giờ tất cả chỉ có Hàn Dị Xuyên!

Hần nhớ đến gương mặt đầy nước mắt, sợ hãi vùi đầu vào trong gối, tiếng rên rỉ ngấm Ngải, khe khẽ và tiếng khóc nức nở của Hàn Dị Xuyên...tất cả những hình ảnh của cô khi nằm dưới thân hần, hần đều nhớ hết!

Ngồi trong phòng ngủ, Hàn Dị Xuyên vẫn còn bận bịu hoàn thành bảng thiết kế. Đã hơn 11 giờ rồi mà laptop vẫn còn sáng, giấy vẽ, bút vẽ vẫn còn vút lung tung trên giường.....

Điện thoại để bên cạnh đột nhiên sáng lên vì âm báo tin nhắn.

Hai mắt Hàn Dị Xuyên vẫn còn dán chặt trên màn hình laptop, tay thì mò đến cầm điện thoại, khi tin nhắn được mở ra trước mặt cô

" Tiểu Xuyên, sáng mai anh sẽ qua đón em. Thực tập ở Đại Từ chắc rất mệt, em nghỉ ngơi sớm đi! Chúc ngủ ngon! "

Tin nhắn của Phạm Diệc, Hàn Dị Xuyên không kìm được mà phì cười, cô định nhắn tin trả lời nhưng sợ anh biết cô còn thức thì ngày mai lại bị anh giảng cho một tràng lí luận nên cô đành thôi.

Đặt điện thoại xuống, Hàn Dị Xuyên tiếp tục gõ lạch cạch trên bàn phím, khi cô nhấn gửi bài qua cho trưởng phòng Ninh, thuận tay vào xem các trang chat của nhân viên Đại Từ.

Cô vừa đọc từng bình luận vừa muốn đánh người.

" Các cô có biết con bé Hàn Dị Xuyên kia tại sao lại có thể vào được Đại Từ mà thực tập không? Tất cả là nhờ vào đàn ông đấy! "

" Cô ta chắc đã lên giường với bao nhiêu ông lớn để mở rộng tương lai cho mình "

" Tôi còn thấy cô ta được mời vào phòng Tổng giám đốc đấy, lặn hai tiếng mới đi ra, trao đổi công việc gì chứ! Có mà bàn chuyện giường chiếu thì được! "

" Haha... "

" Bộ dạng ngờ nghệch như vậy mà cũng dám quyến rũ Tổng giám đốc sao? Thật khiến người ta mở mang tầm mắt mà! "

" Có thể bên ngoài ngây thơ như nai tơ nhưng trên giường lại biến thành hồ ly, phải biết chút tâm kế chứ! Thật là cao tay "

" Thư ký Lisa quyến rũ nóng bỏng như vậy mà còn không được Tổng giám đốc để ý đến thì cô ta đúng là cao thủ rồi đấy! "

" Ai bảo Tổng giám đốc thích nữ sinh cơ chứ! Vì vậy cô ta mới có cơ hội! "

" Cô ta sẽ được Tổng giám đốc sủng ái bao lâu chứ? Dùng thường xuyên rồi cũng mau chán thôi! "

" Haha... "

Bàn tay đang nhấp chuột của Hàn Dị Xuyên đã run lên, lồng ngực như bị ai đó bóp chặt, cảm giác lạc lõng sợ hãi cô chưa từng có bao giờ.....

Những lời nói châm chọc kia đang đục khoét trái tim cô, cô im lặng và lùi lại phía sau, hai tay ôm chặt bả vai, cảm giác như đang có rất nhiều người nhìn thấy cô cời trần, cảm giác đó khiến cô muốn chạy trốn, cô ngồi bó gối một góc, tay giữa chặt chẽ kéo lên trước ngực....

Nước mắt từ khoé mắt cứ trào ra, cô vô lực lắc đầu.....

Cô không hề bán thân cho Từ Lâm như bọn họ nói, cô cũng chẳng cần hần để đảm bảo tương lai, cũng không hề chủ động quyến rũ hần.... Tất cả cô đều không làm!

Là bọn họ đang bị đặt!

Có lẽ từ nhỏ đến lớn, cô luôn sống trong môi trường rất bình yên, luôn được mọi người xung quanh tôn trọng...

Sự sỉ nhục này đối với cô là quá nặng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tốt nhất em đừng trêu chọc tôi!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 24: Tốt nhất em đừng trêu chọc tôi!

Phòng thiết kế bây giờ đều nhón nháo cả lên, tiếng van xin đầy tội nghiệp của Thuyền An khiến rất nhiều người trong phòng cười lớn, có người lại khuyên bảo...

- Di Xuyến à, tớ xin cậu đó, tớ không muốn đi đâu!

Hàn Di Xuyến vừa kéo tay Thuyền An lùi về phía cửa vừa nhìn thư ký giám đốc đang đứng bên ngoài đợi

- Thuyền An, chẳng phải cậu thích ngắm soái ca lắm sao? Đây là cơ hội tốt, cậu đi với tớ đi mà!

Thuyền An bị kéo đến sắp ngất rồi, hai chân cô vẫn cố gắng bám trụ ở một vị trí, một tay thì dùng sức túm chặt góc bàn, hấp tấp cầu xin

- Di Xuyến à, Tổng giám đốc tuy rất đẹp trai nhưng tớ sợ lắm! Cặp mắt cứ như sói vậy! Xin cậu đấy, bỏ tay tớ ra đi mà!

Những người khác thấy cảnh này cũng tranh nhau nói

- Thuyền An, không phải ngày thường cô rất giống chị đại sao? Gì mà bây giờ đã sợ đến tái mặt rồi!

- Thuyền An, đi ngắm vẻ đẹp tuyệt thế của Tổng tài đại nhân cũng hay đấy chứ!

- Di Xuyến, cậu cứ lùi cậu ấy đi đi!

Lôi lôi kéo kéo này giờ, Hàn Di Xuyến cũng đã mệt rồi, cô tạm bỏ tay ra để thở lấy hơi, nhưng Thuyền An lại nhân cơ hội đó bỏ chạy làm cô ngay lập tức nhảy tới lôi cô bạn mình đi tiếp.

Một màn này lọt vào mắt của Triết Liệt vừa đi tới, thư ký giám đốc và những nhân viên khác liền cúi chào

- Triết Liệt tiên sinh!

Triết Liệt gật nhẹ đầu một cái rồi bước qua phía hai cô nhóc đang giằng co kia, nghiêm giọng nói

- Cô Hàn, Tổng giám đốc đang đợi cô!

Hàn Di Xuyến giật mình ngẩng đầu lên nhìn Triết Liệt, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Thuyền An nhìn thấy Triết Liệt như thấy đáng cứu thế, cô vội vàng núp sau lưng cậu ta.

Triết Liệt nhìn Hàn Di Xuyến và tiếp tục nói

- Nếu cô không đi ngay thì chúng tôi sẽ dùng vũ lực!

Hàn Di Xuyến nuốt khan một ngụm nước bọt, khẽ lườm Thuyền An rồi bất mãn bước ra phía cửa.

Thư ký giám đốc mỉm cười chào một cái rồi dẫn Hàn Di Xuyến đi!

Sự ồn ào trong căn phòng đã biến mất không còn chút tăm hơi, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Triết Liệt và Thuyền An.

Thấy Hàn Di Xuyến đã đi khỏi, Thuyền An thở phào một hơi, lại nhìn Triết Liệt bằng ánh mắt e ngại, cô lùi lại phía sau, tươi cười cúi đầu cảm ơn.

Khi cô định rời đi thì Triết Liệt bỗng nhiên gọi cô lại

- Cô gái, đầu của cô.....

Thấy cô vẫn đứng ngậy ra một chỗ, Triết Liệt liền sai bước về phía cô, đưa tay lên đỉnh đầu cô.....

Lồng ngực Thuyền An nhảy liên tục như trống đánh....

Một lát sau, Triết Liệt cảm xuống một tờ giấy đã bị cắt nhỏ qua máy, ném qua một bên rồi tiện tay vuốt gọn lại mái tóc bù xù của Thuyền An, nở một nụ cười ngọt ngào.

Ông trời ơi, Thuyền An cảm thấy mình sắp mất tim rồi!

Cô vờ ho khan vài tiếng rồi nói nhỏ

- Cảm ơn anh, nhưng tên tôi không phải " cô gái " tôi tên Thuyền An!

Triết Liệt mỉm cười gật đầu, cẩn thận ghi nhớ cái tên này trong đầu rồi tạm biệt và rời đi.

Cả gian phòng đang nhìn Thuyền An bằng ánh mắt kinh ngạc lẫn ngưỡng mộ.

Nhìn cửa phòng Tổng giám đốc, tay chân Hàn Dĩ Xuyên không khỏi run lên, mồ hôi tay cũng chảy ra rồi.... Những bình luận ác ý mà hôm qua cô đọc được cứ hiện rõ trong đầu cô, cô cảm thấy hít thở thật khó khăn. Khẽ liếc nhìn qua thư ký giám đốc, Hàn Dĩ Xuyên liếm liếm môi rồi hỏi

- Cô Lisa! Cô xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ Tổng giám đốc lại không để ý đến cô?

Thư ký Lisa có gương mặt rất đáng yêu, nghe câu hỏi của Hàn Dĩ Xuyên, cô nở nụ cười ái mộ

- Tôi thì làm sao có thể sánh bằng cô chứ! Hơn nữa Tổng giám đốc chỉ yêu thích nữ sinh mà thôi!

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi, cô mỉm cười thật lòng, cô có thể nhìn ra cô thư ký này không hề có chút ác ý nào, thân thiện, tốt bụng, cô thật sự rất ngưỡng mộ. Không hỏi gì thêm nữa, Hàn Dĩ Xuyên lấy hết can đảm bước vào căn phòng trước mặt.

Cửa phòng đóng sầm lại, thư ký Lisa cười ngọt ngào, cô đã từng đối mặt với rất nhiều cô nữ sinh của Tổng giám đốc nhưng chưa từng có cô gái nào thành thực, đơn thuần, tốt bụng như Hàn Dĩ Xuyên..... Hơn nữa, Hàn Dĩ Xuyên còn hỏi tại sao Tổng giám đốc không để ý đến cô, điều này cô không quan tâm, vì cô đã có người trong lòng rồi!

Lần này đi vào, Hàn Dĩ Xuyên không muốn đứng bất động nữa, cô mạnh dạn bước đến bàn làm việc của Từ Lâm, nhìn những ngón tay thon dài của hắn đang múa trên bàn phím máy tính, cô không khỏi nhớ đến lúc những ngón tay kia cứ di chuyển trên người cô, gò má không khỏi nóng ran...

Từ Lâm ngẩng đầu lên nhìn cô, thấy tóc tai cô như ổ gà, mặt mũi thì tèm lem, hắn không khỏi đơ người, cô vừa bị nạn trở về sao?

Vừa sáng sớm nhìn thấy cô đến công ty cùng Phạm Diệc, hai người còn nói cười vui vẻ rất lâu, hắn cảm thấy tức điên lên, hình ảnh đó khiến hắn rất chói mắt. Lúc vào làm việc, hắn chẳng thể tập trung nổi nên mới bảo Lisa đi gọi cô đến, chẳng lẽ cô coi thường việc đến gặp hắn như vậy sao? Đến mức đánh nhau với Lisa? (trí tưởng tượng của anh phong phú thật!)

Hắn lạnh giọng nói

- Lau sạch mặt mũi của em đi!

Hàn Dĩ Xuyên thở dài và nói..

- Tôi trong xấu xí như vậy thì không phải anh sẽ không đụng đến tôi sao?

Từ Lâm vừa nghe xong, ánh mắt sắc lạnh lại càng thêm sắc lạnh, hắn chậm rãi đứng lên, từng bước tiến về phía Hàn Dĩ Xuyên, giống như một con mãnh thú đang săn mồi.....

Khi bị Từ Lâm vây hãm trong khoảng cách giữa hai tay hắn với chiếc bàn làm việc, Hàn Dĩ Xuyên mới ý thức được mình đã lỡ lời, cô cắn chặt môi không dám cử động, cô rất sợ sự việc hôm qua lại tái diễn lần nữa....

Từ Lâm nhìn xuống làn môi anh đào đã bị cô cắn gần nát, hắn đưa tay lên, chạm nhẹ vào nó, giọng nói trầm thấp vang lên, ngọt ngào êm ái như rượu vang

- Em dám để kẻ khác đụng vào đây thì.....

Chưa nói hết câu mà hắn đã cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi đỏ hồng trước mặt, mùi vị ngọt ngào của nó cứ như một loại thuốc phiện đang ngấm dần vào

cơ thể hần.....

- Ừm....

Hàn Dĩ Xuyên muốn phản kháng nhưng nửa chữ cũng không thể nói ra. Đợi đến lúc cô đã gần thở không ra hơi thì Từ Lâm mới chịu buông tha cho cô, ngón tay thon dài lại lướt trên làn môi ướt át, sưng đỏ.

- Tôi sẽ đem cả em và kẻ đó chặt làm vài khúc!

Lời nói tưởng chừng như đang đùa nhưng lại là mệnh lệnh không thể cãi, đó là một lời cảnh cáo!..

Hàn Dĩ Xuyên biết rõ Từ Lâm không thích nói đùa, hần nói thì sẽ làm. Sóng lưng cô không ngừng chảy mồ hôi...

Từ Lâm cười nhạt, hần giữa chặt eo cô, cúi đầu xuống lần nữa, cầm ti lên vai cô, miệng ngậm lấy vành tai mẫn cảm của cô, sau đó nhả ra và thì thầm

- Dĩ Xuyên, em không muốn trở thành tình nhân của tôi?

Hai chân Hàn Dĩ Xuyên mềm nhũn, cô chống hai tay lên mặt bàn phía sau, cố tình né tránh hần

- Tôi không rảnh ở đây điên khùng cùng anh, nếu không có việc gì thì mời anh bỏ tay ra, tôi còn phải quay về phòng thiết kế!

Từ Lâm không giận mà còn cười, tay đưa lên mon tron da thịt trắng hồng trên gương mặt Hàn Dĩ Xuyên, giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng nhưng thực chất lại là dọa dẫm

- Dĩ Xuyên của tôi, em không muốn trở thành tình nhân của tôi nhưng lại mặt dày gặp gỡ người tình của em trong khi đã từng nằm dưới thân tôi!

Hàn Dĩ Xuyên hít thở nặng nề, cô thật không biết rốt cuộc Từ Lâm đang muốn gì?

Tình nhân?

Không phải hần đang có Tôn Phi Ngải xinh đẹp động lòng người sao?

Cần gì phải để ý đến một cô gái nhan sắc tầm thường như cô!

Không nhận được câu trả lời của cô, Từ Lâm dần dần mất đi kiên nhẫn, hần bóp chặt cằm của cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt hần.

- Đừng gặp lại tên đó nữa! Phạm Diệc, tôi có thể khiến hần chết mà không thể tìm thấy xác!

Hàn Dĩ Xuyên mở to mắt nhìn hần, cô sợ hãi lắc đầu

- Anh ấy chẳng làm gì sai cả! Chúng tôi cũng chẳng có gì, anh không thể đụng vào anh ấy!

Từ Lâm nở nụ cười lạnh khốc, càng tăng sức bóp chặt cằm cô hơn

- Nếu muốn hần sống sót thì tốt nhất hãy ngoan ngoãn trở thành tình nhân của tôi!

Hàn Dĩ Xuyên đau đến nhúm mày, mồ hôi cũng túa ra nhiều hơn, cô vẫn cắn răng chịu đựng, trừng mắt nhìn hần.

Từ Lâm miễn cưỡng gạt đầu, hần buông tay đang giữ cằm Hàn Dĩ Xuyên ra, cũng thả tự do cho cô

- Tốt nhất em đừng trêu chọc cô!

Hàn Dĩ Xuyên nhân cơ hội này mà bỏ chạy khỏi phòng Tổng giám đốc, Từ Lâm cũng không ngăn cản, mà nụ cười đắc ý đã nở rộng trên môi hần.

Giờ tan làm cuối cùng cũng đến, Thuyền An rất muốn đến xin lỗi Hàn Dĩ Xuyên nhưng không nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đâu nữa cả. Cô buồn bực cùng Lê Băng ra về.

Nhưng vừa đến cổng, một chiếc Audi đã dừng trước mặt cô, Triết Liệt mở cửa xe bước xuống, nhìn Thuyền An đứng bên cạnh Lê Băng, cậu ta hơi mất tự nhiên nói

- Thuyền An, tôi sẽ đưa cô về!

Thuyền An tròn mắt vì kinh ngạc. Lần đầu tiên cô đối mặt với tình huống thế này, cô chẳng biết trả lời sao cho phải, cứ úp úp mở mở

- À... tôi có thể đi cùng bạn!

Lệ Băng tình ý phát hiện ra ánh mắt hai người nhìn nhau nên nhanh chóng nói

- Thuyền An, lát nữa anh hai sẽ qua đón tớ, cậu đi cùng Triết Liệt tiên sinh đi!

Nói xong, cô chỉ cúi đầu chào Triết Liệt một cái rồi chạy thục mạng, đi rất xa mới quay đầu lại vẫy tay tạm biệt Thuyền An.

Thuyền An không biết phải làm sao, đành lên xe của Triết Liệt.

Chiếc Audi rất nhanh đã chuyển bánh và rời đi. Hai người họ không biết rằng bên trong đại sảnh công ty, Lisa đã chứng kiến mọi việc, viên mắt cô đỏ ửng rồi sải bước ra khỏi công ty..

Cách đó không xa thì một chiếc BMW cũng đang chờ đợi một người.

Khi Hàn Dĩ Xuyên bước ra thì Phạm Diệc đã đứng đợi bên cạnh xe, anh bước lên và vẫy tay cười rạng rỡ

- Tiểu Xuyên, có mệt lắm không?

Anh giúp cô cầm túi đồ trên tay rồi đưa một tay đỡ lưng cô, hai người sải bước về phía cửa xe....

Đúng lúc Phạm Diệc mở cửa cho Hàn Dĩ Xuyên bước vào thì cánh cửa đột nhiên bị một bàn tay to lớn chặn lại, lực tay rất mạnh,....

Hàn Dĩ Xuyên và Phạm Diệc cùng lúc nhìn về nhân vật xuất hiện đột ngột này.

Từ Lâm đứng trước mặt họ, khí lạnh toả ra khiến người khác phải rùng mình lo ngại, gương mặt hắn không chút biểu cảm, một tay hắn vẫn giữ trên cửa xe, một tay thì rút trong túi quần, im lặng nhìn một đôi nam nữ trước mặt.

Hàn Dĩ Xuyên vô thức lùi về phía sau vài bước, nhưng do va phải một cục đá phía sau nên suýt nữa thì cô đã ngã xuống, cũng may là Phạm Diệc đưa tay ra đỡ kịp, ôm cô vào vòng tay ấm áp....

Một màn ái muội này lọt vào mắt Từ Lâm thật sự rất khó chịu. Ánh mắt hắn dán chặt lên cơ thể nhỏ bé đang run rẩy của Hàn Dĩ Xuyên...

Sau đó lấy từ trong túi ra một chiếc hoa tai và đưa tới trước mặt Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, em đừng quên cái này trong phòng nghỉ của tôi!

Hàn Dĩ Xuyên đã hoàn toàn hoá đá, tay Phạm Diệc đỡ phía sau lưng cô nhưng cô lại chẳng có chút cảm giác ấm áp nào.

Phạm Diệc bắt được biểu hiện đó của cô liền giúp cô nhận chiếc hoa tai từ tay Từ Lâm, vừa cười vừa nói với hắn

- Thật ngại quá, tiểu Xuyên nhà tôi rất hay để đồ đạc lung tung! Cảm ơn ngài đã mang trả!

Nụ cười trên gương mặt Phạm Diệc khiến Từ Lâm khinh bỉ, hắn không nói gì mà chỉ cười, sau đó bước đến gần Hàn Dĩ Xuyên. Khoảng cách giữa hai người càng gần thì tim Hàn Dĩ Xuyên càng muốn vọt ra ngoài. Phạm Diệc muốn ngăn Từ Lâm lại thì bị hắn đưa tay gạt sang một bên, không chút e dè mà ôm lấy Hàn Dĩ Xuyên, cúi đầu nói vào tai cô

- Em xem lời nói của tôi là gió thoảng qua tai? Đây là lần cuối cùng, nếu còn dám chọc giận tôi thì chờ dọn xác hắn ta đi!

Hàn Dĩ Xuyên không dám nhìn hắn, cô chỉ biết cúi đầu sợ hãi.

Từ Lâm tạm thời bỏ qua cho cô, hắn tiến lại nói với Phạm Diệc, đồng thời chìa bàn tay ra trước mặt anh

- Anh là Phạm Tổng?

Giọng nói khách sáo, xa cách khiến Phạm Diệc không khỏi đề phòng, cộng với ánh mắt hắn nhìn Hàn Dĩ Xuyên thật sự không bình thường.

Phạm Diệc cũng đưa tay ra nhận lấy cái bắt tay của Từ Lâm

- Ngài đây chắc là Từ tiên sinh- Tổng giám đốc Đại Từ!

Từ Lâm cười khách sáo, lại nhìn sang Hàn Dĩ Xuyên đang đứng bên cạnh rồi thu tay về

- Phạm tổng quả là như lời đồn, Từ mộ đây có lẽ còn phải học hỏi nhiều. Suýt chút thì quên, Dĩ Xuyên của tôi đành phiền ngài đưa về vậy, hôm nay tôi có cuộc hẹn quan trọng. Xin cáo từ trước, hẹn gặp lần khác vậy!

Phạm Diệc vẫn cảnh giác nhìn hắn....

Từ Lâm đi qua Hàn Dĩ Xuyên, dừng một vài giây để nhìn gương mặt đã sớm tái nhợt của cô, sau đó cười nhạt và bước đi.

Chương 25: Từ Lâm như bóng ma

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 25: Từ Lâm như bóng ma.

Phạm Diệc vừa lái xe vừa nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang run rẩy bên cạnh

- Tiểu Xuyên, em không sao chứ?

Hàn Dĩ Xuyên không biết Phạm Diệc đang hỏi mình, mười ngón tay của cô nắm chặt vào nhau, lạnh ngắt, trắng bệch; hai mắt cô cứ nhìn về phía trước, môi thì cắn chặt đến sắp bật máu; gương mặt cô cũng hết sức tái nhợt, không chút huyết sắc....

Phạm Diệc bị bộ dạng này của cô làm cho kinh sợ, lo lắng, sốt ruột gọi

- Tiểu Xuyên, tiểu Xuyên, em có sao không?

Hàn Dĩ Xuyên bị gọi lớn như vậy mới bừng tỉnh, cô lúng túng quay đầu lại nhìn Phạm Diệc

- Em xin lỗi, Phạm Diệc, em không sao!

Phạm Diệc lại nhìn vào hai tay đang run rẩy của cô, ánh mắt anh bị thu hút bởi một chiếc nhẫn kim cương trên ngón giữa tay phải của cô.

Tuy không tin những lời nói vui của đám thanh thiếu niên thời nay nhưng Phạm Diệc cũng thử suy xét.

Ngón giữa phải, khẳng định chủ quyền với đối phương!

Hàn Dĩ Xuyên đã có người trong lòng rồi sao?

Tìm Phạm Diệc như bị ngàn con dao đục khoét, đau âm ỉ....

Mặc dù vậy, anh cũng cất giọng hỏi

- Chiếc nhẫn đó là của Từ Lâm? Em và hắn ta....

Hàn Dĩ Xuyên tựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại, một mõi trả lời

- Phạm Diệc, em xin lỗi! Anh có thể đừng hỏi nữa được không? Em không muốn nhắc đến tên anh ta!

Phạm Diệc thở dài gật đầu, im lặng và tập trung lái xe.

Căn phòng rộng lớn được thiết kế theo phong cách cổ điển, lấy gam màu cam đỏ làm chủ đạo cho mọi vật liệu khác.

Một chiếc bàn làm việc bằng gỗ quý đặt bên cạnh cửa sổ, trên bàn đặt khá nhiều vật trang trí bằng gỗ.

Ngồi trên bàn làm việc không ai khác chính là lão Tam đã từng bị Từ Lâm dọa đến hồn xiêu phách tán. Trên tay ông ta cầm một tẩu thuốc đã châm lên.

- Hắc Long, Từ Lâm không dễ gì mà đối phó, thôi thì chúng ta cứ mắt nhắm mắt mở cho qua lần này đi!

Hắc Long đang đứng bên cạnh cửa sổ, ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài qua lớp cửa kính, ngón tay ông ta kẹp điếu thuốc đang cháy....

- Thằng nhóc Từ Lâm này càng lúc càng ngang ngược, nó dám giết thuộc hạ của tôi thì nhất định tôi sẽ để nó chết thảm!

Lão Tam nghĩ đến những cái đầu đáng sợ hôm đó vẫn còn rùng mình, cố gắng lựa lời khuyên ngăn Hắc Long

- Hắc Long! Thủ đoạn của Từ Lâm không ai có thể sánh kịp. Tàn nhẫn, máu lạnh! Ông vẫn muốn đấu đến cùng sao?

Hắc Long hút một hơi thuốc, nhả khói xong rồi nói

- Năm đó lẽ ra tôi phải giết nó, thật không ngờ năng lực của nó lại đáng sợ như vậy. Chỉ trong vòng nửa năm, nó đã có thể đánh chiếm và thống trị cả BAMs, nhấn tâm đối đầu với cha ruột của mình. Từ Lâm, quả là không thể xem thường nó được!

Lão Tam đứng lên và bước ra khỏi bàn, đến đứng cạnh Hắc Long, ánh mắt hiện lên một màn u ám

- Đối phó với Từ Lâm trong hoàn cảnh hiện giờ, không phải chúng ta đang lấy trứng trời đá sao?

Hắc Long vẫn đang ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài, quả quyết trả lời

- Từ Thiên Tân không phải là công cụ tốt nhất sao?

Lão Tam sững sờ nhìn sang Hắc Long thì vừa đúng lúc Hắc Long cũng đã nhìn ông ta. Trên gương mặt hung ác của Hắc Long nở một nụ cười đắc ý.

Chiếc BMW dừng lại trước cửa một ngôi nhà nhỏ trong một dãy nhà cũ kỹ, Phạm Diệc cùng Hàn Dĩ Xuyên bước xuống xe.

Đứng đối diện nhau, Phạm Diệc lo lắng nhìn nét mặt Hàn Dĩ Xuyên nhưng thấy cô đã không còn vẻ hoảng hốt như lúc này, anh cũng an tâm vài phần.

- Tiểu Xuyên, ngủ ngon! Ngày mai anh sẽ qua đón em.

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười lắc đầu

- Không cần đâu ạ! Anh không cần phải đến đón em nữa. Em có thể tự đến Đại Từ!

Nhớ đến lời cảnh cáo của Từ Lâm, Hàn Dĩ Xuyên vẫn còn dựng tóc gáy, Từ Lâm không phải người mà cô có thể trêu chọc, hình ảnh trong Club vẫn còn ám ảnh cô mãi!

Vì an toàn của Phạm Diệc và tương lai của anh cùng JB, cô không thể không thỏa hiệp với Từ Lâm! Hạn chế gặp mặt Phạm Diệc, hơn nữa, cô và mẹ mình đã nợ anh rất nhiều!

Phạm Diệc nghe xong, một cổ thất vọng và mắt mắt tràn đầy, anh cười khổ

- Tiểu Xuyên, bây giờ ngay cả gặp mặt em cũng không muốn sao? Em tàn nhẫn thật đấy! Hết lần này đến lần khác từ chối anh, lòng tự trọng của anh bị tổn thương nhiều lắm đấy!

Anh nói có vẻ như nửa thật nửa đùa nhưng không khỏi khiến đáy lòng Hàn Dĩ Xuyên áy náy khó chịu. Cô mở miệng nhưng giọng lại như con muỗi

- Phạm Diệc, em xin lỗi!

Phạm Diệc cố nặn ra một nụ cười tự nhiên, anh xu tay nói

- Anh không muốn nghe em xin lỗi đâu! Em vào nhà đi!

Hàn Dĩ Xuyên gạt đầu rồi xoay người, định bước vào trong thì bất chợt cả cơ thể cô trở nên cứng đờ, sau lưng truyền đến một luồng nhiệt ấm áp, một vòng tay đàn ông ôm lấy cả vai cô.

Hàn Dĩ Xuyên đứng bất động....

Phạm Diệc dịu dàng xoay người cô lại, để cô đối diện với mình, giọng nói đầy sự cương nghị

- Tiểu Xuyên, câu anh muốn nghe em nói nhất là " Phạm Diệc, em yêu anh, em cần anh! "

Cổ họng Hàn Dĩ Xuyên như bị ai đó bóp chặt, cô nhất thời không biết phải trả lời như thế nào.

Phạm Diệc im lặng nhìn cô, chờ đợi câu trả lời của cô, nhưng mỗi phút sáu mươi giây trôi qua, cô vẫn không nói lời nào. Tuy rất thất vọng nhưng Phạm Diệc đành chấp nhận từ bỏ, anh ôm chặt cô vào lồng ngực hơn, một tay xoa xoa đỉnh đầu cô, nở một nụ cười ấm áp

- Thật tốt! Được ôm em thế này thật tốt! Tiểu Xuyên, chúng ta cứ như thế này được không?

Anh thật sự mong muốn rằng có thể ôm cô như thế này cả đời, cả đời sống bên cạnh cô, cùng trải qua những ngày tháng đẹp nhất, hạnh phúc nhất rồi cùng nhau già đi. Cho dù sau lưng anh, cô đã làm gì đi nữa.....

Thấy cô gái nhỏ trong ngực đã im lặng không động đậy gì, Phạm Diệc xót xa cúi thấp đầu xuống, nâng nhẹ cầm cô lên, môi anh đang tiến tới gần cánh môi cô..... Hô hấp của Hàn Dĩ Xuyên gần như tắt nghẹn, cô mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Anh là Phạm Diệc! Là Phạm Diệc đã luôn yêu cô hết lòng, giành tất cả những điều tốt đẹp nhất cho cô, luôn ở bên an ủi, động viên cô những lúc cô khóc

một mình.....

Anh là Phạm Diệc, không phải con ác quỷ Từ Lâm kia.

Không phải Từ Lâm luôn cưỡng ép cô, làm cô tổn thương tâm hồn lẫn thể xác, vết thương chồng chất lên nhau....

" Nếu để kẻ khác đụng vào đây, tôi sẽ đem em và kẻ đó chặt thành vài khúc! "

Không!

Cô không thể tổn thương đến Phạm Diệc được!

Môi mọng ẩm áp của người đàn ông đã cách làn môi đỏ hồng run rẩy của người phụ nữ vài milimet, Hàn Dĩ Xuyên hốt hoảng đưa tay đẩy anh ra.

Phạm Diệc khó hiểu hành động này của cô, nhưng có lẽ là vì.... cô không yêu anh!

Cảm giác trống rỗng liên tục vây khắp anh.

Hàn Dĩ Xuyên điều chỉnh lại tâm trạng, cô lúng túng đưa ra một lý do

- Phạm Diệc! Đã muộn rồi....

Phạm Diệc cười cười, ánh mắt lộ ra một khoảng cô đơn.

- Đừng có áp lực quá! Khi chưa được sự đồng ý của em, anh nhất định sẽ không bắt ép em!

Đáy lòng Hàn Dĩ Xuyên chợt có một dòng nước ấm chảy qua an ủi, anh không bắt ép cô, nhưng người đàn ông kia.... hẳn chỉ dùng cách ép buộc cô mà thôi!

Phạm Diệc buông cô gái nhỏ trong ngực ra, bàn tay to khỏe giúp cô vén đi mấy sợi tóc rối trước mặt.

- Em vào nhà đi!

Hàn Dĩ Xuyên gạt đầu, đồng thời vẫy tay tạm biệt Phạm Diệc

- Bye bye!

Phạm Diệc cũng cười cười vẫy tay lại.

Bóng lưng Hàn Dĩ dần dần biến mất trước mặt Phạm Diệc, cô đã vào nhà!

Phạm Diệc lúc này mới bước lên xe và rời đi!

Lúc Hàn Dĩ Xuyên vừa bước vào phòng khách thì mẹ cô đang ngồi trên sofa uống thuốc, cô nở nụ cười tươi tắn và bước lại gần ngồi với mẹ

- Mẹ của con đã ăn gì chưa ạ?

Mẹ Hàn cười hiền, đưa tay vỗ nhẹ lên tay con gái.

- Con gái mẹ mệt lắm không? Hay để mẹ vào hâm nóng lại thức ăn cho con, vừa này mẹ đã ăn rồi!

Hàn Dĩ Xuyên ôm lấy mẹ, đầu tựa vào vai bà và nhìn bà lấy từng viên thuốc trong vỉ ra uống.

- Mẹ ăn với con được không ạ?

Mẹ Hàn vừa bung nước lên uống thuốc vừa trách yêu

- Con thật là.....

Hàn Dĩ Xuyên nhìn thuốc mẹ uống, cô hơi kinh ngạc, hai mắt nhú lại.

Thuốc mà mẹ cô uống trước đây không giống lắm với thuốc hiện giờ.

Phần lớn đều giống nhưng có hai viên lại hơi khác!

Hàn Dĩ Xuyên chấn chỉnh lại tâm trạng, cô đợi mẹ uống thuốc xong rồi kéo bà đứng lên để vào phòng ăn nhưng hai mắt vẫn dán chặt lên số thuốc đang đặt trên bàn.

Hàn Dì Xuyên ngồi trên giường của mình, ôm một con gấu bông lớn trong ngực, hình như cô đang suy nghĩ gì đó.

Âm báo tin nhắn chợt vang lên, Hàn Dì Xuyên mở tin nhắn ra đọc.

Là tin nhắn của trưởng phòng Ninh

" Sáng mai đến sớm, chị có cái này muốn đưa em! "

Khoé môi Hàn Dì Xuyên cong lên rất đẹp.

Chỉ mới quen nhau không lâu mà trưởng phòng Ninh lại yêu quý và đối tốt với cô như vậy, cô thấy ấm áp vô cùng!

Reng reng reng

Nụ cười vẫn còn trên môi thì tiếng chuông điện thoại đã nhắc nhở cô. Hàn Dì Xuyên cầm điện thoại lên.....

Tim cô muốn vọt ra ngoài, tay cầm điện thoại bắt đầu rịn ra mồ hôi....

Tên và số nhấp nháy trên màn hình như ác quỷ đang xuất hiện trước mặt Hàn Dì Xuyên.

Từ Lâm!

Tiếng chuông điện thoại vang lên từng đợt liên tục, có thể thấy được người gọi đến rất kiên nhẫn. Hàn Dì Xuyên thì như đang nghe tiếng chuông từ thần!

Cô ngáp ngừng giây lát rồi quyết định nhận điện thoại.

- Alo!

Giọng Từ Lâm lạnh lẽo mà có vài phần bồn chồn vang lên

- Sao không nhận điện thoại của tôi?

Hàn Dì Xuyên thờ ơ như một người làm sai vừa bị bắt quả tang, vội nói

- Không phải bây giờ tôi đã nhận rồi sao? Vậy xin hỏi Từ tiên sinh, anh gọi tôi giờ này có việc gì không?

Từ Lâm cười nhạt, giọng trầm thấp trả lời

- Giờ này dĩ nhiên tôi phải giải toả chút áp lực. Dì Xuyên của tôi! Tôi muốn ngủ với em! Nếu em ngoan ngoãn trở thành tình nhân của tôi thì bây giờ tôi đã không phải chịu khổ như vậy!

Hàn Dì Xuyên thầm thở phào một hơi, cô còn tưởng hấn cho người theo dõi cô và Phàm Diệc, bây giờ gọi điện đến hỏi tội! Hấn chỉ nói chuyện điên khùng! Vậy thì may rồi!

- Từ tiên sinh, bên cạnh anh không phải có rất nhiều mỹ nhân sao? Anh đâu phải đến mức phải gọi điện đến than vãn với tôi. Xin lỗi Từ tiên sinh, đã muộn rồi, tôi phải ngủ đây!

Từ Lâm lạnh giọng nói, âm điệu cực kỳ nhẹ nhàng nhưng rõ ràng là đang cảnh cáo

- Dì Xuyên của tôi, cơ thể của em, tôi đã chơi hai lần rồi mà vẫn chưa thấy chán. Nếu em thông minh thì nên tìm cách khiến tôi chán ghét sớm, như vậy tôi sẽ buông tha em. Liên tục nhào vào lòng tôi, ngủ với tôi mọi lúc mọi nơi không phải cách tốt nhất sao?

Tim Hàn Dì Xuyên như bị đâm thủng, rất nhói!

Từ Lâm chỉ xem cô là công cụ phát tiết cho hấn, không hơn không kém!

Đã biết là như vậy nhưng nghe chính miệng hấn nói ra những lời sỉ nhục như vậy, cô cảm thấy rất khó chịu....

Cô nổi nóng, bực bội quát

- Từ tiên sinh, anh phát điên gì đây!

Sau đó tự động cúp máy.

Ôm điện thoại trong ngực, Hàn Dì Xuyên thờ ơ phờ phờ như vừa thoát chết.

Đối với Từ Lâm, khi gặp hân, cô rất sợ, rất căng thẳng nhưng khi không thấy hân, cô lại có cảm giác mình bị ai đó quan trọng nhất bỏ rơi!

Nụ hôn bị cắt đứt khi nãy của Phạm Diệc có phải chăng chỉ vì cô muốn bảo vệ anh? Hình như không phải chỉ có vậy!

Cô nhớ cảm giác khi Từ Lâm cưỡng hôn mình, rồi day dư, triền miên.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Từ Lâm cũng có lúc nghiêm túc

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 26: Từ Lâm cũng có lúc nghiêm túc.

Cao ốc Đại Từ

Phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Cốc cốc cốc

Nghe tiếng gõ cửa, Từ Lâm chẳng buồn ngẩng đầu lên, hai mắt vẫn nhìn chăm chú trên màn hình máy tính, cất giọng lạnh nhạt

- Vào!

Thư ký Lisa trong bộ váy công sở màu trắng bước vào, trên tay cầm một đóng giấy tờ được kẹp trong bìa kẹp cứng, thấy Từ Lâm liền nghiêm túc cúi chào

- Tổng giám đốc, đây là dự án đầu tư ở Canada và kế hoạch phát triển của tổ thiết kế trong tháng tới, mời ngài xem qua!

Vừa nói, Lisa vừa cẩn thận đặt đóng văn kiện này lên bàn. Từ Lâm tạm dừng công việc trên máy tính, hân cầm tập bìa kẹp tài liệu lên xem, giọng lạnh lùng lại vang lên

- Kế hoạch của tổ thiết kế không phải để thư ký giám đốc mang đến!

Lisa giật mình một cái rồi vội giải thích

- Tổng giám đốc, trưởng phòng Ninh của tổ thiết kế có việc phải ra ngoài.

Từ Lâm vừa xem vừa nở nụ cười nhàn nhạt, tiếp tục nói

- Đây đều là những bài thiết kế của thực tập sinh! Tổ trưởng tổ thực tập ở đâu?

Lisa suýt chút nữa là bị dọa cho ngất, Tổng giám đốc từ trước đến nay luôn cân đo những dự án nặng nhẹ, những dự án quan trọng, mang lại lợi nhuận khổng lồ thì sẽ được chú trọng xem xét, nhưng bây giờ, hợp đồng hàng tỷ trước mặt mà hân chẳng thèm liếc mắt một cái mà lại dành đến mười phút để xem một cái kế hoạch còn con!

Lisa cố gắng bình tĩnh trả lời nhưng vẫn còn úp úp mở mở

- Tổng giám đốc! Cô Hàn... cô ấy... hình như.... hình như rất sợ ngài!

Từ Lâm đóng tập văn kiện lại và ném lên bàn, nghe giọng hân hình như sắp nổi giận

- Đưa cô ấy đến gặp tôi!

Lisa hít lấy một ngụm không khí rồi cúi đầu chào, sau đó bước ra phía cửa.

Cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa lần nữa vang lên, được sự cho phép của Từ Lâm, Triết Liệt mở cửa bước vào, đúng lúc Lisa đang đi ra, đối diện với Triết Liệt, tìm cô lại đập nhanh hơn bình thường, đưa tay vén tóc qua mang tai, cô cười cười cúi chào rồi đi ra.

Triết Liệt cũng lịch sự đáp lại.

Bước tới trước bàn làm việc của Từ Lâm, Triết Liệt cầm một tập bìa kẹp lên và mở ra, bắt đầu báo cáo.

- Từ tiên sinh, mười lăm phút nữa, ngài có cuộc hẹn tại quán trà Nhật với giám đốc Trần của ngân hàng Bắc Á!

Từ Lâm đang phê duyệt từng trang văn kiện trên bàn, lạnh giọng cắt ngang

- Hủy bỏ!

Triết Liệt không nói gì thêm, tiếp tục báo cáo lịch trình

- Mười một giờ chiều nay, ngài có cuộc hẹn dùng com với bộ trưởng Tả của Bộ kinh tế!

Từ Lâm tiếp tục phun ra hai chữ ngắn gọn

- Hủy bỏ!

Triết Liệt tiếp tục lịch trình tiếp theo

- Một giờ chiều nay, ký hợp đồng buôn bán nhà đất ở Đài Bắc!

Từ Lâm vẫn ký tên liên tục trên từng trang dự án dài ngoằn ngoèo, nghe Triết Liệt thông báo xong, hần dưng một lát rồi nói

- Thông qua!

Triết Liệt tiếp tục khung giờ tiếp theo

- Ba giờ chiều nay, ngài có cuộc hẹn với chủ tịch Stephen của công ty tài chính HBM vừa đến Thượng Hải hôm qua.

Từ Lâm cũng bỏ ra vài giây suy xét rồi đưa ra quyết định

- Thông qua!.

Triết Liệt lại tiếp tục đọc, hình như đang đến phần quan trọng.

- Chín giờ tối nay, giám đốc Tập đoàn JB mở một tiệc rượu, mời ngài đến tham dự.

Tay đang cầm bút của Từ Lâm khựng lại một lúc, nụ cười bốn cột lại nở trên môi

- Thông qua!

Triết Liệt lo lắng quan sát nét mặt của Từ Lâm, sau đó thận trọng hỏi

- Ngài định để cô Hàn...?

Từ Lâm không chút do dự mà trả lời

- Gọi Lisa đi cùng tôi!

Triết Liệt thở phào một hơi, cung kính cúi chào rồi đi ra.

Từ Lâm lười biếng dựa lưng vào sofa, tay cầm cây bút xoay qua xoay lại, nở nụ cười như có như không.

Phạm Diệc mở tiệc rượu thì chắc chắn sẽ mời Hàn Dĩ Xuyên làm bạn nhảy, Từ Lâm hần không thích chơi trò tranh giành phụ nữ với Phạm Diệc trước cuộc vui như vậy. Trong tiệc rượu sẽ có trò hay để xem!

Cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa vừa vang lên, Từ Lâm đã cho vào.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn diện bộ quần áo đơn giản như thường ngày, áo somi kết hợp với quần jeans, còn có áo khoác jeans bên ngoài. Cô bình tĩnh hết mức có thể để bước đến bàn làm việc của Từ Lâm.

- Tổng giám đốc, anh gọi tôi có việc gì ạ?

Từ Lâm dùng ánh mắt đầy sắc dục nhìn cô, sau đó nở một nụ cười nhạt, cầm một tấm bìa kẹp có giấy tờ bên trong đưa cho Hàn Dĩ Xuyên.

Hàn Dĩ Xuyên nhận lấy, vừa mở ra xem vừa nghe Từ Lâm nói

- Kế hoạch rất tốt, những cảm hứng thời trang này rất gần gũi với xã hội hiện nay ở Trung Quốc, nhưng đó lại là điều khiến tôi bận tâm!

Hàn Dĩ Xuyên không hiểu, gấp tài liệu lại, cô nhìn hần, đợi hần nói tiếp

- Thời trang không chỉ là phục vụ trong nước mà còn phải vươn ra thị trường quốc tế. Em muốn trở thành nhà thiết kế thời trang chứ không phải một thợ may!

Hàn Dĩ Xuyên rất tập trung nghe hần phân tích như đang nghe giáo viên giảng bài

- Dĩ Xuyên của tôi! Em quả là rất ngây thơ, ngây thơ đến ngốc nghếch, em không muốn đi du học, nhưng lại mơ ước trở thành nhà thiết kế thời trang. Tôi cho em biết, một nhà thiết kế thời trang sẽ không thể có tương lai nếu chỉ tập trung vào thị trường trong nước!

Hàn Dĩ Xuyên không đồng tình, phản bác

- Anh không thể nói rằng thị trường Trung Quốc không có thể mạnh bằng thị trường quốc tế được!

Từ Lâm đứng lên, một tay hần rút trong túi quần. Bước về phía sau Hàn Dĩ Xuyên, vừa đi vừa nói

- Em không nghĩ rằng mình đã quá cổ hủ và bảo thủ?

Hàn Dĩ Xuyên chưa kịp tìm ra lời biện hộ hợp lý thì từ phía sau đã có một lực lớn truyền tới, lưng bị ép chặt vào vòm ngực rộng lớn, cơ bụng săn chắc của người đàn ông, trước ngực có một cánh tay to khỏe bắt ngang qua, ghì chặt.

Giọng của Từ Lâm trầm thấp rót vào tai cô

- Đại Từ đầu tư cho đội ngũ nhà thiết kế tương lai chứ không phải những thợ may nhỏ bé!

Trống ngực của Hàn Dĩ Xuyên đập mạnh liên tục, tay chân trở nên thừa thãi, giọng nói úp mở

- Tổng giám đốc! Anh muốn tất cả chúng tôi đều phải đi du học?

Từ Lâm buông tay ra, thả tự do cho Hàn Dĩ Xuyên và trở lại ghế ngồi của mình, nhìn cô và nói

- Du học là điều tất yếu! Dĩ Xuyên, em có năng lực, có triển vọng, có cơ hội để trở thành một nhà thiết kế thời trang. Nhưng em không có tham vọng, em trở thành nhà thiết kế để vui cửa vui nhà? Em không có tầm nhìn cho tương lai? Dĩ Xuyên, em còn quá non nớt!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn Từ Lâm ngồi trên ghế xoay, nghiêm túc đưa ra những lời phân tích hợp lý, tim cô sắp loạn nhịp mất rồi!

Cô không ngờ Từ Lâm cũng có nghiêm túc như vậy, dáng vẻ nghiêm túc của hần còn quyến rũ hơn cả lúc hần ở trong cơ thể cô....!

Gò má Hàn Dĩ Xuyên đỏ ửng, sao cô có thể nghĩ đến những hình ảnh đó chứ?

Dáng vẻ nghiêm túc của Từ Lâm khi nói chuyện công việc thật sự là một liều thuốc trí mạng, kích thích giác quan của nhiều phụ nữ.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn đến xuất thần! (chị mê trai quá!!!)

Từ Lâm biết rõ Hàn Dĩ Xuyên đang nhìn mình mà vẫn để yên cho cô, hần mở ngăn kéo và lấy trong đó ra một sấp tài liệu rất dày, là hồ sơ lý lịch của tổ thực tập sinh thiết kế, để lên bàn và nói

- Tất cả những thực tập sinh khác đều đã từng đi du học, em thì không?

Điều đó Hàn Dĩ Xuyên biết rõ, Lệ Băng và Thuyên An là bạn thân của cô cũng đã từng đi du học hai năm. Cô không đi du học không phải là vì cô không muốn mà là vì cô không thể!

Từ Lâm nhìn ra được suy nghĩ đó của cô, hần tiếp tục nói

- Năng lực bẩm sinh của em hơn hẳn họ rất nhiều!

Hàn Dĩ Xuyên không hiểu lắm ý của Từ Lâm, cô chủ động bước lại gần hần mà không biết hành động này có bao nhiêu nguy hiểm cùng kích thích, cô chỉ muốn hiểu rõ vấn đề hiện giờ

- Anh muốn nói gì?

Từ Lâm thoả mãn nhìn con nai con sập sập bầy, hần im lặng một lúc rồi mới trả lời

- Tôi sẽ không để em đi du học.....

Hàn Dĩ Xuyên thật không hiểu hấn đang nói gì, đầu óc đang xoay vòng vòng thì bất ngờ hai chân mất đi thăng bằng, cả người cô ngã vào ngực Từ Lâm, bị hấn ôm chặt.

Vừa nãy là hấn kéo cô!

Bị vây bọc trong thế giới của người đàn ông, hai mắt Hàn Dĩ Xuyên mở to, tim đập nhanh hơn ban đầu, hơi thở dồn dập.... Khi vừa ý thức được mọi chuyện đang diễn ra, cô mới bắt đầu giãy giụa muốn đi!

Từ Lâm ôm chặt cô hơn, một tay vén tóc cô ra sau mang tai, cùng lúc cúi đầu xuống hồm cổ của cô, môi gặm tai cô, liếm một vòng rồi khẽ nói

- Mà sẽ đích thân dạy em, từ từ ở trên giường!

Sóng lưng Hàn Dĩ Xuyên lạnh toát, cô tròn to mắt nhìn hấn, mặt mũi tức tối, hai tay chống lên ngực hấn, bực bội quát

- Lulu mạnh!

Cô nhảy xuống, Từ Lâm không giữ lại, chỉ nhìn cô cười gian tà.

Hàn Dĩ Xuyên hậm hực trừng mắt nhìn Từ Lâm.

Có lẽ lúc này cô nhìn lầm rồi!

Từ Lâm chẳng thể nào nghiêm túc nổi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Tham dự tiệc rượu (1)

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 27: Tham dự tiệc rượu (1)

Biệt thự Từ gia.

Trong phòng ngủ của Từ Thiên Tần.

Bạch Sính Đình ngồi trên giường nhìn con trai mình đang thắt cravat trước gương.

- Thiên Tần! Tiệc rượu tối nay Từ Lâm cũng sẽ đến, con hãy tranh thủ ghi điểm trước mặt của nhiều nhà đầu tư! Như vậy cũng có nghĩa là con đang chiếm dần lòng tin của ba con đấy!

Từ Thiên Tần lấy áo khoác mặc vào, lấy chai nước hoa trên bàn xịt quanh cổ áo, cổ tay. Xong xuôi, cậu ta xoay người lại nói với mẹ mình

- Mẹ, con biết phải làm gì! Con nhất định sẽ khiến Từ Lâm bẽ mặt!

Bạch Sính Đình hài lòng nhìn con trai.

Quả là con trai bà ta, rất có tâm cơ!

.....

Từ Thiên Tần cùng trợ lý đi ra khỏi phòng khách của biệt thự, bọn họ cùng lên một chiếc xe thương vụ đã đợi sẵn.

Chiếc xe nhanh chóng ra khỏi cổng biệt thự....

Đang trên đường cao tốc thì chợt tài xế dừng lại. Từ Thiên Tần ngồi ở ghế sau bực tức quát

- Đang trên đường cao tốc đấy! Cậu điên sao?

Tài xế chưa kịp quay đầu lại giải thích thì bên ngoài cửa sổ phía sau đã có người gõ cửa.

.....

Từ Thiên Tàn nhìn người đàn ông đứng phía trước và đưa lưng về phía mình, cậu ta không vui quay sang nói với trợ lý. Trợ lý liền quay lại xe làm theo lệnh.

Người đàn ông trước mặt lúc này mới từ từ xoay người lại, nhìn thấy Từ Thiên Tàn, ông ta cười hài lòng, bước tới và đưa tay ra.

- Rất vui được gặp cậu, Từ nhị thiếu! Tôi là Hắc Long!

Từ Thiên Tàn kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, gương mặt hung dữ như thần Sấm trong truyền thuyết, gian ác như quỷ giả xoa.

Ông ta chính là thủ lĩnh Hắc Long của Hắc Long Bang!

Từ Thiên Tàn nhìn bàn tay đang chia ra trước mặt mình, trên đó có một hình xăm rồng đen rất lớn. Hình như đó là biểu tượng của Hắc Long Bang!

Từ Thiên Tàn bắt lấy tay ông ta, sau đó hai người cùng buông ra, cậu ta hỏi

- Không biết Hắc Long tiên sinh đến tìm tôi có việc gì chỉ giáo!

Hắc Long cười vang như sấm

- Quả là người của Từ gia, trong người chảy một dòng máu rất kiêu ngạo! Nhưng cậu không giống Từ Lâm, Từ Lâm có tài năng và khí chất thống lĩnh hơn cậu rất nhiều!

Nghe Hắc Long nhắc đến tên Từ Lâm, Từ Thiên Tàn càng tò mò hơn

- Ông biết Từ Lâm?

Hắc Long lại lần nữa cười lớn, sau đó gương mặt liền chuyển sang hung ác

- Không chỉ biết mà Từ Lâm còn là thằng nhãi tôi muốn xé xác nhất!

Từ Thiên Tàn hình như đang dần ý thức rõ điều mà Hắc Long muốn nói, cậu ta dần vui mừng

- Ý ông là tôi và ông.....

Hắc Long hài lòng gật đầu

- Chúng ta cùng chung kẻ thù, là Từ Lâm! Tôi giúp cậu đoạt vị trí chủ tịch và thủ lĩnh của BAMs, cậu giúp tôi đánh Từ Lâm từ phía sau, cái tôi cần là mạng của Từ Lâm!

Phạm Diệc đã đứng đợi trước cửa nhà của Hàn Dĩ Xuyên rất lâu, anh liên tục xem đồng hồ nhưng vẫn không chút bực nhọc nào cả.

Cuối cùng thì Hàn Dĩ Xuyên cũng đã đi ra.

Phạm Diệc nhìn cô đến ngây ngô.

Hàn Dĩ Xuyên trong bộ váy dạ hội màu tím từ lan quý phái, thân váy chữ A dài suôn không đính thêm họa tiết, chỉ có một lớp vải voan phủ lên; cổ chữ V khoét sâu có thể tôn lên rãnh ngực huyền bí; từ trước ngực đến thắt lưng được đính thêm rất nhiều viên kim cương nhỏ sáng lấp lánh. Làn da trắng nõn càng được tôn thêm nhờ màu tím của chiếc váy. Mái tóc cô tết phía sau, dài mượt đến giữa lưng, đen óng ả không chút hoá phẩm. Gương mặt chỉ điểm chút phấn son, rất thanh thuần, sạch sẽ.

Đứng trước mặt Phạm Diệc rất lâu mà Hàn Dĩ Xuyên vẫn không thấy anh nói gì, cô gọi lớn

- Phạm Diệc!

Phạm Diệc vội hoàn hồn, anh nhìn Hàn Dĩ Xuyên và cười

- Tiểu Xuyên, thật sự rất đẹp!

Hàn Dĩ Xuyên vui mừng, cười tươi như hoa nở, cô xoay xoay tà váy

- Thật vậy sao? Đây là do Lệ Băng tự thiết kế cho em đấy!

Phạm Diệc biết cô hiểu sai ý mình, anh kiên nhẫn nói lại rõ hơn

- Anh nói là em rất đẹp!

Hàn Dĩ Xuyên lúng túng quay mặt sang một bên, cố ý đánh trống lảng

- Phạm Diệc, chúng ta đi thôi!

Phạm Diệc không muốn làm cô khó xử, liền thu lại ánh mắt nhu tình nãy giờ, dịu cô bước lên xe.

Địa điểm tổ chức tiệc rượu là một nhà hàng kiểu Tây ở trung tâm thành phố.

Nhà hàng này chỉ dành riêng cho giới doanh nhân và chính trị gia, thường đón tiếp những vị khách cấp cao nên nhà hàng quy tụ rất nhiều đầu bếp hàng đầu thế giới; những món ăn được xếp vào hạng sơn hào hải vị, rượu vang và các loại rượu khác đều có tuổi thọ nhiều năm...

Nhà hàng lúc này đã lấp lánh ánh đèn, khách khứa ra vào đông đen như mực, họ cùng trò chuyện, kết thân, bàn về những vấn đề hợp tác.....

Những chiếc siêu xe đến không ngừng, tất cả đều là những vị khách có thân phận cao quý.

Chiếc BMW sang trọng dừng lại trước cửa nhà hàng, một hàng vệ sĩ đã đứng trực sẵn, một người tiến lên, cung kính mở cửa, theo hiệu ứng, cả đám vệ sĩ đều cúi chào.

- Phạm Tổng!

Phạm Diệc từ trên xe bước xuống, một thân tây trang chỉnh tề, lịch lãm; anh vừa xuất hiện đã thu hút biết bao nhiêu cái nhìn của đám tiểu thư quyền quý bên trong đại sảnh. Anh chẳng quan tâm những tiếng hò reo kia mà bước sang cửa xe bên kia, mở cửa và nắm tay một cô gái bước xuống.

Hàn Dĩ Xuyên vừa nắm tay Phạm Diệc bước xuống đã trở thành trung tâm của bữa tiệc rượu, hai người như hoàng tử và công chúa trong truyện cổ tích, bước vào đại sảnh của nhà hàng dưới sự ngưỡng mộ của rất nhiều người.

Điều mà tất cả mọi người đều chú ý chính là Phạm Diệc là chủ nhân của bữa tiệc rượu tối nay, mà bây giờ anh còn dẫn đến một cô gái lạ mặt nhưng cực kỳ xinh đẹp, ai cũng muốn biết quan hệ giữa hai người họ rốt cuộc là gì!

Sự ồn ào chưa chấm dứt hẳn thì một trận bão khác lại nổi lên, chiếc Lamborghini phóng qua màn đêm chạy đến trước cửa nhà hàng, vệ sĩ của chủ nhân chiếc xe cũng đứng sẵn để đón chủ nhân của mình.

Cửa xe vừa mở ra, một chiếc giày da màu đen bóng loáng liền với bắp chân thon dài được bao bọc trong chiếc quần tây đặt xuống; tiếp theo cả con người đều nhún ra khỏi cửa xe, một thân âu phục màu đen, chỉnh tề, Từ Lâm xuất hiện như một nam châm hút hết tất cả sự chú ý của mọi người.

Ánh mắt Từ Lâm đảo một vòng quanh đám đông, dừng lại trên người của người con gái nhỏ bé đứng bên cạnh Phạm Diệc, gương mặt hần vẫn không chút biểu cảm, môi bạc khẽ nhếch, nở nụ cười nhàn nhạt như có như không khiến người khác đều lạnh run cả người; ánh mắt vẫn chung thủy dán trên người Hàn Dĩ Xuyên.

Bị cái nhìn sắc lạnh của Từ Lâm tấn công, Hàn Dĩ Xuyên vô thức lùi về phía sau vài bước nhưng lại được cánh tay mạnh mẽ của Phạm Diệc đỡ lấy sau lưng.

Cô vẫn lên nhìn Từ Lâm phía trước, đến khi thấy Lisa bước từ xe ra, thấy Từ Lâm đưa tay ra để cô ấy khoác tay mình lên. Cảm giác lạc lõng vây khắp trái tim Hàn Dĩ Xuyên, cô thấy ghen tị với Lisa!

Từ Lâm và Lisa đang đi tới, Phạm Diệc vẫn ôm chặt eo của Hàn Dĩ Xuyên đứng đợi họ.

Khi bốn người đã đứng đối diện nhau...

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi cúi đầu.

Lisa thì nhìn Hàn Dĩ Xuyên bằng ánh mắt phức tạp.

Phạm Diệc không chút lo ngại mà nhìn Từ Lâm bằng ánh mắt thách thức.

Từ Lâm nở nụ cười gian tà, nhìn Phạm Diệc đầy khinh miệt, rồi quay sang nhìn Hàn Dĩ Xuyên, ánh mắt chứa đầy sắc tình!

Một lúc lại quay về nhìn Phạm Diệc, hần bước đến gần anh, giọng điệu bốn cọt, nói

- Thật không ngờ Phạm tổng cũng có hứng thú với trò Hoàng tử, Lọ Lem! Nhưng rất đáng tiếc, Hoàng tử nói yêu Lọ Lem nhưng sau mười hai giờ thì đã quên mất Lọ Lem!

Câu nói này mặc dù là nói trước mặt Phạm Diệc nhưng rõ ràng là đang nói với Hàn Dĩ Xuyên, đó là một lời cảnh cáo ngầm!

Từ Lâm nở nụ cười nhàn nhạt vốn có, xoay người bước đi, lướt qua trước mặt Hàn Dĩ Xuyên. Lisa thăm lắc đầu bước theo.

Mùi hương đặc trưng trên cơ thể Từ Lâm xộc vào mũi khiến trái tim Hàn Dĩ Xuyên đập loạn liên hồi, nhưng ánh mắt giá lạnh, nụ cười hờ hững ấy lại khiến trái tim cô quặn thắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tham gia tiệc rượu (2)

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 28: Tham gia tiệc rượu (2)

Bữa tiệc vẫn chưa đến lúc bắt đầu, xung quanh toàn những nhà đầu tư, người lãnh đạo của các tập đoàn to nhỏ cùng kết thân, trao đổi vấn đề làm ăn trên thương trường..... Trên môi họ đều nở những nụ cười rất rạng rỡ, nhưng nhìn qua thì chỉ thấy sự giả tạo, gượng ép.

Hàn Dĩ Xuyên này giờ luôn đi bên cạnh Phạm Diệc, nhìn những con người sống với một đoạn kịch bản mà họ tự viết ra hoặc do người khác viết ra kia, cô thấy buồn và mệt thay họ. Nhưng cách đó không xa, một cặp mắt như sói lang đang hướng thẳng về phía cô, khiến cô thấy ngọt ngào và có một tầng áp lực nặng nề.

Phạm Diệc đang chào hỏi khách mời đến tham dự tiệc rượu tối nay, thấy cô gái nhỏ trong lòng anh đang run rẩy níu chặt tay áo mình, anh ân cần hỏi han

- Tiểu Xuyên, em không sao chứ? Không khỏe chỗ nào à? Có cần vào phòng nghỉ một lát không?

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười nhìn anh, lắc đầu thể hiện sự chắc chắn

- Không cần đâu, em không sao!

Phạm Diệc thấy cô từ chối nên cũng không ép cô nữa, anh dặn dò vài câu rồi tiếp tục tiếp khách.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn đi sát bên anh.

Hai người không biết ở cách đó một cái bàn rượu, cặp mắt chim ưng của Từ Lâm đã hùng hục lửa giận, gương mặt càng tăng thêm phần sắc lạnh.

Lisa đi bên cạnh cũng nhìn ra tâm trạng của Tổng giám đốc hiện giờ, cô nói nhỏ vào tai hắn

- Tổng giám đốc, hay để tôi gọi Dĩ Xuyên đến?

Từ Lâm ném cho cô một cái nhìn không vui, hắn nhìn về đôi nam nữ kia lần nữa, nụ cười lạnh khốc hiện trên môi, sải bước về phía trước chào hỏi mọi người.

Cuối cùng thì bữa tiệc cũng chính thức bắt đầu.

Phạm Diệc đã đi lên sân khấu, đứng trước micro và giới thiệu về bữa tiệc tối nay, cũng như gửi lời cảm ơn đến tất cả khách khứa đã đến tham dự.

Hàn Dĩ Xuyên ngồi phía dưới sân khấu. Cô chỉ ngồi uống một cốc nước để bình tĩnh hơn, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về con ác quỷ đang đứng cách mình một bàn hoa, sau đó lại sợ hãi thu mắt về.

Không rõ Phạm Diệc đã nói những gì, tất cả mọi thứ diễn ra xung quanh đều như một khung cảnh mờ mờ ảo ảo khiến Hàn Dĩ Xuyên chẳng biết mình đang ở đâu. Đến khi tất cả mọi sự chú ý đều tập trung về phía cô, những lời hô hoán to nhỏ vang lên mới khiến cô giật mình chú ý, nhìn lên Phạm Diệc như tìm chỗ bám víu thì trên mặt anh hiện giờ là nụ cười rạng rỡ vô cùng hạnh phúc, anh nói to vào micro

- Tiểu Xuyên, anh yêu em! Em muốn anh đợi bao lâu nữa đây? Tiểu Xuyên, hôm nay anh muốn ở trước mặt mọi người, thổ lộ với em lần nữa, anh yêu em, anh muốn em nhận lời làm bạn gái của anh!

Từng sợi dây thần kinh của Hàn Dĩ Xuyên căng như sợi dây đàn, cô không biết phải làm gì trước tình huống bất ngờ như vậy, cô càng không ngờ rằng Phạm Diệc mở tiệc rượu tối nay là để tỏ tình với cô trước mặt bao nhiêu người đây, công khai quan hệ của hai người.

Đầu cô sắp nổ tung rồi!

Phạm Diệc ơi Phạm Diệc, anh quậy đủ chưa?

Nếu anh biết được tất cả mọi việc cô làm thì anh còn muốn làm vậy nữa không?

Nếu anh biết được cô từng lên giường với Từ Lâm đến hai lần, để hấn cướp đi thứ quý giá nhất của người phụ nữ, thì liệu Phàm Diệc! Anh vẫn còn có thể yêu cô? Anh có thể mặc kệ tất cả? Không bận tâm sao?

Nhưng cô bận tâm!

Không phải vì chuyện này không thôi!

Cô bận tâm vì không muốn đem đến cho anh một đoạn tình cảm đơn phương.

Cô không yêu anh!

Trước đây vẫn vậy, bây giờ vẫn vậy, sau này cũng sẽ như vậy!

Phàm Diệc, cho dù anh có hái sao trên trời xuống cho cô thì cô cũng không yêu anh!

Cô biết như vậy là tàn nhẫn với anh, nhưng cô không muốn lừa gạt anh, lừa gạt bản thân cô. Vì Phàm Diệc là người bạn tốt nhất của cô, là người anh trai cô luôn kính trọng!

Còn nữa...

Cô bận tâm vì thái độ của Từ Lâm sẽ như thế nào!

Hắn sẽ đem anh đi chôn sống hay là chém thành ngàn mảnh?

Cô không muốn Từ Lâm làm thương tổn đến anh.

Cô cũng mệt mỏi với việc phải chống chọi với Từ Lâm rồi!

Không khí lãng mạn chợt chuyển sang căng thẳng....

Trên sân khấu, Phàm Diệc vẫn đang chờ đợi Hàn Dĩ Xuyên!

Dưới sân khấu, Hàn Dĩ Xuyên chỉ im lặng!

Bên kia bàn hoa, nụ cười của Từ Lâm càng hết như quý vương!

Triết Liệt cẩn thận bước đến gần hắn, nói nhỏ bên tai hắn gì đó.

Nghe xong, Từ Lâm càng cười đắc ý. Hắn cầm ly rượu lên, lắc lắc trên tay, ánh mắt vẫn đang hướng về phía Hàn Dĩ Xuyên, như đang chờ đợi điều gì....

Phía bên sân khấu, vẫn đang diễn ra một cảnh tượng lãng mạn như phim truyền hình.

Hàn Dĩ Xuyên không thể hít thở nổi ở một nơi thế này nữa, cô nhìn Phàm Diệc, không nói gì mà quay mặt đi, cô bỏ ra khỏi bữa tiệc trước sự ngỡ ngàng của nhiều người.

Phàm Diệc bị hành động này của cô làm cho bất ngờ, lập tức chạy xuống sân khấu và định đuổi theo cô, nhưng vừa mới bước xuống sân khấu đã bị một đám người áo đen không biết từ đâu đến chặn trước mặt anh

- Thiếu gia, lão gia gọi cậu về nhà gấp!

Nhốt mình trong nhà vệ sinh đã gần nửa tiếng đồng hồ, Hàn Dĩ Xuyên mệt mỏi bước ra khỏi đó.

Cô đi đường mà mắt đề dưới chân, đột nhiên trán rơi đến cả người bất ngờ va phải một vật gì đó rất cứng và ẩm ẩm

- A!

Đưa tay sờ lên trán, đồng thời cũng ngẩng đầu lên nhìn thứ trước mặt mình, Hàn Dĩ Xuyên mở to mắt kinh ngạc khi trước mắt mình là khuôn mặt một người đàn ông rất tuấn tú và yêu mị. Lúc này cô mới ý thức được thứ mình vừa chạm vào là gì, lúng túng thoát khỏi phạm vi của người đàn ông, Hàn Dĩ Xuyên cúi đầu cắn môi

- Thật ngại quá, xin lỗi tiên sinh!

Người đàn ông trước mặt hơi nghiêng đầu cười cười, anh ta khoanh hai tay trước ngực, lịch thiệp nói

- Cô thật sự rất thú vị đấy! Chẳng trách Phàm Tổng lại si mê cô như vậy!

Hàn Dĩ Xuyên biết anh ta đang cố tình giấu cọt mình, cô cắn cắn môi, không muốn nói với anh ta.

Người đàn ông không hề tức giận trước thái độ này của cô, anh ta vẫn duy trì nụ cười nhã nhặn, tiếp tục độc thoại

- Vị tiểu thư này, khi nói chuyện thì ít nhất cô cũng nên nhìn thẳng vào mắt đối phương, đó là phép lịch sử cơ bản nhất thể hiện sự tôn trọng của cô đối với họ!

Hàn Dĩ Xuyên không muốn đôi co với anh ta, cô chỉ nghĩ đây là một công tử ăn chơi thích chọc ghẹo phụ nữ mà thôi. Đã vậy, cô sẽ ngẩng đầu lên nói rõ với anh ta vậy.

- Vị tiên sinh này, tôi không cố tình đụng vào anh, tôi cũng đã xin lỗi rồi! Còn về chuyện tôi có thái độ thế nào với người đối thoại với mình thì tôi nghĩ điều đó không cần anh phải bận tâm!

Cô nhìn thẳng vào mặt anh ta mà nói hết những lời này. Anh ta nghe xong lại bật cười, dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô

- Tại sao cô phải hung dữ với tôi như vậy? Không phải cô nghĩ tôi là tên hái hoa ban đêm chứ?

Hàn Dĩ Xuyên vén vài cọng tóc trước mặt ra khỏi tầm nhìn, bình thản nói

- Thật xin lỗi, tôi chẳng có ý định hung dữ với ai cả, tôi chỉ muốn về nhà, phiền anh tránh đường!

Càng nhìn người đàn ông này, cô càng thấy hơi quen. Gương mặt này, thật sự có chút quen thuộc!

Người đàn ông cười cười, nhún nhún vai rồi nghiêng người một cái để Hàn Dĩ Xuyên đi.

Hàn Dĩ Xuyên hít sâu một hơi rồi bước qua trước mặt anh ta, không hề ngoảnh mặt lại.

Người đàn ông này không phải ai khác mà chính là Từ Thiên Tàn- phó giám đốc Đại Từ.

Từ Thiên Tàn nhìn theo bóng lưng người con gái đang dần biến mất, khoé môi anh ta cong lên một đường rất đẹp.

Hàn Dĩ Xuyên ra đến đại sảnh thì khách khứa đang bàn tán rất nhiều về mối quan hệ giữa cô và Phạm Diệc, cô cũng không hơi sức đâu mà để ý đến họ; tình hình bây giờ, cô không muốn Phạm Diệc đưa cô về nữa, lấy điện thoại gọi cho Thuyền An và Lê Băng nhưng họ đều lần lượt nói bận.

Đang lúc chán nản thì cô nhìn thấy Lisa đang ngồi một mình phía trước, như gặp được đáng cứu thế, cô bước nhanh đến đó.

- Lisa!

Hàn Dĩ Xuyên khẽ gọi.

Lisa giật mình quay lại nhìn, thấy Hàn Dĩ Xuyên, cô cười tươi và hỏi

- Dĩ Xuyên, cô vẫn chưa về sao?

Hàn Dĩ Xuyên cũng không muốn vòng vo nữa, cô liền hỏi nhưng thái độ vẫn hơi dè chừng

- Lisa, thật ngại quá, không biết cô có thể cho tôi đi nhờ xe không?

Câu hỏi vừa thốt ra, Hàn Dĩ Xuyên liền hối hận, chẳng phải lúc này Lisa đến cùng Từ Lâm sao? Bây giờ cô nhờ Lisa cho đi nhờ thì chẳng khác nào tự tìm được vào miệng cọt.

Nhưng Lisa lại rất lấy là vui mừng, cô cười cười và nhiệt tình đáp lời

- Dĩ Xuyên, thật may quá! Tôi có thể đi cùng cô! À mà.....

Hàn Dĩ Xuyên vừa lúng túng vừa khó hiểu, hỏi

- Có chuyện gì sao, Lisa?

Lisa cầm một ly rượu vang đỏ lên và hơi ngại đưa cho Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, ly rượu này cô có thể uống giúp tôi không? Tôi lỡ gọi phục vụ rót ra rồi, bây giờ tôi không thể uống thêm nữa, bỏ thì tiếc quá!

Hàn Dĩ Xuyên hơi ngờ vực nhưng cũng nhanh chóng thấu hiểu.

Lisa tuy là thư ký Giám đốc nhưng xuất thân cũng rất bình thường, thấy tiếc ly rượu cũng là điều dễ hiểu!

Hàn Dĩ Xuyên vui vẻ nhận ly rượu và uống một hơi hết sạch.

Lisa nhìn cô uống hết từng giọt rượu, nụ cười trên môi càng tươi hơn.

Rượu vừa uống xong, Lisa liền cùng Hàn Dĩ Xuyên rời khỏi đại sảnh.

Đứng đợi Lisa lấy xe mà Hàn Dĩ Xuyên gần chết công rồi, tối nay thật sự rất lạnh.

Kít!!!

Một chiếc Lamborghini màu đen bóng dừng ngay bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên, chủ nhân chiếc xe cũng bước xuống rất nhanh.

Hàn Dĩ Xuyên vừa nãy còn tò mò đây là xe của ai nhưng giờ phút này, cô thật sự sợ hãi!

Từ Lâm nở nụ cười nhàn nhạt bước tới, hết như ma vương đến bắt hồn.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn hắn bằng ánh mắt có chút sợ sệt pha lẫn đề phòng; cô lùi về sau liên tục.... Đến khi Từ Lâm đã suýt kéo được tay cô thì cô hấp hối bỏ chạy, nhưng chẳng được bao lâu liền bị hắn tóm được, vây bọc trong phạm vi giữa một tay và vòm ngực hắn.

Hàn Dĩ Xuyên liều mạng giãy giụa cùng la hét

- Mau thả tôi ra! Từ Lâm, thả tôi ra! Bắt cóc! Không....! Từ Lâm, thả tôi ra... không.....! Làm ơn... Xin anh...

Đối với sự giãy giụa của cô, Từ Lâm càng thêm thích thú, hắn một tay chế trụ eo cô, một tay giữa lấy một bên má cô, ép bên má còn lại sát gần môi hắn, đầu lưỡi liền nghênh đón, liếm khắp má cô.....

Hàn Dĩ Xuyên sợ đến run bần bật, nước mắt lã chã rơi xuống.... Hành động của Từ Lâm lúc này giống với những con quỷ ăn thịt người trong những bộ phim kinh dị của Mỹ.

Cô vừa khóc vừa sợ hãi cầu xin

- Từ Lâm... Xin anh... thả tôi ra.....cầu xin anh... Từ Lâm... tôi sai rồi....

Từ Lâm không trả lời ngay, miệng lưỡi vẫn đang ngao du trên gò má đã đầy nước mắt của cô, dần dần di chuyển xuống môi đỏ hồng, hôn ngấu nghiến đến khi thỏa mãn mới từ từ nhả ra, giọng nói lạnh như băng

- Vội nào? Tôi rất thích!

Hàn Dĩ Xuyên vẫn liên tục giãy giụa không ngừng, khóc lóc van xin

- Từ Lâm... Làm ơn... làm ơn mà.... tôi xin anh... là tôi sai rồi....!

Từ Lâm vẫn bỏ ngoài tai những lời của cô, tiếp tục hôn sang vành tai cô, liếm xung quanh rồi ngậm vào trong miệng, sau khi nhả ra mới thì thầm

- Dĩ Xuyên của tôi, ngoan nào! Tại sao phải khóc chứ? Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của em mà!

Hàn Dĩ Xuyên biết hành động đột ngột của Phạm Diệc hôm nay đã chọc giận đến Từ Lâm, tối nay cô không chết cũng không thể nguyên vẹn trở về được!

Cô tiếp tục thống khổ cầu xin

- Từ Lâm.... xin anh... tôi sai rồi....

Ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo, Từ Lâm siết chặt vòng ôm ở eo cô hơn, cắn mạnh vào đầu vai đang run rẩy mà lộ ra bên ngoài của cô....

- Aaaa!

Máu tươi từ trên đầu vai trắng nõn chảy xuống tạo nên một khung cảnh rất tuyệt mỹ mặc dù đau thương.

Miệng đã dính đầy máu của Từ Lâm dần dần rời khỏi đầu vai cô, hắn từ từ nuốt hết máu trong khoang miệng xuống cổ họng, sau đó lại như ong thềm mật hoa, liếm hết chỗ máu tràn ra cánh tay cùng ngực của Hàn Dĩ Xuyên, nụ cười không khác gì quỷ hút máu!

Hàn Dĩ Xuyên đã đau rát cả cổ họng mà vẫn không ngừng la hét, nước mắt đầy cả gương mặt xinh đẹp của cô.

- Từ Lâm... anh dừng lại đi mà... tôi xin anh... tôi thật sự rất sợ... anh muốn tôi làm gì thì tôi sẽ làm... xin anh... ngủ với anh cũng được... làm ơn đừng rút nữa...!

Cô hoàn toàn làm rồi, cô không hề hiểu Từ Lâm!

Cô không ngờ khi hấn nổi điên sẽ đáng sợ đến mức này!

Hấn không phải hành hạ cơ thể cô mà lại muốn hút sạch máu cô!

Ở xa xa có một chiếc Audi đang dừng bên một tán cây để quan sát một màn này giờ.

Lisa ngồi ở vị trí phó lái hoàn toàn không thể nhìn thêm nữa, cô định mở cửa bước xuống thì bị Triết Liệt ngồi bên cạnh ngăn lại

- Nếu cô đến đó thì cô ấy sẽ càng thâm hơn, còn nữa, không biết chừng cô cũng sẽ bị liên hủ.

Lisa đành thu tay về, vô lực nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang chịu nhục trước mặt bao nhiêu người, giọng yếu ớt nói

- Rốt cuộc thì cô ấy đã làm sai gì?

Triết Liệt nhìn về phía hai người kia, thờ dãi nói

- Tôi chưa từng thấy Từ tiên sinh nổi giận như vậy, điều đó chứng tỏ Dĩ Xuyên có vị trí đặc biệt trong lòng ngài ấy! Nếu Dĩ Xuyên ngoan ngoãn hơn thì đã không phải chịu khổ rồi!

Lisa dùng ánh mắt ưu thương nhìn về Hàn Dĩ Xuyên, chiếc xe đã dần rời đi, cô thầm nhủ

" Dĩ Xuyên, cô đừng trách tôi tàn nhẫn với cô! Xin lỗi. "

Tiếng khóc, tiếng kêu của Hàn Dĩ Xuyên đã nhỏ dần, bây giờ như mèo kêu vậy. Cô cũng không giãy giụa như lúc này nữa, nhưng cả cơ thể cô đều nóng như lửa đốt nên cô cứ đưa tay lau mồ hôi trên người, miệng ú ớ phát ra những âm thanh cực nhỏ

- Từ Lâm... tôi khó chịu lắm... làm ơn... dừng lại đi..... tôi sẽ ngủ với anh....

Nghe những lời nói vô lực này của cô, nội tâm Từ Lâm giằng xé nghiêm trọng, hấn vừa bực mình vừa thoả mãn!

Nhìn gương mặt đỏ lên vì nóng của Hàn Dĩ Xuyên, hấn lạnh lùng nhả ra hai chữ

- Dâm phụ!

Hai mắt Hàn Dĩ Xuyên ngân ngấn nước, giọng nói cực kỳ nhỏ

- Từ Lâm.. tôi sai rồi...tôi sẽ nghe lời anh!

Nghe những lời này của cô, sự bực tức trong lòng Từ Lâm càng tăng thêm, hấn bóp chặt cằm cô, tàn nhẫn nói

- Nghe lời tôi? Được! Vậy thì tự cởi sạch quần áo tại đây!

Hàn Dĩ Xuyên không cần hấn bảo cũng rất muốn cởi sạch đồ lâu rồi, cô thật sự rất nóng, rất khó chịu, hô hấp càng lúc càng trở nên gấp gáp!

Cô nhìn hấn một lúc rồi yếu ớt nói

- Tôi cởi!

Nụ cười bốn cọt trên môi Từ Lâm lập tức bị đóng cứng, cả người hấn run lên, lập tức giữa lấy bàn tay nhỏ nhắn đang định kéo khoá váy phía sau của Hàn Dĩ Xuyên, nhanh chóng bế cô lên, lạnh giọng khiển trách

- Em không có não à? Bảo em cởi liền cởi?

Nhét cô vào vị trí phó lái xong, Từ Lâm liền lên xe ở vị trí tay lái. Chiếc Lamborghini liền nổ máy và rời đi.

Những người vây quanh để xem một màn này bây giờ đã tản đi bớt, không thiếu những lời bàn tán xôn xao.

Còn ở bên trong đại sảnh, cặp mắt hùng hực lửa giận của Từ Thiên Tàn vẫn luôn quan sát hết mọi chuyện xảy ra vừa rồi.

Cậu ta không che được sự tức giận trong lòng.

Từ Lâm, Từ Lâm, Từ Lâm!

Lúc nào cũng là Từ Lâm cướp mất những gì cậu ta muốn có!

Bây giờ ngay cả phụ nữ cậu ta thích cũng bị Từ Lâm cướp đi!

Nỗi hận này cậu ta nhất định sẽ trả lại cho Từ Lâm!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Là ai sỉ nhục ai? (H+)

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 29: Là ai sỉ nhục ai? (H+)

Từ Lâm vừa lái xe vừa quan sát tình trạng của người con gái bên cạnh, thấy cô càng lúc càng khó chịu, nụ cười chế nhạo trên môi càng đậm.

Hàn Dĩ Xuyên nóng đến muốn cào rách cả da thịt, một tay cô sờ soạng khắp người để tìm cách cởi chiếc váy dạ hội này ra, tay còn lại níu chặt ghế ngồi, khó chịu đến vận vẹn cơ thể, cổ họng không ngừng phát ra những tiếng kêu ư ử.

- Từ Lâm... mau thả tôi ra... tôi rất khó chịu... xin anh...!

Từ Lâm ném cho cô cái nhìn khinh miệt, môi bạc khê nhếch

- Dám xem thường lời cảnh cáo của tôi, đây coi như là bài học nhỏ dành cho em!

Lửa giận trong lòng hắn vẫn chưa nhỏ đi chút nào, cứ nhớ đến ánh mắt đầy nhu tình của Phạm Diệc nhìn Hàn Dĩ Xuyên, gương mặt tuấn mỹ của hắn lại thêm tăng tăng băng lạnh.

Tiếng thở gấp gấp của Hàn Dĩ Xuyên vẫn vang lên bên cạnh, có thể nghe ra cô đang rất phẫn nộ

- Từ Lâm... rốt cuộc thì anh đã cho thứ gì vào ly rượu?

Tuy cơ thể bây giờ rất muốn phóng túng một lần nhưng đầu óc cô vẫn còn chút tỉnh táo, chút lý trí cuối cùng nhắc cô nhớ đến ly rượu mà Lisa đưa cô uống, sau đó Lisa liền biến mất, Từ Lâm xuất hiện, và bây giờ là biểu hiện đáng sợ trên người cô. Tất cả đều là do Từ Lâm sắp xếp! Ly rượu đó, chắc chắn có gì bất thường!

Nghe cô truy hỏi, khoé môi Từ Lâm càng cong lên, hắn quay đầu nhìn cô đang đấu tranh giữa dục vọng và lý trí

- Em thật sự rất thông minh!

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi dưới, trừng mắt nhìn hắn như nhìn kẻ thù, cô muốn quên đi cảm giác khó chịu của cơ thể

- Rốt cuộc anh đã cho tôi uống gì?

Từ Lâm lạnh lùng nhìn cô, nụ cười tà mị nở trên môi, giọng điệu bồn chồn trên choker

- Chỉ là một chút xuân tình được mà thôi, cứ nhịn đi! Một lát nữa thôi, sẽ rất khó nhịn đấy!

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên bấu chặt vào hai bên đùi, dùng sức để tìm cảm giác đau đớn; răng cắn mạnh vào môi đến sắp nát, cô nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra hai chữ

- Bi ối!

Từ Lâm không giận mà còn cười, ánh mắt vẫn không có chút nhiệt độ dương nào

- Cứ mắng đi! Tôi không ngại đem em ném cho đám lưu manh ngoài đường thoải mái một trận đâu!

Tác dụng của thuốc càng lúc càng rõ, xông đến tận đại não của Hàn Dĩ Xuyên; cô vẫn ngoan cố chống cự, móng tay đã cắm vào trong da thịt, máu tươi chảy từng chút khắp đùi cô, môi đã bị cô cắn đến rách, nước mắt chảy từ trên gò má xuống, thấm vào vết thương trên môi đến đau rát, giọng bắt lực hỏi Từ Lâm vẫn bình thản bên cạnh

- Từ Lâm! Tôi đã làm gì sai mà anh hết lần này đến lần khác đối xử với tôi như vậy?

Kít!!!!

Từ Lâm đột nhiên thắng xe lại và tấp vào lề đường. Hấn chồm người qua bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên, hai tay bao vây cô trong phạm vi giữa lồng ngực của hắn và ghế xe. Nhìn Hàn Dĩ Xuyên vừa thống khổ vừa tức giận, nụ cười yêu mị cứ ần ần hiện hiện trên mặt hắn

- Dĩ Xuyên của tôi, đưa em lên giường quả là rất đơn giản, có được một lần rồi lại có lần thứ hai, bây giờ cũng đâu khác gì! Em còn giả vờ thanh cao cho ai xem? Tôi cho em biết, tôi để em hầu hạ tôi đã là cho em chút giá trị rồi, bằng không, ngay cả kỹ nữ, em cũng không bằng!

Phụt

Hàn Dĩ Xuyên không chút sợ hãi mà đối diện với con thịnh nộ sắp bùng phát của Từ Lâm, miệng vẫn nở nụ cười khinh bỉ.

Từ Lâm đưa tay lên lau sạch nước bọt trên mặt, đưa tới trước mặt xem, ánh mắt hắn không còn chút nhân nhượng nào nữa.

Chát

Một bạt tai giáng xuống gương mặt nhỏ nhắn, trắng hồng của Hàn Dĩ Xuyên làm cho mặt cô nghiêng rõ sang một bên. Từ Lâm bóp chặt cằm của cô, ép mặt cô quay lại chính diện đối mặt với hắn, ánh mắt hắn bây giờ thật sự rất đáng sợ, có thể sẽ giết chết cô ngay lập tức, môi hắn mím chặt, có thể thấy một cơn sóng ngầm sắp bùng nổ.

- Tiện nhân, có phải tôi đã quá nhẹ tay với cô rồi không? Tốt! Bây giờ tôi sẽ từ từ nặng tay với cô hơn!

Đáng chết!

Từ trước đến giờ, chưa bao giờ có phụ nữ nào dám khiêu khích tính nhẫn nại của hắn như vậy, cũng như dám sỉ nhục hắn, càng không có chuyện dám phun nước bọt vào mặt hắn!

Cái tát này dành cho cô vẫn còn quá nhẹ!

Hàn Dĩ Xuyên vẫn không hề nao núng, trừng mắt nhìn hắn tới cùng.

Từ Lâm cởi bỏ áo khoác và ném về ghế phía sau, một tay hắn vẫn bóp chặt cằm của Hàn Dĩ Xuyên, một tay vừa tháo carvat và cởi áo somi.

Tay thì hắn cởi từng cúc áo, cả người hắn đè lên cơ thể nhỏ bé của Hàn Dĩ Xuyên, môi bạc tiến tới áp đảo môi anh đào xinh xắn. Triền miên rất lâu nhưng nụ hôn lại rất thô bạo.....

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên vẫn đang bầu chặt trên đùi, sợ chỉ cần buông tay, cô sẽ lập tức cùng Từ Lâm phóng túng....

Nếm được vị máu tanh trên đầu lưỡi, Từ Lâm như cá gặp nước mà mút chặt môi của người đẹp, không để cô có cơ hội hít thở.

Áo somi trên người hắn đã được cởi bỏ và ném sang bên cạnh; cơ bụng, cơ ngực săn chắc cùng làn da màu đồng quyền rũ phơi bày trước mắt Hàn Dĩ Xuyên, cô xấu hổ nghiêng mặt nhưng lại bị Từ Lâm khống chế, đành phải nhìn thẳng.

Bộ váy dạ hội trên người Hàn Dĩ Xuyên cũng nhanh chóng bị Từ Lâm cởi sạch, sau đó đến bộ đồ lót còn lại, cũng bị cởi nốt; da thịt trắng nõn như phấn bị lộ ra trước mắt con sói hầu ăn, trên đó đã sớm lưu lại từng dấu vết của những nụ hôn cuồng nhiệt do Từ Lâm để lại.

Hàn Dĩ Xuyên chỉ có thể bất động tiếp nhận từng đợt kích thích tấn công không thương tiếc, tác dụng của thuốc cũng phát tán không ngừng; cô sắp không nhận được nữa rồi!

Từ Lâm vừa sờ vừa hôn lên gò má đã đỏ ửng in dấu năm ngón tay của Hàn Dĩ Xuyên, cẩn thận vuốt mái tóc đã rối lên của cô

- Dĩ Xuyên, tại sao em phải chọc giận tôi hết lần này đến lần khác cơ chứ?

Hàn Dĩ Xuyên không trả lời, cô vẫn đang cố gắng từng chút một để khống chế cơn ham muốn đáng xấu hổ này!

Từ Lâm không vội, hắn từ từ kéo hai tay cô ra khỏi đùi và luồn nó qua nách của mình, để nó ôm chặt trên lưng....

Quả như hắn mong đợi, Hàn Dĩ Xuyên đã bắt đầu ôm chặt lưng hắn như người chết đuối vớ được cây cọc, hô hấp của cô càng lúc càng rối loạn nhưng đầu vẫn lắc như kẻ mất trí

- Từ Lâm... Đừng ép tôi....

Nụ hôn của Từ Lâm vẫn triền miên không dứt, hắn như một đứa trẻ ham ăn mà cứ ngấu nghiến trên đôi ngực sữa của cô, sau lại xoa nắn, nhào nặn ra đủ loại hình dạng, ác ý lưu lại trên đó những dấu vết đỏ chói....

- Ừm... Từ Lâm... Không cần....

Người con gái phía dưới cứ cọ qua cọ lại như mèo con thật sự khiến hắn sắp bốc hỏa rồi, hạ thân đã trương to đến đáng sợ, cự long hùng dũng bên trong chỉ muốn được giải phóng ngay lập tức!

Từ Lâm tiếp tục công việc mon trón, hôn mút trên cơ thể run rẩy đáng yêu phía dưới, dừng lại trên cặp đùi thon thả, hắn đột nhiên trở nên dịu dàng khi nhìn thấy những vết tích trên đùi Hàn Dĩ Xuyên, không kìm lòng được mà hôn lên từng dấu, bàn tay ma thuật lại thừa lúc di chuyển vào trong nơi tư mật của người con gái, mon trón, vuốt ve đủ kiểu...

Thân thể Hàn Dĩ Xuyên run lên từng đợt, ngón tay bám vào trong da thịt của Từ Lâm, ngón chân cũng co chặt lại như con bạch tuộc bị nướng chín. Cộng với tác dụng của thuốc, cô quả thực chịu không nổi nhưng vẫn cố gắng ra từng chữ

- Từ Lâm. Anh dừng lại ngay! Anh chỉ khiến tôi càng thấy thêm buồn nôn mà thôi!

Câu nói của cô quả nhiên đã chọc đến Từ Lâm, hắn ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt hung ác không biết sẽ làm gì tiếp theo, lạnh lùng quát

- Mẹ kiếp! Em vừa nói gì?

Hàn Dĩ Xuyên mạnh mẽ nói to

- Tôi nói rất rõ ràng, anh điếc hay là thiếu năng không hiểu gì? Từ Lâm, tôi thấy hành động của anh thật dơ bẩn, buồn nôn! Anh đúng là trai bao chuyên nghiệp đấy!

Những lời này như từng gáo nước lạnh tát vào mặt Từ Lâm, cô chửi hắn là "trai bao"! Hai từ này đã đụng đến sự tôn nghiêm cuối cùng của hắn!

Từ Lâm lần nữa bóp chặt cằm của cô, giọng hắn vô cùng lạnh lẽo, ra lệnh

- Thu hồi lại những gì em vừa nói, tôi sẽ coi như chưa nghe thấy gì!

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi, đánh chết cô cũng không mở miệng.

Từ Lâm thật sự bị chọc điên rồi, hắn bóp cằm cô đến sắp nát luôn rồi!

Cô gái này thật to gan, không những dám nhỏ nước bọt vào mặt hắn, bây giờ còn dám mắng hắn!

- Không nghe lời? Không phải tôi nay em đã định sẽ lên giường hầu hạ tên phế vật Phạm Diệc?

Hàn Dĩ Xuyên trừng mắt nhìn hắn, hung hăng nhả ra từng chữ

- Tôi ngủ với ai thì cũng không liên quan gì đến anh!

Chát

Một bạt tai lần nữa giáng bên gò má bên kia của Hàn Dĩ Xuyên, cô nghiêng mặt lần nữa, nở nụ cười tự giễu, cắn chặt răng chịu đựng.

Từ Lâm dùng ánh mắt sắc lạnh nhất nhìn cô, hắn thuận tay cởi bỏ vật cản cuối cùng trên người, giải phóng con cự long khổng lồ của hắn; không một dấu hiệu báo trước, hắn đè xuống cơ thể cô, để cự long to lớn nóng rực xâm nhập vào nơi tư mật đã ẩm ướt từ lâu...

- Aaaa! Khôngggggg!

Bị xâm nhập bất ngờ, thô bạo, vừa đau vừa rát, ngứa ngáy đến khó chịu, nước mắt trên gương mặt Hàn Dĩ Xuyên càng lúc càng nhiều, cô cúi đầu cắn chặt môi và nhắm mắt chịu đựng cơn ác mộng này nhưng từ sau ót cô, một lực kéo rất mạnh kéo cả đầu cô ngẩng lên, gương mặt đầy nước mắt đối diện với gương mặt hung ác của Từ Lâm. Cô lắc đầu sợ hãi

- Đừng mà....!

Từ Lâm túm lấy tóc của Hàn Dĩ Xuyên kéo ra sau, hạ thân thì tàn nhẫn xâm nhập, càng lúc càng sâu, tốc độ cũng tăng nhanh liên tục....

Hắn nhìn cô nức nở trong tuyệt vọng, dục vọng càng tăng vọt đến kinh ngạc, động mạnh thất lưng hơn nữa. Ánh mắt trầm đục, chìm trong dục vọng; giọng nói khàn khàn nói

- Dĩ Xuyên, em chống đối tôi vui lắm ư?

Hàn Dĩ Xuyên không thể mở miệng nổi nữa, cô chỉ có thể nức nở bật ra từng tiếng rên rỉ ngậm nga mê hoặc.

- Ânmm...! Ừm....!

Từ Lâm bỏ tay ra khỏi tóc Hàn Dĩ Xuyên, vuốt ve xuống gò má cô để lau đi những giọt nước mắt trên đó, môi bạc lần nữa cúi xuống, bắt đầu một nụ hôn...

Thất lưng liên tục đẩy vào và đi ra....

Thật lâu sau, Từ Lâm mới tạm dừng nụ hôn, hấn lấy điện thoại của Hàn Dĩ Xuyên lên, nhìn cô và cười nhạt, sau đó dùng điện thoại của cô gọi cho Phạm Diệc. Chuông điện thoại vừa reo, hấn đã đưa cho cô xem màn hình điện thoại.

Hàn Dĩ Xuyên sợ hãi nhìn vào tên hiện trên màn hình điện thoại, cô lắc đầu như điên

- Không được....!

Từ Lâm hơi nhướn mày, nở nụ cười đều giả, tiếp tục nghe từng hồi chuông

- Từ chối lời tỏ tình vừa nãy của anh ta!

Hàn Dĩ Xuyên còn đang do dự thì cuộc gọi đã được kết nối, cô bất động một hồi khi giọng của Phạm Diệc ở bên kia cứ vang lên dồn dập

- Alo, tiểu Xuyên! Em gọi anh có gì không? Tiểu Xuyên, tiểu Xuyên,.....

Nhìn gương mặt ngụ ý cảnh cáo của Từ Lâm, Hàn Dĩ Xuyên run run mở lời

- Phạm Diệc.... Em... em gọi để nói về lời tỏ tình của anh lúc ở bữa tiệc.....

Giọng của Phạm Diệc trở nên khản trương hơn, nín thở để chờ đợi cô nói tiếp

- Phạm Diệc... Em... Em xin lỗi... anh cũng biết là chúng ta không thể nào....!

Phạm Diệc im lặng, chắc lúc này anh đang rất đau khổ, nhưng vẫn vui vẻ trả lời

- Tiểu Xuyên, anh hiểu, anh vẫn có thể đợi!

Từ Lâm từ nãy giờ vẫn nghe cuộc nói chuyện giữa hai người, hấn ghé sát môi vào tai bên kia của Hàn Dĩ Xuyên, nói nhỏ

- Đau lòng?

Đồng thời thất lưng thúc một lực rất mạnh.

- Aaaa!

Thanh âm vừa phát ra đã bị Hàn Dĩ Xuyên dùng tay bịt chặt miệng, phần uất nhìn Từ Lâm.

Nghe tiếng kêu lớn của Hàn Dĩ Xuyên, Phạm Diệc lo lắng hỏi

- Tiểu Xuyên! Em sao vậy? Không khoẻ à?.

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên thoải hiệp ôm lấy lưng Từ Lâm, hai chân cũng bắt đầu thả lỏng nghênh đón sự xâm nhập của Từ Lâm, miệng không kìm được bật ra từng tiếng rên rỉ

- Phạm Diệc.... em không sao....Chỉ là vừa rồi... bị sẩy chân té.... cũng muộn rồi... em cúp máy đây...!

Từ Lâm tắt điện thoại giúp cô rồi thuận tay ném lên ghế phía sau, hạ thấp cơ thể lần nữa, xâm nhập vào nơi sâu nhất của cô.

- Aaaaa! Không! Dừng lại.....!

Tiếng kêu lập tức bị Từ Lâm bịt lại bằng nụ hôn sâu và day dư....

- Ừm...

Khi hấn nhả môi cô ra lại phải đối mặt với ánh mắt đầy chán ghét của cô. Hấn bực nhọc đẩy mạnh lực lần nữa

- Một mình tôi vẫn chưa thể thỏa mãn cô sao? Muốn một lần hai người đàn ông, con điếm!

Nước mắt không thể ngừng rơi, thân xác cô đau đến đứt ra từng khúc, tim thì liên tục rỉ máu.

Hấn không ngừng nói những lời xúc phạm cô như vậy!

Nhìn gương mặt điển trai chìm trong ngọn lửa dục vọng qua một màn nước mỏng, Hàn Dĩ Xuyên tuyệt vọng nói

- Ác quỷ!

Lòng ngực như bị đâm sâu một lỗ, Từ Lâm hung hăng động mạnh hạ thân, đem tất cả những phần nộ của mình đâm vào nơi sâu nhất, khi một dòng tinh hoa nóng hổi rót đầy vào cơ thể nhỏ nhắn, xụi lơ đến đáng thương, người con gái dưới thân đã hoàn toàn ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 30: Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời!

Căn phòng tối om vì ánh nắng mặt trời không thể chiếu rọi vào qua tấm rèm cửa màu đen, đèn tường trong phòng có màu vàng yếu ớt mặc dù bây giờ trời đã sáng; trên chiếc giường màu đen rộng lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Hàn Dĩ Xuyên thò ra khỏi chiếc chăn lớn, toàn bộ cơ thể cô đều được bao bọc bên trong chăn.

- Ừm....

Cô gái trên giường đã có dấu hiệu tỉnh ngủ, cô từ từ mở mắt ra.....

Nơi này rất lạ!

Đây là đâu?

Đầu đau như búa bổ, Hàn Dĩ Xuyên mệt mỏi ngồi dậy, cô dựa lưng vào đầu giường, đưa tay xoa xoa vùng thái dương đau nhức.

Tất cả những đoạn ký ức tồi qua đều dần dần hiện rõ trong đầu cô!

Phạm Diệc đưa cô đến tiệc rượu. Sau đó hai người gặp Từ Lâm và Lisa đến cùng nhau.

Trong bữa tiệc, Phạm Diệc đã tỏ tình với cô trước mặt khách khứa.

Lisa đưa cô một ly rượu, cô uống hết sạch và hai người đang định sẽ về cùng nhau.

Từ Lâm đột nhiên xuất hiện, lảng nhục cô trước mặt bao nhiêu người; hấn bắt cô lên xe, cơ thể cô chợt có biểu hiện rất lạ, hai người đã.....

Hàn Dĩ Xuyên theo phản xạ túm chặt góc chăn để bảo vệ trước ngực mình, những gì tồi qua Từ Lâm đã làm với cô cứ như một cơn ác mộng, tất cả những đau đớn mà hấn gây ra trên cơ thể cô cả những lời sỉ nhục, lăng mạ hấn nhả vào mặt cô, tất cả, tất cả đều ám ảnh cô đến đáng sợ!

Hàn Dĩ Xuyên ngồi bất động rất lâu, cô chỉ duy trì một tư thế là ôm chặt đầu gối trước ngực, cảm tựa lên trên đó, dùng ánh mắt vô lực nhìn về cánh cửa trước mắt.

Cô cảm thấy cô đơn, cảm thấy sợ hãi.

Bây giờ cô chỉ muốn có mẹ bên cạnh, để có thể dựa vào vòng tay của bà mà khóc thật lớn, để nghe bà mắng chửi vài câu rồi sẽ ân cần săn sóc cô, an ủi cô.

Hai hàng nước mắt lại lăn dài trên má....

Thật lâu sau, cô mới lấy lại được chút tinh thần, bắt đầu muốn xác định lại đây rốt cuộc thì đây là nơi nào!

Tại sao cô lại ở đây?

Cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa đều đặn lễ phép vang lên.

Hàn Dĩ Xuyên gồng mình lên trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, cô dùng ánh mắt đề phòng nhìn về cánh cửa đang vang lên, tay đưa lên chiếc bàn bên cạnh, cầm được một bình hoa thủy tinh.

Hình như đợi lâu quá mà bên trong vẫn không có tiếng trả lời nên người bên ngoài đã mở cửa đi vào.

- Hàn tiểu thư! Cô đã dậy rồi à?

Tay đang nâng bình hoa sắp ném đi của Hàn Dị Xuyên bất chợt dừng lại, cô bỏ bình hoa xuống, kinh ngạc nhìn người phụ nữ trung niên đứng cách giường một khoảng, không kìm được hỏi

- Bác là ai?

Thím Vương nhìn cô gái nhỏ ngồi trên giường đang từ từ buông lỏng cảnh giác với mình, bà cười hiền hậu và nói với Hàn Dị Xuyên

- Hàn tiểu thư, tôi là quản gia ở đây, cô cứ gọi tôi là thím Vương được rồi!

Hàn Dị Xuyên càng lúc càng không hiểu, ở đâu rơi xuống một quản gia chứ, và rốt cuộc thì đây là đâu?

Cô ngáp ngừng hỏi

- Đây là đâu ạ? Tại sao cháu lại ở đây?

Thím Vương vừa cười vừa dịu dàng nói

- Đây là Đài Song Khê, cũng là nhà riêng mà thiếu gia thường lui tới. Tối qua thiếu gia đã đưa cô về đây đấy ạ!

Hàn Dị Xuyên lại tiếp tục hỏi

- Thiếu gia? Người đó là....

Thím Vương nhìn gương mặt ngáp tràn sợ hãi của cô, không hiểu sao trong lòng bà thấy chua xót, bà thành thật trả lời

- Là đại thiếu gia của Từ gia- Từ Lâm!

Đầu của Hàn Dị Xuyên như muốn nổ tung. Cô đang ở nhà của Từ Lâm sao? Tối qua là hắn đưa cô về đây?

Khiếp sợ, nhục nhã, căm phẫn cứ vây xung quanh cô. Hàn Dị Xuyên lật chăn ra và để nó sang một bên, cô vội vã muốn bước xuống giường nhưng vừa mới đặt chân xuống thì căn bản cô đã không thể đứng vững, hai chân cô run rẩy, tiếp xúc với mặt sàn hình như là một cực hình; hạ thân cô vẫn còn đau nhức đến muốn khóc, thắt lưng chịu từng cơn đau như vừa bị xé nát; cô phải chống tay lên giường mới có thể đứng vững.

Thím Vương đứng nhìn muốn chạy đến đỡ nhưng lại bị Hàn Dị Xuyên từ chối.

Bà thắc mắc hỏi

- Hàn tiểu thư, cô muốn đi đâu sao? Thiếu gia vẫn đang đợi cô xuống dùng bữa sáng!

Đầu của Hàn Dị Xuyên một lần nữa bị đánh mạnh vào, lồng ngực phập phồng vì cuống quýt, cô càng muốn nhanh chóng bước đi, nhưng căn bản lại không thể!

Cô gái nhỏ đau đến cắn chặt răng, mồ hôi trên trán cũng túa ra, cô vô lực ngồi lại giường, giọng nói cực kỳ nhỏ, trông rất đáng thương

- Thím Vương, thím có thể giúp cháu không? Cháu muốn về nhà! Ở đây là địa ngục, cháu không thể ở đây, Từ Lâm hắn không phải là người, hắn chỉ cần bị kích động sẽ giết cháu ngay lập tức!

Thím Vương sợ cô bị dọa đến hồn bay phách tán nên tiến lên, tìm cách khuyên nhủ

- Hàn tiểu thư, cô đừng nói vậy, thiếu gia không xấu như cô nghĩ đâu, tôi đã làm quản gia ở đây sáu năm rồi, thiếu gia là người thế nào tôi hiểu rất rõ. Tuy bên ngoài cậu ấy có rất nhiều phụ nữ nhưng tôi chưa từng thấy qua cậu ấy đối tốt với người nào như cô, tối qua cậu ấy đích thân bế cô lên phòng, còn tự tay tắm rửa và thay đồ cho cô, vì trong biệt thự không có quần áo sẵn cho nữ nên cậu ấy đã lấy áo của mình cho cô mặc. Thiếu gia chưa từng làm vậy với người nào cả, cũng không để ai ngủ qua đêm trên giường cậu ấy, Hàn tiểu thư, cô là người đầu tiên đấy! Cho nên bây giờ cô nghe lời tôi, xuống dưới dùng bữa cùng thiếu gia!

Những lời thím Vương vừa nói khiến trái tim Hàn Dị Xuyên suy chút nữa đã mềm nhũn, một người cao cao tại thượng như Từ Lâm lại hạ thấp mình mà tắm rửa cho cô, còn tự tay mặc đồ ngủ cho cô; thế nhưng, cô có thể tỉnh táo mà suy ngẫm lại, thím Vương dù sao cũng là quản gia ở đây, nói tốt cho Từ Lâm cũng là điều đương nhiên; hơn nữa, hành động đối bại của Từ Lâm tối qua, cô vẫn ghi nhớ rất rõ, không xót chi tiết nào!

Hàn Dị Xuyên lần nữa đứng lên, cô đã hạ quyết tâm, đẩy thím Vương ra.

Thím Vương lo lắng nhắc nhở lần nữa

- Hàn tiểu thư, cô đừng chọc giận thiếu gia!

Bước chân khập khiễng của Hàn Dị Xuyên chợt khựng lại, cô xoay người, nở nụ cười yếu ớt

- Cháu đoán không sai, Từ Lâm có thể tốt đến vậy sao? Không thể nào! Chỉ cần cháu dám chọc giận hắn ta, hắn sẽ ngay lập tức đánh chết cháu. Tôi qua chỉ là hai tát, trời cũng đã trời rồi, tiếp theo sẽ là gì nữa đây? Dây xích? Lòng sắt? Nhà tù? Chỉ cần cháu chống đối hắn thì chuyện gì hắn không dám làm?

Cô gái nhỏ bé đứng giữa căn phòng rộng lớn, thân thể yếu ớt của cô tưởng chừng đã sắp ngã xuống như một cánh hoa sắp tàn, nụ cười của cô đắng cay hơn cả giọt nước mắt, khiến ai nhìn vào cũng xót xa thương cảm!

Thân hình gầy guộc, nhỏ bé được bọc trong một chiếc áo soni nam rộng thùng thình, những dấu hôn đỏ đỏ hồng hồng xanh xanh tím tím cứ ẩn ẩn hiện hiện trong lớp vải trắng không thể che kín tất cả, ngoài ra còn có cả vết bầm do bị đánh lưu lại trên tay và cả mặt; gò má cô hai bên đều sưng húp cả lên, khoé môi bị rách nhiều vết, máu đọng trên đó tuy đã khô nhưng chắc còn rất đau.

Tại sao một cô gái lại trở thành bộ dạng như thế này?

Thím Vương chưa xót cất lời khuyên bảo

- Hàn tiểu thư, cô đừng quá bướng bỉnh như vậy! Đàn ông nào mà chẳng thích phụ nữ chịu nghe lời, cô có thể ngoan ngoãn nghe theo lời thiếu gia, như vậy cậu ấy nhất định sẽ rất nuông chiều cô!

Hàn Dĩ Xuyên thật sự quá mệt mỏi rồi, cả đêm đấu tranh với Từ Lâm cô cũng rất đói bụng rồi! Cô không muốn tranh cãi gì nữa. Cô nói một câu cuối cùng

- Con không thể làm con rỗi của hắn ta. Từ Lâm là một kẻ bệnh hoạn!

Hàn Dĩ Xuyên lau sạch nước mắt trên gò má, đi vào làm vệ sinh cá nhân rồi cùng thím Vương xuống lầu.

Trong phòng ăn, những người làm đứng thành hai dãy rất nghiêm chỉnh; trên bàn ăn, tất cả các món ăn đã bày lên đầy đủ; ngồi ở trước bàn ăn, Từ Lâm đang chăm chú đọc một tờ báo kinh tế, trước mặt hắn là một cốc cà phê đang bốc khói nghi ngút.

Hàn Dĩ Xuyên bước xuống cầu thang và đi vào phòng ăn, bắt gặp một cảnh tượng như vậy, cô không khỏi tạch lưỡi.

Phòng ăn thật sự rất lớn, như một cung điện thời kỳ vua chúa vậy!

Lại nhìn đến người đàn ông đang ngồi im như tượng kia, trái tim cô bất giác nhộn nhạo cả lên, nhưng trong ánh mắt lại không che giấu được sự sợ hãi, cô cắn chặt môi, mặc kệ đau đớn, từ từ bước tới và định kéo một cái ghế cách khá xa Từ Lâm.

Cô chỉ mới đụng tay vào ghế thì một giọng nói lạnh lẽo bên cạnh đã vang lên

- Qua đây ngồi!

Hàn Dĩ Xuyên ngẩng đầu lên nhìn Từ Lâm, đối diện với ánh mắt đầy sương lạnh của hắn, cô cảm thấy áp lực tăng tăng, sắp ngạt thở mất rồi!

Từ Lâm tạm thời dời mắt khỏi tờ báo, hất cằm về chiếc ghế bên cạnh, vừa bùng cả phê lên uống vừa lặp lại lời nói của mình lần nữa

- Ngồi cạnh tôi!

Hàn Dĩ Xuyên không dám cãi lời hắn, ngoan ngoãn bước tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hắn. Cô nhìn những món ăn trên bàn, chỉ cúi đầu không dám ngẩng lên lần nữa.

Từ Lâm uống xong một ngụm cà phê, nhìn cô, nhũn mày tỏ vẻ không hài lòng, lần nữa ra lệnh

- Ngẩng đầu lên nhìn tôi!

Hàn Dĩ Xuyên hít sâu một hơi để lấy can đảm mới dám từ từ ngẩng đầu lên, người đàn ông trước với một thân tây trang chỉnh tề, hoàn toàn đối lập với tên cầm thú cường đoạt cô tới qua trên xe, nhưng cuối cùng hai người vẫn là một!

Hàn Dĩ Xuyên lặng lặng nhìn hắn, nước mắt lại rơi đầy trên gò má, sự nhục nhã này cô phải mang đến đâu rửa sạch đây? Cô mở miệng trong gian nan, giọng nói khàn khàn

- Từ Lâm! Tôi đã nợ anh thứ gì sao? Tại sao anh nhất định không chịu buông tha cho tôi?

Từ Lâm nhìn cô tuyệt vọng đến đơn độc như vậy, lòng ngực hắn chợt nhói lên từng cơn nhưng hắn vẫn nở nụ cười lạnh lẽo

- Buông tha? Nằm mơ cũng đừng nghĩ tới!

Hàn Dĩ Xuyên gật nhẹ đầu, xoay mặt sang hướng khác, cô nói

- Tôi hiểu rồi! Anh cần bản muốn ép chết tôi?

Từ Lâm ưu nhã bung tách cà phê lên uống một ngụm, động tác cực kỳ tao nhã, hai chân hần vẫn bắt chéo rất quý tộc. Giọng nói lạnh khốc, nụ cười đầy sự khinh bỉ, hần chỉ nói rất nhẹ nhàng nhưng lại có thể ngửi ra mùi vị thuốc súng trong đó

- Dĩ Xuyên, ngoan ngoãn ăn sáng!

Hàn Dĩ Xuyên thoả hiệp, cầm dụng cụ ăn lên và đẩy đĩa bánh mỳ nguyên hạt sang một bên

- Tôi không thể ăn hết chỗ này!

Từ Lâm không để cô làm theo ý mình, hần lại ra lệnh

- Ăn hết!

Hàn Dĩ Xuyên kéo chiếc đĩa lại, bực bội múc một miếng cháo yến mạch trước mặt ăn trước, nhưng, cô không thể ăn được!

Môi bị rách đến đau đớn, không thể mở nổi mà nuốt thìa cháo!

Từ Lâm phát hiện ra khó khăn của cô, hần kéo bát cháo qua, đồng thời cũng kéo luôn cả ghế của Hàn Dĩ Xuyên qua.

Hần múc một thìa cháo đưa tới trước miệng Hàn Dĩ Xuyên, đợi cô mở miệng, nhưng hoàn toàn không thể!

Từ Lâm nhẫn nại thổi ấm thìa cháo và lần nữa đưa tới, lần này hần trực tiếp dùng tay cạy mở miệng cô ra và đút thìa cháo vào, rất cẩn thận sợ làm cô đau!

Hàn Dĩ Xuyên nuốt hết từng thìa cháo mà Từ Lâm đút cho, đến khi hần đưa cốc sữa đến trước mặt cô, cô liền quay đầu sang bên kia, không chịu phối hợp.

Từ Lâm nghĩ cô còn đau nên mới lấy một cái muỗng khác, múc một muỗng sữa đưa tới bên cạnh môi cô, đợi cô mở miệng. Nhưng Hàn Dĩ Xuyên tiếp tục nghiêng đầu né tránh.

Từ Lâm vẫn nhẫn nại đợi cô.....

Hàn Dĩ Xuyên thấy hần không chịu từ bỏ, cô liếc nhìn cốc sữa và muỗng sữa trên tay hần, giọng nói khàn khàn cất lên

- Sữa nguội tôi không thể uống!

Từ nhò dạ dày cô đã không được tốt lắm, có vài món ăn, đồ uống mà cô không thể đựng vào, trong đó có cả sữa đã nguội!

Từ Lâm không nổi giận, hần đưa ly sữa cho người làm đun nóng lại. Sau đó mang trở lại cho hần.

Lần này, Hàn Dĩ Xuyên mới ngoan ngoãn uống từng muỗng sữa nhỏ, nhưng vừa mới vài ba muỗng, cô đã đưa tay giành lấy ly sữa, dùng ánh mắt trong suốt cô tịch nhìn hần

- Tôi muốn tự uống!

Từ Lâm cũng không ép cô, hần để cô cầm ly sữa, còn mình thì kéo đĩa trứng ốp la và bánh mỳ nguyên hạt qua, thuận thực cắt từng miếng trứng.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn động tác trên tay hần, lần nữa mở miệng

- Tôi không ăn lòng trắng!

Từ Lâm càng lúc càng thấy cô gái này rất thú vị, cô bạo gan yêu cầu hần làm theo sở thích ăn uống của mình. Từ trước đến nay, những người phụ nữ ăn cùng hần cho dù có bị dị ứng cũng không dám nói.

Từ Lâm cẩn thận cắt bỏ lòng trắng trứng và tiếp tục bỏ phần lòng đỏ vào bánh mỳ cho Hàn Dĩ Xuyên. Hần nhìn cô ngoan ngoãn như chú mèo con, uống từng ngụm sữa, môi bạc khê nhếch, giọng nói trầm thấp vang lên

- Tôi qua em to gan như vậy, tôi còn tưởng Lisa cho em uống nhầm thuốc chứ!

Khụ khụ khụ

Từ Lâm vừa dứt lời, Hàn Dĩ Xuyên đã ho sặc sụa, khi không hần lại đề cập đến chuyện tối qua làm gì, còn cả thuốc mà hần hạ trong rượu nữa, đúng lúc cô đang nuốt ngụm sữa, thật đúng là xấu xa mà!

Từ Lâm rút vài tờ giấy ăn ra và dịu dàng lau đi sữa dính trên môi, cổ áo, trước ngực cô; khi tay hần vừa trượt qua bả vai cô, chợt khựng lại, hần kéo tuột phần áo trên vai cô xuống, trên đó vết thương do bị hần cắn vẫn còn, tuy máu tụ bên ngoài đã khô nhưng hình như vẫn chưa lành hẳn!

Người con gái trước mặt vẫn ngồi yên không dám nhúc nhích, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, cô ngoan ngoãn nghe lời khiến người khác cảm thấy rất đau lòng.

" Từ Lâm.... tôi sai rồi.... làm ơn.... tha cho tôi.... "

" Từ Lâm.... tôi xin anh... tôi sẽ nghe lời anh.... làm ơn.... "

Từng câu khóc thét tuyệt vọng, sợ hãi tới qua của Hàn Dĩ Xuyên cứ hiện rõ trong đầu Từ Lâm, lồng ngực như bị ai đâm một nhát.

Nhưng nhìn cô gái nhỏ ngồi yên lặng trước mặt, cúi đầu cắn chặt môi, hai tay nắm chặt, vò vào nhau để giữ bình tĩnh; ánh mắt Từ Lâm hiện ra từng tia tàn nhẫn, khắc nghiệt.

Chỉ cần cô có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn, nghe lời hắn thì cho dù có lấy dây xích cô lại hay đánh cô, hắn cũng không ngại mà nhẫn tâm xuống tay!

Nếu cô sợ hắn thì càng tốt!

Hàn Dĩ Xuyên dùng ánh mắt phẳng lặng không chút gợn sóng nhìn Từ Lâm vẫn dịu dàng lau sạch sữa trên người cô, tay hắn còn xoa xoa nhẹ trên vết thương ở bả vai cô; trái tim cô trùng xuống, nếu tới qua hắn có thể dịu dàng như vậy thì cô sẽ không đau đớn như vậy!

Nhưng hành động ôn nhu bây giờ của hắn khiến mặt cô đỏ lên như quả cà chua chín, trống ngực đập mạnh liên tục.

Từ Lâm đem ánh mắt suy tư của mình thu lại, hắn thuận tay ném giấy ăn bện xuống thùng rác, vén áo của Hàn Dĩ Xuyên lên, lạnh giọng nói

- Ăn xong lên phòng, tôi bôi thuốc cho em!

Hàn Dĩ Xuyên cầm chặt ly sữa trên tay, sau đó dứt khoát đặt lại bàn, rần ròi nói

- Không cần, tôi muốn về nhà!

Ánh mắt nhu hoà của Từ Lâm dần chuyển sang sắc lạnh, hắn đập mạnh tay xuống bàn

Rầm

Tiếp đó là giọng lạnh lùng như băng

- Ở đây chính là nhà của em!

Hàn Dĩ Xuyên trừng mắt nhìn hắn, cô gắng từng tiếng

- Không phải, ở đây là địa ngục!

Nói xong, cô đứng lên và đi ra khỏi bàn ăn. Chiếc áo somi trên người cô đã nhăn nhúm cả lên, chỉ che khuất hết phần hông tròn trịa của cô, những dấu hôn mờ mờ đậm đậm in trên cặp đùi trắng trẻo và bắp chân thon thả của cô, gọi cho người khác liên tưởng đến những chuyện ái muội.

Từ Lâm như một con mãnh thú xỏ lồng, hắn hung hãn đứng bật dậy và bước nhanh tới túm lấy cổ tay Hàn Dĩ Xuyên.

Lực tay của hắn quá mạnh khiến cô phải chịu đựng quay đầu lại, những dấu vết của trận kích tình đêm qua lại dần dần lộ ra trên cổ, ngực cô.

Từ Lâm nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra từng chữ

- Hàn Dĩ Xuyên, có phải em thấy tôi dạy dỗ em còn quá nhẹ nhàng không?

Hàn Dĩ Xuyên cố gắng kìm nén sự sợ hãi đang dâng lên trong lòng, nhìn hắn và nói thật nhỏ

- Tôi chỉ muốn về nhà!

Từ Lâm bóp chặt cổ tay cô, cơ hồ muốn đem nó bẻ gãy đi, hắn hừ lạnh, nở một nụ cười khinh miệt

- Về nhà? Không phải là muốn về ân ái với tên phế vật của em sao?

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt răng chịu đau, cô ra sức muốn rút tay về, giằng co dữ dội với Từ Lâm

- Từ Lâm, anh mau buông tay tôi ra!

Ánh mắt Từ Lâm càng trở nên hung ác, ngập đầy sát khí, hắn không nói gì thêm mà thô bạo kéo Hàn Dĩ Xuyên về cầu thang.

Hàn Dĩ Xuyên muốn đứng vững tại một chỗ nhưng đều bị kéo đi như trâu, một tay đưa tới kéo tay Từ Lâm ra khỏi tay còn lại của mình, nhưng đều vô dụng, cô vừa giận vừa hết

- Từ Lâm, anh mau thả tôi ra, tôi phải về nhà!

Lôi lôi kéo kéo lên cầu thang, tiếng hét của Hàn Dĩ Xuyên càng lúc càng nhỏ dần. Thím Vương nãy giờ chứng kiến một màn như vậy, bà không khỏi run sợ, lo lắng cho Hàn Dĩ Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hàn Dĩ Xuyên bị bắt cóc!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 31: Hàn Dĩ Xuyên bị bắt cóc!

Vừa bị lôi đến trước cửa phòng, Hàn Dĩ Xuyên đã hối hận rồi, cô biết mình không nên chọc Từ Lâm nổi điên, cô căn bản không thể đấu lại hắn.

Cô bắt đầu sợ hãi, cô sợ hắn lần nữa sẽ mất hết nhân tính mà gây tổn thương cho cô, sợ bị kịch đêm qua lại lần nữa tái diễn. Cô liều mạng lắc đầu, khóc lóc van nài

- Từ Lâm.... tôi biết sai rồi.... xin anh tha cho tôi.... Từ Lâm....

Từ Lâm mắt đét tai nghe, thô bạo đá văng cửa phòng, lôi Hàn Dĩ Xuyên vào trong và ném mạnh lên giường.

Hắn đứng từ trên cao nhìn xuống cô, gương mặt không khác gì quỷ satan, cặp mắt cực kỳ hung ác như muốn xé xác Hàn Dĩ Xuyên ra vậy!

- Dĩ Xuyên, em vẫn chưa học được cách ngoan ngoãn nghe lời nhỉ!

Hàn Dĩ Xuyên đau đớn ngồi dậy, dùng ánh mắt sợ hãi kèm theo đề phòng nhìn hắn; sợ hắn sẽ lại cường bạo mình nên cô lén đưa tay sang túm lấy chăn để che người; vì lực ném của Từ Lâm rất mạnh nên chiếc áo sômi trên người Hàn Dĩ Xuyên đã trở nên xộc xệch đến đáng thương, những chỗ kín đáo nhất của cơ thể cũng không thể che toàn bộ.

Từ Lâm bị hình ảnh đẹp đẽ trước mắt làm cho mê hoặc, yết hầu chuyển động không ngừng, hắn chống hai tay xuống giường, cả cơ thể của hắn tiến lại sát với Hàn Dĩ Xuyên, gương mặt tuấn mỹ cũng đã rất gần với cô trong gang tấc, giọng nói trầm thấp, lạnh lùng vang lên

- Dĩ Xuyên, ở lại đây ăn ngon mặc đẹp, trở thành tình nhân được tôi chiều chuộng không phải rất tốt sao?

Vừa nói hắn vừa đưa tay mon trón từ gò má cô xuống môi, cảm đến cổ rồi tới ngực tròn trịa đang phập phồng, ngón tay thon dài cời một cúc áo của cô, đến cúc thứ hai.

Nước mắt của Hàn Dĩ Xuyên trào ra khỏi khoé mắt và thấm cả vào gra giường. Cả quá trình cô đều cắn chặt môi chịu đựng, rơm rớm nước mắt nhìn hắn; cô không thể để hắn tiếp tục nữa.

- Từ Lâm, tôi xin anh, dừng lại được không?

Cô thật sự sợ hãi, thật sự rất sợ; hành vi cảm thú của hắn tối qua thực sự đã ám ảnh cô, có thể sẽ ám ảnh cả đời!

Từ Lâm đột nhiên dừng việc cời áo cô lại, môi bạc khê nhếch sang một bên, tay di chuyển vào bên trong áo ngực cô, dịu dàng mon trón.....

Hàn Dĩ Xuyên run rẩy muốn né tránh hành vi can rờ của hắn, cô yếu ớt cầu xin

- Từ Lâm... tôi xin anh... dừng lại được không? tôi sai rồi....

Từ Lâm rút tay ra khỏi ngực cô và đưa lên gò má, giúp cô lau nước mắt. Giọng nói cực kỳ nhẹ nhàng nhưng lại rất đáng sợ

- Em sai ở đâu chứ? Khi nhận sai thì chúng ta phải biết bản thân mắc lỗi ở đâu, đúng không nào?

Hàn Dĩ Xuyên nhận lúc hắn không để ý, hai tay chống lên ngực hắn, dùng sức đẩy mạnh. Sau đó liều mạng bỏ chạy ra đến cửa, nhưng cho dù cô có mở thế nào cũng không thể mở được cánh cửa phòng trước mặt; sợ hãi đưa mắt nhìn về phía Từ Lâm.

Từ Lâm không ngờ cô lại có gan làm vậy, lửa giận đã dần được áp chế lại tiếp tục bùng phát, lần này càng dữ dội hơn; hắn hung hãn đứng lên, bước

từng bước về phía Hàn Dĩ Xuyên như con mãnh thú đang tấn công con mồi. Vừa bước đến trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, gương mặt hắn ghi rõ hai chữ "Tức giận", môi bạc mím chặt, khe gập gập; đôi mắt trừng trừng đến ghê tởm; gân xanh hiện đầy trên trán; hắn đang cố gắng đè nén cơn giận, giọng nói đục ngầu, nặng nề nhưng toả ra khí lạnh khiến người khác dựng tóc gáy

- Muốn bỏ trốn? Bớt ảo tưởng đi!

Hàn Dĩ Xuyên tay nắm chặt khoá cửa, như con nhím xù lông nhìn hắn, tuy trên mặt tỏ ra quật cường nhưng hai chân cô đã run rẩy từ lâu.

- Từ Lâm, tôi thật sự rất mệt! Tôi chỉ muốn về nhà thôi!

Từ Lâm chống một tay lên cánh cửa phía sau Hàn Dĩ Xuyên, tay kia bóp chặt cằm của cô, nhả ra từng chữ

- Ngoan ngoãn ở đây cho tôi!

Dứt lời, hắn rút tay về, kéo Hàn Dĩ Xuyên ném sang một bên khiến bước chân của cô trở nên lảo đảo, rồi nhìn cô lần nữa và nở nụ cười nhàn nhạt rồi xoay người bước đi.

Rầm

Hắn mở cửa phòng và đi ra, sau đó đóng sầm lại.

Hàn Dĩ Xuyên nhanh chóng chạy đến, ra sức đập cửa nhưng vẫn không có chút hy vọng gì, cô vừa đập cửa vừa la hét

- Từ Lâm, Từ Lâm, mở cửa ra, anh mau mở cửa ra cho tôi! Từ Lâm, Từ Lâm!

Nỗi sợ hãi lần nữa dâng lên trong lòng cô, nước mắt không ngừng tuôn rơi....

Hai tay trắng nõn, nhỏ nhắn đập cửa như mèo cào, càng lúc càng yếu đi....

Tiếng kêu khóc của cô cũng dần yếu đi.....

- Từ Lâm.... thả tôi ra.....!

Bên ngoài cửa phòng, Từ Lâm nở nụ cười lạnh khốc, hắn cầm điện thoại của Hàn Dĩ Xuyên lên, chọn tắt nguồn xong rồi nhét điện thoại trở vào túi, nghiêng đầu nhìn về cánh cửa phía sau vài giây rồi tiếp tục sải bước đi.

Thuyền An và Lê Băng cứ đi đi lại lại trong phòng thiết kế như một người mắc bệnh tiêu chảy, hai người đều cầm trên tay chiếc điện thoại, liên tục gọi không ngừng.

Trưởng phòng Ninh đi vào, nhìn thấy một cảnh trước mắt, cô thở dài và cởi áo khoác treo lên.

- Hai em làm gì mà sáng sớm như đội bệnh nhân vậy?

Thuyền An bực mình ngồi xuống ghế, cô liên tục nhìn điện thoại.

- Trưởng phòng Ninh, Dĩ Xuyên không nghe điện thoại, cũng chưa đến công ty.

Lúc này trưởng phòng Ninh mới bắt đầu để tâm đến trạng thái của hai cô nhóc

- Em nói là Dĩ Xuyên không nghe điện thoại?

Lê Băng vẫn gọi điện liên tục nhưng nhận được chỉ là một giọng nữ máy móc. Cô buồn bực nói

- Dĩ Xuyên không phải người vô trách nhiệm như vậy, nếu cậu ấy bị ốm và muốn nghỉ hôm nay thì sẽ gọi điện tới trước để nói rõ lý do. Nhưng đằng này, cậu ấy không gọi điện, bọn em gọi cũng không bắt máy, chắc chắn cậu ấy đã xảy ra chuyện gì rồi!

Trưởng phòng Ninh thấy cả hai người đều luống cuống cả lên, liền mở lời trấn an

- Hai đứa bình tĩnh trước đã nào!, đã gọi về nhà của Dĩ Xuyên chưa?

Thuyền An vò đầu bứt tóc nói

- Bọn em đã gọi rồi, nhưng mẹ của Dĩ Xuyên nói cả đêm cậu ấy không về nhà, em còn phải viện cớ nói dối để bà ấy yên tâm nữa!

Lê Băng tiếp lời

- Tôi qua Dĩ Xuyên nói là đến dự một bữa tiệc rượu của Phạm Diệc và cũng đi cùng anh ấy, nhưng đến lúc về thì lại gọi đến cho bọn em, nhờ em đến đón. Em vì bận chút chuyện nên đã từ chối cậu ấy!

Trưởng phòng Ninh tập trung nghe từng câu từng chữ, hình như phát hiện ra manh mối gì đó, vội nói

- Hai em đã hỏi người bạn Phạm Diệc đó chưa?

Lệ Băng gõ mạnh vào đầu mình, cô lấy điện thoại gọi ngay cho Phạm Diệc.

Một lúc sau, cô cúp điện thoại, vẻ mặt vẫn nghiêm trọng

- Phạm Diệc nói tôi qua người của anh ấy có nhìn thấy một người phụ nữ đi về cùng Dĩ Xuyên!

Thuyền An kinh ngạc hỏi

- Phụ nữ? Có thể là ai chứ? Chẳng lẽ... Dĩ Xuyên bị bắt cóc sao?

Lệ Băng véo nhẹ vào vai Thuyền An, không đồng tình nói

- Cậu điên à?

Trưởng phòng Ninh thì trầm mặc suy nghĩ, bà lắc đầu thờ dài

- Thuyền An nói cũng có lý!

Lệ Băng càng kinh ngạc hơn khi trưởng phòng Ninh bình thường rất sáng suốt nhưng bây giờ lại nói những lời như vậy.

Thuyền An thấy có người đồng tình với mình, liền nói tiếp

- Nếu thật sự Dĩ Xuyên bị bắt cóc thì kẻ đó phải gọi điện để đòi tiền chứ?

Trưởng phòng Ninh lắc đầu lần nữa, nhìn vào dãy số điện thoại của Hàn Dĩ Xuyên trên màn hình

- Kẻ bắt cóc Dĩ Xuyên không phải là nhằm vào tiền mà chính là nhằm vào chính cô ấy!

Lệ Băng cũng hình như đang thông suốt

- Bây giờ chúng ta có hai trường hợp có thể phân tích, thứ nhất trong bữa tiệc đó có rất nhiều vị khách không giàu cũng sang, nếu có ai muốn bắt cóc Dĩ Xuyên để tống tiền thì đúng là chuyện hết sức vô lý, nếu thật sự đã có người bắt cóc Dĩ Xuyên thì mục đích của họ không phải là tiền. Thứ hai, Phạm Diệc nói Dĩ Xuyên ra về cùng một người phụ nữ, điểm mấu chốt của chuyện này chính là người phụ nữ đó, một người phụ nữ không thể bắt cóc được Dĩ Xuyên, chắc chắn sau lưng cô ta có người khác; người phụ nữ này ở bữa tiệc mang được Dĩ Xuyên đi thì chắc chắn là người Dĩ Xuyên quen!

Thuyền An và trưởng phòng Ninh mở to mắt nhìn Lệ Băng như gặp quân sư.

Trưởng phòng Ninh tiếp lời

- Dù cho ai bắt cóc Dĩ Xuyên đi nữa, nhưng họ đã ra tay ở ngay bữa tiệc thì chắc chắn không phải vì tiền.

Thuyền An cắn cắn ngón tay gấp lại và tiếp lời

- Dĩ Xuyên không phải người nổi tiếng gì trong mắt bọn thương gia kia, người phụ nữ đó Dĩ Xuyên lại quen, trong bữa tiệc lại xuất hiện một người mà Dĩ Xuyên có thể quen biết thì ngoài Phạm Diệc thì chỉ có người của Đại Từ!

Trưởng phòng Ninh mở to hai mắt nhìn Lệ Băng và Thuyền An

- Lisa!

Lệ Băng hít sâu một ngụm khí lạnh, cô nói như đinh đóng cột

- Người có thể đi cùng Lisa đến bữa tiệc, lại nhằm vào Dĩ Xuyên thì chắc chắn chỉ có thể là Từ Lâm!

Trưởng phòng Ninh hít sâu một hơi rồi nặng nề thở ra

- Nhưng làm sao biết được Dĩ Xuyên đã bị cậu ấy mang đi đâu? Hơn nữa, ai dám cả gan đến hỏi thẳng Tổng giám đốc?

Thuyền An như ma nhập, đứng lên và chỉ nói một câu rồi rời đi

- Em biết một người có thể giúp chúng ta!

Quán cà phê đối diện Đại Từ

Thuyền An chẳng còn tâm trạng uống cà phê nữa, cô nóng lòng hỏi Triết Liệt đang ngồi đối diện

- Triết Liệt, anh nói tôi biết Dĩ Xuyên đang ở đâu được không? Tôi biết Tổng giám đốc đang giữa cô ấy, anh có thể cho tôi biết cô ấy đang ở đâu không?

Triết Liệt đặt cốc cà phê xuống bàn, vẻ mặt ngưng trọng nói

- Thuyền An, thật sự xin lỗi, chuyện của Từ tiên sinh, tôi không dám hỏi nhiều, tôi thật sự không thể giúp được cô rồi!

Thuyền An vẫn nhất định không chịu từ bỏ, cô bám dai như đĩa

- Triết Liệt, anh là người thân tín nhất của Tổng giám đốc, nhất định anh biết Dĩ Xuyên đang ở đâu, anh giúp tôi được không? Tôi thật không biết cô ấy hiện giờ đang bị nhốt ở nhà kho, chuồng gà, chuồng lợn gì nữa, Triết Liệt, anh giúp tôi được không?

Triết Liệt không khỏi phì cười trước sự tưởng tượng của Thuyền An.

Từ Lâm thân là một vị Tổng tài cao cao tại thượng, một thủ lĩnh hô phong hoán vũ khắp nửa địa cầu mà lại có thể bạc đãi người phụ nữ của mình như vậy sao? Tệ hại đến mức như Thuyền An nói?

Triết Liệt giờ tay lên xem đồng hồ, sau đó cũng đứng lên, mỉm cười lịch sự

- Thật xin lỗi, bây giờ tôi phải quay về làm việc rồi, còn về chuyện của cô Hàn, tuy không thể nói cho cô biết chỗ ở của cô ấy nhưng cô cứ yên tâm đi, cô Hàn sẽ không bị Từ tiên sinh bạc đãi đâu!

Thuyền An còn muốn ngăn cậu ta lại nhưng đã muộn mất rồi. Triết Liệt đã đi!

Ngồi yên lặng trên chiếc giường màu đen rộng lớn, Hàn Dĩ Xuyên như con ốc sên thu mình vào cái vỏ trong nỗi sợ hãi, cô ngồi dựa ở đầu giường, hai tay ôm chặt chân và đầu gối trước ngực, cảm cũng tựa lên đó, mắt nhìn về cửa sổ đang bị tấm rèm che kín, không hề chớp; hai mắt cô long lanh, to tròn rất đẹp, phẳng lặng như hồ nước trong veo; mái tóc đen mượt phủ gần hết nửa khuôn mặt của cô nhưng vẫn không thể che đi những dấu vết đau đớn cùng ô nhục trên khắp mặt, môi, cổ, vai của cô.

Cô ngồi yên lặng, yên lặng rất lâu.....

Những tấm rèm màu đen kia như cuộc sống của cô sau này, tối tăm không lối thoát.

Điện thoại của cô đã bị Từ Lâm lấy đi, chắc chắn bây giờ có rất nhiều người đang lo lắng đi tìm cô: Lệ Băng, Thuyền An, trưởng phòng Ninh, Phạm Diệc, mẹ cô!

Mẹ cô!

Cô thực sự rất nhớ bà, sợ bà sẽ lo lắng mà bệnh tim càng thêm nặng, bà có ăn cơm đúng giờ không? Bà có chịu uống thuốc không? Cả đêm qua cô không về nhà, bây giờ và sau này cũng không thể, cô chỉ sợ mẹ mình một mình ra ngoài tìm con gái, nếu bà ngã xỉu giữa đường.... mẹ của cô, cô phải làm gì cho bà đây?

Kéo chăn sang một bên, Hàn Dĩ Xuyên từ từ bước xuống giường, cô bước đến bên cửa sổ và kéo rèm ra, nhìn ra khung cảnh bên ngoài, cô chẳng còn chút tâm trạng nào để ngắm cảnh nữa, khi nhìn xuống bên dưới thì thấy một đội vệ sĩ đứng canh rất chuyên nghiệp.

Cô sợ hãi quay lại giường, đi ra mở cửa nhưng vẫn không được, cô đành bỏ cuộc và quay lại giường.

Xem ra cô có nằm mơ cũng đừng nghĩ đến chuyện có thể ra khỏi đây!

Từ Lâm, hán muốn nhốt cô cả đời, đến lúc cô trở thành một bộ xương khô!

Chiếc Lamborghini vừa ra khỏi cổng của Đại Từ đã bị một chiếc BMW chặn lại.

Phạm Diệc từ trên xe bước xuống và đi tới gõ cửa kính xe của Từ Lâm.

Cửa kính dần hạ xuống, gương mặt lạnh đến từng góc cạnh của Từ Lâm dần hiện ra, nhàn nhạt hỏi

- Phạm Tổng, có việc gì cần chỉ giáo sao?

Giương mặt Phạm Diệc đầy sát khí, hung hăng đâm mạnh vào xe của Từ Lâm

- Đừng nhiều lời, anh mang tiểu Xuyên đi đâu rồi?

Từ Lâm nhếch môi sang một bên, nở nụ cười châm chọc và nói

- Dĩ Xuyên ở bên cạnh tôi rất tốt, từ đây anh không cần tìm cô ấy nữa, không phải tôi qua hai người đã nói rất rõ với nhau rồi?

Phạm Diệc càng lúc càng không thể nhẫn nhịn được nữa, anh gần như sắp xé nát cả kính xe rồi, ánh mắt nổi lên từng ti máu

- Từ Lâm, tao hỏi mày lần cuối, mày đem cô ấy đi đâu rồi?

Từ Lâm ném cho anh một cái nhìn khắt nghiệt, không hề có chút nhân nhượng nào mà nói

- Tôi để cô ta trên giường của mình đấy! Từ từ lột sạch quần áo của cô ta, sau đó tùy ý chơi đùa, rất kích thích đấy! Và còn, lúc Hàn Dĩ Xuyên được tôi làm cho sướng, anh có muốn biết khuôn mặt cô ta dâm đãng thế nào?

Phạm Diệc không thể tiếp tục nghe những lời vô sỉ của Từ Lâm nữa, anh gầm lên trong đau đớn

- Từ Lâm, mày im ngay cho tao! Tao không cho phép mày nói cô ấy như vậy!

Từ Lâm ngược lại rất bình tĩnh, nụ cười tàn độc càng đậm

- Nằm dưới thân tôi rên rỉ cầu xin tôi muốn cô ta, Hàn Dĩ Xuyên mà anh yêu là con dâm phụ như vậy đấy, rất khao khát có được đàn ông! Món đồ chơi thú vị như vậy sao anh lại không thể thưởng thức trước nhỉ?

Phạm Diệc càng rống to hơn nữa, trái tim anh như bị đâm từng nhát, từng nhát.

Rất đau!

Người con gái mà anh luôn yêu thương, bảo vệ lại bị một tên không bằng sức vật cường bạo hết lần này đến lần khác mà anh lại như một thằng ngốc không biết gì, để cô đau khổ một mình, để cô dẫn vật một mình.

Phạm Diệc anh chưa từng thấy mình vô dụng như lúc này!

Bây giờ anh lại phải nghe chính miệng tên súc sinh đã làm nhục người anh yêu nói những lời xúc phạm, sỉ nhục cô. Anh hận không thể một đám đánh vào mặt hắn!

- Từ Lâm, mày câm miệng cho tao! Mau trả tiểu Xuyên lại cho tao! Thằng khốn!

Từ Lâm khinh thường nhìn anh, nụ cười càng lúc càng lạnh khốc

- Trả? Đợi tôi chơi chán rồi sẽ trả!

Dứt lời, hắn cười trừ tức Phạm Diệc và đóng kính xe lại, ra lệnh với thuộc hạ

- Lái xe!

Phạm Diệc vẫn kiên cường bám chặt cửa xe, đuổi theo cả chiếc xe và gầm lên

- Từ Lâm, mày dừng lại cho tao! Trả tiểu Xuyên lại đây! Từ Lâm!

Mặc cho anh đuổi theo, chiếc Lamborghini vẫn dứt khoát chạy đi.

Phạm Diệc vô lực đi tới trước xe mình, vừa hít thở phì phò, vừa tức giận đâm mạnh vào cửa kính xe khiến cho lớp thủy tinh vỡ ra, tay anh chảy rất nhiều máu!

Còn cả tiếng hít thở nặng nề của anh

- Tiểu Xuyên, đợi anh!

Trên chiếc Lamborghini đã đi xa, Từ Lâm nhếch mép cười lạnh lùng và tàn nhẫn, ánh mắt tầng tầng sát khí.

Hàn Dĩ Xuyên!

Để cô ở bên cạnh hắn cả đời, hắn không tiếc mạng của bất kỳ ai!

Chương 32: Thủ đoạn hèn hạ!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 32: Thủ đoạn hèn hạ!

Cao ốc Đại Từ

Phòng làm việc của Phó giám đốc.

Từ Thiên Tàn đang ngồi trước bàn làm việc để xử lý một số văn kiện, trợ lý từ bên ngoài bước vào, đem một đóng tài liệu đặt lên bàn của anh ta

- Tàn tổng, đây là những thông tin về cô Hàn mà anh cần!

Từ Thiên Tàn dừng công việc đang làm lại, cầm tất cả tài liệu liên quan đến Hàn Dĩ Xuyên mà trợ lý vừa mang đến lên xem.

Người trợ lý đứng bên cạnh đợi giao phó.

Từ Thiên Tàn vừa xem vừa hỏi

- Cô ấy có quan hệ gì với Từ Lâm?

Người trợ lý trả lời thành khẩn

- Thật sự chưa thể xác định rõ mối quan hệ giữa hai người họ là gì, nhưng có tin đồn nói rằng Từ tổng mở rộng phạm vi hoạt động cho tổ thiết kế và cho nhóm thiết kế của cô Hàn đến Đại Từ thực tập là để có được cô Hàn!

Gương mặt Từ Thiên Tàn dần chuyển sang căm ghét, anh ta lấy số điện thoại của Hàn Dĩ Xuyên trên tài liệu và gọi, nhưng nhận lại chỉ là một giọng nữ máy móc. Anh ta không vui vẻ điện thoại xuống, tiếp tục hỏi trợ lý

- Hiện giờ cô ấy đang ở đâu?

Trợ lý ho khan vài tiếng rồi trả lời

- Tàn Tổng, đêm qua ở bữa tiệc của Phạm Tổng, có người đã nhìn thấy cô ấy đi cùng Lisa!

Rầm

Từ Thiên Tàn lộ ro vẻ bất mãn, đập mạnh tay xuống mặt bàn, giọng trầm thấp nói lớn

- Từ Lâm, tại sao lúc nào mày cũng đến tranh giành những thứ tao muốn vậy?

Trợ lý bị gương mặt ghê sợ của anh ta dọa cho tay chân luống cuống, muốn rời đi nhưng lại không dám, đành liều mạng hỏi

- Tàn Tổng, anh còn việc gì giao phó không ạ?

Từ Thiên Tàn hình vào bức ảnh của Hàn Dĩ Xuyên trên bàn, nụ cười như thiên sứ của cô làm cho gương mặt anh ta dần trở nên hoà hoãn hơn, anh ta phất tay với trợ lý, ý bảo cậu ta đi ra ngoài.

Trợ lý như vừa được sống lại, liền vác chân lên cổ mà chạy.

Hội quán của giới quý tộc.

Chiếc Lamborghini dừng lại ở bãi đậu xe, Triết Liệt bước xuống mở cửa cho Từ Lâm, hai người cùng đi vào bên trong hội quán.

Họ vừa đến đại sảnh thì đã có người đứng đợi từ lâu, đó không phải ai khác mà chính là lão Tam ở Đài Loan và một vài tên thuộc hạ thân tín của ông ta.

Thấy Từ Lâm bước vào, tất cả bọn họ đều đồng loạt cúi đầu uy nghiêm, lão Tam thì cười hớn hờ, miệng đã sắp rộng đến vành tai, hai tay đưa ra trước mặt Từ Lâm

- Từ tiên sinh, đã lâu không gặp! Hề hề, chuyện lần trước đã thất lễ với ngài rồi, hôm nay tôi đặc biệt mời ngài đến là để chân thành kính rượu tạ lỗi với ngài!

Gương mặt Từ Lâm trước sau vẫn lạnh băng như vậy, hắn không nhận cái bắt tay của lão Tam mà cùng Triết Liệt bước thẳng vào trong, hoàn toàn không xem ai ra gì, hống hách, ngạo mạn, biến khách thành chủ!

Lão Tam cố nhẫn nhịn nổi nhục này, ông ta vẫn đang nặn ra nụ cười giả tạo đó, cùng thuộc hạ đi vào trong.

Hai người ngồi vào hai vị trí chủ toạ trên bàn.

Triết Liệt đứng phía sau Từ Lâm, ánh mắt cảnh giác quan sát kỹ mọi thứ diễn ra xung quanh.

Căn phòng này bây giờ toàn bộ đều là người của lão Tam

Từ Lâm vẫn điềm nhiên thưởng thức trà trên bàn, không hề quan tâm đến những khẩu súng đang chỉ về phía mình. Hắn không phải tên ngốc, lão Tam mở lời mời hắn dùng cơm trưa chắc chắn là để trả thù cho mười mấy thuộc hạ của ông ta từng bị Từ Lâm giết và mang thủ cấp đến.

Lão Tam đã chú ý quan sát sắc mặt của Từ Lâm từ lúc hắn bước vào cho đến giờ, nhưng không thể đọc được bất kỳ suy nghĩ nào trên gương mặt của hắn cả; vẫn trầm ổn, thản nhiên, lạnh lùng không chút biểu cảm gì khác, giống như rô-bốt vậy!

Lão Tam chỉ còn biết tới đâu tính tới đó, nhưng thù nhất định hôm nay ông ta phải trả. Nhìn phía sau Từ Lâm chỉ có một mình Triết Liệt, lão Tam không khỏi kinh sợ, bắt đầu đề cao cảnh giác con mãnh hổ này, bước vào địa bàn của kẻ địch mà lại dám dẫn theo một thuộc hạ duy nhất. Điều này khiến ông ta không thể phân tích được chiến thuật của Từ Lâm cũng như mưu kế của hắn!

Nhất định phải cẩn thận mới được!

- Từ tiên sinh, hôm nay tôi đặt biệt cho đầu bếp chuẩn bị một bữa trưa thịnh soạn để tiếp đãi ngài, cũng như chân thành tạ lỗi với ngài!

Từ Lâm ưu nhã đặt tách trà xuống bàn, một tay đặt trên bàn, các ngón tay thon dài gõ nhịp nhàn, tay kia chống lên vịn ghế và ngón trỏ gãi gãi vùng mi tâm, giọng lạnh lùng vang lên như từ địa ngục

- Lão Tam, ông đến tạ lỗi với tôi không phải dễ dàng quá? Thuộc hạ của ông chết thảm như vậy mà ông vẫn muốn hoà hoãn với tôi?

Gương mặt già nua của lão Tam cứng ngắc nhưng cũng nhanh bị nụ cười giả tạo như thằn lằn của ông ta che lấp

- Từ tiên sinh, ngài thật biết đùa, chỉ là vài tên thuộc hạ bỏ đi, hơn nữa bọn họ lại đắc tội với ngài; Từ tiên sinh không phải không biết, chúng ta là đối tác làm ăn đã lâu, bên nặng bên nhẹ, lão Tam tôi đương nhiên phải biết cân nhắc rồi!

Bộp bộp bộp

Từ Lâm ngồi thẳng người lên và vỗ tay tán thưởng

- Hay lắm! Lão Tam, nếu ông đã có thành ý như vậy thì Từ mộ dĩ nhiên không dám thất lễ rồi!

Lão Tam mừng thầm trong bụng, ông ta vỗ ngực mà cười, lớn giọng gọi phục vụ đưa món ăn và rượu lên.

Rượu vừa được rót ra, hai người liền cùng nhau nâng ly.

Lão Tam ho khan vài tiếng rồi cười cười nói

- Từ tiên sinh, tôi biết ngài vẫn đang mở rộng địa bàn của BAMs, ngài xem BAMs đã dần nuốt trọn cả thế giới, nhưng ngài cũng không thể khai trừ Death được!

Từ Lâm vẫn rất tự nhiên thưởng thức rượu, không có chút biểu hiện bất ngờ gì trước những lời mà lão Tam vừa nói cả.

Lão Tam vẫn cố gắng thuyết phục Từ Lâm

- Nếu ngài có thể suy nghĩ lại, ngài có thể nhường lại một phần địa bàn ở Trung Đông cho chúng tôi không? Đông Nam Á là vùng mà chúng tôi đã muốn thống trị từ lâu, nhưng hiện giờ đó là địa bàn của Death, chúng tôi thật sự không muốn đụng độ với họ.

Từ Lâm nhếch môi cười một bên, ánh mắt vẫn vô cùng sắc lạnh.

Lão Tam thật sự rất cáo già, nhưng ông ta thực sự không có gan đưa ra yêu cầu ngông cuồng này trước mặt Từ Lâm nên phía sau ông ta nhất định là có một người khác.

- Lão Tam, ông thực sự quá đề cao Từ mộ rồi, địa bàn của BAMs không lớn đến vậy! Nếu các ông muốn mở rộng địa bàn, vậy thì cứ đến thương lượng với lão đại của Death!

Lão Tam không ngờ Từ Lâm sẽ từ chối thẳng thừng như vậy. Trong giới Hắc đạo không ai là không biết tình huynh đệ sâu như biển cả của Từ Lâm- thủ lĩnh của BAMs và Doãn Thiên Duật - lão đại của Death.

Lần này vì có sự trợ giúp của Hắc Long nên lão Tam mới dám đề nghị Từ Lâm nhượng lại địa bàn, nhưng yêu cầu của Hắc Long là lấy địa bàn của BAMs chứ không phải Death.

Lão Tam uống một hơi rượu rồi cười gượng

- Từ tiên sinh, ngài thật biết đùa, ngài xem khu vực Trung Đông này không phải là nguồn cung cấp nguyên liệu sản xuất vũ khí tốt nhất sao? Chúng tôi có thể đảm bảo khâu khai thác và vận chuyển để giúp BAMs tiết kiệm một khoản chi phí lớn và BAMs chỉ cần chi trả phần chi phí mua lại nguyên liệu, ngài thấy thế nào?

Từ Lâm cười nhạt, tiếp tục uống rượu. Đến khi hần muốn mở lời thì đột nhiên đưa tay lên chống ở vùng thái dương

- Lão Tam, ý kiến của ông, tôi cảm thấy....

Triết Liệt kinh ngạc bước lại gần hỏi Từ Lâm

- Từ tiên sinh, ngài làm sao vậy?

Từ Lâm liên tục bóp trán, rồi đến vùng thái dương, mi tâm hoặc cố gắng mở to mắt, hần lắc đầu cho tỉnh táo

- Tôi không sao.....!

Lão Tam thấy thời cơ đã đến, vội quan tâm hỏi han

- Từ tiên sinh, ngài không khỏe sao?

Từ Lâm chống tay lên bàn, thân ảnh cao lớn dần dần đứng lên nhưng ngay lập tức con chóng mặt liền ù tối, Từ Lâm đưa tay xoa mạnh thái dương lần nữa, lắc lắc đầu để nhìn rõ mọi thứ trước mắt, hần khom người xuống một cách chật vật.

Triết Liệt hoảng loạn không biết phải xử lý thế nào, cậu ta đưa mắt nhìn xung quanh, vô cùng cảnh giác, vội đỡ lấy Từ Lâm

Lão Tam bắt đầu gỡ bỏ lớp mặt nạ của ông ta xuống, cười vang như sấm và ra lệnh cho thuộc hạ

- Tất cả anh em, thời khắc báo thù đã đến, hôm nay ai giết được Từ Lâm, ta sẽ thưởng cho người đó!

Triết Liệt không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy, không dám chậm trễ liền rút súng ra

Pằng pằng pằng

Cậu ta liên tục nổ súng về phía kẻ địch, vừa chiến đấu vừa nói với Từ Lâm

- Từ tiên sinh, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!

Từ Lâm ngồi xuống ghế, một tay bóp bóp mi tâm, một tay xoay xoay con dao bấm nhỏ

Chúu

Con dao nhanh chóng bay thẳng về phía lão Tam nhưng lại không trúng người ông ta mà lại vọt qua đỉnh đầu ông ta, găm thẳng vào tường.

Lão Tam vừa thoát khỏi sợ hãi đã nhanh chóng rút súng ra, nhắm về phía Từ Lâm mà bắn.

Pằng

Nhưng ông ta chưa kịp bóp cò thì khẩu súng đã bị trượt ra khỏi tay, bàn tay ông ta bị trúng một viên đạn.

Là Từ Lâm nổ súng!

Lão Tam không thể tin vào mắt mình nữa, Từ Lâm rõ ràng đã trúng thuốc mê của ông ta mà vẫn có thể nổ súng chính xác như vậy!

Hắn là ma sao?

Từ Lâm cười nhạt, nói với Triết Liệt

- Việc gì phải vội?

Triết Liệt không hiểu Từ Lâm rốt cuộc đang mưu tính điều gì nhưng với tình hình bây giờ, bọn họ không thể lấy trứng trời đá được, nhanh chóng rời khỏi đây mới là lựa chọn sáng suốt nhất!

- Từ tiên sinh, chúng ta phải đi thôi!

Tiếng súng nổ vẫn vang khắp phòng, tiếng kêu la thảm thiết vẫn tiếp diễn...

Từ Lâm cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo mà nói với lão Tam

- Thạc Diễm Diễm, 24 tuổi- nghiên cứu sinh lĩnh vực thủy sinh tại Úc; Kiều Oanh, 53 tuổi- giảng viên đại học Hồng Kông....

Lão Tam như bị điểm phải tử huyệt, ông ta rống lớn với đám thuộc hạ

- Dừng tay!

Không gian dần dần trở nên tĩnh lặng, mùi máu tanh vẫn nồng nặc bên mũi...

Lão Tam mặt tái mét, chỉ thẳng vào mặt Từ Lâm

- Từ Lâm, mày dám đụng vào vợ con tao, tao nhất định không tha cho mày!

Từ Lâm liên tục bóp bóp mi tâm, lắc lắc đầu để tỉnh táo, hấn gơ tay bảo Triết Liệt đưa thứ thứ đã chuẩn bị ra.

Một chiếc tablet được Từ Lâm mở ra và đặt lên bàn, hướng xem dành cho lão Tam

"Ba, cứu con với, cứu tiểu Diễm...!"

"Lão Tam, tôi sợ lắm, bọn họ nói sẽ cắt hết tay chân của tôi, huhu, lão Tam..."

Tay lão Tam run run, ông ta căm phẫn nhìn Từ Lâm

- Từ Lâm, mày muốn gì, dùng hai người phụ nữ để đổi lấy an toàn cho mình, Từ Lâm, mày bị ôi thật!

Trong chiếc tablet kia đang phát trực tiếp hình ảnh vợ con lão Tam nằm trong tay đám thuộc hạ của Từ Lâm, bọn họ bị trói chặt tay chân và treo trên cao, dưới chân là một thùng nước lớn, khung cảnh là một cái nhà hoang cũ kỹ.

Từ Lâm bóp bóp trán, lắc đầu tiếc nuối

- Không, tôi không dùng mạng của bọn họ để rời khỏi đây, mà thứ tôi muốn là kẻ đứng sau lưng ông và địa bàn ở Bắc Phi của các ông!

Lão Tam tức đến sắp vỡ gân máu, không thể nuốt nổi vụ thua lỗ này.

- Từ Lâm, trong giới hắc đạo rất nhiều tổ chức luôn khiếp sợ mày vì các chiêu trò hèn hạ của mày, hôm nay được lĩnh giáo, thật sự cao tay!

Từ Lâm đưa chiếc tablet cho Triết Liệt, gật đầu hạ lệnh.

Ngay lập tức lão Tam cuống quýt hét lên

- Là Hắc Long, ông ta muốn bắt tay với tôi để loại bỏ cậu, còn về địa bàn ở Bắc Phi, tôi nhường, tôi sẽ nhường ngay!

Triết Liệt vẫn chưa nhận được lệnh tha cho hai người kia, lão Tam sợ đến run cầm cập, không dám chậm trễ liền ra lệnh cho thuộc hạ rút lui khỏi địa bàn.

Từ Lâm gật đầu lần nữa, Triết Liệt liền hạ lệnh tạm tha cho bọn họ.

Từ Lâm chật vật đứng lên nhưng vẫn toả ra khí thế bức người, hấn nhìn lão Tam và nở nụ cười tàn độc

- Hẹn gặp lại ở Hắc Long Bang!

Sau đó đi ra khỏi cửa lớn, Triết Liệt cũng đi theo sau; đám thuộc hạ của lão Tam như chuột gắp phải mèo, không dám có chút hành động nào.

Lão Tam xác định Từ Lâm đã rời khỏi hội quán, liền lấy điện thoại gọi cho Hắc Long.

Ngồi yên lặng trên giường, hai chân Hàn Dĩ Xuyên đã hơi dũi thẳng nhưng đầu gối vẫn cong lên, cô gục đầu vào giữa hai đầu gối, mái tóc dài mượt xoã xuống che hết gương mặt tái nhợt của cô, hai tay cô ôm lấy hai bắp chân, yếu ớt, vô lực; tấm chăn màu đen dày bị đặt sang một bên. Trên chiếc giường

màu đen, cô gái nhỏ với làn da trắng hồng, mịn màng, trên khắp tay chân đều là những dấu vết kích tình ái muội, chiếc áo somi trắng che đến bẹn đùi tạo nên một bức tranh tương phản sâu sắc.

Thình thoảng Hàn Dĩ Xuyên lại ngẩng đầu lên nhìn ra khung cảnh ngoài cửa sổ, ánh mắt trong veo đầy tuyệt vọng, cô im lặng mà không có tiếng khóc nào.

Ở trên bàn vẫn còn đặt bữa trưa của cô, tất cả còn nguyên vẹn, cô chưa hề đụng vào!

Cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa lịch sự vang lên, cô biết lại là thím Vương.

Hai mắt sáng trưng, cô khăn trương chạy vội xuống giường và bước đến cửa phòng đang dần mở ra.

Trên tay thím Vương là vài bộ váy ngủ mới, nhìn qua thì Hàn Dĩ Xuyên biết Từ Lâm sẽ không bao giờ để cô ra ngoài nữa!

Thím Vương cười hiền hậu và nói

- Hàn tiểu thư, đây là quần áo mà thiếu gia dặn chuẩn bị cho cô!

Phía sau thím Vương là hai người làm khác, bọn họ nghe lệnh bà mà đi vào trong dọn bát đĩa cho Hàn Dĩ Xuyên, nhưng khi bung ra cửa, cả hai đều lo ngại nhìn thím Vương, vì cơm trưa vẫn còn nguyên vẹn.

Thím Vương sững sờ nhìn cô gái nhỏ đứng trước mặt, cô không có ý định giải thích, cũng không muốn nhận số quần áo trên tay bà, thím Vương đành đưa cho một người làm đem vào bên trong đặt.

Bà thờ dài nhìn Hàn Dĩ Xuyên

- Hàn tiểu thư, việc gì cô phải làm khổ bản thân mình như vậy, cô ngoan ngoãn nghe lời thiếu gia thì cậu ấy sẽ vui vẻ cho cô ra ngoài thôi!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn ra bên ngoài cửa, hai vệ sĩ cao to đang đứng canh rất nghiêm, không hề có chút lơ là nào! Cô biết nếu cứ cứng đầu xông ra cũng sẽ bị lôi vào lại mà thôi, cô mệt lắm rồi, cô không muốn đôi co với bọn họ nữa!

Chỉ thử hỏi thím Vương một câu

- Thím Vương, cháu không thể gọi điện thoại sao ạ? Chỉ hai phút thôi có được không? Cháu thật sự rất lo cho mẹ!

Thím Vương áy náy nhìn cô

- Hàn tiểu thư, cô đừng như vậy, thiếu gia đã dặn là không được để cô liên lạc với bên ngoài. Tôi cũng không có cách giúp cô!

Hàn Dĩ Xuyên thất vọng gật đầu, cô mấp máy môi

- Cháu hiểu rồi!

Sau đó bước từng bước lững thững về giường và ngồi xuống như lúc này thím Vương chưa vào.

Cô từ bỏ rồi!

Cô cũng quá mệt rồi!

Thay vì cô cứ gồng hết sức để chống đối thì chi bằng cô thoả hiệp, như vậy ít ra cô vẫn còn sống!

Cô không tin Từ Lâm sẽ không chán cô, người như hắn có lẽ chỉ cần khoảng hai đến ba tháng sẽ chán cô ngay, khi đó cô vẫn có thể trở về với mẹ, về thực hiện ước mơ của mình!

Đến lúc đó, cô phải sống thật tốt!

Thím Vương đau lòng thở dài, bà vừa muốn bước đi thì nghe giọng khàn khàn yếu ớt của Hàn Dĩ Xuyên vang lên

- Thím Vương, cháu đói rồi!

Từ trong tiệm thuốc bước ra, Triết Liệt mở cửa ngó vào vị trí lái chính rồi đưa một gói thuốc cho Từ Lâm.

Từ Lâm ngồi ở ghế sau, nhận thuốc xong rồi uống ngay để lấy lại tỉnh táo.

Triết Liệt vừa khởi động xe vừa nói

- Ngài làm vậy thật sự rất mạo hiểm!

Từ Lâm rút một điều xì gà ra, ngậm vào miệng và châm lửa, hần cười nhạt

- Cậu sợ?

Triết Liệt thờ dài, cậu ta thực không ngờ Từ Lâm lúc đó biết rõ trong rượu có thuốc mà vẫn uống, sau đó lại dùng đến ván bài đen tối nhất là mạng của vợ con lão Tam, làm vậy thực sự quá nguy hiểm! Lúc đó chỉ có hai người mà phải đấu với hơn vài chục người, lại ở trong sào huyệt của chúng!

Nếu Từ Lâm không đủ tinh táo thì hôm nay hai người họ đã đến tây thiên lâu rồi!

- Ông ta muốn chơi thì tôi cũng nên tiếp đãi, dù sao trò chơi cũng đã bắt đầu!

Triết Liệt không dám nhiều lời, chuyên tâm lái xe.

Biệt thự Từ gia, phòng ăn.

Trên bàn ăn hiện giờ có ba người, Từ Ngự Phong ngồi ở vị trí chủ nhà, Từ Thiên Tần và Bạch Sính Đình ngồi đối diện nhau.

Thức ăn đã có đầy đủ trên bàn.

Bạch Sính Đình cười ngọt ngào, liên tục gấp thức ăn cho chồng và con trai.

Từ Ngự Phong ăn được một lúc liền hỏi

- Tiểu Lâm lại không về nhà? Thiên Tần, ở công ty ba chẳng thể nói chuyện riêng với anh con, có thời gian con hãy quan tâm nó giúp ba!

Nụ cười trên môi Bạch Sính Đình cứng ngắc nhưng vẫn cố gắng che giấu, vờ tán thành ý kiến của chồng

- Phải đấy Thiên Tần, anh con quanh năm rất ít khi về nhà, nếu có gặp thì con cũng nên bảo nó về thăm ba đi!

Từ Thiên Tần miễn cưỡng gật đầu, thăm thờ dài

- Bà nội cũng thật là, sao lại tặng anh ấy cả một biệt thự như Đài Song Khê kia chứ? Làm anh ấy lưu luyến chỗ đó mà chẳng chịu về nhà!

Câu nói này của Từ Thiên Tần quả nhiên đã khiến Từ Ngự Phong không vui, cũng may là Bạch Sính Đình tinh ý nên đã nhanh chóng xoa dịu con giận của ông, nếu không thì không biết hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào!

Trong lòng Bạch Sính Đình và Từ Thiên Tần đều biết rõ, Từ Ngự Phong chỉ xem Từ Lâm là con trai duy nhất của mình!

Mẹ con bọn họ qua nhiều năm rồi cũng không còn kỳ vọng vào cái thứ tình cảm gia đình đó nữa, cái bọn họ muốn có được bây giờ là Đại Từ!

Từ Thiên Tần cũng không muốn lại có một trận đại chiến, liền chuyển đề tài

- Ba, ba còn nhớ Hắc Long không?

Từ Ngự Phong giật mình khi nghe thấy cái tên này, ông quan tâm hỏi

- Tại sao con lại nhắc đến ông ta?

Từ Thiên Tần nghiêm túc trả lời

- Con có vài người bạn làm quản lý ở bến tàu, lần trước gặp mặt con có nghe họ nói đã nhìn thấy Hắc Long và anh con gặp nhau ở bến tàu!. Sau đó con thử điều tra thì biết được hiện giờ bọn họ đang tranh chấp địa bàn rất gay gắt.

Hai tay Từ Ngự Phong run run, ông vẫn còn nhớ như in những tội ác mà Hắc Long đã gây ra cho con trai Từ Lâm của ông, năm đó ông không giết ông ta đã quá nhân từ rồi, bao nhiêu năm qua, Hắc Long mai danh ẩn tích, không xuất hiện trên giang hồ, bây giờ đột nhiên xuất hiện, chắc chắn sóng gió lại sắp đến!

Từ Ngự Phong cầm ly rượu lên và uống một ngụm, thờ dài

- Thiên Tần, chuyện này rất phức tạp và nguy hiểm, con không nên dính vào thì tốt hơn!

Từ Thiên Tần vờ gật đầu, tiếp tục dùng cơm, cúi đầu xuống cười nham hiểm

Bạch Sính Đình lại đang suy tư gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Muốn em trở thành tình nhân của tôi! (H+)

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 33: Muốn em trở thành tình nhân của tôi! (H+)

Trở về Đài Song Khê, đầu óc Từ Lâm đã tỉnh táo hẳn, hắn bước vào đến phòng khách thì thấy rất nhiều người làm và cả thím Vương đều đang tụ tập lại trước sofa, còn có tiếng cãi nhau

- Tôn tiểu thư, chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Cô nên về đi, thiếu gia quay lại mà nhìn thấy cô thì cậu ấy sẽ nổi giận đấy!

Đó là giọng của thím Vương đang cố tình đuổi khách, người bị đuổi nhất quyết không chịu đi

- Cái gì mà nổi giận chứ? Tôi là người phụ nữ của Lâm, anh ấy tại sao phải nổi giận với tôi? Tôi thấy các người đứng là chẳng biết phép tắc gì!

Thím Vương định lên tiếng thì giọng nói lạnh lùng xa cách của Từ Lâm đã vang lên phía sau

- Chuyện gì mà ồn ào vậy?

Tất cả người làm đều dần dần tản ra hai bên, cúi gằm mặt, không dám lên tiếng.

Thím Vương đành nhẫn nhịn người phụ nữ trước mặt, cung kính cúi chào Từ Lâm.

- Thiếu gia, thật sự xin lỗi, tôi không ngờ đuổi mãi mà cô ấy không chịu đi!

Từ Lâm dĩ nhiên không hài lòng với lời giải thích của thím Vương, thím Vương biết không thể giấu nên đành phải nói ra

- Là Hàn tiểu thư nhờ tôi cho cô ấy vào!

Mi tâm của Từ Lâm nhú chặt đến khó coi, hắn lấy ra một chiếc thẻ vàng và ném xuống bàn, giọng lạnh nhạt cất lên đầy dọa nạt

- Cầm tiền rồi rút cho tôi! Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa! Nếu chệch ít thì cứ liên hệ với luật sư của tôi!

Tôn Phi Ngải rơm rớm nước mắt nhìn Từ Lâm, cô ta cầm tấm thẻ lên, giọng nói uất ức

- Lâm, anh không thể vô tình như vậy được!

Từ Lâm nhìn cô ta bằng ánh mắt chán ghét, không nói tiếng nào mà đã sai bước lên lầu.

Tôn Phi Ngải mặc dù không muốn cũng phải dời khỏi, một người như Từ Lâm không thể trêu chọc được!

Nhưng cô ta không phục, vừa rồi cô ta có nghe thím Vương nhắc đến Hàn tiểu thư, chẳng lẽ là Hàn Dị Xuyên?,

Như vậy có nghĩa là Hàn Dị Xuyên đang ở đây!

Ra gần đến cổng, Tôn Phi Ngải liền kéo một người làm tới và hỏi

- Ở đây đang có người phụ nữ khác sao?

Cô người làm lên nhìn đồng nhìn tây rồi trả lời nhỏ

- Là Hàn tiểu thư, cô ấy thật sự rất là đẹp nha, lại dịu dàng tốt bụng nữa, nhưng cũng rất đáng thương, cô ấy bị thiếu gia bắt cóc hay sao ấy, cô ấy chỉ đòi về nhà thôi!

Hai tay Tôn Phi Ngải nắm chặt, móng tay cơ hồ đã sắp khảm vào lòng bàn tay, cô ta thử hỏi

- Là Hàn Dị Xuyên?

Cô người làm thích thú gật đầu

- Đúng vậy đấy, thiếu gia gọi cô ấy là " Dì Xuyên " nghe thân mật nhỉ? Đúng là ghen tị chết mất, cô ấy thật sự là nữ thần đấy!

Tôn Phi Ngải ôm một bụng tức giận mà bỏ đi.

Cô người làm nhìn theo, nở nụ cười đắc ý, khinh thường.

- Không lo làm việc mà ở đây nhiều chuyện!

Cô ấy vừa quay đầu lại nhìn thì thấy thím Vương đang đứng phía sau, quở trách, vẻ mặt cô người làm liền buồn bực

- Thím Vương, cháu chỉ muốn đuổi cô ta một cách nhục nhĩ nhất thôi mà! Ai bảo suốt ngày đến đây cứ tỏ vẻ má thiên hạ, mẹ thiên nhiên với bọn con? Không giống với Hàn tiểu thư, nói chuyện rất dịu dàng, đáng yêu!

Thím Vương lắc đầu cười cười rồi đi vào làm việc của mình.

Râm

Cửa phòng bị một lực lớn đẩy ra rồi lập tức đóng sầm lại.

Từ Lâm hàm hực tức giận bước vào phòng, vừa nhìn thấy Hàn Dì Xuyên đang ngồi trên giường, hần liền bước tới, hung hãn túm lấy cổ tay cô, gương mặt vô cùng đáng sợ

- Hàn Dì Xuyên, em giỏi lắm! Đừng tưởng tôi không biết em đang nghĩ gì, em cho Tôn Phi Ngải vào đội tôi mục đích là để cô ta hầu hạ tôi, còn em thì có thể an nhiên không có chuyện gì, em ám ảnh việc làm tình với tôi, vậy tôi sẽ để em ám ảnh cả đời!

Dứt lời, hần một tay nhanh chóng tháo bỏ carvat.

Hàn Dì Xuyên liều mạng lắc đầu, cô dùng hết sức để rút tay lại nhưng chỉ khiến bản thân đau đớn thôi; hai mắt to tròn, long lanh sợ hãi nhìn hần

- Từ Lâm, anh bỏ tay ra!

Từ Lâm tiếp tục cởi bỏ từng cúc áo somi, làn da màu đồng đầy dụ hoặc cùng với cơ ngực săn chắc dần dần lộ ra, tạo nên một hình ảnh vô cùng gợi tình.

- Nhớ người tình bất lực của em? Muốn lên giường với hần ta?

Hàn Dì Xuyên mở to ánh mắt sợ hãi nhìn hần, cô hét to

- Tôi không có!

Từ Lâm ném chiếc áo somi màu tối sang một bên, môi bạc khẽ nhếch

- Tốt! Cho dù muốn ngủ với hần ta thì cũng đừng mơ đến! Bởi vì....

Hần chợt ngừng lại và tiến lại gần Hàn Dì Xuyên, đè cô nằm xuống giường, môi bạc ghé sát tai cô, nhả ra từng chữ

- Hần đã biết em ở trên giường hầu hạ tôi nhiệt tình như thế nào?

Trái tim Hàn Dì Xuyên theo từng câu từng chữ mà Từ Lâm nói cứ dần quặn lại, cô giãy giụa khỏi tay hần, hét ầm lên, nước mắt cũng chảy dài trên má, cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đau đớn của Phạm Diệc khi nghe những lời tàn nhẫn mà Từ Lâm nói ra.

- Từ Lâm, anh là tên khốn! Tại sao anh lại có thể nói ra những lời đó? Từ Lâm.... anh sẽ chết không được tử tế!

Từ Lâm bóp chặt cằm của cô, một tay khác thô bạo xé toạc chiếc váy ngủ trên người cô

Xoạc

Làn da trắng nõn mà phơi bày toàn bộ trước mắt Từ Lâm, môi lưỡi hần hôn lên khắp mặt cô, dọc khắp cơ thể cô, để lại những dấu hôn mới chồng lên cái cũ.

- Dì Xuyên, cho dù tôi chết cũng phải lôi em theo cùng!

Nước mắt Hàn Dì Xuyên không ngừng rơi, cô giơ chân đập lung tung, không trúng trọng điểm lại nhanh chóng bị Từ Lâm giữ chặt; hai tay chống trên ngực hần, ra sức đánh nhưng chỉ làm đau tay mình; cô vừa hét vừa la

- Từ Lâm... dừng lại....! Anh là tên khốn.... Từ Lâm.... Không!!!! Mau dừng lại.....!

Từ Lâm không để những gì Hàn Dĩ Xuyên nói vào tai, hắn nở một nụ cười rất đáng sợ, nụ cười của ác quỷ; hai mắt hệt như loài sói lang đang tranh giành con mồi, hắn nhanh chóng cõng bỏ những vật cản cuối cùng trên người, thô bạo kéo hai chân cô ra, hạ thân hai người đang tiếp xúc rất gần; không màn đạo đức, hắn tàn nhẫn xâm nhập vào!

- Aaaa!!!! Khôngggggggggg!!!! Từ Lâm.... Dừng lại!!!!!!

Tiếng thét của cô đau đến vô tâm liệt phế, nước mắt tuôn ra như suối, cô không muốn tiếp nhận, không muốn dù chỉ một chút!

Gương mặt Từ Lâm càng lúc càng trở nên sắc lạnh, hạ thân không ngừng loạn động!

Môi bạc đang phủ trên môi anh đào đỏ mọng, vừa mút vừa cắn đến triệt để!

Tay không ngừng xoa nắn bộ ngực sữa đang run rẩy thành đủ hình dạng, còn lưu lại những dấu tay đỏ hỏn.

- Ân!

Môi đột nhiên đau nhức, Từ Lâm liền dừng nụ hôn lại, phát hiện Hàn Dĩ Xuyên vừa cắn vào môi mình, hắn càng phần nộ hơn, tay bóp chặt cằm cô, không thương tiếc gì mà buông những lời sỉ vả

- Con điểm chết tiệt, còn dám cắn tôi?

Hắn đột nhiên rút ra khỏi cơ thể cô khiến thân thể nhỏ bé yếu ớt chưa kịp phản ứng, cô đau đến run rẩy cả người.

Từ Lâm đã mất sạch nhân tính, hắn bước xuống giường và quay mặt về phía Hàn Dĩ Xuyên, hắn cười rất ghê rợn, hung bạo túm lấy mái tóc rối bù của cô, kéo cô đến gần gần.

- Qua đây cho tôi!

Hàn Dĩ Xuyên bị đẩy đến đỉnh cao của sợ kinh hãi, cô vừa dùng sức kéo tay Từ Lâm ra, vừa muốn bỏ trốn ngay lập tức. Cô khóc lóc hét lên

- Từ Lâm... Bỏ tay ra...!

Từ Lâm hoàn toàn điên rồi!

Từ Lâm để gương mặt xinh đẹp như thiên sứ của Hàn Dĩ Xuyên đối diện với con cự long đang hùng dũng dựng đứng, hắn túm chặt tóc cô hơn, tàn nhẫn ra lệnh

- Ngậm nó vào!

Hàn Dĩ Xuyên rất muốn lùi về phía sau nhưng ngay cả cơ hội để quay mặt cũng không có, cô sợ hãi đến phát khóc, lắc đầu như kẻ điên

- Không!!!! Tôi không muốn!!!!

Từ Lâm không cho cô lựa chọn, hắn đẩy mạnh đầu cô tới gần hạ thân hắn hơn, cậy miệng cô ra, trực tiếp tống con cự long to lớn của mình vào chiếc miệng nhỏ của cô! (Biến thái!!!!)

Bị một vật vừa lớn vừa nóng xâm nhập vào khoang miệng khiến Hàn Dĩ Xuyên vô cùng ngợp thở, lại thấy vô cùng nhục nhã vì cô lại bị một gã đàn ông liên tục cưỡng bạo mình nhiều lần bất ép khẩu giao!

Nhân lúc Từ Lâm sơ hở, Hàn Dĩ Xuyên liền mạnh bạo cắn mạnh vào con quái thú trong miệng.

- A!

Từ Lâm khẽ rên một tiếng đau nhức, hắn túm lấy tóc cô, giật mạnh về phía sau, một tay vung lên và tàn bạo hạ xuống gò má cô

Chát

Hàn Dĩ Xuyên bị đánh đến ngã xuống giường, cô đau đớn ôm má, tóc tai bù xù che hết cả mặt; giọng lạnh băng không một chút xót thương của Từ Lâm vang lên

- Có tin tôi nhổ hết răng của em không, con điểm thối?

Chưa dứt lời, hắn lại một lần nữa túm tóc Hàn Dĩ Xuyên lôi lên rất dã man.

Hàn Dĩ Xuyên vừa khóc vừa hét; tim cô như bị đâm từng nhát, từng nhát đến rỉ máu, những lời sỉ nhục này đối với cô không chỉ là cảm giác xúc phạm

mà còn là cảm giác đau đến tận cùng.

- Từ Lâm... anh là tên bệnh hoạn, đồ thần kinh!

Cô khóc đến thương tâm, khóc đến sắp kiệt sức, giọng đã sắp tắt nghẹn nhưng vẫn la hét không ngừng.

Một lần nữa bị con quái thú to lớn kia chặn trong cổ họng, cô chỉ có thể nức nở rất nhỏ; sau gáy và cằm đều bị Từ Lâm giữ chặt, hấn làm vậy để cô không thể dùng răng cắn nữa!

Biết bao nhiêu đợt sóng tình dâng lên, Từ Lâm lại ra lệnh cho Hàn Dĩ Xuyên, bắt cô thực hiện bao nhiêu động tác đáng xấu hổ, thay đổi bao nhiêu tư thế làm tình với nhau....

Hàn Dĩ Xuyên thấy vô cùng nhục nhã, cô như một kỹ nữ hèn mọn quý dưới thân hấn hầu hạ, liên tiếp tiếp nhận từng đợt ra vào hung bạo của hấn, đón nhận những dòng tinh hoa nóng hổi của hấn rót vào khoang miệng, cơ thể....

- Từ Lâm... xin anh... tôi không chịu nổi nữa....!

Mặc kệ cô cầu xin, mặc kệ cô có khóc lóc đến kiệt sức, hấn vẫn như một kẻ điên chỉ biết lấp đầy dục vọng khủng khiếp của mình.

- Dĩ Xuyên, ở bên cạnh tôi, ngoan ngoãn hầu hạ tôi không tốt sao?

Cô mệt lắm rồi.

Rất đau, rất đau, nỗi đau thể xác hoà lẫn trong tâm hồn.

- Từ Lâm... làm ơn dừng lại... tha cho tôi được không...?

Không biết cô đã ngất đi và tỉnh lại bao nhiêu lần nhưng vẫn phải liên tục chịu đựng từng trận kích thích của Từ Lâm.

Từ Lâm không phải là người, trái tim hấn và con người hấn không phải làm bằng thịt, mà được đúc bằng băng lạnh và sắt thép.

Chỉ cần hấn bị trêu chọc sẽ ngay lập tức hành hạ người đó đến lúc chỉ còn nửa cái mạng.

Cô thua rồi, cô không nên chơi cái trò chọc tổ ong này!

- Dĩ Xuyên, trở thành tình nhân của tôi!

Từ Lâm, nếu cuộc đời này, cô không gặp hấn, có lẽ sẽ không đi đến bước đường này!

Nếu được quay lại, cô không muốn gặp hấn lần nữa!

Phòng tắm hiện giờ rất nóng do nhiệt độ của nước nhưng dù vậy Hàn Dĩ Xuyên vẫn thấy rất lạnh, cô ngồi ôm gối ở một góc bồn tắm, im lặng và chỉ có im lặng, cô ngây ngốc nhìn những đám bọt xà phòng dưới chân. Cơ thể nhỏ bé trần truồng được giấu trong đống bọt xà phòng đang mang đầy thương tích; tay chân cô toàn những dấu hôn hoặc vết bầm do kháng cự, trên mặt vẫn còn sưng, môi bị rách rưới đến đáng thương, cô nửa câu cũng không nói.

Từ Lâm ngồi đối diện cô, đợi cô cả nửa ngày nhưng cô vẫn ngồi bất động như một cái xác, không chịu nói lời nào!

Hấn không thể kiên nhẫn thêm nữa, hấn ném mạnh chiếc khăn tắm xuống bồn và đứng lên

- Mẹ kiếp, em nói gì được không? Em bày cái bộ mặt đó ra cho ai xem?

Hàn Dĩ Xuyên quả nhiên có động tĩnh, cô bước ra khỏi bồn tắm và lấy quần áo treo trên tường, nói bằng giọng yếu ớt

- Tôi muốn về nhà!

Từ Lâm ngay lập tức cũng bước ra khỏi bồn tắm, bước lại gần Hàn Dĩ Xuyên, túm lấy cổ tay cô và xoay người cô lại, không vui nói

- Em dám!

Hàn Dĩ Xuyên hất tay hấn ra và mặc quần áo vào, cô vô hồn bước ra khỏi phòng tắm.

Từ Lâm cũng nhanh mặc đồ vào và bước theo sau cô.

- Dĩ Xuyên, em đứng lại ngay cho tôi!

Hàn Dĩ Xuyên quay đầu lại, đôi mắt ngân ngấn lệ, cô hét lớn

- Từ Lâm, rốt cuộc anh muốn thế nào nữa thì mới chịu buông tha cho tôi? Anh muốn bức tôi đến mức nào nữa đây?

Từ Lâm đứng yên đó nhìn cô, để cô la hét thoải mái, môi bạc khẽ nhếch lên thành một đường cong nhàn nhạt

- Dĩ Xuyến, rất đơn giản, tôi chỉ cần em trở thành tình nhân của tôi!

Hàn Dĩ Xuyến vừa khóc vừa gập đầu đau đớn, cô bước từng bước khó khăn đến trước mặt Từ Lâm, ngẩng cao đầu nhìn hắn, nhả ra từng chữ

- Không bao giờ!

Môi bạc mím chặt, mắt phượng trừng lên đến đáng sợ, gân xanh nổi khắp trán, Từ Lâm giờ bàn tay lên cao, đang lúc sắp hạ xuống thì

Reng reng reng

Chuông điện thoại của hắn vang lên đúng lúc, ngăn cản cái tát mà hắn sắp giáng xuống gương mặt tái nhợt đầy nước mắt của Hàn Dĩ Xuyến.

Từ Lâm xoay người bước đi và nhận điện thoại. Một lúc sau, nụ cười nhàn nhạt liền nở trên môi hắn; cúp máy, hắn xoay người bước lại trước mặt Hàn Dĩ Xuyến, nhếch môi sang một bên, giọng lạnh lùng vang lên

- Em đi đi!

Rồi lấy điện thoại trả lại cho cô, sau đó đi ra khỏi phòng. Một lúc sau, thám Vượng mang vào cho Hàn Dĩ Xuyến một bộ quần áo mới để mặc ra ngoài.

Hàn Dĩ Xuyến cảm giác Từ Lâm rất lạ, giống như đang che giấu bí mật lớn gì đó có liên quan đến cô, dự cảm mơ hồ về một chuyện xấu sắp xảy ra.

Hàn Dĩ Xuyến vừa ra khỏi cổng của Đài Song Khê, cô cảm giác mình vừa được sống lại, một ngày bị Từ Lâm nhốt trong căn phòng tối đen, ba ngày ba đêm bị hắn điên cuồng cưỡng đoạt trên giường, đối với cô đó là một nỗi ám ảnh kinh hoàng!

Cô nhìn lại phía sau, nhìn Đài Song Khê đang sừng sững hiên ngang dưới ánh mặt trời, đó là địa ngục trần gian mà cô đã trải qua.

Tạm biệt, địa ngục tăm tối của cô!

Tạm biệt, Từ Lâm....!

Bắt một chiếc taxi và trở về nhà, ngồi trên xe, cô bắt đầu mở điện thoại lên, rất nhiều, rất nhiều cuộc gọi nhớ, tin nhắn của Thuyền An, Lê Băng, trưởng phòng Ninh, Phạm Diệc, mẹ cô, còn có một số lạ.

Hàn Dĩ Xuyến đang định gọi lại cho mẹ mình thì chuông điện thoại lại vang lên.

Là Thuyền An!

Cô gấp gấp nhận cuộc gọi.

- Alo, Thuyền An, mình xin lỗi, mình...

Giọng Thuyền An còn gấp gấp hơn cả cô, nước nở đến bật khóc

- Dĩ Xuyến, cậu ở đâu, mau đến bệnh viện đi, bác gái, bác gái xảy ra chuyện rồi!

Hai mắt Hàn Dĩ Xuyến mở to, trái tim như ngừng đập, tay đang cầm điện thoại cũng cứng đờ, cô phải cố gắng lắm mới có thể bình tĩnh mà hỏi lại

- Mẹ tớ bị sao?

Thuyền An vừa khóc vừa nói

- Dĩ Xuyến, bác gái ngất xỉu từ hôm qua..... hức hức... hức hức.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Không thể phẫu thuật!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 34: Không thể phẫu thuật!

Chạy như kẻ mất trí vào bệnh viện, Hàn Dĩ Xuyên xoay người lung lung, hoảng loạn tìm kiếm.

Cô sắp điên lên rồi, vừa khóc vừa chạy đến hỏi y tá đang trực ban; sau khi tìm đến được đây hành lang phòng bệnh mẹ cô đang nằm thì thấy Thuyền An và Phạm Diệc đang ngồi trên ghế trước phòng bệnh.

- Thuyền An, mẹ tớ sao rồi?

Thuyền An vừa lau nước mắt vừa đứng lên, hai mắt sưng húp nhìn Hàn Dĩ Xuyên, ngẹn ngào cất lời

- Dĩ Xuyên, bác gái, bác gái không ổn rồi...!

Giương mặt vốn đã tái nhợt của Hàn Dĩ Xuyên càng nghiêm trọng hơn, cô kéo tay Thuyền An ngồi xuống ghế, gấp gáp hỏi

- Thuyền An, chuyện là thế nào, cậu nói rõ cho tớ nghe!

Thuyền An vừa khóc vừa kể

- Bốn ngày qua, cậu mất tích một cách yên lặng, tớ và Lê Băng, còn cả trưởng phòng Ninh và Phạm Diệc đã tìm cậu bằng mọi cách có thể, Phạm Diệc còn vì chuyện này mà cãi nhau với ba anh ấy một trận.

Thuyền An ngừng một lúc để bình tĩnh hơn, Hàn Dĩ Xuyên đau lòng, áy náy còn cả biết ơn mà nhìn Phạm Diệc.

Thuyền An tiếp tục nói

- Bọn tớ đã bàn với nhau cùng thống nhất ý kiến là không để mẹ cậu biết cậu đang mất tích, bọn tớ nói với bác gái là cậu phải đi công tác cùng vài nhân viên công ty, nơi đó sẽ không có sóng điện thoại, và bọn tớ đã lựa lời khuyên bác gái, cùng nhau chăm sóc bác ấy, nhưng đến hôm qua, khi Lê Băng và tớ đến nhà cậu thì đã phát hoảng khi nhìn thấy bác gái ngất xỉu ở trước cửa, bọn tớ vô cùng sợ hãi; khi bác gái được đưa vào bệnh viện, sau khi bác sĩ đẩy bác ấy từ phòng phẫu thuật ra, họ nói tình hình bây giờ của bác ấy rất xấu, cần phải tiến hành phẫu thuật ngay, nhưng....

Tìm Hàn Dĩ Xuyên theo từng câu từng chữ mà Thuyền An kể đã dần nát vụn ra, nhói đến rí máu; nước mắt nóng hổi, mặn chát lẫn không ngừng xuống gò má cô....

Cô điên loạn kêu lên

- Vậy thì tại sao vẫn chưa phẫu thuật, có phải chi phí phẫu thuật quá lớn, không sao? Tớ có thể đi mượn, làm ơn hãy kêu họ cứu mẹ tớ, tớ chỉ cần cứu mẹ tớ...hức hức....!

Cô khóc đến tan nát cõi lòng, tay ôm chặt ngực mà khóc đến sắp ngã xuống.

Thuyền An cũng khóc rống theo, ôm chặt Hàn Dĩ Xuyên mà khóc.

Phạm Diệc vẫn cố gắng giữ vững lí trí, bước từng bước kiên định tới bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên, nhẹ giọng nói với cô

- Tiểu Xuyên, em vào gặp bác gái trước đi đã!

Anh nhẹ nhàng dìu cô đứng lên và đưa cô vào phòng bệnh. Trong phòng bệnh bây giờ, mẹ Hàn đang nằm im lặng trên chiếc giường màu trắng, gương mặt bà xanh xao đến khó coi; đứng bên giường bệnh là Lê Băng và trưởng phòng Ninh, vừa thấy Phạm Diệc dìu Hàn Dĩ Xuyên vào, họ liền nhường chỗ cho cô.

Trưởng phòng Ninh nhìn bộ dạng của Hàn Dĩ Xuyên bây giờ, không khỏi đau xót; gương mặt nhợt nhạt không chút huyết sắc, môi cô của chuyển dần sang trắng bệch mặc dù máu tụ vẫn còn trên đó, chiếc áo somi cô đang mặc không thể che hết những dấu hôn mờ ám khắp cô, ngực; vừa nhìn qua đã biết cô vừa trải qua những chuyện đáng sợ như thế nào.

Hàn Dĩ Xuyên hoàn toàn ngồi sụp xuống bên cạnh giường của mẹ mình, gương mặt cô trắng bệch như tờ giấy, có lẽ chỉ một vài giây nữa thôi, cô sẽ không còn trụ nổi nữa; hai tay run rẩy cầm bàn tay đang cầm đầy ống truyền dịch của mẹ, nước nỡ không thành tiếng....

- Mẹ... con xin lỗi... con không nên để mẹ ở nhà một mình... con sai rồi... mẹ... mẹ mở mắt ra nhìn con được không? Mẹ đừng như vậy...mẹ... sẽ không sao đâu...con sẽ kiếm được tiền phẫu thuật cho mẹ... mẹ... mẹ sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi.. mẹ... sẽ ổn cả thôi...!

Phạm Diệc đứng sau lưng cô an ủi, đỡ lấy cô để cô không bị ngã.

Tiếng khóc thét chói tai đầy tuyệt vọng của Hàn Dĩ Xuyên phủ khắp phòng bệnh.... Những người bên cạnh cũng không kìm nén được sự xót xa.

Không gian bị thương, u ám thế này chợt bị một tiếng mở cửa của bác sĩ phá tan.

Giọng nói đầy uy nghiêm của bác sĩ vang lên

- Người nhà bệnh nhân, đến phòng tôi một chút!

Ngồi đối diện với bác sĩ trên bàn làm việc của ông ta, Hàn Dĩ Xuyên một hồi chờ đợi những gì ông ta sắp nói.

Vị bác sĩ lấy ra một lọ thuốc đưa tới trước mặt Hàn Dĩ Xuyên

- Cô Hàn, tôi gặp riêng cô là để trao đổi hai vấn đề, thứ nhất đó là nguyên nhân khiến mẹ cô đột nhiên ngất xỉu, thứ hai là việc phẫu thuật của mẹ cô.

Môi nhỏ trắng bệch khê mấp máy

- Bác sĩ cứ nói ạ!

Vị bác sĩ thờ dài rồi chỉ vào số thuốc trước mặt

- Đây là thuốc mà mẹ cô uống một tháng nay?

Hàn Dĩ Xuyên cầm số thuốc đó lên xem rồi nhẹ gạt đầu; vị bác sĩ lại lấy thêm một liều thuốc khác lên cho cô xem.

- Đây là thuốc mẹ cô uống trước kia?

Hàn Dĩ Xuyên xem xong lại gạt đầu; vị bác sĩ cầm cả hai đơn thuốc lên và bắt đầu phân tích

- Mẹ của cô Hàn mắc bệnh tim đã hơn hai mươi năm, có lẽ bà ấy cũng đã nói cô biết năm đó nếu không lựa chọn sinh ra cô thì bà ấy đã có thể phẫu thuật tim.

Hàn Dĩ Xuyên đau đớn gạt đầu, điều này cô đã biết từ lâu, mẹ vì cô mà phải sống với căn bệnh quái ác này suốt hơn hai mươi năm, cô biết điều đó, nhưng cô chẳng thể làm gì cho mẹ, hôm nay lại khiến bà phải ra nông nỗi này, cô cảm thấy mình là đứa con rất bất hiếu!

Bác sĩ nhìn cô một lúc rồi tiếp tục phân tích

- Hơn hai mươi năm qua mẹ cô đã chống chọi với căn bệnh này bằng cách dùng thuốc, thuốc mà mẹ cô được bệnh viện cấp là loại thuốc tốt nhất và có hiệu quả ổn định nhịp tim tốt nhất, cũng có thể dần dần kéo dài tuổi thọ cho mẹ cô; thế nhưng, trong một tháng qua, mẹ cô lại uống loại thuốc kích thích nhịp tim tăng mạnh, loại thuốc này đối với người mắc bệnh tim như mẹ cô giống như một loại thuốc độc ngấm dần dần vào tĩnh mạch mà không ai có thể phát hiện ra, uống trong thời gian dài thì sẽ dẫn đến trường hợp tim đập nhanh đến mức không thể kiểm soát kịp thời, dẫn đến người bệnh choáng váng, ngất xỉu và trường hợp xấu nhất là có thể sẽ tử vong.

Hàn Dĩ Xuyên bị chấn động nặng, suýt chút nữa thì cô cũng ngất rồi, bàn tay run rẩy của cô bám chặt vào bàn, nghe bác sĩ nói tiếp

- Hai loại thuốc mà mẹ cô dùng đều rất giống nhau ở vẻ bên ngoài, nếu không phải người trong ngành y thì sẽ không thể nhận ra; nói khó nghe một chút, tôi đoán đã có ai lén đổi thuốc của mẹ cô!

Ngón tay Hàn Dĩ Xuyên kịch liệt run rẩy, cô ngước mắt khó tin nhìn bác sĩ

- Bác sĩ nói là có người đổi thuốc của mẹ cháu?

Vị bác sĩ nặng nề gạt đầu; hai mắt Hàn Dĩ Xuyên đột nhiên mở to, cô nhớ ra rồi!

Có một lần cô nhìn thấy mẹ uống thuốc, lúc đó cô đã thấy thuốc mà mẹ mình uống khác với thuốc của những đợt trước nhưng cô lại không để tâm lắm, bây giờ mẹ thành ra thế này, cô có hối hận cũng không biết phải làm gì cho mẹ!

Nhưng rốt cuộc là ai đổi thuốc của mẹ cô, mẹ cô từ sáng đến tối rất ít khi ra ngoài, nếu có ra ngoài thì cũng có cô đi cùng, như vậy cô thực sự nghĩ không ra ai đã đổi thuốc của bà.

Kẻ đổi thuốc chắc chắn muốn giết mẹ cô, nhưng bà chẳng kết thù oán với ai, vậy thì rốt cuộc là kẻ nào cơ chứ?

Giữa lúc Hàn Dĩ Xuyên đang phân tích tìm ra kẻ ác độc đó thì vị bác sĩ lại lên tiếng

- Còn về vấn đề phẫu thuật của mẹ cô....

Hàn Dĩ Xuyên khẩn trương vô cùng, cô vội vàng hỏi

- Bác sĩ, tại sao tình hình của mẹ cháu nguy kịch như vậy mà lại không tiến hành phẫu thuật ạ?

Vị bác sĩ chấp hai tay lại đặt trên bàn, thở dài nặng nề

- Tình hình của mẹ cháu hiện giờ đúng là rất nguy kịch, cần phải tiến hành phẫu thuật gấp, nếu không bà ấy có thể sẽ không qua khỏi....

Hàn Dĩ Xuyên kích động hỏi

- Vậy thì tại sao vẫn chưa tiến hành phẫu thuật? Chi phí phẫu thuật quá đắt sao ạ? Không sao ạ, cháu có thể lo được mà, xin bác sĩ hãy cứu mẹ cháu! Cầu xin bác sĩ!

Vừa nói cô vừa kéo tay bác sĩ lay lay, những hàng nước mắt nóng hổi, long lanh cứ liên tục lăn dài trên gương mặt tái nhợt của cô.

Bác sĩ buồn bực chán an cô

- Cô Hàn, cô hãy bình tĩnh! Người có thể cứu mẹ cô là cô chứ không phải tôi!

Hàn Dĩ Xuyên nháu mày khó hiểu nhìn bác sĩ

- Bác sĩ, ý ông là sao?

Vị bác sĩ ngậm ngùi thở dài, có vẻ bất lực

- Khi mẹ của cô vừa được chuyển đến phòng phẫu thuật thì bệnh viện nhận được cuộc gọi của một người đàn ông, anh ta lệnh cho chúng tôi không được phép tiến hành phẫu thuật cho mẹ cô nếu không muốn ngày mai cả bệnh viện biến thành một đồng bằng, đây rõ ràng là một lời cảnh cáo, người đó còn nói là đến khi nào cô chịu đến cầu xin thì mẹ cô mới có thể tiến hành phẫu thuật.

Hàn Dĩ Xuyên như bị điểm phải tử huyệt, cô bất động rất lâu, ánh mắt hình như không còn tiêu cự, sắc mặt càng lúc càng kém hơn. Đầu cô muốn nổ tung, rốt cuộc là kẻ nào lại tàn nhẫn với mẹ con cô như vậy?

Reng reng reng

Chuông điện thoại vang lên mà cô cũng không biết, đến khi bác sĩ phải nhắc nhở liên tục cô mới dần lấy lại ý thức, lấy điện thoại ra nghe, cô còn chưa kịp nói gì thì một giọng đàn ông trầm thấp, lạnh lùng đã vang lên

- Dĩ Xuyên, mẹ em vẫn khỏe chứ?

Hàn Dĩ Xuyên như bị ma nhập, từ từ đứng dậy một cách vô hồn, cô hỏi

- Là anh làm? Từ Lâm, lúc anh bắt giữ mẹ tôi đã lên đồi thuốc của bà, mục đích là ngồi chờ cho đến ngày hôm nay? Anh không cho bệnh viện tiến hành phẫu thuật cho mẹ tôi! Từ Lâm, rốt cuộc anh muốn như thế nào đây? Mẹ tôi không làm gì cả, bà chẳng làm gì đắc tội với anh cả, Từ Lâm, tại sao anh lại làm vậy?

Tiếng cười cợt vui vẻ của Từ Lâm vang lên bên kia đầu dây, cùng với giọng nói sắc lạnh của hắn

- Rất thông minh!, em nói đúng, mẹ em không đắc tội gì với tôi, người đắc tội là em! Tôi cho em mười phút, lập tức xuất hiện trước mặt tôi, nếu không thì chờ xuống địa ngục gặp mẹ em đi!

Hàn Dĩ Xuyên vừa hốt hoảng vừa tức giận, cô muốn nói gì nhưng Từ Lâm đã cúp máy, chỉ còn lại tiếng tút tút dài. Miễn cưỡng cầm điện thoại xuống và nắm chặt trong tay, Hàn Dĩ Xuyên lần nữa quay đầu lại nhìn bác sĩ, như đang cầu xin. Nhưng vị bác sĩ chỉ biết lắc đầu

- Cô Hàn, cô nên làm theo yêu cầu của vị tiên sinh đó, cô chỉ còn hơn một tiếng, nếu chậm trễ, mẹ cô có thể sẽ....

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên nắm chặt, móng tay đã sắp khảm sâu vào lòng bàn tay, cô cắn chặt môi, hít thở khó khăn, cô nhớ đến hành động kỳ lạ của Từ Lâm khi hắn đột nhiên cho cô đi dễ dàng như vậy.

" Em đi đi"

Thì ra mọi chuyện đã nằm trong tầm kiểm soát của hắn, tất cả đã được hắn sắp xếp sẵn như một trò chơi, còn cô chỉ là một trong những thú tiêu khiển của hắn.

Hàn Dĩ Xuyên thơ thẩn bước ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, cô y hệt cái xác di động, lồng ngực bị đâm nát đến đau đớn, hai mắt mông lung không có tiêu cự, nước mắt đã khô cạn rồi.

Từ Lâm tàn nhẫn hơn cô tượng, mạng sống của một người đối với hắn chỉ như một món đồ chơi, có thể hủy diệt bất cứ lúc nào; Từ Lâm, hắn là một tên bạo chúa!

Thuyền An nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên liền chạy ào tới, Phàm Diệc cũng chạy theo.

Lệ Băng đúng lúc này cũng từ phòng bệnh đi ra, thấy Hàn Dĩ Xuyên, cô bước lại gần, thờ dài nói

- Bác sĩ có nói với cậu lý do không thể tiến hành phẫu thuật không? Thật ra bọn tớ đã hỏi rất nhiều lần, bác sĩ đều ngập ngừng không nói ra lý do, Phàm Diệc vì vậy đã thử tìm hỏi các bệnh viện khác, nhưng các bác sĩ ở đó lại lắc đầu nói là khả năng phẫu thuật thành công rất thấp, tớ cảm thấy điều này rất lạ!

Hàn Dĩ Xuyên nghe xong những lời mà Lệ Băng nói, hai tay càng run hơn, hàm răng nghiến chặt, mặt cô cắt không còn giọt máu. Cô bước qua mặt Lệ Băng, không nói lời nào mà đi thẳng.

Lệ Băng ngẩn ra nhìn cô.

Thuyền An thì chặn ngang trước mặt cô, kéo lấy cổ tay cô và hỏi

- Này Hàn Dĩ Xuyên, cậu lại định đi đâu nữa đây? Mấy ngày qua cậu đã chết ở đâu chứ? Mẹ cậu nằm đó mà cậu lại muốn bỏ đi, cậu có còn là người nữa không vậy?

Phàm Diệc và Lệ Băng cùng tiến lại khuyên can Thuyền An.

- Thuyền An, cậu bình tĩnh lại đi! Dĩ Xuyên cũng đau lòng lắm rồi!

- Thuyền An, em không nên mắng tiểu Xuyên như vậy!

Hàn Dĩ Xuyên hất tay Thuyền An ra, nghẹn ngào nói lớn

- Tớ muốn mẹ tớ được phẫu thuật!

Phàm Diệc kéo Hàn Dĩ Xuyên lại và ôm chặt cô trong vòm ngực rộng lớn, vỗ về an ủi.

- Tiểu Xuyên, sắc mặt em không được tốt lắm, hay là em vào nghỉ ngơi trước đi, anh sẽ tìm cách cứu mẹ em!

Thật ra điều mà anh quan tâm hiện giờ không phải những lý do vô lý của các bệnh viện hay những thứ lung tung khác mà anh lo lắng cho tình trạng của Hàn Dĩ Xuyên, anh biết rõ những ngày qua cô ở cùng Từ Lâm, thậm chí anh cũng đoán ra Từ Lâm đã làm những chuyện cảm thú gì với cô, nhưng như vậy thì sao chứ, dù cô có biến thành bộ dạng như thế nào đi nữa thì anh cũng không để tâm, chỉ cần cô khỏe mạnh, chỉ cần cô vui vẻ, chỉ cần cô có thể cười, chỉ cần cô còn ước mơ, chỉ cần cô vẫn lạc quan như trước, chỉ cần cô vẫn là một Hàn Dĩ Xuyên mà anh yêu thì mọi thứ vẫn không thay đổi, anh sẽ không bao giờ bỏ lại cô một mình!

Từ lúc Hàn Dĩ Xuyên đến bệnh viện, Phàm Diệc đã rất lo lắng cho sức khỏe của cô, nhìn gương mặt vốn hồng hào rạng rỡ của cô sau vài ngày đã trở nên nhợt nhạt trắng bệch như vậy, trên môi còn nhiều vết máu tụ chưa tan hết, anh rất sợ cô sẽ ngã xuống.

Hàn Dĩ Xuyên chống hai tay lên ngực Phàm Diệc, đôi mắt ngân ngấn lệ ngược lên nhìn anh, cô nghẹn ngào nói

- Phàm Diệc, anh đã làm rất nhiều chuyện cho mẹ con em rồi, đời này kiếp này em nợ anh một ân tình rất lớn, nếu có kiếp sau, em nhất định sẽ trả lại cho anh! Bây giờ em không thể nhận nhiều hơn nữa; tha thứ cho em kiếp này đã không thể cho anh điều anh muốn, xin lỗi vì em không thể yêu anh!

Phàm Diệc không ngờ trong lúc này cô lại nói những lời từ biệt đó, cảm giác đau rất trong tim cứ lan tràn ra khắp toàn thân anh, anh biết cô ám ảnh về những chuyện mà Từ Lâm đã gây ra cho cô, anh biết cô đang dần vật khờ sở, cũng biết cô đang thấy nhục nhã cùng áy náy. Nhưng, anh không muốn, không muốn cô như vậy chút nào!

Giữa lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, Phàm Diệc nhẹ nhàng cúi đầu xuống, môi mông đặt lên trán cô, hôn nhẹ mà sâu, lại hạ thấp xuống mắt cô, như muốn hôn hết những giọt nước mắt thống khổ của cô; Phải rất lâu anh mới có thể rời khỏi cô, thấp giọng nói

- Tiểu Xuyên, cho dù có xảy ra chuyện gì, anh vẫn yêu em! Cho dù em có thiếu mất tay chân, anh cũng sẽ nuôi em cả đời! Tiểu Xuyên, anh sẽ không bỏ rơi em!

Hàn Dĩ Xuyên này giờ chỉ im lặng và không ngừng khóc; cô đau đầu lắm, đầu cô muốn nổ tung cả rồi!

Nặng đẩy Phàm Diệc ra, cô xoay người bước đi

- Phàm Diệc, em xin lỗi!

Phàm Diệc nhìn theo bóng dáng nhỏ đang dần dần đi xa, lòng anh đau đớn khôn nguôi, cổ họng đã sắp rỉ ra máu.

Nếu như giữa đường không xuất hiện một tên Từ Lâm thì cô đã không đau đến mức này, anh cũng không phải tổn thương như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Từ Lâm, tôi thua rồi!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 35: Từ Lâm, tôi thua rồi!

Đài Song Khê

Vừa xuống taxi, Hàn Dĩ Xuyên vội vã đưa tiền cho tài xế rồi liên tục nhấn chuông cửa, thím Vương chạy ra mở cửa, nụ cười trên môi bà rạng rỡ khi nhìn thấy cô gái nhỏ mà bà yêu mến đang xuất hiện trước mặt, bà mở cửa ra, vừa muốn nói gì nhưng Hàn Dĩ Xuyên đã liền hỏi

- Thím Vương, Từ Lâm đang ở đâu ạ?

Thím Vương chỉ tay vào trong, ngờ vực nói

- Thiếu gia đang ở hồ bơi, đề tôi dẫn cô vào!

Hàn Dĩ Xuyên gật đầu cảm ơn nhưng cô muốn tự vào tìm Từ Lâm nên đã chạy thục mạng vào hướng hồ bơi.

Thật kỳ lạ khi cô vừa vào gần đến hồ bơi thì không còn thấy ai nữa cả, người làm, vệ sĩ đều không có!

Càng bước lại gần hồ, một loạt âm thanh lạ càng rõ dần.

Tiếng rên rĩ ngâm nga của phụ nữ hoà cùng tiếng thờ dốc của đàn ông khiến tim Hàn Dĩ Xuyên như muốn vọt ra ngoài; cô lại gần thêm, đã đứng trước hồ bơi.

Trên chiếc ghế nằm nghỉ bên cạnh hồ bơi ngoài trời, Từ Lâm đang ngồi dang rộng hai tay trên đó, nửa thân trên của hắn để trần, cơ ngực, cơ bụng và bắp tay săn chắc đều lộ ra bên ngoài, cùng với làn da màu đồng bắt mắt; phía dưới hắn chỉ mặc một chiếc quần bơi màu đen, nhưng lúc này nó lại đang được vén ra.....

Bên cạnh Từ Lâm lúc này có hai cô nữ sinh vẫn đang trong bộ đồng phục của trường nhưng lại mất hết sự tôn nghiêm của một bộ đồng phục; chiếc váy được vén lên đến hông, lộ ra chiếc quần con bên trong, áo trắng đã bị kéo xuống phân nửa, lộ hết cặp ngực no tròn trong chiếc áo lót bằng ren; bộ dạng của hai cô nữ sinh bây giờ làm mất đi vẻ đẹp tâm hồn của một học sinh; một người đang quỳ gối trước mặt Từ Lâm, vén chiếc quần bơi của hắn xuống, uyển chuyển từng động tác nhỏ, "chăm sóc" cho con cự long của người đàn ông; cô nữ sinh kia thì đứng bên cạnh hắn, hạ thấp người xuống vùng bụng của hắn, môi lưỡi di chuyển nhẹ nhàng khắp các bắp thịt của Từ Lâm, bàn tay thuần thục vuốt ve khắp cơ thể hắn. Vẻ mặt của bọn họ đều vô cùng dâm dăng và hưởng thụ!

Mà Từ Lâm cũng đang nhắm mắt tận hưởng từng đợt khoái cảm, cổ họng hắn bật ra từng tiếng gầm nhẹ!

Hàn Dĩ Xuyên chôn chân tại chỗ, cảm giác mát mát cùng lạnh lẽo cứ bủa vây lấy cô, như một món đồ chơi cũ nát bị chủ nhân vứt bỏ; cô đưa tay lên ấn chặt lồng ngực, ngăn chặn cảm giác muốn hét âm lên; cô nâng một tay khác lên xem đồng hồ.

Chỉ còn ba mươi phút!

Sau ba mươi phút nếu mẹ cô vẫn không thể phẫu thuật thì cô sẽ phải mất bà mãi mãi!

Mặc kệ.

Sự tôn nghiêm cuối cùng cô cũng không cần nữa rồi!

Nhưng cô chưa kịp mở miệng thì một giọng điệu lạnh lùng nhưng không thiếu sự chế nhạo vang lên

- Em đến sớm hơn tôi tưởng! Không phải vẫn đang bận rộn nói lời đường mật cùng người tình?

Hàn Dĩ Xuyên nâng chân lên một cách nặng nề mà bước tới gần Từ Lâm hơn chút, cô yếu ớt nói

- Từ Lâm, để mẹ tôi được phẫu thuật được không?

Từ Lâm quay mặt lại nhìn cô, hắn không khỏi nở một nụ cười chế nhạo

- Chỉ cần dọa em một chút thì đã lập tức chạy đến đây cầu xin tôi như một con điếm! Hàn Dĩ Xuyên, em thật sự rất thích lên giường với đàn ông đấy! Tôi thật không hiểu tại sao đến giờ em vẫn còn sạch sẽ đến vậy, cái màng trinh kia không phải là giả chứ? Chắc chắn, nhưng bộ dạng ngờ nghệch của em

lại không thể gạt được tôi! Rất chân thật, rất kích thích!

Vừa nói hần vừa lệnh cho hai cô nữ sinh kia đứng ra phía sau, hần khôi phục lại dáng vẻ tàn khốc như thường, chiếc quần bơi kia cũng đã chỉnh tề lại.

Hần tiếp tục những lời sỉ vả và cô, nụ cười châm biếm càng lúc càng đậm

- Dĩ Xuyên, em thật sự biết diễn kịch đấy! Đã ngủ với bao nhiêu gã rồi mà vừa bị tôi chơi một lát đã bày ra bộ mặt thảm hại đó! Giả vờ thanh cao cho ai xem chứ?

Từng con, từng con đau tê dại ngấm dần vào tim Hàn Dĩ Xuyên, những giọt nước mắt nóng hổi cứ thi nhau chảy xuống, cô đưa tay quệt sạch chúng, giọng nói yếu ớt cùng bi thương, cô cắn răng nói lớn nhất có thể

- Từ Lâm, ngoài anh ra tôi chưa từng ngủ với ai, tin hay không là quyền của anh; tôi dám thề với trời, lần đầu tiên của tôi là cho anh, anh có quyền đem nó ra cười cợt nhưng cũng đừng ở trước mặt của những người này!

Cô vừa hét vừa chỉ thẳng tay vào mặt của hai cô nữ sinh nãy giờ đang che miệng cười trộm.

Nước mắt vẫn không ngừng rơi, cô gian nan nuốt một ngụm nước bọt để lấy giọng nói tiếp

- Miệng là của anh, anh muốn nói gì tôi không có quyền quản, anh si nhục tôi cũng được, mắng nhiếc tôi thế nào cũng được, thế nhưng, nếu anh dám cướp đi mạng sống của mẹ tôi thì cho dù tôi có chết thành ma cũng sẽ không tha cho anh!

Bộp bộp bộp

Từ Lâm vừa cười vừa vỗ tay, giống như chuyện này không hề liên quan gì đến mình, giọng bồn chồn nói tiếp

- Vẫn còn mạnh miệng! Tôi cho em biết, đe dọa là cái mà Từ Lâm tôi ghét nhất!

Tâm trạng bây giờ của Từ Lâm không hề tốt chút nào, hần cảm thấy bức bối đến mức muốn bóp chết người. Từ lúc nhìn thấy những bức ảnh chụp cảnh ôm hôn nhau của Hàn Dĩ Xuyên và Phạm Diệc ở hành lang bệnh viện, tim gan của Từ Lâm như đang sôi sục lên, cơn giận nộ bùng phát không rõ nguyên do, cảm giác bị phản bội và lừa gạt cứ xuất hiện trong đầu hần; hần không muốn, suốt hai mươi năm qua sống chết trong giới hắc đạo, Từ Lâm hần chưa từng bị ai xoay vòng vòng như vậy, thứ hần muốn, hần nhất định sẽ đoạt được và hơn hết, không kẻ nào được đụng vào nó!

Nhìn thấy cô gái nhỏ luôn luôn tìm cách chạy trốn, liều mạng giãy giụa khi ở bên cạnh hần lại trở nên rất ngoan ngoãn khi được ôm ấp trong vòng tay của gã đàn ông khác, hần hận không thể ngay lập tức đem kẻ đó nghiền nát ra!

Còn cô, những gì cô đối với hần, ngay giây phút đó, hần đều chỉ còn thấy sự giả tạo!

Hàn Dĩ Xuyên tiếp tục lau sạch nước mắt, nhưng càng lau thì càng tuôn ra nhiều hơn, cô nghẹn đắng hỏi

- Từ Lâm, rốt cuộc anh muốn như thế nào mới cho mẹ tôi phẫu thuật?

Từ Lâm cười đến lạnh thấu xương, giọng điệu vẫn còn sự bồn chồn

- Tôi từng muốn em trở thành tình nhân của tôi, nhưng đó là trước kia tôi chưa biết em là con điểm hám đàn ông đến như vậy, bây giờ chỉ nghĩ đến thôi là tôi đã thấy buồn nôn rồi! Nếu em có thể biểu hiện tốt hơn một chút thì không biết chừng tôi có thể suy nghĩ lại!

Hàn Dĩ Xuyên muốn ngăn cho mình ngừng khóc nhưng có ngăn thế nào cũng chỉ khóc nhiều hơn, cô bước từng bước tới trước mặt Từ Lâm, dùng đôi mắt long lanh nước nhìn hần, im lặng thật lâu, cô cắn chặt môi, dần dần hạ thấp người xuống.

Đầu gối cô nhẹ nhàng chạm xuống sàn cẩm thạch lạnh băng, cô cúi đầu và nước nở từng tiếng

- Từ Lâm, xin anh hãy tha cho mẹ tôi!

Mày kiếm khe nhú, môi bạc khe nhếch, Từ Lâm nhả ra từng chữ.

- Bắt đầu đi! Không phải những ngày qua em đã rất thân với nó sao?

Hần biết cô đang làm gì nhưng vẫn cố tình hiểu sai ý cô, cô quỳ gối cầu xin hần, đối với hần đó là một cú đâm đau nhất, hần thà bắt cô quỳ trước mặt khẩu giao cho mình cũng không muốn chấp nhận hành vi quỳ gối cầu xin này của cô!

Hàn Dĩ Xuyên ngẩng đầu lên nhìn hần, giờ phút này, gương mặt cô trắng bệch đến đáng sợ, môi cũng không có chút sắc hồng nào ngoài vết máu tụ, cô mấp máy môi một cách khó khăn

- Từ Lâm, chẳng phải anh chê tôi bẩn sao? Anh còn muốn tôi làm những chuyện buồn nôn gì cho anh nữa?

Hai chân cô run rẩy, bần rần đến không thể đứng lên nữa.

Từ Lâm càng lúc càng bị cô làm cho khó chịu, hấn nhấc một chân lên, không chút do dự mà đá vào ngực Hàn Dĩ Xuyên, đá văng cô xuống hồ.

- Cút đi!

Ầm

Từ Lâm sau khi dứt một câu tàn nhẫn, lạnh lùng thì tiếng nước văng lên tung toé cùng âm thanh va chạm của cơ thể Hàn Dĩ Xuyên với đáy hồ tạo ra một âm thanh kinh thiên động địa.

Giương mặt Từ Lâm vẫn sắc lạnh như vậy, hồ hững nhìn người con gái dưới hồ đang giãy giụa dưới nước, chói với lung tung để tìm cách thoát thân; cô không biết bơi!

Từ Lâm nhếch môi cười.

Như vậy càng thú vị!

Tiếng kêu cứu của Hàn Dĩ Xuyên cứ liên tục bị dòng nước lạnh vùi mất, cô chật vật khổ sở

- Khụ khụ... cứu với.. làm ơn hãy cứu tôi... Từ Lâm... cứu tôi....!

Để cô chìm trong nước một lúc, Từ Lâm mới lên tiếng

- Bần như vậy, không phải em tên rửa cho sạch rồi mới leo lên giường của tôi sao?

Hàn Dĩ Xuyên đưa tay với lung tung nhưng vẫn không thể thoát khỏi hồ nước lạnh băng, cô thống khổ cầu xin

- Từ Lâm, tôi xin anh... mẹ tôi không còn nhiều thời gian nữa... xin anh... cho bà được phẫu thuật....!

Từ Lâm ngồi trên bờ nhìn xuống cô gái nhỏ đang chật vật muốn đứng lên, hấn cười lạnh nhạt

- Tại sao tôi phải làm vậy? Hàn Dĩ Xuyên, em luôn tỏ ra thanh cao như vậy, chẳng lẽ bây giờ ngay cả lòng tự trọng em cũng không có?

Dứt lời, hấn ném cho cô cái nhìn khinh miệt, đứng lên và xoay người định bước đi.

- Từ Lâm, tôi thua rồi! Mọi chuyện không phải đều do anh sắp xếp sao? Muốn tôi đến đây cầu xin anh, anh thắng rồi! Tôi đâu không lại anh, nhưng Từ Lâm, anh hết lần này đến lần khác cường bạo tôi, lẽ ra anh nên thấy chán rồi chứ, cộng với việc bây giờ anh nhận thấy tôi bần, vậy thì hà tất gì anh phải giết một người không liên quan, anh dựa vào thể lực của mình ngăn chặn tất cả các bệnh viện ở Thượng Hải này không để mẹ tôi được phẫu thuật! Anh hao tâm tổn sức như vậy để đoạt được thứ gì?

Từ Lâm xoay người lại, hấn nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang đứng giữa hồ bơi, áo somi của cô ướt nhẹp, dính cả lên người; sắc mặt càng lúc càng tái hơn, mái tóc ướt sũng phủ lên vai đang run rẩy.

Từ Lâm dừng bước và nhìn cô, nụ cười nhàn nhạt xuất hiện trên môi

- Miệng lưỡi thật sự rất sắc bén! Vậy thì để tôi cho em biết lý do mà mẹ em phải chịu khổ như vậy, đó chính là từ trước đến nay em chưa bao giờ ngoan ngoãn nghe lời. Em dùng thân thể đã qua tay bao nhiêu gã đàn ông để leo lên giường của tôi; trước đây, tôi cảm thấy thân thể của em cho dù có chơi bao nhiêu lần cũng chẳng thấy chán, nhưng hiện giờ, tôi phát ngán tận cổ! Bây giờ em cầu xin tôi? Em muốn làm gì cho tôi đây?

Hàn Dĩ Xuyên lau sạch nước mắt và nước hồ bơi trên mặt, cô gật đầu một cách khó khăn rồi bước từng bước tới bờ, đứng trước mặt Từ Lâm, nhưng cô vẫn chưa leo lên được khỏi hồ, giọng cô vô lực đến đáng thương

- Từ Lâm, nếu đã vậy tại sao anh còn làm khó tôi?

Từ Lâm cúi thấp người xuống, nhẹ nhàng đưa tay nâng cằm cô lên, giọng nói lạnh lùng

- Để em bên cạnh, từ từ hành hạ, thật sự rất kích thích!

Hàn Dĩ Xuyên mờ mịt nhìn hấn, cô đưa tay đẩy tay hấn ra khỏi cằm mình, đầu óc cô bây giờ rất choáng váng nhưng vẫn cố gắng nói to nhất có thể

- Từ Lâm, tôi đã nói rồi! Tôi không hề làm những chuyện nhục nhã như anh nói, Từ Lâm, nếu không có anh thì tôi cũng không biến thành bộ dạng đáng bị người khác cười chê, xúc phạm như vậy rồi!

Từ Lâm đưa ngón tay thon dài vén nhẹ những sợi tóc rối trước mặt cô, giọng nói đầy uy quyền vang lên

- Nếu đã dám khẳng định như vậy thì chứng minh cho tôi thấy!

Hàn Dĩ Xuyên ngược mắt lên nhìn hấn, cô nói rất rõ ràng

- Được rồi, tôi nhận thua! Tôi sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, trở thành tình nhân của anh! Anh không muốn tôi gặp Phạm Diệc thì tôi sẽ không bao giờ gặp anh ấy nữa, từ đây đến chết cũng sẽ không gặp lại!

Từ Lâm hơi bất ngờ trước quyết định táo bạo của cô nhưng rất nhanh liền cảm thấy hài lòng cùng thoải mái, gương mặt sắc lạnh cũng dịu bớt, hần xoa xoa gương mặt tái nhợt của cô rồi đưa tay tới kéo tay cô.

- Đây là do em tự chọn!

Hàn Dĩ Xuyên muốn nắm chặt tay hần để được kéo ra khỏi hồ nước nhưng tay cô cứ run rẩy, không thể nắm lại, đầu óc quay cuồng, mọi thứ trước mắt đều trở nên mờ mịt....

Àm

Một lần nữa cơ thể nhỏ bé của người con gái đã ngã xuống nước, nhưng lần này cô không còn gầy gù nữa, mặt nước trở nên yên lặng đến đáng sợ!

Đầu óc Từ Lâm chấn động, hần không cần thời gian xác nhận chuyện gì đang xảy ra mà nhảy ngay xuống nước.

Àm

- Dĩ Xuyên....!

Một lúc sau, Từ Lâm đã ôm được cơ thể nhỏ bé, yếu ớt của Hàn Dĩ Xuyên lên khỏi mặt nước, cô đã ngất lịm đi rồi, gương mặt nhợt nhạt đến mức không thể nhợt nhạt hơn.

Từ Lâm hét hoảng gọi tên cô liên tục, vừa vỗ lên má cô vừa gọi

- Dĩ Xuyên, em tỉnh lại cho tôi! Dĩ Xuyên, em nghe tôi nói gì không? Tỉnh lại cho tôi!

Hần gần như gào lên dữ dội, thân thể cũng bắt đầu cứng đờ, gương mặt đã đông lại thành một lớp băng dày.

Dưới hồ bơi, thân thể nam nhân vạm vỡ cường tráng để lộ nửa thân trên, đang bế một nữ nhân với thân hình nhỏ nhắn, xui xẻo như một bông hoa đẹp vừa bị vùi dập trong thác nước dữ dội, tiếng gầm thét như sắp đem cả toà biệt thự này đánh đổ của Từ Lâm không ngừng vang lên

- Dĩ Xuyên, lập tức tỉnh lại cho tôi!

Thím Vương và vài người làm cuống cuống chạy vào xem, thấy một cảnh trước mắt, thím Vương suýt chút thì bị dọa cho ngất. Bà vội phân phó cho người làm chuẩn bị các thứ rồi đi tới hồ bơi, gọi Từ Lâm

- Thiếu gia, mau đưa cô ấy về phòng đi ạ!

Từ Lâm giật mình ý thức lại, hần nhẹ nhàng nhấc bổng Hàn Dĩ Xuyên lên cao và bế cô ra khỏi hồ bơi; thím Vương cầm khăn bông đắp lên người Hàn Dĩ Xuyên và lo lắng chạy theo sau Từ Lâm

Hai cô nữ sinh này giờ đứng đó, mặt mũi đã sớm tái mét!

Phòng ngủ của Từ Lâm bây giờ căng thẳng đến đáng sợ. Trong phòng chỉ có vài người; Hàn Dĩ Xuyên nằm im lặng trên giường, quần áo ướt trên người cô đã sớm được thay ra bằng một bộ váy ngủ rộng rãi hơn, trên tay cô cầm vài ống truyền dịch, bộ dạng bây giờ của cô, tuy bệnh nặng nhưng vẫn cực kỳ xinh đẹp, cô ngủ say như một nàng công chúa.

Từ Lâm khoác trên người một chiếc áo choàng tắm và ngồi trên sofa, tay chống bên huyệt thái dương, mắt vẫn thủy chung nhìn người con gái trên giường. Chợt hần cất giọng lạnh lùng hỏi Triết Liệt đang đứng nghiêm bên cạnh

- Đã tiến hành phẫu thuật chưa?

Triết Liệt cung kính đáp

- Đã được đưa vào phòng phẫu thuật được hơn nửa giờ đồng hồ rồi ạ!

Từ Lâm gật đầu không nói gì, tiếp tục theo dõi tình trạng của Hàn Dĩ Xuyên.

Mẫn Quan đang kiểm tra lại tất cả các trị số của bệnh nhân và ghi chép cẩn thận, lúc anh ta làm việc thật sự rất nghiêm túc, không còn dáng vẻ cà lơ phất phơ hàng ngày. Sau khi xác nhận xong mọi thứ đã ổn định, anh ta dấn dò ý tá mấy câu rồi đi tới nói với Từ Lâm

- Cô ấy bị sốt rất nặng!

Hình như có điều gì đó không tiện nói trước mặt nhiều người, Mẫn Quan liếc nhìn Từ Lâm một cái. Từ Lâm thấy vậy liền giơ tay ra hiệu cho Triết Liệt

cùng những người khác ra ngoài.

Thím Vương đang đứng bên cạnh giường, bà nhìn Hàn Dĩ Xuyên một lát, nhớ lúc này Từ Lâm đã lo đến phát hoảng như thế nào, còn tự tay thay quần áo cho Hàn Dĩ Xuyên, bà mừng thầm rồi cúi chào đi ra ngoài cùng y tá.

Trong phòng bây giờ chỉ còn Mẫn Quan và Từ Lâm. Còn có Hàn Dĩ Xuyên đang nằm trên giường.

Từ Lâm bóp bóp mi tâm rồi nói

- Có chuyện gì thì nói đi!

Mẫn Quan ngồi xuống đối diện với Từ Lâm, vẻ mặt ngưng trọng hỏi

- Cậu đã làm gì cô ấy?

Từ Lâm không trả lời mà chỉ ném cho anh ta cái nhìn " như cậu thấy rồi đấy ". Mẫn Quan không thể tin nổi

- Không phải chứ Lâm, cậu cường bạo cô ấy? Thời gian khá lâu đấy, mình đã kiểm tra sơ qua, Dĩ Xuyên vì bị kiệt sức do vũ lực gây ra và không được ăn uống từ tẻ nhiều ngày nên dẫn đến cơ thể suy nhược và phát sốt, vừa rồi còn bị ngâm trong nước lâu như vậy nên mới bất tỉnh! Trước mắt tớ đã kê thuốc cho cô ấy, nếu cậu không yên tâm thì đợi sau khi cô ấy tỉnh lại thì đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra kỹ hơn!

Từ Lâm cũng thấy nhẹ nhõm hẳn đi, hắt lạnh lùng hỏi

- Khi nào thì cô ấy có thể tỉnh lại?

Mẫn Quan cười cười và trả lời

- Sớm nhất là ngày mai, còn muộn hơn có lẽ là ba ngày sau!

Từ Lâm đứng lên, ưu nhã bước về phía giường, nhìn người con gái đang ngủ say, tay hắn từ từ đưa tới vuốt ve gò má vẫn còn tái nhợt của cô.

Mẫn Quan cười thích thú, ngữ điệu trêu chọc

- Yên tâm đi, chỉ cần sau khi cô ấy khỏe lại thì cậu có thể tha hồ mà phóng túng rồi, nhưng nhớ phải nhẹ nhàng một chút đấy! Thật lòng mà nói, cậu, Tô Vận và Thiên Duật khi chơi đùa nữ nhân, tớ thấy lo nhất là cậu và Thiên Duật đấy, hai người các cậu đều có khả năng sẽ xảy ra án mạng. Thiên Duật thì tớ sợ cậu ấy sẽ phải nằm liệt giường cả đời, án mạng này không cần làm phiền Địch Thần, nhưng còn cậu, Lâm à, cậu không thể cứ tìm việc cho Địch Thần mãi như vậy được!

Ba người Tô Vận, Doãn Thiên Duật và Từ Lâm có sở thích khác nhau về phụ nữ họ đưa lên giường: Tô Vận thích những phụ nữ đã từng trải nên sẽ không gây ra bất đồng gì cả, Doãn Thiên Duật thích nữ sát thủ nên Mẫn Quan mới lo anh ta sẽ bị phụ nữ giết chết trên giường, Từ Lâm lại thích nữ sinh nên khi lên giường, Mẫn Quan sợ hắn sẽ gây ra án mạng, hại chết con gái người ta, lúc đó phải làm phiền đến đại luật sư danh tiếng thế giới, cũng là bạn thân của bọn họ - Cố Địch Thần!

Từ Lâm xoay người lại, ném cái nhìn sắc lạnh cho Mẫn Quan

- Cậu biến được rồi đấy!

Mẫn Quan làm mặt hề, giơ tay đầu hàng, cười cười và xếp dụng cụ khám bệnh vào túi rồi đi ra.

Từ Lâm ngồi xuống giường, vuốt ve gò má Hàn Dĩ Xuyên và vén vài sợi tóc rối trên mặt cô sang tai. Trái tim hắn bắt gặp chùn xuống.

" Từ Lâm, ngoài anh ra tôi chưa từng ngủ cùng ai! "

" Tôi xin thề với trời, lần đầu tiên của tôi là cho anh! "

" Từ Lâm tôi chưa từng làm những chuyện nhục nhã mà anh nói! "

Nhớ đến gương mặt đầy phần uất của Hàn Dĩ Xuyên cùng những giọt nước mắt long lanh của cô khi hét lớn với hắn như vậy, không hiểu tại sao, Từ Lâm lại có cảm giác thành công và hạnh phúc như vậy!

Hạnh phúc?

Đã từ lâu rồi hắn chưa từng cảm nhận được cảm giác đó!

Hàn Dĩ Xuyên không hề nói dối!

Những giọt nước mắt của cô đều là thật!

Ánh mắt tuyệt vọng của cô khi nhìn hắn là thật!

Cảm giác non nớt lần đầu cô cho hắn cũng là thật!

Nhưng cái cảm giác như bị phản bội và lừa dối chết tiệt kia khi thấy cô nằm trong vòng tay của người đàn ông khác là sao chứ?

Khi thật!

Đúng là dễ khiến người ta thấy bức!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Đoạn clip đáng sợ!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 36: Đoạn clip đáng sợ!

Ngắm nhìn người con gái trên giường rất lâu, Từ Lâm không ngưng được động tác vuốt ve gò má của Hàn Dĩ Xuyên, như bị thôi miên, hắn từ từ cúi thấp người xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên vầng trán tròn bóng của cô, sau đó lại vuốt vuốt mái tóc mềm mượt của cô, nhưn thẳng người lên và nhìn cô lần nữa; điều hắn mong muốn nhất hiện giờ là cô có thể tỉnh lại, cô tỉnh lại giờ móng vuốt chống đối hắn, cô tỉnh lại khóc lóc trước mặt hắn, như vậy còn tốt hơn rất nhiều so với việc cô cứ nằm im như thế này!

Bởi vì trước đây đã từng có một người phụ nữ cứ nằm im trước mặt hắn như thế này, và đã không thể tỉnh lại, mãi mãi và không bao giờ tỉnh lại!

Tôn Phi Ngải tức tối đi vào nhà, cô ta ném túi xách xuống sofa và tự rót cho mình một cốc nước, uống một hơi hết sạch, nắm chặt chiếc cốc trong tay, cô ta nhớ đến những gì xảy ra ở Đài Song Khê, nhớ tới gương mặt lạnh nhạt đến cực hạn của Từ Lâm, gương mặt trang điểm tinh xảo của cô ta nhăn nhó đến khó coi

Đing

Cô ta ném mạnh chiếc ly thủy tinh vào tường, hít thở dồn dập và nghiêng răng nghiêng lợi nói

- Hàn Dĩ Xuyên, Từ Lâm! Tôi nhất định sẽ khiến hai người phải hối hận!

Lấy điện thoại trong túi xách ra, bấm gọi cho một số "anh hai", chờ đầu dây bên kia vang lên một giọng nam nhân cọc cằn, cô ta mới nói

- Anh hai, lần này anh nhất định phải giúp em!

Đầu dây bên kia, người đàn ông nói bằng giọng điệu thô thiển

- Mẹ nó! Mày ra ngoài tìm đàn ông cho lắm vào, đến lúc bị đá lại nhờ đến đàn em của tao, được rồi! Gửi hình của chúng qua cho tao! Xong vụ này mày phải trả chút tiền rượu cho bọn tao đấy!

Tôn Phi Ngải nở nụ cười đắc ý, giọng yếu điệu nói

- Anh hai, anh cứ yên tâm đi, chỉ cần anh giúp em giải quyết chúng là được!

Cúp điện thoại, nụ cười trên môi Tôn Phi Ngải càng đậm

Thuộc hạ của Từ Lâm là sát thủ hàng đầu trong giới hắc đạo, điều này cô ta biết rõ. Nếu để đám tay chân của anh hai cô ta đấu với thuộc hạ của Từ Lâm, sợ chẳng còn mạng mà quay về. Đã vậy thì chỉ cần đối phó một mình Từ Lâm là được!

Đứng chờ xe buýt một lúc mà vẫn chưa thấy gì, Thuyền An bức bối ngồi xuống ghế lần nữa, cô đá đá mấy viên sỏi dưới chân.

Kít!!!

Một chiếc Audi dừng ngay trước mặt cô, Triết Liệt từ trên xe bước xuống, đi tới bên cạnh Thuyền An

- Thuyền An, lên xe, tôi đưa em về!

Thuyền An trừng mắt nhìn Triết Liệt, sau đó đứng dậy và đi thẳng, không thèm để ý đến cậu ta.

Triết Liệt không hiểu gì, liền đuổi theo và kéo cổ tay cô lại

- Thuyền An, em làm sao vậy?

Thuyền An hất tay cậu ta ra, kiên định nói

- Mẹ của Dĩ Xuyên hiện giờ đang nằm ở bệnh viện, tuy phẫu thuật rất thành công nhưng chúng tôi vừa bị dọa cho một phen mất hồn vía! Dĩ Xuyên mất tích bốn ngày liền, bây giờ lại tiếp tục biến mất! Tôi đang lo đến phát điên đấy được chưa?

Bàn tay đang định nắm lấy tay Thuyền An của Triết Liệt ngừng giữa không trung, cậu ta không biết phải nói gì.

Thuyền An nở nụ cười chế giễu

- Phải rồi! Anh là thuộc hạ chung thành của Từ Lâm, làm sao có thể phản bội anh ta được!

Triết Liệt ngờ vực hỏi

- Em đã biết?

Thuyền An kéo kéo quai túi xách để dễ đeo hơn, cô buồn bực nói

- Không chỉ có tôi mà cả trưởng phòng Ninh, Lê Băng, Phạm Diệc đều biết rõ là Dĩ Xuyên bị người khác cưỡng bạo, mà kẻ đó chính là chủ nhân của anh, Từ Lâm!

Triết Liệt cảm thấy đầu óc sắp nổ tung, hoàn toàn không biết đường biện minh.

Thuyền An tiếp tục nói, nhưng rõ ràng là hết

- Tuy tôi không hỏi cậu ấy, nhưng nhìn bộ dạng của cậu ấy thì tôi đã biết rõ, dù mắt tôi có để trên xoáy thì cũng nhìn ra được những dấu vết thô bạo mà tên cầm thú đó để lại trên người cậu ấy! Lúc đó nếu anh nói cho tôi biết cậu ấy ở đâu thì có lẽ cậu ấy sẽ không thành ra thế này!

Triết Liệt khổ sở giải thích

- Thuyền An, em không biết Từ tiên sinh là con người nguy hiểm đến mức nào! Nếu tôi để em đến đó thì không chừng ngài ấy có thể sẽ giết em!

Thuyền An thất vọng nhìn Triết Liệt, cô trừng mắt nhìn cậu ta

- Như vậy là tôi còn phải cảm ơn anh? Nhưng thật xin lỗi, Triết Liệt tiên sinh! Tôi không thể cảm kích một kẻ đã gián tiếp hại bạn thân của tôi thành như thế này! Từ nay chúng ta đừng gặp nhau nữa!

Nói xong, cô dứt khoát xoay người bước đi.

Triết Liệt muốn đuổi theo nhưng sợ càng giải thích càng khiến cô thêm giận dữ nên chỉ biết đứng nhìn cô càng đi xa dần.

Bực mình đá văng mấy chai nhựa dưới chân, cậu ta lên dùng lực thô bạo mở cửa xe, bước vào trong và đóng sầm cửa lại, lái xe rời đi theo hướng ngược lại.

Khi Hàn Dĩ Xuyên tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau, cảm giác toàn thân vừa thoát khỏi cơn ê ẩm, bây giờ cực kỳ thoải mái, cô từ từ ngồi dậy, nhìn những ông tiêm cắm trên mu bàn tay mình, cô muốn đưa tay tự gỡ ra thì đúng lúc cửa phòng bị đẩy ra, Từ Lâm trong bộ quần áo mặc ở nhà đã giảm bớt được một phần khí thế bức người của hắn khi mặc âu phục: áo len màu xám kết hợp với chiếc quần đen dài, dưới chân hắn xỏ một đôi dép đi trong nhà. Một tay hắn dứt trong túi quần, tay kia buông lỏng tự nhiên, hắn bước vào trong phòng, đứng trước giường rồi ưu nhã ngồi xuống.

- Vụng về như vậy mà cũng dám tự tháo kim truyền dịch!

Dứt lời hắn cũng vừa đưa tay giúp Hàn Dĩ Xuyên tháo kim truyền dịch một cách cẩn thận.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn trong tư thế giương cung bạt kiếm với hắn, cô nhìn hắn bằng ánh mắt cảnh giác, tay còn trống cầm chặt một góc gối, sợ sệt đến toát cả mồ hôi tay.

Từ Lâm tháo xong các ống kim thì lấy từ trong ngăn kéo ra một hộp dụng cụ sơ cứu, giúp cô lau sạch máu trên mu bàn tay.

Hàn Dĩ Xuyên im lặng đến ngây ngốc, cô nhìn người đàn ông trước mặt đến thần thờ, tuy rằng biết hắn thật sự đẹp trai nhưng cô không ngờ khi nhìn ở cự ly gần như vậy, hắn càng đẹp hơn, đẹp đến từng milimet, chiếc cằm cương nghị, đôi môi mỏng, sống mũi cao thẳng, mắt phượng sắc bén, mày kiếm đen rậm, tất cả kết hợp lại tạo nên một gương mặt hoàn hảo đến không một chút khuyết điểm; kiểu tóc undercut phù hợp với gương mặt. Hàn Dĩ Xuyên trầm nghĩ, làm sao lại có người đàn ông đẹp đến mức này!

Gò má cô lúc này không soi gương cũng biết là đỏ như quả cà chua chín rồi, không cần sờ cũng biết là nóng ran rồi!

Cô làm sao vậy chứ? Chẳng lẽ còn chưa hạ sốt!

Hình như nhớ lại gì đó, cô liền hỏi, giọng cực kỳ nhỏ đến đáng yêu

- Mẹ tôi thế nào rồi?

Từ Lâm cất hộp dụng cụ đi và nhìn cô, nhàn nhạt trả lời

- Đã phẫu thuật thành công! Bà ấy cũng tỉnh rồi!

Lòng ngực bắt đầu đau nhói, lúc mẹ cô đau đớn nhất, lúc bà sợ hãi nhất, lúc bà phải cố gắng đến vượt qua quỹ môn quan, cô đã không thể ở bên bà!

- Tôi muốn gọi điện thoại!

Từ Lâm đưa điện thoại cho cô, lạnh lùng nói

- Em có thể tự do gọi điện!

Hàn Dĩ Xuyên không ngờ hắn lại tốt như vậy, cô nở nụ cười tự giễu rồi nhận lấy điện thoại. Nhưng cô lại không gọi mà cất vào trong gối; ngược mắt lên thấy gương mặt Từ Lâm lạnh lẽo đến đáng sợ, cô biết hắn đang nghĩ rằng cô sẽ lên gọi điện cho Phạm Diệc nên mới chịu đựng giải thích

- Tôi đói bụng rồi! Ăn xong tôi sẽ gọi cho Thuyên An!

Từ Lâm nhếch môi cười hoà hoãn, gương mặt cũng dần dịu lại.

Cô chịu ăn cơm, như vậy đã là rất ngoan rồi!

Hắn khom người xuống và bế cô ra khỏi giường; Hàn Dĩ Xuyên ngượng ngùng nói

- Tôi có thể tự đi!

Từ Lâm chỉ đành thoả hiệp, hắn nhẹ nhàng đặt cô xuống thảm trải sàn bằng lông thật, sau đó đợi cô xỏ dép rồi đi ra cùng nhau.

Ngồi trên bàn ăn, Hàn Dĩ Xuyên ngoan ngoãn ăn hết từng thìa cháo mà Từ Lâm đút cho, sau đó thím Vương lại bung thêm một ly sữa đưa cho Từ Lâm, Hàn Dĩ Xuyên thấy vậy liền tự cầm lấy ly sữa và uống từng ngụm.

Sau khi cô ăn xong, Từ Lâm lại lấy giấy ăn, cẩn thận lau sạch miệng cho cô.

Suốt quá trình hai người đều im lặng, thỉnh thoảng Hàn Dĩ Xuyên sẽ lên nhìn Từ Lâm vài giây rồi nhanh chóng cup mắt xuống, lúng túng ngồi yên.

Xong xuôi, Từ Lâm bụng cóc cả phê trên bàn lên và bước ra khỏi phòng ăn, đi lên lầu.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn theo bóng lưng vững chãi dần biến mất khỏi tầm mắt, cảm giác mất mát cùng lạc lõng không khỏi xuất hiện trong lòng cô; nhưng cô cũng không muốn để tâm, đứng lên và cũng đi lên lầu.

Về phòng ngủ, Từ Lâm không có ở trong, Hàn Dĩ Xuyên nghĩ chắc hắn đang ở thư phòng, cô cũng không muốn suy nghĩ nhiều, leo lên giường và lấy điện thoại ra gọi cho Thuyên An.

Nghe hết một tràng chất vấn của Thuyên An, mắt Hàn Dĩ Xuyên cay xè, cô không biết bao giờ mới có thể gặp lại cô bản thân này, cô chẳng thể nói gì hơn ngoài hai chữ xin lỗi.

- Thuyên An, mẹ tớ sao rồi?

Thuyên An nén khóc, dùng giọng điệu trách móc nói

- Bác gái đã đỡ hơn nhiều rồi, bây giờ đang ăn trái cây cùng Lê Băng và Phạm Diệc, cậu có muốn nói chuyện với bác ấy không?

Hàn Dĩ Xuyên bịt chặt miệng để không bật khóc ra tiếng, cô gật đầu "ừm" một cái, đợi một lúc thì nghe được giọng dịu dàng của mẹ

- Dĩ Xuyên, đứa nhỏ này! Con bận đến mức không thèm qua thăm mẹ luôn sao?

Hàn Dĩ Xuyên nức nở trong cổ họng, nước mắt lăn lăn rơi xuống, cô nghẹn ngào

- Mẹ, con xin lỗi...

Mẹ Hàn cười an ủi, giọng nói ấm áp đầy sùng nịch

- Bé con ngốc, tại sao phải nói xin lỗi với mẹ chứ? Con bận thì không cần phải lo cho mẹ, mẹ không sao, ở đây đã có rất nhiều người chăm sóc cho mẹ rồi! Con cứ tập trung học đi, nhưng nhớ phải giữ gìn sức khỏe đây, không được để bị ốm, nghe không nào?

Hàn Dĩ Xuyên vừa khóc vừa gạt đầu, nhưng cố kìm nén để không phát ra tiếng

- Mẹ, con biết rồi ạ... mẹ cũng phải nghỉ ngơi thật tốt đây ạ! Con sẽ cố gắng về nhà sớm... mẹ! Con yêu mẹ.....

Mẹ Hàn cười hiền hậu, nhẹ giọng nói

- Được rồi bé con, con bận thì cứ làm việc của con đi! Mẹ phải nằm nghỉ một lát, mẹ yêu con!

Hàn Dĩ Xuyên nhẹ "vâng" một tiếng rồi chờ mẹ cúp máy.

Kết thúc cuộc gọi, Hàn Dĩ Xuyên gục mặt xuống hai đầu gối như mưa.

Cùng lúc này ở phòng bệnh, mẹ Hàn cũng rơm rớm nước mắt. Con gái bà đứt ruột đẻ ra, nó đang nghĩ gì, đang gặp phải khó khăn uất ức gì, làm sao bà không biết chứ!

Hàn Dĩ Xuyên khóc xong, cô lau sạch nước mắt rồi bước xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Cô đi ngang qua phòng sách, vừa đúng lúc nhìn thấy cửa phòng đang hé một chút nên cô mới dừng bước và đứng im trước cửa, do dự không biết có nên vào hay không, vừa muốn đưa tay gõ cửa thì thấy Từ Lâm đang mài mê với đống văn kiện trên bàn, thỉnh thoảng lại đưa ngón tay lướt trên bàn phím máy tính, gõ lạch cạch; được một lúc, hắn lại đứng lên gọi điện thoại dặn dò một số công việc cho cấp dưới. Cả quá trình dài, có lúc Từ Lâm nhíu chặt lông mày, tay chống ở vùng thái dương, hình như gặp phải vấn đề nhức nhối trong công việc, có lúc lại nhếch môi cười, hình như hài lòng với những số liệu được báo cáo, lúc lại bình thản mà đọc văn kiện, lúc thì tập trung cao độ vào màn hình máy tính, gương mặt vẫn sắc lạnh như vậy. Trên bàn còn có một cốc cà phê, Từ Lâm cứ cách một khoảng thời gian xem hai ba trang văn kiện rồi cầm cốc cà phê lên uống một ngụm.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn đến hôn vĩa treo tận trên mây, trái tim đập loạn lên, tay chân đầy mồ hôi, nhịp thở cũng rối rắm, nhưng hai mắt vẫn không ngừng được nhìn về người đàn ông đang ngồi trong phòng, ai đã từng nói rằng đàn ông quyền rũ nhất là khi làm việc, quả nhiên không sai! Giờ phút này, Từ Lâm quả thật rất quyền rũ, sự quyền rũ của một người đàn ông trưởng thành, sự quyền rũ trí mạng!

Tay nắm chặt vịn cửa, hai chân do dự muốn bước vào nhưng lại không đủ dũng khí. Suy nghĩ một lúc, cô muốn xoay người trở về phòng thì một giọng nam tính trầm thấp, lạnh lùng vang lên từ phía sau

- Đã nhìn đủ chưa?

Hàn Dĩ Xuyên giật bản mình, cô cắn cắn môi, hít sâu một hơi rồi bèn lên đẩy cửa đi vào, đối diện với cặp mắt hoang dại như dã thú của Từ Lâm, sống lưng Hàn Dĩ Xuyên lạnh toát, cô rất muốn nói với hắn cho cô ra ngoài để thăm mẹ và những người bạn của cô, cô còn có ước mơ muốn thực hiện - trở thành nhà thiết kế thời trang!

Nhưng cô sợ lại chọc giận hắn, ký ức tối đen đó vẫn còn ám ảnh cô đến giờ!

Cô đứng dựa lưng ở cửa, giọng lí nhí nói với Từ Lâm

- Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua, không hề có ý nhìn lên anh!

Từ Lâm không muốn truy cứu nguyên nhân cô xuất hiện trước phòng sách của mình, hắn ngẩng đầu nhìn cô và cười nhàn nhạt, sau đó lại tiếp tục cúi đầu xuống, ngón tay thon dài nhấp chuột vài cái rồi lạnh lùng ra lệnh

- Qua đây!

Mười ngón tay Hàn Dĩ Xuyên bấu chặt vào nhau, cô cắn chặt môi rồi bước đến gần bàn làm việc của Từ Lâm.

Từ Lâm giờ tay ra kéo cô ngã xuống người hắn, để cô ngồi trên đùi hắn, lưng cô dán chặt vào vòm ngực hắn; một tay hắn siết chặt ở vòng eo cô, tay kia vẫn đặt trên chuột, mở ra một bức ảnh, cầm hắn tựa trên đầu vai cô, nói nhỏ

- Còn nhớ bọn họ?

Hàn Dĩ Xuyên nhìn bức ảnh chụp hai cô nữ sinh, cô còn nhớ đây là hai cô nữ sinh đã hầu hạ Từ Lâm ở hồ bơi hai ngày trước. Nhưng rốt cuộc cô không hiểu lý do Từ Lâm cho cô xem bức ảnh này làm gì!

Biết rõ cô đang thắc mắc, Từ Lâm lại vừa nói vừa điều khiển chuột, mở ra một bức ảnh khác

- Thấy bộ dạng bây giờ của bọn họ thế nào?

Hàn Dĩ Xuyên vội đưa tay bịt chặt miệng, cô kinh hãi đến mở to mắt, cảm giác buồn nôn xông đến tận cổ họng.

Bức ảnh trên màn hình máy tính là ảnh chụp của hai cô nữ sinh đó, nhưng bọn họ đều không ra dáng vẻ con người nữa, toàn thân bê bết máu, trông rất đáng sợ!

Từ Lâm lại tiếp tục nói nhỏ bên tai cô, giọng nói vô cùng lạnh lẽo, khắc nghiệt nhưng không thể che giấu sự phấn khích trong đó.

- Có muốn xem cả quá trình?

Hàn Dĩ Xuyên hoàn toàn bất động.

Từ Lâm cười nhếch mép rồi nhấp chuột mấy cái, mở ra một đoạn clip.

Đoạn clip quay lại khung cảnh ở một kho chứa hàng tối om, chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt, nằm trên nền đất bẩn thỉu là hai cô nữ sinh ban nãy trong hình, bọn họ đều bị cột chặt bằng dây thừng, hai người bọn họ đều sợ hãi la hét khi nhìn thấy một đám người áo đen từ từ bước lại gần, trên tay chúng đều cầm theo một cây gậy sắt, vây quanh hai cô nữ sinh, chúng không nhân nhượng hay nể họ là phụ nữ mà nương tay, trực tiếp dùng gậy sắt đánh xuống người bọn họ; khoảng mười gã đàn ông cao to, lực lượng cùng nhau đánh hai cô gái yếu ớt, có điều chúng chỉ tấn công ở cơ thể mà không đụng vào đầu; hai người la hét trong sợ hãi và tuyệt vọng. Tưởng rằng đám cầm thú kia còn có chút nhân tính, nhưng chúng cùng lúc ném gậy sắc sang một bên, rút súng ra và bắn vào đầu hai người họ, tiếng thét cuối cùng chìm trong đau đớn, bọn họ mãi mãi không thể la hét được nữa!

- Aaaa!!!! Khôngggg!!!!

Hàn Dĩ Xuyên dùng hai tay ôm chặt đầu, hét lớn hết mức có thể. Hai mắt cô uồn uồn, cảm phẫn nhìn Từ Lâm

- Từ Lâm, anh quá độc ác! Ra tay hèn hạ như vậy, anh có còn là đàn ông không?

Đoạn clip ngắn đó như một bộ phim kinh dị có thật.

Đây là thời đại dân chủ, có Luật Pháp làm chủ nhưng người đàn ông ma quỷ này lại có thể một tay che trời, giết người để mua vui!

Từ Lâm cười cười, hắn ôm chặt Hàn Dĩ Xuyên hơn, môi mòng dán vào vành tai nhạy cảm của cô, đặt một nụ hôn lên đó.

- Dĩ Xuyên, chẳng phải bọn họ đã cười nhạo em? Bây giờ tôi giúp em xả giận, không phải em nên cảm ơn tôi?

Hàn Dĩ Xuyên hét lớn vào mặt hắn

- Kề cười nhạo tôi thật là anh, Từ Lâm, sao anh không nhận kết cục như bọn họ luôn?

Từ Lâm vừa vuốt ve gò má cô, vừa nhưn mảy thích thú.

- Muốn tôi chết? Có một cách còn hay hơn!

Nói xong, hắn nhấp chuột vài cái rồi rút chiếc USB ra khỏi máy tính và đặt nó vào tay Hàn Dĩ Xuyên

- Mang nó nộp cho cảnh sát, em có thể khiến tôi ngồi tù vài năm, như vậy không phải hay hơn sao?

Bàn tay Hàn Dĩ Xuyên run run, cô cứng họng!

Từ Lâm thật sự giao cả tính mạng và sự nghiệp của hắn cho cô sao?

Đáy lòng chua xót....

Nhưng, chắc chắn không đơn giản như vậy!

Cô đứng lên và ném chiếc USB ra ngoài cửa sổ, vừa hét vừa khóc

- Từ Lâm, anh đừng tưởng có thể gạt được tôi! Nội dung trong chiếc USB này rõ ràng không thể làm khó gì được anh, cho dù có thể thì tôi vừa ra đến cửa cũng không thể đi tiếp!

Từ Lâm đứng lên và kéo Hàn Dĩ Xuyên trở lại ngực mình lần nữa, cười cười và hôn lên cổ cô

- Dĩ Xuyên ngoan..., em không nỡ ra tay với tôi hay em quá thông minh? Cho dù là đáp án nào thì em cũng khiến tôi hài lòng!

Hàn Dĩ Xuyên không giãy giụa nhưng vẫn trong tư thế đề phòng.

Từ Lâm xoay người cô lại, một tay vòng qua eo cô, một tay nâng cằm cô lên, nở nụ cười nhàn nhạt

- Nên nhớ, ở bên cạnh tôi, em có rất nhiều cơ hội để hủy hoại tôi, nên hãy tranh thủ, đừng để đến lúc không đủ can đảm để ra tay!

Trông ngực Hàn Dĩ Xuyên đập mạnh và nhanh hơn, cô đã ngừng khóc từ lâu nhưng nước mắt vẫn còn đọng trên gương mặt xinh đẹp.

Hắn nói vậy là có ý gì?

- Từ Lâm, nếu một ngày nào đó anh đá tôi đi rồi, có phải tôi cũng có kết cục như vậy?

Từ Lâm không trả lời, hắn đưa tay lau sạch nước mắt cho cô, trầm giọng nói

- Nếu ngoan ngoãn nghe lời tôi, tôi có thể cho em bất cứ thứ gì, ngoại trừ việc phản bội tôi!

Ngay thời khắc chứng kiến cô dứt khoát ném đi chiếc USB đó trong nước mắt, lồng ngực hắn chợt có cảm giác ấm áp.

Nếu cô thật sự muốn kết liễu hắn thì sẽ không dễ dàng ném đi vật đó, cứ cho là cô thông minh, biết rõ đây không phải là chứng cứ trí mạng hãm hại hắn nhưng cũng có thể khiến hắn bị cảnh sát chú ý trong thời gian dài; nhưng cô lại lựa chọn ném đi mà không giữ lại!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lời kể của thím Vương

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 37: Lời kể của thím Vương.

Buổi trưa, Từ Lâm có cuộc thị sát ở ngoại thành nên sau khi dùng bữa trưa xong liền ra ngoài.

Hàn Dĩ Xuyên cũng được tự do đi lại trong biệt thự, cô đi dạo xung quanh vườn hoa, phát hiện trong đây toàn những loài hoa hiếm có trên thế giới, cô vừa thấy sùng bái vừa thích thú, như một đứa trẻ mới tìm được món đồ chơi đẹp, cô liền chạy tới tất cả các bồn hoa, ngắm nghía thật kỹ từng loài hoa.

Thím Vương cũng vừa lúc ấy đi ngang qua vườn, thấy cô gái nhỏ mấy ngày trước còn thiếu đi sức sống, hôm nay lại hoạt bát như vậy, bà mỉm cười ôn hậu rồi bước lại gần nói

- Tiểu thư chắc rất thích hoa tử đằng?

Từ này đến giờ, bà thấy cô cứ mãi đứng dưới tán những nhánh hoa tử đằng màu tím rũ xuống, vừa nâng niu từng bông hoa vừa đưa lên mũi ngửi thử, nụ cười ngọt ngào nở trên môi cô.

Hàn Dĩ Xuyên nghe giọng quản gia liền quay đầu lại, mỉm cười với bà

- Thím Vương, thím cứ gọi cháu là Dĩ Xuyên được rồi ạ!

Thím Vương lúng túng, cười cười nói

- Như vậy không hay lắm đâu, dù sao cô cũng là chủ!

Hàn Dĩ Xuyên rũ đôi mắt buồn bã xuống, thuận thế ngồi xuống dãy đá lớn bên cạnh

- Cháu chẳng phải chủ gì đâu ạ, Từ Lâm rất nhanh sẽ chán cháu thôi!

Thím Vương sợ cô lại buồn nên vội vàng khuyên, cũng ngồi xuống bên cạnh cô

- Ấy, Dĩ Xuyên, cháu đừng nói vậy, thím thấy thiếu gia rất quan tâm đến cháu, thím không nhìn lầm đâu! Từ lúc vào làm quản gia ở đây, thím chưa từng thấy thiếu gia để tâm đến chuyện ăn uống của cô gái nào cả, nhưng cậu ấy đối với cháu lại khác!

Hàn Dĩ Xuyên thật tình không biết phải giải thích thế nào, Từ Lâm quả thật rất quan tâm đến mọi sinh hoạt của cô, nhưng chẳng phải chỉ vì dục vọng của hắn thôi sao? Và liệu sẽ kéo dài được bao lâu? Hai ngày, hai tuần hay hai tháng?

Thím Vương thấy cô im lặng nên tranh thủ nói tốt cho Từ Lâm

- Haizza! Kể ra thì thiếu gia đúng là một đứa trẻ rất đáng thương, từ nhỏ cậu ấy sinh ra đã không ở Từ gia, cùng mẹ lưu lạc bên ngoài lâu như vậy, tránh sao được cô đơn chứ!

Hàn Dĩ Xuyên không ngờ quản gia của Từ Lâm lại kể chuyện của Từ Lâm cho cô nghe; đây cũng là lần đầu tiên cô được nghe kể về hắn, trước đây khi nghe Lê Băng và Thuần An kể, cô chỉ biết rằng Từ Lâm là con người rất tài giỏi, có thể hô phong hoán vũ trong hai giới hắc bạch đạo.

Cô cắn cắn môi rồi ngập ngừng hỏi

- Thím Vương, mẹ của Từ Lâm sao lại không ở đây ạ?

Thím Vương thở dài nặng nề, trong mắt ngập tràn đầy vẻ chua xót, bà dần dần hồi tưởng lại chuyện cũ và trả lời

- Phu nhân ấy đã mất rồi, bà ấy mất khi chưa được bước chân vào cánh cửa của Từ gia.

Hàn Dĩ Xuyên thật sự chấn động vì tin tức này, chợt cảm thấy chua xót tận đáy lòng. Cô tiếp tục lắng nghe thím Vương kể

- Mẹ của thiếu gia là người phụ nữ mà lão gia yêu nhất, nhưng lại không được lập thành phu nhân. Hai người họ yêu nhau nhưng vì sự ngăn cấm của cụ tổ nên đã phải chia tay, khi phu nhân bị Từ gia đuổi đi thì đã mang thai thiếu gia được bốn tháng, mẹ con họ lưu lạc ở bên ngoài nhiều năm, mất hết tung tích. Còn ở Từ gia, lão gia buộc phải nghe theo sự sắp xếp của ba mẹ mà cưới một người phụ nữ môn đăng hộ đối về làm vợ, bà ấy chính là phu nhân bây giờ, bà ấy cũng đã sinh được một thiếu gia cho Từ gia, nhưng bất hạnh lúc đó đột nhiên ập đến, nhị thiếu gia lúc lên ba hoàn toàn ngu ngơ, chẳng hiểu mọi người xung quanh nói gì, cậu ấy càng lớn cứ càng ngốc dần, sau này bọn họ mới biết nhị thiếu gia mắc bệnh thiếu năng, ông cụ tổ đã tìm mọi cách chữa chữa nhưng đều thất bại, nhị thiếu gia ngày một trưởng thành nhưng bệnh tình cũng chẳng khả quan là mấy, sản nghiệp của Từ gia đến lúc sắp phải đem đồ biển thì lão gia bắt đầu cho người tìm kiếm đại thiếu gia. Sau khi đại thiếu gia trở lại Từ gia, sóng gió lần nữa ập tới, chính phu nhân (phu nhân chính thức) không chấp nhận cho đại thiếu gia thừa kế Đại Từ, gia đình bắt đầu tranh chấp, đúng lúc dầu lửa bùng thì nhị thiếu gia đột nhiên hết bệnh, chẳng ai rõ nguyên nhân. Lão gia ngoài mặt đối xử công bằng với hai anh em họ nhưng sau lưng lại luôn giúp đỡ đại thiếu gia ngồi lên vị trí chủ tịch!

Hàn Dĩ Xuyên im lặng suy tư, cô không ngờ rằng Từ gia lại có bí mật khủng khiếp như vậy, Tổng giám đốc Đại Từ lại là con riêng của chủ tịch; còn ở đâu xuất hiện một người em trai cùng cha khác mẹ với Từ Lâm! Cô càng không ngờ Từ Lâm bên ngoài oai phong lẫm liệt như vậy lại cất giấu trong lòng một nỗi đau quá lớn!

- Từ lão gia nếu thật sự yêu mẹ của Từ Lâm như vậy thì tại sao ông ấy không bảo vệ bà ấy mà phải kết hôn với một người phụ nữ khác chứ ạ? Một gia tộc như Từ gia lại tàn nhẫn đến mức không ai bảo vệ mẹ con Từ Lâm sao ạ?

Thím Vương nhìn Hàn Dĩ Xuyên, nở nụ cười mẫn nguyện

- Cháu sinh ra ở một gia đình bình thường nên không hiểu được cái khốc liệt của một gia tộc lớn đâu! Lão cụ tổ đã dùng mạng của mẹ con thiếu gia để ép lão gia kết hôn, vì để bảo vệ người phụ nữ mình yêu và đứa con chưa kịp chào đời của họ nên ông ấy đành phải cam chịu kết hôn với người phụ nữ mà mình không yêu. Cũng chính vì điều này mà lão gia mới âm thầm phân biệt đối xử với hai vị thiếu gia.

Hàn Dĩ Xuyên ngậm ngùi gật đầu, điều này cô có thể hiểu, một đứa con do người phụ nữ mình yêu có với mình và một đứa con do người phụ nữ gia đình đưa về sinh ra cho mình; dĩ nhiên sẽ có cách đối xử khác nhau!

Thím Vương nhìn ngắm vườn hoa rồi tiếp tục nói

- Ở Từ gia không phải không có người bảo vệ mẹ con đại thiếu gia, mà vẫn có một người, đó chính là lão phu nhân! Đài Song Khê này chính là lão phu nhân tặng cho thiếu gia vào sinh nhật lần thứ mười tám của cậu ấy, vườn hoa này cũng là lão phu nhân cho người trông tặng cho mẹ của thiếu gia. Năm đó lão phu nhân rất hài lòng với người phụ nữ mà lão gia đưa về nhưng vì không thể làm trái được ý kiến của lão cụ tổ nên đành phải chấp nhận để mẹ con thiếu gia đi, vì chuyện này mà lão phu nhân đã gây rối cả Từ gia mấy tháng, sau đó bỏ đi du lịch khắp thế giới, lão phu nhân rất ít khi về Từ gia, ngày lão cụ tổ mất và ngày sinh nhật đại thiếu gia, bà ấy mới trở về. Lão phu nhân rất thương đại thiếu gia, đại thiếu gia chính là cháu cưng của bà ấy, cũng là đứa cháu duy nhất của bà ấy; ở Từ gia, lão phu nhân là người thân duy nhất của đại thiếu gia!

Hàn Dĩ Xuyên cảm thấy quý mến và kính trọng Từ lão phu nhân, bà vì bảo vệ một người phụ nữ bất hạnh như mẹ Từ Lâm mà ngay cả nhà cũng không muốn ở; cô cảm thấy ngưỡng mộ Từ Lâm vì có một bà nội như bà tiên trong truyện cổ tích!

Cô hỏi tiếp những điều cô chưa rõ

- Từ Lâm rốt cuộc là con người như thế nào ạ?

Thím Vương lại thở dài, bà tươi cười nói với Hàn Dĩ Xuyên

- Thật ra thím đã từng ở bên cạnh chăm sóc cho mẹ của đại thiếu gia khi bà ấy còn là người tình bên ngoài của lão gia, khi phu nhân biết tin mình mang thai, thím đã vui cùng bà ấy. Vì vậy mà sau khi thiếu gia trở về được một năm thì lão phu nhân liền gọi thím đến Đài Song Khê chăm sóc cho thiếu gia. Đứa trẻ năm xưa mà thím tưởng sẽ được đón nó chào đời đã trưởng thành rồi, thiếu gia trở về thì phu nhân cũng đã mất từ lâu, cậu ấy lạnh lùng với mọi người xung quanh, rất ít tâm sự, ít cười nói, có lẽ là vì cậu ấy đã phải trải qua những ngày tháng đau khổ khi lưu lạc bên ngoài; mười bảy năm sống xa nhà, tuổi thơ của thiếu gia chắc đã bị vùi lấp rồi! Có lẽ vì chuyện của mẹ mình mà thiếu gia có thành kiến rất nặng với lão gia, những buổi họp mặt, cậu ấy chưa bao giờ đến! Thiếu gia sống rất phóng túng nhưng cậu ấy chưa bao giờ quan tâm đến người phụ nữ nào cả!

Trái tim Hàn Dĩ Xuyên như bị ai bóp chặt, nhói từng cơn!

Từ Lâm từ nhỏ đã phải cùng mẹ lưu lạc bên ngoài, cô có thể tưởng tượng một đứa trẻ sẽ sợ hãi thế nào khi phải đối mặt với một thế giới đáng sợ như vậy.

Nhưng... Từ Lâm!

Hắn có một người mẹ để yêu thương, có một người mẹ tuyệt vời trong ký ức.

Cô cũng có mẹ của mình!

Cũng là một đứa con luôn muốn bảo vệ mẹ mình, luôn muốn đem lại những điều tốt đẹp cho mẹ mình.

Nhưng tại sao, hắn lại có thể lấy tính mạng của mẹ cô ra chơi đùa như thế?

Thím Vương tưởng Hàn Dĩ Xuyên đang dần xiêu lòng nên tiếp tục nói

- Thiếu gia đã từng đưa rất nhiều phụ nữ về đây nhưng chưa từng có ai được ngủ qua đêm ở đây cả, càng không có chuyện thiếu gia quan tâm chăm sóc họ như đang đối với cháu. Con người thiếu gia đã cô độc lâu như vậy rồi, thím thật sự hy vọng có một ngày cậu ấy tìm được hạnh phúc cho mình, thiếu gia cũng như con trai của thím, chỉ cần cậu ấy có thể hạnh phúc thì thím đã thấy ấm lòng rồi!

Vừa nói bà vừa nắm lấy bàn tay trắng nõn, nhỏ bé của Hàn Dĩ Xuyên, nở nụ cười ấm áp

- Dĩ Xuyên, cháu có thể ở lại bên cạnh thiếu gia không?

Hàn Dĩ Xuyên ái ngại rút tay về, cô đưa tay lên vén vén tóc, khó xử nói..

- Thím Vương, là thím quá nhạy cảm rồi ạ, cháu chỉ là tình nhân của Từ Lâm, cháu thật sự hy vọng anh ta sẽ sớm chán ghét cháu, như vậy cháu có thể rời đi, bởi vì đối với cháu, Từ Lâm rất đáng sợ!

Thím Vương không ngờ cô sẽ nói vậy, nhất thời không biết phải khuyên như thế nào.

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi rồi đứng lên, cúi đầu xin lỗi

- Thím Vương, cháu xin lỗi! Về những gì bác nói với cháu, cháu đảm bảo sẽ không nói ra bên ngoài!

Sau đó xoay người bỏ chạy vào trong. Thím Vương buồn bã nhìn theo.

Buổi tối ở Đài Song Khê rất yên tĩnh, sau khi dùng cơm tối xong thì Hàn Dĩ Xuyên và Từ Lâm đều cùng về phòng.

Hai người họ, Từ Lâm tắm trước rồi đến Hàn Dĩ Xuyên.

Sau khi Hàn Dĩ Xuyên từ trong phòng tắm đi ra thì cô thấy Từ Lâm chuẩn bị ra khỏi phòng, cô cảm giác mình sắp bị bỏ rơi, liền lấy can đảm hỏi

- Anh không ngủ ở đây sao?.

Từ Lâm mặc một bộ đồ ngủ khá thoải mái, đầu tóc còn chưa khô hẳn, xoay người lại nhìn cô, nụ cười ngán ngạn nở trên môi

- Muốn tôi ở đây "xâm phạm" em?

Gò má Hàn Dĩ Xuyên trong phút chốc đỏ ửng lên, cô e thẹn cúi đầu, mái tóc còn dính đầy nước che đi nửa khuôn mặt, đẹp đến lạ thường, cộng với chiếc váy ngủ màu trắng rất mỏng, quả là một điểm hấp dẫn trí mạng, lôi kéo người khác phạm tội!

Từ Lâm nhếch môi cười, giọng trầm thấp nói

- Lau khô tóc rồi hãy ngủ! Tôi còn có việc phải làm!

Sau đó dứt khoát xoay người, mở cửa đi ra khỏi phòng.

Căn phòng rộng lớn bây giờ chỉ còn có một mình Hàn Dĩ Xuyên, cô vô lực ngồi xuống giường, cảm thấy sảy lên sảy khô tóc.

Một cổ cảm giác lạc lõng cứ quẩn quanh lấy cô.

Từ Lâm không nói nhưng cô vẫn biết rõ, mấy ngày qua hắn đều ra ngoài tìm phụ nữ, bọn họ đều xảy ra quan hệ xác thịt, điều đó cô biết rõ vì Từ Lâm trở về cô đều ngửi được mùi nước hoa phụ nữ trên người hắn!

Từ lúc cô chấp nhận trở thành tình nhân của hắn, hắn đã không hề chạm vào cô!

Hắn vẫn chê cô bẩn, nên mới khinh thường việc đụng vào cô như vậy, thậm chí cùng ngủ trên một chiếc giường hắn vẫn không muốn!.

Từ Lâm chán cô thật rồi!

Lẽ ra cô phải vui vì sắp được tự do, nhưng tại sao cô lại khó chịu đến như vậy?

Bực bội ném chiếc máy sấy vào ngăn kéo, Hàn Dĩ Xuyên chui vào trong chăn, cô kéo chăn che kín cả gương mặt.

Những giọt nước mắt nóng hổi cứ thi nhau chảy ra rồi thấm hết cả vào ga giường.

Đã bảy ngày rồi, Từ Lâm ngoài việc cùng cô ăn cơm ở nhà thì chẳng còn gì! Những ngày đầu hắn ân cần chăm sóc cô, để cô từ từ khỏi bệnh, cô đã luôn cho rằng, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời hắn thì hắn không đáng sợ như vậy!

Nhưng đã bảy ngày rồi, ngay cả việc ngủ cùng một giường với cô, hắn cũng khinh thường, hắn không cần cô tắm giúp hay cùng tắm.

Hắn chưa từng tin cô trong sạch, hắn đã nghĩ cô bẩn rồi!

Vậy thì tại sao hắn vẫn không để cô đi?

Trần trọc đến nửa đêm mà Hàn Dĩ Xuyên vẫn chưa ngủ được, cô thấy cổ họng khô rát nên kéo chăn ra và bước xuống giường, đi ra khỏi phòng.

Khi đi ngang qua phòng sách, bước chân cô đột nhiên dừng lại, nhìn qua khe hở ở cánh cửa, cô thấy đèn bên trong vẫn sáng, nhưng lại không thấy Từ Lâm đâu!.

Có lẽ hắn ra ngoài rồi!

Hàn Dĩ Xuyên định bước đi nhưng chưa kịp nhấc chân thì đã nghe được âm thanh gì rất lạ, giống như tiếng khóc vậy, mà không phải tiếng khóc bình thường, tiếng khóc đau đớn cùng vật vờ.

Bây giờ tất cả người làm cùng quản gia đều đã ngủ hết, đèn trong biệt thự cũng tắt gần hết, chỉ còn chút đèn tường màu vàng, tiếng khóc đó vẫn tiếp tục....

Hàn Dĩ Xuyên không khỏi kinh hãi, cô nhớ đến những bộ phim kinh dị về ma trong biệt thự. Hai chân cô lạnh cóng, cánh môi run rẩy, hai tay đầy mồ hôi.

Cô thật sự gặp ma sao?

Có lẽ những người bị Từ Lâm giết nhiều quá nên âm hồn của họ trở về tìm hắn báo thù!

Nhưng Phật tổ Như lai ơi!

Cô đâu có làm gì sai trái, nếu những con ma kia muốn tìm thì cứ đi tìm Từ Lâm đi!

Phản ứng đầu tiên của cô là lập tức bỏ chạy!

Nhưng ngay lúc đó lại nghe giọng đàn ông khàn khàn vang lên, không rõ đang cầu xin hay la hét.

Tóc gáy Hàn Dĩ Xuyên dựng hết cả lên.

Con ma đó đang gọi cô!

Ôi thần linh ơi!

Cô sắp điên mất rồi, chẳng lẽ cô phải chết ở đây sao?

Cô còn chưa tốt nghiệp cao đẳng mà, chưa được thực hiện ước mơ của mình, cô chưa muốn chết đâu!

Hai chân càng lúc càng lạnh, cô nhẹ nhàng xoay người, mồ hôi đã túa ra dòng dòng trên trán, lạy trời lạy đất, đừng có con ma nào xuất hiện sau lưng cô!

Không!.

Cô không muốn xoay người lại nữa, trước mặt cô hiện giờ là phòng sách, không cần suy nghĩ, cô liền chạy một mạch vào trong đó. Nhưng vào đến phòng sách, tiếng khóc và tiếng nói đó càng rõ hơn.

Hàn Dĩ Xuyên muốn chết đi cho rồi!

Đây là nơi Từ Lâm thường đến, chắc chắn đã giết bao nhiêu người ở đây nên đám âm hồn đó mới đến tìm hân!

Cô vào sai chỗ rồi!

Hân Dĩ Xuyên cắn chặt môi, nín cả thở nhìn xung quanh phòng sách.

Hình ảnh ở góc tường làm cô giật thót cả tim!

Tiếng khóc hình như vọng ra từ đó.

Là một người đàn ông, người đó đang ngồi co gối lại, đầu gục xuống, hai tay ôm chặt gối và khóc.

Hân Dĩ Xuyên nhìn qua bộ đồ người đó mặc và vóc dáng của người đó, cô dần dần bình tĩnh lại!

Là Từ Lâm!

Cô bước từng bước về góc tường, nhẹ giọng gọi

- Từ Lâm, anh làm gì ở đây vậy?

Nhưng Từ Lâm vẫn không ngẩng đầu lên, tiếp tục khóc và nói bằng giọng đứt quãng

- Không được...! Các người đừng đụng vào mẹ tôi! Tất cả rút hết cho tôi...! Dừng lại.....!

Hân Dĩ Xuyên lúc này mới nhìn rõ tình hình.

Từ Lâm đang nói và khóc trong ác mộng!

Trái tim cô treo lơ lửng, không hiểu sao chợt nhói đau!

Cô từ từ ngồi xuống trước mặt hân, đưa tay đẩy đẩy vai hân, giọng nhẹ nhàng êm dịu gọi

- Từ Lâm, anh đứng lên đi, dưới sàn lạnh lắm!

Tiếng khóc và nói vẫn không dừng lại.

Hân Dĩ Xuyên tiếp tục kéo kéo cánh tay Từ Lâm.

Đột nhiên hân có phản ứng và ôm chặt lấy cô, vừa khóc vừa nói

- Mẹ... con xin mẹ đừng đi... mẹ.... mẹ đừng bỏ tiểu Lâm...!

Hân Dĩ Xuyên bị hân làm cho ngớ ngẩn, cô dùng hết sức để kéo tay hân ra nhưng đều vô dụng

- Từ Lâm, là tôi, tôi không phải mẹ anh!

Nhưng Từ Lâm càng ôm chặt hơn và cứ gọi cô là mẹ.

Thành trì kiên cố trong lòng cô đã dần dần sụp đổ. Cô để yên cho Từ Lâm ôm mình, không giãy giụa nữa mà còn vỗ đầu lên lưng hân.

Cô nhớ đến những gì thím Vương từng nói vài ngày trước, có lẽ hân thật sự đã cô độc quá lâu rồi!

Một lúc sau, Từ Lâm đã tỉnh lại, hân thả tay ra và mở mắt nhìn người con gái trước mặt, nhẹ nhàng đưa tay vén tóc cô, hân nói bằng giọng khàn khàn

- Dĩ Xuyên....

Hân Dĩ Xuyên nhẹ gạt đầu, giọng nói êm dịu lần nữa vang lên

- Là tôi, không phải mẹ anh!

Từ Lâm đưa một tay giữa sau ót cô, tay kia tiếp tục vén tóc cô; môi bạc dần áp tới, phủ lên cánh môi anh đào, nhẹ nhàng mút lấy chút dư vị ngọt ngào, nụ hôn càng lúc càng sâu hơn, chuyển sang mãnh liệt, cuồng dã....

- Ừm...

Hân Dĩ Xuyên không phản kháng mà còn trầm luân, ngênh đón; hai tay cô bấu chặt cổ áo Từ Lâm, làm nó bung gần hết các cúc áo.

Nụ hôn dần dần chuyển sang khơi mào dục vọng, môi lưỡi của Từ Lâm hôn xuống khắp cổ và vai của Hân Dĩ Xuyên, đến chỗ đặn đầy của cô, hân chợt

ngừng lại và bẽ cô đứng lên, đi ra khỏi phòng sách, hướng về phía phòng ngủ và đi tới.

Hàn Dĩ Xuyên mê muội nhìn hắn, ngay thời khắc này, dù Từ Lâm không hề tỉnh táo, không hề ý thức được hành động của mình, ngày mai khi tỉnh dậy, dù hắn chỉ xem đây là giấc mơ thì cô cũng tỉnh nguyện đón nhận tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Từ Lâm, em sợ lắm!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 38: Từ Lâm, em sợ lắm!

Hàn Dĩ Xuyên từ từ mở mắt ra, cô đưa tay sờ sờ vị trí bên cạnh.

Nhưng rất trống!

Cô giật mình ngồi dậy, hạ thân đau nhức như vừa bị nghiền nát, đưa tay dụi dụi mắt và vén gọn lại tóc, cô kéo chăn ra khỏi ngực một chút và cúi đầu nhìn xuống cơ thể mình.

Có rất nhiều dấu hôn chồng lên nhau!

Ý thức dần quay lại.

Tối qua cô và Từ Lâm thật sự đã trải qua một đêm cuồng nhiệt!

Nhưng bây giờ cô lại không thấy hắn nữa đâu cả, nhìn vị trí trống rỗng bên cạnh, cô chưa bao giờ cảm thấy mình thảm hại như vậy!

Hắn thật sự không muốn ngủ bên cạnh cô!

Lúc này cô mới chú ý đến tiếng nước chảy trong phòng tắm, vừa định vén chăn qua một bên và đi vào trong xem thử thì cửa phòng tắm đột ngột mở ra.

Từ Lâm quấn một chiếc khăn bông màu trắng ngang hông, trên ngực đến cơ bụng sáu múi vẫn còn những giọt nước chảy xuống, tạo nên một hình ảnh vô cùng mê hoặc, khiến người khác nhìn vào có thể sặc máu mũi!

Hắn đang cầm một chiếc khăn lau tóc, những giọt bám trên từng sợi tóc đen bóng, đúng là đẹp đến mê hồn!

Từ Lâm khẽ liếc nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang ôm lấy chăn và nhìn mình chăm chú, hắn hơi nhướn mày, giọng trầm thấp đầy từ tính vang lên

- Còn chưa vào tắm?

Hàn Dĩ Xuyên đỏ mặt gật đầu như kẻ ngốc, cô lí nhí hỏi

- Tối qua anh ngủ ở đây sao?

Từ Lâm nhàn nhạt trả lời

- Nói nhảm! Giường của tôi chẳng lẽ tôi không ngủ!

Rồi bước lại gần tủ quần áo và lấy một bộ tây trang màu tối ra.

Hàn Dĩ Xuyên giữa chặt chắn trước ngực, cúi đầu liếm liếm môi và cười ngọt ngào. Trái tim cô lúc này đang lâng lâng nhảy nhót không ngừng.

Từ Lâm vừa thay quần áo vừa nói

- Tối nay tám giờ tôi đã đặt bàn sẵn ở nhà hàng Heaven, đừng đến trễ đấy!

Hàn Dĩ Xuyên giật mình ngẩng đầu lên nhìn hắn, cô khó hiểu hỏi

- Anh muốn ra ngoài ăn tối!

Từ Lâm đã mặc xong quần áo, hắn bước lại đầu giường và lấy đồng hồ đeo lên tay, lạnh lùng nói

- Tôi dẫn em ra ngoài ăn tối, không phải đã lâu rồi em chưa được sao ngoài?

Trái tim Hàn Dĩ Xuyên "thình thịch" từng tiếng rõ ràng, cô ngượng ngịu không nói được gì, chỉ biết "à, ừn", nhưng sau đó chợt nghĩ ra điều gì đó, cô thử, giọng điệu cực kỳ nhỏ và êm tai.

- Từ Lâm, anh có thể cho tôi ra ngoài không? Còn việc học tập của tôi ở Đại Từ, sau đó còn phải quay về trường học, tôi còn phải tốt nghiệp, còn cả ước mơ trở thành nhà thiết kế thời trang. Tôi cũng có những người cần gặp, Lê Băng, Thuyên An, còn cả trưởng phòng Ninh. Hơn nữa, tôi muốn về thăm mẹ thường xuyên. Tôi cũng không thể bỏ trốn được đâu, dù sao tôi cũng ở Đại Từ, chịu sự giám sát của anh!

Từ Lâm yên lặng nghe cô nói xong, hần lạnh lùng cất giọng

- Muốn ra ngoài?

Hàn Dĩ Xuyên sợ sệt gật đầu, cô không biết liệu yêu cầu này của cô có làm Từ Lâm nổi giận không, nhưng cô vẫn muốn thử, cô không muốn suốt ngày phải quanh quẩn trong bốn bức tường như vậy, bị hần nuôi nhốt như một con chim hoàng anh trong chiếc lồng nguy nga, lộng lẫy!

Từ Lâm dứt một tay vô túi quần, đặt mông ngồi xuống giường, quay mặt đối diện với Hàn Dĩ Xuyên, tay để trống kia đưa lên vén vén những sợi tóc che trước gò má cô, sau một lúc suy nghĩ, giọng lạnh lẽo vang lên

- Được! Em có thể tự do ra ngoài, nhưng phải có mặt ở nhà trước khi tôi trở về và tuyệt đối không được phép gặp gỡ Phạm Diệc!

Hàn Dĩ Xuyên nói đúng, cô vẫn ở Đại Từ, vẫn ở Thượng Hải, vẫn ở trên Trái Đất này, vẫn là người phụ nữ của hần!

Cho dù cô không còn ở xung quanh hần, cho dù cô có chạy đến chân trời góc bể, hần cũng sẽ tìm cô mang về!

Hàn Dĩ Xuyên gật đầu như gà mổ thóc, cô nở nụ cười ngọt ngào nhìn Từ Lâm

- Cảm ơn anh, tôi nhất định sẽ về đúng giờ và... không gặp Phạm Diệc!

Từ Lâm thuận tay xoa xoa đầu cô, gương mặt lạnh lùng cũng dịu bớt

- Ngoan!

Tìm Hàn Dĩ Xuyên sắp vọt ra ngoài rồi, Từ Lâm đột nhiên lại trở nên dịu dàng với cô như vậy, nếu đây là mơ thì cô ước rằng mình sẽ không bao giờ tỉnh lại!

Từ Lâm này giờ đều chú ý đến biểu hiện của cô, sợ cô có chỗ nào không khỏe; nếu không phải vì Mẫn Quan dặn trong vòng ít nhất mười ngày không nên chạm vào cô, để đảm bảo cô khỏe lại hoàn toàn thì hần đã "ăn" sạch cô biết bao nhiêu lần rồi; dù sao hần cũng là một người đàn ông sinh lý bình thường nên không dễ gì mà ngồi ở nhà làm Liễu Hạ Huệ được, hần gọi những cô nữ sinh khác đến phòng bao trong Club chỉ vì muốn giải tỏa dục vọng tức thời. Hàn Dĩ Xuyên như liều thuốc kích thích tốt nhất của hần, đừng nói là đụng chạm thân mật với cô, chỉ cần ôm cô một lát thì dục vọng của hần đã không thể khống chế nổi! Vậy mà tối qua, cô gái to gan lớn mật này lại dám chạy vào phòng sách của hần, tuy vừa thoát khỏi cơn ác mộng nhưng ý thức của hần rất rõ, người con gái trước mặt hần lúc đó là ai!

Mọi đã dâng đến miệng dĩ nhiên hần không từ chối!

Hương vị của cô vẫn thanh thuần sạch sẽ như vậy, cảm giác cô mang lại cho hần càng lúc càng kích thích.

Giờ nghỉ trưa ở Đại Từ tất cả các nhân viên đều đang dùng cơm ở căn-tin; trưởng phòng Ninh, Lê Băng và Thuyên An cùng ngồi một bàn.

Thuyên An vừa ăn vừa muốn chuốc giận lên thức ăn, cô ăn như đánh giặc.

Trưởng phòng Ninh kinh ngạc nhìn cô, vừa cười cười hỏi

- Em đang giận ai sao?

Thuyên An dùng nĩa găm nát một miếng thịt, hung dữ mắg

- Triết Liệt đáng ghét, không thèm gọi điện cho mình nữa! Đam chết anh này!

Trưởng phòng Ninh và Lê Băng đều bắt cười trước dáng vẻ giận dỗi đáng yêu của cô nhóc này!

Lại đến Lê Băng, cô vừa ăn vừa than thở

- Không biết Dĩ Xuyên giờ thế nào rồi!

Trưởng phòng Ninh cũng thấy phiền muộn; Thuyền An thì nhét miếng thịt vào miệng và nói

- Triết Liệt chết tiệt! Tớ sẽ đi hỏi anh ta một lần nữa, nếu anh ta không cho tớ gặp Dĩ Xuyên thì anh ta biết tay tớ!

Ba người đang nói chuyện vui vẻ thì một cô nhân viên không biết từ đâu chạy tới, về mặt khăn cầu nói nhỏ với Thuyền An.

- Xin lỗi, cô có thể cho tôi mượn điện thoại một lúc được không ạ! Điện thoại của tôi đột nhiên hết pin, lại đang có cuộc gọi quan trọng mà bị gián đoạn, cô có thể giúp tôi không?

Thuyền An nhìn cô nhân viên một lượt rồi cầm điện thoại trên bàn đưa cho cô ta, cô nhân viên cúi đầu cảm ơn rồi bắt đầu dùng điện thoại, sau ba phút cô ta trả lại điện thoại cho Thuyền An, cúi đầu e ngại

- Họ không bắt mấy nữa, nhưng cũng rất cảm ơn cô!

Thuyền An mỉm cười gật đầu, không nói gì thêm. Cô nhân viên đó trước khi rời đi thì cúi đầu chào trưởng phòng Ninh và Lê Băng một cái.

Thuyền An nhìn theo, nghiêng nghiêng đầu khó hiểu nhưng vẫn tiếp tục ăn cơm.

Hàn Dĩ Xuyên và mẹ mình đang cùng nhau làm đồ ăn trong bếp. Suốt cả buổi, hai mẹ con đều cùng trò chuyện, cười nói rất vui vẻ.

Cuối cùng thì mẹ Hàn cũng không nhịn được mà hỏi

- Bé con này, gần đây con bận lắm sao? Hôm nay mới có thể về thăm mẹ?

Hàn Dĩ Xuyên đang thái cà rốt, nghe mẹ hỏi liền dừng tay lại, mỉm cười trả lời

- Mẹ đừng lo, con sống rất tốt ạ! Bây giờ con phải chuyển ra ngoài sống một thời gian, đợi sau khi con tốt nghiệp rồi sẽ có thể về nhà nhiều hơn ạ!

Mẹ Hàn vừa lấy tô múc canh ra vừa thở dài buồn bã

- Con cũng thật là, bây giờ không phải mẹ đã khỏi bệnh rồi sao? Con cứ theo đuổi ước mơ của mình, không cần quá lo cho mẹ đâu! Trước đây con vì bệnh tình của mẹ mà không chịu đi du học, bây giờ thì tốt rồi, con có thể thực hiện được ước mơ của mình rồi!

Hàn Dĩ Xuyên tháo găng tay vệ sinh ra và đi tới ôm mẹ từ phía sau, nũng nịu nói

- Mẹ, con đi du học thì sẽ rất nhớ mẹ!

Mẹ Hàn lắc đầu trách yêu

- Tiểu tử tông à, con biết nhớ mẹ thì nên về nhà thăm mẹ nhiều hơn đi!

Hàn Dĩ Xuyên thật không thể tin đây là sự thật, mẹ cô đã thoát khỏi căn bệnh tim quái ác đó sau gần hai mươi năm, khi mẹ cô nhập viện, cô cứ tưởng ca phẫu thuật mà cô cầu xin Từ Lâm chỉ đơn giản là giúp mẹ cô vượt qua được cơn nguy kịch; cô không ngờ rằng, Từ Lâm đã tìm người ghép tim cho mẹ cô, giúp bà khỏi bệnh hoàn toàn!

Trở thành tình nhân của Từ Lâm để có thể cho mẹ mình một sức khỏe tốt, cô có quá ngu ngơ không?

Mẹ cô nói đúng, trước đây cô vì lo cho bệnh tình của bà mà không muốn đi du học, bây giờ bà đã khỏe lại rồi, không phải cô nên nhận học bổng du học của trường rồi sao?

Nhưng cô lại lần nữa không muốn đi, có lẽ là vì một người nào đó.....

Thấy Hàn Dĩ Xuyên vẫn ôm chặt mình không buông, mẹ Hàn cười hiền và vỗ nhẹ vào tay con gái

- Con không muốn ăn cơm nữa à? Cứ ôm mẹ như vậy suốt đêm sao?

Hàn Dĩ Xuyên cười khúc khích như một đứa trẻ, ôm chặt bụng mẹ hơn.

Mẹ Hàn vừa cười vừa lắc đầu.

Sau khi cùng mẹ ăn tối xong, giúp mẹ dọn dẹp và lau chùi nhà cửa một lúc, Hàn Dĩ Xuyên cùng mẹ xem TV rồi trò chuyện đến lúc bảy giờ, sau đó tạm biệt mẹ ở cửa

- Con đi đây ạ, nếu không khỏe thì mẹ phải gọi con ngay đấy ạ!

Mẹ Hàn mỉm cười tươi rói, vẫy tay chào con gái

- Đi đường cẩn thận đấy, gọi điện thường xuyên cho mẹ nhé!

Hàn Dĩ Xuyên vừa đi vừa vẫy tay với mẹ, cô hôn gió liên tục

- Mẹ, mẹ mau vào nhà đi ạ, mỗi ngày con sẽ gọi điện mười lần, con yêu mẹ!

Rồi còn làm nhiều trái tim khác nhau cho mẹ mình xem nữa.

Mẹ Hàn lắc đầu cười cười rồi lưu luyến đi vào nhà.

Đi bộ trên vỉ hè, tâm tình Hàn Dĩ Xuyên lúc này rất thoải mái, cả ngày hôm nay cô đã được ở bên cạnh mẹ và từ ngày mai, cô có thể được tiếp tục học hành.

Cô nhớ bữa tối mà Từ Lâm đã đặt sẽ còn khoảng bốn mươi phút nữa, bụng cô bây giờ no đến căng rồi, nhưng vì dạ dày cô không tốt nên sợ sẽ không ăn được nhiều món lạ, cô ăn trước để dự trữ.

Lấy điện thoại ra xem thử thì cô thấy có một mục tin nhắn chưa xem.

Là của Thuyền An

" Dĩ Xuyên, tối nay bảy giờ, cậu đến đường số 52- Đông Đô Thành, tớ có việc quan trọng muốn nói! "

Hàn Dĩ Xuyên khó hiểu đọc đi đọc lại tin nhắn nhiều lần, rồi bấm gọi cho Thuyền An, nhưng đáp lại chỉ có giọng nữ máy móc.

Cô để điện thoại xuống và cầm trong tay, bắt một chiếc taxi và nói địa điểm cần đến như trong tin nhắn.

Ngồi trên taxi, cô lấy điện thoại gọi cho Từ Lâm nhưng chỉ có thể để lại tin nhắn thoại cho hắn.

Chiếc taxi dừng lại ở đường số 53- Đông Đô Thành, đây là một con đường vắng vẻ, rất ít người qua lại, xung quanh cũng không có nhà, ở xa xa có một căn nhà gỗ bỏ hoang bị vây quanh bởi bụi cây rậm rạp.

Bước xuống xe, đợi chiếc taxi đi khô, Hàn Dĩ Xuyên mới hướng theo phía căn nhà gỗ kia và đi tới (Chị gan quá!!!)

Căn nhà gỗ tối om, cũ kỹ, có nhiều ván gỗ đã rơi vãi đầy dưới đất, xung quanh im lặng đến mức ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy. Hàn Dĩ Xuyên bật đèn flash trên điện thoại để thấy đường đi, cô vừa bước từng bước cẩn thận vừa gọi

- Thuyền An!

Lập tức xung quanh có tiếng ai đó trả lời cô như đang nhái lại. Hàn Dĩ Xuyên hơi giật mình nhưng khi đưa đèn flash của điện thoại dò khắp xung quanh đều không có ai, cô mới ý thức được đó là tiếng vọng.

Tim đập mạnh, tay chân bủn rủn, từng sợi dây thần kinh căng hết mức có thể, Hàn Dĩ Xuyên bước tiếp, thấy một cái cầu thang, cô thử lên trên xem sao!

Trong đầu cô nảy giờ cứ đặt ra nhiều câu hỏi, rốt cuộc Thuyền An gặp phải chuyện gì, hay có khi nào cô ấy không ở đây?

Hàn Dĩ Xuyên hít sâu một hơi rồi bước lên tiếp.

Đèn flash vẫn rọi phía trước...

- Aaaa!

Hàn Dĩ Xuyên la lên một tiếng thất thanh rồi ngã phịch xuống đất, điện thoại cũng rơi ra khỏi tay. Hô hấp cô dồn dập, bàn tay bịt chặt miệng, gần như sắp khóc rồi!

Trước mặt cô hiện giờ là một cái đầu người chết bê bết máu.

Từ Lâm sau khi bàn xong dự án với một số nhà đầu tư thì cũng đã gần tám giờ, hắn đi ra khỏi hội quán cao cấp và xe đã đợi sẵn trước cửa. Vừa đi ra, hắn liền lấy điện thoại và mở nguồn; khi bàn công việc, Từ Lâm luôn tắt máy và đương nhiên những người làm việc cùng hắn cũng phải tuân theo quy tắc này của hắn.

Trong điện thoại có một tin nhắn thoại từ Hàn Dĩ Xuyên, Từ Lâm mở ra nghe thử.

" Từ Lâm, bây giờ tôi phải đi đến đường số 53- Đông Đô Thành để gặp Thuyền An, có thể tôi sẽ đến trễ khoảng mười lăm phút "

Từ Lâm ngồi vào trong xe và lấy gọi điện cho Hàn Dĩ Xuyên, dĩ nhiên lúc này hắn không hài lòng trước hành động đột ngột của Hàn Dĩ Xuyên, gương

mặt sắc lạnh tầng tầng băng dày.

Điện thoại được kết nối.

Trả lời hần là giọng nói đang run rẩy vì sợ hãi của Hàn Dĩ Xuyên

- Từ Lâm... em sợ lắm....!

Từ Lâm giật mình ngồi thẳng lưng lên, mắt phượng trừng lớn

- Đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Dĩ Xuyên nức nở trả lời

- Có người chết... em... em sợ lắm....

Từng sợi dây thần kinh của Từ Lâm căng lên như dây đàn, hần nhanh chóng khởi động xe và lao ra đường quốc lộ, xe chạy vút thẳng, điện thoại vẫn còn duy trì cuộc gọi

- Dĩ Xuyên, em bình tĩnh, em ở yên đó, đừng sợ! Tôi sẽ đến tìm em ngay!

Đầu Từ Lâm như muốn nổ tung, hần không biết bây giờ rốt cuộc Hàn Dĩ Xuyên đang gặp phải chuyện gì, nhưng nghe giọng của cô, hần biết cô đang rất sợ! Cô nói nhìn thấy người chết, hần nhớ cô rất sợ những cảnh như thế này!

Bây giờ cô đang ở một mình, cô đang sợ hãi!

Từ Lâm lái xe với tốc độ nhanh nhất, liều mạng mà chạy trong đêm.

Điều duy nhất hần muốn là cô sẽ không xảy ra chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Lệnh bắt giữa khẩn cấp

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 39: Lệnh bắt giữ khẩn cấp.

Ngồi im trong một góc, đầu gối co lại trước ngực, tay cầm chặt điện thoại, tay đặt trên đầu gối liên tục run rẩy, hai mắt sợ sệt như chú nai con bị lạc cứ dè phòng nhìn xung quanh. Cả người cô đều run lên vì sợ và lạnh.

Cái đầu kia vẫn còn sau lưng cô.

Kết!!!

Cánh cửa lớn dưới cầu thang được đẩy ra. Hàn Dĩ Xuyên gồng mình lên cảnh giác, tay cô vớ lấy một ván gỗ và chuẩn bị phòng thủ khi bị tấn công.

Bước chân gần đang đi lên cầu thang, từng bước từng bước lại gần cô. Một giọng nam trầm thấp, lạnh lẽo vang lên

- Dĩ Xuyên....

Hàn Dĩ Xuyên ném ván gỗ đi và cầm điện thoại rọi đèn về phía trước, giọng run run trả lời

- Từ Lâm... em ở đây.....

Bước chân của Từ Lâm nhanh dần, chưa đầy năm phút mà hần đã đứng trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, vẻ mặt lạnh lùng chuyển sang lo lắng, hần ngồi xuống trước mặt cô, quan tâm hỏi

- Dĩ Xuyên, em không sao chứ?

Hàn Dĩ Xuyên không cần biết đông tây nam bắc gì mà lao vào ngực Từ Lâm, hai tay lạnh cứng vòng qua eo hần, ôm chặt; mặt thì vùi sâu vào ngực hần; cả cơ thể cô vẫn còn run rẩy kịch liệt. Nức nở gọi

- Từ Lâm... em sợ....

Từ Lâm cũng ôm lấy cô, một tay đặt trên lưng cô, một tay xoa xoa đầu cô, vỗ về trấn an

- Đừng sợ, tôi ở đây!

Tìm Từ Lâm dần trở nên mềm nhũn và ấm áp, cô gái nhỏ trong lồng ngực không chút đề phòng và phụ thuộc vào hắn hoàn toàn, cô đang cần sự bảo vệ, cần sự an ủi, cần cảm giác an toàn. Suốt hơn mười năm qua, hắn đã nhận được bao nhiêu sự lệ thuộc nhưng những sự lệ thuộc đó lại chỉ mang lại cho hắn cảm giác oai phong lẫm liệt của một thủ lĩnh, còn sự lệ thuộc bây giờ của Hàn Dĩ Xuyên đã mang đến cho hắn cảm giác ấm áp của người với người, cảm giác thành công của một người đàn ông.

Hàn Dĩ Xuyên cứ ôm chặt không chịu buông tay, cô không dám xoay người về phía sau mà chỉ nói

- Có người chết... phía sau em... có người chết....

Từ Lâm để mặc cô ôm, hai tay hắn vẫn để nguyên ở vị trí cũ; ánh hướng về cái đầu trước mắt mình, mày kiếm nhíu chặt, tay cầm điện thoại rọi về trước để nhìn rõ hơn, một lúc sau, nụ cười khinh miệt nở trên môi hắn, ánh mắt trầm tĩnh, trấn an cô gái nhỏ đang núp trong ngực.

- Đừng sợ, chỉ là cái đầu giả thôi!

Không biết kẻ ấu trĩ nào lại dùng cái trò trẻ con này để hù dọa người khác. Bao nhiêu năm lăn lộn trong giới hắc đạo, Từ Lâm không biết đã đối diện với bao nhiêu cái xác chết, chỉ cần nhìn qua thì đã biết đầu thật sự là xác người; cái đầu này chỉ vừa nhìn là đã biết là dùng nhiều vật liệu tạo nên; dọa một cô gái nhất gan như Hàn Dĩ Xuyên thì được, chứ đối với Từ Lâm chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ!

Hàn Dĩ Xuyên tuy đã thả lỏng một chút nhưng tay vẫn không chịu buông Từ Lâm ra.

Từ Lâm vừa trấn an vừa nhẹ nhàng kéo tay cô ra

- Ngoan, chúng ta ra khỏi đây trước!

Hàn Dĩ Xuyên ngoan ngoãn bỏ tay ra một cách sợ sệt, ánh mắt van nài nhìn Từ Lâm đến khi hắn sắp đứng lên thì cô như một đứa trẻ đáng thương nín lấy gấu áo của hắn.

Từ Lâm nở nụ cười nhẹ, hắn cởi áo khoác ra và đắp lên người Hàn Dĩ Xuyên từ phía sau, cùng lúc đỡ cô đứng lên, giọng trầm thấp nói

- Chúng ta về nhà thôi!

Sau đó ôm ngang Hàn Dĩ Xuyên trong lồng ngực, một tay cầm điện thoại rọi đèn về phía trước, xoay người và sải bước xuống cầu thang.

Hai người bước từng bước qua đóng gỗ nát vụn, lúc này Hàn Dĩ Xuyên đã bình tĩnh hơn

- Từ Lâm! Sao anh lại đến tìm em?

Từ Lâm vừa tìm đường vừa dìu cô đi, mắt phượng vẫn hướng về phía trước, giọng lạnh lùng trả lời

- Tôi bỏ một số tiền lớn ra như vậy để có được em, chưa chán làm sao tôi vứt bỏ!

Tìm Hàn Dĩ Xuyên như bị dao rạch một đường vừa sâu vừa dài, tuy rất đau nhưng cô cũng chỉ biết cười khổ.

Hắn nói không sai, cô chẳng qua chỉ là một cô tình nhân được hắn mua bằng tiền.

Hắn quan tâm cô? Hắn dịu dàng với cô? Hắn lo lắng cho sự an toàn của cô?

Không!

Tất cả chỉ là cô tự đa tình thôi!

Cắn chặt môi, tay cầm chặt quai túi xách, cô bước từng bước lững thững theo hắn.

- A!

Đột nhiên Hàn Dĩ Xuyên kêu lên một tiếng, cũng rời khỏi lồng ngực Từ Lâm mà cúi thấp người xuống, đưa tay chạm vào bàn chân.

Từ Lâm từ kinh ngạc chuyển sang hốt hoảng, vừa cúi người xuống giúp Hàn Dĩ Xuyên xem chân vừa hỏi

- Sao vậy?

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi chịu đau, lắc đầu.

Từ Lâm đưa đèn rọi xuống kiểm tra, thấy hai ngón chân giữa của chân phải cô chảy rất nhiều máu, bên cạnh còn có một ván gỗ dính đầy đinh bị gỉ.

Từ Lâm nhú mày, hình như cô bị vật đó đâm phải!

- Ráng chịu một chút!

Sau đó đứng lên và đẩy cánh cửa lớn trước mặt ra. Mở xong cửa, hần ngồi xuống trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, đưa lưng về phía cô, lạnh lùng ra lệnh

- Leo lên!

Hàn Dĩ Xuyên cà nhấc bước tới gần, rụt rè leo lên lưng Từ Lâm rồi có chút do dự nhưng vẫn vòng hai tay qua cổ hần, tay này nắm cánh tay của tay kia; tìm cô đập thình thịch nhiều lần, môi cũng bị cắn chặt hơn, cô im lặng không biết nói gì.

Từ Lâm vòng tay qua phía sau, hai tay giữa lấy hai bên đùi cô, nhẹ nhàng xốc cô lên cao hơn trên lưng mình, sau đó sải bước ra khỏi căn nhà gỗ.

Trước mặt họ bây giờ là một cánh đồng cỏ rậm rạp, để đi qua hết đám cỏ này cũng phải hết khoảng mười phút.

Từ Lâm vẫn cõng Hàn Dĩ Xuyên trên lưng, nhẹ nhàng đi qua đồng cỏ hoang.

Hàn Dĩ Xuyên ở trên lưng Từ Lâm, tim không ngừng nhảy nhót vui mừng nhưng lý trí lại gào thét vì lo lắng, sợ hãi; giọng nói nhẹ nhàng nhưng cô đơn hỏi

- Từ Lâm, nếu sau này anh chán em, anh sẽ giết em thế nào đây?

Từ Lâm không chút kinh ngạc trước câu hỏi này của cô, hần vẫn bước về phía trước, tay giữa chặt hai bên đùi Hàn Dĩ Xuyên, giọng lạnh lùng hỏi lại

- Em muốn tôi giết em?

Hàn Dĩ Xuyên lắc đầu liên tục, cô kéo chiếc áo khoác trên lưng vào sát người hơn, nhẹ giọng nói

- Nếu một ngày nào đó, anh thật sự chán em thì chỉ cần để em trở về với cuộc sống của em, về với mẹ em, với ước mơ của em; em sẽ không xuất hiện trong cuộc đời anh nữa!

Cô không đủ can đảm nói tiếp nữa, nếu thật sự có ngày đó, cô đối với Từ Lâm sẽ chẳng còn là gì cả, cái tên Hàn Dĩ Xuyên có lẽ sẽ bị hần phui sạch khỏi quá khứ mãi mãi, cô cũng như những cô tình nhân của hần, khi được sủng ái thì sẽ có được mọi thứ mình muốn, khi bị hần ruồng bỏ rồi thì cũng không phải đến mức chết đói, mà cũng nhận được một số tiền lớn có thể sống hết cả đời!

Cô rất muốn hỏi hần, nhưng lại không đủ can đảm để mở miệng.

" Từ Lâm, anh muốn em ở bên cạnh anh, nhưng có giây phút nào anh nghĩ đến việc cưới em chưa? "

Có lẽ cô đã biết rõ đáp án, tất cả chỉ là cô tự mơ mộng mà thôi!

Từ Lâm thấy cô gái nhỏ trên lưng đã im lặng, tưởng cô ngủ rồi nên không nói gì nữa, tiếp tục bước đi, trong mắt xẹt qua một tia phức tạp, đau nhức!

Ánh trăng chiếu rọi xuống đồng cỏ hoang vắng, rọi chiếu vào hình ảnh đôi nam nữ đang bước đi, người đàn ông với thân hình cao to, vững chãi cõng trên lưng một cô gái nhỏ nhắn, mảnh mai; hai người kết hợp lại tạo nên một bức tranh rất hoàn mỹ, khuyên đảo chúng sinh.

Đi được khoảng mười phút, giọng nói khàn khàn của Hàn Dĩ Xuyên lại vang lên

- Từ Lâm, anh đã từng yêu ai chưa?

Giọng mặt lạnh băng của Từ Lâm vẫn không có chút biểu cảm nào, hờ hững trả lời

- Chưa!

Khoé môi Hàn Dĩ Xuyên chợt hiện lên một nụ cười yếu ớt, cô im lặng và tiếp tục vùi mặt vào lưng Từ Lâm.

Từ Lâm thấy cô lại không nói gì, nhìn xuống chân cô, hần hỏi

- Còn đau không? Chân của em, còn đau không?

Hàn Dĩ Xuyên khẽ rên một tiếng rồi nhẹ giọng trả lời

- Đờ hơn rồi!

Cuối cùng thì bọn họ cũng đã đến được chỗ đậu xe của Từ Lâm, mở cửa vị trí phó lái và đặt Hàn Dĩ Xuyên ngồi vào trong, thắt dây an toàn cho cô

xong, Từ Lâm nhào người ra, đóng cửa lại và đang chuẩn bị lên xe ở vị trí ngược lại thì có một đám người không biết từ đâu xông tới, bao vây chiếc xe thành vòng tròn.

Từ Lâm dĩ nhiên phản ứng rất nhanh, trước tiên hắn khoá trái cửa xe hai bên lại rồi mới từ từ xoay người, tiếp chuyện với đám giặc cỏ kia.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn thấy bên ngoài có rất nhiều người, cô định hỏi Từ Lâm nhưng hắn đã đi cách xe khá xa rồi, cô còn cách mở cửa tự đi xuống xem nhưng cửa lại bị khoá trái mất rồi. Lo lắng, bồn chồn nhìn thẳng về thân ảnh cao lớn của Từ Lâm trước mắt, cô quên cả thở!

Đám người này có khoảng hơn hai mươi tên thân hình vạm vỡ, có tên thì to béo như lực sĩ, toàn thân chúng đều xăm đầy những hình ảnh ghê rợn, trên tay mỗi tên đều cầm một cây gậy sắt, mặt hầm hầm sát khí nhìn Từ Lâm.

Đại ca của chúng tiến lên vài bước nói

- Oách con! Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của mày, mày có nguyện vọng gì thì nói với tao để tao thực hiện giúp!

Từ Lâm cúi đầu gãi gãi mi tâm rồi ngẩng đầu lên, thuận tay cởi bỏ carvat, quần chặt nó vào bàn tay phải, tới lượt cởi cúc áo trên cổ tay, từ từ xắn tay áo lên, lười biếng hỏi

- Ai sai các người đến?

Đám người đó bất mãn quát rồi rống to

- Nhiều lời quá đấy, xông lên nào tụi bây!

Hàn Dĩ Xuyên tái xanh cả mặt khi thấy một đám người đã nhào tới tấn công Từ Lâm

Nhưng hình như cô đã lo lắng thừa.

Bốn tên cầm gậy sắt xông lên trước, chưa kịp ra đòn thì đã bị Từ Lâm hai tay chế trụ hai tên.

Rắc rắc

Tiếng xương cò bị bẻ gãy, hai tên kia bị ném ra xa, không rõ sống chết!

Hai tên kia thấy vậy liền xối máu nhào vào, một tên giơ gậy sắc lên đánh tới mặt Từ Lâm nhưng chỉ với một tay, Từ Lâm đã chặn được đòn tấn công đó, giật lấy cây gậy sắt, đổi lại vị trí cầm cho thuận tay, giơ gậy lên và đập xuống.

- Aaa!

Đầu tên đó chảy máu đầm đìa, ôm đầu kêu thất thanh và ngã xuống.

Tên tấn công sau lưng Từ Lâm cũng cùng lúc đó bị hắn đập mạnh xuống xương ngực, phun một ngụm máu lớn và ngất xỉu!

Tiếp theo là khoảng mười tên cùng xông lên, chúng đều vút hết gậy mà đánh tay không.

Huỳnh huych

Những cú đấm, đá, liên tục vang lên dữ dội, những lần xoay người dứt khoát, mạnh mẽ của Từ Lâm đều khiến cho kẻ địch phải đổ máu mà bản thân mình lại không hề tróc miếng da nào. Có tiếng xương gãy, có tiếng la hét chói tai, tất cả đều của đám người đó.

Một màn này diễn ra trong nháy mắt, những tên còn lại đều đã sợ đến tái mét cả mặt, suýt chút nữa là tè ra quần rồi!

Tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, chỉ còn trông chờ vào đại ca của mình, nhưng tên đại ca đó cũng chẳng còn hồn vía đâu nữa!

Từ Lâm thân nhiên thư giãn lại gân cốt, ánh mắt khát máu đáng sợ nhìn về số người còn lại, hắn hỏi lần nữa

- Là ai sai các người tới?

Tên đại ca run quá không thể trả lời lưu loát được.

- Là... là.... Tôn Hùng... chúng tôi là đàn em của Tôn Hùng...

Từ Lâm nhú chặt mày, hình như đang tìm trong ký ức liên quan đến cái tên này; một lúc sau, hắn nở một nụ cười lạnh khốc, ngược mắt nhìn đám người đang run rẩy bấy trước mặt, lạnh lùng nhả ra một chữ

- Biến!

Tên đại ca và những tên còn lại như vừa được ban ân xá, cầm đầu cầm cổ mà chạy; nhưng phía sau chúng, gương mặt Từ Lâm đầy vẻ khát máu, hắn rút

một khẩu súng ra

Pằng pằng pằng

Sáu phát súng vang lên liên tục, tất cả đều trúng mục tiêu và còn trúng ngay điểm trí mạng; những tên đang bỏ chạy đều ngã xuống và chết tại chỗ.

Nhìn một đống xác chết trước mặt, Từ Lâm cười đến lạnh thấu xương, hắn cất súng vào, tháo chiếc carvat ra khỏi tay và sải bước về phía xe.

Mở cửa xe ra và ngồi vào vị trí tay lái, ném chiếc carvat vào thùng giữ đồ, hắn thấy Hàn Dĩ Xuyên đang cúi gằm mặt, hai tay ôm chặt đầu, nước nỏ từng tiếng; gương mặt trở nên dịu dàng hơn, hắn đóng sầm cửa lại và bắt đầu khởi động xe, giọng trầm thấp vang lên

- Sợ?

Hàn Dĩ Xuyên từ từ ngẩng đầu lên, cô giương đôi mắt mòng nước nhìn về phía hắn, yếu ớt hỏi

- Từ Lâm, anh không bị thương chứ?

Lòng ngực Từ Lâm chợt bị chấn động một lúc, hắn thật không ngờ cô cũng lo cho sự an nguy của hắn, khoé môi giật giật, nở một nụ cười ảm áp mà ngay cả hắn cũng không nhận ra.

Hắn nhào người tới gần vị trí phó lái, tay vươn ra giữ lấy gáy cô, nhẹ nhàng như một cơn gió, nụ hôn đặt xuống vầng trán tròn bóng của cô, hôn rất lâu, sau khi từ từ rời khỏi, hắn khẽ nói

- Lo cho tôi?

Hàn Dĩ Xuyên thành thật gật đầu, ánh mắt đáng thương như một đứa trẻ bị bỏ rơi; có trời mới biết lúc này khi thấy đám người đó vây kín Từ Lâm, cô đã lo lắng đến phát khóc, thật sự không dám nhìn tiếp; tim Từ Lâm dần trở nên mềm nhũn, hắn vuốt ve gò má cô, cất giọng mê hoặc

- Ngoan....!

Nhưng hắn vẫn không khỏi cười khỏ, cô lại lo lắng giữa tháng sáu trời có tuyết rơi thế này.

Tiếng động cơ nổ máy vang lên, Hàn Dĩ Xuyên dần dần tìm lại được ký ức mơ hồ lúc này, hình như có tiếng súng nổ, cô vội vội vàng vàng nhìn ra cửa kính xe, thấy một đống xác chết rải đầy, cô từ lo lắng chuyển sang kinh hãi, lấy tay bịt chặt miệng theo bản năng, nhìn Từ Lâm bằng ánh mắt khó tin cùng sợ hãi

- Anh đã giết chết bọn họ?

Từ Lâm nhếch môi cười như đây là chuyện hiển nhiên, trả lời dứt khoát vô tình

- Không phải chúng đến để nộp mạng sao?

Vừa dứt lời, chiếc xe đã chuyển bánh rời đi.

Hàn Dĩ Xuyên lắc đầu tuyệt vọng, cô hét toáng lên

- Anh điên rồi! Anh biết bọn họ căn bản không thể đấu lại anh, anh chỉ cần dọa cho bọn họ bỏ chạy, tại sao phải giết bọn họ?

Từ Lâm vừa lái xe vừa cười, nụ cười lạnh lẽo như đêm đông, gió từ bên ngoài thổi vào làm rối lên mái tóc của hắn, tạo nên hình ảnh càng xa cách

- Trong từ điển của tôi không có hai từ " dọa dẫm " mà chỉ có " diệt trừ "!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn hắn như một người xa lạ, cô vừa la vừa liên tục đẩy cửa

- Thả tôi ra! Tôi không muốn ở cùng kẻ điên như anh! Anh phải giết bao nhiêu người mới đủ đây?

Từ Lâm như con mãnh thú bị cướp mất miếng mồi, hắn nhìn cô gái bên cạnh đang muốn bỏ chạy, trong lòng chợt dâng lên một nỗi mất mát, ưu thương cùng phần nộ khốc liệt.

Vừa này không phải cô còn rất ngoan ngoãn sao? Nhưng chỉ trong nháy mắt cô đã trở về với bộ dạng xù lông như vậy!

Xe đang đi qua một cây cầu lớn

- Ngồi im lặng cho tôi! Em còn ồn ào nữa thì tôi sẽ ném em xuống cầu!

Hàn Dĩ Xuyên có chết cũng không phục, cô càng vùng vẫy nhiều hơn.

- Anh là tên điên! Tôi không muốn ở cùng anh!

Từ Lâm không nhìn được nữa, hắn giảm dần tốc độ xe, vươn tay ra sau gáy Hàn Dĩ Xuyên, tay nắm chặt thành quyền, dùng lực đánh mạnh vào vùng trũng trên ót cổ.

Hàn Dĩ Xuyên chưa kịp giãy giụa thì đã nằm bất tỉnh.

Giọng lạnh lùng của Từ Lâm thì thấm bên tai cô

- Ngủ một lát đi! Dĩ Xuyên của tôi.....

Muốn trách thì cũng chỉ biết trách lòng dạ cô quá lương thiện mà thôi!

Chiếc xe tiếp tục lao nhanh trong màn đêm.

Sáng sớm ở Đài Song Khê đã ồn ào như hội chợ.

Cảnh sát trưởng của cục cảnh sát và một số đồng đội của mình từ sáng đã đến đây gõ cửa, đưa ra lệnh bắt khẩn cấp đối với Từ Lâm.

Thím Vương luống cuống nhất thời chẳng biết xử trí thế nào, liền gọi Triết Liệt đến.

Triết Liệt đem theo khoảng mười tên thuộc hạ đến bảo vệ xung quanh Đài Song Khê.

Bây giờ dưới đại sảnh đang diễn ra một màn thuốc súng giữa Triết Liệt và cảnh sát trưởng.

- Cảnh sát Kì, vừa sáng sớm mà ông đã xông vào nhà dân thế này quả là không đúng phép tắc cho lắm!

Cảnh sát trưởng hừ lạnh một tiếng rồi oai nghiêm nói

- Gọi Từ Lâm ra đây! Chúng tôi phải đưa cậu ta đến đồn cảnh sát để lấy lời khai!

Vừa nói, ông ta vừa ném tờ lệnh bắt giữ lên bàn trà; một thuộc hạ đứng bên cạnh liền cầm lên đưa cho Triết Liệt, sau khi đọc xong, Triết Liệt ném trở lại bàn, không nhanh không chậm nói

- Cục cảnh sát các ngài chắc có nhầm lẫn gì rồi!

Cảnh sát trưởng tức đến thở phì phò, ông ta còn định nói gì đó thì một giọng lạnh lùng vang lên như từ địa ngục

- Ôn ào đủ chưa?

Từ Lâm một thân tây trang chỉnh tề, giày da sáng bóng, toàn thân hắn toả ra khí thế thủ lĩnh bức người, một tay hắn đút trong túi quần, một tay buông lỏng tự nhiên, từ trên cầu thang bước xuống; tới trước mặt cảnh sát trưởng, không vui hỏi

- Cảnh sát Kì, sớm thế này mà ông đã đến làm phiền tôi, không biết có chuyện gì?

Một thuộc hạ của Từ Lâm nhanh chóng nhặt tờ giấy trên bàn lên và cung kính đưa cho Từ Lâm, cùng lúc đó là lời nói khinh miệt của cảnh sát trưởng

- Tôi qua lúc tám giờ rưỡi, có một người qua đường đã nhìn thấy Từ tiên sinh đánh người ở đường số 53- Đông Đô Thành, còn có cả tiếng súng nổ; sáng nay lại có một người đi dạo quanh đó đã nhìn thấy rất nhiều xác chết, cảnh sát đã đến hiện trường kiểm tra, toàn bộ đều bị thương ở điểm trí mạng mà chết, thi thể có khoảng hai mươi người, toàn bộ đều là nam. Từ tiên sinh, hiện tại anh chính là nghi phạm lớn nhất trong vụ án này. Hy vọng anh hợp tác với chúng tôi, về đồn cảnh sát lấy lời khai!

Từ Lâm vừa nghe những lời sáo rỗng của cảnh sát trưởng vừa xoa xoa vùng thái dương đau nhức, cầm tờ lệnh bắt giữ trong tay sau đó nhẹ nhàng xé rách thành từng mảnh vụn, vo tròn lại rồi ném vào thùng rác phía trước, giọng vẫn lạnh lùng như vậy.

- Đi thôi!

Triết Liệt tưởng rằng mình nghe nhầm, dùng ánh mắt khó tin nhìn Từ Lâm.

Từ Lâm sao có thể dễ dàng để cảnh sát đưa đi như vậy?

Cảnh sát trưởng cũng hết sức kinh ngạc nhưng vẫn rất vui mừng vì quá dễ dàng để tóm con cá lớn này!

Ông ta ra lệnh cho cấp dưới giải Từ Lâm ra khỏi phòng khách.

Trước khi đi, Từ Lâm chỉ dặn dò thím Vương một câu.

- Đừng đánh thức cô ấy!

Sau khi Từ Lâm bị cảnh sát giải đi, đám thuộc hạ của hắn và người làm ở Đài Song Khê vẫn chưa hết bàng hoàng.

Triết Liệt trầm tĩnh và lấy điện thoại gọi cho Cố Dược Thần

- Luật sư Cố, Từ tiên sinh bị cảnh sát giải đi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đại luật sư Cố Dược Thần

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 40: Đại luật sư Cố Dược Thần.

Phòng thẩm vấn của cục cảnh sát chỉ có một cái đèn duy nhất treo ở giữa phòng mà ánh sáng cũng không rọi chiếu khắp phòng, phía dưới là một cái bàn lớn để cảnh sát lấy lời khai, hai chiếc ghế đối diện nhau qua bàn đang có hai người ngồi.

Cảnh sát trưởng đang làm việc với một đóng hồ sơ và một cái laptop trên bàn, một lúc dừng lại trừng mắt hỏi Từ Lâm

- Họ tên và các thông tin liên quan khác?

Từ Lâm ngồi đối diện ông ta, hai chân ưu nhã bắt chéo nhau, một tay đặt trên bàn, ngón tay thon dài gõ nhịp ngang, một tay chống lên vùng thái dương đau nhức, khuỷu tay tựa vào vịn ghế; nghe cảnh sát trưởng hỏi, hắn biếng nhác nhưn người dậy, giọng nói rất ư là lạnh lẽo

- Nếu đã dám đưa tôi đến đây thì rõ ràng ông đã biết rõ lý lịch của tôi!

Chỉ một câu đã khiến cảnh sát trưởng á khẩu, nhưng cũng hết sức tức giận.

Từ Lâm nói không sai, phải biết rõ lý lịch thì mới có thể phát lệnh bắt giữ, bây giờ cảnh sát còn hỏi lại những cái đó thì đúng là "rối hoi".

Nhưng đây là quy trình làm việc ở sở cảnh sát, Từ Lâm rõ ràng là không muốn tuân thủ, không có ý định phối hợp!

Từ Lâm tiếp tục ngồi lại tư thế ban nãy, nhắm mắt dưỡng thần và không nói gì cả. Cảnh sát trưởng mặc dù rất tức giận nhưng vẫn cố gắng nén nhịn, tiếp tục hỏi

- Tối hôm qua lúc tám giờ ba mươi anh ở đâu?

Từ Lâm vẫn im lặng.

Cảnh sát trưởng hừ lạnh rồi tiếp tục hỏi

- Tối qua anh có đến đường số 53- Đông Đô Thành không?

Từ Lâm vẫn không phản ứng.

Cảnh sát trưởng hầm hực lấy ra một sấp ảnh và ném mạnh xuống trước mặt Từ Lâm, quát tháo

- Những người này có phải do anh giết? Anh có quan hệ gì với họ? Sao có thể xem thường mạng người như thế chứ? Trả lời đi chứ, thẳng thắn!

Câu cuối cùng dường như ông ta đã mất không chế mà đứng bật dậy, đập mạnh tay xuống bàn và quát lớn.

Từ Lâm lúc này mới chịu phản ứng, hắn mở mắt nhìn cảnh sát trưởng, giọng lạnh lùng hỏi

- Luật sư của tôi đã đến chưa?

Bên ngoài hành lang phòng thẩm vấn, một người đàn ông mặc trên người bộ vest hồng cực kỳ rạng rỡ, anh ta vừa đi vừa nở nụ cười tươi rói, hết chào người này rồi lại chào người kia, sau đó lại xoay vài vòng, chỉnh chỉnh lại mái tóc, huyt sáo giong giã.

- Chào buổi sáng, người đẹp!

Anh ta liên tục chọc ghẹo những nữ cảnh sát đi qua khiến bọn họ đỏ mặt mà đứng tùm lại, e thẹn gãi tay chào, có người vì vui quá mà hét lên ầm ĩ.

Người đàn ông này không phải ai khác mà chính là đại luật sư lừng lẫy trong giới luật sư - Cố Dực Thần, là luật sư đại diện kiêm bạn thân nhiều năm của Tổng giám đốc ba tập đoàn toàn cầu Tô thị - Doãn thị- Đại Từ. Suốt năm năm chinh chiến trên toà án đã mang lại cho anh ta không biết bao nhiêu chiến công lừng lẫy, chưa một vụ kiện nào vào tay anh ta lại thua cả, ngoài hình tượng một luật sư vàng, Cố Dực Thần còn là một công tử đào hoa, tính tình phóng khoáng, đương nhiên xuất thân của anh ta cũng thuộc dòng dõi quý tộc.

Sáng sớm còn chưa kịp dậy thì anh ta đã nhận được cuộc gọi từ Triết Liệt nói rằng bạn thân của anh ta - Từ Lâm bị dẫn đến đồn cảnh sát mà lấy lời khai; sau khi nghe Triết Liệt nói rõ sự việc cùng với những gì điều tra được, Cố Dực Thần đã nhanh chóng thu thập tài liệu và các giấy tờ liên quan đến vụ việc này, ung dung bước vào đồn cảnh sát.

Cảnh sát trưởng đang ngồi trong phòng thẩm vấn mà sôi máu, vừa nghe báo cáo rằng luật sư đại diện của Từ Lâm đã đến, ngay lập tức mặt mũi càng khó coi hơn.

Cửa phòng thẩm vấn được mở ra, Cố Dực Thần diện nguyên một bộ vest hồng đi vào, nụ cười tươi rói như đi lễ hội, gãi hai ngón tay lên và đặt vào trán, hướng về phía Từ Lâm, nói

- Tớ đến muộn rồi nhì, bạn hiền!

Từ Lâm lườm anh ta một cái rồi tiếp tục ngồi im như cũ.

Cố Dực Thần thu lại bộ mặt tươi tắn của mình, bước tới trước mặt cảnh sát trưởng, lịch thiệp chào hỏi.

- Ngài đây chắc là cảnh sát trưởng Ki Nguyên, rất hân hạnh! Tôi là luật sư đại diện của Từ tiên sinh, Cố Dực Thần!

Cảnh sát trưởng cẩn thận đánh giá người đàn ông trước mặt, danh tiếng của Cố Dực Thần ông ta đã nghe nhiều rồi, hôm nay chính thức đối đầu, không biết kết quả sẽ ra sao!

Ông ta gãi tay ra nắm lấy tay Cố Dực Thần, tươi cười chào hỏi

- Luật sư Cố, thật hân hạnh!

Sau khi chào hỏi xong, Cố Dực Thần kéo ghế ngồi bên cạnh Từ Lâm liền đi ngay vào vấn đề chính

- Tôi đến để nộp tiền bảo lãnh cho thân chủ của mình.

Sắc mặt cảnh sát trưởng còn xám hơn cả gan heo, ông ta lạnh đăm trả lời

- Từ Lâm hiện đang là nghi phạm lớn nhất trong vụ giết người ở đường số 53- Đông Đô Thành, nạn nhân có hơn hai mươi người, sự việc đang trong quá trình điều tra nên chúng tôi cần sự phối hợp của anh ta; cậu không thể đưa anh ta đi được!

Cố Dực Thần mở cặp và lấy ra một sấp tài liệu, vừa lật vừa nói

- Chứng cứ các ông có được là lời khai của một bà lão trên sáu mươi tuổi và một thanh niên tầm hai mươi, ngoài ra thì chẳng có chứng cứ nào chứng minh thân chủ tôi có mặt tại hiện trường, vật chứng phạm tội cũng không có, các ông chỉ dựa vào những điều này mà dám đưa ra lệnh bắt giữ?

Cảnh sát trưởng nhất quyết không chịu yếu thế, ông ta lớn giọng nói

- Từ Lâm không hề có chứng cứ ngoại phạm, nhân chứng cũng đã nói là nhìn thấy anh ta ở hiện trường vụ án lúc tám giờ ba mươi tối hôm qua, còn ra tay giết người rất tàn nhẫn!

Cố Dực Thần nở nụ cười tao nhã, không chút do dự mà tiếp tục tranh luận

- Một cậu thanh niên nhìn thấy cảnh đánh nhau tối qua, cậu ta có nói rõ ràng là đã nhìn thấy tận mặt thân chủ tôi?

Thấy cảnh sát trưởng ngập ngừng không trả lời được, Cố Dực Thần điềm nhiên nói tiếp

- Cậu ta chỉ nói là nhìn thấy một bóng lưng giống như vậy! Nhân chứng thứ hai mà các ông có được là một bà lão đã nhìn thấy một đóng thi thể và sau đó báo án, hoàn toàn không có đề cập gì đến thân chủ của tôi trong giả thiết này! Theo phân tích hiện trường thì ngoài dấu vết ấu dả giữa nhiều người và qua xét nghiệm DNA thì trong hiện trường không hề có dấu vân tay hay máu của thân chủ tôi! Những người sau khi đánh nhau thì sẽ để lại trên người ít nhất là một hay hai vết sẹo, nhưng cơ thể của thân chủ tôi hoàn toàn lành lặn, không hề có dấu hiệu bị thương! Một người bị bao vây bởi hai mươi thanh niên cao to lực lượng mà có thể trở về bình an, ông nghe có hợp lý không? Việc thân chủ tôi không hề có dấu hiệu bị thương tích và trong hiện trường gây án không hề có chứng cứ chứng minh anh ấy phạm tội nên tôi xin được lấy đó làm chứng cứ ngoại phạm của thân chủ tôi!

Nói một hơi dài, Cố Dực Thần vừa đưa ra lý luận vừa đẩy rất nhiều tài liệu tới trước mặt cảnh sát trưởng

- Đây là giấy kiểm tra sức khỏe của thân chủ tôi, cho thấy tất cả các chỉ số đều bình thường, không hề có dấu hiệu đã từng đánh đập trong vòng mười hai tiếng trở lại đây, ông xem qua đi!

Cảnh sát trưởng ném bảng báo cáo kiểm tra sức khỏe xuống bàn rồi tức tối nói

- Tại sao các người lại có được bảng báo cáo kiểm tra này sớm như vậy, không phải là đang cố tình ngụy tạo chứng cứ chứ?

Cố Dược Thần vẫn điềm nhiên thông thả, chậm rãi giải thích

- Thân chủ tôi vốn là một người làm việc không cần đến sức khỏe nên bên cạnh luôn có bác sĩ riêng và phải làm báo cáo kiểm tra sức khỏe hằng ngày, những bảng báo cáo trước đây đều in ra rồi ném vào thùng rác nhưng vẫn còn lưu vài bảng trong máy tính của bác sĩ, tôi cũng đã nhận được vài phút trước, ông có cần kiểm tra lại?

Vừa nói, Cố Dược Thần vừa mở laptop của mình ra, nhấp chuột vài cái rồi để cảnh sát trưởng xem.

Sắc mặt cảnh sát trưởng lúc trắng lúc xanh, run rẩy vì tức giận.

Cố Dược Thần đưa ra kết luận cuối cùng trong sự thoải mái

- Bây giờ thì tôi có thể đưa thân chủ tôi đi được rồi chứ?

Cảnh sát trưởng không cam lòng hỏi

- Từ Lâm không giết thì còn ai có thể giết bọn họ?

Cố Dược Thần cười như vừa nghe được một câu chuyện buồn cười nhất thế gia.

- Cảnh sát trưởng, những kẻ đó vừa nhìn qua là đã biết là người đâm thuê chém mướn, ông là cảnh sát, tôi luật sư, chúng ta đều không phải phóng viên nên không có nhiệm vụ để điều tra đời sống cá nhân của người khác, tôi nói vậy chắc ông đã hiểu! Hơn nữa, chẳng lẽ trên thế giới này, mỗi ngày có người chết thì đều là do thân chủ tôi giết? Lý luận khi gió gì đây?

Nói xong, anh ta từ tốn đứng lên và vỗ vỗ vào vai Từ Lâm, cười đều

- Đi thôi, bạn hiền!

Từ Lâm ưu nhã đứng lên, một tay rút trong túi quần, khắp người toả ra một khí thế vô cùng bức bách, bước từng bước tiêu sái ra khỏi phòng thẩm vấn như một người bị oan thật sự, trên môi hắn còn treo một nụ cười khinh miệt.

Cảnh sát trưởng tức đến sắp vỡ mạch máu nhưng chỉ biết đứng nhìn con hổ về rừng.

Hàn Dĩ Xuyên vừa tỉnh dậy đã không nhìn thấy Từ Lâm đâu cả, cô không khỏi thất vọng và ủ rũ, xoa xoa vùng xương sau ót đau nhức, cô bước xuống giường, tình cờ nhìn thấy một tờ giấy ghi chú nhỏ dán trên bình hoa, nét chữ cứng cáp và dứt khoát như tính cách của người viết

" Hôm nay không cần đến công ty, chân em còn đau, nếu muốn ra ngoài thì gọi tài xế "

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười ngọt ngào, cô cầm tờ giấy nâng niu trên tay, ngắm nghía rất lâu rồi mở ngăn kéo bàn trang điểm ra, lấy một cuốn sổ và kẹp tờ giấy vào trong; xong xuôi, cô vui vẻ đi ra khỏi phòng ngủ, nụ cười vẫn ở trên môi.

Trong phòng ăn, Hàn Dĩ Xuyên vừa cười vừa mở tủ lạnh lấy một quả táo và đưa lên miệng cắn, cô nhìn hai cô người làm đang chuẩn bị bữa sáng, không kìm được mà hỏi

- Từ Lâm chưa từng ăn sáng ở nhà sao?

Một trong hai người họ vui vẻ trả lời

- Hàn tiểu thư, cô mà sống ở đây lâu thì sẽ biết thiếu gia rất lạ đấy, không những không ăn sáng mà ngủ cũng không ngủ luôn, có lần tôi thấy cậu ấy ngồi làm việc đến sáng đấy! Còn nữa, thiếu gia hình như không ngủ được khi đèn quá sáng, cứ như ma cà rồng vậy!

Hàn Dĩ Xuyên vừa ăn táo vừa gật đầu, cô suy ngẫm một lát; nói Từ Lâm không ăn sáng thì cô đã thấy qua, hắn không ngủ được dưới ánh đèn? Chẳng lẽ như..., đêm hôm đó khi bé cô từ phòng sách về phòng ngủ, Từ Lâm đã liên tục ra lệnh tắt hết đèn, cô cứ tưởng đó là yêu cầu biến thái gì, hoá ra là vậy! Còn về việc hắn không ngủ, thật vô lý, tối qua không phải hắn ngủ rất ngon sao? Còn ngủ một mạch đến sáng!

Cô tươi cười trò chuyện với hai cô người làm

- Hai cô đừng cứ gọi tôi là tiểu thư như vậy, tôi chẳng phải tiểu thư gì đâu!

Hai người làm không ngờ cô lại thân thiện đến như vậy nên cũng rất nhanh họ đã quen thân.

Thím Vương tưởng mình nhìn nhầm, bà thật không ngờ Hàn Dĩ Xuyên lại có thể vui vẻ như vậy, trong lòng cũng mừng thầm. Bà cũng không quên dặn người làm phải chú ý lời nói của mình, tuyệt đối không được để Hàn Dĩ Xuyên biết chuyện sáng nay.

Trong phòng khách của một ngôi biệt thự xa hoa nào đó, lão Tam đang nói chuyện điện thoại cùng Hắc Long.

Giọng lão Tam đầy phẫn nộ

- Mẹ kiếp, nếu lúc đó không phải tôi hạ thuốc vào trà và rượu của Từ Lâm thì hôm nay tôi đã thành Tam một tay rồi!

Tiếng cười vang như sấm của Hắc Long từ đầu dây bên kia truyền tới

- Ông càng lúc càng bị nó xoay vòng vòng rồi, tôi cho ông biết, lão Tam, nếu ông không sớm ra tay thì không biết chừng một lúc nào đó Từ Lâm không vui thì nó sẽ khừ ông đấy!

Lão Tam vừa uống rượu vừa trả lời điện thoại

- Ông nói xem tên Từ Thiên Tần đó có thể tin tưởng được không? Dù sao nó và Từ Lâm cũng là anh em!

Hắc Long cười lớn lần nữa

- Anh em? Ông đừng quên bọn họ không cùng một mẹ sinh ra, tôi hiểu rất rõ Từ Lâm, trong mắt nó ngoài người mẹ đã chết của nó thì nó chẳng xem ai là người cả! Từ Thiên Tần lại là một kẻ rất có tham vọng, nhưng ngu xuẩn, thích hợp làm quân cờ của chúng ta!

Lão Tam nặng nề thở ra rồi tiếp tục nói

- Chuyện tôi khai ra tên của ông trước mặt Từ Lâm, ông không định xử lý tôi chứ? Ông cũng biết tôi vì không còn lựa chọn nào khác, hơn nữa dù tôi không nói thì Từ Lâm cũng đã biết rồi!

Hắc Long chẳng những không nổi giận mà còn phá lên cười

- Ông nghĩ tôi ngốc đến mức chặt đi tay của mình sao? Lo mà làm tốt việc của ông đi!

Lão Tam thở phào một hơi rồi nói

- Tôi đã chuẩn bị xong hết rồi, lần này chắc chắn sẽ khiến cho Từ Lâm không kịp trở tay!

Hắc Long không nói gì thêm, chủ động cúp máy.

Lão Tam ném điện thoại sang một bên, cười nham hiểm; kế hoạch của ông ta lần này là sẽ cho nổ hai kho vũ khí mới nhất của BAMs, ông ta muốn thấy Từ Lâm phát điên lên!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Thiết kế của Donna Karan

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 41: Thiết kế của Donna Karan.

Đứng trên sân thượng của trường, Tôn Phi Ngải lúc này đang nói chuyện điện thoại với anh trai mình. Giọng điệu cô ta cực kỳ phẫn nộ

- Rốt cuộc thì anh giải quyết thế nào mà bây giờ bọn lại có thể lành lặn trở về chứ?

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói thô kệch của người đàn ông

- Con mẹ nó! Máy anh em của tao đều bị Từ Lâm giết rất thảm, bây giờ nó còn có cả thuật thay đổi sự thật để ra khỏi được đồn cảnh sát nữa đấy! Thằng này thật sự không đơn giản!

Tôn Phi Ngải hậm hực đè nén lửa giận mà nói tiếp

- Em không quan tâm anh dùng cách gì, tóm lại là em muốn hai người bọn họ không được một ngày bình yên!

Nói xong cô ta không đợi anh mình trả lời mà trực tiếp cúp máy. Trong mắt tràn ngập hận ý không tài nào xoa dịu.

Ngồi ở hàng ghế phía sau, Từ Lâm tập trung đọc một sấp văn kiện trên tay, gương mặt tuấn mỹ tản ra sự tuyệt tình, lạnh khốc.

Triết Liệt đang lái xe, nhìn lên kính chiếu hậu thì không khỏi kinh ngạc

- Từ tiên sinh, hình như tôi qua ngài không bị mất ngủ?

Từ Lâm vừa lật văn kiện vừa bóp bóp mi tâm, giọng trầm thấp không vui trả lời

- Lo lái xe đi!

Triết Liệt ngậm miệng lại và tập trung lái xe nhưng vẫn không dấu được nụ cười trên môi.

Từ Lâm tiếp tục đọc văn kiện nhưng vẫn không khỏi suy nghĩ đến câu hỏi vừa rồi của Triết Liệt, cậu ta nói đúng, hình như hai đêm gần đây, hắn đã ngủ rất ngon và không cần dùng đến thuốc ngủ như trước đây. Tiếp tục lật sang trang văn kiện khác, hắn không muốn suy nghĩ về vấn đề này nữa!

Chiếc tablet bên cạnh đột nhiên rung lên, có cuộc gọi video tới. Từ Lâm tao nhã cầm lên và kéo cái kệ nhựa trên trần xe xuống rồi đặt chiếc tablet lên, hướng màn hình đối diện với mặt mình, bấm nút nhận cuộc gọi.

Trên màn hình tablet hiện ra khuôn mặt đẹp trai có vẻ yêu nghiệt của Cố Dược Thần, anh ta vừa cười vừa nói

- Hello bạn hiền, tớ cất công đến cứu cậu mà cậu không có chút cảm kích nào sao?

Từ Lâm vẫn vùi mặt vào đóng văn kiện, lười biếng trả lời

- Cậu muốn thế nào?

Cố Dược Thần giờ ngón trỏ tới gần màn hình, vẻ mặt phấn khích nói

- Đúng là bạn hiền, cậu rất hiểu tớ, rượu vang 78 có mùi vị và hương thơm rất ngọt ngào, tớ cũng mới được thưởng thức một ly!

Từ Lâm không chút do dự mà trả lời ngay

- Ngày mai tớ sẽ cho người vận chuyển đến nhà cậu!

Cố Dược Thần hào hứng nói một tiếng cảm ơn rồi ngay lập tức trở nên nghiêm túc hẳn.

- Lâm này, tốt nhất cậu nên điều tra rõ những kẻ tấn công cậu là ai? Tớ nghĩ bọn họ chưa dừng lại dễ dàng vậy đâu!

Từ Lâm gật đầu một cái như đã nghe rồi trực tiếp cúp máy.

Buổi chiều, Hàn Dĩ Xuyên gọi tài xế của Từ Lâm đến và đi tới một tiệm cà phê để gặp trưởng phòng Ninh, nhận công việc để làm tại nhà, Hàn Dĩ Xuyên còn thông báo cho trưởng phòng Ninh thời gian trở lại Đại Từ của mình; sau khi tạm biệt trưởng phòng Ninh, Hàn Dĩ Xuyên ngồi một mình ở quán cà phê, nhìn ra khung cảnh bên ngoài qua lớp cửa kính của quán, mưa phùn còn chưa dứt. Cảm giác lúc này gọi cho người ta nhiều suy nghĩ miên man, thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ còn hai tuần nữa thôi là cô sẽ trở về trường học và sau ba tháng nữa cô sẽ tốt nghiệp cao đẳng, sau đó cô sẽ thực hiện ước mơ của mình!

Đang suy nghĩ miên man, Hàn Dĩ Xuyên không biết có một người đàn ông đã ngồi trước mặt mình được một lúc. Người đó im lặng ngắm nhìn cô ngắm cảnh bên ngoài, nụ cười hấp dẫn mê hoặc tất cả.

- Có phải cô hơi thất lễ rồi không?

Hàn Dĩ Xuyên vội quay đầu lại nhìn, vừa thẹn vừa giận hỏi

- Tiên sinh, anh là ai? Anh quen tôi sao?

Người đàn ông tháo cặp kính râm xuống, nụ cười nhã nhặn đầy phong thái của một quý công tử.

- Cô quên nhanh thật đó!.

Lúc này Hàn Dĩ Xuyên mới dần có chút ký ức về anh ta, cô bất ngờ thốt lên

- Thì ra là anh!

Vì người đàn ông này lúc cô gặp đã trông rất quen nên mới có ấn tượng như vậy, bây giờ nhìn lại thì cô đã biết gương mặt anh ta hao hao giống ai rồi.

Từ Lâm!

Đúng vậy, anh ta có một vài nét hơi giống Từ Lâm, gương mặt của Từ Lâm, cô đã in sâu vào cốt tủy và trong não lâu rồi!

Nhớ đến lời kể của thím Vương, Từ Lâm còn một người em trai cùng cha khác mẹ là Từ Thiên Tàn!

Cô không chắc chắn có phải hay không nhưng vẫn hỏi thử

- Anh là Từ Thiên Tàn?

Từ Thiên Tàn hứng thú nhìn cô, không ngờ cô lại biết được tên của mình, nụ cười bao dung nở rộ trên môi.

- Cô biết tên tôi?

Hàn Dĩ Xuyên suy nghĩ chút nữa thì đã nói ra tên Từ Lâm nhưng nhớ lại quan hệ giữa anh em họ không tốt, cô cũng không muốn gây phiền phức cho Từ Lâm nên đành tìm đại một lý do

- Tôi tình cờ nhìn thấy hình cùng với tên của anh trên báo!

Từ Thiên Tàn cầm lấy cốc cà phê của Hàn Dĩ Xuyên lên và uống một ngụm, nụ cười hứng thú không hề thuyên giảm.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn hành động này của anh ta vừa giận vừa ngại, vội lên tiếng ngăn cản

- Cái đó tôi đã uống rồi!

Từ Thiên Tàn mỉm cười tao nhã, nhẹ nhàng ngắt lời cô.

- Không sao! Tôi không ngại!

Nghe những lời này của anh ra, lòng Hàn Dĩ Xuyên thoáng trùng xuống rồi lại nở nụ cười ngọt ngào. Cô nhớ cách đây không lâu khi ăn tối cùng Từ Lâm, hắn đã dùng lại chiếc muỗng mà cô đã ăn qua, lúc đó cô cũng đã nói với hắn như lúc này, hắn thản nhiên nhưng vẫn lạnh lùng như vậy trả lời cô "Có vấn đề gì sao?", cô không ngờ một người đàn ông ăn trên ngồi trước như Từ Lâm lại không chút ái ngại mà dùng lại đồ mà cô đã dùng qua, hành động đó đã khiến cô như vừa được ăn nguyên một muỗng mật ong. Bây giờ Từ Thiên Tàn lại lặp lại hành động đó của Từ Lâm, điều này khiến cô thấy khó chịu!

Đưa tay ra định đoạt lại cốc cà phê nhưng Từ Thiên Tàn nhất quyết không trả, còn cầm lên cao nữa, anh ta cười tươi hơn

- Cô ích kỷ thật đấy, chỉ là một cốc cà phê thôi sao cô phải hẹp hòi với tôi đến vậy chứ?

Hàn Dĩ Xuyên thẹn quá hoá giận, vẫn muốn lấy lại cốc cà phê.

- Tiên sinh, anh muốn uống thì tôi có thể gọi phục vụ mang cốc khác lên cho anh, cốc đó tôi đã uống qua, nếu lỡ làm tổn hại đến sức khỏe của vị tiên sinh cao quý như anh thì tôi không gánh nổi hậu quả đâu!

Từ Thiên Tàn cười hóm hờ, lộ ra hàm răng trắng muốt đều đặn.

- Cô thật là hung dữ đó, từ trên xuống dưới của cô cũng phải mất vài trăm đô rồi đấy! Cô đừng hẹp hòi như vậy chứ!

Hàn Dĩ Xuyên thật sự không ngờ rằng lại có một người đàn ông trẻ con đến như vậy, mặc dù anh ta và Từ Lâm là hai anh em nhưng tính cách của hai người lại hoàn toàn trái ngược nhau. Từ Lâm thích hợp làm thủ lĩnh hơn, và có lẽ vì vậy nên Từ Lâm luôn cô đơn hơn anh ta?

Lại còn quan sát cô kỹ như vậy, anh ta là kẻ biến thái sao? Nhưng cô lại bị lời nói của anh ta làm cho kinh ngạc, Từ Lâm rốt cuộc đã đáp bao nhiêu tiền lên người cô chứ? Những bộ quần áo của cô đều do hắn dặn thư ký mua cho cô, cả trang sức, túi xách, giày và mỹ phẩm, cô rất ít dùng đến nên không để ý lắm!

Từ Thiên Tàn không biết rốt cuộc cô đang nghĩ gì nhưng cứ mỗi lần thấy mặt cô đỏ lên là anh ta biết rõ cô đang nghĩ về ai. Không phải người anh trai cùng cha khác mẹ với anh ta sao?

- Cô biết được tên tôi thì chắc cũng biết rõ thân thế của tôi chứ?

Anh ta muốn biết cô sẽ phản ứng thế nào, có thừa nhận là quen Từ Lâm không!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn anh ta đem chiếc cốc trống không đặt lại bàn, ánh mắt sa sầm suy nghĩ.

Cô ở Đại Từ thực tập cũng được một thời gian rồi nhưng tại sao chưa từng gặp anh ta chứ?

- Tiên sinh, hình như ngài rất rảnh rỗi thì phải, nhưng tôi thì rất bận, xin phép cáo từ!

Nói xong cô liền cầm túi đứng lên, đi thẳng ra khỏi quán cà phê.

Từ Thiên Tần cũng không đuổi theo, mỉm cười nhìn cô đi xa, sắc mặt dần trùng xuống, nếu cô không phải được bao nuôi thì lấy đâu ra tiền nhiều như vậy, gia cảnh của cô, anh ta đã điều tra rõ rồi!

Hàn Dĩ Xuyên cho tài xế dừng lại trước một cửa hàng thời trang nữ.

Cô vừa bước vào trong cửa hàng, nhân viên bán hàng đã niềm nở chào đón. Hàn Dĩ Xuyên nở nụ cười gương gạo rồi nói với nhân viên tự đi xem quần áo.

Thật ra cô đến đây không phải là để mua quần áo mà để xem các mẫu thiết kế mới nhất.

Xem một lúc lâu, bước chân cô khựng lại khi nhìn thấy một bộ váy dạ hội treo riêng biệt với các bộ váy khác; thích thú, mừng rỡ, hân hoan, Hàn Dĩ Xuyên đứng ngắm nhìn bộ váy rất lâu.

Nhân viên bán hàng thấy cô gái này ăn mặc thì đã biết là người rất cao quý nên rất muốn cô có thể chọn được một bộ váy trong cửa hàng của bọn họ, bây giờ cô đang rất hứng thú với bộ váy dạ hội kia nên nhân viên phục vụ chẳng còn gì mừng hơn, nhanh nhẹn chạy đến tư vấn.

- Tiểu thư, cô thật là có mắt nhìn, bộ váy dạ hội này là tác phẩm mới nhất của nhà thiết kế Donna karan!

Hai mắt Hàn Dĩ Xuyên mở to, trong lòng đang reo mừng, không kìm chế được vui mừng mà hỏi

- Bộ váy này là tác phẩm của nhà thiết kế Donna Karan thật sao?

Nữ nhân viên thoải mái gật đầu, cô ta có thể nhìn ra Hàn Dĩ Xuyên thích bộ váy này như thế nào.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn từng chi tiết trên bộ váy, ánh mắt không khỏi ngưỡng mộ, trong lòng tràn đầy sự sùng bái, lúc này cô đã rất thích bộ váy này rồi, bây giờ biết được đây là tác phẩm của Donna Karan thì cô lại thích hơn, cô rất muốn mua nó vì Donna Karan chính là thần tượng mà cô mến mộ nhất, ước mơ của cô là được trở thành một nhà thiết kế thời trang tài ba như bà ấy. Nhưng vừa xem qua bảng giá, cô không khỏi thất vọng.

Quá đắt!

Với số tiền của cô thì không thể nào mua nổi, dĩ nhiên cô sẽ không dùng đến tiền của Từ Lâm!

Nhân viên bán hàng thấy cô đứng nhìn bộ váy lâu như vậy bèn thúc giục

- Tiểu thư, hay là cô vào thử đi! Bộ váy này thật sự rất hợp với cô đấy!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chỉ là tình nhân

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 42: Chỉ là tình nhân.

Hàn Dĩ Xuyên do dự rất lâu, cô không biết có nên thử hay không, cô hơi ngại ánh mắt của nhân viên, nếu cô thử rồi mà không mua thì sẽ rất ngại, nhưng cô thật sự rất thích bộ váy này.

Ngay lúc này thì trong cửa hàng lại xuất hiện thêm một vị khách quý khác, đó là một đôi nam nữ, người phụ nữ có gương mặt nhỏ nhắn nhưng không kém phần sắc sảo, đánh đá, vẫn còn rất trẻ, chắc là tầm tuổi của Hàn Dĩ Xuyên; còn người đàn ông thì vừa nhìn qua cũng biết là hơi lớn tuổi, cách ăn mặc cho thấy không giàu cũng sang; hai người đi bên cạnh nhau trông rất thân mật, gần gũi, họ đang đi về phía Hàn Dĩ Xuyên.

Càng đến gần thì Hàn Dĩ Xuyên càng có ấn tượng hơn với người phụ nữ, đến khi họ đã đứng trước mặt thì cô đã nhớ ra; người phụ nữ nhìn bộ váy bên

cạnh Hàn Dĩ Xuyên, hất giọng nói với nhân viên

- Tôi muốn thử bộ váy này!

Hàn Dĩ Xuyên nghe cô ta nói vậy liền có phản ứng, cô nhẹ nhàng lên tiếng

- Bạn không thể chạy đến đòi thử váy mà người khác đã chọn được từ trước được!

Nhân viên bán hàng về mặt xấu hổ, lúng túng không biết phải xử lý tình huống này như thế nào.

Người phụ nữ đó nghe Hàn Dĩ Xuyên nói vậy liền cao ngạo khoanh tay trước ngực nhìn cô nói

- Tôi còn tưởng là ai, hoá ra là Hàn Dĩ Xuyên của học viện Thượng Hải, sao nào? Học sinh ưu tú như vậy lại trốn học đến đây xem trang phục sao? Mà hình như nếu tôi nhớ không nhầm thì cô làm sao có đủ khả năng mua bộ váy này chứ?

Một câu của cô ta đủ làm cho các nhân viên trong cửa hàng chú ý đến Hàn Dĩ Xuyên; cô nhớ người phụ nữ này, cô ta là nữ sinh ở một trường thiết kế khác, cô và cô ta đã từng đối đầu nhau trong một cuộc thi tuyển chọn tác phẩm thời trang xuất sắc nhất trong thành phố, kết quả là cô đã giành được giải nhất.

Người đàn ông bên cạnh cô ta thấy vậy liền hỏi

- Hai người quen nhau sao?

Người phụ nữ khoanh tay người đàn ông, giọng chua chát nói

- Cô ta từng là đối thủ của em, giới thiệu với cô, đây là bạn trai của tôi, Tàn Minh Thành, giám đốc công ty đá quý Vạn Cường.

Người đàn ông tên Tàn Minh Thành nhìn Hàn Dĩ Xuyên bằng cái nhìn xem thường, chào hỏi cho có lễ, sau đó còn nói với người phụ nữ bên cạnh ông ta

- Bạn em thật sự rất thích chiếc váy dạ hội này thì chắc cô ấy đã có khả năng mua nó rồi!

Người phụ nữ kiêu ngạo nói với Hàn Dĩ Xuyên

- Hay là cậu nói rõ xem có đủ khả năng mua chiếc váy này không, nếu có thì tôi sẽ chọn chiếc váy khác! Và còn, cậu làm sao có thể có khả năng lớn như vậy, không phải là cậu đang làm tình nhân của ai đấy chứ?

Tàn Minh Thành nghe vậy cũng lập tức hòa theo

- Thời buổi này nữ sinh kiếm tiền bằng thân xác cũng không hiếm gì!

Nhân viên nhìn Hàn Dĩ Xuyên bằng ánh mắt châm chọc, hoá ra chỉ là tình nhân!

Hàn Dĩ Xuyên hít sâu một hơi, đáp trả lại những lời sỉ vả của hai người bọn họ.

- Một cô gái trẻ như vậy lại có bạn trai già mà có tiền như vậy, cô thấy ai giống tình nhân hơn?

Một nhân viên không nhịn được che miệng cười, cảm thấy cô gái này rất đáng yêu, cho dù có thật sự là tình nhân thì cũng còn có chút lòng tự trọng, thì ra vì không muốn dùng tiền không phải của mình nên cô đã không thử chiếc váy ngay lập tức!

Người phụ nữ đó tức đến thiếu không khí, lớn giọng nói

- Minh Thành là bạn trai của tôi! Hàn Dĩ Xuyên, cô đã không biết điều như vậy thì tôi cũng không cần khách sáo với cô nữa, bộ váy này, nhất định tôi phải lấy!

Hàn Dĩ Xuyên không muốn một kiệt tác như vậy lại rơi vào tay của một người phụ nữ kiêu ngạo không biết xấu hổ này. Cô đưa tay chặn lấy bộ váy, trừng mắt nhìn nhìn họ

- Tôi không cho hai người mang đi đó!

Tàn Minh Thành thấy cô gái trước mặt càng lúc càng không hiểu chuyện liền lớn tiếng hỏi

- Vậy thì cô có khả năng trả bộ váy này không? Nếu không thì để bạn gái tôi vào thử!

Hàn Dĩ Xuyên có chút chột dạ; bây giờ cô nói có thì sẽ giành được bộ váy nhưng cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận mình là tình nhân, nói không thì cô còn có thể giữ lại chút tôn nghiêm cho mình, cho dù bị nhân viên khinh thường vì không có tiền cũng còn hơn bị họ chỉ trích vì là tình nhân.

Tình hình đang căng thẳng thì cửa lớn của cửa hàng lần nữa mở ra, người chưa xuất hiện mà đã nghe được giọng, hình như đang rất tức giận

- Vào thử đi!

Tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn người vừa xuất hiện, nhân viên cửa hàng thì hai mắt đã hình trái tim, Tần Minh Thành thì nhìn người đó bằng ánh mắt kinh ngạc lẫn báỉ phục, người phụ nữ đó thì vừa kinh ngạc vừa rung động.

Hàn Dĩ Xuyên hoàn toàn bất động, cô không ngờ hần lại xuất hiện ở đây, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Từ Lâm một thân tây trang màu tối, một tay đút trong túi quần, bước từng bước dứt khoát tới gần Hàn Dĩ Xuyên.

Bốn mắt chạm nhau.

Hàn Dĩ Xuyên lúng túng không biết phải làm gì, chỉ đành cắn chặt môi im lặng.

Từ Lâm dùng ánh mắt sắc bén quét một lượt qua người cô rồi sang bộ váy dạ hội đang treo bên cạnh, hần nhàn nhả lặp lại lời nói của mình lần nữa, ánh mắt rơi trên người Hàn Dĩ Xuyên

- Vào thử đi!

Nhân viên cửa hàng lúc này mới ngó ra đầu mới thật sự là thần tài, nhanh chóng lấy bộ váy đưa cho Hàn Dĩ Xuyên, nhả nhặn nói

- Tiểu thư, để tôi giúp cô thay đồ!

Hàn Dĩ Xuyên cảm giác mình bị áp bức đến không thở nổi nữa rồi. Ánh mắt của Từ Lâm sao có thể sắc lạnh như vậy?

Người phụ nữ kia thấy một cảnh trước mắt, cô ta đã hiểu rõ quan hệ của hai người, giọng úy khuất nói với người đàn ông của mình

- Em muốn có chiếc váy đó!.

Câu nói của cô ta đã khiến Từ Lâm chú ý,hần xoay người lại đối diện với hai người họ.

- Hoá ra là Tần Tổng, trùng hợp thật!

Tần Minh Thành biết không thể chọc giận người đàn ông này, ông ta nặn ra nụ cười cực kỳ khó coi

- Từ tiên sinh, đã mạo phạm đến người phụ nữ của ngài rồi, thật xin lỗi!

Người phụ nữ kia không ngờ Tần Minh Thành lại như con rùa rút cổ vậy, bất mãn nói nhỏ nhưng cũng đủ để bốn người nghe được.

- Có gì ghê gớm chứ, chẳng qua là tình nhân mà thôi!.

Tần Minh Thành sợ Từ Lâm sẽ nổi giận, ảnh hưởng đến công việc làm ăn của ông ta sau này nên vội xin lỗi rồi kéo người phụ nữ của mình rồi đi.

Câu nói vừa nãy của người phụ nữ như cây kim nhọn đâm vào tim Hàn Dĩ Xuyên, cô thật sự hy vọng Từ Lâm sẽ phản bác lại ý kiến của cô ta nhưng hần lại không làm vậy, hần chỉ im lặng và nhếch môi cười, như vậy là đang ngầm ngầm thừa nhận.

Phải rồi, đó là sự thật kia mà!

Hàn Dĩ Xuyên cô chỉ là tình nhân bao dưỡng của Từ Lâm!.

Từ Lâm xoay người lại, thấy cô đứng ngây ra đó, hần bước lại gần cô, không chút kiêng nể mà đưa một tay bắt lấy hông Hàn Dĩ Xuyên, tay kia đưa lên trước ngực cô, giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên bên tai cô.

- Có muốn tôi ở đây tự thay ra cho em không?

Hàn Dĩ Xuyên ngượng ngùng đẩy hần ra, cầm bộ váy trên tay, giọng nhỏ nhẹ nói

- Em sẽ vào thay!

Cô lúng túng cùng nhân viên cửa hàng đi vào phòng thay đồ.

Từ Lâm đi qua ghế sofa ngồi đợi, ánh mắt vẫn sắc lạnh như vậy, không chút gợn sóng, gương mặt không chút biểu cảm nào. Vừa nãy tất cả những gì diễn ra trong cửa hàng này hần đều đã chứng kiến hết, nhìn thấy người phụ nữ của mình yếu thế trước người khác, trong lòng hần cực kỳ khó chịu, cảm giác này trước đây hần chưa từng có trước người phụ nữ nào cả, cũng có vài phản tức giận, sao cô gái nhỏ của hần lại có thể ngốc đến vậy chứ? Nếu không phải hần cố tình đến đây tìm cô thì không biết chừng cô đã bị người ta đập dưới chân lâu rồi! Cả ngày hôm nay hần cứ thấy ngứa ngáy trong lòng, vừa trống trải vừa bứt rứt, hần chỉ muốn nhìn thấy cô!

Đợi được một lúc, cuối cùng Hàn Dĩ Xuyên cũng thay xong đồ và đi ra.

Từ Lâm nhìn cô đến không thể chớp mắt, hẳn biết cô rất đẹp nhưng không ngờ khi mặc bộ váy này trên người lại khiến cô đẹp đến mức như vậy.

Bộ váy màu xám khói được đính lên rất nhiều viên kim cương nhỏ màu trắng sáng lấp lánh khắp toàn bộ chiếc váy, thân váy bó sát người dài đến mắt cá chân giúp tô điểm thêm đường cong quyến rũ của Hàn Dĩ Xuyên, vai trần và xẻ một đường nhỏ xuống ngực phù hợp với làn da trắng như sữa của cô nhưng Hàn Dĩ Xuyên rất ngại và liên tục dùng tay che trước ngực sang vai vì những ánh nhìn mờ nhạt đã lộ ra hết bên ngoài. Cô ngượng ngùng, cắn chặt môi, không dám nhìn thẳng vào mặt Từ Lâm.

Từ Lâm nhíu mày không hài lòng, hẳn đứng lên và đi tới trước mặt cô lần nữa, lạnh lùng ra lệnh

- Bỏ tay ra!

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên run run, do dự không dám phản kháng cũng không dám bỏ tay ra khỏi người, cô vẫn cúi gầm mặt.

Từ Lâm ần ần nhìn cô, ra lệnh lần nữa

- Bỏ tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn tôi!

Hàn Dĩ Xuyên miễn cưỡng bỏ tay xuống một cách từ từ, lấy hết can đảm để ngẩng đầu lên, cặp mắt trong suốt nhìn hẳn, cô vẫn cắn chặt môi, hai tay để dưới hông, nắm chặt váy.

Từ Lâm lần nữa giữ lấy hông cô, giọng nói mê hoặc như thuốc phiện

- Đẹp lắm!

Sau đó đưa một tay đặt lên rãnh ngực của cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt xung quanh, rồi lên xương quai xanh, yết hầu đến cằm.

Hàn Dĩ Xuyên gần như quên cả thở, tim đập nhanh đến mức sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, bàn tay đã rịn đầy một lớp mồ hôi, cô chưa kịp phản ứng lại thì cằm đã bị một lực lớn bóp chặt, ngón tay thon dài vuốt ve lên làn môi đỏ mọng, kéo môi dưới của cô ra khỏi sự giam cầm của răng; tiếp theo cơ thể to lớn như pho tượng của Từ Lâm dần áp sát cơ thể nhỏ nhắn của Hàn Dĩ Xuyên, môi bạc phủ lên làn môi anh đào, triền miên hôn mút....

Cả người Hàn Dĩ Xuyên cứng đờ, cô không ngờ Từ Lâm lại không chút kiêng nể mà hôn cô ở nơi như thế này, hai tay nắm chặt váy, cô bị hôn đến sắp ngất thở rồi!

Nhân viên cửa hàng đều đứng nhìn một cảnh lãng mạn trước mắt, có người ngưỡng mộ, lại có người ghen tỵ....

Được một người đàn ông như vậy chiều chuộng rốt cuộc là phúc hay họa?

Rất lâu sau, Từ Lâm mới nhả môi Hàn Dĩ Xuyên ra, đưa tay vuốt ve lên chiến lợi phẩm đã ướt át và sung tấy của mình, nở nụ cười thoả mãn. Lực tay ở phần hông cô không hề có dấu hiệu giảm xuống và còn tăng thêm. Môi bạc ghé sát tai cô, nói nhỏ

- Căng thẳng như vậy làm gì? Dù sao tối nay tôi cũng sẽ "ăn" em sạch sẽ!

Hàn Dĩ Xuyên đỏ mặt nhìn hẳn, cô lí nhí nói

- Em muốn về nhà rồi!

Từ Lâm tạm tha cho cô, nụ cười bốn cợt vẫn duy trì trên môi, hẳn hỏi

- Thích không?

Hàn Dĩ Xuyên thật thà gật đầu, Từ Lâm thấy cô thích như vậy thì quay sang nói với nhân viên bán hàng

- Gói lại cho tôi!

Sau đó đi tới quầy tính tiền, đưa thẻ cho nhân viên quét.

Hàn Dĩ Xuyên không muốn dùng tiền của hẳn nhưng chỉ đành đi vào thay đồ ra, sợ sẽ lại khiến Từ Lâm nổi giận.

Ra khỏi cửa hàng, Hàn Dĩ Xuyên sắp bước vào xe của tài xế thì Từ Lâm lại tới đứng trước mặt cô, kéo cô vào lồng ngực và nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, giọng trầm ấm như rượu, dặn dò

- Ngoan ngoãn đợi tôi ở nhà, không được chạy lung tung!

Hàn Dĩ Xuyên ngoan ngoãn gật đầu, Từ Lâm thấy vậy mới hoà hoãn rồi đi. Nhìn hẳn bước lên xe rồi đến khi chiếc xe rời đi, Hàn Dĩ Xuyên cũng lên xe và đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Trái tim anh có chỗ cho em?

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 43: Trái tim anh có chỗ cho em?

Khi Từ Lâm trở về Đài Song Khê thì vừa đúng giờ ăn tối, hắn bước vào phòng khách, bỏ qua những nghi thức chào hỏi của người làm mà đi thẳng vào phòng ăn, nhưng bóng dáng quen thuộc hằng ngày chẳng thấy đâu, lạnh lùng hỏi thím Vương

- Sao cô ấy còn chưa xuống?

Thím Vương vừa bưng canh lên bàn xong liền cung kính trả lời

- Tiểu thư nói là đau bụng nên không thể xuống!

Từ Lâm nhíu mày, trong mắt xẹt qua một tia lo lắng, không nói gì mà lập tức sai bước lên lầu.

Mở cửa đi vào phòng ngủ, Từ Lâm tiện tay cởi áo khoác ném lên giường, ngược mắt nhìn cô gái nhỏ đang nằm co mình như tôm trên giường, còn quần chần quanh người, trong lòng hắn lại thấy không thoải mái.

Chẳng phải lúc chiều còn rất tốt sao? Bây giờ cô lại đau bụng! Nhớ lần trước hắn vô tình nhìn thấy giấy khám sức khỏe của cô, bệnh đau dạ dày thường xuyên! Không lẽ cô đã ăn gì lung tung nên dạ dày khó chịu?

Vừa đưa tay tháo bỏ carvat vừa bước lại phía bên kia giường, ngồi xuống trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, Từ Lâm thấp giọng hỏi

- Sao vậy? Dạ dày khó chịu?

Nói xong, hắn dịu dàng vén những sợi tóc dính đầy mồ hôi của cô qua sau tai, vuốt ve gương mặt nhăn nhó vì đau của cô.

Hàn Dĩ Xuyên hai tay ôm chặt bụng, giọng yếu ớt trả lời

- Em tới tháng!

Từ Lâm hơi bị chấn động khi nghe câu trả lời của cô nhưng choáng chống lại giường khoe môi cười, nụ cười dịu dàng rất khó nhìn ra; hắn cẩn thận lau từng giọt mồ hôi trên trán cô, kéo chăn trên người cô, tay đưa xuống bụng dưới của cô, kéo hai tay nhỏ nhắn đã lạnh cứng của cô ra và đặt bàn tay mình lên đó, quan tâm hỏi

- Đau lắm sao?

Hàn Dĩ Xuyên gian nan gật đầu.

Bàn tay to lớn của Từ Lâm đặt trên bụng cô bắt đầu xoa nhẹ, giọng trầm thấp vang lên bên tai cô.

- Mỗi lần đều đau như vậy?

Hàn Dĩ Xuyên nắm chặt tấm chăn bên cạnh, yếu ớt gật đầu lần nữa.

Từ Lâm vừa xoa bụng cho cô vừa hỏi

- Chịu đựng như vậy đến hết?

Hàn Dĩ Xuyên đau đến mồ hôi trán túa ra từng giọt, môi bị cắn chặt, cô khó khăn nói ra từng chữ

- Mỗi lần đau như vậy mẹ em đều nấu trà gừng cho em, còn lấy khăn nóng đắp lên bụng em!

Từ Lâm tiếp tục xoa bụng cho cô, ánh mắt dần trở nên dịu dàng đến khó tin; Hàn Dĩ Xuyên trong tình trạng này rõ ràng là hắn sẽ không thể đựng vào cô, lẽ ra hắn nên chán ghét mới phải nhưng lại trở nên ôn nhu như vậy, chính bản thân hắn cũng thấy thật buồn cười!

Hắn đột nhiên đứng dậy, bóng lưng vững chắc hướng về phía giường, hắn nói nhỏ

- Đợi tôi một lát!

Sau đó sai bước ra khỏi phòng

Hàn Dĩ Xuyên lại kéo chăn phủ lên người, ôm chặt bụng, cắn chặt môi vì con đau hành hạ.

Khoảng mười lăm phút sau, cửa phòng ngủ lần nữa được đẩy ra rồi đóng lại, Từ Lâm bung một cái khay đựng thức ăn đi vào và đặt xuống chiếc bàn ở đầu giường

sau đó đi tới bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên lần nữa, kéo chăn trên người cô ra, đỡ cô ngồi dậy

- Đói chưa?

Hàn Dĩ Xuyên chỉ thấy đau đến muốn chết đi sống lại, cô hoàn toàn không nhớ mình chưa hề ăn tối.

Từ Lâm cũng đoán được lúc này cô cảm thấy thế nào, hẩn lấy khăn ướt lau sạch mồ hôi trên trán và mặt rồi đến cổ cô, tiếp theo là lau tay; xong xuôi mới bung bát cháo còn nóng trên khay lên, múc một muỗng đưa tới trước miệng Hàn Dĩ Xuyên, giọng nói không còn băng lạnh như ngày thường.

- Ăn một chút đi!

Hàn Dĩ Xuyên ngoan ngoãn ăn hết từng muỗng cháo mà Từ Lâm đút cho; ăn hết cháo, hẩn tỉ mỉ lau sạch khoé miệng cho cô rồi bung thêm một cốc trà gừng lên đưa cho cô

- Uống hết!

Hàn Dĩ Xuyên hai tay nhận lấy cốc trà gừng, uống từng ngụm hết sạch.

Từ Lâm dọn dẹp mọi thứ vào khay rồi lần nữa đứng lên để mang tất cả xuống lầu.

Tìm Hàn Dĩ Xuyên không còn bình thường nữa, nếu cứ tiếp tục đập như vậy chắc cô bị bệnh tim mất!

Sự dịu dàng ân cần săn sóc của Từ Lâm khiến đầu óc cô trở nên điên đảo và hạnh phúc, nhưng cũng có một nỗi chua xót, có phải hẩn cũng từng chăm sóc những người phụ nữ khác như vậy?

Không thể kìm được, lúc hẩn đứng lên, Hàn Dĩ Xuyên liền đưa tay kéo nhẹ gấu áo phía sau của hẩn, sức lực rất nhẹ như chỉ chạm vào mà thôi!

Lòng ngực Từ Lâm không hiểu tại sao lại đau rất như vậy, cô vẫn rất sợ hẩn, vẫn giữ khoảng cách với hẩn, chưa bao giờ cô chủ động ôm hẩn!

Chậm rãi xoay người, hẩn cúi thấp xuống để có thể đối diện với Hàn Dĩ Xuyên, thấp giọng hỏi

- Sao vậy?

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi, ngập ngừng hỏi, ánh mắt có chút rụt rè mà không dám ngước lên, thanh âm cực nhỏ cất lên

- Anh đã từng chăm sóc rất nhiều người như vậy sao?

Từ Lâm lặng lặng nhìn cô, môi bạc khẽ nhếch lên thành một đường cong rất đẹp, ánh mắt thoáng ý cười, hình như cô đang ghen!

Đưa tay nâng nhẹ cằm cô lên, môi bạc tiến sát lại gần mặt cô, hạ thấp giọng nói

- Chưa từng!

Sau đó tao nhả thu người lại rồi đặt chiếc khay trở lại bàn, lấy điện thoại gọi thám Vương lên dọn dẹp. Để điện thoại xuống, Từ Lâm cất tiếng hỏi lần nữa

- Tắm chưa?

Hàn Dĩ Xuyên rụt rè lắc đầu, trái tim cô vẫn còn hân hoan vì câu trả lời của Từ Lâm, cô biết hẩn không nói dối.

Từ Lâm không nói gì, trực tiếp bế cô vào phòng tắm, Hàn Dĩ Xuyên cuống quýt hỏi

- Từ Lâm, anh không ngại bẩn sao?

Từ Lâm vừa sai bước vừa trả lời

- Cơ thể em chỗ nào mà tôi chưa đụng qua, thứ gì cần tiết cũng đã tiết rồi, chỉ là có thêm chút máu thôi!

Câu nói trần trụi không chút che đậy của Từ Lâm làm mặt Hàn Dĩ Xuyên vừa đỏ vừa nóng, cô cắn chặt môi, không còn lời nào để nói.

Sau khi cả hai người đều đã tắm rửa xong, Hàn Dĩ Xuyên được đặt gọn gàng trên giường, cô mặc một bộ áo ngủ Hello kitty màu hồng, mái tóc vừa gội sạch đã được sấy khô, cô nằm mơ cô cũng không thể nghĩ rằng Từ Lâm lại đích thân tắm rửa cho cô, lại trong lúc cô tới kỳ, còn sấy khô cả tóc cho cô.

" Từ Lâm, anh khiến em vừa hạnh phúc vừa sợ hãi. Đừng tốt với em nhiều như vậy nếu sớm muộn gì anh cũng chán em, vứt bỏ em! "

Những lời này, cô thật sự rất muốn nói với hắn nhưng cứ đi tới đâu lui lại phải miễn cưỡng nuốt xuống.

Từ Lâm mặc một bộ đồ ngủ màu tối và đi tới bàn, mở ngăn kéo ra lấy một lọ gì đó, đổ hai viên vào một cốc nước lọc, đợi sau khi tan hết thì cầm lên, ngửa cổ uống sạch.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn qua thì chắc đó là vitamin, Từ Lâm hẳn là xác ướp sao? Hắn dùng cả phê thay bữa sáng, dùng vitamin thay bữa tối, làm việc thì thâu đêm, dùng cả phê để tỉnh táo, nếu hắn không ngủ được chẳng lẽ lại... uống thuốc ngủ!

Cô kinh hãi nhìn hắn, nếu vậy thì làm sao hắn có đủ sức khỏe để làm việc chứ? Còn cả tinh lực dồi dào khi ở trên giường thì ở đâu ra?

Gò má Hàn Dĩ Xuyên nóng rực như nắng giữa mùa hạ, cô đưa tay vỗ vỗ má cho tỉnh táo lại.

Sao cô lại có thể nghĩ đến những chuyện đó chứ?

Chưa kịp hồi hồn thì một tiếng nói nhàn nhạt đã vang lên trên đỉnh đầu cô

- Nghĩ gì vậy?

Hàn Dĩ Xuyên có chút xấu hổ, nhút nhát lắc đầu.

- Không có gì!

Từ Lâm cầm trên tay một chiếc khăn lông đã được gấp lại mấy vòng, từ tốn ngồi xuống bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên và thấp giọng ra lệnh

- Nằm xuống!

Hàn Dĩ Xuyên không biết hắn định làm gì nhưng không dám làm trái lời hắn, ngoan ngoãn nằm xuống.

Từ Lâm nhanh chóng đưa tay vén áo cô lên, kéo chiếc quần ngủ của cô xuống thấp hơn một chút.

Hàn Dĩ Xuyên còn tưởng hắn bị bệnh rối loạn nhân cách gì đó, sẽ làm chuyện đó ngay khi cô đang tới kỳ, nhưng hình như là cô đã hơi biến thái rồi thì phải, hắn chính là lấy khăn nóng chườm lên bụng cô!

Cầm chiếc khăn đã tắm nước nóng đặt xuống một chỗ trên bụng Hàn Dĩ Xuyên, sau khoảng năm phút lại di chuyển sang một chỗ khác, lặp đi lặp lại nhiều lần đến khi chiếc khăn đã nguội thì mới nhúng nước nóng lại, tiếp tục những thao tác lúc nãy, động tác cực kỳ nhẹ nhàng như xoa dịu một đứa trẻ.

Hàn Dĩ Xuyên không còn cảm giác đau đớn chút nào nữa, chỉ có ngọt ngào, hạnh phúc cùng ấm áp; cô mỉm cười vui sướng, giấu mặt vào trong chăn, cảm giác tim mình không còn nghe lời nữa rồi!

Từ Lâm xoa bụng cho cô xong thì đem khăn và thau nước vào trong, lúc quay lại thì thấy cô gái nhỏ đang cười ngốc nghếch trên giường. Khoé môi hắn cũng nở một nụ cười bao dung như đối với người yêu, đi tới giường và leo lên vị trí của mình, nằm xuống.

Hàn Dĩ Xuyên giật mình quay sang nhìn, cô luống cuống ngồi dậy và xò díp vào.

Từ Lâm không hiểu cô đang định làm gì, bèn hỏi

- Định đi đâu?

Hàn Dĩ Xuyên nuốt một ngụm nước bọt, cô ngập thơ nói

- Để em sang phòng khác ngủ, em ngủ ở đây sợ làm bẩn đồ của anh!

Cô nói xong thì định vụt chạy, nhưng chưa kịp thì đã bị một lực lớn kéo lại, cô ngã xuống giường lại và còn bị một cánh tay cứng như gọng kìm giữ chặt trên ngực cô, lưng cô dán vào vòm ngực săn chắc, cảm nhận được nhịp tim đang đập đều đặn của người đàn ông, hơi thở của Từ Lâm phả vào vành tai cô, thì thầm

- Không có em tôi không ngủ được!

Đầu óc Hàn Dĩ Xuyên chỉ vì một câu nói hết sức bá đạo của Từ Lâm mà sắp nổ tung rồi. Cô là công cụ làm ấm giường của hắn, bây giờ còn kiêm cả chức gối ôm hình người nữa!

Nhưng, hắn nói không có cô thì hắn không ngủ được, thật sự là vậy sao?,hắn cũng từng nói với những người phụ nữ khác như vậy?

Định giã giữa khỏi vòng tay kìm kẹp của Từ Lâm nhưng giọng hân lần nữa vang lên, vòng tay thêm siết chặt hơn.

- Đừng lộn xộn, tôi có thể muốn em ngay đây!

Hàn Dĩ Xuyên căng thẳng nằm bất động, không dám cự ngoạ nữa, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn, cô mở mắt nhìn chằm chằm vào tường đối diện, một lát sau mới hỏi

- Từ Lâm, sao anh lại tốt với em như vậy?

Từ Lâm vẫn duy trì tư thế đó ôm cô, giọng trầm thấp trả lời

- Muốn thoải mái một chút thì cũng không thể cứ ôm một bộ xương mà làm tình được!

Hàn Dĩ Xuyên cô đơn gật đầu, cũng đúng! cô chỉ là dụng cụ phát tiết của hân, muốn hân có ý nghĩ gì khác với cô, thật là nằm mơ giữa ban ngày!

Từ Lâm dĩ nhiên không biết được suy nghĩ đó của cô, hân đưa tay chạm vào bụng dưới của cô, xoa nhẹ mấy vòng, thấp giọng hỏi

- Còn đau lắm không?

Hàn Dĩ Xuyên cảm giác toàn thân như có dòng điện chạy qua, cô khẽ lắc đầu, từ lúc hân bắt đầu xoa bụng cho cô, cô đã không còn cảm giác đau nữa, mà đó là cảm giác ngọt ngào cùng ấm áp.

Từ Lâm không hỏi gì thêm, kéo cô xoay mặt về phía mình, ôm cô vào lồng ngực lần nữa, để mặt cô áp vào ngực mình, giọng trầm vang lên trên đỉnh đầu cô.

- Ngủ đi!

Rồi vươn tay tắt hết đèn trong phòng.

Xung quanh đã tối đen như mực, không gian cũng yên lặng đến mức nghe cả tiếng hít thở cùng nhịp tim của hai người.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn Từ Lâm đã nhắm mắt ngủ, hai tay vẫn ôm chặt mình không chịu buông lỏng, như một đứa trẻ sợ mất đi món đồ chơi mà mình thích nhất. Cô ngửa mặt lên nhìn hân, không nhìn thấy gì cả, cô chuyển sang dùng tay sờ vào gương mặt hân.

Cô có thể cảm nhận được đầu ngón tay mình đã đi qua những chỗ nào, vầng trán thanh tú, mày kiếm rậm rạp, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mím lại, yết hầu nhô lên, xương quai xanh gợi cảm, và dùng tay lại trên ngực trái của hân, rất lâu, rất lâu, cô có thể cảm nhận nhịp tim đều đặn của hân, giọng êm dịu tự thì thầm

- Từ Lâm, chỗ này của anh, có vị trí dành cho em không?

Từ Lâm đã ngủ rất say, nhịp thở đều đều, chắc là hân sẽ không nghe được những gì cô nói!

Nắm mắt lại, rúc đầu vào ngực hân, hai tay cũng đặt trên đó, đi vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy thì Hàn Dĩ Xuyên đã không thấy Từ Lâm đâu nữa, nhìn vị trí trống trơn bên cạnh, cô hơi thất vọng nhưng cứ nhớ đến những gì diễn ra tối qua là cô lại thấy vui lên hân, trong lòng tung tăng như chim sẻ, ôm chiếc gối của Từ Lâm lên, thoải mái hít hà mùi hương quen thuộc trên đó, cô ngáy ra màu cười như một kẻ ngốc, lại thấy một sợi tóc của hân dính trên gối, cô cầm nó trên tay rồi tự giật một sợi tóc của mình, lấy hai sợi tóc buộc lại với nhau, sau đó cười mỉm rồi mở cửa sổ ra, thổi nhẹ cho chúng bay vào gió. Cô nhớ đã từng đọc ở đâu đó, tóc trên đầu cũng như sợi chỉ se duyên, buộc lại với tóc của người mình yêu sẽ có thể ở bên nhau suốt đời. Có vẻ đã quá ngây thơ!

Nhưng...

Yêu?

Đúng vậy, cảm giác của cô với Từ Lâm chính là như vậy, rất chân thật, rất rõ ràng, cô chưa từng có cảm giác như vậy với bất kỳ ai!

Cô biết Từ Lâm không phải người cô nên yêu, bởi vì có yêu thì cũng mãi chỉ là tình đơn phương mà thôi! Thế nhưng cô vẫn muốn dừng cảm yêu một lần, cho dù sau này hai người không còn là gì của nhau nữa, Từ Lâm chắc chắn sẽ vứt bỏ cô, nhưng thanh xuân của cô đã có hân là mối tình đầu của mình!

Đề chiếc gối lại chỗ cũ, Hàn Dĩ Xuyên xoay người định bước xuống giường thì thấy một cốc trà gừng đã đặt sẵn trên bàn, dưới cốc còn đề một tờ giấy ghi chú nhỏ.

Hàn Dĩ Xuyên lấy tờ giấy lên xem, lòng vui như nở hoa theo từng chữ viết trên đó.

" Uống hết nước trong cốc, em có thể đến công ty trễ hơn một chút nếu bụng còn đau quá! "

Cô cười đến nỗi không khép miệng lại được, đem tờ giấy cắt vào cuốn sổ trong ngăn kéo rồi uống sạch cốc trà gừng như uống mật ong.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Dư vị ngọt ngào

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 44: Dư vị ngọt ngào.

Ngồi ăn trưa ở căn tin của Đại Từ, Thuyền An và Lê Băng cứ nhìn Hàn Dĩ Xuyên như sinh vật lạ.

- Dĩ Xuyên, cậu bị sốt sao? Mặt đỏ lên cả mạng tai rồi này!

- Tớ thấy giống đang yêu hơn đây, khai thật đi, có phải thời gian qua cậu giả bệnh đi hẹn hò không?

- Thế nào, cậu thăm mền anh chàng nào rồi sao? Phạm Diệc thì sao? Tính để lỡ bạch mã hoàng tử tốt như vậy sao?

Mỗi người góp một câu làm Hàn Dĩ Xuyên không tài nào ăn cơm nổi, cô đặt đũa xuống rồi nghiêm mặt nói

- Hai cậu không tám chuyện thì chết ngay sao? Xin lỗi, tớ còn có việc phải làm nên về phòng trước!

Thuyền An không cam lòng, uất ức nói

- Cậu tới tháng hay sao mà khó chịu vậy!

Hàn Dĩ Xuyên suy tư chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi, cô đỏ mặt đứng lên, không thèm nói lại họ nữa, xoay người rồi đi.

Thuyền An suy tư một lúc rồi lẩm bẩm

- Tớ thấy Dĩ Xuyên thường ngày đâu có qua lại với ai, ngoài Phạm Diệc thì chỉ có Tổng giám đốc Đại Từ, chẳng lẽ cậu ấy yêu Từ Lâm?

Lê Băng suy tư chút thì học xương cá, cô vội vàng uống nước rồi nói

- Nào cậu bị ung nước sao? Dĩ Xuyên thấy Từ tiên sinh như là thấy ma, cậu nghĩ có khả năng đó sao?

Thuyền An không muốn náo động đến những người xung quanh nên đành nhẫn nhịn ăn cơm tiếp.

Hàn Dĩ Xuyên trên đường trở về phòng thiết kế thì một giọng nữ thanh tao vang lên

- Dĩ Xuyên!

Hàn Dĩ Xuyên xoay người lại thì thấy Lisa đang bước đi nhanh về phía mình, vẻ mặt vẫn chuyên nghiệp như vậy làm cô không khỏi nhớ đến ly rượu đã uống trong bữa tiệc của Phạm Diệc.

Lisa quả là cao tay!

Lisa đã đi tới trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng, do dự rất lâu.

Hàn Dĩ Xuyên thấy rất lạ, đây rõ ràng không phải tác phong của một thư ký chuyên nghiệp, cô không nhịn được thúc giục

- Chị tìm tôi có chuyện gì sao?

Lisa liếc liếc cánh môi đã được tô một lớp son dày, nói

- Là chuyện riêng, cô có thể giúp tôi chuyển tập hồ sơ này cho Tổng giám đốc không?

Hàn Dĩ Xuyên nhíu mày nhìn cô ấy, điềm tĩnh hỏi

- Tại sao phải là tôi? Lisa, chị đừng diễn kịch nữa! Chị không thấy ăn năng sao? Tôi có cảm giác mình bị bán rẻ cho một người đàn ông đấy!

Cô thực sự tức giận, cứ nghĩ đến cái cảnh bị Lisa lừa và bị Từ Lâm lăng nhục trước mặt bao nhiêu người là cô sắp phát hỏa.

Lisa nhìn cô bằng ánh mắt van nài

- Dĩ Xuyên, tôi biết lúc đó tôi rất đáng chết nhưng lệnh của Tổng giám đốc tôi không thể không nghe theo. Bây giờ coi như tôi cầu xin cô được không? Chỉ còn hai mươi phút nữa là phải giao nộp hồ sơ cho bộ phận nhân sự rồi, bây giờ tôi thật sự không dám vào gặp Tổng giám đốc!

Hàn Dĩ Xuyên càng nghe càng không hiểu

- Từ tiền sinh là Tổng giám đốc của các cô, nếu bộ phận nhân sự làm việc bị chậm lại vài tiếng thì trách nhiệm là của anh ta, anh ta không ký duyệt thì việc gì các cô phải xoắn?

Lisa sốt ruột đến sắp không thở nổi rồi

- Là trách nhiệm của tôi, hồ sơ này lẽ ra phải được ký duyệt và nộp cho tổ nhân sự vào chiều hôm qua nhưng tôi lại quên mất. Hạn chót là sáng hôm nay!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn cô ấy bằng ánh mắt ngờ vực, sau đó mới hỏi

- Tổng giám đốc bị làm sao?

Lisa khóc không thành tiếng, run rẩy nói

- Rất đáng sợ, vừa nãy có rất nhiều trưởng phòng và nhiều người khác đi vào đều chạy vội ra ngoài như gặp ma vậy đó! Tôi cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra bên trong đang xảy ra chuyện gì. Tôi biết mối quan hệ giữa cô và Tổng giám đốc, chắc ngài ấy sẽ không làm khó cô như với chúng tôi. Dĩ Xuyên, cô giúp tôi đi mà!

Vừa nói cô ấy vừa cầm tay Hàn Dĩ Xuyên lay lay. Nhìn bộ dạng đáng thương này, Hàn Dĩ Xuyên cũng tha hiệp, nhận lấy tập hồ sơ và xoay người rời đi.

Lisa ở phía sau riu rít cảm ơn.

Đứng trước phòng làm việc của Tổng giám đốc, Hàn Dĩ Xuyên do dự rất lâu thì thấy cửa phòng không khoá mà còn một khe hở, cô nhẹ nhàng bước tới để nhìn vào trong.

Theo phản xạ, cô lấy tay bịt chặt miệng.

Bên trong phòng làm việc giấy tờ vung vãi khắp nơi, đứng giữa gian phòng là hai người đàn ông cao xấp xỉ nhau. Một người là Từ Lâm vì cô thấy rõ mặt hắn, quả nhiên là rất đáng sợ, hết như quỷ vương. Người kia thì cô không thấy mặt vì đang quay lưng lại phía cô. Mà hành động của hai người khiến Hàn Dĩ Xuyên sợ đến dựng tóc gáy.

Bọn họ lại dám ngang nhiên mang súng đến công ty!

Mỗi người một khẩu súng chỉ vào trán của đối phương

Không phải bọn họ định giết nhau giữ ban ngày chứ?

Hàn Dĩ Xuyên còn nghe được giọng Từ Lâm gầm gừ giận dữ

- Tôi hỏi cậu, cậu đã nói gì với bà nội tôi?

Người đàn ông kia giọng đầy khiêu khích nói

- Tao có thể kể rất nhiều chuyện cho bà già đó nghe, mày có muốn tiếp tục nhìn bà ta dần dần đau buồn không? Nhượng lại 10% cổ phần của mày cho tao, nếu không thì đừng trách tao nhiều chuyện!

Từ Lâm hừ lạnh, giọng nói đã điềm tĩnh hơn nhưng lại cực kỳ nguy hiểm

- Đe dọa tôi? Cậu suy nghĩ kỹ rồi?

Hắn tiến lại gần người đàn ông kia hơn, mùi máu tanh đã nồng nặc khắp nơi.

Hàn Dĩ Xuyên tự nhiên xui xẻo, tập hồ sơ trên tay rơi xuống, cô đang cuống cuống nhặt lên thì một giọng đàn ông quen thuộc lạnh lùng cất lên

- Tôi đã bảo rút hết ngay!

Hàn Dĩ Xuyên thấy không thể trốn nữa, cô nhặt tập hồ sơ lên và hít sâu một hơi đẩy cửa đi vào, giọng nói thánh thót vang lên

- Tổng giám đốc, là tôi!

Rõ ràng là Từ Lâm hơi giật mình, hấn nhú chặt mày kiếm, lạnh lùng hỏi

- Sao em lại đến đây?

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên đã sớm rịn đầy mồ hôi, cô gian nan nuốt một ngụm nước bọt rồi nói

- Lisa cần anh ký duyệt hồ sơ này gấp, tôi giúp cô ấy mang vào!

Người đàn ông kia nghe được giọng của cô thì lập tức quay lại nhìn, nụ cười lộ rõ trên gương mặt

- Cô bé, là cô sao?

Hàn Dĩ Xuyên lúc này mới được chiêm ngưỡng dung nhan của vị khách lúc này, cô có hơi giật mình, gật đầu một cái

- Thật trùng hợp!

Từ Lâm chứng kiến một màn này, không khỏi chường mắt, hấn lạnh lùng nói với Hàn Dĩ Xuyên

- Để lên bàn cho tôi!

Từ Thiên Tần cười cười nhìn Hàn Dĩ Xuyên, giọng điệu trêu chọc

- Cô bé, lần trước cô còn chưa mời tôi uống cà phê đấy! Hay là tối nay tan làm chúng ta đi vậy!

Vừa nói anh ta vừa liếc nhìn Từ Lâm bằng vẻ khiêu khích.

Hàn Dĩ Xuyên tái xanh cả mặt, cô lên quan sát biểu cảm của Từ Lâm, nhưng hấn vẫn rất bình tĩnh, không khỏi làm cô thất vọng, để hồ sơ lên bàn, cô nói với hấn

- Chỉ còn mười phút thôi, anh có thể ký nhanh không?

Từ Lâm nâng khoé môi lên, nở một nụ cười nhân nhật, thờ ơ nói

- Vào phòng nghỉ đợi tôi!

Hàn Dĩ Xuyên sắp điên mất rồi.

Người đàn ông này lại dám bẻ cong ý của cô, hấn đang muốn cho người ngoài biết quan hệ giữa cô và hấn sao?

Từ Thiên Tần biết Từ Lâm đã nhận ra ý tứ của mình với Hàn Dĩ Xuyên, anh ta biết nếu anh ta còn tiếp tục ở đây thì Từ Lâm có thể sẽ càng làm khó người phụ nữ anh ta thích nên cố kìm nén cơn thịnh nộ này mà thu lại súng, nháy mắt với Hàn Dĩ Xuyên một cái

- Cô bé, tôi đi đây!

Sau đó xoay người rời khỏi phòng, còn ném cho Từ Lâm cái nhìn thách thức.

Cửa phòng mở ra rồi khép lại.

Hàn Dĩ Xuyên cảm giác được một quả bom đang ở dưới chân mình và sắp phát nổ rồi, nếu cô chạy thì nó nổ còn nhanh hơn!

Từ Lâm trầm mặc, đi tới ngồi xuống ghế làm việc của mình. Chuông điện thoại của hấn bất ngờ vang lên, mắt phượng vẫn không rời khỏi người Hàn Dĩ Xuyên, nhận điện thoại.

Giọng nói chuyên nghiệp của Mẫn Quan vang lên.

- Bà nội đã đỡ hơn rồi, bác trai và dì Bạch đã đến đây từ hôm qua, cậu không đến sao?

Từ Lâm nhếch môi cười nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang đứng trước mặt, trả lời Mẫn Quan

- Hiện giờ tớ rất bận, giúp tớ giải thích với bà nội và chăm sóc bà giúp tớ!

Mẫn Quan thở dài rồi cúp máy.

Cuộc gọi kết thúc, Hàn Dĩ Xuyên biết mình sắp bị đem ra xử trảm rồi, căng thẳng đến các sợi dây thần kinh gần đứt ra, mồ hôi tãt tãt trên bàn tay, hít thở thật nặng nề!

Về đến phòng làm việc, Từ Thiên Tần liền lấy điện thoại gọi cho mẹ mình.

- Giúp con cài thiết bị nghe lén vào điện thoại của Mẫn Quan!

Giương mặt đầy mưu mô, anh ta nhất định phải kéo Từ Lâm xuống bùn.

Không khí ngột ngạt, khó thở này cuối cùng cũng có chút động tĩnh.

- Lại đây!

Từ Lâm ngồi trên ghế xoay, giờ ngón trở lên, lạnh lùng ra lệnh.

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi, sợ sệt ngước mắt lên nhìn Từ Lâm rồi bước từng bước tới trước mặt hắn.

Từ Lâm hài lòng kéo cô ngồi xuống đùi mình, một tay chế trụ vòng eo cô, tay kia vén tóc cô ra sau tai, môi bạc ghé sát tai cô, thấp giọng hỏi

- Em quen cậu ta?

Hàn Dĩ Xuyên run lên từng đợt, cô cắn cắn môi rồi nói

- Gặp hai lần! Một lần ở tiệc rượu, một lần ở quán cà phê.

Từ Lâm "ừ" một tiếng rồi ngậm lấy vành tai cô, liếm láp từng chi tiết....

Hàn Dĩ Xuyên khẽ rung mình, cô hơi nhích người, muốn bỏ chạy.

- Từ Lâm, em và anh ta không hề có gì cả!

Từ Lâm bỏ ngoài tai những lời cô nói, hắn quay mặt cô nghiêng qua một bên, môi bạc tiến tới, phủ lên làn môi đỏ mọng, cắn mút hết vị ngọt của cô.....

Hàn Dĩ Xuyên sợ hắn sẽ nổi điên như trước đây nên không dám giãy giụa, để mặc cho hắn hôn.

Nụ hôn vừa chấm dứt, Từ Lâm không chút do dự mà đưa tay đến cổ áo Hàn Dĩ Xuyên, cởi từng cúc áo của cô ra, cởi đến đâu thì bàn tay hắn sờ soạng đến đó, giọng điệu uy hiếp vang lên bên tai cô.

- Cậu ta đã đụng vào chỗ nào của em? Ở đây... hay là ở đây....

Lời nói kết hợp với hành động trên tay của hắn, mỗi chỗ hắn sờ qua đều bị môi lưỡi của hắn hôn xuống, lưu lại những dấu vết đỏ hồng vô cùng sắc tình. Chiếc áo sonmi của cô đã bị cởi ra phân nửa, áo ngực cũng bị tuột xuống, lộ ra đôi ngực sữa căng tròn, quẫy rữa. Từ Lâm vừa dùng tay xoa nắn, nhào nặn vừa thì thầm bên tai cô.

- Hàn Dĩ Xuyên, tôi nuôi em là để em đi câu dẫn đàn ông? Vậy hôm nay tôi sẽ cho em biết đâu mới là việc em nên làm!

Hàn Dĩ Xuyên căng thẳng đến mức quên cả thở, sợ hãi dần lấp đầy đầu óc cô, cô nhỏ giọng nói

- Từ Lâm, em đã nói là em không có ý gì với anh ta cả, còn việc anh không thích anh ta nói với em những lời đó thì anh có thể tìm anh ta nói chuyện!

Từ Lâm tăng lực bóp chặt một bên ngực của cô hơn, giọng nói đầy mùi nguy hiểm tản ra xung quanh và rót vào tai cô

- Miệng lưỡi vẫn cứng như vậy, để xem tôi trừng phạt nó thế nào!

Nói xong, không cho cô có thời gian phản ứng, khẽ quát

- Đi xuống, quý!

Đầu óc Hàn Dĩ Xuyên thật sự nổ tung rồi, cô biết Từ Lâm đang muốn dùng cách gì để trừng phạt cô, sợ hãi, liều mạng lắc đầu

- Không!!!! Từ Lâm, em xin anh đừng như vậy, là em sai rồi!

Nước mắt lăn dài trên má cô, không dám tưởng tượng tiếp theo Từ Lâm sẽ làm gì.

Nhìn cô run rẩy đến như vậy, cơn giận của Từ Lâm đột nhiên tiêu tan, nhưng giọng nói vẫn nguy hiểm như vậy, hắn vén tóc cô qua sau tai, lau sạch nước mắt cho cô

- Sợ đến vậy ư? Tránh xa cậu ta ra, nếu còn có lần sau thì sẽ không chỉ dừng lại như vậy!

Hàn Dĩ Xuyên nức nở gật đầu, cô cũng đã ngừng khóc.

Từ Lâm giúp cô chỉnh lại quần áo, lau sạch mặt mũi cho cô, còn vén gọn lại tóc cô sau đó mới hài lòng thả cô xuống.

- Em có thể đi, tan làm chờ tôi ở cổng!

Nói xong lật tập hồ sơ trên bàn ra, ký duyệt nhanh rồi đưa cho cô.

Hàn Dĩ Xuyên gật gật đầu, cầm vội tập hồ sơ, như được ban lệnh đặc xá, nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc.

Giờ tan làm vừa đến tất cả nhân viên của Đại Từ đã nối đuôi nhau ra về, cổng lớn bây giờ rất ồn ào và nhiều người.

Hàn Dĩ Xuyên đứng đợi một lúc thì một chiếc Lamborghini dừng ngay bên cạnh cô, tự mở cửa và lên xe, chiếc xe lập tức chuyển bánh, rời đi.

Một màn này đã nhanh chóng bị Lệ Băng và Thuyền An chụp được, hai người họ vừa xem hình trong điện thoại vừa nói

- Tổ chắc chắn đó là người đàn ông mà Dĩ Xuyên yêu, cậu thấy mặt cậu ấy lúc nãy không? E then, đồ rục. Nhưng rốt cuộc người đó là ai chứ?

Lệ Băng vừa phóng hình ra xem vừa nói

- Dòng xe đắt như vậy ở Đại Từ có thể là ai nhỉ?

Thuyền An đánh mạnh vào vai Lệ Băng, không đồng tình nói

- Cậu bị ám đầu à? Ở Đại Từ thì ai chẳng đi các loại xe xịn!

Lệ Băng vẫn tiếp tục nghiên cứu bức ảnh vừa chụp được.

Chiếc Lamborghini dừng lại trước một nhà hàng tây.

Hàn Dĩ Xuyên và Từ Lâm cùng xuống xe, giao chìa khóa cho bảo vệ xong, một tay Từ Lâm rút trong túi quần, lạnh nhạt nói

- Vào thôi!

Hàn Dĩ Xuyên hai tay nắm chặt quai túi xách, vội vàng bước theo sau Từ Lâm.

Ngồi xem thực đơn, Hàn Dĩ Xuyên cảm giác có gì đó không đúng, sao đột nhiên Từ Lâm lại dẫn cô đi ăn nhà hàng?

Từ Lâm ngồi đối diện đang xem thực đơn, hiểu được suy nghĩ của cô nên thấp giọng nói

- Lần trước em nợ tôi một bữa!

Hàn Dĩ Xuyên nhớ lại mấy ngày trước vốn dĩ họ sẽ cùng ăn một bữa tối ở ngoài, nhưng vì chuyện xảy ra ở đường số 53- Đông Đô Thành kia nên bữa tối đó đã bị hủy.

Bây giờ Từ Lâm lại muốn bù lại!

Nhìn dáng vẻ tập trung xem thực đơn của Từ Lâm, mặt Hàn Dĩ Xuyên sắp bị cháy luôn rồi! Bây giờ hắn không còn cái dáng vẻ khát máu tàn khốc khi xử lý công việc mà là một phong thái tao nhã, hưởng thụ, ngón tay thon dài đặt trên đầu quyển thực đơn, vài phút sau lại lật từng trang, gương mặt anh tuấn bình lặng, so với lúc tức giận hoàn toàn khác xa.

Từ Lâm gấp thực đơn lại và gọi phục vụ đến. Hàn Dĩ Xuyên lúng túng nhìn hắn, cô còn chưa chọn được món nào cả! (nãy giờ chị lo ngắm trai!!!)

Từ Lâm đem hai quyển thực đơn cho phục vụ rồi gọi món cho hai người.

Cầm dao nĩa trên tay, đĩa bò bít tết trước mặt, Hàn Dĩ Xuyên như người mất hồn, nãy giờ cô chưa cắt được miếng thịt nào cả. Cứ nhìn người đàn ông trước mặt đang cắt nhỏ từng miếng thịt, động tác cực kỳ tao nhã.

Từ Lâm vừa dùng tay lại thì liền bung đĩa thịt lên, đặt trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, đồng thời bung đĩa thịt còn nguyên của cô tới trước mặt mình, ngẩng đầu lên nhìn cô gãi ngứa ngứa ngáy trước mặt, còn tự cười mỉm một mình, hắn trang nhã cầm ly rượu vang trước mặt lên uống một ngụm

- Sao vậy? Không thích món Tây?

Hàn Dĩ Xuyên lúng túng lấy tay che miệng, vờ ho khan vài cái rồi lại cắn môi lắc đầu xong thì cúi đầu.

- Không có!

Từ Lâm không nói gì thêm, chậm rãi cắt từng miếng thịt rồi bỏ vào miệng nhai.

Hàn Dĩ Xuyên bới rồi ăn một miếng thịt trong đĩa. Vị ngon và thơm của thịt bò xâm nhập vào từng tế bào vị giác, cô thích thú ăn hết từng miếng thịt bò, trông rất ngon lành.

Từ Lâm nhìn dáng vẻ này của cô, bỗng nhiên trong tim có một dòng nước ấm chảy qua, rất thoải mái, còn có... hạnh phúc! Hắn nhìn cô một lúc lâu, môi bạc khẽ nhếch lên thành một đường cong rất đẹp và yêu mị, tiếp tục uống rượu.

Ra khỏi nhà hàng, Hàn Dĩ Xuyên thấy hơi lạ khi mà Triết Liệt lại đứng đợi bên cạnh một chiếc xe.

Từ Lâm dẫn Hàn Dĩ Xuyên tới chiếc xe vừa rồi họ đến, mở cửa sau cho cô ngồi vào rồi ra hiệu gọi tên thuộc hạ phía sau Triết Liệt tới, dặn dò

- Đưa cô ấy về nhà an toàn!

Hàn Dĩ Xuyên rất muốn hỏi Từ Lâm đi đâu nhưng cô lại không có can đảm đó, im lặng xoay người bước vào xe, Từ Lâm đóng cửa lại rồi cúi thấp người, ghé mặt vào cửa xe, cửa kính được hạ xuống, hắn nhẹ giọng nói

- Ở nhà đợi tôi về!

Hàn Dĩ Xuyên cắn môi gật đầu, cửa kính đóng lại. Từ Lâm cũng lùi ra xa xe vài bước, giọng nói, hành động vừa rồi của hắn rõ ràng mang theo sự sùng nịnh như với một người vợ nhưng bản thân hắn lại không nhận ra.

Chiếc xe rời đi, Triết Liệt bước tới bên cạnh Từ Lâm, báo cáo

- Từ tiên sinh, người đã được đưa tới!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Anh yêu cô ta?

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 45: Anh yêu cô ta?

Trong một nhà kho chứa đồ mộc nát, cũ kỹ; xung quanh có khoảng trên mười vệ sĩ mặc áo đen đứng canh, cửa sắt gỉ sét được mở ra, những người áo đen đó cùng lúc cúi đầu.

- Từ tiên sinh!

Từ Lâm cùng Triết Liệt bước vào. Chiếc ghế duy nhất trong căn phòng này để Từ Lâm ngồi xuống, Triết Liệt đứng sau lưng hắn, chắp tay về sau lưng.

Dưới chân Từ Lâm là một nam một nữ đang bị trói chặt và nằm dưới đất, trên người bê bết máu, trông rất thảm hại. Biết có người mới tới, hai người bọn họ đều sợ hãi bò dậy một cách chật vật.

- Làm ơn... tha cho tôi....

Từ Lâm gấp lưng xuống, một tay túm lấy mái tóc bù xù của người phụ nữ, ép cô ta ngẩng mặt lên, môi mòng lạnh lẽo nhả ra từng chữ

- Tôn Phi Ngải, tiền tôi cho cô còn chưa đủ? Tìm cách hãm hại người của tôi, cô muốn thế nào đây?

Tôn Phi Ngải mặt đầy máu tươi, sung tấy đến khó coi, nhìn thấy Từ Lâm như gặp quỷ, nói năng lộn xộn.

- Lâm... em không hiểu anh đang nói gì... em không có hại ai cả... làm ơn... đừng đối với em như vậy....

Từ Lâm cười lạnh, giọng nói chứa đầy sát khí

- Không hiểu? Vậy để tôi giúp cô hiểu!

Dứt lời, hấn ra hiệu cho mấy tên thuộc hạ phía sau tiến lên, bọn họ đang định lôi Tôn Phi Ngải đi thì giọng gào thét của cô ta vang lên như muốn xé toạc màng nhĩ của tất cả những người ở đây

- Từ Lâm... Anh là tên khốn.....Anh không thể đối xử với tôi như vậy được! Hàn Dĩ Xuyên có gì tốt đẹp nào.... haha... thật nực cười... hôm nay anh bảo vệ cô ta, chiều chuộng cô ta, đến lúc anh chán cô ta rồi thì anh cũng sẽ đối với cô ta như đối với tôi bây giờ... Hàn Dĩ Xuyên đúng là đáng thương...

Giọng mặt Từ Lâm trở nên vô cùng đáng sợ, hệt như ác quỷ, hấn đứng lên và ngồi xuống trước mặt Tôn Phi Ngải, túm chặt tóc cô ta, kéo ngược về phía sau

- Ngậm cái miệng điểm của cô lại trước khi tôi cắt nát nó!

Tôn Phi Ngải không chút sợ hãi, cô ta biết hôm nay cô ta sẽ không thể sống sót trở về. Còn nhớ một tiếng trước, đột nhiên có một chiếc xe chặn trước mặt cô ta, vài người áo đen bước xuống, cưỡng chế cô ta lên chiếc xe đó; lúc bị kéo đến đây, cô ta bị đám người đó dùng gậy sắt đánh đến thừa sống thiếu chết, lúc đó cô ta đã đoán chắc rằng Từ Lâm đã biết cái bẫy ở đường 53- Đông Đô Thành là do cô ta đặt.

Từ Lâm quả nhiên là một người đàn ông vô cùng nguy hiểm, không thể nào chọc vào!

Ngẩng cao đầu đối diện với Từ Lâm, Tôn Phi Ngải tuyệt vọng nói

- Anh yêu cô ta? Anh yêu Hàn Dĩ Xuyên?

Hai mắt Từ Lâm giục giục, mày kiếm khểnh nhưn, bàn tay đang nắm tóc của Tôn Phi Ngải nhất thời đông lại, lồng ngực phập phồng vì khản trương; hấn chưa từng rơi vào tình huống khó trả lời như vậy.

Yêu?

Hấn yêu Hàn Dĩ Xuyên?

Hấn cũng không rõ, thật sự không rõ và cũng không muốn biết quá rõ ràng, hấn thực sự rất ghét cái loại cảm giác dần dần rõ ràng này!

Một lúc lâu, Từ Lâm mới khôi phục lại thần sắc, môi mông lạnh lùng nói

- Đây là chuyện của tôi!

Tôn Phi Ngải cười phá lên, trong mắt tràn ngập sự mất mát to lớn, cô ta nở nụ cười tự giễu.

- Từ Lâm, anh đang sợ đúng không? Anh đang trốn tránh? Anh sợ mình sẽ yêu cô ta! Từ Lâm, anh thật đáng thương!

Thật ra cái bẫy ở đường 53- Đông Đô Thành kia, cô ta chỉ dành cho Hàn Dĩ Xuyên, nhưng thật không ngờ Từ Lâm lại xuất hiện ở đó, điều này đã giúp cô ta khẳng định Hàn Dĩ Xuyên có vị trí đặc biệt trong lòng Từ Lâm.

Pằng

Từ Lâm tức giận nổ một phát súng, Tôn Phi Ngải chưa kịp la một tiếng, hai mắt còn mở to, ngã xuống mặt đất lạnh lẽo, hơi thở tắt mất.

Cặp mắt đỏ như máu tươi, hấn đứng lên và sửa sang lại quần áo, ra lệnh cho đám thuộc hạ

- Dọn dẹp sạch sẽ đi!

Bước lại ghế ngồi, hấn nhíu mày nhìn gã đàn ông đang ngáp như heo vừa bị chọc tiết dưới mặt đất, hấn ra hiệu cho hai tên thuộc hạ kéo gã đó lên trước mặt hấn

- Tôn Hùng? Cậu nghĩ rằng có thể lấy mạng tôi?

Tôn Hùng ho ra vài ngụm máu, khàn giọng nói

- Từ Lâm, mày đã giết hết anh em của tao mà vẫn chưa đủ? Mày không thể tha cho tao một mạng này?

Từ Lâm không chút khách khí mà đá anh ta ngã sòng soài xuống đất, hai tên thuộc hạ lùi lại phía sau, hấn đứng lên và giơ chân đạp vào ngực trái của Tôn Hùng.

- Đây là kết cục mà nhà ngươi phải nhận khi dám đụng vào người của tao!

Phịch

Từ Lâm đưa chân lên một khoảng rồi đạp mạnh xuống lần nữa.

Tồn Hùng nôn ra một khối máu rồi nằm im lặng mãi mãi.

Nhìn màu đỏ tươi của máu ở khắp nơi, người thấy mùi máu tanh nồng nặc, Từ Lâm nở nụ cười lạnh lẽo, nụ cười của một quỷ vương vừa mới thưởng thức xong một bữa tiệc máu thịt.

Ban công được ngăn cách với phòng ngủ bằng một cánh cửa thủy tinh và tấm rèm cửa màu đen, trên lan can có đặt một số chậu hoa; Hàn Dĩ Xuyên ngồi trên một chiếc ghế tựa, hai chân cô co lại đặt trên ghế, hai tay cầm một cốc sữa còn nóng, cứ cách vài phút lại uống một ngụm, cô mặc một chiếc váy ngủ màu trắng mỏng, mái tóc mềm mượt trải dài đến lưng, che khuất bờ vai mảnh khảnh. Gió đêm thổi trên ban công làm tung bay những sợi tóc đen mượt và chân váy của cô, gió lạnh khiến cô mỗi một lúc lại co mình lại.

Mắt vẫn nhìn xuống cổng, chờ đợi gì đó. Chợt có ánh sáng màu trắng chiếu khắp cổng và vào trong sân biệt thự, cổng lớn dần mở ra, chiếc xe thương vụ chạy vào trong sân.

Trống ngực Hàn Dĩ Xuyên đập từng nhịp mạnh và nhanh, nụ cười rạng rỡ trên môi.

Từ Lâm về rồi!

Cô vội đứng lên nhìn hán phía dưới, nhưng tìm mãi chẳng thấy bóng dáng hán đâu, đang mãi tìm kiếm thì đột nhiên phía sau vang lên giọng nói khàn khàn

- Sao còn chưa ngủ?

Hàn Dĩ Xuyên xoay người lại thì thấy Từ Lâm đang đứng phía sau lưng cô, hán đã cởi áo khoác và tháo carvat ra, chỉ còn mặc trên người một chiếc áo sơ mi màu đen. Cô mắt tự nhiên trả lời, giọng nói mềm mại như bông

- Em đợi anh!

Tim Từ Lâm vì câu trả lời này của cô mà mềm nhũn thành nước, một cổ cảm giác ấm áp, vui mừng nở rộ trong lòng hán. Cô đã nói là đang đợi hán, mười năm nay, chưa từng có ai chờ đợi hán về, cô gái nhỏ này lại là người duy nhất muốn đợi hán về, cô cho hán cảm giác mình là chỗ dựa an toàn của cô, trong lòng hán dần nảy sinh một khao khát muốn bảo vệ cô, nhưng liệu hán có thể bảo vệ được cô bao lâu, hán biết có thể sẽ đến một ngày hán không còn hứng thú với cô nữa, lúc đó hán có còn muốn bảo vệ cô nữa không? Hán cũng không biết!

- Vào thôi, ở đây lạnh lắm!

Sau đó lại gần cô, bế cô lên và đi vào phòng ngủ.

Hàn Dĩ Xuyên được bọc chần cẩn thận trên giường. Từ Lâm đi vào trong phòng tắm rửa. Lúc hán quay lại thì cô gái nhỏ trên giường vẫn còn mở mắt sáng trưng, ngồi lên giường, hán kéo cô vào vòm ngực săn chắc, vừa vuốt tóc cô vừa hỏi

- Khó chịu ở đâu sao?

Hàn Dĩ Xuyên im lặng lắc đầu.

Từ Lâm đưa tay đặt xuống bụng cô, nhẹ nhàng vuốt ve rồi hỏi bằng giọng thấp nhất

- Còn đau không?

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi, lắc đầu.

Từ Lâm nhếch môi cười dịu dàng nhưng Hàn Dĩ Xuyên lại không nhìn thấy, hán nhẹ nhàng đặt một nụ hôn xuống trán cô, nói nhỏ

- Ngủ đi!

Từ Lâm điều chỉnh lại tư thế ngủ và tư thế ôm Hàn Dĩ Xuyên, hít sâu một hơi mùi hương trên mái tóc cô, nhắm mắt ngủ.

Hàn Dĩ Xuyên nằm im lặng thật lâu trong ngực hán, cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Hôm nay là ngày nghỉ, buổi sáng khi vừa thức dậy, Hàn Dĩ Xuyên chẳng thấy bóng dáng Từ Lâm đâu nữa, như những lần trước hán để lại một tờ giấy nhắn cho cô, cô đọc đi đọc lại biết bao nhiêu lần rồi mới đem tờ giấy cất chung với những tờ khác.

Cô rời khỏi Đài Song Khê và về nhà thăm mẹ.

Vừa bước vào phòng khách thì đã thấy Phạm Diệc ngồi trò chuyện với mẹ mình, hai người không biết đang nói gì mà mẹ Hàn trông rất vui. Nghe tiếng động và giọng của Hàn Dĩ Xuyên, hai người nhìn lên và cười, mẹ Hàn giờ tay gọi con gái

- Bé con, lại đây nào!

Hàn Dĩ Xuyên bước tới ngồi cạnh mẹ, ngại ngùng nhìn Phàm Diệc, cô nặn ra nụ cười gượng gạo.

Mẹ Hàn tình ý liền phá vỡ không gian nặng nề đó, bà vừa cười vừa lấy ra một quyển album gì đó, mở ra xem cùng Hàn Dĩ Xuyên.

- Bé cưng, con xem đây là tất cả các trường thiết kế ở nước ngoài mà Phàm Diệc đã thu thập cho con này, thằng bé đã giải thích mọi điều kiện với mẹ rồi, vô cùng tốt! Bé con, con xem này!

Hàn Dĩ Xuyên khó xử kéo quyển album qua một bên, nắm lấy tay mẹ, cười cười

- Mẹ, con còn chưa ăn sáng, hay là chúng ta ăn trước rồi nói sau được không ạ?

Nụ cười của mẹ Hàn chợt cứng ngắc, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục, kéo lấy tay Phàm Diệc

- Lúc này đi Hà đã biếu mẹ một phần hoành thánh rồi, mẹ không đói, Phàm Diệc cũng vừa với đến nên chắc chưa ăn gì, hay là hai đứa ra ngoài ăn đi!

Hàn Dĩ Xuyên càng lúc càng khó xử, cô không biết phải nói sao với mẹ, nụ cười càng lúc càng khó coi.

Cô còn chưa kịp nói thì Phàm Diệc đã vui vẻ đứng lên

- Đi thôi tiểu Xuyên, anh cũng đói lắm rồi!

Mẹ Hàn cười cười ra hiệu cho con gái đứng lên.

Hàn Dĩ Xuyên miễn cưỡng đi cùng Phàm Diệc.

Phàm Diệc mỉm cười chào mẹ Hàn rồi cùng Hàn Dĩ Xuyên ra khỏi nhà.

.....

Ngồi trong quán mỳ Nhật, Hàn Dĩ Xuyên cảm thấy nuốt từng cọng mỳ thật khó khăn, Phàm Diệc đã ăn gần nửa tô mà tô của cô vẫn còn đầy.

Phàm Diệc buông đũa xuống, nhìn cô rồi hỏi

- Anh khiến em khó xử vậy sao?

Hàn Dĩ Xuyên không biết phải trả lời thế nào, chỉ biết nói mỗi câu xin lỗi.

Phàm Diệc cười gượng, nụ cười có vài phần chua xót cùng lạnh giá

- Anh ta có tốt với em không?

Hàn Dĩ Xuyên tay cầm đũa khều khều mấy cọng mỳ, nụ cười ngọt ngào nở rộ trên môi, cô gật đầu.

- Rất tốt!

Phàm Diệc cảm giác xót xa và cô đơn vô cùng, tuyệt vọng nói

- Vậy thì anh yên tâm rồi!

.....

Từ quán mỳ đi ra, Hàn Dĩ Xuyên và Phàm Diệc đi dạo quanh công viên.

Hàn Dĩ Xuyên im lặng bước từng bước, cô chỉ muốn tận hưởng ánh nắng vào buổi sáng.

Phàm Diệc đi bên cạnh cô mà cảm giác thật xa cách, anh đã cố gắng hơn năm năm rồi nhưng đổi lại chỉ được sự lạnh nhạt của cô, anh không khỏi nghĩ rằng ông trời đang giễu cợt mình!

Im lặng rất lâu, cuối cùng anh quyết định phá tan bầu không khí này

- Tiểu Xuyên, về chuyện đi du học, em không thể suy nghĩ lại sao?

Hàn Dĩ Xuyên dừng bước và đối mặt với anh, cô thần thần nói

- Phàm Diệc, em thật sự không muốn khiến anh hiểu lầm, em muốn nói là chúng ta....

Phạm Diệc bình thản tiếp nối lời cô

- Không thể nào! Em muốn nói vậy phải không?

Hàn Dĩ Xuyên ngập ngừng nhìn anh

- Em xin lỗi!

Phạm Diệc nở nụ cười tự giễu, anh đút hai tay vô túi quần, nhìn cô và nói

- Em không cần phải thấy có lỗi với anh! Nhưng dù sao đi nữa, anh vẫn sẽ chờ em. Cho dù một ngày nào đó em biến thành bộ dạng như thế nào, hay thậm chí em sinh con, anh có thể nuôi cả hai mẹ con em, những điều đó anh đều không bận tâm, anh chỉ biết em vẫn là tiểu Xuyên hoạt bát vui vẻ mà anh đã động lòng, là tiểu Xuyên lạc quan đầy hoài bão mà anh yêu. Anh vẫn sẽ đợi em!

Hai mắt Hàn Dĩ Xuyên ươn ướt, cô xúc động nhìn anh, cảm giác áy náy càng nhiều

- Phạm Diệc, anh đừng ngốc như vậy được không?

Phạm Diệc cố gắng cười thật tự nhiên, anh đưa tay véo nhẹ lên má cô, nói đùa

- Em còn dám chê anh ngốc? Em không phải cô gái ngốc nhất sao? Ngốc đến nỗi mãi không chịu đi du học!

Hàn Dĩ Xuyên bị anh chọc cười, cô vừa lau nước mắt vừa bật cười, đẩy nhẹ tay anh ra, bộ dạng rất đáng yêu.

Phạm Diệc bỗng nhiên vươn tay ra ôm lấy cô vào lồng ngực rồi cả hai người cùng xoay một vòng ra khỏi con đường bê tông.

Hàn Dĩ Xuyên định thản lại thì thấy một người đang chạy xe đạp đã đi xa phía trước.

Hoá ra là anh vừa cứu cô!

Nhẹ giầy ra khỏi người anh, Hàn Dĩ Xuyên lí nhí nói

- Cảm ơn anh!

Kho chế tạo vũ khí của BAMs từ lúc sáng đã căng thẳng đến nghẹt thở, khâu lắp ráp vũ khí đột nhiên xảy ra sự cố, nhất thời chưa thể khắc phục. Chuyện này nhanh chóng được báo cáo với Từ Lâm và đó là lý do khiến hắn lập tức bay sang Las Vegas để kiểm tra lại các quá trình sản xuất.

Tất cả các kỹ thuật viên và chuyên gia về vũ khí của BAMs đều như đang đứng trên đầu ngọn sóng, bọn họ bây giờ đang cùng Từ Lâm tìm kiếm tất cả các lỗi hỏng trong từng quy trình.

Từ trước đến nay, BAMs sản xuất vũ khí chưa từng gặp phải sự cố gì, tất cả quy trình đều rất thuận lợi nhưng không hiểu tại sao lúc này lại có sự cố xảy ra.

Ngồi trước màn hình vi tính kiểm tra từng chi tiết nhỏ của các bộ phận lắp ráp, gương mặt anh tuấn của Từ Lâm lúc này chỉ còn lại sự lạnh lẽo, khắc nghiệt; ngón tay thon dài lướt chuột một cách dứt khoát, gõ lạch cạch trên bàn phím nhanh như tốc độ ánh sáng, chưa đến ba mươi phút mà trên chiếc màn hình lớn trong phòng chế tạo đã hiện ra hàng loạt các số liệu phức tạp, mô hình vũ khí, sơ đồ lắp ráp....

Đội ngũ kỹ thuật viên nhanh tay tiến hành sửa chữa và lắp ráp theo kết quả trên màn hình, bọn họ biết Từ Lâm sẽ tìm ra được lỗi sai!

Triết Liệt chạy vào báo cáo với Từ Lâm

- Từ tiên sinh, bên khu A phát hiện có chất gây nổ, bây giờ đã được khống chế!

Gương mặt lãnh khốc của Từ Lâm hiện lên từng tia sát khí, hắn nhìn vào màn hình vi tính, lạnh lùng nói

- Cho nổ hết căn cứ của lão Tam ở Đài Loan. Chuẩn bị trực thăng, phải di chuyển căn cứ mật đến vị trí mới, chỉ còn ba mươi phút, bảo bọn họ nhanh tay một chút!

Triết Liệt hiểu ý, nhưng vẫn không nhận được nghi ngờ hỏi

- Từ tiên sinh, đội kỹ thuật của BAMs trước đây chưa từng mắc lỗi, tại sao tự nhiên lại... Không lẽ trong tổ chức có nội gián!

Từ Lâm ưu nhã đứng lên, mặt vẫn lạnh tằng tằng băng dày, hắn đi ra khỏi phòng vi tính.

Triết Liệt đã nhận được câu trả lời!

Quả nhiên....

Cậu ta lập tức gọi thuộc hạ đến dọn dẹp.

Khu chế tạo vũ khí là trái tim của BAMs, mất đi khu chế tạo này thì BAMs cũng sẽ bị hủy diệt.

Toàn đội nhân viên kỹ thuật đều đang dốc hết khả năng để lắp ráp xong một trăm thùng vũ khí; thuộc hạ của BAMs cũng gấp rút vận chuyển các thùng vũ khí vừa mới lắp ráp xong lên trực thăng.

Đứng ở bên ngoài, Từ Lâm như con quỷ khát máu nổ súng bắn chết hai người đàn ông mặc đồ của đội kỹ thuật viên, hất lau sạch khẩu súng và cất vào; bốn tên thuộc hạ liền tiến lên lôi xác của hai gã kia đi.

Người và hàng đã được chuyển lên trực thăng an toàn.

Từ Lâm cùng Triết Liệt lên một chiếc trực thăng trống. Triết Liệt nghiêm giọng báo cáo

- Tất cả các khu căn cứ của ta đều an toàn.

Từ Lâm lấy một con dao bấm ra, bấm ra rồi thu vào liên tục, lạnh lùng nhả ra từng chữ

- Hành động đi!

Triết Liệt gật đầu vâng lệnh rồi gọi điện dọn dẹp các thuộc hạ.

Hàng loạt trực thăng bay khắp bầu trời Las Vegas, một màn khói lửa bùng nổ phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Từ Lâm, em yêu anh! (H+)

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 46: Từ Lâm, em yêu anh! (H+)

Trong một thư phòng được trang trí theo phong cách châu Âu cổ điển, lão Tam đang ngồi trên sofa nói chuyện điện thoại Hắc Long, gương mặt già nua của ông ta dần biến sắc, đứng bật dậy

- Ông vừa nói gì cơ? Rút khỏi Thượng Hải? Hắc Long, ông đang nghĩ gì vậy? Bây giờ ông rút khỏi Thượng Hải thì tôi phải đối phó với Từ Lâm thế nào đây?

Giọng Hắc Long cực kỳ không vui vang lên

- Bây giờ thế lực của Hắc Long Bang ở Thượng Hải đang dần suy yếu, tôi phải về Đài Loan củng cố lại tổ chức, có lẽ sẽ mất vài năm, tạm thời ông cứ án binh bất động, đừng có trên chọc Từ Lâm nữa.

Lão Tam như bị sét đánh ngang tai, không cam lòng nói

- Ông nghĩ Từ Lâm sẽ dễ dàng bỏ qua cho tôi?

Hắc Long phản bác

- Ông còn dám nói, kế hoạch lần này ông đã chắc chắn thành công nhưng lại khiến cho một khu căn cứ của tôi ở Đài Loan bị nổ.

Lão Tam nặng nề thờ dài

- Không phải tôi cũng bị tổn thất nặng sao? Tôi thật không ngờ Từ Lâm lại có thể biết rõ hết mọi chuyện như vậy!

Hắc Long phẫn nộ nói

- Ông là đầu heo nhưng Từ Lâm lại là kẻ mưu kế đa đoan đấy! Bây giờ tuy tôi chưa nắm chắc tất cả thao tác thủ công của đội nhân viên kỹ thuật trong BAMs cũng như thân thủ của bọn họ nhưng có dùng đầu ngón chân để suy nghĩ tôi cũng biết hai tên nội gián ông cài vào kỹ thuật cũng như thân thủ sẽ

khác những người kia. Từ Lâm chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra ngay! Ông chọn cách cài nội gián, sao ông không tự một phát súng bắn chết mình luôn đi!

Nghe Hắc Long phân tích, lão Tam mới nhận ra cách mình làm hoàn toàn là ngốc nghếch. Ông ta buồn bực nói

- Kế hoạch dù sao cũng đã thất bại rồi, chẳng lẽ ông định để Từ Lâm dẫn dắt BAMs thống trị cả thế giới sao?

Hắc Long trầm tư suy nghĩ một lúc rồi rạch ròi nói

- Tôi đã có kế hoạch riêng của mình, đợi một thời gian nữa, tôi nhất định sẽ chặt đầu Từ Lâm cùng tể vong hồn các anh em!

Lão Tam còn định nói gì thì trong điện thoại chỉ còn vang lên tiếng tút tút dài, Hắc Long đã cúp điện thoại. Ông ta tức giận ném mạnh chiếc điện lên lớp cửa sổ thủy tinh rồi nhả ra một câu chửi thề.

Buổi chiều ở Đài Song Khê như một bức tranh mặt trời lặn rất đẹp, những tia nắng chiều chiếu rọi lên toà biệt thự màu trắng và những cảnh vật ở đây, hai con suối nhỏ phía trước cũng được tô thêm một màu vàng cô tịch.

Hàn Dĩ Xuyên ngồi trên thảm cỏ nhân tạo bên cạnh một con suối, hai chân trắng nõn, thon thả của cô thả xuống nước, trên tay cô cầm một tập giấy vẽ và một cây bút, chăm chú vẽ mô hình thiết kế và trang phục trên đó. Nhìn cô lúc này tĩnh lặng như một bông hoa trong mưa bão, xinh đẹp đến kiên cường.

Thím Vương mấy lần đi qua mà không nhớ làm phiền, vui vẻ nhìn rồi đi làm việc.

Hàn Dĩ Xuyên đang vẽ phần thân váy thì nghe tiếng động cơ xe ở cổng, cô vội đứng lên, hai chân còn ướt, dép thì quên xỏ, tập giấy vẽ lại cầm trên tay, cô chạy ra cổng thì vừa đúng lúc Từ Lâm từ trên xe bước xuống.

Từ Lâm nhìn cô gái nhỏ trước mặt đang mỉm cười nhìn mình, tim hắn đang dần dần mềm nhũn thành nước, nhìn một lượt từ trên xuống dưới chân cô, thấy cô chạy chân trần ra đây, mày kiếm bỗng nhíu lại, chắc là không vui.

- Sao lại không mang dép?

Hàn Dĩ Xuyên lúc này mới sực nhớ ra, cô cắn cắn môi cúi đầu nhìn xuống chân, lí nhí trả lời

- Em quên mất....

Giọng nhỏ nhẹ như con mèo của cô khiến lồng ngực Từ Lâm như được xoa dịu, hắn kéo cô tới gần và nhẹ nhàng bế cô lên.

Hàn Dĩ Xuyên bất ngờ vì hai chân rời khỏi mặt đất nhanh chóng, đầu óc mông lung, hai tay theo bản năng cầm chặt tập giấy vẽ, còn chưa kịp mở miệng nói nửa lời đã bị Từ Lâm bế vào bên trong.

Mông và lưng chạm vào sofa bằng da thật, Hàn Dĩ Xuyên sợ sệt nhìn Từ Lâm cầm theo một đôi dép bông khác tới và ngồi xuống mang vào cho cô.

Xong xuôi, Từ Lâm đứng lên và ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay ôm lấy cô trong lồng ngực, hít hà mùi hương trên tóc cô, giọng nói lạnh nhạt vang lên

- Đang đợi tôi?

Hàn Dĩ Xuyên thành thật lắc đầu, cô cắn chặt môi rồi căng thẳng nói

- Em không biết anh sẽ về giờ này!

Từ Lâm nhẹ nâng khoe miệng, bật cười trong cuống họng, hắn hôn lên trán cô xuống mũi rồi dừng trên làn môi anh đào, cùng môi cô day dư triền miên.....

Nụ hôn vừa dài vừa sâu, một lúc sau mới chấm dứt

Hàn Dĩ Xuyên căng thẳng cúi đầu xuống, cắn cắn làn môi đã bị hôn đến sưng, trông ngực đập điên loạn.

Từ Lâm im lặng nhìn cô một lúc, hắn từ từ nâng cằm cô lên, hỏi bằng giọng trầm thấp

- Em yêu tôi không?

Hàn Dĩ Xuyên kinh ngạc mở to mắt nhìn hắn, hít thở thật khó khăn, cô không ngờ hắn lại hỏi vậy, nhất thời cảm thấy câu hỏi này còn hóc búa hơn cả đề thi tốt nghiệp.

Từ Lâm cũng không hiểu tại sao hắn lại hỏi cô như vậy, cũng không biết tại sao lại mong muốn được nghe câu trả lời của cô đến như vậy, chỉ là "có" hoặc "không" nhưng tại sao lại khiến hắn trở nên khẩn trương như vậy, lúc nghe Tôn Phi Ngải hỏi mình, hắn thật sự cảm thấy có một tảng đá lớn đang đè trên lồng ngực mình, rất khó chịu.

Hàn Dĩ Xuyên dùng ánh mắt của một con nai nhìn một con sói, cô không thể bình tĩnh nổi, một hồi lâu mới dám cất tiếng

- Có....

Cùng lúc là một cái gật đầu run rẩy. Cô rất sợ sau khi nhận được câu trả lời, Từ Lâm sẽ chán ghét cô, xem thường cô như những người phụ nữ khác, cô biết hẳn đã nghe câu "em yêu anh" từ rất nhiều phụ nữ, cô cũng biết hẳn chỉ xem đó là lời nói dối của phụ nữ, nhưng cô không nói dối, cô thật lòng yêu hẳn, không biết tình yêu đó lớn nhỏ ra sao, cô chỉ biết cô yêu hẳn!

Nghe được câu trả lời của cô, Từ Lâm đột nhiên thấy hẳn hoan trong lòng, một cảm giác thành công chưa từng có trước giờ. Hẳn nhoèn miệng cười, gật đầu một cái

- Tốt!

Rồi vuốt ve gò má cô, tiếp tục hỏi

- Sẽ không hối hận khi yêu tôi?

Hàn Dĩ Xuyên vội vã lắc đầu

- Em không hối hận...

Từ Lâm hài lòng gật đầu, cúi đầu xuống mút lấy môi cô lần nữa, say sưa hôn mút.

Nụ hôn càng lúc càng cuồng dã, hẳn bế cô đứng lên và sải bước lên lầu.

Hàn Dĩ Xuyên bị ném xuống chiếc giường màu đen cỡ lớn, tiếp đó là một thân thể cường tráng đè lên người cô.

Từ Lâm một tay nhanh chóng cởi bỏ áo khoác và carvat, môi bạc đang gặm cắn làn môi anh đào, nụ hôn kéo dài rất lâu.

Một tay Từ Lâm lần lượt kéo tuột hai bên vai áo của Hàn Dĩ Xuyên, nụ hôn cũng chấm dứt trên môi cô, trượt dọc xuống khắp cổ và hai vai cô, để lại các dấu vết vô cùng sắc tình.

Hàn Dĩ Xuyên không nhịn được khẽ rên lên nức nở.

Đang hôn một cách điên loạn, Từ Lâm đột nhiên thấp giọng ra lệnh, đồng thời cầm hai tay Hàn Dĩ Xuyên đặt lên cổ áo mình.

- Dĩ Xuyên, cởi áo cho tôi!

Hàn Dĩ Xuyên ngớ người ra khi nghe hẳn yêu cầu như vậy, hai tay túm chặt áo hẳn bắt đầu run rẩy, nhưng trước ngực lại bị hôn cuồng nhiệt như vậy, môi lưỡi của hẳn đã dừng lại trên cặp tuyết lê của cô, một bên bị xoa nắn, nhào nặn, ngón tay thon dài vân vê trên nhụy hoa đang dần nở rộ, một bên thì bị mút chặt đến tê dại; cô không chịu đựng được liền tự tay cởi bỏ từng cúc áo somi của Từ Lâm, da thịt nóng bỏng chạm vào từng ngón tay của cô, động tác vụng về đến lúc nụ hôn của hẳn dần dần bám dính lấy đôi ngực sữa của cô, cô dần dần mất khống chế, hai tay ôm chặt bả vai hẳn, miệng ngậm nga rên rí gọi tên hẳn

- Ừm... Từ Lâm... ừm... khó chịu...

Từ Lâm vừa hôn vừa mon trón da thịt cô, giọng ồ ồ ra lệnh

- Gọi tôi là Lâm!

Hàn Dĩ Xuyên hai tay vòng qua cổ hẳn, khẽ sờ ôm chặt, gian nan gọi

- Lâm...

Nghe giọng mềm mại như bông của cô gọi tên mình, từng tế bào thần kinh của Từ Lâm đã căng cứng, hạ thân cũng trương to đến khó chịu, hẳn cởi bỏ chiếc áo somi còn vướng trên người, các bắp thịt cuộn cuộn phơi bày trước mắt Hàn Dĩ Xuyên, khẽ nhướn người lên, hẳn cởi bỏ những vật cản cuối cùng trên cơ thể, giải phóng con cự long đang sừng sững dựng đứng, Hàn Dĩ Xuyên nhìn thấy liền đỏ mặt, nhắm nghiền mắt lại.

Từ Lâm không để gì tha cho cô, hẳn kéo một tay cô đặt xuống con cự long của hẳn, thấp giọng ra lệnh

- Sờ nó!

Nhiệt độ từ hạ thân hẳn gần như thiêu rụi bàn tay Hàn Dĩ Xuyên, cô muốn rút tay về nhưng lại bị Từ Lâm giữ chặt. Hẳn cười xấu xa rồi xé rách cả chiếc váy trên người Hàn Dĩ Xuyên, cả chiếc quần con còn lại duy nhất của cô, ngón tay di chuyển vào nơi tư mật, dò dẫm khám phá, từng dòng chất lỏng trắng đục dính vào ngón tay hẳn, hẳn biết cơ thể cô đã sẵn sàng, liền đưa một ngón tay vào trong, xấu xa khiêu khích.

Hàn Dĩ Xuyên cong người vì khoái cảm bất ngờ, cô mơ hồ nắm lấy con quái thú vừa cứng vừa nóng kia. Đầu óc hỗn loạn, toàn thân đều khó chịu như

hàng trăm con kiến đang bò.

- Ừm... Lâm... đừng mà... không muốn...

Từ Lâm nghe cô nói vậy liền không vui, đưa thêm ngón tay thứ hai vào, rồi ngón thứ ba, gây ra khoái cảm tột cùng cho cô, xuân dịch chảy ra không ngừng, hân hân giọng hỏi

- Không muốn?

Khoái cảm lẫn át lý trí, Hàn Dĩ Xuyên nức nở cầu xin

- Ừm... Lâm... em muốn....

Từ Lâm vẫn muốn trêu chọc cô, ngón tay liên tục ra vào, cười xấu xa hỏi

- Nói tôi nghe, em muốn gì?

Hàn Dĩ Xuyên tay nắm lấy con quái thú kia, tay ôm chặt lưng Từ Lâm, nức nở nói

- Ân... cái đó.... cái đó của anh... em muốn... ừm...

Từ Lâm nhếch môi cười thoả mãn, hôn trượt lên môi anh đào của cô, rút ngón tay ra khỏi nơi non mềm của người phụ nữ, hai tay kéo dãn chân cô ra, hạ thân áp sát hạ thân cô, thắt lưng động mạnh, đâm vào nơi sâu nhất của cô.

- Aaaa!

Vừa đau vừa thoả mái khiến Hàn Dĩ Xuyên không kìm được mà phóng túng rên rỉ, hai tay ôm chặt tấm lưng vững chãi của Từ Lâm, nước mắt cũng rục trào ra khỏi khoé mắt, thấm hết cả vào gra giường.

Hạ thân Từ Lâm liên tục lướt động, từ chậm đến nhanh, từ từ sâu hơn nữa!

Nụ hôn vẫn không dừng lại.

Lúc nhả môi Hàn Dĩ Xuyên ra, Từ Lâm liền ra lệnh

- Dĩ Xuyên, nói yêu tôi!

Hàn Dĩ Xuyên không chút do dự mà nói nhưng giọng nói cứ bị đứt quãng theo từng nhịp ra vào của Từ Lâm

- Lâm... em yêu anh...

Hạ thân động mạnh hơn nữa, Từ Lâm khàn giọng nói

- Ngoan...

Hàn Dĩ Xuyên thật sự sắp chịu không nổi nữa rồi, hân vào sâu như vậy, tốc độ cũng rất nhanh, cô cảm giác cơ thể mình sắp bị xé toạc ra rồi. Cô yếu ớt cầu xin

- Lâm... đừng vào sâu như vậy....

Từ Lâm ngược lại càng điên cuồng lướt động hơn, hân trơ trên nói

- Đã làm bao nhiêu lần rồi mà vẫn chặt khít như vậy, cũng rất nóng! Tiểu dâm đăng, tiểu yêu tinh, tôi thoả mãn em đây!

Vừa nói hân vừa đưa cô lên đến cao triều, khoái cảm dồn dập, mùi vị tình dục càng lúc càng đậm.

Từ Lâm ôm Hàn Dĩ Xuyên đôi hết bao nhiêu tư thế, phóng hết bao nhiêu dòng tinh hoa vào sâu nhất cơ thể cô, đến khi cô không thể chịu đựng được mà ngất đi, hân mới thoả mãn dừng lại.

Vừa mở mắt ra, Hàn Dĩ Xuyên đã cảm nhận được cái đau đến chết đi sống lại, hạ thân như vừa bị nghiền nát, đau đến không thở nổi, cô ừm một tiếng rồi lồm cồm bò dậy, chần roi ra khỏi ngực, cô liền đưa tay kéo lại, mang theo ánh mắt thất vọng nhìn sang vị trí bên cạnh nhưng cô lại không ngờ Từ Lâm lại đang ngồi đó, đưa lưng về phía cô, tay cầm điện thoại, hình như đang nói chuyện công việc, hân vẫn còn để trần nửa thân trên, những dấu vết cào cào đỏ hồng vẫn còn lưu lại trên lưng hân; Hàn Dĩ Xuyên cười thầm, mặt cũng nóng bừng.

Từ Lâm xoay người lại, nhích lại gần cô hơn, lạnh nhạt hỏi

- Dậy rồi? Có muốn ăn gì không?

Hàn Dĩ Xuyên liếm liếm môi rồi khẽ nói

- Cháo trứng!

Từ Lâm gật đầu rồi ôm cô lại gần, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, nói nhỏ

- Tắm trước đã!

Hàn Dĩ Xuyên ngó người, mỗi lần cùng tắm với Từ Lâm là cô sắp bị bệnh tim. Do dự một lúc, cô mạnh dạn gọi

- Từ Lâm....

Từ Lâm cúi đầu nhìn cô, mắt phượng hẹp dài lộ rõ vẻ không vui, hắt lạnh giọng hỏi

- Em gọi tôi là gì? Từ nay gọi tôi là Lâm!

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi rồi nhỏ giọng gọi lại lần nữa

- Lâm....

Cô cứ nghĩ rằng chỉ có lúc lên giường hân mới cho phép cô gọi tên hân thân mật như vậy, không ngờ hân thật sự để cô gọi như vậy bất kể là lúc nào. Cô chưa bao giờ thấy hạnh phúc như thế này!

Định thần lại thì đã thấy Từ Lâm đang định bước xuống giường, nhìn tấm lưng vững chãi đó cùng làn da màu đồng quyền rũ, Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi, hai mắt vẫn không rời vị trí, các ngón tay chà xát vào nhau, cuối cùng lấy hết can đảm để nhích tới gần lưng hân, hai tay vươn ra ôm lấy bụng hân, cô rụt rè nói

- Lâm... em yêu anh!

Tìm Từ Lâm như bị nhiều sợi lông mềm quét qua, vừa nhột vừa thích, cảm nhận bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đang chạm vào da thịt và cơ bụng mình, dục vọng còn chưa kịp tiêu tan lại bùng dậy dữ dội. Hân xoay người lại, nâng cằm Hàn Dĩ Xuyên lên, đặt ngay một nụ hôn xuống làn môi đỏ mọng của cô, triển miên rất lâu.... Dục hoả không cách nào dập tắt, Từ Lâm lần nữa ôm cô đặt xuống giường, cả người nằm đè lên, nụ hôn càng lúc càng cuồng nhiệt.

Một màn xuân tình lại diễn ra trong căn phòng ngủ màu tối, thiêu đốt cả một buổi sớm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Vòng tay đôi

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 47: Vòng tay đôi.

Trong tiệm kem, Thuyền An vừa ăn vừa chụp hình, tạo rất nhiều dáng, Lệ Băng thì vừa ăn vừa lắc đầu nhìn cô bạn, chỉ có mỗi Hàn Dĩ Xuyên là cặm cụi ăn hết muỗng này đến muỗng khác, không nói lời nào.

Lệ Băng thấy cô bạn của mình lạ như vậy liền hỏi

- Dĩ Xuyên, cậu sao vậy?

Hàn Dĩ Xuyên gượng cười lắc đầu rồi tiếp tục ăn kem

Thuyền An chụp ảnh xong, hình như đang lên mạng xã hội gì đó, đột nhiên nói với hai người bạn đang ngồi cạnh

- Thật là...trên đời lại có người ngốc như vậy, con gái ai lại đi thổ lộ tình cảm với đàn ông trước kia chứ? Mang thai rồi bị ruồng bỏ, cũng coi như một bài học!

Leng keng

Chiếc muỗng của Hàn Dĩ Xuyên đột nhiên rơi xuống, cô bị chấn động bởi lời Thuyền An nói. Cô thật sự đã thổ lộ tình cảm của mình với Từ Lâm, là cô

quá ngốc?

Bây giờ thì cô ở bên cạnh Từ Lâm cũng chỉ với thân phận tình nhân. Cái điều cao cả nói rằng chỉ cần mình yêu đối phương là đủ, không cần người đó phải đáp lại, điều này cô không thể làm được.

Cô đã từng ôm hy vọng rằng Từ Lâm sẽ yêu cô, cô cũng từng mong rằng sẽ được trở thành bạn gái của hắn; thế nhưng, tất cả chỉ là một mình cô quá mơ mộng mà thôi!

Không biết tương lai sẽ ra sao, có lẽ một ngày nào đó khi cả hai người cùng lướt qua nhau trên một con phố, hắn sẽ không còn nhớ rằng đã từng có một con ngốc dại khờ mà yêu hắn!

Lệ Băng gọi phục vụ mang một cái thìa mới lên cho Hàn Dị Xuyên.

- Cậu không sao chứ?

Hàn Dị Xuyên nhận lấy muỗng rồi lại tiếp tục ăn kem, cô không muốn suy nghĩ nhiều như vậy nữa, hy vọng cái lạnh của kem sẽ giúp cô quên đi những dòng suy nghĩ đó.

Lệ Băng đang ăn một muỗng kem, đột nhiên nhớ ra gì đó, cô nuốt kem xuống rồi đập đập tay hai người bạn

- Hai cậu đã nghe tin gì ở trường chưa?

Thuyền An tò mò lắc đầu, nhưng cực kỳ mong đợi.

Lệ Băng nhìn ngó xung quanh rồi nói tiếp

- Tôn Phi Ngải, con nhỏ hống hách đó đã chết rồi!

Thuyền An kinh ngạc đến há to miệng, không tin được, hỏi lại

- Chết? Tôn Phi Ngải chết? Cậu lấy tin tức ở đâu vậy?

Lệ Băng múc một muỗng kem lên, nghiêm túc nói

- Tổ nghe được anh hai nói chuyện với vài đồng nghiệp, họ nói bây giờ bên gia đình Tôn Phi Ngải tuyên bố với bên ngoài là cô ta bị ngã cầu thang mà chết, còn không để bên khám nghiệm tử thi làm việc nữa, nhưng cũng có một số nghi vấn là cô ta bị giết, chắc là thế lực ngầm nào đó ra tay mà phía cảnh sát cũng như gia đình phải mất nhăm nhăm mở cho qua!

Hàn Dị Xuyên tay cầm chặt muỗng, sợ lần nữa lại đánh rơi.

Tôn Phi Ngải đã chết!

Không cần tìm hiểu, cô cũng biết là Từ Lâm đã ra tay.

Từ Lâm, hắn khiến cô sợ hãi!

Bao nhiêu lâu chiều chuộng nhưng chỉ cần hắn chán rồi sẽ giết chết?

Thuyền An thờ dãi nói

- Nhắc đến mới nhớ, lần trước có người lên dùng điện thoại của tớ để gửi tin nhắn cho Dị Xuyên, Triết Liệt nói chuyện này có liên quan đến Tôn Phi Ngải. Nếu nói vậy thì Tôn Phi Ngải muốn hãm hại Dị Xuyên, Triết Liệt lại điều tra vụ này, Triết Liệt là thân tín của Từ Lâm, nghĩ là Từ Lâm hạ lệnh điều tra, điều tra Tôn Phi Ngải nghĩ là giúp Dị Xuyên, suy ra Từ Lâm và Dị Xuyên có liên hệ!

Hàn Dị Xuyên bị nghẹn một muỗng kem lớn, cô vừa ho khan vừa uống nước, lườm Thuyền An

- Thuyền An, cậu đang viết tiểu thuyết sao? Từ Lâm thì có liên quan gì đến tớ?

Lệ Băng nghe vậy thì lập tức chen vào

- Cậu còn nhớ Tracyka không? Là con bé đã từng đôi đầu với Dị Xuyên trong một cuộc thi tuyển chọn tác phẩm thiết kế trẻ tuổi ở thành phố, lần trước tớ gặp cô ta, cô ta đã nói với tớ là Dị Xuyên đang là người tình bao dưỡng của Từ Lâm.

Phụt

Hàn Dị Xuyên đang uống nước bị câu nói này của Lệ Băng mà phun hết ra. Cô lấy giấy lau miệng rồi nói

- Lệ Băng, cậu nói linh tinh gì đấy?

Lệ Băng nhìn cô như vậy liền phản bác

- Rõ ràng là cô ta đã nói vậy đấy, cô ta muốn chiếc váy mà cậu đã chọn nhưng lúc đó Từ Lâm liền xuất hiện và mua chiếc váy đó cho cậu, Dĩ Xuyên, có đúng vậy không?

Hàn Dĩ Xuyên lúng túng xé nhỏ tờ giấy ăn trên tay, cô gượng cười

- Lúc này chẳng phải cậu đã nói Tracyka từng là đối thủ của tớ sao? Có lẽ vì ghét tớ nên cậu ta đặt điều mà thôi! Từ Lâm làm sao có thể chú ý đến tớ cơ chứ?

Thuyền An nghe vậy liền chen ngang, vẻ mặt cực kỳ tự hào

- Dĩ Xuyên, trong trường chúng ta cậu chính là hoa khôi đấy, Từ Lâm có để ý cậu cũng là đương nhiên, trai tài gái sắc, không phải tốt sao? Lại nói Từ Lâm rất chiều chuộng người phụ nữ của mình, Dĩ Xuyên mà trở thành người được Từ Lâm sủng ái nhất không phải là muốn gió có gió, muốn mưa được mưa sao?

Lệ Băng véo mạnh vào cánh tay Thuyền An, không đồng tình nói

- Tốt cái đầu cậu ấy! Có phải hằng ngày cậu qua lại với Triết Liệt nhiều quá nên bị anh ta tẩy não rồi không?

Thuyền An đỏ mặt, lườm Lệ Băng

- Tớ đang nói chuyện của Dĩ Xuyên, sao tự nhiên cậu lại nói sang tớ?

Hai người đột nhiên cãi qua cãi lại, Hàn Dĩ Xuyên chỉ biết cười lắc đầu. Điện thoại đặt bên cạnh cô hình như có tin nhắn đến. Mở ra xem thì là tin nhắn của Từ Lâm

" Tới nay tôi về muộn, không cần đợi tôi, em ngủ trước đi! "

Mặt Hàn Dĩ Xuyên đỏ ửng như quả cà chua chín, cảm giác vui sướng xen lẫn hụt hẫng.

Từ Lâm nói hẳn sẽ về muộn, cô có cảm giác như mình bị bỏ rơi vậy!

Bỏ điện thoại vào túi xách rồi đứng lên, Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười nói với hai cô bạn

- Tớ phải đi trước đây, tạm biệt!

Lệ Băng và Thuyền An ngó ra rồi gọi

- Nay, cậu đi đánh giấc sao?

Hàn Dĩ Xuyên vừa vẫy tay tạm biệt vừa đi ra khỏi quán kem

Căn cứ chế tạo vũ khí mới của BAMs được xây dựng trong một khu rừng rộng lớn, xung quanh ngoài các rừng cây rậm rạp có tuổi thọ cao còn có những ngọn núi lớn vây quanh, chính điều kiện này đã giúp cho khu căn cứ có thể tránh khỏi sự dò thám của hệ thống rada, căn cứ không nằm lộ thiên như trước đây mà được đặt dưới đường hầm, nằm sâu dưới lòng đất hơn ba mươi mét, cầu thang lên xuống được trang bị vô cùng tiên tiến, hiện đại, tất cả đều là loại tự động; các trang thiết bị kỹ thuật được lắp đặt trong phòng chế tạo còn vượt bậc cả thời đại, thiết bị dò tìm, cảm biến, chống gây nhiễu, báo động, có thể nói là hiện đại hơn cả hiện đại.

Đội kỹ thuật viên và những thuộc hạ trung thành nhất cũng như có thân thủ giỏi nhất đều đã vào vị trí của mình.

Từ Lâm đi kiểm tra một vòng khắp căn cứ, Triết Liệt theo sau báo cáo

- Từ tiên sinh, hiện tại Hắc Long đang rút quân khỏi Thượng Hải. Lão Tam không còn chỗ dựa nên không khác gì một con cọp giấy.

Từ Lâm vừa kiểm tra hoạt động của hệ thống bảo mật vừa cười, nụ cười đầy châm biếm

- Cứ để bọn họ chạy loạn, trò chơi mới chỉ vừa bắt đầu, chúng ta còn nhiều thời gian!

Triết Liệt thấu hiểu liền gật đầu

Từ Lâm dừng việc kiểm tra lại, quan sát tiến trình làm việc của đội kỹ thuật viên, lạnh lùng hỏi Triết Liệt

- Lô hàng chuyển đến Nam Á đã tiến hành đến đâu rồi?

Triết Liệt nghiêm giọng trả lời

- Ba tiếng nữa hàng sẽ được chuyển đi ạ!

Từ Lâm gật đầu một cái rồi đi ra khỏi phòng chế tạo. Triết Liệt bước theo sau.

Hai người họ đi ra, đám thuộc hạ đều cúi đầu chào.

Hàn Dĩ Xuyên đi dọc theo các cửa hàng bên đường, bước chân cô chợt khựng lại khi nhìn thấy một cửa hàng bán đồ đôi khá lớn. Suy nghĩ một lúc, cô quyết định bước vào cửa hàng.

Trong cửa hàng có rất nhiều cặp tình nhân đang cùng nhau chọn đồ, họ nắm tay, cười đùa với nhau; Hàn Dĩ Xuyên nhìn họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ, giá như người cô yêu cũng đến đây cùng cô!

Xem rất nhiều đồ đôi, từ quần áo, móc khoá, giày, mũ,...Hàn Dĩ Xuyên đến quầy trang sức, ánh mắt cô dừng trên những cặp vòng tay đôi, sau một hồi chọn lựa, cô quyết định lấy một đôi vòng tay dây da bền bỉ kết hợp với mặt hợp kim sáng bóng.

Lúc đem đến cho chủ cửa hàng thanh toán, người phụ nữ có gương mặt tươi tắn và nụ cười hiền hậu hỏi cô

- Vòng tay này có thể khắc tên, cô có muốn khắc gì không?

Bà ấy cảm thấy cô gái này thật kỳ lạ, chưa từng có ai đến cửa hàng của bà một mình cả, lại lựa một đôi vòng tay.

Ánh mắt Hàn Dĩ Xuyên thoáng lên một tia âm thầm, cô cầm một chiếc vòng tay đưa cho bà chủ cửa hàng.

- Cô khắc giúp con hai chữ XL!

(PS: XL là tên viết tắt khi phiên âm ra của Từ Lâm nha mấy bạn, không phải side áo XL đâu nha.

Từ: Xú

Lâm: Lín)

Bà chủ cửa hàng hơi kinh ngạc vì cô chỉ khắc mỗi một chiếc vòng nhưng vẫn không nói gì mà làm giúp cô.

Mười phút sau, bà ấy đưa chiếc vòng tay đã khắc xong cho cô.

Hàn Dĩ Xuyên lại đưa chiếc vòng tay còn lại cho bà chủ, nhẹ giọng nói

- Cô gói chiếc này vào hộp giúp cháu!

Bà chủ cửa hàng càng kinh ngạc hơn nữa nhưng vẫn làm theo yêu cầu của khách hàng.

Sau khi chiếc vòng tay kia được gói vào một chiếc hộp nhung màu tím, Hàn Dĩ Xuyên cầm cả chiếc hộp và chiếc vòng khắc chữ kia, sau đó trả tiền và rời khỏi cửa hàng.

Bà chủ cửa hàng nhìn theo cô gái kỳ lạ này rồi lắc đầu đi làm việc khác.

Sau khi ăn tối xong, Hàn Dĩ Xuyên ngồi trong vườn vẽ mấy bản thiết kế thời trang, quanh quẩn mấy tiếng đồng hồ trong nhà, tắm rửa xong cô lại xuống phòng khách ngồi, bây giờ cũng đã muộn lắm rồi, thím Vương dặn cô đi ngủ sớm rồi cũng đi vào nghỉ ngơi, người làm trong biệt thự cũng đã nghỉ hết; trong phòng khách lúc này chỉ còn một mình Hàn Dĩ Xuyên, cô ngồi im lặng trên sofa, hai chân co trước ngực và đặt trên ghế, hai tay ôm gối ôm trước ngực, mắt cứ nhìn vào đồng hồ lớn treo trên tường, kim đồng hồ cứ tí tách trôi qua, ánh đèn trong phòng khách chỉ còn lại màu vàng nhạt, cô chẳng thấy buồn ngủ chút nào, cô muốn đợi Từ Lâm về, dù phải đợi đến sáng, cô vẫn muốn đợi hắn.

Qua hai giờ sáng, cánh cửa lớn trước phòng khách bị một lực lớn đẩy ra, gió lạnh từ bên ngoài xông thẳng vào bên trong; Từ Lâm một thân Tây trang đầy sương lạnh bước vào. Gương mặt sắc lạnh không chút hơi ấm, ánh mắt được che đi bởi tầng tầng băng dày, đột nhiên phát hiện một cô gái nhỏ đang ngủ gục trên sofa, cô mặc một chiếc váy ngủ màu đen mỏng, hai tay vẫn ôm chặt gối ôm, hai chân vẫn co lại và đặt trên ghế, đầu ngã xuống vịn ghế, vừa nhìn là biết cô ngủ không thoải mái.

Từ Lâm tiến lại gần, tiện tay ném chiếc cặp xách sang một bên ghế, cởi áo khoác ra và nhẹ nhàng đắp lên người Hàn Dĩ Xuyên, hắn ngồi xuống bên cạnh cô, ánh mắt tràn ngập nhu tình nhìn cô, lồng ngực đột nhiên dâng lên một cảm giác hạnh phúc xen lẫn đau nhói; cô đã ngồi ở đây đợi hắn rất lâu, chắc cô rất lạnh!

Từ Lâm đưa tay vén nhẹ mấy sợi tóc của cô, ngón tay thon dài chậm chậm vuốt ve gò má cô rất lâu, ánh đèn mờ nhạt trong phòng khách chiếu vào

gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, cả đôi môi hồng nhuận; Từ Lâm không kìm được mà cúi thấp người xuống, môi mỏng từ từ tiến lại gần đôi môi gọi cảm kia.

Mí mắt Hàn Dĩ Xuyên giật giật, hai mắt khẽ hé mở, đập vào mắt cô là một gương mặt tuấn mỹ bất phàm đang ở rất gần với mặt cô; Hàn Dĩ Xuyên nhấp máy môi, khẽ gọi

- Lâm... Anh về rồi!

Từ Lâm đặt một tay vào gò má cô, tay kia vuốt tóc trên trán cô, thấp giọng trả lời

- Ừm, sao không ngủ trước?

Hơi nóng từ hơi thở của Từ Lâm phả vào gò má Hàn Dĩ Xuyên làm cô khẽ chuyển mình, trái tim lúc này không biết nghe lời nữa rồi. Cô rụt rè nói

- Em muốn đợi anh!

Từ Lâm im lặng nhìn cô, gương mặt thoáng chút dịu dàng, tim lân lân thích thú khi nghe cô nói vậy; hấn giữ nguyên tay tại vị trí, lần nữa cúi đầu xuống, môi bạc mút lấy đôi môi anh đào, say sưa triền miên.

Hàn Dĩ Xuyên không chút phản kháng mà còn nghênh đón, hai tay chui ra khỏi áo khoác đang đắp trên người, vòng lên ôm lấy cổ Từ Lâm.

Ánh mắt Từ Lâm thoáng ý cười, hấn dùng ngón hôn lại, nhẹ nhàng mon trón gò má đỏ ửng của cô, thì thầm đầy dụ hoặc

- Dĩ Xuyên, tôi muốn em!

Hàn Dĩ Xuyên xấu hổ nói nhỏ

- Tôi nay anh có thể... nhẹ một chút không?

Từ Lâm nhếch môi cười, hấn không trả lời câu hỏi của cô mà trực tiếp bế cô đứng lên

- Chúng ta lên phòng!

Hàn Dĩ Xuyên ôm chặt cổ hấn, vùi đầu vào ngực hấn để hấn bế lên cầu thang.

Toàn thân nhức mỏi, sắp gãy khúc, Hàn Dĩ Xuyên khó khăn ngồi dậy, thân thể cô và gra giường nhăn nhúm cùng rất nhiều chất lỏng dính trên đó đã khô đầy sắc tình, tất cả như nhắc nhở Hàn Dĩ Xuyên về trận kích tình đêm qua, cô đỏ mặt vùi đầu vào trong chăn, khi nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm cô càng trở nên luống cuống hơn, định bước xuống giường thì cửa phòng tắm được mở ra.

Từ Lâm quấn một chiếc khăn bông lớn ngang hông, tay thì cầm khăn lau tóc; những giọt nước còn đọng lại trên ngực hấn chảy xuống bụng tạo nên một hình ảnh cực kỳ kích thích người nhìn.

Thấy cô gái nhỏ đang ngồi ngây ngốc trên giường, ánh mắt Từ Lâm chứa đầy nhu tình, hấn bước lại giường, thấp giọng nói

- Ba ngày nữa là em trở lại trường, hôm nay phải đến công ty tổng kết, mau vào tắm rửa đi!

Hàn Dĩ Xuyên cấn cấn môi gật đầu rồi nhịn đau đi vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong, cô đã mặc trên người một bộ quần áo đơn giản, quần jeans kết hợp với áo somi voan.

Nhìn Từ Lâm đang thắt cravat trước gương, cô cấn cấn môi rồi rụt rè đi tới bàn trang điểm, cầm túi xách tới trước mặt, lấy từ trong đó ra một chiếc hộp nhung màu tím, giấu bên dưới mặt bàn rồi lén quay đầu lại nhìn Từ Lâm, hấn đang mặc áo khoác vào, đột nhiên cũng ngược nhìn Hàn Dĩ Xuyên, bình thần hỏi

- Sao vậy?

Hàn Dĩ Xuyên do dự rất lâu rồi cũng có đủ can đảm để cầm chiếc hộp đến trước mặt hấn, cô rụt rè đưa ra

- Cái này... tặng anh!

Từ Lâm khẽ nhui mày, hết nhìn cô rồi lại nhìn xuống chiếc hộp nhung trên tay cô, môi bạc cong nhẹ, hấn đưa tay nhận lấy chiếc hộp. Hấn mở hộp ra, hình như hơi kinh ngạc rồi cầm lên một chiếc vòng tay, nét cười trên môi càng đậm nhưng Hàn Dĩ Xuyên lại không nhìn ra.

- Em đeo cho tôi!

Hàn Dĩ Xuyên giật mình một cái rồi nhanh nhẹn phản ứng, cô căng thẳng cầm lấy chiếc vòng tay. Từ Lâm đưa tay trái ra trước mặt cô, Hàn Dĩ Xuyên

thận trọng mở khoá của chiếc vòng ra rồi đeo vào tay cho Từ Lâm, đầu óc cô rối loạn cả lên.

Từ Lâm thật sự nhận món quà của cô, nếu như lúc đầu cô khắc tên mình lên đó thì liệu hắn có còn nhận hay không? Những người phụ nữ trước đây tặng quà thì hắn đều nhận sao? Bây giờ hắn nhận quà của cô, liệu sẽ giữ được bao lâu? Hay là đến lúc hắn chán cô rồi thì chiếc vòng tay này hắn sẽ đem vứt mà không luyến tiếc? Hay là hắn có biết được đây là vòng tay đôi? Cô đang giữ một chiếc...

Đeo xong vòng tay cho Từ Lâm, Hàn Dì Xuyên không ngờ hắn sẽ ôm cô vào ngực và hôn lên trán cô, nói nhỏ

- Dì Xuyên, cảm ơn em!

Hàn Dì Xuyên ngoan ngoãn rúc đầu vào ngực hắn, nói nhỏ

- Lâm, em yêu anh!

Từ Lâm khẽ nâng khoé miệng, ôm chặt cô hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đừng biến cô ấy thành mẹ con!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 48: Đừng biến cô ấy thành mẹ con!

Trưởng phòng Ninh, Hàn Dì Xuyên và Lê Băng được gọi đến tổng kết trong phòng làm việc của Từ Lâm.

Trưởng phòng Ninh đang sắp xếp một số giấy tờ liên quan nộp cho Từ Lâm.

- Tổng giám đốc, anh xem đây là những bài đánh giá của nhiều bạn trẻ trên mạng xã hội đối với những thiết kế của nhóm thực tập sinh!

Từ Lâm tao nhã đón lấy tập tài liệu, mắt phượng vẫn quét về phía Hàn Dì Xuyên, môi mông khẽ nhếch, hắn lật tài liệu ra xem rồi gấp lại, để xuống bàn.

- Bình luận khá tốt! Bài thiết kế xuất sắc nhất?

Trưởng phòng Ninh nhanh tay cầm một bản báo cáo đưa cho Từ Lâm.

- Bài thiết kế xuất sắc nhất của nhóm thực tập sinh là ba bài, một bài thiết kế thời trang mùa thu- đông của Tạ Minh Khanh, một bài thiết kế đồng phục học sinh của Lê Băng và một bài thiết kế váy dạ hội của trưởng nhóm Hàn Dì Xuyên.

Từ Lâm tiếp tục cầm lấy bản báo cáo và đọc sơ qua, đột nhiên hắn dừng lại và ngược mắt lên nhìn Hàn Dì Xuyên, giọng lạnh nhạt vang lên.

- Bài thiết kế váy dạ hội rất tốt, trưởng phòng Ninh! Triển khai bản kế hoạch này cho tổ thiết kế của Đại Từ!

Lê Băng dùng ánh mắt ngưỡng mộ cùng nghi hoặc nhìn Hàn Dì Xuyên.

Trưởng phòng Ninh cũng thấy rất lạ, trong ba bài thiết kế này, không bài nào có khuyết điểm gì cả, tại sao Từ Lâm chỉ chọn mỗi bài của Hàn Dì Xuyên?

Do dự một lúc, trưởng phòng Ninh mới hỏi

- Tổng giám đốc, tôi có thể được biết tại sao anh chỉ chọn mỗi bài của Hàn Dì Xuyên?

Câu hỏi này của trưởng phòng Ninh cũng là câu nảy sinh trong đầu Hàn Dì Xuyên, cô rất muốn nghe câu trả lời của Từ Lâm, hy vọng hắn là người công tư phân minh chứ không phải biến cô thành người bán thân tiền công.

Từ Lâm cười nhạt, tay thọc vào túi áo lấy ra một cái bật lửa, bật lên rồi tắt như chơi đùa.

- Mục đích Đại Từ nhận sinh viên thiết kế là để tạo điều kiện cho họ thể hiện tài năng, cũng là để tài trợ cho trường học mà Đại Từ đang đầu tư.

Một câu nói đơn giản cũng đã khai thông được đầu óc của ba người.

Đại Từ là một tập đoàn tư bản lớn nhất nhì toàn cầu, những gì mang lại lợi nhuận thì họ mới đầu tư: Nếu tiến hành phát triển thời trang thu- đông của một thực tập sinh thì không ai có lợi cả, ngược lại nếu là một nhà thiết kế chuyên nghiệp thì có thể mang lại lợi nhuận cho Đại Từ, kiểu thời trang này phụ

thuộc rất nhiều vào thời gian và không gian địa lí nên chi phí đầu tư ban đầu khá lớn, khả năng cạnh tranh với các nhà thiết kế thời trang quốc tế rất gay gắt, nếu chỉ lưu thông trong nước thì hàng hoá sẽ ứ đọng lại. Còn bài thiết kế đồng phục học sinh như là kêu gọi Đại Từ làm từ thiện hoặc biến họ thành kẻ moi tiền của sinh viên, đồng phục của Đại Từ đưa ra thị trường chắc chắn phải có giá cao ngất trời, chỉ có tầng lớp thượng lưu mới đủ khả năng sử dụng, hơn nữa đồng phục chỉ bán ra được vào mùa khai trường, không thể mang lại lợi nhuận cho Đại Từ. Bài thiết kế váy dạ hội của Hàn Dị Xuyên là phù hợp với yêu cầu của Đại Từ nhất, là một tập đoàn toàn cầu nên trong một năm Đại Từ mở các bữa tiệc rượu hay những loại tiệc khác không biết mấy trăm lần, thiết kế váy dạ hội chắc chắn lúc đó sẽ mang lại lợi nhuận khổng lồ cho Đại Từ.

Vì vậy, lựa chọn bài thiết kế của Hàn Dị Xuyên không phải Từ Lâm vì quan hệ cá nhân gì đó mà là xuất phát từ lợi nhuận.

Hàn Dị Xuyên cắn cắn môi gật đầu rồi tiếp tục sắp xếp lại các tài liệu trên bàn. Lê Băng tuy có chút thất vọng nhưng cũng không thể trách, cô xuất thân từ gia đình quan liêu chính phủ nên luôn đứng trên lập trường của ngành giáo dục mà suy nghĩ, không hề nghĩ đến điều này không thể áp dụng với một tập đoàn tư bản như Đại Từ.

Trưởng phòng Ninh mở sổ ghi chép ra và ghi một đoạn ghi chú nhỏ vào, tiếp tục báo cáo

- Mười thực tập sinh được học viện thiết kế Thượng Hải gửi đến năng lực thực sự khá tốt, chỉ có một bài thiết kế được đánh giá loại khá, ba bài này là xuất sắc, còn lại thuộc loại tốt.

Từ Lâm gật đầu rồi đưa một tập tài liệu cho Lisa đang ngồi đối diện với ba người kia.

- Làm một bản báo cáo Tổng kết gửi về trường của họ!

Lisa gật đầu một cái rồi để tập tài liệu vào trong bìa kẹp.

Hàn Dị Xuyên này giờ không dám nhìn thẳng vào mắt Từ Lâm, chỉ lén nhìn chiếc vòng tay trên cổ tay hần, tim cô thật sự ảm lên.

Từ Lâm ký duyệt một số văn bản rồi đưa cho trưởng phòng Ninh, tuyên bố kết thúc buổi Tổng kết.

Lê Băng và Hàn Dị Xuyên thu dọn tài liệu rồi đi ra khỏi phòng. Lisa cũng đi khỏi ngay sau đó.

Trong phòng làm việc bây giờ chỉ còn lại Từ Lâm và trưởng phòng Ninh.

Giương mặt sắc lạnh của Từ Lâm thoáng vẻ kinh ngạc, nhìn trưởng phòng Ninh

- Sao đi còn không đi? Có chuyện gì nói với cháu?

Trưởng phòng Ninh nghiêm mặt nhìn Từ Lâm, giọng nói cực kỳ sắc nhọn

- Đừng biến Dị Xuyên thành mẹ của con!

Từ Lâm giật mình nhìn chăm chăm cô ấy, mày kiếm khẽ nhú lại, lạnh lùng hỏi

- Di đã biết?

Trưởng phòng Ninh nắm chặt tay lại, ánh mắt cô tịch trả lời

- Tiểu Lâm, năm đó ba con rõ ràng là đã biết mình không có khả năng cưới được mẹ con, vậy mà vẫn hủy hoại cuộc đời chị ấy. Bây giờ con đem Dị Xuyên ra đùa giỡn, con và ba con cũng không khác nhau là mấy!

Từ Lâm đưa tay nói lỏng carvat cho dễ thở, ánh mắt tàn khốc bắn về vị trưởng bối trước mặt

- Năm đó mẹ tôi chỉ có mỗi mình đi là người thân và rõ ràng đi biết tình trạng của mẹ tôi nhưng đi lại không ở lại với bà ấy, lựa chọn nhận tiền của Từ gia mà bỏ rơi người chị sắp sinh con để chạy theo ước mơ, bây giờ đi còn dám ở đây mở miệng dạy tôi phải làm thế nào, tôi cho đi biết, Từ Lâm tôi gọi đi một tiếng đi chẳng qua vì nể mặt người mẹ đã mất của tôi, tôi không để mọi người biết quan hệ giữa chúng ta là vì cảm thấy đi thật sự ghê tởm!

Trưởng phòng Ninh hít thở không thông vì những lời nói tuyệt tình của cháu mình, bà khó khăn mở lời

- Tiểu Lâm, đi biết con hận đi vì cái chết của mẹ con. Nhưng năm đó đi chỉ mới mười tuổi, một đứa trẻ mười tuổi khao khát được thực hiện ước mơ thì có gì sai? Từ lão tiên sinh lúc đó đã nói với đi là sẽ để hai chị em đi đoàn tụ ở London, đi thật sự không biết ông ta lại cho đuổi cùng diệt tận mẹ của con.

Từ Lâm ném chiếc bật lửa lên bàn, cười lạnh, vô cùng bình thản

- Di cho rằng mình vô tội hay là mong muốn được trở thành nữ anh hùng, bảo vệ Hàn Dị Xuyên? Tôi cho đi biết, Hàn Dị Xuyên là món đồ chơi do tôi dùng tiền mua về, tôi phải từ từ chơi đùa cô ta, rất kích thích đấy!

Trưởng phòng Ninh không thể tin nổi vào tai mình nữa, bà lắc đầu vô lực

- Chẳng lẽ con không thấy cô ấy giống mẹ con sao?

Từ Lâm cười khinh miệt, lắc đầu tiếc nuối

- Chắc chắn, tôi lại không thấy vậy!

Trưởng phòng Ninh tưởng mình nhìn thấy quỷ, không khỏi rùng rợn ghê sợ.

Hôm nay Hàn Dĩ Xuyên lại về thăm mẹ, cô đang đi vào nhà của mẹ mình thì thấy Phạm Diệc từ trong đó đi ra.

Hai người gặp nhau, Phạm Diệc cười cười nhìn Hàn Dĩ Xuyên

- Tiểu Xuyên, anh đang định tới siêu thị mua vài loại nguyên liệu cho bác gái, hay là em đi cùng anh đi!

Hàn Dĩ Xuyên tò mò nhìn vào nhà

- Em đang định nói chuyện quan trọng với mẹ, Phạm Diệc, hay là....

Phạm Diệc vươn tay ra khoác lên vai cô, nháy mắt nhìn vào trong nhà

- Mẹ em đang chơi mát trượt với mấy thím cạnh nhà, em vào làm phiền họ làm gì? Dù sao anh cũng không biết chọn gì, đàn ông đi mua nguyên liệu nấu ăn cũng hơi kỳ, em đi cùng anh được không?

Hàn Dĩ Xuyên dờ khóc dờ cười nhìn anh, bị anh thuyết phục như vậy cô chỉ còn biết giương cờ đầu hàng.

Phạm Diệc biết cô đã đồng ý, vui vẻ ôm ngang vai cô và kéo cô vào trong xe, chiếc xe lăn bánh và ra khỏi khu nhà cũ.

Đẩy một chiếc xe đẩy đi vòng qua gian hàng thực phẩm trong siêu thị, Phạm Diệc vừa khoác vai Hàn Dĩ Xuyên vừa lựa thực phẩm cần dùng; Hàn Dĩ Xuyên cũng không để tâm đến hành động của anh lắm, chỉ tập trung chọn đồ.

Sau khi mua đầy một xe đẩy, hai người đến quầy thu ngân và tính tiền.

Từ siêu thị đi ra, mỗi người xách hai túi lớn, Hàn Dĩ Xuyên thì thoảng lại bị mấy câu bông đùa của Phạm Diệc mà bật cười, hai người sóng vai nhau đi vào trong xe rồi cùng trở về nhà của mẹ Hàn.

Sau khi dùng cơm xong với mẹ Hàn, Phạm Diệc tạm biệt rồi ra về. Hàn Dĩ Xuyên ở lại trò chuyện với mẹ một lúc rồi cũng đi ra bắt chuyến xe buýt cuối cùng, trở về Đài Song Khê.

Đài Song Khê vẫn chỉ có người làm đi đi lại lại, thím Vương thấy Hàn Dĩ Xuyên trở về liền ra đón cô và nói rằng Từ Lâm vẫn chưa về.

Hàn Dĩ Xuyên vào đến phòng ngủ, cô tắm rửa xong và bước lại bàn trang điểm, ngồi xuống ghế rồi mở ngăn kéo ra, trong đó có một chiếc hộp màu trắng, cô mở chiếc hộp và lấy một chiếc vòng tay lên, đây là chiếc vòng tay cặp với chiếc mà cô đã tặng Từ Lâm, đang mãi ngắm nhìn chiếc vòng tay mà cô không biết cửa phòng đã bị đẩy ra, mùi rượu nồng nặc khắp phòng.

Hàn Dĩ Xuyên giật mình quay lại, đồng thời cũng cất vội chiếc vòng tay vào ngăn kéo khi nghe giọng đàn ông hơi say rượu

- Dĩ Xuyên, tôi muốn em, đêm nay tôi muốn làm em đến chết thì thôi!

Từ Lâm đáng vẻ say khướt đi tới, bước chân loạng choạng, một tay bóp bóp trán, giọng nói khàn đục vì uống quá nhiều rượu

- Dĩ Xuyên, tôi nuôi em để dùng vào việc gì? Không phải để phát tiết à? Vậy còn không nhanh nằm lên giường cho tôi!

Lòng ngực Hàn Dĩ Xuyên như bị ai đánh mạnh vào, rất đau, mặc dù cô rất rõ vị trí của mình trong lòng Từ Lâm nhưng phải nghe hắn nói trực tiếp trước mặt như vậy, cô đau không chịu được. Cô đứng bất động tại chỗ rất lâu, trong khi đó thì Từ Lâm đã cởi bỏ hết áo khoác, carvat, áo sơ mi rồi bước tới trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, hơi cúi người xuống, hai tay ôm chặt hai chân cô, để bụng cô đặt trên vai mình đồng thời đứng thẳng lên, sải bước về phía giường.

Hàn Dĩ Xuyên cuống cuống vùng vẫy, hai tay đánh lên lưng Từ Lâm như đánh trống.

- Lâm, anh làm gì vậy? Mau thả em xuống! Lâm, anh say rồi!

Từ Lâm mặc cô vùng vẫy, đi tới trước giường và ném mạnh cô xuống, đồng thời cũng áp cơ thể mình xuống, một tay chống xuống bên tai Hàn Dĩ Xuyên, tay kia bóp chặt cằm của cô, lạnh lùng nói

- Tôi say? Hay là em sợ tôi không thoả mãn được tiểu dân đẳng em?

Hàn Dĩ Xuyên chống hai tay lên ngực hần, dùng sức để đẩy ra nhưng đều vô ích, sức lực của nam và nữ quá chênh lệch, cô chỉ còn biết la

- Lâm, anh mau bỏ em ra!

Từ Lâm hừ lạnh, ánh mắt hoàn toàn bị dục vọng và phần nộ che lấp. Hần xé rách hết chiếc váy ngủ trên người Hàn Dĩ Xuyên, xé đến đâu thì môi lưỡi hần hôn đến đó, nụ hôn rất thô bạo, nó khiến cô đau và xa lạ, nước mắt lăn lăn rơi xuống, cô chỉ biết yếu ớt cầu xin hần dừng lại.

Hành động của Từ Lâm càng lúc càng thô bạo, hần không ngừng gặm cắn da thịt cô như đang đánh dấu lãnh thổ; cõ bỏ hết những vật cản cuối cùng trên cơ thể hai người ra, hần mạnh tay tách hai chân cô ra, đưa vật nóng hổi và cứng rắn của mình đâm mạnh vào nơi sâu nhất của cô, không màn đạo đầu, không chút báo trước, cứ thế mà hần xô xuyên qua cơ thể cô. Môi cũng đã bị hần cắn đến sắp nát, nước mắt mặn chát không ngừng rơi xuống nhưng hần vẫn không dừng lại.

Một câu nói của hần, hành động này của hần đã hoàn toàn đánh tan hy vọng mong manh của cô, lẽ ra cô nên hiểu, Từ Lâm không bao giờ thuộc về cô!

Liên tục luật động càng lúc càng sâu, càng lúc càng nhanh, Từ Lâm chỉ muốn quên đi hình ảnh hần nhìn thấy lúc chiều. Những lời trưởng phòng Ninh nói đã khiến hần nhớ đến lúc mẹ hần đau đớn chết đi, hần tìm đến rượu để quên hết, giây phút đó, hần rất muốn được nhìn thấy cô, được ôm lấy cô, thế nhưng hần lại nhìn thấy một hình ảnh khiến lồng ngực hần như bị rách ra, cô lại cùng Phạm Diệc cười nói vui vẻ thân mật bước vào trong xe, tất cả những hình ảnh đó khiến hần cực kỳ phần nộ, nụ cười ngọt ngào của cô như một con dao nhọn đâm vào mắt hần, cô lại dám cười với gã đàn ông khác!

Không biết đã bao nhiêu lần đi qua cao triều, bao nhiêu dòng tinh hoa nóng hổi rót vào người Hàn Dĩ Xuyên, cũng không biết Từ Lâm đã ôm cô đổi bao nhiêu tư thế, bây giờ cô chỉ cảm thấy đau, thể xác và tinh thần, cô đều rất đau, cô mệt quá...

Nước mắt đầy khắp gương mặt Hàn Dĩ Xuyên, mái tóc ướt nhẹp cũng phủ khắp mặt cô, cô nằm đó như một con cá thiếu oxy. Từ Lâm mơ hồ ôm lấy cô từ phía sau, vén tóc cô ra sau tai, hôn nhẹ lên vai cô, giọng khàn khàn nói

- Dĩ Xuyên... Đừng khóc... anh xin em... đừng khóc...

Hàn Dĩ Xuyên tưởng rằng mình đã nghe nhầm, cô xoay người lại nhưng Từ Lâm đã ngủ mất rồi.

Lúc hai người tỉnh lại đã gần trưa, Từ Lâm tắm xong và đi ra thì thấy Hàn Dĩ Xuyên đã tỉnh, hần đi tới đầu tủ, lấy hộp đồ y tế tới, ngồi xuống trước mặt cô, lấy thuốc và dụng cụ ra, nhẹ nhàng bôi lên những vết thương trên mặt Hàn Dĩ Xuyên, từ môi xuống cổ, xương quai xanh, vai, ngực.

Hàn Dĩ Xuyên ngồi im lặng để hần bôi thuốc, chờ khi hần xong, cô mới ngược đôi mắt ướt nước lên nhìn hần, khẽ hé miệng hỏi

- Lâm... anh có vui không? Hạnh phúc không? Nếu hành hạ em như vậy khiến anh vui, hạnh phúc thì anh cứ việc....

Câu nói của cô khiến lồng ngực Từ Lâm trở nên đau nhói, hai tay khựng lại giữ không trung, hần thần nhiên trả lời

- Không phải việc em cần làm là khiến tôi vui? Tôi nói rồi, Dĩ Xuyên, tôi có thể cho em bất cứ thứ gì, ngoại trừ việc phản bội tôi!

Hàn Dĩ Xuyên thẳng thắn nhìn vào mắt hần, kiên định nói

- Em chưa từng phản bội anh!

Từ Lâm nâng nhẹ khoé môi, vươn tay ra ôm cô vào lồng ngực, hôn nhẹ lên trán cô

- Ngoan, nghỉ ngơi đi!

Nói xong, hần đứng lên, thay quần áo rồi đi ra ngoài.

Hàn Dĩ Xuyên mệt mỏi nằm xuống giường, kéo chăn đắp kín người, cô không muốn nghĩ nhiều nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Trở lại trường học

Tổng giám đốc, anh đi đi

Chap 49: Trở lại trường học.

Đã ba ngày trôi qua, Từ Lâm không về nhà, Hàn Dĩ Xuyên gọi điện thoại cho hấn thì hấn cũng chỉ hờ hững đáp lại "bạn", sau đêm đó, cô cũng không còn đến Đại Từ nữa, chỉ trao đổi công việc với Lisa và trưởng phòng Ninh qua email.

Cô biết mình đã sắp mất Từ Lâm rồi, đàn ông dễ sinh ra chán ghét khi họ đã dễ dàng chinh phục được, hấn chán cô rồi!

Ai bảo cô lại đi yêu hấn cơ chứ?

Nhưng càng nghĩ cô lại thấy nực cười, cô đã từng có được Từ Lâm đâu mà lại mất hấn!

Tối nay tổ thiết kế của Đại Từ sẽ mở một buổi tiệc để chia tay với nhóm thực tập sinh của Hàn Dĩ Xuyên.

Tám giờ tối, Hàn Dĩ Xuyên cùng Lệ Băng và Thuyền An đã đến Thiên Duyên Quán.

Tất cả mọi người đã có mặt đầy đủ và trên bàn cũng đã đầy bia rượu, hoa quả.

Thuyền An kéo Lệ Băng qua chụp hình, trưởng phòng Ninh nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên thì trầm tư bước tới, quan tâm hỏi

- Mấy ngày qua em không khỏe?

Hàn Dĩ Xuyên cắn môi lắc đầu, cô buồn bã trả lời

- Chỉ là em thấy nên sắp xếp lại một số việc!

Trưởng phòng Ninh không ép hỏi thêm nhưng bà biết trong lòng Hàn Dĩ Xuyên đang nghĩ gì, bà thật hy vọng là cô sẽ không như người chị đã mất của bà, mà quá yêu một người đàn ông không bao giờ thuộc về mình.

Hàn Dĩ Xuyên cảm nĩa đâm một miếng dưa hấu và cắn.

Trưởng phòng Ninh cười cười động viên

- Đã đến đây rồi thì vui hết mình đi, hôm nay là tiệc chia tay, em lại là trưởng nhóm của các bạn, vui lên nào! Đừng nghĩ đến những chuyện không vui nữa!

Hàn Dĩ Xuyên xúc động nhìn bà, gượng cười nói

- Cảm ơn chị!

(PS: ở đây giải thích chút xíu, trưởng phòng Ninh là dì của Từ Lâm, tuổi cũng ngoài ba mươi rồi, mà Hàn Dĩ Xuyên gọi bà ấy là chị vì trông bà ấy rất trẻ, với lại Dĩ Xuyên cũng không biết quan hệ giữa bà ấy và Từ Lâm)

Sau khi trưởng phòng Ninh và Hàn Dĩ Xuyên phát biểu mấy câu thì tất cả mọi người trong phòng bao bắt đầu nhập tiệc, ai cũng đều ồn ào náo nhiệt, ai cũng tranh nhau hát một bài, chơi đủ các trò chơi, còn thì nhau uống rượu nữa.

Hàn Dĩ Xuyên bị mọi người chúc rượu, vì không thể từ chối nên cô đành phải uống hết. Sau một hồi uống rượu, cô cảm thấy dạ dày cứ đau thắt lên, xin phép mọi người đi vệ sinh, nhưng vừa ra khỏi phòng bao, cô không tìm được nhà vệ sinh, dạ dày lại đau đến muốn đứt đi. Cô chạy một mạch ra khỏi quán.

Nôn khan kịch liệt bên một góc cây, Hàn Dĩ Xuyên thấy còn khó chịu hơn nữa, cô đã nôn hết những gì vừa ăn vào, bây giờ chắc phải nôn cả ruột gan ra ngoài.

Bỗng nhiên có một giọng đàn ông trầm thấp vang lên phía sau lưng cô

- Biết bản thân không uống được mà còn ráng uống?

Hàn Dĩ Xuyên quay đầu lại nhìn thì thấy Từ Lâm đang đứng phía sau nhìn cô, một tay hấn đút trong túi quần, tay kia kẹp một điếu xì gà đang hút dở. Cô chống tay lên thân cây trước mặt, từ từ đứng dậy, ánh mắt long lanh nhìn hấn

- Không phải anh không cần em rồi sao? Còn đến đây giả mềo khóc chuột làm gì?

Từ Lâm không để tâm đến những lời trách móc của cô, ném điếu xì gà xuống, giơ chân lên giẫm nát, sau đó cởi áo khoác ra rồi tiến lại gần Hàn Dĩ Xuyên, khoác áo lên vai cô rồi nhẹ nhàng ôm cô vào ngực, đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu cô

- Về nhà thôi!

Áp mặt vào lồng ngực quen thuộc, Hàn Dĩ Xuyên chợt mỉm cười khi không nghĩ thấy mùi nước hoa phụ nữ trên người Từ Lâm. Cô ngoan ngoãn ừm một tiếng rồi theo Từ Lâm lên xe.

Cô biết là cô ngốc, cô đã lệ thuộc vào hắn rất nhiều, không biết từ lúc nào hắn đã trở thành cuộc sống của cô.

Lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn cho Lê Băng rồi cô lại giữ yên lặng, lén nhìn qua cổ tay trái của Từ Lâm, thấy hắn vẫn còn đeo chiếc vòng tay đó, lồng ngực cô chợt trở nên ấm áp.

- Đã ăn gì chưa?

Hàn Dĩ Xuyên không ngờ Từ Lâm sẽ hỏi mình, cô cắn môi lắc đầu.

Từ Lâm vẫn tập trung lái xe, vài phút sau đột nhiên dừng xe trước một tiệm cháo gà, tiệm cháo này rất dân dã, cô không ngờ hắn lại đưa cô đến một nơi như vậy, nó hoàn toàn không hợp với một người cao quý như hắn.

Từ Lâm xuống xe và đi qua cửa vị trí phó lái, mở cửa cho Hàn Dĩ Xuyên. Hai người đi vào trong tiệm cháo liền trở thành tâm điểm chú ý của mọi người trong tiệm, trai tài gái sắc lại ăn mặc rất sang trọng, hai người chọn một vị trí cạnh cửa sổ và ngồi xuống. Sau khi cháo được bung lên, Hàn Dĩ Xuyên kinh ngạc khi chỉ có một bát cháo đặt trước mặt cô

- Anh không ăn?

Từ Lâm nhếch môi cười, nhân nhạ nói

- Tôi đã ăn rồi!

Hàn Dĩ Xuyên gạt đầu rồi cầm muống lên, múc cháo ăn. Từng miếng cháo ấm nóng và vị gà xâm nhập vào lưỡi khiến dạ dày cô đỡ hơn rất nhiều, cô cứ ăn hết muống này đến muống khác.

Nhìn cô ăn ngon như vậy, khoe môi Từ Lâm nhếch lên thành một đường cong rất đẹp, hắn nhìn cô bằng ánh mắt đầy dịu dàng mà ngay bản thân hắn cũng không nhận ra.

Từ tiệm cháo đi ra, hai người vào thẳng trong xe.

Suốt quá trình lái xe, Từ Lâm không biết Hàn Dĩ Xuyên đã ngủ từ lúc nào, hắn nhìn cô ngủ, môi mông lại khẽ nhếch; khi về đến Đài Song Khê, cô vẫn còn ngủ, Từ Lâm ngồi bên cạnh nhìn cô rất lâu, đưa tay vén tóc cô rồi nhẹ nhàng hôn vào môi anh đào của cô, nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, thật lâu sau hắn mới dừng lại, đã ba ngày rồi, vì chuyện của BAMs mà hắn phải ở lại Las Vegas, hắn thật sự muốn nhìn thấy cô, nghe cô nhỏ giọng nói chuyện với hắn, thu hồi lại những dòng suy nghĩ đó, hắn bước xuống xe và bế cô vào trong biệt thự.

Hôm nay là ngày đầu tiên Hàn Dĩ Xuyên quay lại trường học nên cô dậy rất sớm, định là sẽ cùng Lê Băng và Thuyên An đến trường nhưng cô không ngờ Từ Lâm còn dậy sớm hơn cả cô, lúc cô thay đồ xong và chạy xuống phòng ăn thì đã thấy hắn một thân tây trang chỉnh tề, ngồi đọc báo trên bàn ăn, trước mặt hắn vẫn là một tách cà phê quen thuộc.

- Còn không mau ăn sáng?

Bị tiếng nói bất ngờ và trầm tĩnh của hắn làm giật mình, Hàn Dĩ Xuyên ngơ ngơ ngẩn ngẩn đến bàn ăn và kéo ghế ngồi xuống.

Từ Lâm lần nữa nhân nhạ mở lời nhắc nhở

- Em có mười lăm phút để ăn hết phần thức ăn trên bàn!

Hàn Dĩ Xuyên rụt rè cầm muống lên và ăn cháo trứng trước mặt. Ăn được vài muống, cô không nhịn được tò mò hỏi

- Anh không đi làm sao?

Từ Lâm vẫn nhìn chăm chú vào tờ báo trước mặt, nhân nhạ trả lời

- Tôi sẽ đưa em đến trường!

Ách

Hàn Dĩ Xuyên suýt chút nữa là cắn vào muống, cô không ngờ hắn lại đưa cô đến trường.

Ăn sáng xong, hai người cùng đi ra cổng của Đài Song Khê, Hàn Dĩ Xuyên càng căng thẳng hơn khi Triết Liệt lại là người lái xe cho hai người bọn họ, cô không biết Từ Lâm sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì trước mặt thuộc hạ của mình nữa.

Không khí trong xe cực kỳ yên lặng, Hàn Dĩ Xuyên thì cầm đầu xem lại các bài thiết kế của mình, Từ Lâm cũng đang tập trung xử lý công việc, Triết Liệt

thì lo lái xe. Đến khi xe sắp tới trường, Từ Lâm mới lạnh nhạt lên tiếng

- Trưa nay tôi qua đón em!

Hàn Dĩ Xuyên ngoan ngoãn gật đầu, xe cuối cùng cũng đã dừng lại trước cổng trường, cô cầm balo lên và đưa tay mở cửa xe.

- Dạ dày không tốt nên thận trọng khi ăn uống!

Hàn Dĩ Xuyên cũng chỉ gật đầu, cô mở cửa xuống xe rồi đi thẳng vào cổng trường. Từ Lâm đợi đến khi bóng dáng nhỏ bé đó biến mất dần mới cho xe chạy.

Nhóm thiết kế của Hàn Dĩ Xuyên vừa xuất hiện ở cổng trường đã lập tức trở thành tiêu đề bàn tán của nhiều người, họ vào phòng học thì bị những bạn cùng lớp làm cho bất ngờ vì một nghi lễ chào mừng rất đáng yêu.

- Chào mừng các cậu trở lại!

Họ liên tục nói cảm ơn, những sinh viên khác nhanh chóng vây quanh họ để hỏi chuyện

- Tổng giám đốc của Đại Từ nghe nói rất đẹp trai, các cậu đã được gặp chưa?

Hàn Dĩ Xuyên lắc đầu cười rồi đi tới chỗ ngồi của mình, mặc cho hai cô bạn thân bị một đám mê trai vây quanh.

Lệ Băng xoa xoa lỗ tai nói

- Bọn tớ đến đó thực tập, không phải là ngắm trai!

Thuyền An chống nạnh nói

- Không những gặp mà Tổng giám đốc ngồi đây còn tớ ngồi đây đấy!

Vừa nói cô vừa đưa tay chỉ vào hai chiếc ghế cạnh nhau.

Đám nữ sinh đó đều la ầm lên vì ghen tị.

Thuyền An thấy bọn họ biểu hiện như vậy, dừ dừ nói

- Bây giờ tớ nói tớ ngồi lên đùi Từ Lâm các cậu cũng tin sao? Đúng là một lũ ngốc!

Đám nữ sinh lại nhôn nhao lên

- Cậu dĩ nhiên là không thể rồi!

- Người có khả năng ngồi lên đùi Từ Lâm chỉ có Dĩ Xuyên thôi!

- Sợ là không chỉ ngồi lên đùi mà ngay cả " cái kia " cũng ngồi rồi!

Những kẻ đối đầu với nhóm của Hàn Dĩ Xuyên lợi dụng lúc ồn ào mà nói xấu vài câu.

Thuyền An nghe được, tức giận hỏi lớn

- Là ai vừa nói? Con mẹ nó, ra đây cho bà!

Lệ Băng biết cô đang nóng lên liền vội khuyên lơn.

Hàn Dĩ Xuyên này giờ ngồi im nhưng cô đã nghe hết những lời đó, cảm thấy thật chột dạ.

Căn phòng đang ồn ào thì chủ nhiệm đi vào, ông bước lên bục giảng và nói

- Chỉ còn khoảng hai tháng nữa là các em sẽ tốt nghiệp, không còn nhiều thời gian nữa nên các em liệu mà định hướng con đường cho mình. Hôm nay nhóm thiết kế của Dĩ Xuyên đã trở về trường sau hai tháng thực tập ở tập đoàn toàn cầu Đại Từ, đây sẽ là điều kiện tốt cho các em sau này, điều đó cần được chúc mừng.

Sau khi nói xong, chủ nhiệm đi ra khỏi phòng học.

Buổi trưa Từ Lâm lại đến đón Hàn Dĩ Xuyên.

Buổi chiều cô ở nhà vẽ bản thiết kế của mình, đến tối cô vẫn chưa thấy Từ Lâm trở về, đang ngồi trên ban công đợi hán thì đột nhiên điện thoại đổ chuông.

Nhận điện thoại, đầu dây bên kia rất ồn ào, một giọng nam truyền đến.

Bắt một chiếc taxi đến club, Hàn Dĩ Xuyên chạy vào bên trong thì thấy Từ Thiên Tàn đang ngồi trước quầy pha chế rượu, anh ta đã say đến mức gục đầu xuống bàn mà ngủ. Cô đi tới nói vài câu với phục vụ, nhờ cậu ta giúp diu Từ Thiên Tàn ra taxi.

Chiếc taxi chở hai người đến địa chỉ mà Hàn Dĩ Xuyên báo, đến nơi, Hàn Dĩ Xuyên định nhờ tài xế taxi diu Từ Thiên Tàn lên nhà nhưng ông ta lại đang có việc gấp nên cô đành tự mình diu lên.

Người đàn ông này thật khiến cô thấy bức mà, bên cạnh anh ta có rất nhiều người nhưng tại sao cứ phải gọi cô đến đưa về chứ?

Người thì cao to như trâu, cô diu đi được vài bước đã muốn té xỉu rồi.

Phải gắng sức lắm cô mới có thể vận chuyển được anh ta vào nhà, sau khi giúp anh ta gọi điện thoại cho người giúp việc tới thì cô đi thẳng ra ngoài và đóng cửa lại.

Về đến Đài Song Khê, Hàn Dĩ Xuyên vẫn chưa thấy Từ Lâm trở về, cô lại ngồi chờ ở phòng khách cả đêm.

Sáng sớm hôm sau Hàn Dĩ Xuyên không biết là mình đã vào phòng ngủ bằng cách nào, khi cô nhảy xuống khỏi giường, làm vệ sinh cá nhân, thay quần áo rồi đi ra khỏi phòng.

Lúc đi xuống phòng ăn, nhìn thấy Từ Lâm lại ngồi đó như hôm qua, cô mới biết đêm qua hán về muộn và đã bế cô lên phòng ngủ.

Mọi việc như hôm qua lại tiếp diễn. Ăn sáng xong, Từ Lâm lại đưa cô đến trường, buổi chiều cô lại ở nhà ngồi thiết kế đợi Từ Lâm về.

Lúc Hàn Dĩ Xuyên đi tắm đột nhiên quên mang quần áo vào, khăn tắm cô vẫn còn treo ngoài ban công, dù sao trong phòng ngủ cũng không có ai, cô cứ thể mở cửa ra khỏi phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lễ tốt nghiệp

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 50: Lễ tốt nghiệp

Hàn Dĩ Xuyên vừa mở cửa tủ ra lấy đồ ngủ thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy vào, cô giật mình xoay người lại, hai mắt trừng lớn khi nhìn thấy Từ Lâm đang đứng trước mặt, nhất thời cô không biết phải phản ứng thế nào, đứng bất động tại chỗ.

Lúc vừa mới vào phòng, Từ Lâm thật sự thấy kinh ngạc khi mà cô gái nhỏ của mình khoả thân hoàn toàn mà đứng giữa phòng, mái tóc vừa gội còn chưa lau khô, cơ thể cũng ướt sũng, nước từ trên tóc và trên người cô chảy dọc xuống chân rồi ướt hết cả sàn đá cẩm thạch.

Từ Lâm đề cập xách lên ghế, rồi cởi áo khoác ném lên giường, tay đang rút carvat, nhàn nhạt hỏi

- Nóng vội vậy sao? Tôi còn chưa về mà em đã cởi hết quần áo để đợi?

Hàn Dĩ Xuyên nghe xong những lời hán nói, suýt chút nữa là cắn phải đầu lưỡi, cô sợ sệt lắc đầu

- Không phải vậy... em quên mang quần áo vào phòng tắm... em... bây giờ em vào trong lại...

Ném carvat xuống sàn, Từ Lâm vừa cởi cúc áo somi vừa tiến lại gần Hàn Dĩ Xuyên, động tác cực kỳ tao nhã, toát lên khí chất của một bậc vương giả. Hán đã đứng trước mặt cô, một tay chống trên cửa tủ, một tay vén nhẹ vài sợi tóc ướt dính trên mặt cô.

- Không phải em định quyến rũ tôi?

Hàn Dĩ Xuyên ngưỡng ngừng xoay mặt sang hướng khác, lí nhí nói

- Em không có....

Từ Lâm không cho phép cô quay mặt đi, liền nắm lấy cằm cô, ép cô đối diện với mình.

- Xấu hổ? Cũng đâu phải lần đầu tiên tôi nhìn thấy!

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên chống lên ngực hấn, run rẩy nói

- Em vào mặc quần áo.....

Từ Lâm đột nhiên bật cười ở cổ họng, hai mắt đã sớm bị dục vọng khống chế, trước đây khả năng kiềm chế của hấn rất tốt nhưng từ khi đụng vào Hàn Dĩ Xuyên, hấn thật sự không thể làm chủ dục vọng của mình nữa, chỉ là nhìn thấy cô khoả thân mà ngọn lửa dục vọng cứ sôi trào trong người hấn, hạ thân đã bắt đầu trường to đến khó chịu.

- Còn mặc làm gì vì đằng nào chẳng phải cởi ra!

Hàn Dĩ Xuyên ngược ánh mắt trong suốt nhìn hấn, giờ phút này cô đã ý thức được hấn định làm gì. Định chạy trốn thì ngay lập tức bị Từ Lâm bế lên khỏi mặt đất, sải bước về phía giường, ném cô nằm xuống, hấn đứng trước giường, cởi bỏ thắt lưng, đến quần dài rồi cả quần lót. Hấn cúi thấp người xuống, hai tay chống hai bên má Hàn Dĩ Xuyên, thấp giọng ra lệnh

- Hôn tôi!

Hàn Dĩ Xuyên gian nan nuốt một ngụm nước bọt, căng thẳng vòng tay lên cổ Từ Lâm, nâng cao đầu lên và hôn nhẹ lên môi hấn. Từ Lâm không muốn đơn thuần là một nụ hôn nhẹ như vậy, hấn dùng một tay giữ chặt gáy cô, áp sát môi cô vào môi hấn, đẩy nụ hôn sâu hơn.

Nụ hôn cuồng nhiệt, bá đạo dần dần di chuyển từ môi xuống cằm, chiếc cổ thanh mảnh và xương quai xanh kêu gọi, đôi vai trắng ngần, rãnh ngực huyền bí rồi phủ đôi môi bạc lên một bên ngực sữa tròn đầy, tay thì xoa nắn bên ngực còn lại, khiến nó lưu lại những dấu tay đỏ rực.

Hàn Dĩ Xuyên không kìm được mà rên rỉ thành tiếng

- Lâm...um... ân...

Từ Lâm lại lần nữa hôn ngược từ cặp ngực sữa lên môi anh đào, theo dấu tích lúc nãy đã in ấn. Giọng hấn khàn đục vang lên bên tai Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, gọi tên tôi!

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên bấu chặt gra giường, giọng nói đứt quãng

- Ừm... Lâm...

Từ Lâm như được tiếp thêm liều thuốc kích thích, hấn kéo dãn hai chân Hàn Dĩ Xuyên ra, đưa con cựa long to lớn của mình vào nơi đã sớm ẩm ướt một mảng xuân dịch của cô, đẩy mạnh thắt lưng.

- aaaaa!

Cơ thể bị xuyên qua đột ngột làm Hàn Dĩ Xuyên hít thở không thông, hai tay bấu chặt gra giường, ngón chân phía dưới cũng đã sớm co quắp lại, hai chân thon thả quấn quýt thắt lưng của Từ Lâm, mặc cho hấn điên cuồng luật động.

- Dĩ Xuyên, nói yêu tôi!

Hàn Dĩ Xuyên nức nở từng tiếng, khoái cảm cùng đau đớn cứ liên tục tra tấn cô

- Lâm... ừm... em... em yêu anh....

Tốc độ ra vào của Từ Lâm càng lúc càng nhanh, dường như sắp vào đến chỗ sâu nhất của Hàn Dĩ Xuyên. Mồ hôi chảy ròng rã trên khắp cơ thể hấn, tấm lưng vững chãi, cơ ngực săn chắc cùng các múi bụng đều đặn. Mà Hàn Dĩ Xuyên nằm phía dưới cũng đã sớm ướt nhẹp, mồ hôi chảy trên ngực sữa đang đong đưa của cô, xuống vùng bụng phẳng mịn không chút mỡ thừa.

Tiếng gầm nhẹ khàn đục của người đàn ông, tiếng rên rỉ ngấm nga yêu kiều của người phụ nữ cùng với những âm thanh va chạm của hai cơ thể nhanh chóng tạo ra một nhiệt độ cao nhất cho căn phòng và hình ảnh vô cùng sắc tình, dâm mị.

.....

Lúc Hàn Dĩ Xuyên tỉnh lại thì không còn thấy Từ Lâm đâu, chỉ có tờ giấy ghi chú được dán trên bình hoa; cứ như vậy cuộc sống của cô được lặp đi lặp lại như một vòng tuần hoàn. Sáng sớm tỉnh dậy, Từ Lâm còn ở Đài Song Khê hoặc là chỉ còn một tờ giấy nhắn của hấn; hấn đưa cô đến trường rồi lại

đón cô về hoặc chỉ có tài xế đưa đón cô; buổi chiều cô lại ngồi thiết kế ở nhà hoặc đi ra ngoài; tối lại ngồi đợi Từ Lâm về, hán về muộn hoặc sớm thì hai người cũng ân ái đến gần sáng.

Cuộc sống cứ như vậy mà trôi qua, cô không biết mình đã nói yêu Từ Lâm biết bao nhiêu lần....

Thấm thoát đã qua hai tháng.....

Hôm nay là ngày tốt nghiệp cao đẳng của Hàn Dị Xuyên.

Từ sáng sớm khắp học viện nghệ thuật và thiết kế Thượng Hải đã ngập tràn trong những lăng hoa rực rỡ sắc màu cùng những dải băng rôn treo ở khắp nơi, tiếng cười đùa trò chuyện của các sinh viên cùng tiếng khóc nức nở khi gặp các giảng viên cứ khuấy động cả sân trường.

Lệ Băng, Thuyền An cùng Hàn Dị Xuyên ngồi cùng một dãy ghế.

Khi buổi lễ tốt nghiệp bắt đầu, Hàn Dị Xuyên đã được chọn làm sinh viên xuất sắc nhất trước đó lên phát biểu suy nghĩ và tâm trạng của sinh viên tốt nghiệp năm nay. Cô vừa kết thúc bài phát biểu thì rất nhiều nam sinh cùng khoá và một số giảng viên đem một bó hoa tươi nhét đầy tay cô.

Tiết mục tiếp theo chính là trao bằng tốt nghiệp cho tất cả sinh viên rồi để họ được chụp hình với gia đình.

Lệ Băng, Thuyền An đều vui vẻ chụp hình kỷ niệm với gia đình. Mẹ Hàn cùng Hàn Dị Xuyên cũng đang chụp hình ở một chỗ khác.

Không khí đang náo nhiệt đột nhiên trở nên yên tĩnh khi nghe tiếng hiệu trưởng hô nghiêm trong micro.

Đang hướng về khu chụp hình của sinh viên là hai người đàn ông trang chỉnh tề, lịch lãm. Tất cả nữ sinh đều dừng cặp mắt trái tim nhìn về phía hai người họ, hiệu trưởng và các giảng viên đều cung kính cúi chào

- Từ tiên sinh, thật hân hạnh! Không biết ngài lại đại giá quang lâm nên chúng tôi chưa chuẩn bị chu đáo, mong ngài thứ lỗi!

Từ Lâm một tay rút túi quần, tay kia cầm chiếc bật lửa để chơi, lạnh lùng hỏi

- Tôi không đến muộn chứ?

Hiệu trưởng cười miệng rộng đến vành tai, thận trọng nói

- Không muộn, không muộn, thời gian của Từ tiên sinh là quý giá nhất nên không cần để ý đến những nghi thức nhỏ này.

Từ Lâm lạnh lùng gật đầu, mắt phượng hẹp dài quét một lượt quanh sân trường, cuối cùng dừng lại trên gương mặt sớm tái mét của Hàn Dị Xuyên, môi bạc khẽ nhếch lên, sau đó lại quay sang nói chuyện với hiệu trưởng.

- Hôm nay tôi đến cũng không có việc gì quan trọng, chỉ là muốn tặng món quà tốt nghiệp cho nhà thiết kế tương lai của Đại Từ.

Hiệu trưởng gật đầu như gà mổ thóc, nhanh chóng phân phối công việc cho các bộ phận nhân sự. Cung kính mời Từ Lâm lên bục phát biểu.

Thân ảnh cao lớn, bất phàm đứng trước micro trên bục, nụ cười nhàn nhạt đầy nguy hiểm, ánh mắt chỉ nhìn về một hướng: Hàn Dị Xuyên thật sự không biết Từ Lâm sẽ nói gì, thật giống một quả bom hẹn giờ!

Tay chân Hàn Dị Xuyên đã sớm đông cứng, hô hấp cũng bị tắt nghẹn, lỗ tai ong ong, cô không nghe được Từ Lâm đã nói những gì, chỉ đến khi những người xung quanh nhìn về phía cô cùng tiếng thúc giục của hiệu trưởng, cô mới hoàn hồn, cắn cắn môi, hít sâu một hơi rồi bước lên bục.

Đối diện với người đàn ông quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, tìm Hàn Dị Xuyên lúc này vẫn đáp rất nhanh, cô cảm giác có một áp lực lớn đè nặng trên đầu.

Từ Lâm lấy từ trong túi ra một chiếc hộp màu hồng phấn, cầm lên một sợi dây chuyền bạch kim lấp lánh.

Không chỉ có mỗi Hàn Dị Xuyên mà tất cả sinh viên trong trường đều kinh ngạc đến há to miệng, bọn họ chưa từng chứng kiến một hình ảnh tuyệt đẹp đến vậy. Tuy là biết thiết kế của Hàn Dị Xuyên đã được Đại Từ chọn nhưng không ngờ Tổng giám đốc Đại Từ lại đích thân đến đây chúc mừng nhà thiết kế của mình, còn tặng cả một sợi dây chuyền quý giá đến vậy nữa!

Nhìn dáng vẻ ngậy ngốc của Hàn Dị Xuyên, con người sâu thẳm của Từ Lâm lộ lên một tia dịu dàng, hán cầm sợi dây chuyền đeo lên cổ cô, nhân cơ hội ghé sát môi vào tai cô nói

- Tôi không đến muộn chứ?

Hàn Dị Xuyên cảm giác đầu óc trống rỗng, cô hỏi nhỏ

- Anh không phải có cuộc họp quan trọng sao?

Từ Lâm nhếch môi cười, không trả lời mà chỉ nói

- Dĩ Xuyên của tôi, mừng em tốt nghiệp!

Tư thế gầy gù giữ hai người khiến tất cả những người ở đây đều tò mò về quan hệ mờ ám giữa họ. Mà bên dưới đã có rất nhiều máy ảnh giơ lên để chụp lại hình ảnh thân mật này.

Đeo xong dây chuyền, Từ Lâm thu người lại, nhìn Hàn Dĩ Xuyên một lúc, ánh mắt rõ ràng là đang nhìn một người phụ nữ mà mình yêu nhất, hần nộ nụ cười nhàn nhạt rồi quay về trước micro phát biểu vài câu. Gò má Hàn Dĩ Xuyên đã đỏ ửng từ lâu, cô cứ nhìn về phía Từ Lâm mà không biết bên dưới đang có rất nhiều người nhìn lên hai người.

Ở dưới tán phượng kia, một cô nữ sinh với gương mặt đậm son phấn cứ nhìn Từ Lâm trên bục, từ lúc hần xuất hiện cô ta đã không rời mắt khỏi hần.

Một cô bạn đứng bên cạnh thấy cô ta cứ như người mất hồn thì đưa tay đập vào vai cô ta.

- Y Bình!, cậu sao vậy? Trúng tà sao?

Y Bình vẫn nhìn Từ Lâm trên đó, nở nụ cười vui vẻ

- Hình như đúng là tớ đã trúng tà rồi!

Sau đó lại nhìn sang Hàn Dĩ Xuyên, nụ cười trên môi cô ta tắt đi, thay bằng cái nhìn lạnh lẽo đến đáng sợ. Y Bình cùng bạn rồi đi.

Từ Lâm, nhất định cô ta sẽ có được!

Buổi lễ tốt nghiệp vừa kết thúc, Hàn Dĩ Xuyên ngay lập tức trở thành mục tiêu công kích của nhiều nữ sinh. Cô vội giải thích vài câu với Lệ Băng, Thuyền An và mẹ mình rồi đưa bà ra đón xe về nhà, sau đó cô chạy ra một đoạn cách xa cổng trường một chút, mở cửa vào một chiếc Lamborghini đang đậu ở đó, hoàn toàn không để ý đến đám nữ sinh kia.

Ngồi vào trong xe, lúc này Hàn Dĩ Xuyên mới đỡ căng thẳng hơn, cô quay sang hỏi Từ Lâm đang ngồi bên cạnh

- Lâm, chuyện này là sao? Không phải là anh không thích xuất hiện trước giới truyền thông sao? Còn sợi dây chuyền này nữa? Em không hiểu!

Từ Lâm vừa xem tập văn kiện trên tay vừa nhàn nhạt trả lời

- Quà tốt nghiệp cho em!

Hàn Dĩ Xuyên hoàn toàn cứng họng, quà tốt nghiệp cô nhận được chỉ toàn là hoa, nhưng hần lại tặng cô cả một sợi dây chuyền!

Triết Liệt đang lái xe, không nhin được cười trộm.

Tối nay thật sự rất lạ, Từ Lâm đã ở nhà từ chiều đến giờ, chỉ làm việc ở thư phòng, rồi đến bữa tối thì cùng Hàn Dĩ Xuyên dùng bữa. Sau khi trở về phòng ngủ, hai người tắm rửa xong, Từ Lâm không nổi thú tính gì cả, hần chỉ ôm cô ngủ, duy trì một tư thế rất lâu.

- Ngày mai tôi sẽ đi công tác ở Hồng Kông ba ngày, em ở nhà ngoan ngoãn đợi tôi về!

Hàn Dĩ Xuyên hơi hụt hẫng vì trong ba ngày sẽ không thể gặp hần, nhưng cô chỉ biết uất ức chịu đựng, nhẹ nhàng gạt đầu.

- Em biết rồi! Em sẽ ở nhà đợi anh!

Hoá ra là vậy, nên cả ngày hôm nay hần đều ở bên cạnh cô, cũng không hành cô cả đêm. Nghĩ tới đây, uất ức trong lòng cũng dần tan biến, cô nhắm mắt lại ngủ, hy vọng hần sẽ sớm trở về.

Từ Lâm ôm chặt chiếc gối ôm hình người mà chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50-2: Một số hình ảnh của địa điểm trong truyện (part 1)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cao ốc Đại Từ

Đài Song Khê

BAMs

Biệt thự Từ gia

Hắc Long Bang

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51: Bắt đầu nghi ngờ (H+)

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 51: Bắt đầu nghi ngờ (H+)

Hôm nay là ngày thứ nhất Từ Lâm đi công tác, Hàn Dĩ Xuyên chưa bao giờ thấy trống rỗng như vậy cả, đôi lúc lại có dự cảm không tốt; nhớ lúc sáng khi cô tiễn Từ Lâm ra khỏi Đài Song Khê, hấn đã ôm cô vào ngực, đặt một nụ hôn tạm biệt lên trán cô.

" Tôi đi rồi về, ngoan ngoãn ở nhà, đừng có chạy lung tung! "

Mới chỉ có một ngày mà trong Đài Song Khê rộng lớn thế này chỉ có một mình cô, từ sáng đến chạng vạng tối, cô chỉ biết quanh quẩn trong nhà, buổi tối cô còn định đợi Từ Lâm, nhưng chợt nhớ ra ba ngày sau hấn mới về, có lẽ đợi hấn đã thành thói quen của cô.

Cô thấy nhớ hấn, cô thật sự rất nhớ hấn...

Trở về phòng ngủ, cô định sẽ đi ngủ ngay nhưng điện thoại chợt đổ chuông, cô thử cầm lên xem.

Tim run rẩy từng đợt...

Là Từ Lâm!

Hấn thật sự gọi điện về cho cô.

Nhận cuộc gọi, cô còn chưa kịp trả lời thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng lạnh lùng.

- Tại sao không gọi điện cho tôi?

Hàn Dĩ Xuyên cầm điện thoại ngồi trên giường, lúng túng trả lời

- Em sợ làm phiền anh...

Từ Lâm không truy cứu nữa, hấn hỏi sang vấn đề khác.

- Đã ăn gì chưa?

Hàn Dĩ Xuyên có thể cảm nhận được hương vị ngọt ngào chưa từng có, cô nhẹ gật đầu

- Ăn rồi, anh thì sao? Vẫn còn làm việc?

Từ Lâm khẽ ừ một tiếng, rồi lại hỏi

- Nhớ tôi không?

Hàn Dĩ Xuyên không chút giấu diếm, cô thành thật gật đầu

- Rất nhớ.....

Từ Lâm hài lòng nhếch môi, thấp giọng dặn dò mấy câu rồi cúp máy.

Hàn Dĩ Xuyên còn ôm điện thoại rất lâu mới chịu đi ngủ.

Ngày thứ hai tẻ nhạt lại bắt đầu, cô không muốn ở nhà mãi thế này nên đã ra ngoài tán gẫu nửa ngày cùng Lệ Băng và Thuyên An; buổi tối thì đến dùng bữa cùng mẹ mình, đến gần chín giờ thì cô tạm biệt mẹ và đi về.

Mẹ Hàn đang xem TV trong phòng khách thì đột nhiên có tiếng gõ cửa, bà tưởng con gái mình quay lại để lấy điện thoại mà cô đã bỏ quên, lắc đầu thờ dãi trách yêu, bà đi ra mở cửa.

Vừa kinh ngạc vừa vui mừng, bà không ngờ người đến lại là Phàm Diệc.

- Phàm Diệc, muộn vậy rồi cháu có việc gì sao?

Phàm Diệc lúng túng cười cười

- Bác gái, thật ra cháu muốn tìm tiểu Xuyên...

Mẹ Hàn cười tươi trả lời

- Nó vừa đi khỏi đây! Sao cháu không đến chỗ nó?

Phàm Diệc không muốn để mẹ Hàn biết chuyện của Từ Lâm nên lấy đại lý do

- Vừa nãy con có ghé nhưng cô ấy lại không có ở đó!

Mẹ Hàn không chút nghi ngờ, vừa cười vừa nhường đường cho Phàm Diệc vào nhà

- Vào ngồi một lát đã nào!

Phàm Diệc cười khách sáo, lịch thiệp lắc đầu

- Không cần đâu ạ, cũng không còn sớm nữa, bác nghỉ ngơi đi ạ, cháu xin phép!

Mẹ Hàn thấy vậy cũng không làm khó anh nữa, lúc anh vừa xoay người đi được vài bước thì bà liền gọi anh lại, nhờ anh mang điện thoại của Hàn Dĩ Xuyên trả lại cô.

Phàm Diệc vui vẻ nhận lời rồi tạm biệt và rời đi.

Tạm biệt mẹ xong thì Hàn Dĩ Xuyên đi bộ một đoạn, tự dưng cô lại muốn ăn đậu hũ nước đường nên mới tự đi tới hàng bán đậu hũ.

Từ khu nhà cũ kỹ mà hai mẹ con cô đã sống đến hàng bán đậu hũ phải đi bộ qua một cái ngõ cũ và tối, vì hàng đậu hũ nằm sâu trong hẻm chứ không phải ở trước đường quốc lộ.

Cái ngõ này từ nhỏ Hàn Dĩ Xuyên đã đi ngang qua biết bao nhiêu lần, khi còn học tiểu học, có lần cô đã rủ Lệ Băng và Thuyên An băng qua con ngõ này mà đi ăn đậu hũ. Bây giờ đi lại, cô không khỏi xúc động vì những ký ức lúc nhỏ.

Đang ở giữa con ngõ, Hàn Dĩ Xuyên bất chợt dừng bước vì có ai đó đang chặn phía trước mình. Cô lịch sự hỏi thử

- Xin lỗi, các anh là ai?

Trước mặt cô hiện giờ là ba gã đàn ông hình xăm đầy mình, gương mặt trông rất dữ tợn nhưng nụ cười lại lưu manh, bọn họ vừa bước lên trước vừa trêu chọc

- Em gái, cùng bọn anh vui vẻ tối nay nào! Bọn anh cam đoan sẽ thật nhẹ nhàng, không làm em gái đau đâu!

Hàn Dĩ Xuyên biết mình gặp phải bọn háo sắc rồi, cô sợ hãi lùi về phía sau, ánh mắt đề phòng nhìn bọn họ, mà phía trước bọn họ vẫn đang dần dần tiến tới; cô cuống quýt xoay người định bỏ chạy nhưng không ngờ phía sau cô còn ba tên khác nữa.

Hình như bọn họ là cùng một băng.

Ba tên phía sau tóm được Hàn Dĩ Xuyên dễ dàng, cười lớn đầy dâm tặc.

- Haha, đại ca, anh xem con nhỏ này đúng là hàng ngon này!

Hàn Dĩ Xuyên liều mạng giãy giụa, cô sợ hãi cùng cực, hét lớn

- Mau thả tôi ra... cứu tôi với...

Nhưng miệng của cô nhanh chóng bị một gã đưa tay bịt chặt, cô chỉ có thể phát ra âm thanh ở cuống họng, tay chân vẫn đang vùng vẫy tứ phía.

Sáu gã đàn ông nhìn cô thống khổ chống cự, nụ cười càng lúc càng đậm ô, gương mặt cực kỳ háo sắc.

Hai tên đang đè chặt cô trên tường đầy rêu mốc, lạnh lẽo; một tên trong đó thì bịt chặt miệng cô; tên được gọi là đại ca đến trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, dậm dậm nói

- Người đẹp, ngoan ngoãn theo hầu bọn anh nào!

Hàn Dĩ Xuyên vẫn không hết sợ hãi nhìn hẩn, nước mắt đã đầy trên gương mặt xinh đẹp của cô, giờ phút này cô biết mình không thể chạy thoát được nữa, tuyệt vọng cùng sợ hãi...

Từ Lâm...

Anh ở đâu, hãy cứu em..

Tên đại ca trước mặt cô đang dùng bàn tay to béo của mình để vuốt ve gương mặt đầy nước mắt của cô, dọc xuống cổ đến ngực, kéo tuột chiếc áo của cô xuống vai, mặt bựa như mặt heo của gã cúi xuống trước ngực Hàn Dĩ Xuyên, thô bạo hôn lên ngực sữa của cô, tay của gã bóp bóp bả vai gầy guộc, trần trụi của cô, để lại dấu tay đỏ chói.

Hàn Dĩ Xuyên gần như đã khóc cạn nước mắt, cô không thể giãy giụa chứ đừng nói đến chuyện bỏ chạy, hai tay hai chân đều bị giữ chặt, miệng cũng bị bịt kín; cô nằm mơ cô cũng chưa từng nghĩ rằng mình lại bị bọn lưu manh này cưỡng bạo ở một nơi thế này!

Tên đại ca hôn hít xong trước ngực Hàn Dĩ Xuyên, gã ngẩng đầu lên ra lệnh cho hai tên đàn em

- Hai đứa mày, kéo dặng chân nó ra!

Hai tên đàn em này giờ đã chảy cả nước dãi nhanh chóng cúi xuống kéo hai bên đùi Hàn Dĩ Xuyên ra, vì cô khép chân quá chặt nên chúng tát mạnh lên đùi cô; nhân lúc hai tên này giữ chặt chân cô buông lỏng, cô dùng sức nâng chân lên, đầu gối đập ngay đúng vị trí dưới bụng của tên đại ca.

Gã vừa đau vừa tức hạ lệnh cho đám đàn em

- Con mẹ nó, bọn mày lột sạch đồ của nó cho tao.

Hai chân Hàn Dĩ Xuyên tiếp tục bị giữ chặt, cô không thể tiếp tục giãy giụa, nhưng thật may là tên đại ca lại ra lệnh cho đàn em bỏ tay đang bịt kín miệng cô ra. Hàn Dĩ Xuyên nhanh chóng hét lớn lên

- Làm ơn... có ai... cứu...um...

Bọn họ thấy cô la lớn như vậy liền tiếp tục bịt miệng cô lại.

Ngay khi hai tên sắp xé bỏ váy trên người cô, ngay khi cô tưởng rằng cuộc đời cô sẽ chấm dứt, ngay khi cô tưởng rằng cả đời này Từ Lâm sẽ không cần cô nữa....

Thì...

Một cây gỗ khô đã ném ngay đến bả vai của một trong hai tên đó. Cả sáu tên đều tức giận quay đầu lại nhìn.

- Mày là thằng nào?

Ánh đèn mờ mờ từ đầu ngõ chiếu vào và rọi trúng gương mặt anh tuấn của Phạm Diệc. Anh nhìn thấy cô gái nhỏ đang bị giữ chặt trên tường, quần áo xộc xệch, đầu tóc rối bù, mặt đầy nước mắt; cô gái nhỏ mà anh luôn yêu thương và bảo vệ lại bị một đám cầm thú bất nạt và định cưỡng bạo!

Gương mặt sắc lạnh hàm hực sát khí của Phạm Diệc phản chiếu trong mắt của sáu tên kia. Loé lên một tia hy vọng cho Hàn Dĩ Xuyên.

Phạm Diệc cởi cúc áo ở cổ tay ra, từ từ xắn tay áo lên.

- Khi tao còn nói chuyện tử tế thì mau thả cô ấy ra! Nếu bọn mày dám đụng đến cô ấy dù chỉ là một cọng tóc, tao sẽ không để bọn mày được chết tử tế!

Tên đại ca bước lên trước mặt Phạm Diệc, lớn giọng hỏi

- Mày là thằng nào mà dám xỏ mũi vào chuyện của tao chứ?

Không đợi Phàm Diệc trả lời, gã liền hung hăng vung nắm đấm lên, nhắm ngay mặt anh mà tấn công, nhưng gã chưa được thực hiện ý định thì đã bị Phàm Diệc một tay chế trụ nắm đấm của gã, bẻ cánh tay gã ra sau; những tên còn lại thấy đại ca của mình bị hạ bệ thì lập tức nhào đến tấn công Phàm Diệc, hai tên bị anh đánh ngã ngay lập tức, một tên khác liền rút dao nhỏ trong túi ra, tiến thẳng tới phía sau Phàm Diệc.

Hàn Dĩ Xuyên đang ngồi xụi lơ dưới đất liền hét lớn lên

- Phàm Diệc, cẩn thận!

Nhờ có cô nhắc nhở mà Phàm Diệc đã kịp xoay người nhưng vẫn bị con dao cắt qua bả vai, anh dùng chân đá văng tên cầm dao rồi nhanh chóng hạ cả những tên còn lại.

Bọn họ dù bị thương nhưng vẫn cố sức bò dậy và chạy trốn.

Phàm Diệc phui tay, lạnh lùng quát

- Cút ngay cho tao, đừng bao giờ để tao thấy mặt bọn mày lần nào nữa!

Bọn chúng bỏ chạy tán loạn.

Phàm Diệc đi tới góc tường khác và nhặt áo khoác lên, sau đó mới bước tới chỗ Hàn Dĩ Xuyên, khom người xuống và khoác áo lên vai cô, nhẹ nhàng đỡ cô đứng lên, ân cần hỏi

- Tiểu Xuyên, không sao chứ?

Hàn Dĩ Xuyên ngược đôi mắt long lanh nước nhìn anh, giọng nhỏ đến đáng thương

- Phàm Diệc, cảm ơn anh....

Phàm Diệc dịu dàng lau nước mắt cho cô, một tay đặt qua sau lưng cô, nhẹ giọng nói

- Chúng ta đi thôi!

Hàn Dĩ Xuyên im lặng gật đầu, để Phàm Diệc dẫn cô đi.

Ngồi trong xe, Hàn Dĩ Xuyên liên tục lấy tay kéo áo khoác phía sau che hết cơ thể, bây giờ cô vẫn còn sợ hãi!

Phàm Diệc mở cửa xe đi vào, đưa cho cô một hộp sữa nóng, anh dịu dàng nói

- Uống vào sẽ giúp em bình tĩnh hơn!

Hàn Dĩ Xuyên nhận lấy hộp sữa, lại ngược nhìn anh.

- Cảm ơn anh!

Phàm Diệc mỉm cười rồi khởi động xe.

Vừa nãy rời khỏi nhà mẹ Hàn, anh đã lái xe đi vòng vòng quanh khu vực này, chỉ có những con hẻm là anh chưa xem qua, nên đã bỏ xe lại bên ngoài và đi bộ vào, lúc đi qua con hẻm kia, anh đột nhiên nghe được giọng của cô kêu cứu, tất cả dây thần kinh của anh đều trở nên căng thẳng, lồng ngực như bị ép chặt đến khi anh tận mắt nhìn thấy cô, anh chưa từng phản nộ như vậy!

Hàn Dĩ Xuyên vừa uống sữa vừa hỏi

- Tại sao anh biết em ở đó?

Phàm Diệc không có ý định che giấu nên nói thẳng

- Lúc này anh đã đến nhà bác gái tìm em, bác nói là em vừa rời khỏi, tự nhiên anh có linh cảm em đang ở gần đó nên mới đi tìm xung quanh.

Hàn Dĩ Xuyên dùng ánh mắt biết ơn cùng xúc động nhìn anh, nhẹ giọng nói

- Phàm Diệc, cảm ơn anh.....

Nếu hôm nay anh không đến thì thực sự cô đã xảy ra chuyện rồi, bị cưỡng bạo rồi cô có thể sống tiếp như chưa từng có chuyện gì?

Phàm Diệc chân thành nói

- Đừng nói cảm ơn anh suốt như vậy, cũng không cần phải hậu tạ anh, anh chỉ xin em một điều, đừng bao giờ đi một mình ở những nơi nguy hiểm nữa! Rốt cuộc thì em có mấy lá gan chứ? Lúc học trung học còn dám leo hàng rào vườn nhà người ta để hái trộm đào nữa!

Hàn Dĩ Xuyên đưa tay lau nước mắt, cô không ngờ anh lại nhắc đến chuyện cũ, vừa xúc động vừa buồn cười.

Phạm Diệc thấy cô cười nên tâm trạng cũng nhẹ nhõm hơn, tiếp tục kể nhiều câu chuyện vui cho cô nghe hơn.

Lúc sắp đến Đài Song Khê, Hàn Dĩ Xuyên mới nhớ ra điều gì đó, cô quay đầu nhìn Phạm Diệc rồi nhìn qua bãi vai bên kia của anh

- Phạm Diệc, vai của anh chảy rất nhiều máu, hay là chúng ta đến bệnh viện kiểm tra đi!

Phạm Diệc cười cười nhìn cô, thấy cô quan tâm đến vết thương của mình nên anh thật sự rất hạnh phúc.

- Lát nữa anh sẽ đến bệnh viện nhưng bây giờ em phải về nghỉ ngơi trước đã!, tinh thần của em cần được thư giãn!

Hàn Dĩ Xuyên cảm động nhìn anh, mỉm cười nói

- Phạm Diệc, anh là một người rất tốt!

Phạm Diệc biết cô định nói gì, anh không muốn nghe nên lấy từ túi quần ra một chiếc điện thoại và đưa cho cô

- Đây là điện thoại của em để quên ở nhà bác gái!

Hàn Dĩ Xuyên nhận lấy điện thoại, cười cười rồi cảm ơn anh.

Xe đã đến trước cổng Đài Song Khê.

Hàn Dĩ Xuyên hít thở sâu một hơi rồi nói với Phạm Diệc, có vẻ còn hơi do dự

- Phạm Diệc, em muốn nhờ anh che giấu chuyện hôm nay giúp em! Em không muốn để Từ Lâm biết chút xíu gì về chuyện vừa xảy ra!

Phạm Diệc có chút không hài lòng về yêu cầu này, anh nói

- Anh muốn biết lý do!

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi trả lời

- Em hiểu rõ con người anh ấy, Từ Lâm sẽ không giữ lại mạng cho đám người đó! Dù sao bọn họ cũng chưa làm gì em, anh đã dạy dỗ chúng đủ rồi, em không muốn Từ Lâm chỉ vì chuyện này mà giết hết chúng!

Phạm Diệc xót xa nhìn cô, gật đầu một cái

- Anh hiểu rồi, anh sẽ không để anh ta biết được!

Hàn Dĩ Xuyên cười rồi khẽ nói cảm ơn, tạm biệt anh rồi mở cửa đi ra. Đúng lúc ấy Phạm Diệc lại gọi cô lại.

- Dĩ Xuyên, anh vẫn sẽ đợi em! Em cứ đi con đường em đã chọn, nhưng hãy nhớ anh vẫn luôn ở phía sau lưng em, nếu em mệt mỏi, hãy quay đầu lại!

Đôi mắt đẹp của Hàn Dĩ Xuyên ươn ướt nước, cô không biết phải nói gì ngoài việc cảm ơn anh cả.

Đời này kiếp này cô đã nợ anh quá nhiều!

Phạm Diệc lái xe rời đi, Hàn Dĩ Xuyên còn đứng bên ngoài rất lâu mới đi vào trong biệt thự.

Cô không hề biết rằng toàn bộ những gì vừa diễn ra trước cổng đã bị Từ Lâm nhìn thấy, đứng cạnh cửa sổ trước ban công, gương mặt âm hàn cực kỳ lạnh khốc nhìn xuống, một tay hất bóp nát chiếc cốc thủy tinh trên tay rồi ném xuống sàn.

Hàn Dĩ Xuyên mở cửa phòng bước vào, vừa kinh ngạc vừa xúc động khi cô nhìn thấy bóng lưng của người đàn ông đang đứng bên cạnh cửa sổ, bước từng bước vào giữa phòng, cô gọi

- Lâm... anh về rồi...?

Từ Lâm từ từ xoay người lại, toàn thân toả ra sát khí nặng nề, gương mặt hệt như quỷ, lạnh lùng cất tiếng

- Vì tôi về sớm hơn dự định nên em sợ?

Hàn Dĩ Xuyên chẳng hiểu hắn đang nói gì cả, cô ngập ngừng nói

- Em có chút bất ngờ....

Từ Lâm cười nhạt, mắt phượng sắc lạnh dán chặt trên người Hàn Dĩ Xuyên, những dấu vết mờ ám trước ngực cô cùng chiếc váy xộc xệch, cộng với chiếc áo khoác tây trang bên ngoài không khỏi khiến lồng ngực hắn nhói lên, như bị rách toạc ra. Hắn từng bước tiến lại gần cô, giọng lạnh đến cực âm

- Tôi chỉ vừa ra khỏi nhà một ngày mà em đã không thể thiếu được đàn ông, Hàn Dĩ Xuyên, tôi thật sự không biết em đã lên giường với bao nhiêu gã rồi!

Hàn Dĩ Xuyên không thể tin nổi vào tai mình nữa, lắc đầu liên tục

- Lâm.. anh đang nói gì vậy?

Từ Lâm bị mất kiểm soát hoàn toàn, hắn thô bạo kéo cổ tay Hàn Dĩ Xuyên và ném cô xuống giường, cơ thể cường tráng lập tức áp lên trên, một tay kéo chiếc áo khoác nam kia giờ lên trước mặt cô, hừ lạnh

- Thật cảm động đấy!

Sau đó ném mạnh xuống giường, hai mắt vẫn tập trung trước ngực Hàn Dĩ Xuyên, hắn xé rách phần áo của cô rồi bóp chặt cầm cô, lạnh lùng hỏi

- Những dấu vết này là của Phạm Diệc hay Từ Thiên Tần?

Hàn Dĩ Xuyên thấy đầu mình cứ ong ong, cô không thể xác định được rốt cuộc Từ Lâm tại sao lại hành động như vậy nhưng vẫn khiến cô thấy sợ, hai tay chống lên ngực hắn muốn thoát

- Lâm.. em mệt lắm....!

Từ Lâm bóp chặt cầm của cô hơn, cơ hồ như muốn bóp nát nó ra thành từng mảnh vụn.

- Mệt? Cùng một lúc phục vụ hai người đàn ông mà không cảm thấy mệt, bây giờ chỉ phục vụ một mình tôi mà đã kêu mệt?

Hàn Dĩ Xuyên càng lúc càng nghĩ thấy mùi vị nguy hiểm xung quanh, cô mất kiên nhẫn nói

- Lâm... anh đừng nổi điên nữa!

Từ Lâm hừ lạnh lần nữa, ném cho cô một cái nhìn khinh miệt rồi đứng lên, đi tới bàn và lấy một sấp ảnh tới, ném xuống bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên, gương mặt cực kỳ hung ác

Bụp

- Khả năng câu dẫn đàn ông thật sự rất tốt! Hai người bọn họ và tôi, ai làm em sướng hơn?

Hàn Dĩ Xuyên chật vật ngồi dậy, hai tay vụng về cầm đóng ảnh đó lên xem.

Bụp

Cô thật sự không biết lại có người chụp những tấm ảnh này, toàn bộ là cảnh cô ở cùng Phạm Diệc và Từ Thiên Tần.

Có cảnh cô và Phạm Diệc đi dạo ở công viên, lúc hai người đi siêu thị, còn cả cảnh cô dụ Từ Thiên Tần đang say khướt vào nhà riêng của anh ta.

Tất cả các góc chụp đều rất chuẩn, khiến cho khung cảnh trong ảnh trở nên mờ ám.

Hồ hấp của Hàn Dĩ Xuyên thật sự không còn bình ổn được nữa, cô ngược mắt lên nhìn Từ Lâm.

- Lâm... anh nghe em nói, em và hai người họ thật sự không có gì cả!

Chát

- Câm miệng!

Vừa vung tay giáng một bạt tai xuống gò má Hàn Dĩ Xuyên xong, Từ Lâm liền quát lớn, tiếp tục đưa tay tháo carvat và ném lên giường; một tay hắn chống xuống giường rồi một tay giữ lấy một bên quai hàm của Hàn Dĩ Xuyên, thô bạo đặt một nụ hôn lên môi anh đào của cô, giống như là đang cắn mút, trừng phạt hơn là hôn.

Nước mắt từ khoé mắt của Hàn Dĩ Xuyên cũng đã trào ra liên tục, đua nhau chảy dài trên gò má, cô đưa tay chống lên ngực hắn như muốn tháo chạy.

Từ Lâm gần như bị kích thích thêm, hắn nhả đôi môi đã rách và sưng tấy của cô ra, dồn hết sự tập trung vào việc xé rách hết bộ váy xộc xệch trên người cô, đôi mắt chằm ngay một mảng đỏ hồng trên đùi cô, lửa giận càng tăng lên hùng hục, mảy kiếm nhú lại, mắt phượng giục giục, hô hấp dồn dập; hắn nhích người lên trên, bàn tay giờ lên rồi vung xuống rất nhanh.

Chát

- Tiện nhân!

Nụ cười lạnh lẽo như hàn băng, hắn lấy chiếc carvat bên cạnh tôi, một tay túm chặt tóc Hàn Dĩ Xuyên, kéo cô lên đầu giường.

Hàn Dĩ Xuyên vừa khóc vừa cầu xin, hai tay yếu ớt giữ lấy tay hắn

- Lâm... em xin anh.... đừng như vậy... đừng làm em sợ.....

Nhưng cô càng cầu xin thì Từ Lâm càng hung bạo hơn, hắn dùng sức kéo cô tới đầu giường, dùng carvat trói hai tay cô trên đó; sau đó bước xuống giường, cời bỏ thắt lưng rồi cầm nó trên tay, hai tay giật giật thắt lưng, tàn nhẫn phun ra mấy chữ

- Đi điếm, thích ra ngoài câu dẫn đàn ông như vậy, hôm nay tôi sẽ đánh gãy chân em để xem em ra ngoài như thế nào!

Vút

Đứt lòi, hắn liền vùng ngay chiếc thắt lưng xuống ngay bắp chân trắng nõn của Hàn Dĩ Xuyên, để lại một dấu dài và sâu, máu chảy ra từng giọt, từng đợt đánh xuống của chiếc thắt lưng bằng da không hề giảm nhẹ mà còn mạnh hơn.

Hàn Dĩ Xuyên sợ hãi vùng vẫy, cô dùng chút sức lực của mình để giật đứt chiếc carvat nhưng chỉ khiến cổ tay cô đau hơn, hai chân bị đánh đến đau rát, cô thu chân lại thì đòn roi lại rơi xuống bụng, chỉ đành nhẫn nhịn dụi chân ra cho hắn đánh; nước mắt giàn giụa, thảm thiết cầu xin

- Lâm... em xin anh... làm ơn... đừng đánh nữa... xin anh.....

Từ Lâm như ác ma không tìm phổi, liên tục vùng từng đòn roi xuống chân của Hàn Dĩ Xuyên, vừa đánh vừa mắng

Vút vút vút

- Dĩ Xuyên, cái gì tôi cũng cho em, tôi đối với em như vậy mà em vẫn chưa hài lòng?

Giây phút hắn nhận được những tấm hình kia, tim như bị bóp nghẹn, thực sự rất khó thở nên đã lập tức trở về Thượng Hải, những cuộc họp quan trọng đều cho dời lại, hắn thực sự hy vọng những bức ảnh kia chỉ là hiểu lầm, nhưng khi hắn vừa trở về, Hàn Dĩ Xuyên lại không ở nhà, cô về nhà cùng Phạm Diệc, và trên người còn có những dấu vết mờ ám kia, cô tưởng rằng hắn chưa về nhà nên mới ngang nhiên trở về với bộ dạng đó; tất cả, tất cả đã khẳng định rõ ràng

Cô thật sự xảy ra quan hệ với người đàn ông khác!

Hàn Dĩ Xuyên không còn sức kêu gào nữa, cô xụi lơ nằm một góc giường; hai tay vẫn đang bị trói chặt, cổ tay đã sưng đỏ và tróc da đến chảy máu, các ngón tay đều đã trắng bệch, tóc tai rối bù, che đi một nửa gương mặt; mặt mũi cô lâm lem nước mắt; quần áo trên người cũng đã bị cời sạch hoàn toàn....

Đánh được một lúc, đến khi hai chân Hàn Dĩ Xuyên chẳng còn chỗ nào lành lặn nữa, Từ Lâm mới đem chiếc thắt lưng trên tay vút sang một bên, thản nhiên cời bỏ hết quần áo trên người rồi leo lên giường, tàn nhẫn nói

- Không có hai chân thì tôi vẫn có cách khác chơi em!

Hàn Dĩ Xuyên lắc đầu như điên, liên tục lùi về phía sau, đau đớn la hét

- Khônggggg! Đừng lại gần đây!

Cô khóc như một đứa trẻ bị ba mẹ phạt, sợ hãi nhìn người đàn ông trước mặt, đau đớn không chỉ về thể xác mà còn về trái tim.

Người đàn ông mà cô đã yêu hết mình lại không hề tin cô, đến nửa câu, hắn cũng không tin!

Chỉ mới hôm qua hai người còn nói chuyện điện thoại, vậy mà bây giờ lại thành ra thế này.....

Từ Lâm như không nghe thấy những gì Hàn Dĩ Xuyên cầu xin, tiến tới trước mặt cô, nhẹ nhàng vén tóc cô ra khỏi gò má, vết máu trên khoé miệng cô hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn; cười lạnh một tiếng, hắn cúi đầu xuống liếm nhẹ lên vết máu đó rồi lại tiếp tục gặm cắn môi cô, hai tay kéo dãn hai chân cô ra, vừa đưa con cự long to lớn, nóng hôi của hắn vào nơi non mềm của cô, liền động mạnh thắt lưng.

- Aaaa!

Hai tay Từ Lâm tàn nhẫn xoa bóp, nhào nặn hai bên ngực Hàn Dĩ Xuyên, tạo ra những hình dạng khác nhau, lưu lại những dấu tay đỏ hồng.

Hàn Dĩ Xuyên kêu khóc không thành tiếng, chỉ có thể nức nở ở cổ họng.

Phía dưới hạ thân không ngừng luật động, Từ Lâm càng lúc càng thờ dốc nặng nề, tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng vào sâu hơn trong cơ thể Hàn Dĩ Xuyên, như muốn xé rách cơ thể cô.

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, Từ Lâm càng lúc càng điên cuồng, hắn không có ý định sẽ tha cho Hàn Dĩ Xuyên nhưng khi hắn vừa phóng ra một dòng tinh hoa nóng hổi, rót vào nơi sâu nhất của cô thì cô cũng kiệt sức và thiếp đi, hắn chỉ có thể nhẫn nhịn mà dừng lại.

(PS:Chap này ngược nhẹ thôi nha mấy bạn!)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Anh ấy không tin con

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 52: Anh ấy không tin con.

Khi Hàn Dĩ Xuyên tỉnh lại đã là giữa trưa, hai tay cô đã được Từ Lâm cời trói ra những máu tụ trên đó vẫn còn mặc dù các vết máu ở chỗ tróc da đã khô; cô chống hai tay đau nhức xuống giường, từ từ ngồi dậy; hạ thân đau đến muốn rách ra, hai chân đầy rẫy các vết máu dài và chần chịt, máu thấm từng giọt nhỏ xuống gra giường; ngay cả hít thở bây giờ cô cũng cảm thấy khó khăn, đau đớn trong tim lan ra cả toàn thân, cô nhìn sang bình hoa bên cạnh.

Không có mảnh giấy ghi chú như trước đây nữa!

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi để không gào thét thành tiếng, nước mắt cứ thi nhau chảy xuống....

Từ Lâm không cần cô nữa rồi!

Hắn vứt bỏ cô thật rồi...

Lau sạch nước mắt, cô xoay người đi, từ từ đặt hai chân xuống sàn, nhưng khi cô vừa nâng người đứng lên thì lập tức ngã xuống giường lại. Hai chân cô đúng là không thể đi nổi nữa!

Từ Lâm thật sự muốn đánh gãy chân cô!

Cắn chặt môi chịu đau, Hàn Dĩ Xuyên nhích người tới đầu giường, hai tay vịn lên tường mà bước từng bước vào phòng tắm.

Vì những vết thương trên người còn chưa lành nên Hàn Dĩ Xuyên phải mất đến hai tiếng mới có thể tắm xong, cô lại bám vịn vào tường mà trở lại giường, gian nan ngồi xuống.

Cô ngồi im lặng rất lâu trên giường, hai mắt cứ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, không hề chớp

" Còn đau không? "

" Em yêu tôi? "

" Nhớ tôi không? "

.....

Từng câu nói dịu dàng của Từ Lâm của Từ Lâm cứ quẩn quanh trong đầu cô. Cô nhớ rất rõ lần đầu tiên khi cô nói yêu hắn, hắn đã hài lòng thế nào. Khi đó dù hắn không đáp lại tình cảm của cô nhưng hắn vẫn không xem thường nó, nhưng hôm nay... mọi thứ đã khác!

Từ Lâm thật sự không cần cô nữa rồi, hắn vốn dĩ chẳng cần phải hao tâm tốn sức với cô như vậy, cũng chẳng cần phải để cô trong lòng, vì điều cơ bản nhất hắn đã không làm cho cô!

Từ Lâm, hắn không hề tin cô!

Nửa đêm cũng không tin...

Nước mắt mặn chát và nóng hổi lại chạy dọc xuống gò má Hàn Dĩ Xuyên, cô đưa tay với lấy điện thoại, mở danh bạ ra và chọn số của Từ Lâm, cô do dự rất lâu, rất muốn gọi điện cho hắn nhưng lại không đủ can đảm, sau lại quyết định gửi tin nhắn cho hắn.

" Lâm, em và Từ Thiên Tần hay Phạm Diệc đều không xảy ra những chuyện như anh nói "

Nhưng cô lại xoá hết dòng chữ đang ghi, tiếp tục ghi lại

" Lâm, tối nay anh có về không? Em có chuyện muốn nói với anh"

Lại tiếp tục xoá rồi ghi lại

" Lâm, em đau lắm.... "

Lần này cô hơi do dự nhưng vẫn chọn gửi đi, tin nhắn vừa được gửi đi thì Hàn Dĩ Xuyên đã đem điện thoại cất dưới gối, cô mệt mỏi lắm, cô đau lắm...

Bây giờ cô chẳng biết nói gì với Từ Lâm ngoài việc cô đang rất đau, trái tim bị bóp nát, thân thể cũng sắp tàn phế rồi!

Cốc cốc cốc

Tiếng gõ cửa lễ phép vang lên, Hàn Dĩ Xuyên yếu ớt nói

- Vào đi ạ!

Cửa phòng được đẩy vào, thím Vương và một người làm đang bụng khay thức ăn đi vào, bên cạnh họ còn có một cô gái nữa. Thím Vương kêu người làm đặt khay lên bàn rồi nói với Hàn Dĩ Xuyên

- Hàn tiểu thư, cô ăn chút gì đi! Còn đây là bác sĩ Tô, cô ấy đến để kiểm tra tình trạng sức khỏe cho cô!

Cô gái bên cạnh có mái tóc nâu nhạt dài đến lưng, gương mặt rất đáng yêu và xinh đẹp, trên người cô ấy khoác áo blouse trắng, cô gái chủ động bước lại gần Hàn Dĩ Xuyên, chìa bàn tay trắng nõn xinh xắn của mình ra, tươi cười

- Chào cô, tôi là Tô Hạ Nhiên, tân binh ở bệnh viện Heart!

Hàn Dĩ Xuyên ngượng ngùng bắt lấy tay cô gái đó, không hiểu sao cô rất thích nụ cười của cô gái này, đó là một sự ung dung tự tại, vô lo vô nghĩ, rất đáng để trân trọng.

Tô Hạ Nhiên thấy bệnh nhân của mình đầy thương tích thì không khỏi oán thán, cô cầm hộp dụng cụ y tế của mình đặt lên bàn rồi nói với thím Vương và người làm

- Hai người ra ngoài trước đi!

Thím Vương biết ý liền ra hiệu cho người làm cùng rời khỏi.

Tô Hạ Nhiên chuẩn bị những vật dụng cần thiết rồi ngồi xuống giường, xem xét những vết thương trên người Hàn Dĩ Xuyên; bắt đầu từ mặt, cổ, ngực, vai, tay, chân,... trong lòng thầm mắng tên biến thái đã khiến cô gái này trở thành như vậy.

- Cô là do anh ấy gọi đến?

Hàn Dĩ Xuyên nãy giờ im lặng đột nhiên hỏi một câu. Tô Hạ Nhiên vừa xử lý vết thương cho cô vừa trả lời

- Từ tiên sinh gọi bác sĩ Mẫn nhưng do anh ấy đột nhiên có ca mổ gấp nên mới giao cho tôi!

Hàn Dĩ Xuyên cười khổ gật đầu, im lặng và để Tô Hạ Nhiên xử lý vết thương.

Suốt quá trình, Tô Hạ Nhiên luôn quan sát kỹ cô gái bất hạnh này, thầm đánh giá trong lòng.

Trước khi ra về, cô có đưa một đơn thuốc cho Hàn Dĩ Xuyên, mỉm cười nói

- Vết thương cũng không nghiêm trọng lắm, cô nhớ bôi thuốc và uống thuốc đúng giờ là được! Sẽ không để lại sẹo đâu!

Dứt lời, cô chào tạm biệt, thu dọn đồ đạc và rời khỏi phòng.

Ra khỏi Đài Song Khê, Tô Hạ Nhiên lấy điện thoại ra và gọi cho Mẫn Quan

- Anh Mẫn Quan, anh nói xem thử Lâm ca có phải kẻ biến thái không đây? Đánh chị dâu đại nhân của em thành như vậy!

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói bồn chồn của Mẫn Quan

- Tiểu Nhiên, ai nói với em đó là chị dâu đại nhân chứ?

Tô Hạ Nhiên vừa nghe điện thoại vừa mở cửa vào trong xe

- Lâm ca mà tức giận thì chỉ có đánh cho đối phương chết đi hoặc tàn phế, chị dâu đại nhân của em không đến nỗi đó, chỉ cần vài ngày là chị ấy có thể đi

lại bình thường, nếu Lâm ca không yêu chị dâu thì sao có thể nhẹ tay như vậy chứ? Cho nên em kết luận đó sẽ là chị dâu đại nhân của em!

Mẫn Quan hét lên như ai đó đập phá đồ của mình

- Hoàng hậu của tôi ơi, những lời này em đừng bao giờ nói với Từ Lâm nếu không muốn anh hai em tống em đến Paris!

Tô Hạ Nhiên cúp máy, không thềm nghe đại thúc này giáo huấn nữa.

Vừa nãy khi nghe Mẫn Quan nói là sẽ đến Đài Song Khê xem tình trạng của cô gái được Từ Lâm bao nuôi, cô rất muốn xem mặt cô gái này nên đã xin Mẫn Quan cho đến đây; sau khi nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên, cô thực sự rất quý cô gái này!

Tô Hạ Nhiên hạ cửa kính xuống rồi lái xe đi thẳng

Cao ốc Đại Từ.

Phòng họp

Ngồi ở vị trí chủ tọa và nghe trưởng phòng các bộ phận trong công ty báo cáo các số liệu thống kê, Từ Lâm vừa nhìn lên màn hình lớn trước mặt vừa xem những tờ văn kiện trên bàn.

Trên đó là trưởng phòng kinh doanh đang báo cáo các chỉ số đạt được của công ty.

- Dự án mở rộng resort tại Đông Á năm ngoái, Đại Từ đã đầu tư vào đó một nguồn vốn khoảng hai ngàn đô, lợi nhuận thu được về lên đến chín mươi bảy phần trăm và vốn thất thoát ở giá trị âm.....

Từ Lâm đọc một lượt tập văn kiện trên bàn, ký duyệt rồi thản nhiên nói

- Tiếp tục đầu tư!

Trưởng phòng kinh doanh thở phào nhẹ nhõm, lén đưa tay lau mồ hôi trán rồi từ tốn trở về vị trí.

Tiếp theo là trưởng phòng tài chính kế toán, chuyên nghiệp báo cáo các số liệu vừa thống kê

- Các ngân hàng của Đại Từ trong năm qua đều đứng đầu nền tài chính của thế giới, lợi nhuận từ các loại hình dịch vụ tài chính lên đến chín mươi phần trăm, số lượng ngân hàng đóng cửa là không, các phiên dao dịch trên sàn chứng khoán ba tháng qua đều được tiến hành rất thuận lợi, lợi nhuận mang lại đạt chín mươi lăm phần trăm, tăng gấp hai lần so với năm trước.....

Từ Lâm vừa xem xét báo cáo trên bàn vừa nói.

- Sáp nhập hai ngân hàng ở Đài Bắc và Tokyo lại, tăng lợi nhuận lên chín mươi lăm phần trăm

Trưởng phòng tài chính kế toán nhanh chóng ghi chép lại và lui về chỗ.

Những trưởng phòng khác tiếp tục lên báo cáo.

Từ Lâm ngồi bên dưới đột nhiên xem đồng hồ trên tay, mày kiếm khẽ nhú, trong đầu lại hiện lên hình ảnh cô gái nhỏ đang khóc lóc cầu xin, bộ dạng cực kỳ đáng thương.

Phía bên trên, trưởng phòng nghiên cứu và phát triển đã báo cáo xong nhưng lại không thấy Tổng giám đốc đưa ra quyết định mà cứ ngồi im lặng, gương mặt lạnh lùng đến khó coi, ông ta tưởng số liệu báo cáo bị sai nên nhanh chóng gọi trợ lý lên để kiểm tra lại nhưng các số liệu đều rất chính xác, ông ta không khỏi vãi mồ hôi; những người khác ngồi trong phòng họp cũng bắt đầu lo sợ.

Từ Lâm đột nhiên đứng lên và lạnh lùng nói với Lisa

- Mang hết tất cả tài liệu báo cáo vào phòng làm việc của tôi, cuộc họp kết thúc!

Sau đó rời khỏi phòng họp trước bao nhiêu con mắt ngỡ ngàng, trợ lý Triết Liệt cũng đứng lên và đi theo.

Vừa ra khỏi phòng họp, Từ Lâm đã gọi điện thoại cho Mẫn Quan

- Thế nào rồi?

Mẫn Quan đùa cợt trả lời

- Không phải cậu định đánh chết cô ấy sao? Vẫn còn quan tâm!

Từ Lâm không vui quát nhẹ

- Đừng lo nhiều như vậy!

Mẫn Quan ồ một tiếng rồi nói

- Ok ok, đã kiểm tra rồi, vết thương không quá nghiêm trọng, chỉ cần bôi thuốc vài ngày là sẽ lành, không để lại sẹo dù chỉ là một vết nhỏ! Cậu nương tay có phải là vì yêu cô ấy?

Từ Lâm lạnh lùng nhả ra từng chữ

- Cô ta là do tớ mua bằng tiền, chừng nào tớ chưa chơi chán thì sẽ không để cô ta chết dễ dàng như vậy, còn to gan câu dẫn đàn ông, tớ đánh như vậy coi như cảnh cáo!

Mẫn Quan trầm tư hỏi

- Cậu không sợ sau này sẽ hối hận sao?

Từ Lâm lạnh lùng trả lời

- Làm tốt chuyện của cậu là được, những chuyện khác tốt nhất đừng quan tâm!

Dứt lời, nốt phượng hẹp dài lộ ra tia chết chóc, gương mặt lạnh khốc không một chút hơi ấm. Hắn vẫn không quên Hàn Di Xuyên đã làm những gì phía sau lưng hắn. Hắn sẽ không bao giờ tha thứ cho cô lần nữa!

Cầm điện thoại lên kiểm tra, Từ Lâm nhú chặt lông mày, mở tin nhắn mới ra đọc.

Là của Hàn Di Xuyên.

" Lâm, em đau lắm... "

Lòng ngực nặng nề nhưng cứ nghĩ đến những hình ảnh thân mật giữ cô và Phạm Diệc hoặc Từ Thiên Tần, thậm chí cô còn lên giường với bọn họ; lửa hận trong lòng hắn không cách nào dập tắt!

Thím Vương phải hâm nóng lại đồ ăn cho Hàn Di Xuyên mới đem tới dứt cho cô ăn.

- Di Xuyên, sao lại thành ra thế này chứ?

Hàn Di Xuyên vẫn không ngừng khóc, đôi mắt ngân ngấn nước không có tiêu cự cứ hướng về một phía, miệng thì ngoan ngoãn mở ra để nhận từng thìa cháo mà thím Vương dứt cho.

Sau khi ăn hết cháo, thím Vương lại cẩn thận lau sạch khoé miệng cho Hàn Di Xuyên, thấy cô vẫn im lặng không nói gì, giữ nguyên một tư thế ngồi, bà không kìm được mà rơi lệ.

- Di Xuyên, cháu nói gì đi được không?

Hàn Di Xuyên nhẹ nhàng quay đầu lại, ngược đôi mắt đầy nước nhìn thím Vương, cô ghen ngào cất tiếng

- Tại sao anh ấy không tin con.....?

Thím Vương đau lòng lau nước mắt cho cô, an ủi

- Di Xuyên, thiếu gia chỉ là nhất thời nổi giận thôi, đợi cậu ấy về rồi hai người cùng nhau nói chuyện.

Hàn Di Xuyên không kìm nén nữa, cô oà khóc lên

- Anh ấy không tin con.... anh ấy càng không yêu con.....

Thím Vương nhìn cô khóc cũng khóc theo, dịu dàng ôm cô để an ủi như một người mẹ đối với đứa con gái vừa sa ngã.

- Di Xuyên, sẽ ổn cả thôi!

Tiếng khóc thê lương của Hàn Di Xuyên vang khắp phòng như muốn xé rách ruột gan của người khác.

Cô chưa từng thấy đau đớn và suy sụp như lúc này.

Cô phải làm gì đây? Làm gì để Từ Lâm có thể tin cô?

Sau giờ cơm tối, Từ Lâm mới trở về, hẩn đi thẳng lên phòng ngủ. Không nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên trên giường nên hẩn chắc chắn cô đang ở trong phòng tắm, cười lạnh một tiếng, hẩn cởi áo khoác và carvat ném lên giường rồi lấy chìa khóa phòng tắm và thản nhiên mở cửa vào trong.

Hàn Dĩ Xuyên vừa tắm xong, cũng đã mặc đồ ngủ vào, đột nhiên cửa phòng tắm bị đẩy ra và cổ tay còn đau nhức bị một lực lớn kéo ra khỏi phòng tắm. Cô sợ hãi cầu xin

- Lâm... xin anh bỏ tay ra... anh làm em đau....

Từ Lâm lôi cô gái nhỏ bé, yếu ớt như một trận lốc xoáy, thô bạo ném cô lên giường, sau đó chống một tay xuống giường, tay kia cời nhanh mấy cúc áo sơ-mi rồi quay xuống bóp chặt cằm của Hàn Dĩ Xuyên, gương mặt cực kỳ hung ác, giọng lạnh lẽo hỏi

- Bị tôi đánh nên em cảm thấy ảm ức? Dĩ Xuyên của tôi, tôi đã nói là sẽ cho em mọi thứ, ngoại trừ việc phản bội tôi!.

Hàn Dĩ Xuyên uất ức đến nhoà lệ, cô gồng cổ lên cãi

- Em không có phản bội anh!

Chát

- Còn ngoan cô không thừa nhận?

Hẩn giáng một bạt tai xuống gò má Hàn Dĩ Xuyên rồi tiếp tục bóp chặt cằm của cô. Ánh mắt sắc lạnh như muốn giết chết cô ngay lập tức.

Có lẽ Hàn Dĩ Xuyên không biết điện thoại của cô đã bị Từ Lâm đặt thiết bị nghe lén, lúc chiều cô đã nhận điện thoại của Phạm Diệc, hai người đã nói chuyện rất lâu, Hàn Dĩ Xuyên còn giấu anh tình trạng hiện giờ của cô nhưng anh vẫn có thể biết được cô sống chẳng vui vẻ gì, anh đã bảo cô cùng nhau bỏ trốn, cô đã do dự, câu trả lời lại khá mơ hồ.

Nghe hết cuộc điện thoại của hai người, Từ Lâm hận không thể một tay bóp chết Phạm Diệc và trói Hàn Dĩ Xuyên lại.

Cô đã do dự.

Cô do dự nghĩ là cô đang dần muốn rời khỏi hẩn!

Mẹ nó, nằm mơ đi!

Cho dù có bẻ gãy hết tay chân của Hàn Dĩ Xuyên, dùng dây xích trói cô cả đời thì Từ Lâm cũng sẽ không để cô rời khỏi hẩn, cô vĩnh viễn là người của hẩn!

Hàn Dĩ Xuyên vừa khóc vừa trả lời

- Lâm... em không có....

Từ Lâm không còn đủ tỉnh táo để nghe cô nói nữa, hẩn ngồi dậy và cời bỏ một nửa thắt lưng, kéo khóa quần và giải phóng con cự long hùng dũng đứng bên trong; nụ cười lạnh khốc, hẩn dùng một tay túm tóc của Hàn Dĩ Xuyên, kéo cô ngồi dậy rồi áp khuôn mặt cô đến gần hạ thân mình, lạnh lùng ra lệnh

- Ngâm vào!

Hàn Dĩ Xuyên sợ hãi đến giàn giụa nước mắt, cô rất sợ Từ Lâm như vậy, chỉ cần hẩn bị kích động thì sẽ lập tức biến cô thành đồ chơi tình dục của hẩn. Cô uất ức hỏi

- Lâm... rốt cuộc thì em đã làm gì khiến anh không vui....?

Từ Lâm túm chặt tóc cô hơn, không do dự gì mà nói

- Giả vờ thanh cao là cách em dụ dỗ đàn ông lên giường?

Hàn Dĩ Xuyên ước gì ngay lúc này cô bị điếc để không còn phải nghe những lời nhục mạ từ chính miệng của Từ Lâm nữa, cô thật sự không chịu nổi!

Thấy cô kiên quyết không nghe lời, Từ Lâm liền một tay bóp chặt hàm dưới của cô, ép cô phải mở miệng rồi đẩy con cự long đã sớm trưởng to của mình vào khoang miệng cô, điên cuồng lượt động.

Sau gáy và trước hàm của Hàn Dĩ Xuyên đều bị giữ chặt, cô phải tiếp nhận dị vật to lớn, cứng nhắc và nóng hổi đi sâu vào trong cổ họng.

Động tác ra vào trong khoang miệng nhỏ của cô càng lúc càng nhanh, Từ Lâm càng lúc càng thờ dốc nặng nề, hẩn gầm lên một tiếng rồi phóng hết tất cả

vào trong cổ họng và khoang miệng Hàn Dĩ Xuyên...

Khụ khụ khụ

Hàn Dĩ Xuyên vừa được buông lỏng đã lập tức che miệng nôn khan, cô không chịu được mùi vị tanh nồng trong miệng.

Từ Lâm đưa tay giữ chặt cằm cô, khàn giọng ra lệnh

- Ngoan... nuốt hết vào!.

Hàn Dĩ Xuyên vừa khóc vừa nhẫn nhịn nuốt toàn bộ tinh dịch trong miệng vào, cô đưa tay chặn ở cổ họng để ngăn chặn cảm giác buồn nôn lần nữa. Ngược đời mắt đáng thương nhìn hắn, cô yếu ớt hỏi

- Nếu anh đã xong rồi thì em có thể đi ngủ chưa?

Từ Lâm nhếch môi cười, nụ cười thập phần châm biếm, hắn ghé sát gương mặt tuấn mỹ vào mặt cô, lạnh lùng nói

- Dĩ Xuyên của tôi, đây mới chỉ là món khai vị!

Hàn Dĩ Xuyên bị hắn tra tấn đến sắp phát điên rồi, cô thật sự không còn sức để tiếp tục nữa.

Từ Lâm lại không quan tâm cô đang cảm thấy thế nào, đề cô nằm xuống giường, bắt đầu hôn liếm từ gò má xuống cổ, vai, xương quai xanh, ngực.

Xoạc

Tay thì xé rách bộ váy ngủ trên người Hàn Dĩ Xuyên, môi lưỡi lại di chuyển ngược lên lại, hôn mút, triền miên day dứt cùng môi lưỡi cô.

Cả quá trình, Hàn Dĩ Xuyên chỉ nằm im lặng, không hề giãy giụa cũng không ngêngh đón, cô chỉ biết dùng nước mắt để nói lên tâm trạng hiện giờ.

Từ Lâm nhả môi cô ra, bàn tay ấm nóng áp vào quai hàm của cô, lạnh nhạt nói

- Em khóc cho ai xem chứ?

Hắn tiếp tục hôn dọc xuống dưới, nhưng nhận thấy cô vẫn tiếp tục bất động nên một cảm giác bức bối xông lên tận các tế bào não, hắn vừa quát vừa đứng lên

- Mẹ nó, như con cá chết!

Sau đó chỉnh sửa lại quần áo, ném cho cô một cái nhìn lạnh lẽo rồi cầm áo khoác đi ra khỏi phòng.

Rầm

Cửa phòng bị một lực lớn đẩy ra rồi lại đóng sầm trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, cô từ từ ngồi dậy, kéo chăn che lên người, nước mắt vẫn không ngừng rơi, nhìn về cánh cửa đã khép lại, cô nức nở hỏi trong vô vọng.

- Lâm... tại sao anh không tin em...?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Phá bỏ cái thai!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 53: Phá bỏ cái thai!

Trong phòng bar hạng sang, rượu đế đầy trên bàn, Từ Lâm ngồi một mình mà uống hết ly này đến ly khác, trong đầu hắn không khỏi hiện lên gương mặt xinh đẹp như thiên sứ của Hàn Dĩ Xuyên, lúc cô e thẹn, lúc cô tươi cười, còn cả lúc cô sợ hãi, lúc cô khóc.....

Uống hết rượu trong ly, hắn tức giận hừng hực, ném mạnh chiếc ly không lên tường, găm lên rất lớn

- Rốt cuộc tại sao em lại phản bội tôi?

Hắn thực sự muốn bỏ mặc cô, muốn vứt bỏ cô nhưng lại không thể nào làm được, muốn giữ chặt cô bên mình nhưng hắn không thể nào thay đổi được sự thật rằng cô đã từng nằm dưới thân của một gã đàn ông khác; nhưng chỉ nghĩ đến việc cô muốn rời khỏi hắn, hắn chỉ muốn trói chặt cô bên mình; hành hạ cô, khiến cô sống dở chết dở, nhìn cô thống khổ, lồng ngực hắn cực kỳ khó chịu.....

Hàn Dĩ Xuyên, cô khiến hắn cảm thấy khó chịu!

Cái cảm giác chết tiệt này rốt cuộc là thế nào chứ? Hắn chưa từng cảm thấy rối tung lên như vậy!

Nhưng,

Đau đớn vẫn nhiều hơn hạnh phúc!

Đến cuối cùng cô vẫn không thể cho hắn cảm giác hạnh phúc.....

Nhìn vết sẹo trên mu bàn tay, nơi ngực trái của hắn lại đau lên âm ỉ.

- Hàn Dĩ Xuyên, tôi đối với em chưa đủ tốt sao?

Hắn lại tiếp tục đập thêm một chai whiskey nữa, tiếng vỡ ầm ầm làm cho cửa phòng bar đột nhiên bị mở ra và một người đàn ông đi vào.

Anh ta cười cười, mặc cho những mảnh thủy tinh rơi khắp nơi vẫn ngồi xuống bên cạnh Từ Lâm.

- Nghe nói cậu bị cảm sùng!

Từ Lâm lười biếng nhìn anh ta, vẫn tiếp tục uống rượu.

Người đàn ông đó dành lấy chai rượu và tự rót cho mình một ly

- Quen cậu lâu như vậy, đây là lần đầu tiên tớ thấy cậu buồn bực vì phụ nữ đấy! Phụ nữ cậu đâu có thiếu, việc gì phải ngồi đây làm khổ bản thân như vậy?

Từ Lâm giật lại chai rượu rồi rót thêm một ly, ngửa cổ uống sạch

- Cậu biến đi!

Người đàn ông cười nắc nẻ, vỗ vỗ vai Từ Lâm rồi nói

- Bộ dạng của cậu bây giờ rất giống kẻ thất tình đấy! Làm ơn đi, cậu muốn đập thì cũng đừng đập quán của tớ chứ!

Từ Lâm chẳng thèm để ý đến anh ta, tiếp tục uống rượu.

Người đàn ông không nhịn được cái kiểu tự biên tự diễn này nữa, anh ta lại nói thêm.

- Rốt cuộc cô gái đó có gì hay mà cậu phải khổ tâm vậy chứ? Chơi chán rồi thì vứt đi! Cũng đâu phải thánh nữ gì, hay là cậu động lòng rồi?

Tạch

Từ Lâm đặt mạnh ly rượu xuống bàn, lạnh lùng quát

- Tô Vận!

Người đàn ông này chính là Tô Vận, Tổng giám đốc Tô thị và cũng là bạn thân của Từ Lâm.

Nhìn thấy gương mặt như đại la sát của Từ Lâm, Tô Vận cười cười, uống một ngụm rượu và tạm thời im lặng, nhưng được một lúc, anh ta lại choàng tay qua vai Từ Lâm, cười lưu manh hỏi

- Lâm, có phải cậu yêu cô gái đó rồi không?

Từ Lâm hơi chần chừ vì câu hỏi này, hắn đột nhiên trở nên khàn khàn, các tế bào thần kinh cũng hoạt động rất nhanh, tim thì nhảy dựng lên, nhưng cuối cùng hắn lại lựa chọn trầm mặc, kéo tay Tô Vận ra, thờ ơ nói

- Đây là chuyện của tớ!

Tô Vận gật gật đầu rồi im lặng uống rượu, thỉnh thoảng cũng liếc nhìn biểu cảm trên mặt Từ Lâm, gương mặt lạnh băng đó hình như có chút chột dạ!

Đã mấy ngày trôi qua, thuốc mà Tô Hạ Nhiên đưa đúng là có hiệu quả rất tốt, những vết thương trên người Hàn Dĩ Xuyên đã dần mờ đi rất nhiều, hai

chân cũng đã đi lại được bình thường; vừa sáng sớm cô đã thức dậy, tắm rửa xong thì đi xuống phòng bếp.

Vừa bước xuống chân cầu thang, Hàn Dĩ Xuyên đã nhìn thấy Từ Lâm ngồi trước bàn ăn, hần vẫn như trước đây, một thân tây trang chỉnh tề, trên tay thì cầm tờ báo kinh tế, trước mặt là một tách cà phê.

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi, sợ hãi bước tới bàn ăn, nhưng khi cô vừa ngồi xuống thì Từ Lâm liền đứng lên, hần cài lại cúc áo khoác rồi đi ra khỏi phòng ăn. Hàn Dĩ Xuyên thật sự không ngờ rằng hần lại chán ghét cô như vậy, bây giờ thì cô đã hoàn toàn trở thành công cụ phát tiết của hần rồi; những ngày qua hần thường về nhà rất muộn, về đến phòng là bắt cô hầu hạ hần ngay, chỉ cần hần giải quyết xong dục vọng của mình thì sẽ không thèm ngó ngang đến cô nữa, cô không biết hần rời đi ngay hay là ngủ bên cạnh cô đến sáng, điều cô biết là mỗi sáng vị trí bên cạnh đã không còn ai, hần cũng không để lại giấy nhắn cho cô, càng không có chuyện hần sẽ ở nhà vào buổi sáng.

Nghĩ đến đây, một cổ chua xót cứ dâng lên trong lòng Hàn Dĩ Xuyên, cô cố gắng kìm nén để không khóc.

Người làm đứng bên cạnh nhìn thấy Từ Lâm quên xách theo cặp nên vội cầm lên và định đuổi theo thì Hàn Dĩ Xuyên đã đến lấy

- Để tôi!

Cô cầm theo cặp xách và đuổi theo Từ Lâm đến cửa lớn.

- Lâm.. cặp của anh..!

Hàn Dĩ Xuyên chặn trước mặt hần và cúi đầu, hai tay cầm cặp xách đưa cho hần. Từ Lâm nhận lấy cặp rồi lạnh lùng nhìn cô; cô ngẩng đầu lên và ngay lập tức hiểu ra, rụt rè nhích sang trái vài bước để nhường đường cho Từ Lâm.

Từ Lâm sai bước thẳng ra khỏi nhà rồi ngồi vào trong xe, không một cái ngoái nhìn lại phía sau.

Cô nhìn theo chiếc xe đã ra khỏi Đài Song Khê, không khỏi nở một nụ cười tự giễu.

Người đàn ông mà cô yêu bằng cả sinh mệnh và cả thanh xuân, hần sẽ mãi mãi không yêu cô!

Đoạn tình cảm này chỉ một mình cô bước liệu có quá gian nan?

Những ngày tiếp theo, Hàn Dĩ Xuyên không còn ngồi thờ thẩn một mình trong phòng để khóc nữa, cô thấy rất mệt, hể cứ nằm xuống giường là ngủ ngay, có lẽ vì khóc nhiều rồi, nghĩ nhiều rồi nên cô phải nghỉ ngơi thôi!

Mỗi tối Từ Lâm về nhà thì chỉ thấy cô gái nhỏ đang nằm trên giường ngủ như chết, gọi cô cũng lười biếng dậy, có lúc hần hằm hực nằm vào vị trí của mình mà ngủ một giấc, lúc thì hần bỏ sang phòng sách làm việc đến sáng, không thì lại ra ngoài cả đêm. Hàn Dĩ Xuyên rất muốn quan tâm nhưng cô chẳng còn chút sức lực nào cả, thân thể mệt mỏi đến rã rời.

Sáng sớm khi cô tỉnh dậy, nhếch nhác đi vào phòng tắm, trong lúc tắm rửa thì chợt nhớ ra kỳ sinh lý của mình tháng này vẫn chưa tới, lại nhớ đến những ngày qua toàn thân nhức mỏi, ngủ từ sáng đến trưa, hai mắt cô mở to đến sáng trưng, vội vàng mặc quần áo vào và chạy ra khỏi phòng tắm.

Tìm hết tất cả các ngăn kéo rồi lại đến túi xách của mình, cuối cùng cũng tìm ra được một cây que thử thai.

Lần trước cùng trưởng phòng Ninh đến bệnh viện kiểm tra dạ dày, cô tình cờ nhìn thấy ở trước phòng khoa sản có bán một loại que thử thai bẻ ngoài trông rất đẹp, lại nhớ đến thân phận là tình nhân của mình nên Hàn Dĩ Xuyên đã mua một cây để vào túi. Không ngờ hôm nay cô thật sự dùng đến nó!

Cầm cây que thử thai chạy vào phòng vệ sinh lần nữa, đi đi lại lại trong phòng vệ sinh rồi cứ liên tục nhìn đồng hồ, môi gần như đã bị cô cắn đến sưng, tim cũng đập rất nhanh, cảm giác hồi hộp hơn cả khi thi tốt nghiệp.

Đúng năm phút.

Hàn Dĩ Xuyên vội hơn cả xem bảng điểm, cô cầm cây que thử thai lên và nhìn kết quả hiện thị trên đó.

Hai vạch!

Hàn Dĩ Xuyên không khỏi kích động, cô hạnh phúc đến bật khóc.

Một tay che miệng, vừa cười vừa khóc, một tay cầm chiếc que thử thai giơ trước mắt để nhìn đi nhìn lại nhiều lần.

Cô thực sự có thai!

Cô thực sự đã có thai với Từ Lâm!

Để chiếc que thử thai xuống và đặt tay lên bụng dưới, Hàn Dĩ Xuyên nở nụ cười ngọt ngào cùng hạnh phúc.

Ở đây đang tồn tại một sinh linh nhỏ bé giữa cô và Từ Lâm, đó là giọt máu của Từ Lâm!

Trở lại phòng ngủ, Hàn Dĩ Xuyên không che giấu được cảm giác vui mừng cùng hạnh phúc, cô cứ nhảy chân sáo qua lại khắp phòng, dường như tất cả những đau buồn mấy ngày trước mà Từ Lâm đối với cô đều đã bị cô quên sạch hết, bây giờ cô chỉ hy vọng hấn nhanh chóng trở về để cô báo tin này với hấn!

Cầm điện thoại lên rồi gọi cho Từ Lâm, khi giọng nói lạnh lùng của hấn từ đầu dây bên kia vang lên, Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu trở nên khẩn trương

- Nói!

Hàn Dĩ Xuyên hơi rụt rè, rất lâu mới có thể nói

- Lâm... tôi nay anh về sớm được không? Em.. em có chuyện muốn nói.....

Từ Lâm vẫn dùng giọng điệu lạnh nhạt trả lời cô

- Tôi biết rồi!

Sau đó liền cúp máy, nhưng Hàn Dĩ Xuyên không hề để bụng đến thái độ thờ ơ này của hấn, cô tin chắc chắn sau khi Từ Lâm biết tin cô mang thai thì hấn sẽ thay đổi thái độ, sẽ quan tâm và chăm sóc tốt cho cô và con.

Đội mãi cũng đã đến giờ ăn tối, Hàn Dĩ Xuyên dùng bữa tối xong thì Từ Lâm đã về nhà, hấn lạnh lùng nhìn cô, không đi thẳng lên phòng mà trực tiếp ngồi xuống bàn ăn, hỏi

- Có chuyện gì?

Hàn Dĩ Xuyên kéo ghế bước ra và đi tới đứng bên cạnh hấn, cô cắn cắn môi rồi run tay lấy từ trong túi áo ra một chiếc que thử thai, đưa tới trước mặt Từ Lâm, tim cô đập cực nhanh, vô cùng khẩn trương, rụt rè nói.

- Lâm, em có thai rồi!

Một câu nói của cô thật sự như một quả bom nổ giữ hoà bình, làm tất cả người làm cùng thím Vương hết sức chấn động.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn đang chờ đợi phản ứng của Từ Lâm, trong lòng đang rất vui vẻ.

Từ Lâm cũng bị tin tức này làm cho kinh động một phen, hấn đưa tay lấy chiếc que thử thai trên tay Hàn Dĩ Xuyên. Kết quả hiện thị trên đó như con dao nhọn đâm sâu vào tim hấn, rí máu không ngừng.

Quả nhiên!

Cô đã mang thai với Phạm Diệc hoặc Từ Thiên Tàn!

Đang muốn hấn nuôi con cho kẻ khác!

Nằm mơ đi!

Ném chiếc que thử lên bàn, Từ Lâm cười lạnh rồi nhẹ nhàng nói

- Phá!

Đầu Hàn Dĩ Xuyên ong lên một tiếng, cô không thể tin nổi vào tai mình nữa, một chữ cũng không thể nói ra, cả người cô nhất thời hoá đá, thật lâu sau mới có thể tìm lại được giọng nói của mình.

- Lâm.. anh đang đùa với em có phải không?

Từ Lâm đứng lên và bước ra khỏi bàn ăn, lạnh lùng trả lời

- Em thấy tôi giống đang nói đùa?

Hồ hấp của Hàn Dĩ Xuyên không còn bình ổn nữa, đôi mắt cô trở nên vô hồn, giọng yếu ớt đến khó tin

- Lâm... em không tin! Em không nghe anh nói gì cả.....

Từ Lâm lạnh nhạt nhìn cô, thờ ơ nói

- Không nghe rõ? Vậy thì tôi nói lại lần nữa, phá bỏ cái thai đó ngay cho tôi!

Hàn Dĩ Xuyên không thể tin nổi mà nhìn hấn, đôi mắt cô ngấn lệ, không giữ được mà rơi xuống gò má liên tục.

Từ Lâm, hấn muốn giết con mình!

Cô làm rồi!

Cô đã hoàn toàn sai lầm rồi!

Cô đã tin rằng nếu hấn biết tin cô mang thai thì hấn cũng sẽ vui mừng, cũng sẽ hạnh phúc vì sắp được làm cha!

Hấn sẽ không lạnh nhạt với cô nữa.

Cô tin quan hệ của hai người sẽ trở về được như trước nếu có thêm cục cưng.

Nhưng...

Cô đã quá ngốc nghếch, quá ngây thơ!

Hấn nhẫn tâm bắt cô giết cục cưng....

Một chữ ngắn gọn từ miệng hấn nhả ra rất nhẹ nhàng nhưng lại như tảng đá cực lớn chìm trái tim cô xuống tận đáy sâu của vực thẳm.

Cô ngược nhìn hấn qua một màn nước dày, vô lực hỏi

- Tại sao.....

Từ Lâm lại ném cho cô cái nhìn lạnh lùng, tàn nhẫn phun ra mấy chữ

- Bởi vì nó không phải con của tôi! Rốt cuộc thì đó là nghiệt chủng của Từ Thiên Tần hay Phàm Diệc, tôi không biết!

Hàn Dĩ Xuyên bị câu nói không chút nhân tính của Từ Lâm làm cho mất khống chế hoàn toàn, cô hét lên

- Từ Lâm! Anh điên rồi, nó là con của anh đấy!

Từ Lâm hừ lạnh, ánh mắt cực kỳ hung ác mà đi tới gần Hàn Dĩ Xuyên, bóp chặt cằm cô, không chút thương tiếc mà nói

- Để tôi nuôi con cho em thì em nói gì mà chẳng được! Phá bỏ ngay lập tức!

Rồi mạnh tay đẩy cô lùi về phía sau, dứt khoát xoay người và sải bước ra khỏi phòng ăn.

Hàn Dĩ Xuyên khóc như điên, cô gào lên trong đau đớn, gào đến khản cả cổ họng

- Em không phá! Em không muốn bỏ con! Lâm, em xin anh....

Cô đau đớn ôm lấy ngực trái rồi ngã ngồi xuống sàn, nước mắt không ngừng tuôn rơi, cô vừa nức nở vừa đưa tay chạm vào bụng dưới, giữ nguyên một tư thế ngồi.

Thím Vương này giờ chứng kiến toàn bộ sự việc, hai mắt cũng rơm rớm nước mắt, bà bước lại gần Hàn Dĩ Xuyên, cúi xuống ôm cô vào lòng, xót xa an ủi

- Dĩ Xuyên, đừng ngồi dưới sàn, sẽ bị cảm lạnh đấy, không tốt cho đứa bé đâu, chúng ta lên phòng đã nào!

Hàn Dĩ Xuyên vừa khóc vừa đặt tay tại bụng, cô yếu ớt hỏi

- Tại sao đến cả cục cưng anh ấy cũng không cần?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đứa bé vô tội!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 54: Đưa bé vô tội!

Từ lúc được thím Vương diu lên phòng, Hàn Dĩ Xuyên cứ ngồi im lặng trên giường, thủy chung với một tư thế, trên mặt thì nước mắt không ngừng lăn xuống. Tay vẫn đặt mãi trên bụng dưới.

Cô phải làm sao bây giờ?

Cục cưng của cô phải làm sao đây?

Từ Lâm không cần hai mẹ con cô, hần muốn cô bỏ cục cưng...

Đây đều là sự thật sao?

Chỉ trong một giờ mà thế giới trước mắt cô đã hoàn toàn đổ sập xuống.

Cô phải một mình chống chọi với nó như thế nào đây?

Cạch

Cửa phòng được mở ra, Từ Lâm mang theo một luồng khí lạnh bước vào, trên tay hần là một gói nhỏ màu đen; thoáng liếc nhìn cô gái nhỏ đang khóc cạn nước mắt trên giường, gương mặt hần càng trở nên u ám hơn bao giờ hết. Đem gói đồ trong tay đặt lên bàn rồi rót một cốc nước, Từ Lâm lấy từ trong gói màu đen ra một gói thuốc bột rồi xé ra, đổ hết gói thuốc vào trong cốc nước, cầm chiếc cốc lên và lắc đều, hần bước lại giường, đưa cốc nước đã bỏ thuốc cho Hàn Dĩ Xuyên

- Uống hết!

Hàn Dĩ Xuyên ngẩng đầu lên nhìn hần rồi lại nhìn xuống cốc nước có màu vàng đục trên tay hần, cảm giác kinh sợ xông lên tận não, cô không ngốc, cô biết rõ hần đã bỏ thuốc gì vào đó. Sự hãi lùi về sau, lắc đầu như kẻ mất trí, cô vừa khóc vừa nói

- Em không uống!

Từ Lâm nhú mày không vui, hần đặt cốc nước lên chiếc bàn bên cạnh đầu giường rồi đi tới kéo cổ tay Hàn Dĩ Xuyên lại.

- Dám phản kháng?

Hàn Dĩ Xuyên dùng hết sức vùng vẫy, một tay che lên bụng để bảo vệ cục cưng, một tay thì đang cố gắng thoát khỏi bàn tay gọng kìm của Từ Lâm, cô gào thét trong nước mắt

- Từ Lâm... anh bỏ em ra... em không uống!

Từ Lâm rất dễ dàng chế ngự được cô, hần dùng chân giữ chặt hai tay Hàn Dĩ Xuyên, một tay bóp chặt hai bên quai hàm của cô, ép cô mở miệng, tay kia cầm cốc nước lúc này, chuẩn bị đổ hết vào miệng Hàn Dĩ Xuyên. Cô giãy giụa kịch liệt, nhất quyết không thỏa hiệp

- Từ Lâm, anh bỏ em ra, anh điên rồi, sao anh có thể giết con ruột của mình....

Nước vừa đổ vừa rơi ra hết giường vì Hàn Dĩ Xuyên cứ hết lắc đầu rồi lại cố gắng ngậm miệng, nước rơi khắp mặt cô nhưng chưa có giọt nào vào đến cổ họng cô cả, tay chân đá lên lung tung, cuối cùng cô đã có thể đẩy Từ Lâm sang một bên, liều mạng chạy vào trong phòng tắm và khoá ngay cửa lại.

Từ Lâm chạy đến phòng tắm thì đã không kịp, hần bực tức đá mạnh vào cửa, hung hăng mắng

- Con mẹ nó, em thích sinh con cho thằng khác như vậy sao?

Dứt lời, hần đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Rầm

Cửa phòng ngủ đã đóng sầm lại, Hàn Dĩ Xuyên ngồi trong phòng tắm biết Từ Lâm đã rời khỏi, lúc này cô mới buông lỏng cảnh giác.

Một tay đặt lên bụng, cô thì thầm trong nước mắt

- Cục cưng, lúc này con sợ lắm phải không? Đừng sợ, mẹ ở đây, mẹ sẽ không để ai làm hại cục cưng cả!

Từ Lâm mang bộ mặt hùng hực sát khí đi ra khỏi nhà, thím Vương lên chạy theo để xem, đợi khi hần đã rời khỏi Đài Song Khê, bà mới quay đầu lại nói với người làm

- Giữ kín miệng của các người vào!

Sau đó đi ra phòng khách, nhắc điện thoại lên và bấm một dãy số

- Luật sư Mẫn!

Giọng của Mẫn Quan pha lẫn kinh ngạc cùng khó hiểu

- Thím Vương? Có chuyện gì sao ạ?

Thím Vương khăn trương và sốt ruột nói

- Bác sĩ Mẫn, Hàn tiểu thư mang thai rồi!

Mẫn Quan bật dậy vì bất ngờ quá lớn, đúng là một tin tức động trời, anh ta hỏi lại

- Vậy là Lâm sắp được làm cha?

Thím Vương đau lòng lắc đầu.

- Thiếu gia bắt cô ấy phá thai, lúc này hai người hình như đã ồn ào một trận, thiếu gia hiện giờ đã ra khỏi Đài Song Khê rồi!

Mẫn Quan càng kinh ngạc hơn, bình tĩnh ngồi xuống và hỏi

- Thím muốn cháu giúp khuyên Lâm?

Thím Vương gật đầu trong đau xót

- Bác sĩ Mẫn, cho dù giữ hai người họ có hiểu làm gì thì đứa bé vẫn vô tội, cậu là bác sĩ, cậu không thể đứng nhìn một đứa trẻ chưa kịp chào đời đã bị cha ruột của nó giết chết như vậy được....

Mẫn Quan thở dài rồi nặng nề gật đầu

- Thím yên tâm, hãy chăm sóc tốt cho mẹ con Di Xuyên, cháu sẽ nói chuyện với Lâm!

Thím Vương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đi vào bếp và pha một cốc sữa cho thai phụ.

Bước vào dãy hàng lang của phòng vip, gương mặt Từ Lâm vẫn lạnh lẽo như vậy, một tay hắn rút trong túi quần, tay kia của hắn kẹp một điếu xì gà đang cháy dở, bước đi dứt khoát mà vô tình.

- A!

Đang định đẩy cửa vào phòng bao thì một vật gì mềm mại, nhỏ bé mà mùi hương rất nồng nặc đập vào lồng ngực săn chắc của Từ Lâm; hắn kéo vật thể lạ đó ra, lạnh lùng hỏi

- Không có mắt?

Cô gái đó cố gắng đứng vững bằng đôi giày cao gót của mình, lúng túng cúi đầu, lí nhí nói

- Tôi xin lỗi! Vì vội quá nên....

Dáng vẻ sợ sệt này, sự run rẩy này của cô ta làm Từ Lâm bất động rất lâu; trong đầu hắn cứ hiện lên hình ảnh thường ngày của Hàn Di Xuyên mỗi lần nói chuyện với hắn, hắn không khỏi nghĩ đến cô mặc dù nhìn ra rất rõ cô gái trước mặt đang cố diễn!

Hắn nhếch môi cười khinh rồi lạnh lùng nói

- Cút!

Cô gái nhanh chóng cúi đầu cảm ơn rồi xin lỗi, vội vã bước đi.

Từ Lâm chẳng thèm liếc nhìn một cái mà đi thẳng vào phòng bao. Ngồi phịch xuống ghế, hắn chống một tay lên trán, tỏ rõ vẻ mệt mỏi cùng tức giận.

Rầm

Một chiếc cốc thủy tinh bị ném mạnh lên tường và vỡ tan tành; ánh mắt Từ Lâm đầy máu lạnh, thờ ơ hực trầm đục rất nặng nề

- Hàn Dĩ Xuyên, em lựa chọn phản bội tôi đến cùng?

Khui nắp rượu ra và rót một ly, uống cạn, rồi ly thứ hai, thứ ba, thứ tư... Nhưng càng uống thì hấn lại càng tỉnh, ly không trên tay bị hấn bóp nát thành từng mảnh.

Vì thường xuyên cầm súng nên lòng bàn tay Từ Lâm có rất nhiều vết chai sạn, máu chỉ chảy từng giọt nhỏ mà không nhiều lắm. Đưa bàn tay lên trước mặt, nhìn vào vết sẹo trên mu bàn tay, hấn lạnh lùng hỏi

- Dĩ Xuyên, tại sao em phải giữ lại đứa con của kẻ khác?

Hấn chưa từng thấy bản thân thất bại như lúc này; người phụ nữ hấn luôn chiều chuộng và cho cô tất cả mọi thứ lại ở phía sau lưng hấn mà lên giường với người đàn ông khác, bây giờ còn mang thai cả con của kẻ đó, cô liều mạng giữ lại đứa con đó!

Tại sao hấn lại thấy đau đến như vậy? Cảm giác đau đến từng tế bào, so với lúc mẹ hấn mất thì cảm giác đau đớn này lại không chỉ đơn thuần là đau..... Mà đó là hận!

Phải!

Hấn hận Hàn Dĩ Xuyên, hận cô vì đã lựa chọn phản bội hấn, hận cô vì sao đã nói yêu hấn lại còn qua lại với người đàn ông khác, hận cô vì sao đã lựa chọn ở bên cạnh hấn còn sinh con cho người khác....

Nhưng lại không chỉ có hận cô, mà hấn còn... yêu cô!

Câu hỏi từ trước của Tôn Phi Ngải " Anh yêu Hàn Dĩ Xuyên " khi đó hấn đã không thể trả lời, mặc dù câu trả lời đã có từ trước rồi....

Hấn yêu cô dù không biết từ khi nào!

Khi cô sợ hãi ôm chặt lấy hấn, yếu ớt nói " Lâm, em sợ lắm! " ?

Khi cô rụt rè, ngượng ngùng nói yêu hấn, khẳng định sẽ không bao giờ hối hận?

Khi cô cười ngây ngô nhưng ngọt ngào sau khi nhận được sự quan tâm của hấn?

Khi cô rúc đầu vào ngực hấn mà yên tâm ngủ ngon?

Hình như không phải....

Mà là khi cô xuất hiện trong club với bộ váy trắng tinh khôi và đáng sợ sệt như một chú nai tơ, cô không dám nhìn thẳng vào hấn, sợ hãi khi hấn đến gần.

Ánh mắt đó khiến hấn bị thôi miên, trầm luân.

Nhưng đó cũng không phải lần đầu tiên hấn si mê cô.

Mà là lần đầu tiên hấn nhìn thấy cô trước công trường, vội vã cầm một tập tài liệu vừa mới nhặt được chạy theo một giảng viên đi trước, hôm đó thời tiết rất đẹp, ánh nắng chỉ núp sau các tán lá, gió nhẹ nhàng thổi tung bay mái tóc dài mượt của cô, nụ cười tươi tắn của cô lúc ẩn lúc hiện dưới các sợi tóc.

Đó là cô gái đẹp nhất, thuần khiết nhất mà hấn từng gặp, nụ cười của cô không chút giả tạo, không chút nịnh nọt hay mưu mô; giây phút đó tim hấn như đập nhanh mấy nhịp, cứ lần lần thích thú.

Lần đầu tiên gặp Hàn Dĩ Xuyên, Từ Lâm lại ở cùng Tôn Phi Ngải; hình ảnh của Hàn Dĩ Xuyên cứ xuất hiện trong đầu hấn, đến một hôm, hấn bất ngờ nhìn thấy cô đi vào CLB tiếng Anh cùng Doãn Thiên Duật- bản thân của hấn, lúc ấy hấn đã định sẽ từ bỏ vì từ trước đến giờ những người bạn của hấn chơi với nhau chưa từng tranh giành phụ nữ của nhau; nhưng đến hôm sinh nhật của hấn, Hàn Dĩ Xuyên lại xuất hiện, cảm giác chinh phục của hấn đột nhiên trở dậy, khi hấn biết giữa cô và Doãn Thiên Duật chỉ là bạn bè quen biết đơn thuần thì lập tức tấn công, hấn ấu trĩ đến mức chạy đến trường để trêu chọc cô. Hấn chưa từng nghĩ là sẽ yêu cô....

Yêu!

Nhưng hấn hận cô nhiều hơn!

Hận cô vì đã đoạt mất trái tim hấn!

Hận cô đã phản bội hấn!

Hàn Dĩ Xuyên vô hồn bước ra từ phòng tắm và ngồi xuống giường, hai mắt cô đã sưng đỏ vì khóc nãy giờ, nhìn về chiếc giường của bọn họ, những mảng màu vàng của thuốc phá thai vẫn còn ở trên ga giường, cả chiếc cốc trống vẫn đang nằm lộn xộn trên đó; cô run rẩy đưa tay bảo vệ bụng, nước

mắt lại trào ra....

Từ Lâm thực sự muốn tự tay giết chết con của mình, hắn không thừa nhận giọt máu của mình, không muốn cô sinh ra nó!

Sợ hãi bao vây lấy toàn thân, Hàn Dĩ Xuyên rúc người về một góc giường, tay vẫn ôm chặt bụng, một tay thì đặt trên bả vai.

Cô lạnh lắm...

Cô và con rất lạnh, rất sợ....

Cuộc sống sau này của cô và cục cưng rồi sẽ thế nào đây?

Chẳng lẽ cục cưng của cô sinh ra phải đối mặt với người cha không thừa nhận nó....

Từ Lâm, anh nhẫn tâm vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Xin anh hãy cứu con!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 55: Xin anh hãy cứu con!

Thím Vương phải dỗ mãi Hàn Dĩ Xuyên mới chịu xuống ăn sáng, thím Vương bung cháo lên cho cô rồi ngồi xuống bên cạnh, bà định dứt cho cô nhưng cô lại muốn tự ăn.

Hàn Dĩ Xuyên gắng gượng ăn hết từng thìa cháo, cô phải ăn thật nhiều để cục cưng được khỏe mạnh, cô không nói gì cả, chỉ im lặng và ăn cháo.

Thím Vương xót xa nhìn cô, thấy cô đã ăn gần hết nên đứng dậy lấy cốc sữa trong lò vi sóng ra và định bung tới cho Hàn Dĩ Xuyên thì thấy Từ Lâm đột nhiên bước tới. Hắn lại trở về giờ này!

Thím Vương và người làm cùng lúc cúi đầu chào

- Thiếu gia!

Hai chữ "thiếu gia" như một quả bom nổ trên đầu Hàn Dĩ Xuyên, cô vội vã đứng lên và xoay người định rời khỏi phòng ăn.

Cô không muốn gặp Từ Lâm!

Không muốn để hắn làm tổn thương cục cưng lần nữa!

Cô không muốn!

Hàn Dĩ Xuyên sợ hãi đến phát khóc, cô định bỏ chạy thì giọng nói cực kỳ lạnh lẽo của Từ Lâm đã vang lên

- Em muốn đi đâu!

Hàn Dĩ Xuyên dừng bước, xoay người lại, cô uất ức nhìn hắn

- Em không muốn bỏ con!

Từ Lâm dứt một tay vô túi quần, ưu nhã bước tới trước mặt cô, nụ cười nhẹ nhàng nhưng cực kỳ lạnh khốc và tàn nhẫn, hắn lạnh nhạt hỏi

- Em nghĩ rằng một mình em có thể bảo vệ được nó?

Hàn Dĩ Xuyên vừa khóc vừa lắc đầu, cô hét lớn lên

- Từ Lâm, anh không phải con người! Sao anh có thể nhẫn tâm giết chết cả con ruột của mình?

Từ Lâm cúi đầu cười cười rồi ngẩng đầu lên ngay, hắn đưa tay lau một giọt nước mắt trên gò má Hàn Dĩ Xuyên, thò ơ nói

- Con ruột? Theo tôi biết thì đó là nghiệt chủng của em và Phàm Diệc mà!

Một tay Hàn Dĩ Xuyên bảo vệ bụng dưới của mình, cô khóc lóc dữ dội, gào hét cả âm lượng

- Anh điên rồi! Điên rồi!

Dứt lời, cô muốn xoay người chạy lên lầu thì cổ tay lập tức bị một tay Từ Lâm túm chặt rồi kéo cơ thể cô xoay ngược lại, hất lạnh lùng ra lệnh

- Lập tức bỏ cái thai đó cho tôi!

Hàn Dĩ Xuyên kinh hãi đến mất cả bình tĩnh, cô giãy giụa kịch liệt nhưng một tay vẫn bảo vệ cục cưng.

- Từ Lâm, anh bỏ em ra! Em không phá....

Nếu sớm biết hán như thế này

Nếu sớm biết hán là kẻ máu lạnh đến như vậy

Nếu sớm biết hán không thừa nhận cục cưng

Nếu sớm biết hán muốn giết cục cưng

Nếu sớm biết....

Chắc chắn cô sẽ không để hán biết tin mình mang thai.

Như vậy thì cô và cục cưng đã không bị tổn thương đến như vậy.

.....

Cục cưng, mẹ xin lỗi....

.....

Người ta thường nói hổ dữ không ăn thịt con.

Cô đã tin rằng dù Từ Lâm có tàn nhẫn thế nào, dù trước đây hán đã giết rất nhiều người thì hán cũng sẽ không làm hại cục cưng, sẽ yêu thương nó!

Nhưng....

Cô làm rồi!

Từ Lâm ngay cả con ruột của mình cũng có thể ra tay.

Vậy thì....

Hán thật sự không còn nhân tính nữa!

Hán không phải là người!

Ngay cả cảm thú cũng không bằng!

Hai người đang giằng co dữ dội thì điện thoại của Từ Lâm đột ngột đổ chuông. Hán tạm bỏ tay Hàn Dĩ Xuyên ra và nhận điện thoại.

- Nói!

Giọng của Mẫn Quan ở đầu dây bên kia vì khiếp đảm mà run lên

- Lâm, có phải cậu đang ép Dĩ Xuyên phá thai?

Từ Lâm quét ánh mắt lạnh lùng về phía Hàn Dĩ Xuyên, thân nhiên nói

- Phải! Là cô ta gọi điện cầu xin cậu khuyên tớ?

Mẫn Quan lắc đầu thờ dài

- Cô ấy không nói mà là tớ tự biết! Chuyện này không quan trọng. Lâm, nếu cậu muốn cô ấy phá thai thì đưa cô ấy đến bệnh viện của tớ, tớ sẽ đặt chỗ trước cho cô ấy, phá thai không phải chuyện đùa đâu, nếu không muốn để lại hậu quả nghiêm trọng sau này thì đừng bắt cô ấy uống thuốc!

Hình như đề nghị của Mẫn Quan đã có tác động lớn đến quyết định của Từ Lâm, hắn trầm tư một lúc rồi nói

- Được! Bây giờ tớ sẽ đưa cô ta đến đó!

Cúp máy, Từ Lâm đột nhiên thay đổi thái độ, hắn nở nụ cười nhẹ nhàng rồi giúp Hàn Dĩ Xuyên vén gọn lại tóc, thấp giọng nói

- Lên thay đồ, tôi dẫn em ra ngoài!

Tại bệnh viện Heart

Sau khi nói chuyện điện thoại với Từ Lâm xong, Mẫn Quan nhanh chóng phân phó nhiệm vụ cho bác sĩ ở khoa phụ khoa.

Tô Hạ Nhiên vẫn luôn đi phía sau.

- Anh Mẫn Quan, em đã chuẩn bị xe và vé máy bay rồi!

Mẫn Quan gật đầu một cái rồi tiếp tục nói

- Anh sẽ giữ Lâm một lúc, em và bác sĩ Trần phải đưa Dĩ Xuyên đi ra bằng cổng sau nhanh nhất!

Tô Hạ Nhiên nghiêm túc gật đầu.

Một lát nữa thôi bọn họ sẽ có một trận đấu quyết liệt với Từ Lâm, trận đấu giành lấy sự sống cho đứa trẻ chưa kịp hình thành!

Mẫn Quan do dự nhìn Tô Hạ Nhiên

- Vận mà biết em phá chuyện của Lâm chắc cậu ta sẽ đánh gãy chân em đấy!

Tô Hạ Nhiên bĩu môi nói

- Em không sợ, ai bảo anh ấy không nhanh tìm chị dâu cho em! Trong các anh cuối cùng cũng là Lâm ca cho em chị dâu trước.

Mẫn Quan không chút do dự mà cốc mạnh vào đầu cô

- Em làm ơn hiểu rõ tình hình bây giờ đi!

Ngồi ở vị trí phó lái, Hàn Dĩ Xuyên cứ đề phòng nhìn Từ Lâm, một tay cô vẫn giữ mãi trên bụng, tay còn lại nắm chặt dây an toàn, cô không dám buông lỏng cảnh giác một giây nào.

Từ Lâm vừa lái xe vừa thoáng liếc nhìn cô gái ngồi bên cạnh, hắn lạnh lùng nói

- Căng thẳng như vậy làm gì? Sợ tôi sẽ giết nó?

Hàn Dĩ Xuyên cẩn thận nhìn chăm chăm hắn, cô không trả lời rồi cúi đầu xuống nhìn bụng dưới của mình, tay nhẹ nhàng vuốt ve, cô không biết là mình đã nở một nụ cười rất ngọt ngào.

Từ Lâm nhìn qua thì thấy nụ cười đó của cô, nụ cười như muối xát vào tim của hắn, chẳng lẽ mang thai con của người đàn ông khác khiến cô vui như vậy sao?

Nếu vậy thì hắn cũng không cần phải thương tiếc mà giết chết đứa bé đó!

Xe nhanh chóng đến bệnh viện Hear, dừng lại ở bãi đỗ xe.

Từ Lâm mở cửa đi xuống, Hàn Dĩ Xuyên từ kính ngạc chuyển sang đề phòng rồi sợ hãi, cô không muốn xuống xe, không muốn cùng hắn đi vào trong. Sao tự nhiên Từ Lâm lại đưa cô đến bệnh viện chứ? Không phải hắn muốn cô giết cục cưng chứ?

Không được!

Cô không thể đi theo hắn được!

Nhưng suy nghĩ đó của cô đã bị đánh tan khi Từ Lâm gạt cánh cửa ở vị trí phó lái ra, cúi thấp người xuống và kéo tay Hàn Dĩ Xuyên, lôi cô ra khỏi xe.

Hàn Dĩ Xuyên không dám phản kháng, cô sợ Từ Lâm sẽ dùng lực mạnh hơn, làm tổn thương cục cưng ngay tại đây!

Sợ hãi, uất ức đi theo Từ Lâm vào trong bệnh viện, Hàn Dĩ Xuyên rất muốn bỏ trốn ngay bây giờ.

Rất nhanh, hai người họ đã đi tới khoa phụ khoa của bệnh viện.

Từ Lâm kéo tay Hàn Dĩ Xuyên đi vào nhưng cô lại không chịu bước nữa, cô kéo chặt ống tay áo của hắn, như một chú nai đáng thương mà cầu xin

- Lâm, em xin anh, đừng bắt em bỏ con! Chỉ cần anh cho em giữ con lại, anh muốn em làm gì cũng được, Lâm, em xin anh!, cục cưng vô tội mà....

Từ Lâm nhúu chặt mày kiếm, nhìn cô gái nhỏ trước mặt khóc nức nở, ngực hắn bắt đầu trở nên đau nhói nhưng hận ý cũng nặng thêm, hắn dùng sức kéo cô đi vào trong.

Bác sĩ là một người phụ nữ tuổi ngoài bốn mươi, gương mặt phúc hậu và nụ cười thân thiện, bà đeo một cặp kính cận và khoác chiếc áo blouse trắng, sau khi làm siêu âm cho Hàn Dĩ Xuyên xong thì bà mời cô ngồi xuống chiếc ghế dành cho bệnh nhân, Từ Lâm thì đứng bên cạnh.

Bác sĩ điền vào giấy khám bệnh rồi hỏi

- Thai nhi đã được năm tuần rồi, hai người thật sự muốn phá?

Vừa nói bác sĩ vừa đưa một tờ giấy siêu âm cho Hàn Dĩ Xuyên, trên đó còn cả ảnh của thai nhi trong tử cung của mẹ.

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên run run khi cầm lấy kết quả siêu âm, cô đưa tay sờ nhẹ nhàng lên hạt đậu nhỏ trong hình, nước mắt vì hạnh phúc và xúc động mà rơi xuống, sau đó cô lại đưa tay vuốt ve yêu thương tại bụng dưới của mình.

Đây là con của cô, nó chỉ mới bằng hạt đậu nhỏ mà Từ Lâm nói giết là giết! Hắn thật sự không có trái tim sao?

Làm ơn đi....

Đó là con của hắn mà!

Hàn Dĩ Xuyên cảm xúc ảnh siêu âm đưa cho Từ Lâm, cô cười trong nước mắt

- Lâm, anh xem con của chúng ta....

Từ Lâm không chút do dự mà hất tay cô xuống, ánh mắt sắc lạnh nhìn cô, môi mím lạnh lẽo nhả ra từng chữ

- Tôi đã nói là nó không phải con của tôi! Lập tức phá ngay!

Gương mặt Hàn Dĩ Xuyên giàn giụa nước mắt, cô lắc đầu liên tục, hai tay lạnh cóng níu lấy ống tay áo của hắn, run giọng cầu xin

- Lâm, em xin anh, làm ơn đừng giết con...em phải nói thế nào thì anh mới tin, nó thật sự là con của anh....

Từ Lâm kéo cô đứng lên, mặt vẫn lạnh băng như vậy, nói với bác sĩ

- Tôi muốn phá cái thai trong bụng cô ta!

Hàn Dĩ Xuyên vừa khóc vừa lắc đầu, cô thật sự không muốn....

Làm ơn, có ai cứu con của cô.....

Bác sĩ nhìn thấy cảnh tượng này cũng đã quen rồi nhưng thấy một cô gái khóc đến tê tâm liệt phế như vậy thì đây là lần đầu tiên!

Bà lắc đầu xót xa rồi nói với họ

- Hai người ra ngoài đợi một lát!

Hàn Dĩ Xuyên bị kéo đi như sắp bị xử trảm, cô không đến cận nước mắt.....

Cửa phòng khám vừa được mở ra thì đèn flash, micro, máy ảnh tràn ngập khắp bên ngoài, phóng viên bu lại như ruồi, nhốn nháo lên như vừa uống phải thuốc kích thích, chen chúc nhau để đặt câu hỏi

- Từ tiên sinh, mong ngài có thể dành vài phút để trả lời phỏng vấn được không ạ?

Gương mặt Từ Lâm lộ rõ tia chán ghét, hắn không biết từ đâu xuất hiện một đám phóng viên vây kín cả bệnh viện như vậy.

Hàn Dĩ Xuyên cũng bị dọa cho khiếp đảm, cô theo bản năng đưa tay che bụng mình, sợ bọn họ sẽ làm tổn thương đến cục cưng.

Hành động này của cô như châm ngòi lửa cho đám phóng viên, bọn họ liên tục đặt câu hỏi

- Từ tiên sinh, chúng tôi nhận được thông tin là ngài cùng tình nhân của mình đến đây để phá thai!
- Xin hỏi, có phải ngài đang ép cô ấy bỏ đi đứa con của mình? Và lý do là gì ạ?
- Từ tiên sinh, người ta thường nói hổ dữ không ăn thịt con, ngài đã suy nghĩ như thế nào mà lại quyết định giết con của mình?
- Từ tiên sinh, xin hãy trả lời câu hỏi của chúng tôi! Ngài có nghĩ rằng đây là một tội ác?

Từ Lâm lạnh lùng nhìn qua cô gái nhỏ đứng bên cạnh mình, nở nụ cười "hiền hậu", nhẹ nhàng ôm cô vào ngực và nhìn về đám phóng viên.

- Có lẽ các vị đã nhầm lẫn gì đó rồi! Cô ấy thực sự là có mang thai nhưng chúng tôi đến đây không phải là để phá thai mà là kiểm tra sức khỏe của đứa bé mà thôi. Nếu các vị đã nhọc lòng đến đây rồi thì tôi sẽ cung cấp cho các vị một tin tức quan trọng, tôi và Dĩ Xuyên sẽ tổ chức hôn lễ vào tuần tới, chúng tôi cũng sẽ sớm đến cục dân chính để đăng ký!

Một lời nói ra của Từ Lâm không chỉ khiến đám phóng viên hết sức kinh ngạc mà còn dọa Hàn Dĩ Xuyên suýt chút nữa đứng không vững, cũng may có bàn tay Từ Lâm đỡ cô lại không thì cô đã ngã xuống từ lâu rồi, đầu óc cô ong lên một tiếng.

Từ Lâm vừa nói gì cơ?

Kết hôn?

Cô và hấn sẽ kết hôn!

Hấn đang nói đùa sao?

Đám phóng viên còn ồn ào hơn ban nãy, máy ảnh chụp không ngừng, bọn họ còn muốn đặt thêm câu hỏi thì đội an ninh đã chạy tới, mở đường cho Từ Lâm và Hàn Dĩ Xuyên rời khỏi bệnh viện.

Mẫn Quan và Tô Hạ Nhiên đứng ở một góc hành lang đã sớm toát mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra thế này?

Tại sao lại có phóng viên xuất hiện ở đây? Và bọn họ lấy tin tức này từ đâu?

Từ lúc trở về Đài Song Khê, Từ Lâm đã gọi Triết Liệt đến phòng sách để bàn công việc gì đó; Hàn Dĩ Xuyên vẫn chưa nhận được lời giải thích thích hợp, quyết định sáng nay của Từ Lâm vẫn còn khiến đầu óc cô bị choáng váng, chưa thể hiểu chuyện này rốt cuộc là thế nào!

Cô thơ thần trở về phòng nhưng khi đi ngang qua phòng sách, không giấu được tò mò nên bước lại gần cửa, ghé sát tai vào đó để nghe lén cuộc trò chuyện bên trong.

Bên trong phòng sách, Triết Liệt đang cầm một chiếc tablet xem tin tức, đứng trước bàn làm việc của Từ Lâm mà báo cáo

- Từ tiên sinh, tin tức này đúng là một tin động trời, bây giờ số lượng người xem, tìm kiếm và quan tâm đã tăng nhanh đến chóng mặt rồi!

Từ Lâm ngồi trên ghế xoay, tay bóp bóp mi tâm, lười biếng ra lệnh

- Liên hệ với nhà hàng Queen, bảo bọn họ chuẩn bị tốt lễ đường! Thông báo với Tony Ward thiết kế váy cưới cho Dĩ Xuyên, còn những mục khác thì cậu và Lisa lo đi!

Triết Liệt suýt chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi, không phải hôm qua Từ Lâm còn nhất quyết bắt Hàn Dĩ Xuyên phá thai sao? Hôm nay đột nhiên thông báo kết hôn? Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra chứ?

Không thể im lặng nữa, cậu ta thử hỏi

- Từ tiên sinh! Thuộc hạ thật sự không hiểu tại sao ngài lại đưa ra quyết định kết hôn một cách đột ngột như vậy?

Từ Lâm lấy chiếc bật lửa ra rồi bật lên, tắt đi trong tay, hấn thần nhiên hỏi

- Danh sách ứng cử vị trí Tổng giám đốc có ba người, danh sách kế nhiệm vị trí chủ tịch có hai người, trong hai bản danh sách đó đều có tên của tôi và Từ Thiên Tàn?

Triết Liệt hình như đã hiểu ra, nghiêm túc nói thử

- Từ tiên sinh, ý của ngài là nếu tin tức ngài bắt Hàn tiểu thư phá thai mà truyền ra ngoài thì vị trí Tổng giám đốc hiện giờ của ngài có thể bị lung lay? Còn đến tai lão gia thì ngài ấy sẽ rơi vào tình huống khó xử mà bắt buộc phải gạch tên ngài ra khỏi danh sách thừa kế?

Từ Lâm tắt bật lửa đi và cật vào, lạnh lùng hỏi thêm

- Cậu nghĩ các cổ đông của Đại Từ sẽ để một người " giết chết con ruột " của mình ngồi lên vị trí lãnh đạo?

Triết Liệt bình thản hỏi thử

- Đó là lý do ngài quyết định kết hôn với Hàn tiểu thư? Vậy thì cuộc hôn nhân này chỉ là lá chắn của ngài trước giới truyền thông cũng như đám cổ đông của Đại Từ?

Từ Lâm lấy một điếu xì gà ra, ngậm vào miệng rồi châm lửa, hần đưa tay kẹp điếu xì gà ra rồi hờ hững nói

- Cậu nghĩ tôi yêu cô ta? Yêu hay không thì đó là chuyện của tôi!

Triết Liệt chột dạ thu lại ánh mắt ngờ vực rồi nhanh chóng cúi đầu xin lỗi nhưng cũng ngay lập tức đưa ra ý kiến riêng

- Từ tiên sinh, ngài làm vậy đối với mẹ con tiểu thư là không công bằng!

Từ Lâm đưa điếu xì gà lên miệng ngậm một hơi rồi nhả khói, điềm nhiên nói

- Không phải cô ta muốn kết hôn với tôi vậy sao?

Triết Liệt khó hiểu, hỏi

- Từ tiên sinh, ý ngài là Hàn tiểu thư nhờ Thiên Tàn thiếu gia gọi đám phóng viên đó tới?

Từ Lâm không nói gì ngẫm đồng ý với suy luận của Triết Liệt.

Triết Liệt thở dài suy nghĩ.

Hai anh em bọn họ trước giờ đầu đá nhau chưa đủ thương tích đầy mình hay sao mà bây giờ còn có thêm một Hàn Dĩ Xuyên bị cuốn vào nữa!

Từ lúc ở phòng sách bước vào đây, Hàn Dĩ Xuyên đã ngồi trên giường như một người mất hồn; những gì cô vừa nghe được như là nghe được tin tức đất nước sắp xảy ra chiến tranh hoặc loài người sắp diệt vong vậy!

Cô đã sớm biết Từ Lâm không yêu cô, cô cũng đã sớm biết hần kết hôn với cô chắc chắn không phải là vì tình yêu!

Nhưng cô thực sự không ngờ rằng hần lấy hôn nhân của cô, lấy hạnh phúc của mẹ con cô để mở đường tiến thân cho hần!

Sự nghiệp của hần, tiền đồ của hần còn quan trọng hơn cả suy nghĩ của cô!

Nước mắt đã ướt đầm cả gương mặt trắng bệch mà Hàn Dĩ Xuyên vẫn không biết gì, cô ngồi im như một pho tượng, đến khi cửa phòng được mở ra rồi đóng lại thì cô mới dần dần lấy lại ý thức, ngược mắt nhìn người đàn ông đã bước vào phòng, vừa cởi áo khoác và carvat ném lên giường vừa hỏi

- Sợ con em sinh ra không có ba đến vậy sao?

Hàn Dĩ Xuyên vẫn chưa hết hoang mang, cô khàn giọng hỏi

- Tại sao anh lại lựa chọn kết hôn với em? Trong tình huống đó anh vẫn có thể đưa ra lời giải thích khác!

Từ Lâm hừ lạnh, ngón tay thon dài đang cời từng cúc áo somi, bước về phía Hàn Dĩ Xuyên rồi túm lấy cổ tay cô, lạnh lùng nói

- Đó không phải là âm mưu của em sao? Lợi dụng giới truyền thông để ép tôi kết hôn với em!

Hàn Dĩ Xuyên muốn rút tay về nhưng lại không thể chống lại sức lực của Từ Lâm, cô bất mãn nói

- Em không đủ cao siêu như vậy!

Từ Lâm ném mạnh tay cô xuống, lập tức cởi bỏ chiếc áo somi trên người rồi bóp mạnh cằm của cô, hung hăng nhả ra từng chữ

- Không phải Từ Thiên Tàn có khả năng đó sao?

Hàn Dĩ Xuyên nhin đau nhìn hần, bực bội hỏi

- Vậy thì liên quan gì đến em? Em và anh ta chẳng có quan hệ gì cả!

Giương mặt Từ Lâm lạnh lẽo đến đáng sợ, hấn đẩy Hàn Dĩ Xuyên nằm xuống giường rồi trực tiếp nằm đè lên người cô.

Hàn Dĩ Xuyên sợ hãi nhìn hấn, tay theo bản năng đặt xuống bụng che chắn.

Từ Lâm nhếch môi cười nhạt, tay bóp chặt cầm cô, hung hăng hôn xuống môi anh đào rồi đến cổ, xương quai xanh, vai, ngực... để lại những dấu vết vô cùng mờ ám

Tay còn lại cũng đang bận rộn xé rách chiếc áo voan trên người cô, rồi cởi bỏ chiếc quần jeans của cô, kéo tuột cả đồ lót rồi nhẹ nhàng mon tron, ngao du trên từng tác da thịt trắng nõn.

Hàn Dĩ Xuyên run rẩy kịch liệt, cô không dám giãy giụa quá mạnh vì sợ sẽ làm tổn thương cục cưng, nhưng nếu cứ để Từ Lâm tiếp tục như vậy thì tình trạng của cục cưng cũng không tốt mấy!

- Lâm, em xin anh, đừng làm hại con....

Từ Lâm vẫn mặc kệ những lời cô nói, những gì cô làm, vẫn cuồng dã hôn khắp cơ thể cô, bàn tay không an phận chạy loạn khắp nơi.

- Hàn Dĩ Xuyên, cô thật sự giúp tôi mở mang tầm mắt đấy! Đúng là con rắn độc!

Đầu óc dần trở nên mông lung, Hàn Dĩ Xuyên vừa muốn bảo vệ cục cưng vừa muốn phản bác lại những gì Từ Lâm vừa nói

- Lâm, em không có.....

Ngoài những câu thế này thì cô chẳng biết phải nói gì cả, cô cũng không biết đám phóng viên đó làm sao mà có thể xuất hiện ở đó, cô không biết gì cả!

Từ Lâm cởi bỏ chiếc quần dài cùng với quần lót của mình, thô bạo kéo dãn hai chân Hàn Dĩ Xuyên ra, đẩy nhanh con cự long nóng rực và cứng nhắc đi vào nơi non mềm đã sớm ẩm ướt của cô, ra sức luật động, đi ra rồi đâm vào một cách điên cuồng.

Hàn Dĩ Xuyên không chỉ gạt hấn lên giường với người đàn ông khác, mang thai con của gã đó mà còn dùng đứa con không phải là của hấn để ép hấn kết hôn, nuôi con cho kẻ khác!

Tâm cơ của cô thật khiến hấn phục sát đất!

Nỗi hận đối với cô càng lúc càng sâu, cô lợi dụng cả sự nghiệp của hấn để bảo vệ chứng nhân tình yêu của mình với người đàn ông khác. Luôn miệng nói yêu hấn nhưng cô lại sử dụng thủ đoạn xấu xa như vậy!

Hai mắt Từ Lâm đỏ ngầu, nghĩ đến những gì Hàn Dĩ Xuyên đã âm thầm thực hiện, nghĩ đến việc cô phản bội hấn, những cú ra vào dưới hạ thân càng nhanh và sâu hơn!

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi chịu đựng từng đợt đau đớn, nước mắt từ khóe mắt cô trào ra liên tục, nhanh chóng thấm ướt cả vào gra giường; tay cô vẫn đang bảo vệ cục cưng. Hy vọng một màn này nhanh chóng chấm dứt, hy vọng cục cưng sẽ không xảy ra chuyện gì.....

Lúc Hàn Dĩ Xuyên tỉnh dậy thì toàn thân ê ẩm, hạ thân đau nhức, bụng dưới của cô cũng đau thắt lại, kéo chần ra khỏi người thì nhìn thấy một vết máu dính bên dưới hạ thân cùng với dùi của mình; hoảng loạn, sợ hãi, cô đưa tay ôm chặt bụng rồi cắn chặt môi chịu đau, khó khăn bước xuống giường.

Từ Lâm đang thắt cravat trước gương, nhìn thấy cô vội vã xuống giường như vậy thì không khỏi cười lạnh, hấn cầm áo khoác và đi qua trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, bắt ngờ có một bàn tay nhỏ bé và lạnh cóng nắm lấy áo hấn, giọng nói yếu ớt vô lực truyền đến

- Lâm, em đau lắm... làm ơn hãy đưa em đến bệnh viện....

Từ Lâm liếc nhìn cô gái nhỏ đang quẩn chần trên người, trên trán cô rịn đầy mồ hôi, bàn tay đang nắm lấy áo hấn trở nên lạnh ngắt, tay kia đang ôm chặt lấy bụng, hai chân cô run rẩy sắp ngã xuống, cô nhỏ giọng cầu xin

- Lâm... xin anh hãy cứu con...!

Từ Lâm cười nhàn nhạt, kéo tay cô ra rồi lạnh lùng xoay người đi.

Hàn Dĩ Xuyên mất đi chỗ bám trụ liền ngã xuống sàn, một tay ôm chặt lấy bụng, tay kia nhanh chóng vươn ra kéo lấy ống quần của Từ Lâm, cô vừa khóc vừa cầu xin, trông rất đáng thương

- Lâm... em xin anh... cứu con... xin anh hãy cứu con... nó đang rất đau...

Từ Lâm chẳng buồn xoay người lại nhìn cô, hấn dứt khoát bước ra khỏi phòng ngủ.

Bàn tay Hàn Dĩ Xuyên vươn ra phía trước đã hoàn toàn rơi xuống sàn nhưng vẫn cố nhích về trước, tay còn đang bảo vệ bụng, càng lúc càng đau, cục cưng của cô đang rất đau...

Cục cưng, đừng sợ! Mẹ ở đây...

Nước mắt tuyệt vọng rơi xuống...

Cô thực sự đã yêu lắm người sao?

Người đàn ông mà cô đã nguyền rủa mà yêu hết mình ngay cả tính mạng của cô, hắn cũng xem thường!

Vì yêu hắn mà đứa con chưa kịp hình thành của cô sẽ phải chết?

Cạch

- Dĩ Xuyên!

Cô đã định buông xuôi nhưng một tia hy vọng đã xuất hiện trước mặt cô!

Thím Vương bụng thức ăn sáng vào cho Hàn Dĩ Xuyên, sợ hãi khi nhìn thấy cô đang nằm dài trên sàn, tay còn đang che bụng, trên trán đầy mồ hôi. Bà vội đặt thức ăn lên bàn rồi chạy tới đỡ cô lên.

- Dĩ Xuyên, cháu không sao chứ?

Hàn Dĩ Xuyên như người chết đuối vớ được cây cọc, cô nắm lấy tay thím Vương, thều thào trong đau đớn

- Cục cưng... xin hãy cứu cục cưng....

Dứt lời, cô liền ngất lịm đi, trên khoé mắt còn đọng lại một giọt nước mắt vừa với trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Bị dọa sảy thai

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 56: Bị dọa sảy thai.

Vừa mở mắt ra, Hàn Dĩ Xuyên đã thấy một màu trắng đập vào trong mắt, bụng đã hết đau nhưng toàn thân vẫn còn nhức mỏi, cô nhìn xung quanh căn phòng thì hình như đây là bệnh viện, nhớ lại trước khi cô ngất đi liền đưa tay chạm vào bụng, một nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng cô.

Cục cưng của cô còn sống hay đã chết?

Đang định ngồi dậy thì chợt nghe một giọng ôn nhu vang lên và một đôi tay ấm áp đỡ cô nằm xuống

- Dĩ Xuyên, con đừng vội cử động!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn sang bên phát ra tiếng nói.

Là thím Vương!

Hình như bà đã khóc, nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên tỉnh lại thế này, bà thật sự tạ ơn trời đất.

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên vẫn đặt trên bụng, cô run giọng hỏi

- Thím Vương, bảo bảo, bảo bảo của con.

Thím Vương sợ cô hốt hoảng nên vội giải thích và khuyên lơn

- Đứa bé không sao! Cũng may là đến bệnh viện kịp thời nên cả hai mẹ con con đều không xảy ra chuyện gì cả! Con yên tâm mà nghỉ ngơi đi, bây giờ quan trọng nhất là sức khỏe của con và đứa bé, đừng nghĩ nhiều nữa!

Nghe xong, Hàn Dĩ Xuyên mới thả lỏng dần, cô ngoan ngoãn nằm yên nhưng nước mắt lại tuôn rơi....

Người đàn ông đó thực sự đã không cần cô và con nữa rồi!

Thím Vương nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô rồi kéo chân lên đắp cho cô, ôn nhu nói

- Ngoan, nghe lời thím, con ngủ một lát nữa đi!

Thím Vương đưa tay lên lau nước mắt, nhớ lại hai tiếng trước Hàn Dĩ Xuyên còn nằm trong phòng phẫu thuật, bà không khỏi nóng cả ruột gan, xót xa cùng thương cảm. Hoàn cảnh của Hàn Dĩ Xuyên hiện giờ làm bà nhớ đến năm đó mẹ của Từ Lâm lúc mang thai đã từng đau khổ như vậy, một tay bà đã chăm sóc bà ấy cùng đứa con trong bụng, nhưng tại sao bây giờ người khiến mẹ con Hàn Dĩ Xuyên trở nên như vậy lại chính là đứa trẻ năm đó nằm trong bụng mẹ? Mà cô gái nhỏ bây giờ còn đau khổ gấp trăm lần, ngàn lần so với người phụ nữ năm đó!

Thím Vương lắc đầu thờ dài.

Nghiệt chường!

Tất cả là nghiệt chường!

Ngồi trên ghế xoay xem một sấp văn kiện, Từ Lâm khẽ nhủ chặt mày kiếm, gương mặt vẫn sắc lạnh như vậy.

Reng reng reng

Chuông điện thoại chợt vang lên, hắn không để sấp văn kiện xuống mà trực tiếp cầm điện thoại lên nghe

- Nói!

Giọng nói có phần ngưng trọng của Mẫn Quan truyền đến

- Hiện giờ tớ đang ở đại sảnh công ty của cậu, tớ có chuyện cần nói, nên nói trong phòng làm việc của cậu hay ra ngoài?

Ánh mắt lạnh lẽo của Từ Lâm giựt một cái, hắn nhàn nhạt nói

- Cậu tới đi!

Cúp điện thoại, hắn tiếp tục xem đóng văn kiện.

Năm phút sau, cửa phòng làm việc được mở ra, Mẫn Quan trong bộ quần áo đơn giản, quần tây kết hợp với áo somi, hai tay đút trong túi quần, anh ta đi tới sofa và tự ngồi xuống, vẻ mặt hình như không vui

- Lâm, cậu điên rồi phải không? Suýt chút nữa thì Dĩ Xuyên và cả đứa con trong bụng gặp phải chuyện lớn rồi đấy!

Từ Lâm bỏ đóng văn kiện xuống bàn rồi đi tới ngồi đối diện với Mẫn Quan, hai chân hắn gác lên chiếc ghế bên cạnh, tay gãi gãi mi tâm, bộ dạng lười biếng nói

- Tiểu Nhiên còn gây chuyện lần nữa thì tớ sẽ không nể mặt Vận mà bỏ qua cho nó đâu! Cậu nhận được lợi lộc gì mà lại muốn bảo vệ mẹ con cô ta?

Mẫn Quan chột dạ, anh ta không ngờ ngay cả chuyện này mà Từ Lâm cũng biết, nhưng trước mắt cần nén sợ hãi đã, nghiêm giọng nói

- Tớ chỉ đang bảo vệ người vô tội! Cậu và Dĩ Xuyên có hiểu lầm gì, tớ không cần biết, tớ chỉ biết đứa bé vô tội!

Từ Lâm nhếch môi cười lạnh, hắn quay mặt lại nhìn Mẫn Quan, hờ hững nói

- Vô tội? Ý cậu là tớ phải để người phụ nữ của mình sinh con cho kẻ khác?

Mẫn Quan đột nhiên lớn giọng

- Nó có thể là con của cậu!

Vừa nghe Mẫn Quan nói xong, Từ Lâm đã vội phản bác

- Không thể nào! Mỗi lần tớ và cô ta xảy ra quan hệ thì đều bắt cô ta uống thuốc, vì vậy việc cô ta có thai với tớ là hoàn toàn không thể xảy ra!

Mẫn Quan điều chỉnh lại tâm trạng, bình tĩnh đưa ra phân tích

- Cậu cũng biết đôi khi thuốc tránh thai không thể ngăn chặn hoàn toàn được việc thụ thai!

Từ Lâm không đồng tình với ý kiến của Mẫn Quan, tiếp tục đưa ra lời biện minh cho mình

- Cậu có muốn biết ngoài tớ ra cô ta còn lên giường với bao nhiêu người không?

Mẫn Quan cũng không chịu thua

- Cậu có tận mắt chứng kiến bọn họ làm tình không?

Từ Lâm tức giận quát lớn

- Mẫn Quan!

Mẫn Quan bình thản đứng lên, nghiêm túc nói

- Dù thế nào đi nữa thì tớ cũng sẽ bảo vệ cho đứa bé được an toàn đến khi nó chào đời, cậu làm hại nó chính là đối đầu với tớ!

Từ Lâm bị chọc điên rồi, hai mắt hấn đỏ ngầu, gầm gừ rất đáng sợ

- Mẫn Quan, cậu có được gì từ cô ta?

Mẫn Quan khẽ cười, nụ cười rất ưu thương, thật ra thì anh ta đã biết chuyện Từ Lâm đến làm loạn cả bệnh viện của anh ta mặc dù Triết Liệt đã cho người dẹp yên; anh ta chậm rãi nói

- Tớ chỉ là không muốn nhìn thấy một ngày nào đó cậu hối hận vì đã tự tay giết chết con ruột của mình! Tớ đi trước đây!

Nói xong, anh ta bình thản bước ra khỏi phòng làm việc của Tổng giám đốc, để lại Từ Lâm tức đến sắp ngạt thở.

Nhớ đến hình ảnh Hàn Dĩ Xuyên ngất lịm trên sàn nhà, lúc được đưa đến bệnh viện và đẩy vào phòng phẫu thuật, gương mặt cô trắng bệch, mồ hôi túa ra dòng dòng; Từ Lâm lúc đầu chỉ hy vọng đứa bé trong bụng cô cứ như vậy mà mất đi, còn cô phải tuyệt đối an toàn, nhưng hấn không ngờ suýt chút nữa thì cô cũng đã xảy ra chuyện.

Hấn không muốn!

Hấn không muốn cô gặp bất trắc gì cả!

Không phải là vì đau lòng mà là vì hấn hận cô.

Nếu như cô tỉnh dậy mà biết tin đứa bé trong bụng mình đã mất thì chắc chắn cô sẽ đau đớn cùng cực.

Nhìn cô như vậy mới có thể giúp hấn cảm thấy hả hê.

Tin tức kết hôn của Tổng giám đốc Đại Từ đã nhanh chóng lan ra khắp nơi, các trang mạng xã hội đâu đâu cũng nhìn thấy những tin nhắn, những lời bình luận liên quan. Nào là Tổng giám đốc Đại Từ cùng tình nhân ăn cơm trước kèng nên mới quyết định kết hôn, nào là vị Tổng giám đốc trẻ tuổi này là một ông bố rất vĩ đại, nào là một cô gái xuất thân bình thường đôi đời nhờ đứa con trong bụng.....

Trên khắp Đại Từ đều đã bàn tán ra vào, không chỉ ở Trung Quốc mà tin tức này đã nhanh chóng lan ra toàn thế giới.

Vương quốc Anh

Ở vùng ngoại ô tĩnh lặng, trên một cánh đồng hoa thủy tiên rộng lớn, những ngôi nhà nhỏ bằng gỗ rất ít, cách nhau một khoảng vườn lớn.

Khí hậu ở đây rất ôn hoà, ánh nắng nhẹ nhàng, không quá gay gắt, cũng không có mưa to gió lớn, tất cả đều tĩnh lặng như một bức tranh. Buổi tối thì bầu trời đầy sao làm sáng cả vùng đất tĩnh mịch này, còn có cả ánh đèn từ những bầy đom đóm bay qua.

Bên cạnh một căn nhà gỗ có một bà lão mặc bộ quần áo dành cho người làm vườn hằng ngày đang ngồi thưởng thức trà và ngắm nhìn quang cảnh buổi tối, bà lão có mái tóc hoa râm, gương mặt rất phúc hậu, nụ cười hiền hoà, nhìn bà lão có thể thấy bà là một người sống rất nhân nhả.

Không gian đang yên ắng như vậy đột nhiên bị một người đàn ông mặc áo làm vườn độ tuổi trung niên chạy tới

- Lão phu nhân!

Bà lão đặt tách trà xuống bàn gỗ, không vui ngược mắt lên

- Chẳng phải ta đã bảo là không được dùng tiếng Anh để gọi ta như vậy sao?

Người đàn ông đó biết lỗi liền cúi đầu nhận sai.

Bà lão đứng lên đi tới giàn tre đang treo rất nhiều chậu hoa khác nhau, cầm kéo lên và cắt tỉ những cái lá đã bị sâu phá hoặc khô. Vừa làm bà vừa hỏi

- Có chuyện gì?

Người đàn ông lấy ra một tờ báo và đưa cho bà lão

- Lão phu nhân, đại thiếu gia sắp kết hôn rồi!

Bà lão giật mình đến suýt nữa thì bể tim, bà nhanh chóng đeo kính vào rồi cầm tờ báo lên xem

Tin tức trong báo thật sự dọa bà nhảy dựng lên, đưa tờ báo lại cho người đàn ông, bà lão không vui hỏi

- Cô gái đó là người như thế nào?

Người đàn ông vội báo cáo

- Đó là một nữ sinh vừa tốt nghiệp mấy tháng trước ở học viện thiết kế Thượng Hải, gia cảnh nghèo khổ, mồ côi cha từ lúc năm tuổi, hiện giờ người thân duy nhất chỉ có mẹ mình, bây giờ còn có cả một đứa con chưa chào đời!

Bà lão nghiêm mặt quát

- Hồ đồ! Đúng là hồ đồ! Tiểu Lâm à tiểu Lâm, chẳng lẽ cháu muốn bị kịch của cháu lại tiếp diễn lại trên người của đứa bé đó?

Bà lão này không phải ai khác mà chính là lão phu nhân của Từ gia, nhiều năm nay không ở Thượng Hải mà đi du lịch vòng quanh thế giới, bà luôn che giấu thân phận của mình với những người mà bà đã gặp qua.

Nhìn thấy Từ lão phu nhân giận dữ như vậy, người đàn ông vội khuyên bà

- Lão phu nhân, người đừng kích động!

Từ lão phu nhân hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh

- Chuẩn bị trở về Thượng Hải, ta muốn bí mật gặp cô gái đó!

Choang

Chiếc điều khiển TV bị ném mạnh qua lọ hoa đặt bên cạnh cửa sổ, Từ Thiên Tần đưa tay nói lỏng carvat cho dễ thở, anh ta thở phì phò ngồi xuống sofa.

Từ Lâm như cái gai nhọn trong mắt anh ta, hấn hủy hoại người con gái anh ta yêu, làm cô mang thai rồi lại bắt ép cô bỏ cái thai đó, lúc nghe được tin tức này từ điện thoại của Mẫn Quan, anh ta như bị ai đó móc tim ra, cực kỳ đau đớn, cũng càng hận Từ Lâm hơn.

Quyết tâm kéo Từ Lâm xuống bùn của anh ta càng tăng lên mãnh liệt khi nghe tin Từ Lâm đưa Hàn Di Xuyên đến bệnh viện phá thai; Từ Thiên Tần đã nhanh chóng liên lạc với tất cả các phóng viên trong thành phố đến bệnh viện để bắt kẻ máu lạnh muốn giết chết con ruột của mình. Anh ta đã chắc chắn tin tức này sẽ là mồ chôn của Từ Lâm, nhưng không ngờ Từ Lâm lại có thể lật ngược lại tình thế bằng thông báo kết hôn cùng Hàn Di Xuyên!

Từ Thiên Tần tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, tất cả đồ đạc trong phòng đều sắp bị anh ta đập phá hết cả rồi.

Reng reng reng

Chuông điện thoại vang lên, kéo đầu óc anh ta tỉnh lại, là điện thoại của Bạch Sính Đình.

- Chuyện này là thế nào chứ? Từ Lâm đột nhiên lại thông báo kết hôn với một cô gái xuất thân tầm thường như vậy, làm ba con cả ngày hôm qua đã nhốt mình trong phòng sách, không chịu gặp gỡ ai! Mẹ chắc là ông ấy đang nhớ đến con hồ ly tinh đó!

Từ Thiên Tần xoa xoa vùng thái dương đau nhức, khàn giọng nói với mẹ mình

- Tối nay con sẽ về xem ba thế nào! Anh ta đã trở về lần nào chưa ạ?

Bạch Sính Đình mệt mỏi đáp

- Ba con tức giận gọi nó về nhưng chỉ nhận được thông báo đang bận của nó từ thư ký thôi! Còn về bà già phiền phức kia, chắc hẳn bây giờ đã bị kinh động rồi!

Từ Thiên Tần ngồi xuống sofa, chán nản trả lời

- Con biết rồi ạ, con sẽ về sớm!

Sau đó cúp máy và ném điện thoại lên bàn, hai tay anh ta úp lên mặt, tỏ vẻ mệt mỏi.

Phòng bệnh vào buổi tối rất yên tĩnh, ánh đèn chỉ chiếu sáng ở dọc hành lang, các phòng bệnh đều đã tắt hết đèn.

Cửa phòng bệnh của Hàn Dĩ Xuyên đột nhiên bị đẩy ra, một người đàn ông mặc bộ tây trang tối màu đang bước từng bước tới giường bệnh của cô, hắn rút từ trong túi ra một khẩu súng và chỉ vào bụng dưới của cô.

Hàn Dĩ Xuyên bất ngờ mở mắt, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt.

Gương mặt của Từ Lâm hiện lên đầy hung ác như ma quỷ từ địa ngục, bắt dí thẳng súng vào bụng của Hàn Dĩ Xuyên, giọng nói lạnh lẽo vang lên

- Dĩ Xuyên, em không muốn phá nó thì để tôi giúp em!

Hàn Dĩ Xuyên sợ hãi đến hai mắt trừng lớn, cô gào lên

- Không được!!! Đừng mà!

Giật mình ngồi dậy, mồ hôi trên trán túa ra đầy và chảy xuống cả mặt, tóc rối dính vào mồ hôi trên cổ, Hàn Dĩ Xuyên hít thở dồn dập, bàn tay giữ chặt trên bụng.

Đèn trong phòng lập tức được bật lên, thím Vương hốt hoảng chạy tới bên giường, vừa lau mồ hôi cho Hàn Dĩ Xuyên vừa hỏi

- Dĩ Xuyên, con không sao chứ? Gặp ác mộng sao?

Hàn Dĩ Xuyên ngược đôi mắt đầy nước lên nhìn thím Vương, môi run rẩy nói ra từng chữ.

- Thím Vương, anh ấy, anh ấy muốn giết đứa bé, vừa nãy anh ấy đã tới định giết bảo bảo!

Thím Vương đau lòng vén gọn tóc lại cho cô, lau mồ hôi trên trán cô rồi ôm cô vào lòng, bàn tay vỗ nhẹ sau lưng cô an ủi

- Dĩ Xuyên, không sao đâu! Sẽ ổn cả thôi, chỉ là ác mộng thôi, ngoan, ở đây rất an toàn, sẽ không có ai làm hại được con và tiểu bảo bảo đâu, thím ở đây với con, không sao đâu!

Hàn Dĩ Xuyên vui đầu vào vai thím Vương mà khóc, một tay che chắn dưới bụng, một tay ôm lấy bà, cô nức nở từng tiếng

- Tại sao lại thành ra như vậy chứ ạ...? Tại sao anh ấy lại không cần con và bảo bảo nữa ạ...?

Thím Vương cũng nước mắt ngấn dài dỗ cô ngủ.

Đóng cửa phòng lại và đi ra ngoài, thím Vương lau sạch nước mắt trên mặt, bà ngậm ngùi nhìn vào cô gái nhỏ bên trong qua lớp kính trong trên cửa.

Bà có nên kể hết mọi chuyện xảy ra lúc sáng cho cô biết không?

.....

Lúc thím Vương đang còn cuống lên gọi người đến để đưa Hàn Dĩ Xuyên đi thì cửa phòng đột nhiên bị một lực đá rất lớn tác động vào, Từ Lâm kinh sợ chạy tới bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên, thấy cô đã ngất đi, trên trán đầy mồ hôi, hắn thật sự trở nên run rẩy tay chân, gương mặt trắng xoá xuống đến khó coi, hai vai run rẩy kịch liệt, vừa nhìn qua thì đã biết là đang rất đau lòng;; vừa gọi tên cô vừa cởi áo khoác ra đắp lên người cô

- Dĩ Xuyên, em tỉnh lại đi! Dĩ Xuyên...

Bé cô lên và chạy nhanh ra ngoài như người mất trí, vừa chạy vừa gọi

- Dĩ Xuyên, em ráng chịu một chút.....

Thím Vương vội vã mở cửa sau giúp Từ Lâm để hắn đặt Hàn Dĩ Xuyên ngồi vào trong, bà cũng nhanh chóng vào và đỡ lấy Hàn Dĩ Xuyên. Từ Lâm rất nhanh đã ngồi vào trong xe, hắn lái xe ra khỏi Đài Song Khê, tốc độ nhanh như vũ bão

- Giúp tôi giữ cô ấy! Dĩ Xuyên, em cố lên....

Hắn gầm lên như con thú mất khống chế, tiếp tục tăng nhanh tốc độ lái xe.

Thím Vương ngồi phía sau suýt nữa thì nôn ra nhưng vẫn cố ôm chặt Hàn Dĩ Xuyên.

Giao thông trên đường vì chiếc xe quý lái này mà vội vã nhường đường, bên lề bị tắc nghẽn nghiêm trọng, cảnh sát giao thông sớm đã bị dọa đến mất hồn

vía.

Rất nhanh bọn họ đã đến bệnh viện.

Từ Lâm mở cửa xuống xe rồi bế Hàn Dĩ Xuyên vào trong như chạy giặc.

Điên loạn ôm cô chạy tới phòng phẫu thuật, Từ Lâm lạnh lùng gọi bác sĩ

- Các người mau cứu cô ấy!

Tất cả bác sĩ đều vô cùng khẩn trương và sợ hãi vì bọn họ có thể nhận ra người đàn ông này chính là Tổng giám đốc Đại Từ- ôm trùm của giới kinh doanh mà không ai dám chọc vào; nhanh kéo băng ca ra và giúp Từ Lâm đỡ Hàn Dĩ Xuyên nằm xuống, sau đó đẩy cô vào trong phòng phẫu thuật.

Đèn trước cửa phòng phẫu thuật còn đang sáng.

Từ Lâm đứng bên cạnh cửa phòng phẫu thuật, một tay chống lên tường, quay mặt vào trong, tay kia buông lỏng bất lực.

Tại sao hần phải cuống lên vì cô chứ?

Tại sao lúc này hần lại trở nên sợ hãi như vậy?

Tại sao lồng ngực hần cứ đau lên từng cơn như vậy?

Hần cực kỳ ghét cái loại cảm giác này, cái cảm giác sợ một ngày nào đó sẽ bị tổn thương.....

Không đúng!

Là vì hần hận cô, hần hận cô hơn là yêu cô!

Cuộc đời này, hần chưa từng hận ai như hận cô, hần hận cô vì cô là người phụ nữ hần rất yêu, hần hận cô vì cô đã phản bội hần!

Lùi lại vài bước, xoa xoa mi tâm, Từ Lâm thoáng liếc nhìn cửa phòng phẫu thuật rồi lạnh lùng sai bước đi.

Thím Vương nãy giờ khóc lóc cầu nguyện, đột nhiên nhìn thấy Từ Lâm bỏ đi liền đứng lên đuổi theo.

- Thiếu gia, cậu không đợi tiểu thư....

Từ Lâm lạnh lùng nhìn bà, giọng trầm thấp nói

- Báo lại kết quả cho tôi, đừng nói cô ấy biết tôi đã đưa cô ấy đến đây!

Thím Vương thất vọng, miễn cưỡng gật đầu rồi cúi chào Từ Lâm. Hần lạnh lùng xoay người đi và dần biến mất khỏi hành lang bệnh viện.

.....

Lau sạch nước mắt, thím Vương xoay người bước đi.

Tại sao bọn họ phải hành hạ lẫn nhau như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Những ngày ở bệnh viện

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 57: Những ngày ở bệnh viện.

Ngày đầu tiên Hàn Dĩ Xuyên nằm bệnh viện.

Phòng vip thật sự khác hẳn với phòng bệnh thường, vì đây là lần đầu tiên Hàn Dĩ Xuyên ở một phòng bệnh đặc biệt như vậy nên cô có hơi tò mò, kéo rèm cửa qua và nhìn ngắm ra bên ngoài, cô không khỏi kinh ngạc khi có thể nhìn thấy được toàn bộ khuôn viên của bệnh viện, khung cảnh ở đây giống như một công viên thu nhỏ, rất trong lành, cô hoàn toàn quên mất mình đang ở bệnh viện.

Ngắm cảnh chán rồi nên Hàn Dĩ Xuyên ngồi lại giường bệnh; hai chân dụi thẳng, hai tay xoa xoa bụng, cô nở nụ cười ngọt ngào nói với con

- Bảo bảo, con có nhớ ba con không? Mẹ rất nhớ ba con, sao ba vẫn chưa đến thăm chúng ta nhỉ?

Không biết từ lúc nào mà từng giọt nước mắt nóng hổi đã rơi đầy trên gò má cô, đưa một tay quệt sạch nước mắt, cô gượng cười.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên được đẩy ra, thím Vương với một đóng sách trên tay bước vào.

- Dĩ Xuyên, đây là sách con nhờ thím mua đây!

Vừa nói bà vừa để đóng sách đó lên chiếc bàn ở cạnh đầu giường rồi ngồi xuống với Hàn Dĩ Xuyên.

- Dĩ Xuyên, bây giờ sức khỏe của con và tiểu bảo bảo mới là quan trọng nhất, con đừng suy nghĩ linh tinh nữa, nghỉ ngơi thật tốt vào!

Hàn Dĩ Xuyên xúc động gật đầu, thím Vương thấy vậy cũng yên tâm đi ra. Nhưng khi bà vừa mới ra đến cửa thì suýt chút nữa bị ba người mới đến đây ngã.

Trước cửa phòng đang ồn ào thì giọng của Hàn Dĩ Xuyên cất lên

- Mẹ, Lệ Băng, Thuyền An, là mọi người sao?

Nghe cô gọi, mẹ Hàn còn chưa kịp giải thích với thím Vương mà đã chạy vội vào trong và tới bên cạnh con gái, ngồi xuống trước mặt cô.

- Bé con, con sao rồi? Đã khỏe hơn chưa? Con đau ở chỗ nào? Sao lại không chịu nói với mẹ chứ?

Hàn Dĩ Xuyên không kìm được mà trào nước mắt, cô nắm chặt tay mẹ, vừa cố cười vừa lắc đầu

- Mẹ, con xin lỗi...! Xin lỗi vì đã khiến người phải lo lắng.... con không sao, con rất khỏe...

Mẹ Hàn vừa lau nước mắt cho con gái vừa ôm cô vào lòng an ủi.

Thật lâu sau, hai mẹ con mới buông nhau ra; mẹ Hàn như nhớ ra điều quan trọng nhất, nhìn xuống bụng dưới của con gái, trầm tư hỏi

- Cậu ta không chịu nhận đứa bé?

Hàn Dĩ Xuyên cắn môi gật đầu; mẹ Hàn thật sự không biết phải nói gì tiếp theo.

Lệ Băng và Thuyền An nãy giờ đứng im lặng bên cạnh thím Vương lúc này mới đi tới và lên tiếng

- Dĩ Xuyên, cậu định trở thành đại minh tinh hay sao mà lại có phóng viên bao vây trước bệnh viện thế này?

Hàn Dĩ Xuyên hơi giật mình nhìn Thuyền An, cô biết tin tức kết hôn của cô với Từ Lâm đã khiến cho dư luận xôn xao hẳn lên. Cô không biết trả lời Thuyền An thế nào, tay thì vẫn đặt trên bụng.

Thuyền An không kìm được nước mắt, vừa khóc vừa nói lớn

- Cậu nói ra hết đi, tớ sẽ giúp cậu đánh Từ Lâm một trận, rốt cuộc tại sao anh ta lại có thể đối với cậu và bảo bảo như vậy chứ? Thật không đáng mặt đàn ông mà!

Nhưng sự nhớ ra thím Vương là quản gia của Từ Lâm nên cô vội im lặng.

Lệ Băng bình tĩnh hỏi

- Cậu thật sự sẽ kết hôn với anh ta? Nếu cậu thật sự lo lắng việc nuôi bảo bảo sẽ gặp khó khăn thì cậu vẫn còn có bác gái, có bọn tớ mà! Chúng ta sẽ cùng nuôi bảo bảo!

Thuyền An liền phụ họa theo

- Đúng đó Dĩ Xuyên, tớ sẽ mua cho bảo bảo thật nhiều đồ ăn ngon, quần áo đẹp, tớ sẽ dẫn bảo bảo đến trường, rồi dẫn nó đi chơi nữa....

Hàn Dĩ Xuyên cảm động đến rơi nước mắt, cô vừa khóc vừa cười nói

- Thật sự rất cảm ơn hai cậu, nhưng mà....

Ngừng một chút, cô lại nhìn xuống bụng dưới của mình, một tay xoa nhẹ lên đó, nhẹ giọng nói

- Tớ đã quyết định kết hôn rồi, vì anh ấy là ba của bảo bảo.

Thuyền An nóng lên mà nói

- Nhưng anh ta thật sự không muốn thừa nhận nó!

Nói được một nửa, cô quan sát thấy gương mặt Hàn Dĩ Xuyên càng lúc càng trầm xuống thì mới bắt đầu chuyển đề tài

- Tớ đã mơ hồ đoán ra quan hệ giữa cậu và Từ Lâm trước đó rồi nhưng tại Lệ Băng ngốc cứ phản bác lại những gì tớ suy đoán...

Lệ Băng nghe cô bạn của mình chê mình ngốc liền ồ ào lên

- Cậu dám nói tớ ngốc?

Thấy hai người lại sắp cãi nhau, Hàn Dĩ Xuyên cũng không còn lo họ sẽ đề đầu nói về chuyện của cô và bảo bảo nữa, xoa xoa mi tâm và ho khan vài cái, cô nói

- Lúc này đi vào chắc hai cậu bị phóng viên dọa sắp ngắt rồi nhỉ?

Lệ Băng nghe vậy định nói gì đó thì đã bị Thuyền An kéo lại, ra hiệu im lặng.

Mẹ Hàn này giờ chỉ ngồi nhìn con gái, giúp cô vén gọn tóc rồi nắm lấy tay cô.

Thím Vương hình như nhìn ra được hai cô gái đó có gì muốn giấu, mà hình như có liên quan đến Từ Lâm.

.....

Ra khỏi bệnh viện, sau khi bắt xe cho mẹ Hàn về xong thì Lệ Băng mới hỏi Thuyền An

- Tại sao cậu không đề tớ nói với Dĩ Xuyên chuyện Triết Liệt giúp chúng ta thoát khỏi đám phóng viên?

Thuyền An vừa đi vừa trả lời, cô khẽ thờ dài

- Sao cậu không tự hỏi tại sao Triết Liệt lại có mặt ở đây?

Nhìn lên gương mặt đã dần hiểu ra của Lệ Băng, Thuyền An tiếp tục nói

- Triết Liệt xuất hiện ở đây có nghĩa là Từ Lâm vẫn còn quan tâm Dĩ Xuyên. Cậu có muốn họ ở bên nhau không?

Lệ Băng thật lòng lắc đầu; Thuyền An tiếp tục nói

- Hai chúng ta đều không muốn họ ở bên nhau nên đừng nói ra!

Lệ Băng đã hiểu, im lặng gật đầu.

Hai người sóng vai nhau bước đi trên vỉa hè.

Ngày thứ hai Hàn Dĩ Xuyên nằm bệnh viện.

Vừa ăn sáng xong, Hàn Dĩ Xuyên đã ngồi đọc mấy quyển sách hướng dẫn làm mẹ lần đầu mà cô đã nhờ thím Vương mua giúp. Cô rất tập trung vào từng câu từng chữ và những hình ảnh trong sách, hy vọng có thể giúp cô chăm sóc thật tốt cho bảo bảo.

Đọc được một nửa, cô chợt gấp sách lại và lấy từ trong một cuốn sổ ra bức ảnh siêu âm thai nhi, vừa nhìn hình ảnh của con, cô vừa đưa tay đặt xuống bụng, giọng nói nghẹn ngào

- Bảo bảo, con nói xem, có phải ba giận mẹ con mình không? Tại sao ba vẫn chưa đến...

Một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống mu bàn tay cô, làm cô giật mình đưa tay lên lau, sau đó lại nhìn ra cửa sổ.

Đến khi có thể ngừng khóc, cô mới cất ảnh và sách đi, đưa chân bước xuống giường; mở cửa tủ ra, đột nhiên có một cái áo khoác tây trang rơi ra bên ngoài và nằm trên mu bàn chân Hàn Dĩ Xuyên, cô tò mò cúi xuống nhặt lên.

Cầm cái áo khoác trên tay, cô thấy nó rất quen thuộc, hình như cô đã từng giặt, ủi nó rất nhiều lần rồi...

Một tia vui mừng chợt loé lên trong lòng cô.

Nhưng khi cô đưa lên ngửi thử thì lại hoàn toàn thất vọng.

Mùi hương này không phải là của hắn!

Mùi hương đặc trưng trên cơ thể Từ Lâm cô đã nhớ như in, dường như đã trở thành mùi hương duy nhất trong khướu giác của cô.

Nhưng mùi hương trên cái áo khoác này lại không phải! Rất xa lạ!

Đang chìm trong suy nghĩ miên man, Hàn Dĩ Xuyên không biết thím Vương đã vào từ lúc nào, bà nhìn thấy cô cầm chiếc áo khoác nam trên tay thì hãi hùng không thôi.

Đó là chiếc áo khoác của Từ Lâm mà hắn đã chính tay đắp lên người Hàn Dĩ Xuyên khi bế cô ra khỏi Đài Song Khê và đưa cô đến bệnh viện; Từ Lâm đã dặn bà không được để chuyện này cho Hàn Dĩ Xuyên biết, nếu cô thông qua cái áo khoác này mà biết được gì thì coi như bà đã không hoàn thành nhiệm vụ.

Vội vàng giành lại cái áo khoác mà thím Vương vẫn chưa nghĩ ra một lý do để giải thích làm cho Hàn Dĩ Xuyên có chút khó hiểu.

- Thím Vương, cái áo này là của ai? Tại sao nó lại ở chỗ của cháu?

Thím Vương ập a ập ứng không biết phải trả lời thế nào cho hợp lý thì một giọng đàn ông đầy tính bông đùa vang lên phía sau

- Em gái, đó là áo của anh!

Thím Vương và Hàn Dĩ Xuyên cùng lúc nhìn về người đàn ông đang đi tới.

Mẫn Quan khoác trên người chiếc áo blouse trắng, khoe miệng nở nụ cười mà mị đi tới và chỉ vào chiếc áo khoác trên tay thím Vương

- Hôm đó khi em được đưa đến bệnh viện, trên người ăn mặc rất sơ sài nên anh mới hy sinh cái áo vừa mới mua của mình.

Nghe anh ta nhắc đến bộ dạng của mình lúc mới đến bệnh viện, Hàn Dĩ Xuyên không khỏi xấu hổ, cô nhớ hôm đó cô chỉ quấn một tấm chăn trên người, chẳng lẽ lại để cho gã đàn ông này đắp áo lên cho cô trong hoàn cảnh đó, nếu vậy thì những dấu hôn mà Từ Lâm để lại trên người cô...

Mẫn Quan hình như đọc được suy nghĩ của cô, cười cười nói

- Ở bệnh viện, đối với anh chỉ có quan hệ giữa bệnh nhân và bác sĩ!

Hàn Dĩ Xuyên miễn cưỡng gật đầu, cô lại nhìn đến cái áo khoác đó, vẫn không thể nào buông bỏ suy nghĩ.

Mẫn Quan tiếp tục luyện thuyên

- Anh còn chưa giới thiệu nhỉ? Anh là Mẫn Quan, trưởng khoa ở bệnh viện Heart này, cũng là bạn thân của chồng sắp cưới của em! Rất vui được gặp lại em lần hai.

Hàn Dĩ Xuyên ngớ ngẩn cả ngày mới định thần lại, cô lắp bắp hỏi

- Lần thứ hai? Chẳng lẽ anh đã từng gặp em?

Mẫn Quan vẫn duy trì nụ cười trên môi, tốt bụng giải thích

- Lần trước em phát sốt ở Đài Song Khê, thằng nhóc đó đã gọi anh đến xem bệnh cho em!

Hàn Dĩ Xuyên nhớ lại lần cô đến Đài Song Khê để cầu xin Từ Lâm cho mẹ cô được phẫu thuật, lúc đó đúng là cô đã ngất đi...

Nhớ đến, cô không khỏi nở nụ cười tự giễu, người đã từng khiến cô nếm đủ mùi vị của cuộc sống ở địa ngục lại trở thành người cho cô biết cảm giác thế nào là yêu!

Mẫn Quan biết cô đang nhớ đến ai nên đã phá vỡ sự trầm tư của cô

- Em không định trả lại áo cho anh sao?

Hàn Dĩ Xuyên lúng túng định cầm áo trả lại Mẫn Quan thì thím Vương đã giúp đưa cho anh ta.

Thu tay lại, Hàn Dĩ Xuyên như nhớ ra gì đó, cô liền hỏi

- Bác sĩ Mẫn? Thì ra là anh? Anh là tiền bối của Hạ Nhiên?

Mẫn Quan nghe cô nhắc đến Tô Hạ Nhiên thì không khỏi phiền lòng

- Em đừng nhắc đến con bé lì lợm đó nữa! Nó đã bị anh trai tổng đến Paris rồi!

Hàn Dĩ Xuyên muốn nói gì nhưng rồi lại thôi, cô chỉ gật đầu một cái. Mẫn Quan nhìn cô như muốn nói " chẳng phải người đàn ông tốt của em làm ra đó sao? " nhưng anh ta lại cười cười cho qua.

Nhìn Mẫn Quan cầm chiếc áo trên tay, Hàn Dĩ Xuyên không sao thu hồi lại được ánh mắt.

Mẫn Quan cười cười trên choker

- Không phải em đang tưởng đây là áo của thằng nhóc mất trí đó chứ?

Hàn Dĩ Xuyên khó xử thu hồi lại ánh mắt; Mẫn Quan dứt khoát chặt đứt hy vọng của cô.

- Em thử hỏi thím Vương xem thằng nhóc đó có gọi một cuộc gọi nào đến hỏi thăm tình hình của em không nào? Đúng là thằng mất trí!

Hàn Dĩ Xuyên không hiểu tại sao lại nhìn thím Vương như đang muốn bà cho cô một niềm hy vọng nhưng cô lại chỉ nhận được một cái lắc đầu buồn bã của bà.

Thật ra thì thím Vương đang nói dối, Từ Lâm đã gọi điện đến hỏi tình trạng sức khỏe của Hàn Dĩ Xuyên rất nhiều lần nhưng lại không để thím Vương cho cô biết, thím Vương cũng là vì tuân theo lời dặn mà thôi!

Cho dù Từ Lâm có để bà nói thì bà cũng sẽ không nói vì trong điện thoại, hẳn không hề hỏi đến đứa bé trong bụng Hàn Dĩ Xuyên, bà không muốn khiến cô đau buồn thêm.

Tìm Hàn Dĩ Xuyên như bị bóp chặt đến đau đớn, cô im lặng và bước về phía giường, ngồi thẩn thờ một lúc rồi lại lấy bức ảnh siêu âm kẹp trong quyển sổ nhỏ ra, nhìn rất lâu và tay cứ đặt lên bụng.

Từ Lâm thật sự không cần mẹ con cô nữa sao?

Ngay cả một cuộc điện thoại cô cũng không nhận được, hẳn không cần cô thật rồi!

Ngẩng đầu lên cao để nước mắt không rơi xuống, Hàn Dĩ Xuyên cúi gằm mặt xuống giấu trong mái tóc rồi chui hẳn vào trong chăn, giọng nghẹn ngào nói

- Thím Vương, con mệt rồi....

Thím Vương nhìn thấy cảnh này thì không khỏi xót xa, bà ra hiệu cho Mẫn Quan cùng ra ngoài

Ngày thứ ba Hàn Dĩ Xuyên nằm bệnh viện.

Từ sáng sớm, Hàn Dĩ Xuyên đã đòi thím Vương cho ra vườn hoa ở bệnh viện dạo.

Khoác trên mình một chiếc áo khoác bằng len, Hàn Dĩ Xuyên vẫn còn mặc bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình, cô ôm trên tay một quyển sách dành cho phụ nữ mang thai và đi dạo xung quanh các bồn hoa.

Đang đi thì chợt có một chiếc khăn choàng cổ bay tới chân cô, cúi xuống nhặt lên, Hàn Dĩ Xuyên nhìn thấy một bà lão mặc bộ quần áo đơn giản của giới bình dân đang đi tới, cô biết chắc chiếc khăn đó là của bà lão.

Khi bà đi tới, Hàn Dĩ Xuyên đang cầm chiếc khăn trên tay, cô chưa kịp nói gì thì bà lão đã lên tiếng

- Cô gái, đó là chiếc khăn choàng cổ của già, cảm ơn cháu đã giúp nhặt nó!

Hàn Dĩ Xuyên cười cười rồi lễ phép đưa chiếc khăn cho bà lão

- Của bà đây ạ!

Bà lão vui vẻ nhận lấy chiếc khăn, đột nhiên hai mắt bà dừng trên quyển sách mà Hàn Dĩ Xuyên đang cầm. Hai mắt bà nhú lại nhưng vẫn duy trì nụ cười hiền hậu

- Cô gái, cô có tin vui rồi sao?

Hàn Dĩ Xuyên biết bà lão đã nhìn quyển sách của cô nên mới đoán ra cô đang mang thai, ngượng ngùng trả lời

- Thật không ngờ lại có thể bị bà đoán được ạ!

Bà lão kéo cô ngồi xuống ghế đá bên cạnh, ôn nhu nói

- Phụ nữ mang thai không nên đứng lâu như vậy, còn nữa, phải tuyệt đối giữ ấm bản thân!

Vừa nói bà lão vừa lấy chiếc khăn choàng cổ lúc nãy choàng lên cho Hàn Dĩ Xuyên.

Hàn Dĩ Xuyên hơi bất ngờ trước hành động này của bà, định đưa tay cản lại thì lại bị sự nhiệt tình của bà đánh úp.

- Bà ơi, đây là khăn của bà, cháu không thể nhận đâu ạ!

Bà lão vẫn cười rạng rỡ, tiếp tục choàng khăn cho cô, xong xuôi thì cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô mà vỗ nhẹ

- Đây là khăn mà cháu trai của già đã tặng già từ hai năm trước, nếu như già có thể gặp cháu sớm hơn thì tốt rồi, cháu có thể trở thành cháu dâu của già này rồi!

Hàn Dĩ Xuyên hiểu rất rõ tâm lý của những người lớn, họ luôn thích mai mối kiểu này nên cô cũng không tỏ ý phản đối gì, ngồi im lặng nghe bà nói tiếp.

- Cháu trai của già là một người đàn ông vô cùng ưu tú, cũng rất biết thương già.

Ngồi nghe bà lão kể chuyện được một lúc thì Hàn Dĩ Xuyên thấy thím Vương đang đi tới.

Lúc thím Vương nhìn thấy bà lão hình như đã rất kinh ngạc, đang định mở miệng gọi thì đột nhiên lại im phăng phắc.

Hàn Dĩ Xuyên tuy có chút khó hiểu nhưng vẫn không cố tìm hiểu. Cô giới thiệu sơ qua để hai người làm quen rồi nói tạm biệt với bà lão, sau đó thì đi cùng thím Vương vào trong.

Đột nhiên thím Vương bảo cô vào trước, lát bà sẽ vào sau.

Hàn Dĩ Xuyên ngoan ngoãn đi vào mà không chút nghi ngờ.

.....

Đợi sau khi Hàn Dĩ Xuyên đi khỏi, thím Vương mới cúi đầu chào bà lão

- Lão phu nhân, không biết người đến có gì dặn dò!

Bà lão này chính là Từ lão phu nhân vừa từ Anh Quốc trở về Thượng Hải, nhìn thím Vương một cái rồi bà trả lời

- Ta đến để thăm chất và cháu dâu của ta! Thật là to gan mà, nếu ta không về thì đâu biết được suốt chút nữa đứa cháu chưa kịp chào đời của ta đã sớm bị thằng trời đánh đó hại chết rồi!

Thím Vương không dám nói gì, chỉ có thể cúi đầu nghe giáo huấn.

Từ lão phu nhân rơi vào trạng thái suy tư rất lâu.

Bà có thể nhìn ra Hàn Dĩ Xuyên là một người mẹ rất tốt, cô rất muốn có đứa con đó nên dù phải liều cả mạng già này, bà cũng sẽ bảo vệ mẹ con cô được mẹ tròn con vuông, tuyệt đối sẽ không xuất hiện mẹ con Từ Lâm thứ hai!

.....

Hàn Dĩ Xuyên vừa trở lại phòng bệnh thì nhận được điện thoại của Phạm Diệc, cô chưa kịp nói gì thì đã nghe anh giáo huấn

- Tiểu Xuyên, nếu lúc đầu em nghe lời anh có phải tốt không? Anh có thể đưa mẹ con em cao chạy xa bay, sống một cuộc sống nhân nhả, vô tư vô ưu, tại sao em cứ phải ở bên cạnh tên đó mà chịu dày vò vậy chứ?

Hàn Dĩ Xuyên vừa lau nước mắt vừa bật cười, cô ngồi xuống giường và trả lời

- Chẳng phải bây giờ anh ấy đã quyết định cưới em rồi sao?

Phạm Diệc thờ dài buồn bực, tiếp tục nói

- Em nghĩ rằng hẳn ta cưới em là vì em và con sao? Hẳn ta hoàn toàn là vì lợi ích của bản thân mà thôi! Tiểu Xuyên, em tỉnh lại đi có được không?

Hàn Dĩ Xuyên lau nước mắt, tay tiếp tục đặt lên bụng, nhẹ nhàng vuốt ve, cô ghen ngào

- Bảo bảo cần ba, Phạm Diệc, em xin lỗi!

Sau đó nhẹ nhàng cúp máy, để lại tiếng tút tút dài cho Phạm Diệc ở đầu dây bên kia.

Hàn Dĩ Xuyên cúi đầu nói với con

- Bảo bảo, còn ba ngày nữa là chúng ta sẽ được sống với ba rồi, con có vui không nào?

Cô cố gắng lau sạch hết nước mắt, rất muốn không bao giờ khóc nữa.

Chỉ còn vài ngày nữa Từ Lâm sẽ trở thành chồng của cô, trở thành người đàn ông của cô, dù chỉ là trên danh nghĩa cũng không sao! Dù chỉ có thân xác của hân thuộc về cô cũng chẳng sao? Cô cần hân, bảo bảo cũng cần hân!

Cô cần người đàn ông mà cô yêu...

Bảo bảo cần ba ruột của mình...

Sau ba ngày nằm viện thì hôm nay Hàn Dĩ Xuyên cũng được xuất viện.

Hàn Dĩ Xuyên đã dọn dẹp xong đồ đạc, thím Vương cũng đã hoàn tất thủ tục xuất viện cho cô. Hai người đi ra khỏi cổng bệnh viện thì đã có tài xế đợi sẵn. Họ trở về Đài Song Khê.

Vừa về đến Đài Song Khê thì Hàn Dĩ Xuyên đã thấy một người đàn ông phương Tây độ tuổi trung niên đang ngồi trong phòng khách, bên cạnh ông còn có hai người khác.

Người làm nhanh chóng chạy ra bên ngoài đón lấy hành lý của Hàn Dĩ Xuyên mà di chuyển vào nhà rồi đưa lên phòng.

Thím Vương cùng Hàn Dĩ Xuyên vào trong phòng khách.

Hàn Dĩ Xuyên vừa vào đã dùng tiếng anh để hỏi

- Xin hỏi, ông là....

Người đàn ông phương Tây đứng lên và xoay người lại nhìn Hàn Dĩ Xuyên, lúc này Hàn Dĩ Xuyên càng kinh ngạc hơn khi thốt lên được tên ông.

- Tony Ward!

Tony Ward dùng nụ cười thay cho lời chào, ông đi tới ôm lấy Hàn Dĩ Xuyên và dùng tiếng anh nói với cô.

- Ôi, cô dâu của tôi thật sự rất đẹp đấy!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Hôn lễ

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 58: Hôn lễ.

Khi Tony Ward buông Hàn Dĩ Xuyên ra, ông nở nụ cười rất thân thiện, dùng một câu tiếng anh để nói với cô

- Dĩ Xuyên, tôi đã nghe tin tức kết hôn của cô rồi! Cô đúng là một cô gái may mắn đấy!

Đầu óc Hàn Dĩ Xuyên cứ xoay vòng vòng, cô vẫn chưa hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, tại sao Tony Ward lại xuất hiện ở đây và còn đề cập đến chuyện kết hôn của cô nữa!

Đang bị một mớ suy nghĩ bao vây thì một đã nghe bên ngoài cửa ồn ào lên.

Từ Lâm đã về!

Hân vừa bước vào cửa lớn đã đưa áo khoác đang cầm trên tay và cặp xách cho thím Vương rồi tiến lại phía Hàn Dĩ Xuyên và Tony Ward. Dùng tiếng anh để hỏi Tony Ward

- Ông có thể chuẩn bị những gì?

Tony Ward không dám xem thường lời nói của người đàn ông này nên vội lấy một quyển album từ tay trợ lý rồi đưa cho Từ Lâm

- Đây là những bộ váy cưới mới nhất trong bộ sưu tầm của tôi vừa trình diễn ở tuần lễ vàng thời trang tại Paris tháng trước. Từ tiên sinh, ngài xem!

Từ Lâm mở quyển album ra xem một lượt rồi đưa cho Hàn Dĩ Xuyên

- Em thích cái nào?

Hàn Dĩ Xuyên lật ra xem từng trang rất cẩn thận, cô xem kỹ đến từng chi tiết, từng centimet cắt may và cứ mỗi chiếc váy cưới như vậy cô đều nhìn đến say mê và dành cho nó sự sùng bái; cô chưa từng thấy vui như vậy, lại có thể được xem thiết kế của nhà thiết kế lớn như Tony Ward và còn được mặc chúng nữa, hơn nữa lại do Từ Lâm chuẩn bị cho cô nên cô không thể ngưng nở nụ cười được.

Nhìn cô vui đến như vậy, khoẻ môi Từ Lâm cũng bất giác nâng lên thành một đường cong rất đẹp, ánh mắt nhìn cô có phần ôn nhu mà ngay cả hắn cũng không phát hiện ra; đóng quyển album trên tay Hàn Dĩ Xuyên lại và cầm nó đưa lại cho Tony Ward, Từ Lâm lạnh lùng nói một câu tiếng anh

- Đưa hết tất cả đến lễ cưới hai ngày sau!

Rồi không nói gì nữa mà đi thẳng lên lầu; cảm giác vui mừng lúc nãy của Hàn Dĩ Xuyên đã hoàn toàn tan biến chỉ còn cảm giác hụt hẫng cùng trống rỗng.

Từ Lâm lại có thể chuẩn bị một lễ cưới nhanh gọn như thế!

Sáng sớm, Từ Lâm không giải thích gì mà đã gọi Hàn Dĩ Xuyên cùng ra ngoài và đưa cô đến cục dân chính để đăng ký kết hôn. Nhìn tờ giấy đăng ký ghi tên của cô và Từ Lâm, Hàn Dĩ Xuyên không che giấu được cảm giác vui mừng, cô và Từ Lâm thật sự đã trở thành vợ chồng hợp pháp và bảo bảo cũng không còn bị người khác xem là con hoang nữa.

Nhưng Từ Lâm, trước sau vẫn thờ ơ như vậy, dường như chuyện này đối với hắn chẳng có gì quan trọng!

Hai người tiếp tục ngồi vào trong xe, Từ Lâm im lặng lái xe mà không nói rõ với Hàn Dĩ Xuyên là sẽ đi đâu. Ngồi ở vị trí phó lái, Hàn Dĩ Xuyên căng thẳng đến mức sắp quên cả thở rồi, hai tay cô theo bản năng mà đặt xuống bụng che chắn, cô cắn cắn môi rồi thử hỏi Từ Lâm.

- Lâm, còn nhẫn cưới của chúng ta...

Cô còn chưa nói hết câu thì Từ Lâm đã lạnh lùng cắt ngang

- Tôi sẽ cho người chuẩn bị!

Cô còn dám mở miệng đòi hắn cùng đi chọn nhẫn cưới!

Thật buồn cười!

Những ngày qua cô nằm bệnh viện ngày nào cũng trò chuyện vui vẻ cùng Phạm Diệc, hắn thì dù đang bận rộn với dự án mới ở Ấn Độ nhưng vẫn dành thời gian để hỏi thăm tình hình của cô qua thám Vương.

" Bảo bảo cần ba, Phạm Diệc, em xin lỗi "

Một câu nói này của cô không phải đã quá rõ ràng rồi sao?

Cô không để Phạm Diệc biết bảo bảo là con của anh vì sợ anh sẽ không thể chống đối với cả gia đình để cưới cô và cho bảo bảo một thân phận rõ ràng.

Vì vậy mà cô đã dùng thủ đoạn để có thể kết hôn với Từ Lâm.

Nghĩ đến đây Từ Lâm không khỏi cười lạnh. Nỗi thống hận cũng càng lớn.

Cô dùng thủ đoạn ti tiện để ép hắn kết hôn và giúp cô nuôi con!

Lòng dạ thật thâm sâu!

Vậy thì Từ Lâm hắn sẽ dùng cuộc hôn nhân mà cô đã cố tình sắp đặt để giày vò cô cả đời, và sẽ để cho đứa bé trong bụng cô biết nó chính là kết quả mà mẹ nó dụ dỗ gã đàn ông khác lên giường.

Nghe xong câu trả lời của Từ Lâm, tim Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu nhói lên, có lẽ cô chính là cô dâu cô đơn nhất trên thế giới này!

Lễ cưới của cô hoàn toàn là do người ngoài chuẩn bị, bây giờ đến cả nhẫn cưới cũng vậy....

Xem ra thì Từ Lâm ngay từ lúc đầu đã không xem trọng cuộc hôn nhân này rồi!

Xe dừng trước cổng một biệt thự lớn, cổng vừa mở ra, rất nhiều người làm đã ra đón.

Từ Lâm mở cửa xuống xe và đi qua phía bên kia, ôm eo Hàn Dì Xuyên và cùng nhau đi vào trong phòng khách của ngôi biệt thự.

Hàn Dì Xuyên căng thẳng đến mức vận động hết tất cả các sợi dây thần kinh đều tập trung cao độ, cô không biết lần đầu tiên ra mắt ba mẹ chồng phải ứng xử thế nào cho phù hợp, cũng may là chuyện về Từ gia cô đã được nghe thím Vương kể qua nên cũng đỡ ngỡ ngàng hơn.

Sau khi chào hỏi cả gia đình xong, Từ Lâm cùng Hàn Dì Xuyên ngồi xuống đối diện với Từ lão gia.

Từ phu nhân - Bạch Sinh Đình dường như không quan tâm đến chuyện này, bà ta chỉ ngồi đó cho có mặt mũi, dù sao thì Từ Lâm cũng không phải là con ruột của bà ta nên tốt nhất bà ta không nên xen vào thì tốt hơn, hơn nữa dù Từ Lâm có kết hôn cũng sẽ không ăn bớt một phần gia sản thừa hưởng của bà ta được!

Từ Thiên Tần thì chỉ chăm chú nhìn xuống bụng dưới của Hàn Dì Xuyên, thỉnh thoảng cũng ngược nhìn gương mặt cô.

Cô thật sự đã mang thai con của Từ Lâm?

Cô lựa chọn kết hôn trong hoàn cảnh này và trong độ tuổi này?

Cô bằng lòng bỏ mặc tương lai của mình sao?

Ánh mắt vô lễ của Từ Thiên Tần đã bị Từ Lâm nhìn ra từ đầu, gương mặt lạnh lùng đến cực điểm, ánh mắt hăng lên từng tia máu đỏ nhưng hắn đang cố gắng áp chế lửa giận này, chỉ thiếu chút nữa là giết người.

Từ lão gia uống xong một ngụm trà rồi nói

- Tiểu Lâm, hôn nhân là hạnh phúc cả đời đấy!

Từ Lâm gác hai chân lên chiếc ghế bên cạnh, biếng nhác trả lời

- Dù sao ba cũng đã biết trước tin tức kết hôn của con rồi, con chỉ đưa cô ấy đến gặp mặt ba trước, hôn lễ ngày mai sẽ được tổ chức, con hy vọng ba có thể nể mặt mẹ con mà đến!

Từ lão gia thở dài đau lòng rồi từ từ đứng lên, nói với Từ Lâm

- Tiểu Lâm, con vào thư phòng của ba một lát.

Từ Lâm nhìn lướt qua Hàn Dì Xuyên rất nhanh rồi tao nhả đứng lên, cùng Từ lão gia đi lên thư phòng.

Bạch Sinh Đình không muốn tiếp tục nhàm chán ngồi đây nên cũng đứng lên và cầm túi đi ra ngoài.

.....

Bên trong phòng sách, Từ Lâm chưa đợi ba mình ngồi mà đã tự nhiên ngồi xuống trước, hai chân theo thói quen gác lên chiếc ghế bên cạnh. Lạnh nhạt hỏi

- Ba muốn nói gì?

Từ lão gia chậm rãi ngồi xuống, hai mắt già nua nhìn thẳng vào mắt con mình, thở dài rồi hỏi

- Con yêu hay không yêu cô gái đó? Con chỉ cần trả lời câu hỏi này của ta thôi!

Từ Lâm nghe ông hỏi như vậy thì đột nhiên kích động, hất tàn nhăn nói

- Ba muốn nghe? Được! Vậy thì con sẽ nói cho ba nghe! Đưa con trong bụng cô ta không phải là của con! Con hận cô ta vì đã phản bội con, lên giường với thằng đàn ông khác và con sinh con cho kẻ đó, con muốn dùng cuộc hôn nhân này để hành hạ cô ta cả đời!

Thân thể Từ lão gia cứng đờ, ông lắp bắp cả ngày mới thốt ra được mấy chữ

- Tiểu Lâm, con đúng là hồ đồ rồi...

Từ Lâm nhếch môi cười lạnh rồi nói tiếp

- Con còn muốn đưa nhiệt chúng đó từ từ mà chết đi!

Từ lão gia giận đến run người, ông đưa tay chỉ vào mặt Từ Lâm, không nói được một câu trọn vẹn

- Con... con... con cút cho ta!

Từ Lâm cũng chẳng cần luyến tiếc, một tay hấn dứt trong túi quần, ưu nhã đứng lên, bước ra khỏi bàn trà và xoay người rời đi.

Khi hấn đi ra bên ngoài phòng sách thì bước chột chột khựng lại khi chứng kiến một màn phía dưới cầu thang.

.....

Phía dưới cầu thang, trước phòng trưng bày đồ cổ của Từ lão gia, Hàn Dĩ Xuyên đang giận sôi máu vì Từ Thiên Tần cứ liên tục ngáng đường cô, bây giờ còn ôm lấy cô nữa, anh ta thì thầm

- Dĩ Xuyên, chỉ một lát thôi, coi như lời chia tay giữ chúng ta!

Hàn Dĩ Xuyên chẳng hiểu anh ta đang nói linh tinh gì cả, cô muốn đẩy anh ta ra nhưng càng bị ôm chặt hơn

- Tôi tin chắc rằng cô đã biết rõ tình cảm của tôi ngay từ đầu, cô không chấp nhận tôi nhưng tôi vẫn không ngừng theo đuổi, cô có biết tại sao không? Vì cô chưa hề thuộc về ai, nhưng kể từ ngày mai cô sẽ thuộc về anh ta nên từ giờ tôi sẽ học cách từ bỏ, coi như đây là món quà kết thúc cuộc theo đuổi không thành của tôi! Có được không?

Nghe xong những gì anh ta nói, Hàn Dĩ Xuyên đột nhiên không cự tuyệt nữa, cô đứng im để anh ta ôm. Nhưng cô lại không hề biết một màn này đã bị người đàn ông cô yêu nhất chứng kiến toàn bộ và ánh mắt khiêu khích cùng nụ cười nham hiểm của Từ Thiên Tần dành cho Từ Lâm.

Đứng trên lầu, tìm Từ Lâm như bị đâm nát đến rỉ máu. Đau đớn dần chuyển sang thống hận, ánh mắt hung ác như loài quỷ dữ chỉ muốn đem con mồi xé xác rồi ăn sống, gương mặt lạnh khốc không tìm ra chút dịu hoà nào, gân xanh nổi đầy trên trán và cánh tay của hấn....

Từ Lâm nhớ rất rõ ánh mắt lúc này của Từ Thiên Tần khi nhìn xuống bụng của Hàn Dĩ Xuyên. Đó là một loại nghi ngờ!

Hàn Dĩ Xuyên phải từng lên giường với Từ Thiên Tần thì mới có thể để hấn nghi ngờ đứa bé trong bụng cô có phải là của anh ta không?

Người phụ nữ mà Từ Lâm hấn yêu lại là dạng phụ nữ lẳng lơ như vậy!

Hấn đã rất yêu cô nhưng cô lại phản bội hấn. Hấn hận cô nhưng cũng hận bản thân mình, hận chính mình đã yêu loại phụ nữ như cô nhiều đến như vậy!

Yêu hận cùng dày vò hấn thì hấn cũng muốn đem tất cả trả lại cho Hàn Dĩ Xuyên, cũng sẽ dày vò cô cả đời!

Trò chơi mới chỉ bắt đầu, kể từ ngày mai, hấn sẽ cùng cô chơi đến cùng!

Cuối cùng thì ngày tổ chức hôn lễ của Từ Lâm và Hàn Dĩ Xuyên cũng đã đến.

Lễ đường đã được chuẩn bị từ trước, tất cả đều được trang trí bằng hoa tươi nhập khẩu; các loại rượu phục vụ trong bữa tiệc cũng vừa được vận chuyển bằng đường hàng không đến đây vào vài tiếng trước; các món ăn được các đầu bếp nổi tiếng thế giới chuẩn bị từng khâu....

Còn khoảng hai tiếng thì hôn lễ mới bắt đầu mà bây giờ khắp đại sảnh đã đông đen hết khách khứa, bọn họ đều là những nhân vật lớn trong cả hai giới hắc bạch đạo, chào hỏi và trò chuyện vui vẻ với nhau để tìm kiếm mối làm ăn cho mình; Tổng giám đốc Đại Từ kết hôn quả là một điều kiện thuận lợi để đám tư bản này có nhiều cơ hội hợp tác hay đầu tư. Khắp đại sảnh đều vang lên những tiếng cười đùa vui vẻ bằng nhiều ngôn ngữ khác nhau.

.....

Phòng trang điểm của cô dâu cũng ồn ào không kém.

Lệ Băng và Thuyền An sau khi nói được vài câu nghiêm túc với Hàn Dĩ Xuyên thì bắt đầu cãi nhau.

Trưởng phòng Ninh cùng các chuyên gia trang điểm chuẩn bị thật tốt cho Hàn Dĩ Xuyên, không thềm để ý đến hai con vẹt đang tập nói kia.

Mẹ Hàn ngồi bên cạnh con gái liên tục dặn dò từng việc nhỏ nhất, từ việc phải ăn uống thế nào để bảo bảo khoẻ mạnh đến việc đối với chồng và gia đình chồng thế nào. Vừa nói bà vừa đưa tay lau nước mắt. Con gái duy nhất của bà đã lấy chồng thật rồi!

Hàn Dĩ Xuyên nghe mẹ nói, nhìn mẹ khóc thì cũng không kìm được nước mắt, nắm chặt tay mẹ mình nữa.

Vì cô khóc nên lớp trang điểm bị nhoè, chuyên gia trang điểm phải sửa nhiều lần mới che đi được.

Sau khi tất cả mọi người đều đi ra thì Phàm Diệc bước vào, Hàn Dĩ Xuyên kinh ngạc vì anh ăn mặc không giống với khi dự tiệc, cô do dự hỏi

- Phàm Diệc, anh định đi đâu sao?

Phàm Diệc mặc một chiếc áo phông trắng, chiếc quần jeans cùng một chiếc áo khoác dáng dài; anh dứt hai tay vô túi áo, nâng mông ngồi xuống bàn nhỏ

bên cạnh, cười cười nói

- Trước đây ba đã sắp xếp cho anh sang Anh học mấy năm, anh do dự mãi mà không chịu đi. Hôm nay đã đến lúc anh phải đi rồi!

Hàn Dĩ Xuyên không thể tiêu hoá kịp thời lời nói của anh, cô thắc mắc hỏi

- Ý anh là bây giờ anh phải đi Anh sao? Anh không tham dự hôn lễ của em?

Phạm Diệc đứng lên, ra về đau lòng nói

- Tiểu Xuyên, em thật không có lương tâm đấy! Bất anh chứng kiến cảnh em chính thức trở thành vợ của người đàn ông khác sao? Xin lỗi, anh không làm được!

Hàn Dĩ Xuyên vừa thấy buồn cười vừa xúc động nhìn anh

- Phạm Diệc, em xin lỗi!

Phạm Diệc đi tới vuốt vuốt lên mái tóc cô và thở dài nói

- Tiểu Xuyên, em đừng nói xin lỗi anh suốt được không? Anh vẫn sẽ nói như vậy, em cứ sống cuộc sống mà em đã ch, anh vẫn luôn ở phía sau em!

Rồi lùi lại vài bước, đeo một cặp kính mát lên và cười cười

- Anh đi đây, phải thật hạnh phúc đấy!

Anh đưa tay làm động tác chào rồi xoay người bước đi.

Hàn Dĩ Xuyên áy náy nhìn theo, cả đời này cô đã nợ anh mà không thể trả!

Sau khi Phạm Diệc đi được một lúc thì tấm màn trước phòng trang điểm của cô dâu tiếp tục được vén qua, gương mặt bông đùa của Mẫn Quan xuất hiện đầu tiên, anh ta cười hề

- Hell em gái!

Anh ta vừa định nói gì thì đã bị người ở phía sau chen chỗ bước lên, vai của người đó chạm mạnh vào vai anh ta khiến anh ta suýt nữa thì ngã nhào xuống.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn qua thì thấy Doãn Thiên Duật hai tay đút trong túi quần đi vào, anh ta không thèm để ý đến Mẫn Quan mà trực tiếp hỏi Hàn Dĩ Xuyên

- Cậu đã suy nghĩ kỹ rồi? Chuyện kết hôn.

Hàn Dĩ Xuyên không do dự mà trả lời

- Tôi đã nghĩ kỹ rồi, chẳng lẽ cậu vẫn nghĩ rằng tớ đang đợi cậu! Thiên Duật, tớ chưa từng thích cậu và cũng chẳng chờ đợi cậu gì cả! Đó là câu trả lời của tớ cho câu hỏi trước đây của cậu!

Doãn Thiên Duật hơi bất ngờ vì câu nói này của cô nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ điềm tĩnh hàng ngày.

Hàn Dĩ Xuyên tươi cười nói thêm

- Chẳng phải cậu chỉ thích mấy cô nữ sát thủ thôi sao? Tớ yêu anh ấy, tớ yêu Lâm nên cậu phải chúc mừng tớ đấy!.

Doãn Thiên Duật và Mẫn Quan đều kinh ngạc vì câu trả lời thẳng thắn, dứt khoát của Hàn Dĩ Xuyên. Cô bày tỏ tình cảm của mình chân thật đến như vậy!

Hàn Dĩ Xuyên thu lại nụ cười rồi vội nói

- Đã đến giờ cử hành hôn lễ rồi, tớ phải chuẩn bị lại vài thứ, hai người có thể ra ngoài trước không?

Mẫn Quan nhìn xung quanh chỗ này đều không thích hợp với anh ta nên vỗ vỗ vai Doãn Thiên Duật và cùng nhau ra ngoài.

Cánh hoa tươi rải đầy lễ đường và còn có rất nhiều đang rơi từ trên cao xuống nữa. Hàn Dĩ Xuyên được hai cô phù dâu nhỏ dắt ra lễ đường, bước từng bước trên thảm nhung; cô xuất hiện như một thiên sứ tuyệt đẹp với bộ váy trắng tinh khôi.

Thân váy chữ A được đính nhiều viên kim cương nhỏ sáng lấp lánh, từ phần thắt lưng đến phần ngực được dán một họa tiết nhỏ và tinh xảo, cổ chữ V

xê sâu xuống giúp tôn lên rãnh ngực quyến rũ và kiểu vai trần đầy gợi cảm có thể tăng thêm vẻ mỹ hoặc từ xương quai xanh và đôi vai gầy guộc. Trên cổ Hàn Dị Xuyên có đeo một sợi dây chuyền bạch kim sáng bóng với mặt hình cánh hoa bồ công anh sáng chói, đây là sợi dây chuyền mà Từ Lâm đã tặng cô vào ngày tốt nghiệp; gương mặt được trang điểm tinh xảo nhưng rất thanh thuần, đẹp nhưng không tục; mái tóc được uốn loãng tự nhiên và được bết lên đơn giản, tấm khăn voan ở trên tóc che phủ xuống vai đến nửa lưng.

Từ Lâm đứng trên bục này giờ nhìn Hàn Dị Xuyên đang dần dần tiến tới, trên môi cô còn nở một nụ cười tươi tắn; trống ngực hấn đập liên hồi, khoe miệng nâng lên thành một đường cong rất đẹp, cô quả là cô dâu xinh đẹp nhất trên đời!

Nhưng đến khi Hàn Dị Xuyên đã đến trước mặt hấn thì hấn lại dùng ánh mắt lạnh lùng và vẻ mặt thờ ơ để đưa tay ra nắm lấy tay cô bước tới trước mặt chủ hôn.

Chủ hôn nhìn đôi nam nữ trước mặt rồi bắt đầu đọc tuyên thệ, trước tiên là hỏi Từ Lâm

- Từ Lâm, con có nguyện ý lấy Hàn Dị Xuyên đây làm vợ, dù giàu sang hay nghèo khổ, dù khoẻ mạnh hay ốm đau thì cũng sẽ yêu thương và tôn trọng cô ấy đến cuối cuộc đời?

Từ Lâm nhìn Hàn Dị Xuyên và nhếch môi cười một bên, lạnh lùng trả lời rõ ràng

- Con nguyện ý!

Một câu "con nguyện ý" của Từ Lâm đã làm cho tim Hàn Dị Xuyên đập nhanh từng nhịp, hạnh phúc đến vỡ òa nhưng nụ cười đó của hấn là sao? Cô chỉ có thể dùng ánh mắt ngây dại mà nhìn hấn cười với cô như vậy! Cô còn quá non nớt để có thể đoán được ý tứ của hấn.

Chủ hôn tiếp tục hỏi Hàn Dị Xuyên

- Hàn Dị Xuyên, con có nguyện ý lấy Từ Lâm đây làm chồng, dù giàu sang hay nghèo khổ, dù khoẻ mạnh hay ốm đau thì cũng sẽ yêu thương và tôn trọng anh ấy đến cuối cuộc đời?

Hàn Dị Xuyên không do dự mà trả lời rõ ràng

- Con nguyện ý!

Đôi mắt to tròn, trong suốt nhìn vào đôi mắt chim ưng của Từ Lâm, Hàn Dị Xuyên không biết rốt cuộc thì cuộc hôn nhân này là đúng hay sai nhưng cô vẫn muốn thử một lần, như con thiêu thân lao vào ngọn lửa dù biết là sẽ chết rất đau đớn nhưng vẫn không do dự!

Chủ hôn tuyên bố

- Dưới sự chứng giám của Đảng tối cao và cha mẹ hai bên, ta chính thức tuyên bố hai con đã trở thành vợ chồng!

Hàn Dị Xuyên mỉm cười nhìn Từ Lâm nhưng nụ cười của hấn lại lạnh đến thấu xương, ánh mắt sắc lạnh như muốn đem cô chôn sống.

Nụ cười đó không khỏi khiến cô rung mình đề phòng, rốt cuộc thì Từ Lâm đang nghĩ gì đây? Cô đã rất vui, đã rất hạnh phúc vì được trở thành vợ của hấn nhưng thật ra trong lòng hấn đang nghĩ gì thì cô không tài nào đoán được!

Từ Lâm nhìn cô gái nhỏ trước mặt đang rụt rè lo sợ thì không khỏi hài lòng, ý lạnh trong lòng chỉ có tăng chứ không giảm.

Trò chơi đã chính thức bắt đầu rồi!

Kể từ hôm nay hấn sẽ cho cô nếm đủ mùi vị của đau khổ, cho cô biết cái giá phải trả cho việc phản bội hấn!

(Sorry vì chap này hơi ngắn, chap sau mk sẽ bù lại!)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Đêm tân hôn(H+)

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 59: Đêm tân hôn (H+)

Phòng tân hôn chính là phòng ngủ trước giờ của Hàn Dị Xuyên và Từ Lâm, bây giờ được trang trí thêm hoa hồng, bong bóng và nến.

Từ lúc kết thúc nghi thức hôn lễ thì Hàn Dĩ Xuyên đã ngồi một mình trong đây để đợi Từ Lâm, cô đã đợi rất lâu, đợi đến sắp ngủ gục rồi lại ép mình tỉnh táo, nhìn chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út, khoé mắt cô chột trở nên ẩm ướt, đây là do hân chính tay đeo cho cô, dù thế nào thì cô cũng sẽ không bao giờ tháo ra; cô đưa tay sờ xuống bụng, bảo bảo chắc không thể thức trắng đêm với cô được. Đang định vào phòng tắm rửa và thay đồ thì cửa phòng đột nhiên bị đá mạnh một cái, Từ Lâm mang theo một thân đầy mùi rượu đi vào, bước chân của hắn khá vững vàng, chỉ là tay cứ ôm lấy đầu nên có vài bước loảng choảng.

Hàn Dĩ Xuyên vội chạy tới đỡ hắn đến giường. Từ Lâm không phản đối mà còn ôm lấy vòng eo thon gọn của cô nữa.

Để hắn nằm xuống giường, Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu cởi giày cho hắn, đến lúc cởi áo khoác xong thì cổ tay đột nhiên bị một lực lớn nắm chặt

- Dĩ Xuyên, đã vừa lòng em chưa? Không phải em muốn tôi nuôi con cho các người sao?

Hàn Dĩ Xuyên kìm nén chấn động trong lòng, tiếp tục giúp hắn tháo carvat, nói lỏng một cúc áo somi cho hắn để hắn dễ ngủ hơn. Xong xuôi, cô đang định đứng lên thì giọng khàn khàn của Từ Lâm gầm nhẹ phía sau

- Tiếp tục cởi!

Hàn Dĩ Xuyên tưởng rằng hắn say rồi nên chỉ im lặng đứng lên, nhẹ giọng nói

- Anh ngủ trước đi!

Àm

Cô không giữ thăng bằng được khi bị người đàn ông phía sau kéo mạnh; cả người cô nhanh chóng bị bao vây trong vòng tay của Từ Lâm và vòm ngực săn chắc của hắn, còn có cả mùi rượu vang và mùi xì gà hoà lẫn vào nhau và xộc vào mũi cô. Hai tay cô vì hốt hoảng mà bám vào hai bên vai của Từ Lâm, lí nhí nói

- Lâm... anh đừng làm loạn nữa....

Từ Lâm một tay chế trụ vòng eo cô, một tay vuốt ve gò má đỏ ửng của cô rồi di chuyển xuống cằm, nắm chặt; hắn nhếch môi cười, giọng lạnh lẽo nói

- Làm loạn? Em là vợ tôi, tôi là chồng em, tối nay là đêm tân hôn của chúng ta, tôi như vậy gọi là làm loạn?

Đầu óc Hàn Dĩ Xuyên như muốn nổ tung, cô muốn tìm tư thế thuận lợi để đứng lên nhưng lại không được, tiếp tục thuyết phục Từ Lâm

- Lâm... anh uống nhiều như vậy chắc mệt rồi....

Từ Lâm nhếch môi cười nhạt, bàn tay hắn buông lỏng cầm cô ra, trượt xuống rãnh ngực cô, các ngón tay thon dài luồn vào bên trong vuốt ve; giọng nói đầy bốn cọt của hắn rót bên tai cô

- Muốn đi tìm người tình của em? Tối nay em muốn động phòng với tôi hay là hắn ta?

Hàn Dĩ Xuyên nghe như sét đánh ngang tai, cô mơ hồ nhìn người đàn ông trước mặt như nhìn người xa lạ, cô không ngờ hắn có thể mở miệng thốt ra những lời xúc phạm cô dễ dàng như vậy. Nhìn hắn không giống đang say, hắn đang rất tỉnh táo, những lời hắn vừa nói rõ ràng là hắn ý thức được!

Hàn Dĩ Xuyên vùng vẫy muốn đứng lên, sóng mũi cô cay cay

- Lâm... anh đang nói linh tinh gì vậy?

Từ Lâm đẩy cô sang một bên rồi lập tức nằm đè lên người cô, một tay hắn chế trụ hai tay cô lên đỉnh đầu, tay kia thuần thục cởi hết hàng cúc áo somi rồi ném phăng chiếc áo sang một bên, môi mòng tàn nhẫn nhả ra mấy chữ

- Sợ tôi làm hại đến nghiệp chủng của em? Thật ra thì tôi chính là muốn nó chết đấy! Dĩ Xuyên, làm tình cùng phụ nữ mang thai thật sự rất kích thích đấy!

Chát

Một bạt tai dán vào gương mặt anh tuấn của Từ Lâm, in rõ năm ngón tay trên đó, dưới ánh đèn mờ nhạt vẫn ần ần hiện hiện.

Nước mắt của Hàn Dĩ Xuyên cũng theo cái tát đó mà rơi xuống như bão lũ, cô căm phẫn nhìn hắn, giọng run run nói

- Từ Lâm, em không cho phép anh xúc phạm con!

Từ Lâm quay mặt lại, ánh mắt cực kỳ hung ác nhìn cô, nụ cười lạnh đến thấu xương, hắn một tay bóp chặt cằm cô, tay kia đưa ra sau lưng cô, kéo khoá xuống và thô bạo kéo toàn bộ chiếc váy cưới ra khỏi người Hàn Dĩ Xuyên; môi mòng ở phía trên hung hăng hôn xuống môi anh đào, cắn mút, gặm nhấm....

- Ừm....

Nước mắt rơi không ngừng, nửa chữ cũng không thể thốt ra, Hàn Dĩ Xuyên chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn cho hết đêm nay.

Nụ hôn của Từ Lâm dần chuyển sang cuồng nhiệt, ánh mắt hấn tràn ngập dục vọng, nụ hôn từ trên môi trượt xuống cổ, vai, sau đó cắn mạnh.

- A!

Hàn Dĩ Xuyên rên lên một tiếng đau đớn, cô lắc đầu liên tục, ngược nhìn Từ Lâm đang chậm rãi liếm máu trên bả vai cô. Giây phút điên cuồng, cô dùng sức muốn đẩy hấn ra

- Từ Lâm, anh thả em ra! Anh điên rồi! Thật sự điên rồi!

Từ Lâm đột nhiên dừng lại, hấn ngừng đầu lên nhìn Hàn Dĩ Xuyên, nhàn nhạt mở miệng

- Con điểm không biết xấu hổ như em còn dám đánh tôi? Không phải em muốn thử trò kích thích khác chứ?

Vừa nói hấn vừa nhẹ nhàng vén tóc của Hàn Dĩ Xuyên, môi mòng nở nụ cười khinh miệt.

Nước mắt của Hàn Dĩ Xuyên rơi xuống không ngừng, máu tươi từ khoé môi và bả vai cô tanh nồng đến cực điểm, đau đớn cùng tuyệt vọng cứ gào thét trong lòng cô.

Cuộc hôn nhân này chẳng lẽ là sai?

Từ Lâm muốn dùng nó như một công cụ để trượt gậy!

Đang vùng vẫy muốn thoát thì Hàn Dĩ Xuyên đột nhiên bị Từ Lâm bế lên, đồng thời đồ lót trên người cô cũng bị cởi hết ra; Từ Lâm bắt cô quỳ hai gối xuống, hai tay cô chống trước mặt như một đứa trẻ đang bò, phía sau thì hấn nhanh chóng cởi bỏ quần dài cùng quần lót, hai tay đặt hai bên hông của cô, đồng thời hấn cũng quỳ sát phía sau cô, đưa cự long đã sớm trưởng to và nóng ran xâm nhập vào nơi tư mật ẩm ướt của cô, đẩy mạnh thất lung.

- A! Không... không muốn....

Tư thế này khiến cô vô cùng xấu hổ, Từ Lâm lại muốn biến cô thành một nữ diễn viên jav. Để khiến hấn thỏa mãn nỗi căm phẫn thì hấn thật sự không chút do dự mà hủy hoại cô!

Nước mắt Hàn Dĩ Xuyên theo từng đợt ra vào của Từ Lâm mà rơi xuống, cổ họng cũng không kìm được mà bật ra từng tiếng rên rỉ mê người, vì hai tay không thể đưa lên, với tư thế này cô hoàn toàn không thể ngăn được những âm thanh phóng đảng của mình, mà càng lúc càng lớn hơn.

- Ừm. ừm... ừm... aaaa....

Từ Lâm liên tục đẩy mạnh thất lung, theo mỗi cú thúc của hấn thì càng lúc càng vào sâu hơn, tốc độ cũng nhanh đến điên cuồng mà khí lạnh trên người hấn vẫn không hề tan bớt, từng cú ra vào hấn lại tàn nhẫn mắch chửi cô

- Tiểu dân đảng, không phải em rất thích quyền rũ đàn ông? Không muốn? Thật sự không muốn?

Hàn Dĩ Xuyên sắp không chịu đựng được nữa rồi, cô khóc lóc xin tha

- Ừm... Lâm... làm ơn... dừng... dừng lại...

Tưởng rằng hấn đã dừng lại nhưng lần nữa hấn ép cô nằm sấp xuống, hai gối của hấn khụy xuống hai bên hông cô, tiếp tục từ phía sau mà xâm nhập vào.

- Con điểm thôi! Trên giường của Từ Thiên Tàn và Phạm Diệc đã bày ra biết bao nhiêu bộ dạng dân đảng mà còn dám giả vờ thanh cao trước mặt tôi?

Hạ thân lại điên cuồng luật động, giờ phút này trước mắt hấn chỉ còn thù hận và dục vọng, hấn muốn đem Hàn Dĩ Xuyên mà phát tiết hết tất cả!

Hai tay đau nhức của Hàn Dĩ Xuyên cố gắng bịt chặt hai tai, cô không muốn nghe, cô không muốn nghe Từ Lâm xúc phạm mình thêm nữa; môi cũng đã bị cô cắn đến sắp nát rồi, máu tươi rỉ ra hoà vào nước mắt mặn chát tạo nên cảm giác đau nhói đến từng tắc da thịt.

Nhiệt độ trong căn phòng tăng lên không ngừng, mồ hôi cũng đã chảy ròng rã trên cơ thể trần truồng của hai người, những cánh hoa hồng trên giường đã sớm bị nhào nát đến đáng thương; tiếng thở dốc của đàn ông cùng tiếng rên rỉ đầy khoái lạc cùng đau đớn của phụ nữ vang khắp căn phòng.

Đang lên đến cao trào thì đột nhiên Từ Lâm lại rút ra khỏi người Hàn Dĩ Xuyên, một tay túm lấy tóc cô, kéo cô quay mặt lại và áp sát gương mặt đã sớm trắng bệch của cô vào hạ thân của hấn, giọng trầm đục ra lệnh

- Ngâm!

Hàn Dĩ Xuyên liều mạng lắc đầu, cô thật sự sợ hãi, sợ sẽ thật sự biến thành đồ chơi tình dục của hấn. Nhưng lại như những lần trước, sau đó cô bị một tay hấn giữ chặt tóc, trước cảm lại bị hấn bóp chặt đến lúc phải mở miệng rồi đẩy con cự long to lớn đi vào miệng cô.

Cảm giác nghẹt thở cùng đau đớn khiến Hàn Dĩ Xuyên tiếp tục bật khóc. Cô rất muốn chạy trốn, rất muốn thoát khỏi cảnh tượng này nhưng tại sao cô lại

không thể?

Từ Lâm hoàn toàn xem cái miệng nhỏ của Hàn Dĩ Xuyên là hạ thân của cô mà liên tục tấn công, lên đến cao triều của dục hoả, hấn phóng hết toàn bộ vào khoang miệng của cô rồi rút ra, bóp chặt cầm cô lần nữa, lạnh lùng ra lệnh

- Nuốt hết!

Hàn Dĩ Xuyên phải lấy tay bịt chặt miệng mới có thể ngăn cản được cảm giác buồn nôn, chưa hết, cô tiếp tục bị tên cầm thú này đẩy ngã xuống giường, hấn kéo hai chân cô gác lên vai hấn, hạ thân lần nữa xò xuyên qua cơ thể cô, cơ hồ muốn rách toàn bộ.

Từ Lâm nhếch môi cười lạnh, hấn muốn nhìn thấy vẻ mặt phóng đảng của cô lúc hấn điên cuồng tiến vào!

- Đúng là đại dâm phụ! Rất biết cách dụ dỗ đàn ông đấy!

Hàn Dĩ Xuyên thật sự không còn sức để đối co với hấn nữa, cổ họng cô như có một tảng đá lớn đè lên, không thể mở miệng nổi, khóc, cô cũng mệt rồi, bụng dưới bắt đầu mơ hồ đau nhức.

Cô không biết bảo bảo có gì bất trắc không.....

Sáng sớm khi tỉnh dậy, Hàn Dĩ Xuyên mặc dù đau đớn, nhức mỏi toàn thân nhưng cô vẫn nhớ đến cơn đau bụng tối qua, vội vàng tắm rửa rồi lấy một bộ đồ mặc vào, cô cầm túi chạy ra ngoài, cô muốn đến bệnh viện để kiểm tra xem thử bảo bảo có gì đáng ngại không?

Nhưng khi cô vừa mới xuống phòng ăn thì thiếu Vương đã đưa cho cô một tách cà phê.

- Thiếu phu nhân, đây là cà phê sáng của thiếu gia, cậu ấy bảo cháu phải mang lên thư phòng cho cậu ấy!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn lên cánh cửa phòng sách đang đóng rồi lại đưa tay vuốt nhẹ bụng mình, cô cắn cắn môi và nhận lấy tách cà phê, quay trở lại lên cầu thang.

.....

Đẩy cửa vào phòng sách, Hàn Dĩ Xuyên bung tách cà phê đi tới trước bàn làm việc của Từ Lâm, nhẹ nhàng đặt xuống, cô nhẹ giọng nói

- Lâm, cà phê của anh!

Thấy Từ Lâm vẫn không ngẩng đầu lên và chi chuyên tâm xử lý công việc, cô thầm thở phào nhẹ nhõm và định xoay người rồi đi thì giọng lạnh lùng của hấn đột nhiên vang lên phía sau

- Em định đi đâu?

Hàn Dĩ Xuyên chậm rãi xoay người lại, cô cắn cắn môi rồi nói

- Em muốn đến bệnh viện!

Từ Lâm bỏ tập văn kiện trên tay xuống, hướng đến Hàn Dĩ Xuyên mà ra lệnh

- Lại đây!

Hàn Dĩ Xuyên không dám chống đối lại hấn nhưng cô thật sự muốn đến bệnh viện ngay để kiểm tra sức khỏe cho bảo bảo. Suy nghĩ rất lâu, cô do dự đi tới trước mặt Từ Lâm, lấy can đảm hỏi

- Anh còn cần gì nữa sao?

Từ Lâm nhếch môi cười rồi đưa tay kéo Hàn Dĩ Xuyên ngồi xuống đùi mình, một tay ôm ngang hông cô, một tay vén mái tóc cô ra sau tai, cúi đầu bên cạnh tai cô, thì thầm

- Không khỏe?

Hàn Dĩ Xuyên theo bản năng đưa tay che bụng, cô cố tình trốn tránh ánh mắt của Từ Lâm

- Em thấy dạ dày không tốt nên muốn đến bệnh viện kiểm tra!

Từ Lâm ra vẻ đã hiểu và gật đầu một cái

- Để tôi gọi Mẫn Quan đến kiểm tra cho em!

Hàn Dĩ Xuyên giật mình lắp bắp

- Không cần đâu, em có thể tự đến bệnh viện!

Từ Lâm nghe vậy cũng không cưỡng ép cô nữa, thả tay ra để cô bước xuống.

Hàn Dĩ Xuyên như được ban ân xá, vội đứng lên và hỏi Từ Lâm

- Em có thể được được rồi chứ?

Từ Lâm cười nhạt rồi nhẹ gật đầu, sau đó lại bổ sung thêm một câu

- Đem kết quả về cho tôi!

Hàn Dĩ Xuyên gật đầu rất nhanh rồi xoay người rồi đi.

Từ Lâm nhìn theo bóng lưng dần mất đi sau cánh cửa, lấy điện thoại ra và gọi cho một dãy số

- Đi theo!

Trong một quán cafe bình dân, một cô gái trẻ và khá xinh đẹp đang ngồi ở một bàn khá khuất, cô ta giờ tay gọi một cô gái khác vừa bước vào quán cafe.

Cô gái vừa đến đặt túi xuống rồi cũng kéo ghế ra và ngồi, sau đó hỏi nhỏ cô gái đối diện

- Cao Lan, thuốc tớ cần cậu có mang đến không?

Cô gái tên Cao Lan nhìn khắp bốn phía rồi lấy từ trong túi ra một gói màu trắng, nhét vào tay cô gái trước mặt

- Đây là hàng tốt, không màu không mùi, không vị, chỉ cần cho một lượng nhỏ vào là có thể vui vẻ đến sáng!

Cô gái đó cầm gói thuốc lên và nở nụ cười nham hiểm

- Lần này tớ nhất định sẽ có được Từ Lâm!

Cao Lan uống một ngụm cafe rồi nhìn bạn của mình, tò mò hỏi

- Y Bình, anh ta đã kết hôn rồi đấy!

Y Bình nở nụ cười thê lương nhưng rất thâm độc

- Phải, vì anh ấy đã kết hôn và còn rất yêu Hàn Dĩ Xuyên nên tớ mới phải dùng đến cách này!

Cao Lan nuốt chút nữa là sặc cafe, vội hỏi

- Yêu? Làm sao có thể chứ?

Y Bình uống một ngụm nước ép rồi nói

- Ánh mắt anh ấy nhìn cô ta tớ thấy rất rõ ràng, đó chắc chắn là ánh mắt dành cho người phụ nữ mà mình yêu nhất. Hàn Dĩ Xuyên có được trái tim anh ấy thì ít nhất tớ cũng phải đoạt được con người anh ấy!

Cô ta thừa nhận từ lần đầu tiên nhìn thấy Từ Lâm thì cô ta đã hoàn toàn si mê hắn rồi, nó còn hơn cả sự si mê nữa, thời gian qua cô ta vẫn luôn âm thầm chờ đợi cơ hội ra tay, bây giờ thì đã đến lúc rồi!

Cô ta nhất định phải có được Từ Lâm!

Sau khi trở lại Đài Song Khê, Hàn Dĩ Xuyên đã đem một bản kiểm tra sức khỏe dạ dày đến cho Từ Lâm xem. Nhìn thấy các trị số trên đó, hắn hài lòng không nói gì; sau đó dặn cô ở nhà ăn tối rồi đi ra ngoài.

Hàn Dĩ Xuyên trở về phòng, cô ngồi trên giường và vuốt ve bảo bảo rất lâu. Cũng may là bảo bảo không bị thương tổn gì; để có bản kết quả kiểm tra dạ dày cho Từ Lâm xem nên cô đã kiểm tra luôn cả dạ dày.

Ngồi một lúc, cô đứng lên và đi ra ban công ngắm vườn hoa từ đằng từ trên cao.

Trong phòng bar hạng sang, một vài giám đốc thuộc nhiều công ty hiện đang hợp tác với Đại Từ và cả Từ Lâm cũng có mặt ở đây; bên cạnh những gã giám đốc này đều ôm hai cô phục vụ thân hình nóng bỏng, ăn mặc hở hang.

- Từ Tổng, ngài xem dự án lần này có thể tiến hành thuận lợi như vậy không phải đều nhờ sự hợp tác giữ hai bên chúng ta sao?

Một tên giám đốc vừa kính rượu Từ Lâm vừa nói, hai cô nàng bên cạnh ông ta cũng đang rất nhiệt tình chăm sóc ông ta.

Từ Lâm lười biếng nâng ly lên rồi uống một hơi cạn sạch ly rượu, hần chỉ ngồi có một mình, hoàn toàn không muốn có những người phụ nữ như vậy vây quanh. Báo cáo lúc này của tên thuộc hạ đã khiến hần giận đến sắp bốc hỏa.

Hần Dĩ Xuyên lại dám nói dối hần đi kiểm tra dạ dày, thật ra cô đang lo cho đứa bé trong bụng mình, cô lại lo lắng cho đứa con của người đàn ông khác đến như vậy, có thể không do dự mà nói dối hần.

Đồ giả dối!

Đồ phản bội!

Hần hận cô!

Từ Lâm hần chưa từng hận một người phụ nữ nào đến như vậy, vậy mà người phụ nữ đầu tiên hần hận lại chính là người phụ nữ mà hần yêu nhất!

Tức đến gương mặt lạnh khốc, ánh mắt hừng lên từng tia máu, gân xanh nổi đầy trên trán, chiếc ly trên tay đã bị hần bóp nát từ lâu mà hần lại không biết, trong đầu chỉ hiện lên hình ảnh của Hàn Dĩ Xuyên.

Những người bên cạnh tưởng rằng mình đã làm gì đó đắc tội với vị Tổng tài này nên đột nhiên im phăng phắc, không ai dám làm càn gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Ngoại tình

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 60: Ngoại tình.

Bọn giám đốc này không ai dám nói gì nhưng bọn họ đều nhìn thấy dấu vết mờ mờ trên mặt Từ Lâm, hình như là bị tát!

Tổng giám đốc Đại Từ đêm qua động phòng với vợ mà lại bị ăn tát? Tối nay lại đến đây uống rượu, chẳng lẽ giống với tin đồn, hần bị cầm sừng?

Bọn họ đều có suy đoán đó trong lòng nhưng chẳng ai dám nói ra cả.

Bầu không khí đang rất âm trầm thì cửa phòng được đẩy ra, hai cô gái rất trẻ bung thêm rượu vào, một người thì ăn mặc khá đơn giản, một người lại ăn mặc rất bốc lửa, nhìn hai người đứng cạnh nhau chẳng phù hợp chút nào.

Hai người họ vừa vào đã trở thành tâm điểm chú ý của đám đàn ông lang sói kia, một gã trong đó ngoắc tay gọi

- Hai em gái, qua đây nào!

Cô gái ăn mặc đơn giản kia lén liếc nhìn Từ Lâm một cái rồi cùng cô gái kia bung rượu qua cho mấy gã giám đốc.

Mà Từ Lâm bên này vẫn tiếp tục uống rượu, chẳng thèm liếc mắt nhìn bọn họ, đến khi nghe tiếng thủy tinh vỡ và tiếng hét của một gã giám đốc

- Con ranh này, làm đổ hết rượu lên đùi ông mày rồi, mau liếm sạch đi!

Cùng đó là tiếng nức nở xin lỗi của cô gái, tiếng khóc vô lực như vậy đã làm Từ Lâm chú ý, hần ngẩng đầu lên nhìn cô gái mặc váy trắng đang quỳ dưới thảm lông mà xin lỗi. Mấy kiểm soát viên nhú mặt, một tay đưa lên bóp bóp vùng mi tâm.

Hình ảnh đó, một cô gái mặc váy trắng rụt rè nhút nhát xuất hiện trước mắt hần lần đầu tiên ở club. Tiếng khóc nức nở sợ hãi đó và cả tiếng cầu xin tha thứ....

Rất giống cô....

Hàn Dĩ Xuyên - tên và cả người đã in sâu vào tận cốt tủy của hắn từ lâu, ở trong trái tim hắn rất lâu rồi!

Từ Lâm đột nhiên cất giọng gọi theo thói quen

- Lại đây!

Đúng rồi!

Hắn vẫn thường gọi cô như vậy, sau đó cô sẽ bước từng bước rất nhỏ mà đi tới trước mặt hắn, hắn có thể được ôm cô, hít lấy mùi hương trên cơ thể cô, cô hôn rồi cùng cô ân ái....

Bọn giám đốc đó thấy Từ Lâm ngoắc tay gọi cô gái này tới nên cũng không dám lớn tiếng nữa, vội giục cô ta đi. Cô gái đó do dự rất lâu mới đến gần Từ Lâm.

Ánh mắt êm dịu của Từ Lâm đột nhiên biến mất, thay vào đó là vẻ băng lạnh như thường.

Không phải cô!

Là do hắn bị ảo giác sao? Cô đang mang thai thì làm sao có thể đến những chỗ này được chứ?

Phải rồi!

Cô đang mang thai! Con của một người đàn ông khác!.

Đánh tan những suy nghĩ đó, hắn nhìn qua cô gái trước mặt một cái rồi lạnh lùng nói

- Rót rượu!

Cô gái đó cầm chai rượu khác rót vào chiếc ly trên tay Từ Lâm. Bàn tay và các ngón tay của Từ Lâm không khỏi khiến cô ta cảm thán trong lòng.

Thật sự rất đẹp lại còn quyến rũ theo vẻ nam tính!

Từ Lâm nâng ly rượu lên và uống một hơi cạn sạch, đến khi cô gái đó rót ly rượu thứ hai thì hắn mới để ý đến gương mặt của cô ta, hình như đã từng gặp ở đâu rồi! Lần trước cũng trong club này thì phải, là cô ta đã đụng vào hắn!

Từ Lâm không khỏi cười giễu.

Hoá ra này giờ cô ta chỉ diễn cho hắn chú ý!

Phải rồi!

Trên thế gian này có lẽ không tồn tại một người phụ nữ chân thật như cô....

Từ Lâm uống hết ly rượu trên tay rồi hỏi

- Cô tên gì?

Cô gái đặt chai rượu xuống rồi nhỏ giọng nói

- Y Bình!

Từ Lâm không nói gì, tiếp tục bảo cô ta rót rượu.

Y Bình nhìn Từ Lâm uống hết từng ly rượu, cô ta không khỏi cười thầm. Không ngờ cô ta có thể thực hiện kế hoạch của mình dễ dàng như vậy.

Cô ta đã tìm hiểu kỹ, những cô gái ăn mặc nóng bỏng sẽ không bao giờ khiến Từ Lâm chú ý mà càng đơn giản thì càng tốt!

Cô ta cũng không ngờ lúc này chỉ vừa mới vờ khóc mấy tiếng thì đã nhanh chóng được Từ Lâm gọi đến! Quả thực quá dễ dàng rồi!

Đã hơn mười giờ rồi mà Từ Lâm vẫn chưa về, sau khi ăn tối xong thì Hàn Dĩ Xuyên đã ngồi đợi ở phòng khách đợi hắn, có lẽ ngồi đợi hắn đã trở thành thói quen của cô.

Nhìn những chiếc kim đồng hồ đang dần chuyển động, Hàn Dĩ Xuyên ôm chiếc gối ôm chờ từng giây phút trôi qua, thỉnh thoảng cô lại đưa tay xuống vuốt ve bụng, nở nụ cười ngọt ngào và nói

- Bảo bảo, con nói xem tại sao giờ này ba còn chưa về?

Ngẩng đầu lên lần nữa, cô nhìn đồng hồ mà thở dài mệt mỏi.

Bọn giám đốc đã uống đến say mềm, không còn biết trời đất gì nữa, tiếng cười nói của đám nữ nhân viên phục vụ cũng đầy khắp phòng, bọn họ không kiêng kỵ gì mà trực tiếp phóng túng ở đây.

Từ Lâm thật ra không hề say nhưng bây giờ đầu óc hần trở nên mông lung, cả cơ thể nóng ran, dục vọng cũng bắt đầu sôi sục lên, chỉ muốn giải toả ngay lập tức.

Y Bình thấy thời cơ đã đến, vờ đến bên cạnh, lo lắng hỏi

- Từ tiên sinh, anh không sao chứ?

Từ Lâm vì cơ thể cực kỳ khó chịu nên lớp băng dày đặc cũng dần tan hết, cảm nhận thân thể mềm mại của nữ nhân bên cạnh, hần vô thức ôm lấy, giọng khàn khàn nói

- Di Xuyên, tôi muốn em..

Lòng Y Bình thoáng trùng xuống nhưng ngay lập tức liền nở nụ cười đắc ý, hai tay cô ta bắt đầu sờ soạng lên khắp người Từ Lâm, môi tô son đậm kề sát vành tai hần, nói nhỏ

- Đêm nay em là của anh!

Trong đầu Từ Lâm cứ hiện lên gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của Hàn Di Xuyên khiến hần càng ôm chặt cô gái trong ngực hơn nhưng chút tỉnh táo cuối cùng của hần nhắc nhở hần đây không phải giọng của cô. Đang định đẩy cô ta ra thì lại bị mấy cái tua bạch tuộc của cô ta bám lấy, dục vọng nguyên thủy của hần càng lúc càng gào thét dữ dội; bỏ đi những suy nghĩ đó, hần vẫn ôm chặt Y Bình, môi lưỡi bắt đầu gặm cắn cơ thể cô ta, tay thì nhanh chóng cời bỏ chiếc váy trên người cô ta, trong đầu hần vẫn là hình ảnh của Hàn Di Xuyên!

Y Bình tê dại thờ hồn hần, cô ta gắng gượng kéo nhẹ Từ Lâm ra rồi diu hần đứng lên, đi ra khỏi phòng bao.

Hàn Di Xuyên trở về phòng đợi Từ Lâm cũng đã được một lúc, cô ngồi im lặng trên giường, chần thĩ che từ chân lên ngực cô, tay vừa vuốt ve bảo bảo vừa nhìn lên bức ảnh cưới trên đầu giường, còn cả những bức ảnh nhỏ trong khung đặt khắp phòng. Đó là những bức ảnh cưới mà cô và Từ Lâm đã chụp hai ngày trước, thật là buồn cười, cô và hần lại chụp ảnh cưới chỉ trước ngày cử hành hôn lễ có một ngày!

Nhưng dù vậy, cô vẫn rất trân trọng chúng...

Nhìn một lúc rồi cô cúi đầu xuống thì thầm với bảo bảo

- Bảo bảo, chúng ta đợi ba thêm chút nữa nhé!

Trên chiếc giường rộng lớn, một đôi nam nữ quần áo xộc xệch đang triền miên, day dư với nhau, quần áo nhanh chóng được ném hết xuống sàn.

Y Bình cười nham hiểm ôm lấy cổ Từ Lâm và kéo hần xuống, giọng nói cực kỳ khêu gợi

- Lâm, tối nay em sẽ cho anh hết!

Trước mắt Từ Lâm chỉ thấy một bóng dáng nhỏ bé đang co mình lại như một con nhím và gương mặt sợ sệt, hần khàn giọng gọi, đồng thời cũng áp thân mình xuống thân thể mềm mại phía dưới

- Di Xuyên.....

Hạ thân trực tiếp đi sâu vào bên trong của Y Bình, bắt đầu ra sức lượt động, mỗi lần ra vào hần đều gọi tên Hàn Di Xuyên, trong đầu hần và trước mắt hần hiện giờ chỉ có Hàn Di Xuyên.

Y Bình đau đến mức rơi lệ, mà nước mắt cô ta rơi xuống không chỉ là cái đau về thể xác mà còn là cái đau tận tim. Lần đầu tiên của cô ta lại trao cho một người đàn ông không hề yêu cô ta mà trái tim chỉ có duy nhất một người phụ nữ, cho dù là lúc mất đi kiểm hay không còn tỉnh táo thì vẫn chỉ nghĩ đến người phụ nữ đó!

Một người đàn ông mình yêu mà trong lúc ân ái lại liên tục gọi tên một người phụ nữ khác, nỗi đau này chẳng còn gì sánh bằng!

Y Bình cắn răng chịu đựng, cô ta hận Hàn Dĩ Xuyên, tại sao cô lại có thể có được cả trái tim của Từ Lâm!

Đã gần mười hai giờ rồi, Hàn Dĩ Xuyên cúi đầu nhìn xuống bụng, tay xoa lên đó lần nữa, cô khẽ thở dài rồi nói

- Bảo bảo, chúng ta đi ngủ trước nhé, ba sẽ về sau....

Nhưng trong lòng cô biết rõ, có lẽ đêm nay Từ Lâm sẽ không về nhà!

Lúc tỉnh dậy Từ Lâm ôm cái đầu sắp nổ tung, hần vỗ vỗ thái dương rồi ngồi dậy, hai mắt nhắm lại một lúc rồi mở ra, trong đầu hần không ngừng tái hiện những hình ảnh tối qua, hần còn nhớ rất rõ mình đã gọi tên Hàn Dĩ Xuyên rất nhiều lần, lại còn nhìn thấy cả gương mặt của cô nữa; vội quay sang nhìn người phụ nữ nằm bên cạnh.

Không phải cô!

Là do hần say quá nên bị ảo giác?

Không đúng!

Trước giờ hần chưa từng bị rượu làm cho say đến mức đầu óc lú lẫn cả lên. Nhưng nhớ lại tối qua, hình như sau khi uống rượu cô gái đó rót thì sau một lúc hần bắt đầu thấy cơ thể khó chịu, lần đầu tiên hần lại không thể khống chế dục vọng của mình như vậy, cũng là lần đầu tiên hần dễ động tình với một cô gái như vậy!

Trên thế gian này thì người phụ nữ có thể khiến hần mất kiểm soát chỉ có một, Hàn Dĩ Xuyên!

Chắc chắn tối qua hần đã bị hạ dược rồi!

Nhìn cô gái bên cạnh vẫn còn ngủ rất say.

Hần thật sự muốn đập cô ta xuống giường!

Lại còn dám giả vờ ngây thơ trước mặt hần!

Nhìn xuống vết máu đã khô trên ga giường, trong lòng hần không khỏi khinh bỉ. Lại có một người phụ nữ đề tiện đến như vậy!

Muốn bán thân thì cũng không cần phải bày ra nhiều kế hoạch như vậy chứ?

Nhưng vết máu đó không khỏi nhắc hần nhớ đến lần hần đã sỉ nhục Hàn Dĩ Xuyên

" Cái màng đó, có phải giả không? "

Nhưng bây giờ hần cảm giác rất rõ từ đầu đến cuối cô đều cho hần cảm giác chân thật nhất. Nhưng tại sao cô lại phản bội hần.....

Mặc kệ cô ta và thu lại những suy nghĩ đó, hần đi vào tắm và tắm rửa một lúc; lúc trở lại phòng ngủ, hần đi tới ngồi xuống đầu giường, lấy đồng hồ trên bàn đeo vào, rồi đến chiếc vòng tay da mà Hàn Dĩ Xuyên đã tặng hần, do dự một lúc, hần cất nó vào trong túi áo, sau đó lấy ra một chiếc thẻ vàng và để lại trên bàn; đứng lên rồi đi ra khỏi phòng.

Lúc cửa phòng được đóng lại thì Y Bình liền ngồi dậy, cầm lấy chiếc thẻ vàng đó, cô ta không khỏi vui mừng, lại cộng với kế hoạch của cô ta đã thành công. Lần này cô ta muốn Hàn Dĩ Xuyên sống không bằng chết!

Buổi sáng ở Đài Song Khê

Hàn Dĩ Xuyên từ trên lầu đi xuống phòng ă; người làm nhìn thấy cô liền cúi đầu chào

- Thiếu phu nhân!

Cô mỉm cười nói với họ nên bỏ hết những nghi thức chào hỏi này, dù sao thì cô so với trước đây cũng chẳng khác gì!

Đang định kéo ghế ngồi xuống thì cửa phòng khách đột nhiên mở ra; Từ Lâm đi vào và định hướng lên cầu thang mà đi thẳng nhưng lại dừng lại khi nghe Hàn Dĩ Xuyên gọi

- Lâm, ăn không ăn sáng sao?

Từ Lâm nhìn qua cô một chút rồi lạnh lùng nói

- Tôi rất bận!

Sau đó đi thẳng lên lầu.

Hàn Dĩ Xuyên thất vọng ngồi xuống, cô cầm muỗng lên và ăn cháo trước mặt; lúc Từ Lâm đi xuống lầu nữa, cô chẳng thèm ngược nhìn lên, chỉ cầm cùi ăn sáng.

Từ Lâm cũng không muốn quan tâm mà đi thẳng ra khỏi nhà.

Những ngày sau, tối nào Từ Lâm cũng không về nhà, sáng sớm thì chỉ trở lại thay quần áo và chuẩn bị các tài liệu, vẫn kiên liên quan đến công việc của mình rồi rời khỏi mà chẳng nói với Hàn Dĩ Xuyên nửa câu. Cô gọi điện thoại cho hắn nhưng chỉ nhận được thông báo bận của hắn, gọi cho Triết Liệt hay Lisa vẫn không có gì khác!

Cô đã quanh quẩn ở nhà rất nhiều ngày, hôm nay nhận được điện thoại của Thuyền An gọi ra ngoài mua sắm, cô đồng ý ngay vì cũng muốn ra ngoài cho khoay khoải và cũng định mua đồ cho bảo bảo.

Ba người đi đến trung tâm thương mại và dạo xung quanh cả ngày, cũng mua được rất nhiều thứ.

Đang ngồi ăn mỳ trong tiệm, Thuyền An cố uống hết một ngụm nước rồi hỏi

- Cậu nói gì cơ? Đã một tuần rồi mà Từ Lâm không về nhà ngủ? Tổ nói này, chắc chắn anh ta có tình nhân bên ngoài rồi đấy! Thờ ơ lạnh lùng với cậu, lại còn suốt ngày nói bận, tớ thấy rất giống với biểu hiện của đàn ông ngoại tình đấy!

Nói được một lúc thì cô ngừng lại, suy ngẫm một lúc rồi gian nan nói ra

- Khoan đã, tình nhân, ngoại tình,... Dĩ Xuyên, cậu không sao đấy chứ?

Lệ Băng thấy Hàn Dĩ Xuyên như bị lấy mất hồn thì đánh mạnh vào vai Thuyền An, đồng thời quát

- Thuyền An, cậu ăn no không có gì nói sao? Lo mà ăn hết mỳ của cậu đi!

Nói xong, cô cầm đũa nhét vào tay Thuyền An rồi lo lắng nhìn Hàn Dĩ Xuyên, nhưng Hàn Dĩ Xuyên lại đứng lên và nói

- Tớ mệt rồi, muốn về nhà nghỉ ngơi!

Hai cô bạn cũng chỉ biết ngây ngốc gật đầu. Hàn Dĩ Xuyên đi ra chỗ đậu xe rồi đợi tài xế mở cửa đi vào, chiếc xe nhanh chóng đi khỏi.

Lệ Băng lúc này đánh Thuyền An như đánh giặc

- Có phải cậu điên rồi không? Cậu ấy đang mang thai đấy!

Thuyền An bực mình quát lên

- Tớ tận mắt nhìn thấy thì mới dám nói, lần trước cùng chị họ tớ đi mua quà sinh nhật cho bạn tớ đã nhìn thấy tên khốn đó cùng một người phụ nữ đi vào cửa hàng trang sức, anh ta còn mua rất nhiều thứ cho con hồ ly đó! Không phải tình nhân thì là cha con à?

Lệ Băng nghe như sét đánh ngang tai, không thể tin nổi mà hai tay run run

- Cậu nói Từ Lâm thật sự nuôi tình nhân bên ngoài?

Thuyền An xoa xoa bả vai đau rất rồi nói

- Tớ chỉ muốn Dĩ Xuyên nhanh chóng ly hôn thì hơn!

Từ ngày nghe những gì Thuyền An nói, Hàn Dĩ Xuyên như một người điên mà liên tục ngồi trước màn hình máy tính tìm kiếm những bài viết trên mạng nói về việc chồng ngoại tình, những bài viết trên đó làm cô càng lúc càng sợ hãi, cô không muốn nghĩ đến nữa nhưng nó cứ xuất hiện trong đầu cô, như một hồn ma!

Từ Lâm vẫn vậy, mỗi tối đều không về nhà...

Ngồi trong phòng làm việc xử lý cả đống văn kiện chất thành núi, Từ Lâm thỉnh thoảng lại cứ xoa xoa thái dương đau nhức, đã hơn một tuần rồi, hần chưa hề được ngủ một giấc nào, vì dự án sắp tiến hành trong tháng tới mà tới nào hần cũng làm việc đến tận sáng, nhân viên Đại Từ cũng sắp kiệt sức đến nơi rồi; bọn họ chạy đua với thời gian như một con robot.

Suốt mười mấy năm trời không cần ngủ và không thể ngủ đối với Từ Lâm đã quá quen thuộc rồi, nhưng từ khi tìm lại được giấc ngủ của mình, mỗi lần không được ngủ ngon giấc thì thực sự rất khó chịu.

Tất cả đều xuất phát từ cô!

Cô đã giúp hần có thể ngủ như những người khác nhưng bây giờ không có cô thì hần không thể nào ngủ được!

Mấy ngày trước, thẻ mà hần đưa cho Y Bình đột nhiên hết sạch tiền, đúng là điều kỳ lạ nhất mà hần từng gặp qua. Cô ta tiêu hết số tiền trong đó chỉ trong vòng hai ngày, biệt thự, xe, quần áo, mỹ phẩm,..... tất tần tật cô ta đều mua hết, lúc đến cửa hàng trang sức thì bị kẹt lại nên đã gọi hần đến giúp.

Cô gái này rất thành thật và tham vọng cũng rất lớn!

Khác hoàn toàn với Hàn Dĩ Xuyên, cô không cần tiền của hần, thẻ mà hần đưa cho cô cũng sắp đóng bụi mất rồi!

Nhưng gần đây hình như cô cũng đã bắt đầu dùng tiền của hần, chắc là cho đứa con trong bụng cô!

Vậy là cô thật sự muốn hần nuôi con cho gã đàn ông đó?

Nghĩ đến đây hần càng thêm hận cô hơn, dù có để mất hần thì cô cũng phải giữ lại đứa con đó?

Suốt mấy ngày qua, hần đã làm việc đến quên cả thời gian nhưng trong đầu không khỏi nghĩ về cô, hần rất muốn nhìn thấy cô, mỗi sáng trở về nhà, hần biết cô đang mong chờ hần có thể ngồi ăn sáng cùng cô, nhưng chỉ cần nhìn thấy tay cô đặt trên bụng thì trái tim sắp mềm nhũn của hần lại trở nên băng lạnh!

Tối nay là sinh nhật của Mẫn Quan nên Tô Vận, Doãn Thiên Duật, Cố Dược Thần và cả Từ Lâm đều đến club của Tô Vận.

Mỗi người bọn họ đều dẫn theo một cô gái bên cạnh, riêng Doãn Thiên Duật thì không muốn đem theo phụ nữ chỉ phiền phức, đối với anh ta thì phụ nữ chỉ là dụng cụ để phát tiết mà thôi!

Tất cả bọn họ đều đang mong chờ Từ Lâm sẽ dẫn cô vợ mới cưới của hần đến nhưng không ngờ hần lại dẫn theo một cô gái rất lạ mặt. Tất cả bọn họ đều vô cùng kinh ngạc, nhưng Doãn Thiên Duật và Mẫn Quan, ngoài kinh ngạc ra bọn họ còn đang tức giận!

Từ Lâm - bạn tốt của bọn họ chỉ vừa mới kết hôn vài ngày mà đã nuôi tình nhân bên ngoài. Vậy còn vợ hần thì sao?

Bữa tiệc sinh nhật nhanh chóng được bắt đầu, Mẫn Quan dù bị chuốc rượu nhưng vẫn nhìn cô gái bên cạnh Từ Lâm bằng ánh mắt dè phòng.

Hàn Dĩ Xuyên vừa mới ăn tối xong thì đi vào tắm rửa, cô đã quen với việc Từ Lâm không về nhà rồi nên cô định đi ngủ sớm, không ngờ điện thoại lại đổ chuông, là giọng của Lệ Băng, hình như cô đang rất do dự

- Dĩ Xuyên, tớ vừa nhìn thấy Từ Lâm đến club với một cô gái, tớ nghĩ chỉ là nhầm lẫn gì thôi, cậu có muốn đến xác nhận không?

Tay cầm điện thoại của Hàn Dĩ Xuyên run run, chiếc điện thoại trượt khỏi tay cô, hai chân như bị gọng kìm giữ chặt, gương mặt cô như tượng được điêu khắc, hoàn toàn không có hồn.

Những gì Lệ Băng vừa nói như sét đánh giữa trời quang, cô không tài nào tiêu hoá nổi!

Từ Lâm thật sự có tình nhân bên ngoài!

Hần thật sự ngoại tình!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Bắt gian

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 61: Bắt gian.

Đứng trước cửa phòng bao rất lâu, Hàn Dĩ Xuyên do dự định đưa tay mở cửa rồi lại thôi rất nhiều lần, cô cảm giác tim mình đập nhanh hơn mấy nhịp, chỉ cần cánh cửa này được mở ra thì cô sẽ biết được tất cả, sẽ biết rốt cuộc Từ Lâm đối với cô như thế nào!

Lệ Băng đứng phía sau nhìn thấy cô bạn thân của mình như vậy thì không khỏi xót xa lẫn lo lắng, cô kéo lấy tay Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, hay là chúng ta về đi! Chắc là tớ nhìn lầm rồi!

Hàn Dĩ Xuyên hít sâu một hơi rồi kéo tay Lệ Băng ra, run giọng nói

- Tớ muốn xem!

Sau đó đưa tay nắm chặt vặn cửa, cắn chặt môi rồi đẩy cửa ra.

Cảnh tượng hỗn loạn bên trong không khiến lòng cô rối bời mà cô chỉ đưa mắt tìm kiếm hình bóng quen thuộc.

Mẫn Quan vừa nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên, không khỏi bất ngờ mà thốt lên

- Em gái?

Doãn Thiên Duật đang uống rượu cũng ngay lập tức ngẩng mặt lên, nhìn thấy cô bạn chung khoá liền gọi

- Dĩ Xuyên!

Nhưng Hàn Dĩ Xuyên lại không nghe được họ nói gì cả, hai mắt cô đã đậu trên một đôi nam nữ đang ôm hôn nhau trên sofa cạnh góc tường, gương mặt người đàn ông vẫn lạnh băng như vậy, đang ngấu ngiến đôi môi của người phụ nữ trong ngực, bàn tay luồn vào trong áo cô ta mà làm loạn; gương mặt người đàn ông đó cho dù có tan thành tro bụi thì Hàn Dĩ Xuyên vẫn có thể nhận ra, đó là người đàn ông cô yêu nhất, là chồng hợp pháp của cô, Từ Lâm!

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên run run mà nắm chặt lại, móng tay cơ hồ sắp khảm sâu vào lòng bàn tay, môi anh đào bị cắn chặt đến sắp bật máu, hai mắt trong suốt không hề chớp mà nhìn trần trụi vào đôi nam nữ đó, lông mày thanh mảnh giật giật, hai chân cô đóng băng tại chỗ, bây giờ cô không khác gì một người mất hết hồn vía. Tim cô bị rách toạc đến rỉ máu, đau đớn....

Làm ơn, làm ơn có ai đó nói với cô rằng cô đã nhìn lầm; làm ơn hãy nói với cô đó chỉ là ảo giác!

Từ Lâm đang hôn cô gái trong ngực, thoáng ngẩng đầu lên nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên nhưng hắn vẫn tiếp tục cúi xuống, còn ném cho cô cái nhìn khinh bỉ nữa.

Doãn Thiên Duật nhìn cảnh tượng trước mặt, vô lực ngồi xuống, tay chống trên trán, không biết phải xử lý thế nào!

Mẫn Quan thì nhanh bước tới gần Hàn Dĩ Xuyên, lựa lời nói

- Em gái, em về nhà trước đi được không? Anh sẽ nói chuyện với cậu ta sau....

Hàn Dĩ Xuyên đưa tay ngăn Mẫn Quan lại, cô nuốt khan một ngụm nước bọt rồi bước từng bước nặng nề vào trong phòng bao, đến gần chỗ đôi nam nữ đang say sưa ôm hôn, ngay lúc này mà Từ Lâm vẫn chưa buồn ngẩng đầu lên nhìn cô!

Hắn thật sự chán ghét cô đến vậy sao?

Đến mức nhẫn tâm phản bội cuộc hôn nhân này?

Hắn luôn miệng chửi cô là kẻ phản bội nhưng thật ra thì ai mới là kẻ phản bội đây?

Cô cố gắng không bật khóc, run giọng hỏi

- Tại sao? Lâm, em muốn biết lý do anh làm như vậy!

Từ Lâm lúc này mới buông cô gái trong ngực ra và đứng lên, nhìn hắn hoàn toàn tỉnh táo, không hề có dấu hiệu say rượu nào, chỉnh lại quần áo trên người, hắn nhìn Hàn Dĩ Xuyên trước mặt, nhếch môi cười lạnh rồi nói

- Muốn biết lý do? Vậy tôi sẽ cho em biết! Tôi cần chỗ để phát tiết đấy, không phải em đang muốn bảo vệ nghiệt chủng của mình sao? Chơi một sản phụ mà dẫn đến chết cả hai mạng người thì thật sự hơi quá!

Hàn Dĩ Xuyên phẫn uất giơ một bàn tay lên cao định cho một bạt tai vào mặt hắn nhưng hắn đã nhanh tay hơn, túm lấy cổ tay cô rồi ném xuống, cười nhạt

- Em không thấy xấu hổ? Mang thai con của một gã khác mà lại mặt dày kết hôn với tôi? Dĩ Xuyên, em không biết xấu hổ?

Tốt nhất em nên ngoan ngoãn ở nhà thì hơn, ra đường chỉ khiến tôi mất mặt!

Nước mắt cố gắng kìm nén nãy giờ của Hàn Dĩ Xuyên đã bắt đầu trào ra không ngừng, cô vẫn nhìn hắn, nhìn hắn như một người xa lạ, cổ họng nghẹn đắng đến mức không thể thốt lên nửa lời.

Mẫn Quan nghe xong những lời Từ Lâm nói thì không thể kìm được tức giận nữa mà muốn nhào tới đánh người

- Lâm, cậu điên rồi phải không? Cô ấy là vợ cậu đấy! Cậu vì một con tình nhân mà có thể nói ra những lời như vậy?

Nhưng Cố Dược Thần đã giữ được bình tĩnh mà cản Mẫn Quan lại, liên tục bảo anh ta dừng lại.

Từ Lâm nghe xong thì chột cười lạnh, quay sang nhìn Mẫn Quan rồi lại nhìn Hàn Dĩ Xuyên, thân nhiên nói

- Trước đây không phải cô ta cũng là tình nhân của tớ? Bây giờ thì là vợ, cô ta giống sao? Tớ cho các cậu biết, cô ta rất giống một con kỹ nữ! Mùi vị cũng rất tuyệt, có muốn thử không? Tớ sẽ cho các cậu mượn mấy đêm, dù sao cô ta cũng đã ngủ với rất nhiều thằng rồi, thêm vài người cũng đâu có gì!

Những lời này hắn vừa nói xong thì Doãn Thiên Duật thực sự nổi cơn bão mà muốn lao đến cho hắn một đám vào mặt

- Từ Lâm, cậu điên đủ chưa? Nếu cậu xác định không thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy thì ngay từ đầu không nên kết hôn thì hơn!

Tô Vận cũng đã nhanh tay giữ lấy Doãn Thiên Duật, không thì bọn họ có lẽ đã dẫn đến cảnh huynh đệ tương tàn rồi!

Mẫn Quan thì bị Cố Dược Thần giữ lấy, Doãn Thiên Duật thì bị Tô Vận ngăn lại, bọn họ đều đang đôi co dữ dội.

- Hai người không cần xen vào chuyện này!

Hàn Dĩ Xuyên đột nhiên hét lên, gương mặt cô đã đầy nước mắt, vô hồn bước lại gần Từ Lâm hơn, cô như một cái máy mà nói

- Lâm, anh chán em đến vậy sao?

Từ Lâm nhìn cô rồi nhếch môi cười cợt

- Không phải chán, mà là tôi hận em! Hàn Dĩ Xuyên, tôi chưa từng hận người phụ nữ nào như hận em cả! Luôn miệng nói yêu tôi nhưng lại không chút liêm sỉ mà lên giường của thằng khác! Chữ "yêu" trong miệng em rốt cuộc đáng giá bao nhiêu?

Hàn Dĩ Xuyên nước mắt lưng tròng nhìn hắn, cô gian nan nói ra từng câu

- Anh có thể sỉ nhục em nhưng anh không thể giẫm đạp lên tình yêu của em như vậy! Em yêu anh hoàn toàn là thật lòng, không hề có nửa điểm giả dối. Từ đầu đến cuối em cũng chưa từng phản bội anh! Anh không tin em đúng không? Anh biết tại sao không? Vì anh không hề yêu em!

Bốn tên đàn ông đang giằng co bên kia cuối cùng đã lôi nhau ra khỏi phòng bao. Trước khi đi Mẫn Quan còn gầm lên

- Con mẹ nó! Từ Lâm, nếu cậu dám làm tổn hại đến đứa bé thì đừng trách tớ từ mặt không nhận bạn!

Mấy cô gái được dẫn đến cũng nhanh chóng rời khỏi.

Trong phòng bao bây giờ chỉ còn ba người, Từ Lâm, Hàn Dĩ Xuyên, Y Bình và Lê Băng đang đứng ngoài cửa.

" Vì anh không hề yêu em! " câu này như quả bom nổ trong lòng Từ Lâm, hắn cười lạnh

- Yêu? Đó là chuyện của tôi! Em lấy quyền gì mà phán xét?

Hàn Dĩ Xuyên khóc đến sắp cạn nước mắt, hai mắt cũng sắp rơi ra rồi, tim cũng đã nát vụn từ lâu, cô chưa từng cảm thấy nhục nhã và đau đớn như vậy!

Người đàn ông cô yêu nhất, tin tưởng nhất lại nhẫn tâm sỉ nhục cô trước mặt bao nhiêu người, lại còn trước mặt ả tình nhân của hắn!

Cô yêu hắn, yêu đến ngu ngốc, ngây dại, yêu đến không cần bản thân mình.

Thế nhưng...

Mỗi đêm khi cô ngồi đợi hắn trong căn phòng trống rỗng thì hắn lại ở đây ôm ấp cô tình nhân của mình, hắn đã từng nhớ đến cô chưa?

Hắn nói hận cô? Hắn nói cô phản bội hắn?

Nhưng thật ra thì ai đang phản bội ai đây? Ai mới là người nên hận và đáng bị hận đây?

Dành cả trái tim cho hắn nhưng cuối cùng lại bị hắn xé rách thành từng mảnh, dành cả thanh xuân để yêu hắn nhưng đổi lại chỉ là sự lạnh nhạt đến tàn nhẫn của hắn.

Thật ra hắn xem cô là gì?

Tình nhân hay là vợ?

Hình như cả hai đều không phải nữa rồi!

Hắn đã có tình nhân mới, còn "vợ" thì... người như hắn sẽ không bao giờ biết được người vợ là như thế nào!

Đưa tay lau sạch nước mắt nhưng lại khiến nó rơi nhiều hơn, cô nghẹn ngào nói

- Em không phán xét gì cả! Em chỉ muốn hỏi anh, những ngày qua anh bận ở cùng cô ta?

Từ Lâm xoa xoa vùng thái dương đau nhức, thờ ơ trả lời.

- Thì sao? Không vui?

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi, cô có thêm cảm nhận được vị tanh của máu xộc vào đầu lưỡi, cô cứ lau nước mắt rồi gạt đầu

- Em hiểu rồi! Em sẽ không làm phiền anh nữa!

Từ Lâm nghe cô nói, chẳng có chút dao động nào mà thân nhiên lau chùi son môi dính trên môi mình, cười nhạt.

Hàn Dĩ Xuyên đưa tay luồn vào trong cổ áo, cô nắm lấy sợi dây chuyền trên đó rồi giật mạnh, kéo nó ra rồi để xuống bàn, giọng nghẹn ngào cùng run rẩy nói

- Trả lại anh, em không cần đồ của anh nữa!

Sau đó nắm chặt quai túi xách rồi xoay người rời đi.

Lệ Băng lau nước mắt rồi vội vàng chạy theo sau cô.

Bóng lưng Từ Lâm cứng đờ, hắn cầm sợi dây chuyền lên và nhìn nó rất lâu.

Hắn còn nhớ lúc hắn đeo sợi dây chuyền này cho Hàn Dĩ Xuyên, khi đó cô đã rất vui, nụ cười lúc đó của cô hắn không bao giờ quên!

Nhưng cô làm vậy là sao chứ? Chẳng lẽ cô muốn rời khỏi hắn?.

Không được!.

Hắn không cho phép cô làm vậy!

Tuyệt đối không được!

Cắt sợi dây chuyền vào trong túi, hắn liền sai bước đi.

Y Bình không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy nên vội vàng đuổi theo

- Lâm, anh không thể bỏ người ta lại được....

Cô ta vươn tay ra nắm lấy tay Từ Lâm nhưng liền bị hắn lạnh lùng ra lệnh

- Cút!

Y Bình sợ hãi thụt lùi về phía sau, Từ Lâm chẳng thèm để ý đến cô ta mà đi thẳng ra khỏi phòng bao.

Xe của Lệ Băng dừng trước Đài Song Khê, cô quay sang nhìn Hàn Dĩ Xuyên gương mặt vẫn còn đầm nước mắt, lo lắng hỏi

- Dĩ Xuyên, hay là để sáng mai rồi chúng ta đi, cậu có thể kiên trì nhưng bảo bảo thì không....

Nghe Lệ Băng nhắc đến bảo bảo, Hàn Dĩ Xuyên liền đưa tay sờ xuống bụng mình, nước mắt lại lần nữa không ngừng tuôn rơi....

Cô và con sẽ phải sống tiếp như thế nào nữa đây?

Từ Lâm không cần mẹ con cô, bây giờ hần cũng đã có niềm vui mới, cô phải tiếp tục sống ở đây thế nào nữa đây?

Đưa tay lau sạch nước mắt, cô dứt khoát mở cửa xuống xe

- Cậu đợi tớ một lát!

Rồi đi thẳng vào bên trong Đài Song Khê.

Hàn Dĩ Xuyên vào đến phòng ngủ thì lập tức kéo vali ra và gom hết quần áo trong tủ bỏ hết vào vali, tiếp theo là một số vật dụng cá nhân, xong xuôi, cô đóng vali lại và kéo ra đến cửa phòng thì điện thoại đổ chuông, bắt máy

- Dĩ Xuyên, Từ Lâm trở về rồi!

Ngực lại đau nhói, Hàn Dĩ Xuyên cúp máy rồi bỏ điện thoại vào túi xách, một tay cô kéo vali, tay thì nắm vịn cửa, mở ra.

Bụp

Quá bất ngờ nên Hàn Dĩ Xuyên đã sợ ý làm ngã chiếc vali; cô không thể tin nổi vào mắt mình nữa, hai mắt long lanh mở to nhìn người đàn ông trước mặt đang đứng sừng sững trước cửa, gương mặt hần tràn ngập sát khí như ma quỷ đến từ địa ngục, trên người toả ra khí lạnh khiến người ta không rét mà run.

Người đàn ông này vài phút trước còn si nhục, lãng mạn cô vậy mà bây giờ lại xuất hiện trước mặt cô!

Cô không muốn nhìn thấy, không muốn chút nào!

Ngực lại đau rất từng cơn, nước mắt không giữ được mà liên tục tuôn rơi.

Khoảnh khắc ấy, tim cô đã hoàn toàn chết lặng, người đàn ông mà cô yêu nhất đã trở thành nỗi ám ảnh của cô, trở thành vết nhơ trong cuộc đời cô!

Cô không thể tiếp tục được nữa!

Không thể tiếp tục ở bên cạnh một người đàn ông đã sớm không thuộc về cô nữa...

Khom người xuống kéo vali lên, Hàn Dĩ Xuyên lạnh nhạt nói

- Phiền anh tránh ra một chút!

Ngay lập tức, Từ Lâm giật mạnh vali trên tay cô và ném ra bên ngoài, để nó lăn lóc xuống cầu thang vang lên những âm thanh vô cùng chói tai; hần bước từng bước tới trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, tàn nhẫn nói

- Muốn đi thì cởi sạch hết quần áo trên người rồi đi!

Hàn Dĩ Xuyên cố nén đau đớn trong lòng, lấy hết can đảm mà ngược mắt lên nhìn hần, cắn chặt răng mà nói ra mấy từ

- Anh tưởng em không dám?

Chát

Một bạt tai giáng xuống gò má đầy nước mắt của Hàn Dĩ Xuyên, kèm theo đó là lời quát mắng

- Câm miệng! Đúng là không biết xấu hổ! Không phải cô chỉ là một con điểm hám đàn ông sao? Vừa nãy những gì tôi nói khiến cô uất ức nên muốn bỏ đi?

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi, lau nước mắt xong thì gạt đầu bật cười

- Phải, em uất ức nên bây giờ em muốn rời khỏi đây!

Từ Lâm đột nhiên trở nên nhu hoà đến đáng sợ, hần không nổi giận hay quát tháo nữa mà đi tới vén tóc của Hàn Dĩ Xuyên, nhẹ nhàng nói

- Muốn đi như vậy? Dĩ Xuyên của tôi, em cũng phải xem lại thân phận của em hiện giờ, em vẫn là vợ của tôi, muốn đi? Em nghĩ em có thể đi được mấy ngày?

Hàn Dĩ Xuyên theo phản xạ lùi về phía sau, cô không muốn hần chạm vào cô, không muốn, không muốn hần dùng bàn tay đã từng ôm ấp người phụ nữ khác mà chạm vào cô.

Nhận ra thái độ né tránh của cô, Từ Lâm vẫn chưa vội tức giận, hần tốt bụng đưa ra hướng dẫn

- Muốn rời khỏi tôi thì trước hết em ly hôn với tôi đi!

Ly hôn!

Hai từ này đi vào tai Hàn Dĩ Xuyên như búa rìu bổ nát đầu cô. Từ trước đến nay, cô chưa từng nghĩ đến sẽ ly hôn với hắn.

Không phải!

Mà là cô không muốn ly hôn!

Cô không muốn ly hôn với hắn!

Rốt cuộc thì cô phải làm sao bây giờ?

Bất đúng điểm yếu của cô, Từ Lâm chậm rãi tiến tới, không chút do dự mà bế cô lên vai rồi tiến thẳng về phía giường ngủ.

Hàn Dĩ Xuyên liều mạng giãy giụa muốn thoát, cô kêu gào nức nở

- Khôngggggg! Mau bỏ em xuống... Không muốn.....

Ném cô xuống giường, Từ Lâm từ tốn cởi bỏ quần áo trên người mình rồi nằm đè lên cơ thể Hàn Dĩ Xuyên, bóp chặt cằm cô rồi bắt đầu một nụ hôn thô bạo.

- Ừm...

Hàn Dĩ Xuyên vùng vẫy trong khó khăn, cô cắn mạnh vào môi hắn rồi chống tay lên trước ngực hắn, dùng sức đẩy ra

- Thả em ra... không muốn.... Từ Lâm, anh thật bẩn!

Câu cuối cùng cô thốt ra thực sự đã kích thích lửa giận trong lòng Từ Lâm, hắn cười gian ác rồi xé toạc bộ váy trên người Hàn Dĩ Xuyên ra làm hai

- Em chê tôi bẩn? Không phải em còn bẩn hơn cả tôi?

Hắn gần như sắp cắn nát môi cô, hai tay kéo dãn chân cô ra và vòng qua thắt lưng hắn, không hề có màn dạo đầu mà trực tiếp đi thẳng vào

- Aaaa!!!

Hàn Dĩ Xuyên đau đớn đến toàn thân muốn rách ra, cô bật khóc thành tiếng.

- Dừng mà... làm ơn... Dừng lại....

Tiếng nức nở cầu xin cùng tiếng rên rỉ đứt quãng của Hàn Dĩ Xuyên như liều thuốc kích thích đối với Từ Lâm, hắn điên cuồng

đẩy mạnh hạ thân tạo nên những âm thanh giao hoan vô cùng sắc tình.

Theo từng đợt ra vào của hạ thân, Từ Lâm lại lạnh nhạt nói

- Có biết tại sao tôi lại kết hôn với em không?

Hàn Dĩ Xuyên bị khoái cảm lẫn đau đớn lẫn át dần lý trí nhưng cô vẫn nhớ rất rõ Từ Lâm vì muốn bảo vệ sự nghiệp của mình mà sẵn sàng kết hôn với cô.

Thắt lưng Từ Lâm vẫn không ngừng luật động, hắn cúi đầu cắn vào vành tai cô rồi nói tiếp

- Vì tôi muốn dùng cuộc hôn nhân này để hành hạ, dày vò em thế này này; rất thú vị!

Hàn Dĩ Xuyên phải chịu đựng từng đợt tấn công vũ bão của hắn, dù đầu óc cô không thể tiếp thu bất cứ điều gì nhưng tim cô vẫn đau nhói lên.

Cô vì yêu hắn mà đồng ý kết hôn, vì yêu hắn mà ôm lấy cuộc hôn nhân này sống trong vô vọng.

Vậy mà hắn chỉ xem cuộc hôn nhân này như bàn đạp giúp hắn biến cô thành công cụ phát tiết, thoải mái mà dày vò cô!

Không biết qua bao lâu, trận kích tình này mới chấm dứt, Hàn Dĩ Xuyên kéo chăn che đi một nửa cơ thể, chân và phần cổ thì lộ ra bên ngoài, khắp da thịt đều in đầy các dấu vết rất mờ ám, hai chân run run chưa thể nào khép lại được, cô có thể cảm nhận ở vùng tư mật vẫn đang chảy ra từng dòng chất lỏng đặc nóng.

Từ Lâm cầm sợi dây chuyền trong túi áo ra và đưa tới trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, khàn giọng ra lệnh

- Ngoan ngoan đeo vào!

Hàn Dĩ Xuyên liều mạng lắc đầu, cô nức nở nói

- Không cần, anh mang đi cho tình nhân của anh đi!

Từ Lâm cười nhếch mép, đưa dây chuyền đến bên cổ Hàn Dĩ Xuyên, tự tay đeo lên cho cô, rồi hài lòng ngắm nghía nó trên cổ cô.

Hàn Dĩ Xuyên vùng vẫy muốn kéo ra nhưng lại bị Từ Lâm dùng một tay giữ chặt hai tay, hấn nhỏ giọng cảnh cáo

- Dám tháo ra lần nữa tôi sẽ chặt gãy hai tay em!

Hàn Dĩ Xuyên trừng mắt nhìn hấn, cô khàn giọng nói

- Lâm, hà tất gì anh phải làm vậy? Nếu anh đã có người mới thì đến bên cạnh cô ta đi, tại sao vẫn phải dày vò em như vậy?

Từ Lâm nở nụ cười nhàn nhạt, đưa tay vén vén tóc trước trán của cô rồi trầm giọng nói

- Chỉ là cơ thể của em, tôi chơi thế nào cũng không chán, dù là đang mang thai!

Hàn Dĩ Xuyên dùng chút sức lực yếu ớt của mình để hất tay hấn ra khỏi trán mình, cô nghiêng người sang một bên rồi kéo chăn che kín đầu.

Từ Lâm tạm thời tha cho cô, cũng đã lâu lắm rồi hấn không được ngủ ngon giấc, nằm xuống bên cạnh cô, vươn tay ôm cô vào ngực rồi nhắm mắt lại, đi vào giấc ngủ.

Hàn Dĩ Xuyên nằm trong ngực hấn đã khóc từ lâu, cô rất muốn đẩy hấn ra nhưng tại sao lại không đủ can đảm?

Những ngày sau đó, tối nào Từ Lâm cũng về nhà và cùng cô triền miên cả đêm, không hiểu sao hấn về nhà dù biết có thể sẽ làm tổn thương bảo bảo nhưng cô lại rất vui, chỉ ít buổi tối hấn sẽ không ở bên cạnh ả tình nhân kia, ban ngày dù cô không biết hấn đang làm gì nhưng vẫn hy vọng hấn chỉ dành hết thời gian cho công việc mà thôi, cô thật sự hy vọng như vậy... Mỗi lần trải qua một đêm hoan ái cùng Từ Lâm thì sáng nào Hàn Dĩ Xuyên cũng chạy đến bệnh viện để kiểm tra sức khỏe của bảo bảo, và kết quả đã hai lần cô nghe bác sĩ thông báo mình bị dọa sảy thai lần nữa. Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi, cô sợ sẽ thật sự mất đi bảo bảo, vì nó là giọt máu duy nhất mà Từ Lâm để lại cho cô. Cô đã mất hấn nên không muốn mất luôn cả bảo bảo!

Cô phải làm sao để có thể bảo vệ được bảo bảo và níu lấy Từ Lâm quay về?

"Em thà để mất tôi chứ không muốn mất đi đứa nghiệt chủng của em"

Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao Từ Lâm lại nói như vậy rồi, giữ hấn và bảo bảo, cô chỉ có thể chọn một!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Sụp đổ lần nữa

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 62: Sụp đổ lần nữa.

Hàn Dĩ Xuyên đang ngồi vẽ dưới tán cây tử đằng trong vườn thì điện thoại bất ngờ đổ chuông, là Thuyên An.

Cô vừa cầm điện thoại lên nghe vừa sửa lại bản vẽ của mình, tiếng của Thuyên An sắp đâm thủng màng nhĩ cô

- Hàn Dĩ Xuyên, cậu không có não hay não cậu bị úng nước vậy? Cậu không cho tớ biết thì tớ cũng đã hỏi Lệ Băng rồi, ly hôn ngay lập tức cho tớ! Cậu định ở đó chịu khổ đến bao giờ nữa hả?

Hàn Dĩ Xuyên bỏ tập giấy vẽ xuống rồi thờ dài nói với Thuyên An

- Thuyên An, bây giờ tớ không chỉ có một mình, tớ còn có cả bảo bảo, bảo bảo cần ba, tớ cũng cần anh ấy, tớ không biết phải giải thích thế nào với bảo bảo nếu như sau này nó không có ba như những đứa trẻ khác!

Thuyên An tức đến sắp phun máu, cô vừa thờ hồn hên vừa mắng

- Hàn Dĩ Xuyên, có phải cậu điên rồi không? Ngay từ đầu anh ta đã không cần đứa bé, bây giờ lại ở bên ngoài lảng nhãng, đến cả cậu mà anh ta cũng không cần! Rốt cuộc cậu có biết suy nghĩ không vậy?

Hàn Dĩ Xuyên tiện tay bứt một chiếc lá và vò vò trong tay, cô cắn cắn môi rồi nói

- Thuyền An, tớ biết cậu lo cho mẹ con tớ, nhưng tớ thật sự không sao! Tớ tin sau khi bảo bảo ra đời thì anh ấy sẽ thay đổi, sẽ tốt với mẹ con tớ!

Thuyền An hận không thể lập tức lòi Hàn Dĩ Xuyên ra đánh cho tỉnh, cô lại quát

- Tin cái đầu cậu đấy! Tớ nói rồi, lập tức ly hôn và rời khỏi anh ta, nếu không sau này cậu có hối hận cũng không kịp!

Dứt lời, cô lập tức cúp máy; Hàn Dĩ Xuyên trầm mặc một lúc rồi tiếp tục cầm bút lên vẽ, cô lại sờ vào bụng, dịu dàng nói

- Bảo bảo, đợi sau khi con ra đời, mẹ sẽ may thật nhiều quần áo đẹp cho con, có mong chờ không nào?

Cô lại nhìn về phía cổng, mấy ngày qua, Từ Lâm lại rất ít khi về nhà, thỉnh thoảng chỉ về vào buổi tối rồi lại yêu cầu cô thỏa mãn hân, chẳng lẽ những đêm hân không về nhà thì đang ôm ấp à tình nhân kia?

Bảo bảo cũng đã được hai tháng rưỡi rồi, mỗi lần đến bệnh viện sau khi hoan ái xong, cô nhìn những đôi vợ chồng trẻ đến khám định kỳ thật sự cô rất ghen tỵ, rất cô đơn; những người phụ nữ đó có lẽ rất được chồng mình yêu thương và chăm sóc rất cẩn thận, những đứa trẻ đó lại có những người cha luôn bảo vệ nó, nghĩ đến đó, cô lại cảm thấy nhục nhã cùng xấu hổ, bảo bảo và cô lại bị Từ Lâm dùng hành động dơ bẩn như vậy để lấy mất nửa mạng!

Tối nay không hiểu vì sao mà Hàn Dĩ Xuyên cảm giác rất bất an, sau khi ăn tối và tắm rửa xong thì cô lại xuống phòng khách ngồi đợi Từ Lâm.

Đợi đến hơn mười giờ thì cửa phòng khách đột nhiên được đẩy ra. Hàn Dĩ Xuyên vui mừng đứng dậy.

Hắn đã về rồi!

Nhưng khi cô chạy ra đến phòng khách thì tim cô hoàn toàn chết lặng, cả người cô cứng đờ như vừa bị điểm phải tử huyệt.

Từ Lâm đáng vẻ say khướt được một cô gái diu vào trong phòng khách, trên mặt hân còn dính vài vết son môi, quần áo thì xộc xệch, các cúc áo somi đã bị cởi đi phân nửa, bọn họ đi lướt qua mặt cô; cô gái đó không phải ai khác mà chính là cô gái trong phòng bao lần trước cô gặp, cô ta nhìn cô và nở nụ cười đắc ý.

Vậy là những ngày qua, bọn họ đều ở cùng nhau!

Cô thì ở nhà ngồi đợi như một con ngốc.

Hàn Dĩ Xuyên hít sâu một hơi rồi bước tới định đỡ lấy Từ Lâm

- Lâm, để em đưa anh về phòng!

Nhưng Từ Lâm lại vung tay lên mà quát

- Cút!

Tìm Hàn Dĩ Xuyên lần nữa nát vụn, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, thật sự quá đau đớn, máu đã tràn đầy trên ngực cô rồi, nước mắt cũng lần lượt rơi xuống....

Nhìn đôi nam nữ đang đi vào phòng ngủ của cô và Từ Lâm, cô vội vàng đuổi theo sau.

Cửa phòng vẫn còn mở, cô gái đó sau khi đặt Từ Lâm nằm xuống giường thì định rời đi nhưng hân lại vươn tay ra kéo lấy cổ tay cô gái đó, giọng khàn khàn cất lên

- Đứng đi....

Sau đó dùng sức kéo cô ta xuống giường, lật người cô ta nằm xuống phía dưới, còn hân thì nằm đè lên cô ta.

Hai chân Hàn Dĩ Xuyên đã đông cứng hoàn toàn, giờ phút này cô ước gì mắt mình không nhìn thấy gì cả, nước mắt cứ rơi ra như suối, tim cô hình như đã ngừng đập, đóng sầm cửa phòng lại, cô dựa cả lưng trên đó rồi vô lực trượt xuống, ngồi phịch trên sàn nhà lạnh lẽo, tay bịt chặt miệng để không bật khóc thành tiếng.

Rất nhanh sau đó, trong phòng đã truyền ra tiếng rên rỉ vui sướng của người phụ nữ cùng tiếng thở dốc của đàn ông, còn cả tiếng va chạm của cơ thể rất rõ ràng....

Hàn Dĩ Xuyên dùng hai tay bịt chặt hai tai, cô thật sự không muốn nghe nữa, cô không thể tiếp tục nghe thêm một giây nào nữa....

Người đàn ông cô yêu nhất, chồng của cô, ba của con cô lại đang ân ái với một người phụ nữ khác trên chiếc giường ngủ của cô và hân.

Rốt cuộc thì ai mới chính là kẻ phản bội đây?

Hai tay ôm chặt hai bên tai, cô gào khóc trong đêm tối vô vọng.....

Vừa mới thức dậy, Từ Lâm hoàn toàn giật mình khi người nằm bên cạnh mình lại là Y Bình mà không phải Hàn Dĩ Xuyên; hân nhớ tối qua khi Y Bình đưa hân trở về Đài Song Khê thì hân nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên, hân đã lớn tiếng mà đuổi Y Bình đi và hình như sau đó là Hàn Dĩ Xuyên đã dìu hân vào phòng kia mà? Sau đó hân mới giữ cô lại còn cùng cô triền miên cả đêm.....

Chẳng lẽ không phải cô?

Rốt cuộc hân bị làm sao vậy chứ? Lần trước đã nhìn lầm Y Bình là Hàn Dĩ Xuyên, bây giờ lại tiếp tục lần nữa, mà không chỉ có Y Bình, vài ngày trước sau khi kết thúc bữa tiệc xã giao, Lisa cũng đã cùng Triết Liệt dìu hân lên xe, lúc đó hân lại nhìn thấy gương mặt của Hàn Dĩ Xuyên. Chẳng lẽ bây giờ trong đầu hân chỉ có mỗi mình cô, hân biết hân yêu cô nhưng tại sao người phụ nữ nào trước mắt hân đều biến thành cô như vậy chứ?

Mặc kệ Y Bình đang ngủ, Từ Lâm đi vào tắm rửa rồi thay đồ chuẩn bị rời khỏi phòng, lúc này Y Bình cũng đã dậy và tự động chạy tới ôm lấy hân; hân kéo cô ta ra, chán ghét nhìn cô ta rồi lạnh lùng nói

- Muốn tự rời khỏi hay để tôi giúp cô?

Lúc này hân mới thật sự tỉnh ngộ.

Đây là giường ngủ, là giường cưới của hân và Hàn Dĩ Xuyên kia mà! Chỗ mà Y Bình đã ngủ chính là chỗ của cô!

Rốt cuộc hân đang làm gì vậy chứ?

Đẹp bỏ những suy nghĩ đó, hân cầm đồng hồ và đeo lên cổ tay, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên vết sẹo ở mu bàn tay, vội rút tay vào túi quần, hân nhìn lại Y Bình đã chuẩn bị xong đồ rồi khỏi phòng.

Đợi Y Bình rời khỏi, lúc này Từ Lâm mới mở cửa đi ra.

Bước chân của hân chợt khựng lại khi nhìn thấy thân hình nhỏ bé quen thuộc đang ngồi trên bậc cầu thang, đầu và vai cô dựa vào vịn lan can, hai tay đặt trên hai vai và hình như cô vẫn còn ngủ, nhưng hình như cô ngủ không được thoải mái.

Tìm Từ Lâm chợt đau nhói, mí mắt giật giật, hân có thể tưởng tượng được tối qua cô đã khóc như thế nào! Một mình cô ngủ bên ngoài lạnh lẽo như vậy, còn hân...

Nhưng không phải tất cả đều là do cô tự chuốc lấy sao? Lựa chọn phản bội hân thì cô nên sớm nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy!

Không muốn nghĩ nhiều nữa, hân coi như không nhìn thấy cô và đi lướt qua cô, bước xuống khỏi cầu thang.

Khi xuống đến phòng ăn, Từ Lâm liền gọi thám Vương

- Thay gra giường mới cho tôi, trông Dĩ Xuyên kỹ một chút, đừng để cô ấy bị cảm!

Thám Vương thấy hơi lạ nhưng vẫn gật đầu. Từ Lâm không nói gì nữa và rời khỏi nhà.

Buổi tối đó Từ Lâm trở về nhà rất sớm, lúc hân vào phòng thì thấy Hàn Dĩ Xuyên đang dọn hết quần áo trong tủ ra và ôm trên tay, định ra khỏi phòng; hân kinh ngạc hỏi bằng giọng lạnh nhạt

- Em lại muốn làm loạn gì nữa đây?

Hàn Dĩ Xuyên không trả lời ngay mà xóc quần áo trên tay lên để không bị rơi, rồi mới bình thản nói

- Em sang phòng khác ngủ, chỗ này không còn dành cho em nữa!

Từ Lâm thật sự bị cô chọc giận, hân sợ cô chê bần nên mới lập tức cho thay gra giường mới nhưng cô lại muốn bỏ qua phòng khách ngủ, hừ lạnh một tiếng, hân định giật lấy quần áo trên tay cô nhưng không ngờ cô né rất nhanh hại hân suýt nữa thì trượt chân té.

- Nếu chỉ có một mình em thì anh muốn em ngủ ở đâu cũng được, nhưng em còn có bảo bảo!

Sau đó ôm quần áo trực tiếp đi ra khỏi phòng, cô đi qua đi lại dọn dẹp hai lần, rốt cuộc cũng đã dọn dẹp xong.

Từ Lâm bực tức mà chuốc giận vào đóng chặn gối trên giường, hất ném tất cả xuống sàn rồi đắp mạnh vào chiếc tủ quần áo.

Cô vì muốn bảo vệ đứa con trong bụng mình mà sẵn sàng chống đối với hắn, tạo khoảng cách với hắn!

Vậy thì hắn sẽ từ từ dạy dỗ cô...

Đêm hôm đó Từ Lâm không hề ngủ được, chiếc gra mới này hoàn toàn xa lạ đối với hắn, mùi hương quen thuộc đó cũng đã biến mất rồi, cảm giác trống trải này khiến hắn rất khó ngủ.

Kéo chăn ra khỏi người, hắn bước xuống giường và đi ra khỏi phòng.

Hắn lấy chìa khóa và mở cửa vào phòng của Hàn Dĩ Xuyên, căn phòng này nhỏ hơn so với phòng ngủ chính của hai người nhưng vẫn rất sạch sẽ và thoáng đãng, rất thích hợp cho phụ nữ mang thai, từ đây nhìn ra bên ngoài cửa sổ có thể thấy cả một vườn hoa từ đằng.

Hình như Hàn Dĩ Xuyên rất thích hoa từ đằng, hắn đã nhìn thấy cô ngồi dưới gốc từ đằng rất nhiều lần và còn tự tay trồng rất nhiều cây từ đằng trong chậu.

Đến bên cạnh giường ngủ của Hàn Dĩ Xuyên, Từ Lâm đứng nhìn cô rất lâu, cô đã ngủ rất say rồi, đáng vẻ cô lúc ngủ luôn là tuyệt diệu nhất, hắn đã rất thích ngắm nhìn cô lúc cô ngủ say; ngồi xuống giường và đưa tay vuốt nhẹ lên lông mày thanh mảnh của cô, ngón tay thon dài của Từ Lâm đột nhiên dừng lại, mi mắt giật giật, mày kiếm khẽ nhúc, hình như cô đang khóc, ngón tay vô thức lau nước mắt cho cô rồi vuốt ve gò má cô một lúc, hắn nằm xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lồng ngực rắn chắc

Đã mấy ngày rồi, vì chuyện tranh giành địa bàn ở Trung Âu mà hắn phải di chuyển liên tục từ châu Âu về Thượng Hải rồi lại rời khỏi Thượng Hải, tổn thất của BAMs tuy không lớn nhưng cũng không phải nhỏ, gần đây còn cả chuyện của các sòng bạc ở Las Vegas nữa, những lúc chứng kiến từng cảnh chết chóc lạnh lẽo này, hắn đột nhiên nhớ đến một vòng tay nhỏ bé ấm áp khi rụt rè ôm lấy hắn, những trận nổ vũ khí tàn khốc khiến hắn mệt mỏi và chỉ muốn được ôm cô ngay rồi yên tâm mà ngủ; hôm qua hắn vừa trở về Thượng Hải đã phải tham dự một bữa tiệc xã giao quan trọng, cả người mệt mỏi mà vẫn phải uống rất nhiều rượu, đến khi hắn đã say mềm ra thì đột nhiên có một người phụ nữ đến bên cạnh và dìu hắn lên xe, lúc đó hình như hắn lại nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên nên mới mất kiểm soát và ôm hôn người phụ nữ đó, đến lúc nhận ra đó không phải cô thì hắn mới bắt đầu đẩy cô ta ra, trở về Đài Song Khê, không ngờ hắn lại lần nữa bị ảo giác.....

Từ Lâm ôm chặt người phụ nữ trong ngực hơn và hít lấy mùi hương trên cơ thể cô để yên tâm đi vào giấc ngủ.

Kể từ đêm hôm đó, Từ Lâm thường xuyên về nhà hơn, buổi sáng có lúc hắn sẽ ngồi ăn cùng Hàn Dĩ Xuyên nhưng có lúc cô lại phải ngồi ăn một mình; buổi tối thì hắn luôn trở về rồi lại đến phòng cô mà yêu cầu cô thỏa mãn hắn.....

Cô lại phải thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra như trước đây, cũng có những lần nhận được tin báo xấu từ bác sĩ là cô lại bị dọa sảy thai.

Cô biết, Từ Lâm vẫn còn oán hận cô rất nhiều, hắn vẫn chưa thừa nhận bảo bảo!

Nhưng không sao!

Cô vẫn có thể chờ.....

Hai người sống riêng hai phòng khác nhau đã hơn hai tháng, cuộc sống vẫn cứ thế mà tiếp diễn.....

Bảo bảo cũng đã được hơn năm tháng, bụng của Hàn Dĩ Xuyên đã nhô lên khá rõ, mỗi ngày cô đều được thím Vương bồi bổ đủ thứ và thường xuyên ngồi trò chuyện với bảo bảo, nhưng hình như ham muốn của Từ Lâm vẫn không dừng lại.....

Sáng nay Hàn Dĩ Xuyên lại phải đi đến bệnh viện kiểm tra vì vừa trải qua một trận kích tình đêm qua, cô cũng không muốn làm phiền thím Vương nữa nên đã gọi taxi và đến thẳng bệnh viện.

Cô đang đi vào phòng phụ khoa thì có một giọng đàn ông vang lên sau lưng

- Dĩ Xuyên!

Hàn Dĩ Xuyên theo phản xạ mà xoay người lại, nhìn thấy người đàn ông đang đi tới, lúc đầu cô hơi kinh ngạc nhưng dần dần trở nên lúng túng.

Người đàn ông bước lại gần cô và nở nụ cười thê lương

- Tôi nên gọi cô là chị dâu hay gì đây?

Hàn Dĩ Xuyên khó xử nhìn anh ta nhưng trước tiên cũng phải chào hỏi đã

- Từ Thiên Tần, đã lâu không gặp! Anh vẫn khỏe chứ?

Từ Thiên Tần nhìn cô rồi lại nhìn xuống cái bụng đã nhô cao của cô, cô mặc chiếc váy bầu màu trắng trông rất đáng yêu, dù là đang mang thai nhưng cơ thể cô lại không thay đổi gì nhiều, chỉ là cái bụng đã nhô cao mà thôi; ánh mắt Từ Thiên Tần chợt trở nên mờ mịt cô đơn, hỏi

- Mấy tháng rồi?

Hàn Dĩ Xuyên cúi xuống nhìn bụng mình rồi đặt tay lên đó vuốt ve, cô cười ngọt ngào và trả lời

- Năm tháng mười bảy ngày rồi!

Từ Thiên Tần nhìn nụ cười trên môi cô, không hiểu tại sao anh ta cảm thấy chua xót trong lòng, chán chường một chút rồi anh ta mới hỏi

- Anh tôi không đi cùng cô?

Nụ cười ngọt ngào trên môi Hàn Dĩ Xuyên chợt tắt ngúm, cô gượng cười lắc đầu

- Anh ấy rất bận...

Hình như tìm được một lý do để né tránh nên Hàn Dĩ Xuyên vội hỏi

- Sao anh lại đến đây?

Từ Thiên Tần đương nhiên hiểu được ý cô nên cũng chỉ trả lời qua loa

- Gần đây tôi thấy không khỏe lắm nên đến để kiểm tra một chút!

Hàn Dĩ Xuyên gật đầu rồi cùng anh ta đi một đoạn; lúc đi qua khu vực khám ngoại khoa, Hàn Dĩ Xuyên suýt chút nữa thì bị chiếc xe đẩy của y tá đụng vào nhưng cũng may là Từ Thiên Tần đã kịp thời ngăn chiếc xe đó lại và đỡ lấy Hàn Dĩ Xuyên

- Cô không sao chứ?

Hàn Dĩ Xuyên ngại ngùng lắc đầu rồi nhẹ nhàng thoát ra khỏi phạm vi của anh ta, nhẹ giọng nói

- Cảm ơn anh!

Y tá đó vội cúi đầu xin lỗi rồi rời đi; Hàn Dĩ Xuyên nhận thấy sắp đến khoa phụ khoa nên cô quay sang nói với Từ Thiên Tần

- Tôi đến nơi rồi, anh có thể đi kiểm tra sức khỏe.....

Từ Thiên Tần mỉm cười rồi nói

- Tôi đã kiểm tra xong rồi, hay để tôi đợi cô rồi cùng về!.

Hàn Dĩ Xuyên mất tự nhiên cắn cắn môi rồi nói

- Không cần đâu, anh cứ về trước đi, tôi còn phải đợi rất lâu nữa!

Từ Thiên Tần vẫn kiên quyết đi theo, Hàn Dĩ Xuyên đành miễn cưỡng để anh ta cùng đi.

Bên ngoài khoa phụ khoa có rất nhiều cặp mắt đang nhìn về phía hai người họ, có đồ kị, có tò mò, cũng có ngạc nhiên, tiếng bàn tán xôn xao vẫn không ngớt

- Cô gái đó không phải là phu nhân của Tổng giám đốc Đại Từ sao? Người đàn ông bên cạnh cô ấy không phải là chồng cô ấy, chẳng lẽ cô ấy lại dám cầm sừng chồng mình?

- Tôi thấy không giống, có thể chỉ là bạn thôi, nhìn họ chẳng thân mật gì cả!

- Đó chỉ là che giấu để chúng ta không thấy thôi, chắc là cô ta vì thiếu sự quan tâm của chồng mà mới đi tìm đàn ông khác!

Những lời đó Hàn Dĩ Xuyên đều nghe hết nhưng cô vẫn bỏ ngoài tai. Đến khi có một cô y tá đi qua, nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên, cô ấy tươi cười hỏi

- Dĩ Xuyên, đây là chồng cô sao?

Hàn Dĩ Xuyên vội xu tay trả lời

- Không phải, chúng tôi là bạn và chỉ tình cờ gặp nhau ở đây thôi!

Cô y tá cười cười rồi gật đầu, cúi chào Từ Thiên Tần rồi rời đi.

Đợi một lúc, Hàn Dị Xuyên cũng được gọi vào trong.

Cao ốc Đại Từ, phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Từ Lâm đang xử lý một đóng văn kiện trên bàn, ngón tay thon dài thỉnh thoảng cứ gõ lạch cạch trên bàn phím, mắt phương tập trung hoàn toàn vào màn hình máy tính rồi lại đến từng trang văn kiện, gương mặt lạnh băng vô cùng nghiêm túc đến mức khiến người khác căng thẳng, môi mỏng mím chặt, mày kiếm thỉnh thoảng nhíu lại rồi dần ra.

Cốc cốc cốc

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa lễ phép, Từ Lâm vẫn không rời sự chú ý khỏi công việc mà lạnh nhạt nói

- Vào!

Triết Liệt đẩy cửa bước vào, cúi chào một cái rồi đặt lên bàn làm việc của Từ Lâm một đóng ảnh

- Từ tiên sinh, đây là những gì thiếu phu nhân làm hôm nay! Từ tiên sinh, ngài khoan hãy suy xét...

Từ Lâm lạnh lùng liếc nhìn Triết Liệt một cái rồi cầm đóng ảnh trên bàn lên xem; gương mặt vốn đã lạnh lẽo nay càng thêm phần chết chóc, gân xanh nổi đầy trên trán hần, mi mắt giật giật, môi mỏng mím chặt, đóng ảnh trên tay bị hần vò nát đến không còn hình dạng....

Hàn Dị Xuyên một mình đến khoa phụ khoa là để lên gặp Từ Thiên Tần, muốn cho anh ta biết tình trạng sức khỏe của đứa nghiệt chủng đó?

Tốt lắm!

Đã vậy thì cô đừng trách tại sao hần tàn nhẫn!

Triết Liệt thấy sắc mặt của Từ Lâm không tốt chút nào nên do dự không dám đưa chiếc tablet cho hần nhưng hần đã sớm nhìn thấy, lạnh lùng ra lệnh

- Đưa đây!

Triết Liệt không biết phải làm gì đành phải bậm bụng đưa chiếc tablet cho Từ Lâm.

Trong đó đã mở sẵn trang web mới nhất sáng nay, có hình chụp Từ Thiên Tần và Hàn Dị Xuyên cùng đứng trước khoa phụ khoa, những bức ảnh này lúc này Từ Lâm đã thấy, còn có cả những dòng bình luận gắn ghép hai người đó nữa....

Bùm

Từ Lâm nổi điên mà ném ngay chiếc tablet lên tường, khiến nó vỡ tan tành, hần đứng lên và chống hai tay lên bàn, thở phì phò vì tức giận.

Triết Liệt nhìn qua chỉ biết lắc đầu thờ dài rồi cúi chào, rồi khỏi phòng làm việc.

Từ Lâm vẫn như thú dữ đang gầm lên, lấy điện thoại lên và bấm gọi cho một số, nhàn nhạt hỏi

- Đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Em hối hận rồi

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 63: Em hối hận rồi.

Ngồi trong phòng đọc sách chăm sóc sức khỏe cho trẻ sơ sinh, Hàn Dị Xuyên vừa đưa tay vuốt ve bảo bảo vừa trò chuyện với nó.

- Bảo bảo, con có trách mẹ không? Con muốn ở cùng ba mà phải không?

Cô lại tiếp tục nói về nhiều chủ đề khác nữa; đến khi nghe được tiếng động cơ xe phía dưới sân, cô từ từ đứng lên và đi tới trước cửa sổ, kéo rèm lên và

nhìn xuống phía dưới cổng.

Bên dưới, Từ Lâm bước từ trên xe xuống, Y Bình cũng bước từ cửa vị trí phó lái xuống; Từ Lâm đi tới ôm ngang eo Y Bình rồi cùng bước vào trong; khi đi qua trước cửa sổ của phòng Hàn Dĩ Xuyên, Từ Lâm đã ngược nhìn lên và ném cho cô nụ cười khinh miệt, ánh mắt oán hận rồi tiếp tục xoay người đi vào trong.

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi, mặc dù cô đã cố gắng kìm nén nhưng nước mắt vẫn thế mà tuôn rơi, cô vội đưa tay quạt sạch nước mắt và trở lại giường ngủ, nằm xuống và kéo chăn che kín qua đầu, cô muốn khóc thật lớn nhưng lại sợ bảo bảo sẽ nghe được nên chỉ có thể nức nở trong cổ họng, một tay bịt chặt miệng, tay thì giữ trên bụng.....

Từ Lâm lại có thể thân nhiên mà đưa tình nhân về nhà, bọn họ công khai quan hệ trước mặt cô. Hắn không kiêng dè cả bảo bảo mà lại ngoại tình cả trong nhà của mình!

Lẽ ra cô nên quen dần rồi, lẽ ra cô không nên bật khóc nữa nhưng tại sao chứ? Tại sao mỗi lần nhìn thấy hắn tàn nhẫn phản bội thì tim vẫn cứ đau nhói? Tại sao cô vẫn khóc nhiều như vậy?

Phòng của cô và Từ Lâm nằm sát vách nên cô có thể nghe được từng âm thanh mờ ám từ phòng bên cạnh, tiếng thờ dốc dồn dập của đàn ông đàn xen cùng tiếng rên rỉ đầy khoái cảm của phụ nữ; mặc dù âm thanh không lớn lắm nhưng cũng đủ khiến cô muốn xé rách lồng ngực của mình, hai tay bịt chặt hai tai, cô thật sự sắp phát điên rồi!

Cả một đêm, cô không thể ngủ được.....

Sáng hôm sau, Hàn Dĩ Xuyên vừa dậy đã làm vệ sinh cá nhân ngay rồi đi ra khỏi phòng.

Cô đứng trước phòng ngủ của Từ Lâm rất lâu nhưng không dám lên tiếng, cũng không dám gõ cửa, cứ như thế mà đứng chờ.

Hình như bên trong cảm nhận được có người đang đứng bên ngoài nên mới mở cửa ra.

Từ Lâm vừa mới tắm xong, chỉ quấn một chiếc khăn ngang hông, nửa người trên của hắn còn chưa lau khô, mái tóc vẫn còn dính vài giọt nước; hắn vừa mở cửa ra thì nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đứng trước mặt, không chút kinh ngạc, hắn lạnh lùng hỏi

- Sao?

Hàn Dĩ Xuyên cố gắng chống cự để không ngã quỵ xuống, cô cắn cắn môi, khàn giọng nói

- Em để quên vài thứ bên trong, trước đây tưởng không cần nữa nhưng bây giờ em cần dùng đến, em muốn vào trong lấy!

Gương mặt sắc lạnh của Từ Lâm vẫn không có chút biến hoá gì, thờ ơ nói

- Vào đi!

Sau đó xoay người đi vào. Hàn Dĩ Xuyên có thể nhìn rõ từng vết cào trên lưng Từ Lâm, cô biết đó là do ả tình nhân kia để lại, mặc dù rất muốn oà khóc lên nhưng cô vẫn cố gắng bình tĩnh, bước từng bước nặng nề vào trong phòng, đập vào mắt cô đầu tiên là một đóng quần áo nam nữ lộn xộn vứt đầy trên sàn, cô gắng không nhìn đến mặc dù tim cô đang rĩ máu nhưng lại nhìn thấy cả ả tình nhân của Từ Lâm đang ngồi trên giường, hai tay cô ta kéo chăn che lên người, vừa nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên, cô ta vờ xấu hổ mà nũng nịu gọi Từ Lâm

- Lâm, em còn chưa mặc đồ kia mà! Hón nữa còn rất đau, người ta không tự vào tắm được đây này!

Hàn Dĩ Xuyên vẫn đang tìm đồ trong ngăn kéo, tay cô lạnh ngắt và run lên từng hồi, tim đã nát nhạo như bị xay ra rồi, nước mắt dần tràn ra khoé mắt, cô vội đưa tay lau sạch rồi xoay người lại định rồi đi thì nghe tiếng Y Bình gọi mình

- Cô có thể giúp tôi không? Tôi không thể vào trong tắm được, Lâm chắc ngại nên mới không làm giúp tôi!

Bước chân của Hàn Dĩ Xuyên nặng như chì, cô gian nan ngược nhìn Từ Lâm nhưng hắn vẫn đứng yên đó mà chứng kiến, sau đó mới chậm rãi nhả ra mấy chữ

- Không phải em vẫn muốn làm tôi vui? Làm theo những gì cô ta nói thì có thể khiến tôi vui!

Hàn Dĩ Xuyên nghe như sét đánh ngang tai, cô đứng hình rất lâu, toàn thân dần trở nên run rẩy, hai tay lạnh băng như tuyết; thật lâu sau cô mới thốt ra được mấy câu

- Anh thật sự muốn em làm vậy?

Từ Lâm không chút do dự liền gật đầu, nhàn nhạt mở miệng

- Phải!

Một chữ " phải " ngắn gọn từ miệng hần thốt ra đã khiến Hàn Dĩ Xuyên chết lặng hoàn toàn. Cô đưa tay quạt sách nước mắt trên mặt, cắn răng gật đầu

- Được, em làm!

Sau đó đi vào phòng tắm rồi mang khăn và một chậu nước ra, đặt lên bàn; cô cầm khăn lên và kéo chắn trên người Y Bình ra, lau sạch cơ thể cho cô ta, vì bụng cô đã lớn nên các động tác không được lưu loát cho lắm, di chuyển cũng khó khăn hơn.

Những dấu hôn đầy rẫy trên người cô ta như một nhát dao nhọn đâm xuyên qua lồng ngực cô, đau đến thịt nát xương tan, ngay cả vùng giữ hai chân cô ta, cô cũng lau qua, từng chỗ trên người cô ta đều đã được người đàn ông mà cô yêu hôn, vuốt ve qua; cô cố gắng nhẫn nhịn để không phải rơi nước mắt trước mặt ả tình nhân này, cô đau không chỉ là như vậy mà cô đau vì Từ Lâm lại có thể tàn nhẫn làm nhục cô theo cách này!

Nhưng không sao, vì yêu hần, vì để hần vui, cô có thể làm tất cả những gì hần nói!

Từ đầu đến cuối, Từ Lâm chỉ đứng đó mà chứng kiến tất cả, hần không lên tiếng bảo vệ Hàn Dĩ Xuyên mà chỉ đứng nhìn cô hầu hạ Y Bình, cô phản bội hần, sinh con cho kẻ khác thì bao nhiêu đó đã là gì!

Khi nhìn thấy những bức ảnh chụp cô và Từ Thiên Tần cùng ở khoa phụ khoa thì hần đã quyết định đưa Y Bình về đây, muốn dùng màn kịch tình để gây đã kích cho cô, nếu có thể khiến cô sẩy thai càng tốt!

Hần yêu cô nhưng cũng hận cô, tình cảm của hần lại bị cô đem ra đùa như vậy thì bắt cô lau người cho người phụ nữ từng ân ái với hần thì có là gì đâu!

Sau khi lau xong người cho Y Bình, Hàn Dĩ Xuyên dọn dẹp xong thì định rời đi nhưng lại nghe cô ta gọi lần nữa

- Tôi không có quần áo để thay, quần áo cũ đã bị Lâm xé rách hết cả rồi....

Hàn Dĩ Xuyên không chút do dự mà ngắt lời cô ta

- Không sao, tôi có.

Nói xong, cô cầm lấy chiếc hộp trên bàn rồi đi lướt qua Từ Lâm, rồi khỏi phòng.

.....

Trở về phòng của mình, Hàn Dĩ Xuyên thật sự không thể đứng vững nữa, cô đóng cửa lại và chạy tới giường ngồi khóc rất lâu, một tay bịt chặt miệng để bảo bảo không nghe được, tay kia cầm lấy chiếc hộp trên tay và bóp méo nó đến đáng thương.....

Thật ra cô cũng không gấp đến mức phải vào đó lấy đồ ngay, cô chỉ muốn đến đó xem thử thái độ của Từ Lâm thế nào, muốn xem hần sẽ hành động như thế nào khi đứng giữa vợ và tình nhân của hần.

Cô đã thầm hy vọng hần sẽ lên tiếng bảo vệ cô, hy vọng hần nói với cô tất cả chỉ là hiểu lầm, hy vọng hần sẽ giữ cô lại và giải thích, hy vọng hần sẽ đuổi ả tình nhân đó đi,....

Thế nhưng tất cả chỉ là hy vọng mà thôi..

Hần im lặng.

Im lặng nhìn cô bị người khác sai khiến.

Im lặng để cô một mình nhẫn nhục.

Im lặng nhìn cô chật vật đau khổ.

Hần chỉ im lặng,....

Sau một hồi khóc đã mệt, cô từ từ đứng lên và đem chiếc hộp trên tay ném vào thùng rác, lau sạch nước mắt, vén gọn lại tóc rồi mở tủ lấy một bộ quần áo trước đây cô chưa từng mặc qua, cầm ra khỏi phòng.

.....

Khi Hàn Dĩ Xuyên mang quần áo đến thay cho Y Bình thì Từ Lâm đã sớm thay đồ xong nhưng hần vẫn đứng đó và chứng kiến cô làm người hầu kẻ hạ cho tình nhân của hần; gương mặt hần vẫn chẳng có chút biểu cảm vui buồn hay giận dữ thoả mãn gì cả, vẫn như một khối băng lạnh không hồn.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn đang im lặng mặc áo vào cho Y Bình thì không hiểu tại sao cô ta đột nhiên la lên

- Cô muốn làm tôi đau chết sao?

Hàn Dĩ Xuyên khó hiểu và nhẫn nhịn đưa tay tới định xem thử rốt cuộc cô đã làm gì để cô ta kêu lên thế này thì không ngờ lúc cô vừa nhóm người lên

bắt ngờ mắt điểm tựa, chỉ nhìn thấy Y Bình vung tay lên rồi cả người cô ngã xuống giường.

- A! Đau....

Từ Lâm giật bắn mình nhìn về Hàn Dĩ Xuyên đang nằm ôm bụng dưới sàn, đau đớn đến toát mồ hôi, cô cắn chặt môi vì đau đớn mà thều thào

- Cứu tôi.... đau.... bảo bảo.... làm ơn hãy... hãy cứu bảo bảo.....

Nhưng đáp lại cô chỉ là sự hờ hững của Y Bình và nụ cười lạnh khốc của Từ Lâm, hấn đứng đó nhìn cô đau đớn đến sắp ngất đi, gương mặt vẫn không chút thương cảm mà chỉ cười lạnh đến đáng sợ, như một ma vương đang nhìn kẻ địch của mình từ từ chết đi.

Hàn Dĩ Xuyên không thể chờ thêm nữa, cô đưa tay kéo chiếc bình hoa trên bàn xuống tạo ra âm thanh vỡ tan tành dưới sàn, ánh mắt của cô vẫn nhìn về phía Từ Lâm, nhìn hấn hờ hững đứng đó mà nhìn cô và bảo bảo đau đớn, nước mắt trào ra từ khoé mắt cô rồi rơi xuống sàn....

Tuyệt vọng.....

Đau đớn tột cùng.....

Đau đến tận tâm can.....

.....

Từ Lâm, kiếp này em đã nợ anh thứ gì mà anh lại tàn nhẫn với em như vậy.....

Yêu anh.....

Chẳng lẽ là sai trái.....

..... Là lỗi của em sao.....

Vậy thì từ giờ em sẽ ngừng yêu anh.....

Em muốn quên anh.....

Bởi vì.....

Em hối hận rồi....

.....hối hận vì đã yêu anh.....

.....Từ Lâm... Em hận anh.....

.....

Từ Lâm sau khi nhìn thấy vài vết máu chảy ra giữ hai chân Hàn Dĩ Xuyên, lúc này mới cười thoả mãn, mục đích của hấn là khiến cô sảy thai cuối cùng cũng đã thành!

Nhưng tại sao hấn lại đau đến như vậy, ánh mắt cầu xin của cô, nước mắt tuyệt vọng của cô, giọng nói vô lực của cô, dáng vẻ của cô... tất cả như con dao nhọn đâm vào tim hấn, rách toạc đau đớn!

Là vì hấn yêu cô, hấn cần cô, hấn không muốn cô xảy ra bất cứ chuyện gì.

Giờ phút này hấn thật sự chỉ muốn bóp chết người phụ nữ điên khùng đang ngồi trên giường kia!

Hấn yêu cô, hấn cần cô nhưng hấn không muốn để đứa con trong bụng cô được sống!

Cô là vợ hấn nhưng đứa con trong bụng cô không phải con hấn!

Tiếng bình thủy tinh vỡ đã làm cho thím Vương giật mình cùng hai người làm chạy lên xem.

Vừa vào đến phòng, nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đang nằm dưới sàn, đau đớn ôm bụng, bà hốt hoảng vừa chạy vào trong phòng vừa gọi

- Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, con không sao chứ?.

Bà ngồi xuống bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên, luống cuống đỡ cô lên thì nghe cô thều thào, còn dùng chút sức lực yếu ớt để níu lấy tay áo của bà

- Thím Vương, bảo bảo...xin thím hãy cứu..... cứu bảo bảo...

Vừa nói, nước mắt cô vừa rơi xuống gò má, hai mắt lim dim sắp ngất đi.

Thím Vương sợ hãi, lo lắng gọi hai người làm

- Còn đứng đó làm gì? Mau gọi cấp cứu ngay!

Hai người làm chần chừ nhìn Từ Lâm rồi lại nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang nằm dưới sàn, bọn họ sắp khóc đến nơi rồi, bình thường Hàn Dĩ Xuyên không hề xem bọn họ là người làm mà cô cùng bọn họ trò chuyện như bạn bè, còn mua rất nhiều quà cho họ nữa, bây giờ cô nằm đó mà bọn họ vẫn phải quan sát nét mặt của Từ Lâm.

Hai người làm cùng thím Vương đang vô cùng khẩn trương thì giọng lạnh nhạt của Từ Lâm vang lên

- Không có lệnh của tôi, bất cứ ai cũng không được rời khỏi đây!

Hai cô người làm sững sốt, thím Vương khóc đến bù lu bù loa lên, than khóc gọi Từ Lâm

- Thiếu gia, xin cậu hãy để tôi cứu thiếu phu nhân, tôi xin cậu, nếu không cô ấy sẽ chết mất!

Từ Lâm vẫn không chút dao động mà vẻ tàn khốc trên mặt hắn càng lúc càng nhiều, chỉ im lặng đứng nhìn Hàn Dĩ Xuyên.

Y Bình ngồi trên giường nhìn Hàn Dĩ Xuyên mà cười chiến thắng.

Một cô người làm không thể đợi được nữa, can đảm bước lên nói với Từ Lâm xong rồi lao đến chỗ Hàn Dĩ Xuyên

- Thiếu gia, cứ đuổi việc tôi đi!.

Cô người làm còn lại cũng hù theo và chạy đến bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên, một người nhanh chóng gọi cấp cứu rồi cả hai cùng dìu Hàn Dĩ Xuyên lên.

Thím Vương cũng nhanh giúp họ đi ra nhưng ngay lập tức bước chân của họ liền dừng lại.

Từ Lâm như quỷ khát máu nhìn về phía bốn người họ, tay hắn cầm một khẩu súng chỉ về phía bọn họ, tàn nhẫn nói

- Muốn ra khỏi đây? Vậy thì tất cả đều bỏ mạng lại hết!

Hai người làm vội quay sang chần an Hàn Dĩ Xuyên, hy vọng cô không ngất đi.

Thím Vương lắc đầu khóc rống, bà vô lực nói

- Thiếu gia, cậu muốn lấy cả mạng của thiếu phu nhân sao?

Tay cầm súng của Từ Lâm run run, hắn đau đớn nhìn Hàn Dĩ Xuyên nhưng vẫn không có ý định để họ đi.

Thím Vương nhìn Hàn Dĩ Xuyên, nước mắt cũng đã sắp cạn, bà hạ quyết tâm

Bùm bụp

Hai gối của bà cùng lúc chạm xuống sàn, bà khóc lóc cầu xin

- Thiếu gia, xin cậu hãy để tôi cứu thiếu phu nhân!

Hành động quỳ gối này của thím Vương làm Hàn Dĩ Xuyên muốn đi tới ngăn cản nhưng lại không thể....

Thấy Từ Lâm vẫn chưa chịu thay đổi quyết định, thím Vương nghẹn ngào từng tiếng

- Tiểu Lâm, ta lấy vị trí của mẹ con, xin con hãy để ta cứu mẹ con Dĩ Xuyên, nếu tiếp tục như vậy, con bé sẽ chết đấy....

Quả nhiên, Từ Lâm dần dần hạ súng xuống, toàn thân bất lực dựa vào tường, khàn giọng nói

- Đi đi!

Như được ban ân xá, hai cô người làm mừng đến bật khóc mà vội dìu Hàn Dĩ Xuyên ra, thím Vương cũng đứng lên hỗ trợ một tay.

Bệnh viện Heart

Thím Vương ngồi đợi trước phòng phẫu thuật như bị lửa đốt, bà cứ đứng lên rồi ngồi xuống không biết đã bao nhiêu lần, tay chân bà trở nên luống cuống, liên tục cầu nguyện cho mẹ con Hàn Dĩ Xuyên sẽ không xảy ra chuyện gì.

Sau hai tiếng phẫu thuật cuối cùng thì đã có bác sĩ đi ra, thím Vương vội chạy tới hỏi bằng giọng run run

- Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi, đứa bé trong bụng nữa, họ đều không sao đúng không?

Bác sĩ tháo khẩu trang xuống, cười cười rồi gật đầu

- Cả mẹ và bé đều rất kiên cường, thời gian đưa tới bệnh viện cũng may là kịp thời, nếu chỉ muộn năm phút nữa thì e rằng đã khó giữ được đứa bé rồi!

Thím Vương mừng đến vỡ òa, liên tục cảm ơn bác sĩ và y tá đến khi họ rời đi.

Cảm tạ trời phật vì mẹ con họ đã bình an vô sự!

Hàn Dĩ Xuyên mặc bộ đồ bệnh nhân dành cho thai phụ và đứng bên cạnh cửa sổ, hai tay cô đặt trên bụng che chắn và vuốt ve, cô đã đứng đây ngắm hoa tử đằng được một lúc; những cây hoa tử đằng bạt ngàn trong khuôn viên của bệnh viện có thể được nhìn thấy qua cửa sổ của phòng vip.

Hàn Dĩ Xuyên đứng đó rất lâu, mái tóc dài mượt che phủ qua hai vai, trên vai cô còn khoác một chiếc áo khoác len màu trắng nữa, trông rất xinh đẹp nhưng cô đơn, thỉnh thoảng cô lại mỉm cười khi trò chuyện cùng bảo bảo

- Bảo bảo, muốn đi nghỉ chưa nào? Ngắm hoa với mẹ có chán quá không?

Cô xoa xoa bụng đã nhô cao, nhớ đến lúc cô ngã xuống ở phòng ngủ của Từ Lâm, cảm nhận được bảo bảo lúc đó đang rất đau mà cô không thể làm gì cho nó, cô chưa từng thấy mình vô dụng như vậy....

Cô không giữ được chồng mình, không giữ được ba cho bảo bảo.

Có phải bảo bảo sẽ hận cô lắm không?

Nhớ lúc cô nằm trên sàn đá lạnh lẽo, Từ Lâm hần chỉ đứng nhìn cô từ từ tuyệt vọng, từ từ buông bỏ tất cả....

Giây phút đó, tim cô đã chết thật rồi!

Cô không muốn yêu hần nữa.

Cô muốn quên hết, muốn rời khỏi hần.

Cô hối hận rồi!

Ngay từ đầu cô không nên yêu hần.

Vì đó là người vốn dĩ không bao giờ thuộc về cô, vì đó là người mãi mãi sẽ không yêu cô!

Cô yêu hần và luôn tin rằng sẽ có một ngày hần yêu cô.

Cô yêu hần và bằng lòng làm tất cả vì hần.

Cô yêu hần và nhận được sự vô tình tàn nhẫn của hần.

Cô yêu hần và nhận được sự phản bội dơ bẩn của hần.

Cô yêu hần và suýt nữa thì mất đi bảo bảo.

Cô mệt lắm rồi!

Từ giờ cô bảo vệ bảo bảo không còn là vì nó là con của Từ Lâm nữa mà nó là con của cô.

Cô sẽ không để ai làm tổn thương đến bảo bảo nữa! Dù cho người đó là... Từ Lâm!

Cô hận hần, cô hận Từ Lâm!

Cả đời này cô sẽ không bao giờ quên những gì hần đã làm với mẹ con cô!

Đợi sau khi cô sinh bảo bảo thì sẽ cùng con rời khỏi Từ Lâm.

Cô không thể tiếp tục nữa.....

Hai hàng nước mắt lăn dài trên má, cô cúi xuống nói với bảo bảo, hai tay vẫn đang vuốt ve nó.

- Bảo bảo, mẹ hối hận rồi....

Cô hối hận rồi, liệu còn kịp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Bị bắt trở về

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 64: Bị bắt trở về.

Từ sáng sớm Hàn Dĩ Xuyên đã phải nhận biết bao nhiêu cuộc gọi từ Thuyền An, mẹ cô, Phạm Diệc; cô đều nói với họ hiện tại mình và bảo bảo không sao nữa rồi, còn việc tại sao cô nghỉ thì cô chỉ nói là không cẩn thận nên sảy chân thôi, cô cũng đã nhờ thím Vương che giấu giúp, cô không muốn khiến họ lo lắng, đặc biệt là mẹ cô!

Đặt điện thoại lên đầu giường, cô đưa tay đỡ lấy bụng và từ từ bước xuống giường.

Lúc này cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Lệ Băng buồn hiu bước vào.

- Dĩ Xuyên!

Hàn Dĩ Xuyên không ngờ cô bạn này của mình sẽ đến đây, nhưng cô ấy ăn mặc rất kỳ lạ, giống như là sắp lên máy bay vậy, cô kinh ngạc hỏi

- Lệ Băng, không phải cậu đến đưa tớ đi trốn chứ?

Khuôn mặt đáng yêu của Lệ Băng như bánh bao chiều, cô đi tới đìu Hàn Dĩ Xuyên ngồi xuống giường rồi nói

- Tớ không biết tại sao anh tớ đột nhiên đề nghị với ba cho tớ sang Đức du học. Thường ngày anh hai rất thương tớ, luôn chiều theo ý tớ nhưng hôm qua anh ấy rất đáng sợ, còn dọa sẽ đuổi tớ ra khỏi nhà nữa! Tớ nghĩ anh ấy đã nghe ai nói lung tung bên ngoài rồi, bình thường tớ chẳng gây chuyện gì cả, tới qua tớ nghĩ nát óc thì chắc là chuyện trong club lần trước, chắc chắn có ai đó đã nói với anh hai tớ... Dĩ Xuyên, tớ bực mình quá đi!

Đầu óc Hàn Dĩ Xuyên cứ ong ong, cô phải tiêu hoá từng chuyện mà Lệ Băng nói.

Cô ấy vì cô mà mới bị anh hai ép đi du học, nhưng đi du học cũng tốt cho cô ấy!

Cô ấy bị anh hai phát hiện là do có kẻ đứng sau! Không cần nghĩ thì cô cũng biết là Từ Lâm rồi! Bây giờ hẳn đang muốn chặt đứt từng ngón tay của cô, bắt đầu là Lệ Băng rồi đến Thuyền An?

Nắm lấy tay Lệ Băng, Hàn Dĩ Xuyên dịu dàng nói

- Lệ Băng, đi du học là chuyện tốt, cậu buồn như vậy làm gì?

Lệ Băng không vui liền phản bác

- Nhưng tớ không yên tâm về cậu và bảo bảo!

Hàn Dĩ Xuyên dờ khóc dờ cười nói với cô ấy

- Lệ Băng, tớ đã là mẹ rồi, tớ có thể tự lo cho bản thân và bảo bảo, cậu cứ yên tâm mà đi đi!

Sau một hồi luyên thuyên cuối cùng thì Lệ Băng cũng phải rời đi trong luyến tiếc.

Hàn Dĩ Xuyên lại đi tới bên cạnh cửa sổ ngắm hoa từ đằng.

Cô đã nằm viện hơn năm ngày rồi nhưng Từ Lâm đến một cuộc gọi cũng không gọi cho cô, hẳn càng không đặt chân đến đây để xem cô sống chết ra sao!

Thật buồn cười!

Tại sao cô vẫn còn hy vọng ở hấn chứ?

Giờ này chắc là hấn đang vui vẻ bên tình nhân của mình rồi!

Ngay khoảnh khắc cô dần dần chết đi, hấn đã lựa chọn vứt bỏ cô cùng bảo bảo rồi!

Tại sao cô vẫn còn nghĩ đến hấn chứ?

Cô phải làm sao để có thể quên được hấn đây? Phải làm sao để ngừng yêu hấn?

Chiếc Lamborghini từ từ ra khỏi cổng bệnh viện.

Từ Lâm lái xe với tâm trạng vô cùng bức rứt, gương mặt hấn vẫn duy trì lớp băng lạnh dày đặc nhưng tim đã sớm nát vụn từ lâu.

Hấn chưa từng có cảm giác trống rỗng, bất lực như thế này!

Hấn không biết phải làm sao cho đúng, chẳng lẽ hấn muốn người phụ nữ hấn yêu toàn tâm toàn ý ở bên cạnh hấn, trung trinh với một mình hấn, chỉ sinh con cho hấn, như vậy là sai sao?

Không, hấn không sai!

Từ đầu đến cuối, người sai chỉ có một mình Hàn Dĩ Xuyên!

Hấn chỉ muốn cô ở bên cạnh hấn, muốn cô bỏ đi đứa con không phải là của hấn, nhưng cô thà mất mạng, thà bị hấn ruồng bỏ vẫn muốn giữ đứa con đó!

Hấn thật sự hận cô!

Cô khóc, cô tự nghĩ mình cô đau nhưng cô không biết rằng hấn đã đau vật rất nhiều, oán hận cùng tình yêu cứ dày vò hấn, bức hấn sắp điên rồi!

Ngay khoảnh khắc cô ngã xuống, hấn đã thật, thật sự rất muốn ôm cô đến bệnh viện, nhìn cô đau đớn mà rơi từng giọt nước mắt, tim hấn cũng đã rỉ máu tương tự; nhưng chỉ cần nghĩ đến đứa nghiệt chủng trong bụng cô vẫn còn sống thì hấn không thể nào cất bước, đôi chân chợt trở nên nặng trĩu, hấn không muốn đứa bé đó được sống!

Khi thám Vương đưa Hàn Dĩ Xuyên ra khỏi phòng ngủ của hấn, hấn tưởng chừng như thế giới đã sụp đổ trước mắt hấn, hấn tưởng rằng đã mất cô rồi!

Hấn như một con quỷ khát máu mất khống chế hoàn toàn mà nổ súng ngang tai Y Bình, điên cuồng rống lớn " Con mẹ nó, cút! "

Y Bình hoảng loạn bỏ xuống giường, vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng.

Từ Lâm lúc đó như một kẻ mất hồn mà ngồi phịch xuống sàn, một chân dụi thẳng, một chân co lại để đỡ lấy một tay trên đầu gối, tay cầm súng buông lỏng bên cạnh hông, lưng dựa vào cánh cửa phòng, gương mặt vì tức giận mà đáng sợ như quỷ, hấn đau đớn rống lên " Dĩ Xuyên, tại sao.... "

Hấn đã điên cuồng mà phóng xe đến bệnh viện để xem tình trạng của cô thế nào, đứng nhìn ở một góc suốt quá trình phẫu thuật của cô, khi biết tin cả cô và đứa bé đều không sao, cả người hấn chợt nhẹ nhõm hẳn, giây phút đó không hiểu tại sao hấn lại không còn cảm giác hận cô và chán ghét đứa bé nữa!

Những ngày sau đó, ngày nào hấn cũng đến đứng trước cửa phòng cô và nhìn cô qua lớp cửa kính; ngày nào cô cũng đứng bên cạnh cửa sổ, trò chuyện với đứa bé trong bụng và ngắm hoa từ đằng trong vườn, hấn nhớ đến những ngày tháng trước đây khi cô ở cùng hấn, ngày nào cô cũng ngồi trong vườn ngắm hoa từ đằng, lúc đó đối với hấn cô là đẹp nhất!

Có những buổi tối khi không ngủ được, hấn lại đến phòng cô ngủ, hấn đã ngắm nhìn gian phòng nhỏ của cô đến ghi nhớ được từng chi tiết, chiếc hộp nhỏ bị cô ném vào thùng rác ngày hôm đó, hấn đã nhiều lần cầm nó lên và muốn mở ra xem thử, nhưng không hiểu sao, hấn mất can đảm, phải, là mất can đảm, chỉ là một chiếc hộp nhỏ, nó sẽ không thể gây tổn hại cho hấn nhưng tại sao hấn lại không đủ dũng khí để mở nó ra; suốt hơn mười năm, hấn đã từng đối mặt với bao nhiêu quả bom được bọc kỹ gửi đến nhưng hấn vốn rất bình tĩnh, chẳng hề nao núng gì, nhưng hôm nay, cầm chiếc hộp của cô trên tay, hấn không tài nào mở nó; nghĩ đến đây, hấn không khỏi cảm thấy nực cười!

Hôm nay cũng vậy, hấn cũng đã đứng nhìn cô rất lâu rồi mới rời đi, hôm nay cô đổi sang chiếc áo len màu cam đất, mái tóc đã buộc lên, không còn để xoã như những ngày trước nữa; ngày đầu tiên hấn đến, cô đã không khoác thêm áo, mái tóc xoã xuống, vô hồn đứng bên cạnh cửa sổ và đưa tay vuốt ve bụng, cô đã khóc; ngày thứ hai hấn đến, cô đã chịu khoác áo, chiếc áo len màu tím, mái tóc vẫn để xoã xuống, cô vẫn thần thờ đứng bên cạnh cửa sổ, cô khóc rất nhiều; ngày thứ ba hấn đến, cô mặc chiếc áo len màu trắng, mái tóc vẫn để xoã, cô vẫn đứng đó, cô khóc nhưng không nhiều như hôm qua nữa; ngày thứ tư hấn đến, cô mặc chiếc áo len màu xanh, mái tóc vẫn xoã như vậy, cô vẫn khóc nhưng ít hơn rồi...; hôm nay hấn đến, cô đã không còn khóc!

Cô thật sự muốn rời khỏi hấn rồi sao?

Muốn quên hết như vậy sao?

Nhưng hấn không muốn, hấn không muốn để cô đi!

Cho dù có phải chặt gãy hết tay chân của cô, hay nhốt cô trong lồng, thậm chí là nuôi cô như một phế nhân, hấn vẫn không muốn cô rời đi!

Hấn sẽ dùng mọi cách để giữ chặt cô, cả đời này cô đừng nghĩ đến được tự do, càng không có quyền được quên hấn!

Những ngày Hàn Dĩ Xuyên nằm viện đều chỉ có mỗi thím Vương ở bên cạnh chăm sóc cho cô, cô nhớ lúc được đưa ra khỏi Đài Song Khê còn có hai người làm can đảm giúp cô, cô không biết bây giờ họ ra sao, thím Vương nói họ đã được gia đình Mẫn Quan nhận vào làm, cô cảm thấy rất may.

Mẫn Quan, anh ta đã giúp đỡ cô và bảo bảo rất nhiều, cô cảm nhận được tình thương của một người anh, một người cha từ anh ta, cô không biết phải báo đáp anh ta thế nào nữa!

Hôm nay, Hàn Dĩ Xuyên xuất viện, thím Vương đã nước mắt ngấn dài để xin cô trở lại Đài Song Khê nhưng cô vẫn kiên quyết về nhà mẹ ruột, thím Vương cũng không còn cách nào khác, đành gọi xe cho cô và để cô về nhà mẹ ruột.

Khi thím Vương trở lại Đài Song Khê thì nhìn thấy Từ Lâm đang ngồi trong phòng khách xử lý công việc, bà im lặng cúi chào một cái rồi đi thẳng vào trong làm việc.

Từ Lâm này giờ nhìn bà cũng không nói gì, mày kiếm khê nhú, tim đập nhanh hơn mấy nhịp.

Hấn không thấy cô đâu!

Hàn Dĩ Xuyên của hấn không trở về cùng thím Vương trở về!

Vậy cô ở đâu? Cô thực sự muốn trốn khỏi hấn rồi sao?

Không được! Hấn nhất định phải bắt trói cô về!

Nhếch môi cười lạnh, mắt phượng hiện lên một tia mưu mô; Từ Lâm cầm điện thoại lên và gọi cho một dãy số

- Cô ấy đang ở đâu?

Đầu dây bên kia truyền đến lời báo cáo của Triết Liệt

- Thiếu phu nhân đã về nhà mẹ ruột rồi ạ!

Từ Lâm cười nhạt rồi cúp máy.

Đã vậy thì hấn sẽ để cô chơi vài ngày!

Con gái về nhà làm mẹ Hàn rất mừng, bà cứ cười nói liên tục, vừa làm rất nhiều món ăn bổ dưỡng của bà bầu cho cô vừa mở miệng liên tục bắt Hàn Dĩ Xuyên ngồi nghỉ.

Hàn Dĩ Xuyên cứ đi vào bếp là lại bị mẹ đuổi ra, cô chỉ còn biết đi ra ngoài lau dọn nhưng cũng bị mẹ nhìn thấy và bắt ngồi yên.

- Bây giờ bảo bảo đã gần sáu tháng rồi, con làm những việc này sẽ khiến con và cả bảo bảo đều mệt đấy!

Hàn Dĩ Xuyên xúc động nhìn mẹ, cô cầm chặt tay mẹ rồi nghẹn ngào nói

- Mẹ, con thật sự không sao mà, con và bảo bảo đều rất khỏe, mẹ đừng lo như vậy mà!

Mẹ Hàn vẫn không bằng lòng, liên tục bắt con gái ngồi nghỉ rồi đi vào bếp chuẩn bị bữa trưa.

Hai mẹ con cùng trò chuyện vui vẻ và tâm sự cả buổi chiều.

Bữa tối lại cùng nhau ăn rất vui vẻ, nhưng đến nửa chừng thì mẹ Hàn chợt nghiêm mặt hỏi

- Bé con này, có phải con có chuyện gì đang giấu mẹ không? Cả ngày hôm nay mẹ thấy con cứ như người mất hồn, thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa, con đang đợi ai sao?

Hàn Dĩ Xuyên không muốn để mẹ lo lắng nên gượng cười và ăn cơm

- Mẹ đừng lo, con không sao đâu ạ! Chỉ là chút lo lắng khi mang thai thôi ạ!

Nói đoạn, cô chột ngừng lại rồi đổi bằng giọng đùa nghịch nói tiếp

- Đúng rồi mẹ, con định sẽ ở đây đến lúc sinh bảo bảo, con đang ăn nhờ ở đậu đây, mẹ có bằng lòng nhận con không này!

Mẹ Hàn thở dài nhìn con gái, tuy bà đang thắc mắc rất nhiều điều nhưng biết cô không muốn nói nên bà cũng không ép hỏi nữa, gấp thức ăn vào bát cô rồi mắng yêu

- Con đó, từ nhỏ đến lớn vẫn khó hiểu như vậy!

Hàn Dĩ Xuyên cười cười rồi tiếp tục ăn cơm.

.....

Mẹ Hàn ngồi trên giường chải chần ra và chuẩn bị đi ngủ thì cửa phòng đột nhiên được mở ra, bà thoáng kinh ngạc khi nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đang ôm theo gối đi vào, nhẹ giọng hỏi

- Mẹ, tối nay con ngủ cùng mẹ được không?

Mẹ Hàn liếc yêu con gái rồi vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, yêu chiều gọi

- Bé con, qua đây!

Hàn Dĩ Xuyên đóng cửa lại rồi ôm gối đi tới bên giường mẹ và từ từ ngồi lên, mẹ Hàn cũng giúp con gái dễ dàng nằm xuống.

Hai mẹ con nằm cạnh nhau thế này thì không khỏi nhớ đến những ngày tháng Hàn Dĩ Xuyên còn nhỏ và luôn ngủ cùng mẹ.

- Con còn nhớ không? Sinh nhật lần thứ sáu của con, mẹ đã không thể mua được búp bê lớn cho con nên con đã khóc suốt đêm, mẹ phải dỗ dành rất nhiều thì con mới ngoan ngoãn nín khóc và đi ngủ.

Hàn Dĩ Xuyên vừa lau nước mắt vừa bật cười, cô nhớ đó là sinh nhật đầu tiên mà không có ba bên cạnh nên đã đòi mẹ mua quà như mỗi năm, nghĩ đến cô không khỏi chua xót và ân hận

- Mẹ, có phải lúc đó con hư lắm không? Con đã làm mẹ phải khổ rất nhiều!

Bây giờ cô đã sắp làm mẹ nên có thể hiểu được những gì mà mẹ cô đã phải chịu đựng vì cô, người ta nói khi có con mới biết lòng cha mẹ là như thế này đây!

Mẹ Hàn vừa vuốt tóc con gái vừa nói

- Bé con, con có biết điều mà mẹ cảm thấy có lỗi nhất với con là gì không?

Ngừng một lát, bà lại đưa tay vỗ nhẹ lên cái bụng nhô cao của cô, nói bằng giọng trĩu mến

- Đó là không thể cho con một mái ấm hoàn hảo, ba con mất sớm, con chỉ còn có một mình mẹ, mẹ lại mắc bệnh lâu năm như vậy nên không thể chăm sóc cho con thật tốt.

Hàn Dĩ Xuyên ngậm ngùi nhìn mẹ, cô như muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Mẹ Hàn dĩ nhiên biết cô đang định nói gì nên mới nhẹ nhàng nói tiếp

- Không có cha không phải là điều bất hạnh nhất của một đứa trẻ, mà không có cả cha mẹ thì đó mới là bất hạnh lớn nhất, con cái là món quà tuyệt nhất mà tạo hoá đã ban cho chúng ta, là một người mẹ thì chỉ cần sống thật tốt vì con của mình, yêu thương nó thật nhiều. Người ta không cần nó nhưng con cũng không được phép bỏ rơi nó! Dĩ Xuyên, con hiểu những gì mẹ nói chứ?

Hàn Dĩ Xuyên vừa lau nước mắt vừa ôm chầm lấy mẹ mình, cô nức nở gọi

- Mẹ... con xin lỗi...

Mẹ Hàn xoa đầu con gái, bà cũng không kìm được mà rơi lệ, ghen ngào nói với cô

- Con không cần phải xin lỗi, con không sai, bảo bảo càng không sai, người sai là kẻ đã tự bỏ rơi con của mình! Một người đàn ông ngay cả gia đình của mình cũng không cần thì con không việc gì phải lưu luyến cả!

Hàn Dĩ Xuyên vùi mặt vào ngực mẹ mà khóc rất lâu, hoá ra con cái có làm gì thì bậc làm cha mẹ vẫn luôn dõi theo, vẫn luôn thấu hiểu.

Cô làm mẹ nhưng lại vô dụng như vậy, cô phải đối với bảo bảo thật tốt hơn!

Ngày hôm sau khi ăn sáng xong, Hàn Dĩ Xuyên cùng mẹ mình đi siêu thị mua vài món đồ, cô cũng mua mấy bộ váy bầu cùng đồ chơi và quần áo cho bảo bảo nữa. Sau khi mua sắm xong và về nhà thì Hàn Dĩ Xuyếnsuýt nữa thì bị dọa cho ngất khi trước nhà mẹ cô, ba chiếc xe thương vụ đang đậu xung quanh, từ trên xe bước xuống khoảng mười người đàn ông áo đen rồi bọn họ cùng đứng nghiêm lại, cung kính cúi chào

- Thiếu phu nhân!

Hàn Dĩ Xuyên nắm chặt tay mẹ, hai mắt vẫn đề phòng nhìn về phía chiếc Lamborghini đang từ từ mở cửa, Triết Liệt bước xuống rồi mở cửa cúi chào.

Từ Lâm ưu nhã bước xuống, hai tay chỉnh lại Tây trang rồi nhìn về phía Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, chúng ta về nhà thôi!

Hàn Dĩ Xuyên hoàn toàn đứng hình, vô thức cắn chặt môi, hai tay cũng đã toát hết mồ hôi mà nắm chặt lại, móng tay đã sắp cắm sâu vào lòng bàn tay, hai mắt cô mở to nhìn người đàn ông trước mặt, những đoạn ký ức kinh hoàng nhất dần dần tái hiện trong đầu cô; cô lắc đầu trong sợ hãi, liên tục lùi về phía sau, vô lực hết

- Em không muốn! Từ Lâm, anh đi đi! Em không muốn về đó nữa!

Nước mắt lăn lăn rơi xuống, cô sợ hãi chạy vào nhà nhưng lại bị hai gã đàn ông áo đen chặn trước mặt, bọn họ vẫn lịch sự cúi đầu.

Hàn Dĩ Xuyên xoay người lại nhìn Từ Lâm, cô nước nứa từng tiếng

- Từ Lâm, không phải anh đã có Y Bình rồi sao? Còn tìm em làm gì?

Từ Lâm một tay rút trong túi quần, tay kia kẹp điếu xì gà đang cháy dở, nhàn nhả mở miệng

- Đừng quên em vẫn là vợ tôi, là người phụ nữ của Từ Lâm này!

Hàn Dĩ Xuyên hai tay đặt trên bụng che chắn, sợ hãi hét lên

- Em không phải!

Từ Lâm nhếch môi cười nhạt rồi ném điếu xì gà xuống, giờ chân giẫm lên rồi xoay người, lạnh lùng ra lệnh

- Lôi đi!

Hàn Dĩ Xuyên trừng to mắt nhìn hai tên vệ sĩ đang tiến lại gần mình, cô đưa tay che bụng, bình tĩnh và hít sâu một hơi, run giọng nói

- Không cần, tôi tự đi!

Hai tên vệ sĩ nhìn qua thấy Từ Lâm gật đầu nên lùi về sau vài bước, cung kính cúi đầu.

Mẹ Hàn này giờ bị vệ sĩ bao vây nên rất lo cho con gái, bây giờ cô quyết định theo Từ Lâm trở về càng khiến bà lo hơn.

Hàn Dĩ Xuyên lau sạch nước mắt, cô sợ Từ Lâm sẽ lại lần nữa làm hại bảo bảo nên mới ngoan ngoãn nghe lời hắn, cô đi tới chỗ mẹ mình, mấy tên vệ sĩ biết điều lùi lui ra; Hàn Dĩ Xuyên an ủi mẹ mình vài câu, tạm biệt bà rồi bước lên xe của Từ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Bảng xét nghiệm DNA

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 65: Bảng xét nghiệm DNA.

Chiếc Lamborghini dừng lại trong sân, Hàn Dĩ Xuyên tự mình mở cửa xuống và đi thẳng vào trong, cô chỉ chào thím Vương vài câu rồi đi lên lầu; mở cửa vào phòng của mình, cô một tay chống lưng, một tay đặt trên bụng đi tới ngồi xuống giường một lúc, ánh mắt cô lướt một vòng khắp phòng, cô có cảm giác có người thường xuyên vào đây, ôm gối bên cạnh lên và đưa tới mùi dễ ngủ nhưng chẳng có phát hiện gì; lắc đầu để dẹp bỏ những suy nghĩ đó, cô đứng lên để mở cửa sổ thì tầm mắt lại rơi xuống chiếc hộp nhỏ nằm trong thùng rác, cả người cô run bần bật, đi tới nhặt chiếc hộp đó lên và quay trở lại giường, ngồi xuống.

Hai tay đang cầm chiếc hộp của Hàn Dĩ Xuyên run lên, tim cô bắt đầu quặn thắt vì cô biết rõ thứ ở bên trong cái hộp và nhớ rõ chính tay cô đã ném nó vào thùng rác.

Cô cắn chặt môi và mở chiếc hộp ra, chiếc vòng tay da hiện rõ trước mắt cô, cầm nó lên trên tay và đưa một tay khác vuốt nhẹ lên hai chữ "XL" được khắc trên đó, tim cô đau thắt từng nhịp, nước mắt lại cứ thế mà tuôn rơi, cô càng lau thì nó rơi càng nhiều....

Tại sao? Tại sao? Tại sao? Tại sao chứ?

Tại sao cô cứ phải khóc vì hắn?

Tại sao cô không thể quên được?

Tại sao cô đã cố gắng như vậy nhưng vẫn đau?

Khóc cả nửa ngày, Hàn Dĩ Xuyên mới đứng lên, cô đem chiếc đồng hồ cát vào hộp rồi bỏ vào ngăn kéo, sau đó đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Từ Lâm sau khi đưa Hàn Dĩ Xuyên về thì liền rời khỏi Đài Song Khê, hắn còn một buổi họp quan trọng sắp bắt đầu; suốt dọc đường đến Đại Từ, hắn ngồi trên xe mà không đọc được trang văn kiện nào cả, trong đầu không ngừng nghĩ đến hình dáng cùng gương mặt của Hàn Dĩ Xuyên, bộ dạng tuyệt vọng của cô như con dao nhọn cứ vào tim hắn, lẽ ra hắn nên vui mừng mới phải nhưng tại sao hắn lại có cảm giác vô cùng khó thở.

Sự trầm mặc của cô trên đường trở về Đài Song Khê khiến hắn bắt đầu thấy sợ hãi, hắn không biết mình đang sợ gì, chỉ biết là có một cảm giác vô cùng đáng sợ cứ bao vây lấy hắn, đuổi bám hắn không buông. Phải chăng đó là cảm giác sợ mất cô....

Buổi đầu tiên Hàn Dĩ Xuyên trở về Đài Song Khê, Từ Lâm đều ăn sáng và ăn tối cùng cô nhưng mỗi bữa ăn đều căng thẳng và tĩnh lặng đến đáng sợ, chỉ nghe tiếng thìa hoặc thìa va chạm vào bát, hai người không nói với nhau nửa lời; những bữa cơm sau đó cũng không hề có gì khác. Buổi tối thì Từ Lâm luôn thức trắng đêm để làm việc, những lúc mệt mỏi vô cùng thì hắn thường vào phòng Hàn Dĩ Xuyên khi cô đã ngủ say và ôm cô ngủ đến gần sáng rồi rời đi.

Suốt thời gian mang thai, thím Vương đã một tay chăm sóc cho Hàn Dĩ Xuyên và bảo bảo, bà cũng thường đưa cô đi mua đồ cho bảo bảo rồi lại cùng cô đi khám.

Bảo bảo cũng đã thường xuyên đập bụng cô hơn rồi, vì vậy mà ngày nào cô cũng cùng nó trò chuyện rất lâu.

.....

Trước ngày sinh của Hàn Dĩ Xuyên một tháng, Từ Lâm thường xuyên không về nhà, có lần đi ra ngoài mua đồ cô đã nghe được nhiều lời đồn rằng Từ Lâm thường xuyên dẫn một cô gái vào club, cô biết đó là Y Bình, cũng phải, Từ Lâm làm sao có thể cầm cự lâu như vậy được? Hắn tìm Y Bình cũng là chuyện đương nhiên thôi, nhưng cô không hiểu tại sao đến bây giờ hắn mới đi tìm cô ta....

Nhưng chỉ cần nghĩ đến hai người bọn họ là cô lại thấy oán hận trong lòng, cô hận những kẻ đã từng làm tổn thương đến bảo bảo!

.....

Ngày sinh bảo bảo sớm hơn dự kiến của bác sĩ năm ngày. Tối hôm đó, Hàn Dĩ Xuyên từ trong phòng tắm đi ra thì đột nhiên bụng đau quặn quai, cô ngã xuống và không thể đi tiếp được nữa, đau đến toát mồ hôi, cô vừa ôm bụng vừa kéo ngã một chiếc ghế ở trước mặt, thều thào

- A! Bảo bảo... hãy cố gắng một chút nữa thôi.... một chút nữa thôi....

Nghe tiếng động lớn, thím Vương cùng người làm nhanh chóng chạy lên, vừa mở cửa ra thì họ đã cuống cuống mà chia nhau ra làm việc, người thì gọi xe cấp cứu, người thì giúp đỡ Hàn Dĩ Xuyên xuống lầu, người thì gọi Từ Lâm.

Điện thoại trượt khỏi tay Từ Lâm, hắn như người mất hồn mà đứng lên; Mẫn Quan đang ngồi bên cạnh cũng bị Từ Lâm dọa cho khiếp đảm, vội vàng hỏi

- Đã xảy ra chuyện gì?

Từ Lâm quay đầu nhìn Mẫn Quan, giọng khàn khàn nói

- Cô ấy sinh rồi! Dĩ Xuyên cô ấy, thật sự đã sinh đứa con đó!

Mẫn Quan cũng chấn động không kém, nhưng còn có cảm giác vui mừng nữa, anh ta lắp bắp nói

- Cậu tin nó là con của mình?

Nghe vậy, Từ Lâm lập tức phản bác

- Nó không phải!

Mẫn Quan cũng không vội tức giận, ngược lại còn bình tĩnh đưa ra đề nghị

- Vậy thì hãy đến đó xác nhận!

Từ Lâm nhú mày nhìn anh ta, nhân nhặt hỏi

- Cậu có ý gì?

Mẫn Quan kiên định nói

- DNA! Hãy đi xét nghiệm DNA!

Từ Lâm trở mắt nhìn Mẫn Quan, hần không ngờ anh ta sẽ nói như vậy.

DNA!

Rồi sẽ nhận được kết quả ra sao đây!

Hần phải một lần nữa đối diện với sự thật tàn khốc?

Bệnh viện Heart

Nằm trên chiếc giường lạnh lẽo, chịu đựng từng cơn đau cắt xé cơ thể qua từng lần vận, nước mắt nóng hổi cùng mặn chát của Hàn Dĩ Xuyên liên tục tuôn rơi.

Cô không chỉ có đau mà cô còn rất cô đơn!

Giờ phút này, giờ phút thiêng liêng này, cô chỉ muốn có hần ở bên, chỉ cần đứng bên ngoài thôi cũng được!

Như vậy là cô đã quá tham lam sao?

Cô chỉ xin hần năm phút cũng được, chỉ cần năm phút hần đứng bên ngoài thôi!

Thật sự cô đã yêu cầu quá cao sao?

.....

Lâm... Anh ở đâu....

.....Em đau lắm....

.....Đến bên cạnh em được không.....

.....Chỉ một lát thôi...

.....Em chỉ cần một lát thôi.....

.....

Cô biết tất cả chỉ là viễn vọng, giờ này chắc hần đang cùng Y Bình vui vẻ trên giường rồi!

Mồ hôi ướt hết cả người cô, khắp trán, cổ, gò má cùng nước mắt mặn chát.

Cô cố gắng vận đến cùng cực đau đớn....

Giọng bác sĩ cùng y tá vẫn đang thúc giục bên tai....

- A, a, a,...!

.....

Bảo bảo, cố lên nào.....

Mẹ con mình sắp làm được rồi....

.....

- Oa, oa, oa!

Nước mắt hạnh phúc lăn dài trên gò má Hàn Di Xuyên.

Cô đã làm được rồi!

Bảo bảo của cô đã chào đời rồi!

Bảo bảo mà cô ngày đêm mong đợi đã đến với thế giới này rồi!

Bảo bảo mà cô đã bảo vệ bằng cả máu và nước mắt đã đến với cuộc sống của cô!

.....

Tiểu Hiên, chào mừng con đến với thế giới của mẹ.....

Triết Liệt do dự cùng khó xử cầm bảng xét nghiệm DNA đến chỗ Từ Lâm đang đứng và đưa cho hắn.

- Từ tiên sinh, đây là kết quả xét nghiệm DNA quan hệ cha con giữ ngai và đứa bé mà thiếu phu nhân vừa sinh!

Từ Lâm vô cùng khản trương cầm bảng xét nghiệm lên xem, hắn đọc lướt qua rất nhanh các chỉ số bên trên rồi đến phần kết luận, cũng là phần quan trọng nhất, kết quả hiện rõ trên đó khiến tim hắn như bị bóp đến nát vụn

" Không có quan hệ cha con"

Hai tay đang cầm bảng xét nghiệm của Từ Lâm run lên, trống ngực phập phồng kịch liệt, giọng hắn khản đục cất lên

- Đã xét nghiệm mấy lần?

Triết Liệt hít thở sâu một hơi rồi trả lời

- Đã kiểm tra lại ba lần rồi ạ! Kết quả vẫn như vậy!

Bảng xét nghiệm trong tay bị Từ Lâm vò nát rồi ném xuống sàn.

- Aaa!

Bụp

Từ Lâm bị mất bình tĩnh hoàn toàn mà vừa hét lên vừa đâm mạnh vào tường, lồng ngực phập phồng như muốn nổ tung, ánh mắt nhuốm một màu máu lửa.

Thời gian qua, dù hắn luôn làm việc cật lực vì những dự án mới của Đại Từ và những sự cố phát sinh của BAMs, trong lòng hắn đã có những giây phút ngán ngùi, hắn thật sự hy vọng đứa bé trong bụng Hàn Di Xuyên là con của hắn; ngay lúc hắn nghe tin cô đang sinh, hắn cũng hy vọng sẽ có điều kỳ diệu xảy ra, hy vọng rằng sự thật có thể không như hắn từng tin tưởng, hy vọng đứa bé sắp chào đời chính là con hắn....

Vì thế mà hắn muốn thử đi xét nghiệm

Nhưng.....

Sự thật mà hắn luôn tin tưởng suốt thời gian qua đúng là sự thật!

Đứa bé đó thực sự không phải con của hắn!

Tại sao hắn lại không giữ vững sự tin tưởng từ trước đến nay của mình?

Tại sao ngay những giây phút cuối cùng hắn lại mềm lòng? Mềm lòng vì cô? Mềm lòng vì đứa bé?

Tại sao hắn phải hy vọng để rồi thất vọng?

Rốt cuộc thì tại sao?

Tại sao sự thật vẫn tàn khốc như vậy?

Tại sao lại chứng minh cho hắn thấy rằng cô đã phản bội hắn?

Tại sao.....?

Hắn thực sự đã muốn gạt bỏ oán hận trong lòng mình đối với cô, hắn đã muốn cùng cô bắt đầu lại...

Cầm đực suốt một thời gian dài, hắn cũng rất muốn giải toả nhưng cứ ôm hôn Y Bình được vài phút là hắn không thể tiếp tục nữa, hắn luôn nhớ đến cô, người hắn muốn là Hàn Dĩ Xuyên, chỉ có cô mới có thể thoả mãn được hắn..

Vì vậy mà hắn đã thử tin cô một lần.

Nhưng tại sao lại không thể....?

Triết Liệt biết bây giờ Từ Lâm đang suy sụp đến mức nào nên chỉ im lặng mà đứng bên cạnh, như âm thầm an ủi.

Trong phòng hồi sức, Hàn Dĩ Xuyên đang ngồi dựa lưng vào thành giường, cơ thể cô còn khá yếu sau khi sinh xong, gương mặt nhợt nhạt vì vừa trải qua cơn đau, mái tóc dài mượt vẫn còn dính ướt mồ hôi; khi y tá bế một đứa trẻ đang được bọc trong khăn bông mềm, nó liên tục oà khóc

- Oa, oa, oa!

Hàn Dĩ Xuyên dù đau đớn, mệt mỏi nhưng vừa nghe tiếng con khóc, nhìn thấy con đang đến gần thì lập tức nhào người tới và vờn hai tay ra đón nó từ tay y tá; cô cẩn thận và nhẹ nhàng ôm con vào lòng, vừa cười cười dỗ dành nó

- Tiểu Hiên ngoan, ngoan nào, đừng khóc, mẹ đây!

Nước mắt hạnh phúc liên tục giàn giụa trên gương mặt nhợt nhạt của cô, cô vẫn mỉm cười rất ngọt ngào, hai tay ôm chặt bảo bảo trong tay cực kỳ nâng niu như một vật vô giá trên đời, miệng không ngừng dỗ dành

- Tiểu Hiên ngoan, ngoan nào mẹ thương.

Y tá đứng bên cạnh mỉm cười nói

- Tiểu công chúa thật sự xinh, còn ngoan ngoãn cho các cô tắm nữa!

Hàn Dĩ Xuyên đưa một tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn của tiểu công chúa, nụ cười ngọt ngào trên khoé môi vẫn không hề tắt đi, cô nhìn tiểu công chúa bằng ánh mắt vô cùng yêu thương và trìu mến, giọng nhẹ nhàng dỗ liên tục.

Tên của tiểu công chúa là do cô đặt từ hai tháng trước: Từ (Hàn) Nhược Hiên.

Trong phòng hồi sức còn có ba người khác, Thuyền An, mẹ Hàn và trưởng phòng Ninh, còn có cả thím Vương nữa.

Họ cũng rất thích tiểu công chúa và không ngừng khen ngợi, trêu chọc nó.

- Tiểu Hiên, cô là Thuyền An đây này, đợi sau khi tiểu Hiên lớn lên cô sẽ dẫn con đi chơi.

- Tiểu Hiên, bà ngoại đây này, có nhìn thấy bà ngoại không đây cục cưng nhỏ?

- Tiểu Hiên, bà bà đây, tiểu Hiên mau lớn để chơi với bà bà nhé!

Thấy tiểu công chúa cứ khóc không ngừng, Hàn Dĩ Xuyên khẩn trương dỗ dành

- Oa, oa, oa!

- Tiểu Hiên ngoan nào.....

Cô định hỏi y tá gì đó thì chợt nhìn thấy tiểu công chúa khẽ vung cánh tay nhỏ xíu của nó lên và tiếp tục oà khóc

- Oa, oa, oa!

Hàn Dĩ Xuyên giật mình cảm nhẹ cánh tay bé lên, nghi hoặc hỏi y tá

- Đây là.....

Y tá lúng túng một hồi rồi mới đưa ra câu trả lời

- À, cái đó là chỗ lấy máu xét nghiệm

Hàn Dĩ Xuyên nhìn vào cánh tay tròn trịa của tiểu công chúa, trên đó có một miếng băng dán bịt miệng vết thương; có lẽ vì vết thương này nên từ nãy giờ tiểu công chúa đã khóc đến không thể ngừng, nó đang đau!

Nhưng xét nghiệm, xét nghiệm gì chứ?

- Xét nghiệm?

Y tá không dám giấu diếm mà thuật lại toàn bộ sự việc

- Có một người đàn ông đã đến đây và yêu cầu lấy máu của tiểu công chúa, anh ta tự nhận là chồng của cô, sau đó tôi thấy anh ta đem mẫu máu vừa lấy được đến phòng xét nghiệm DNA!

Hàn Dĩ Xuyên giật mình ôm chặt tiểu công chúa hơn, cô nuốt khan một ngụm nước bọt rồi hỏi

- Xét nghiệm DNA? Là ai?

Rầm

Y tá chưa kịp nói gì thì cửa phòng đã bị một lực lớn đá văng; Hàn Dĩ Xuyên nhìn người đàn ông vừa bước vào, tim cô chợt trở nên âm ập nhưng Từ Lâm lại đi tới giường cô với gương mặt dữ tợn, đầy sát khí và toàn thân lạnh lẽo cầm theo một tờ giấy gì đó ném thẳng vào người cô, khiến cô dẫn kinh ngạc, còn hân thì lạnh giọng hỏi

- Cô còn gì để nói?

Hàn Dĩ Xuyên nhẹ nhàng chuyển tiểu Hiên vào tay Thuyên An rồi cầm tờ giấy trước mặt lên, ánh mắt vẫn nhìn về Từ Lâm đầy vẻ đề phòng.

Vừa mới mở tờ giấy đó ra xem, hai tay Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu run lên, mắt đẹp nháu lại vì hoảng loạn; cô tiếp tục đọc xuống dưới phần kết luận, hai mắt trừng lớn, hai tay run lên, cô liên tục lắc đầu và phản bác không ngừng

- Không thể nào, không thể nào, đây sao có thể.....

Vừa lắm bầm cô vừa ném tờ báo cáo xét nghiệm xuống rồi ngược nhìn Từ Lâm, nước mắt cô đã sớm tuôn ra, kịch liệt run rẩy mà phủ nhận

- Là giả, kết quả này là giả, Lâm, anh phải tin em, tiểu Hiên thật sự là con gái của anh.

Cô mất khống chế mà nhào người dậy, hai tay yếu ớt níu lấy áo Từ Lâm, lắc đầu liên tục

- Lâm, kết quả đã bị làm giả, tiểu Hiên thật sự là con gái anh mà... Tại sao anh không chịu tin em...

Từ Lâm không chút nhân từ mà đẩy cô ra, hơi cúi người xuống rồi đưa tay nâng cằm cô lên, tàn nhẫn nhả ra mấy chữ

- Luôn miệng nói đó là con của tôi, Dĩ Xuyên à, em có biết xấu hổ không vậy?

Hàn Dĩ Xuyên vẫn đang khóc lóc lập đi lập lại mấy câu nói nãy giờ, cô không thể tin đây là sự thật!

Từ Lâm thì lạnh lùng liếc nhìn cô rồi lại nhìn sang tiểu Hiên đang trên tay Thuyên An, chợt nhếch môi cười, nụ cười đầy ác ý.

Tiểu Hiên bị tiếng cãi vã quá lớn làm cho hoảng sợ, liên tục khóc lớn; Thuyên An vừa phải dỗ tiểu Hiên vừa phải khuyên Hàn Dĩ Xuyên.

Mẹ Hàn nãy giờ cố kìm nén cơn giận nay đã không thể nhịn nữa, bà cầm bảng xét nghiệm DNA lên và ném vào người Từ Lâm, phần nộ quát

- Cút! Cút ngay cho tôi! Cháu ngoại tôi và con gái tôi không liên quan gì đến cậu! Cậu cút cho khuất mắt tôi!

Y tá nãy giờ bị dọa cho tái mặt nhưng vẫn kịp lên khuyên lon mẹ Hàn.

- Bác gái, bác hãy bình tĩnh trước đã!

Bên cạnh giường, Thuyên An liên tục dỗ tiểu Hiên nín khóc

- Tiểu Hiên ngoan, đừng sợ, sẽ không sao đâu.....

Dứt lời một chút, cô lại nói với Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, cậu không cần phải giải thích với anh ta, tiểu Hiên không cần người cha như vậy!

Mẹ Hàn vẫn còn kích động mà đuổi Từ Lâm.

Phòng hồi sức bây giờ đã náo loạn cả lên.

- Đủ rồi!

Trưởng phòng Ninh này giờ im lặng bây giờ cũng lên tiếng, bà cố gắng giữ bình tĩnh mà nói với Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, em vừa mới sinh xong, không nên cử động quá nhiều! Còn về ba của tiểu Hiên, không cần phải xác nhận nữa, tiểu Hiên là con của Dĩ Xuyên, nó không cần cha! Ai có thể chấp nhận nó thì ở lại những người khác thì ra ngoài giúp!

Từ Lâm thu người lại, hai tay chỉnh lại tây trang rồi ném cho Hàn Dĩ Xuyên cái nhìn lạnh lẽo, xoay người đi ra ngoài.

Cửa phòng dần khép lại, trưởng phòng Ninh liền đỡ Hàn Dĩ Xuyên ngồi lại ổn định, Thuyền An nhẹ nhàng đưa tiểu Hiên cho cô.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn chưa ngừng khóc, cô ôm chặt tiểu Hiên vào lòng, không hiểu sao nó lập tức ngừng khóc và nhìn cô.

Cô chưa từng căm ghét ai như vậy, chỉ vì muốn ruồng bỏ mẹ con cô, chỉ vì không muốn thừa nhận đứa con này, chỉ vì muốn đem oán hận chôn vùi lên người cô mà Từ Lâm hấn sẵn sàng làm giả bằng xét nghiệm DNA để cô tuyệt vọng hoàn toàn!

Đã vậy thì cô cũng không cần hấn phải thừa nhận tiểu Hiên nữa!

Vì cô đã rất hận hấn, cô hận hấn, cả đời này có lẽ cũng sẽ không ngừng hận hấn!

Từ Lâm hàm hực tức giật ra khỏi bệnh viện, Triết Liệt cũng im lặng đi theo.

Bọn họ đều không để ý đến đã có một người đàn ông đi vào phòng xét nghiệm DNA ngay sau đó.

.....

Từ Thiên Tân tháo kính mắt xuống và đẩy một phong bì dày đến trước mặt bác sĩ giám định DNA

- Hãy ngậm chặt miệng vào!

Bác sĩ giám định mở phong bì ra xem rồi cười cười

- Ngài cứ yên tâm, ngoài hai chúng ta ra thì sẽ không ai biết được bọn họ là cha con đâu!

Từ Thiên Tân lập tức đưa ngón trỏ đặt lên môi, cười gian xảo với bác sĩ giám định.

Bác sĩ giám định liền làm động tác ngậm miệng rồi cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Thời gian ở cũ

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 66: Thời gian ở cũ.

Sau khi xuất viện, Hàn Dĩ Xuyên và tiểu Hiên được thám Vương đưa về Đài Song Khê. Lúc ba người về đến thì Từ Lâm không có ở nhà; thám Vương giúp mẹ con Hàn Dĩ Xuyên chuẩn bị một số thứ cho thời gian ở cũ, Hàn Dĩ Xuyên bế tiểu Hiên vào phòng, cô ngồi xuống giường vừa cho bé con bú vừa trò chuyện với nó

- Tiểu Hiên ngoan, uống sữa xong rồi thì không được khóc nữa đấy!

Tiểu công chúa vừa bú sữa mẹ vừa cọ ngoáy hai tay hai chân tròn trịa, ngán ngủ, bé ngoan ngoãn giữ im lặng để bú mẹ.

Thím Vương từ phòng tắm đi ra, nhìn hai mẹ con đang vui vẻ ngồi trên giường, bà nhẹ giọng nói

- Thiếu phu nhân, nước tắm thím đã pha nước gừng rồi, con cho tiểu Hiên bú xong thì vào tắm đấy!

Hàn Dĩ Xuyên ngẩng đầu lên tươi cười rồi nói

- Vâng ạ, cảm ơn thím!

Thím Vương gạt đầu một cái rồi đi ra. Hàn Dĩ Xuyên tiếp tục cúi nhìn con, trò chuyện vui vẻ với nó.

Buổi tối, thím Vương lại đem đồ ăn lên cho Hàn Dĩ Xuyên, tiểu Hiên đang ngủ trong nôi nên cô liền đưa tay tự dọn ra bàn, do dự một lúc cô mới hỏi bà

- Thím Vương, anh ấy không về sao?

Thím Vương lúng túng một hồi mới trả lời

- Nghe Triết Liệt tiên sinh nói thiếu gia phải đi công tác hai tuần!

Hàn Dĩ Xuyên bưng com lên và buồn bã gạt đầu, thím Vương cũng không làm phiền nữa mà đi ra ngoài.

Sau hai tuần, Hàn Dĩ Xuyên vẫn không thấy Từ Lâm về nhà, cô cũng không muốn quan tâm làm gì nữa, đợi tiểu công chúa lớn hơn một chút thì cô sẽ rời khỏi đây, rời khỏi hẳn!

Suốt thời gian Hàn Dĩ Xuyên ở cử, thím Vương đều chăm lo từng bữa ăn cho cô, quần áo của hai mẹ con đều do bà giặt, bà cũng chuẩn bị nước tắm cho cả hai mẹ con. Và trong suốt thời gian đó, Từ Lâm cũng không về nhà. Nhưng đến ba ngày cuối cô ở cử thì hẳn lại về nhà, mà không phải về một mình, hẳn dẫn Y Bình về!

Nhìn hai người sóng vai nhau cùng đi vào, Hàn Dĩ Xuyên đứng bên cạnh cửa sổ bắt đầu thấy lồng ngực đau nhói, cô cố gắng không bật khóc, nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn rơi.

Cô vội kéo rèm cửa lại và chạy tới bên nôi của tiểu Hiên, bế nó lên và nước mắt cứ giàn giụa

- Tiểu Hiên, mẹ phải làm sao đây? Ba không cần mẹ con mình nữa rồi.....

Thật kỳ lạ là bé con không hề òa khóc tiếng nào, chỉ vung tay vung chân trong ngực mẹ; nước mắt của Hàn Dĩ Xuyên rơi càng lúc càng nhiều....

Cô và tiểu Hiên mất Từ Lâm thật rồi sao?

Sáng hôm sau, hai mẹ con vừa ăn sáng xong thì lại đến bên cạnh cửa sổ đang mở mà tắm nắng, nhưng Hàn Dĩ Xuyên không hiểu tại sao hai mắt cô chợt trở nên đau nhức, hơi khó mở. Cô cũng không để tâm nhiều mà cúi đầu trò chuyện với tiểu Hiên.

Tối hôm đó, Từ Lâm lại cùng Y Bình về nhà. Hàn Dĩ Xuyên lại lặng lặng đi tới trước nôi của tiểu Hiên, nhìn bé con đang ngủ say trong nôi, cô vẫn không thể kìm được nước mắt, đau đớn nói với con

- Tiểu Hiên, tại sao ba lại như vậy.....

.....

Thời gian ở cử của Hàn Dĩ Xuyên cũng đã hết.

Hơn ba tháng nay, cô và tiểu Hiên chỉ ở trong phòng, hôm nay cũng được ra bên ngoài.

Ngày đầu tiên cô ra ngoài, Từ Lâm không về nhà, ngày thứ hai, thứ ba, thứ tư... cũng như vậy.

Cô và tiểu Hiên chỉ ở trong phòng khách chơi đùa, đồ chơi của tiểu Hiên cứ bị nó vứt lung tung khắp sàn, bé con cứ trượt liên tục ở một khoảng cách nhỏ trên sàn rồi đưa cả đồ chơi vào miệng nặc dù tay bé vẫn chưa thể cầm chắc các món đồ; Hàn Dĩ Xuyên phải chơi tục nhặt đồ chơi mà nó vứt rồi lại kéo đồ chơi ra khỏi miệng nó; Đài Song Khê từ sáng đến chiều tối đều náo nhiệt hẳn lên vì tiếng cười khúc khích của tiểu Hiên, còn cả tiếng khóc đòi bú, đòi chơi, tiếng cầu kinh đáng yêu của bé, thỉnh thoảng bé lại ẽ a một cách ngẫu nhiên...

Tiếng người lớn dỗ dành, trêu chọc tiểu công chúa khi bé đang chu môi, nóp nhép miệng, chảy nước dãi...

Đến ngày thứ mười, Hàn Dĩ Xuyên để tiểu Hiên ngồi chơi bên ngoài một lúc, mình thì vào bếp lấy nước.

Cửa lớn trong phòng khách vì đang mở để tiểu Hiên có thể cảm thấy thoáng hơn nên Từ Lâm từ bên ngoài đi vào liền nhìn thấy bé đang vật lộn với đóng đồ chơi, bất ngờ một con bướm nhựa bị văng tới trước chân Từ Lâm, hần nhú mày nhìn bé con đang vươn tay về phía hẳn nên hẳn chợt cúi xuống nhặt con bướm nhựa đó định đưa cho bé nhưng bàn tay hẳn đột nhiên ngừng lại giữ không trung khi nhớ đến kết quả trong bảng xét nghiệm DNA mấy tháng trước nên lạnh lùng ném món đồ chơi xuống bên cạnh tiểu Hiên, vì lực ném quá thô bạo nên bé lập tức òa khóc lên.

- Oa, oa, oa!

Từ Lâm cảm thấy phiền phức nên vừa đứng lên và một cước đá vào nôi của tiểu Hiên, tiểu Hiên càng khóc dữ dội hơn nữa.

Từ trong phòng bếp, Hàn Dĩ Xuyên cuống cuống sợ hãi chạy ra, cô đặt vội cốc nước lên bàn rồi chạy tới bên cạnh tiểu Hiên, bế nó lên và liên tục dỗ dành

- Tiểu Hiên ngoan, không sao, không sao, mẹ ở đây, đừng khóc, đừng sợ, không sao đâu... tiểu Hiên ngoan....

Cô vừa vỗ nhẹ lên lưng con vừa ngước mắt lên nhìn Từ Lâm. Ánh mắt tràn ngập oán hận!

Không sai! Chính là oán hận!

Cô ghen ngào nói với hắn

- Anh có thể ghét em, nhưng đừng chuốc hết giận dữ lên tiểu Hiên như vậy!

Từ Lâm bực mình hừ lạnh một tiếng rồi xoay người đi lên lầu.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn theo bóng lưng hắn một lúc rồi cúi xuống dỗ dành tiểu Hiên.

.....

Những ngày tiếp theo, Từ Lâm về nhà thường xuyên hơn, cứ hễ nhìn thấy hắn từ ngoài cổng là Hàn Dĩ Xuyên lại chạy đến ôm tiểu Hiên ra xa và dỗ dành nó

- Tiểu Hiên ngoan, đừng sợ, mẹ ở đây.....

Từ Lâm lạnh lùng liếc nhìn hai mẹ con cô rồi đi thẳng lên lầu.

.....

Một lần Hàn Dĩ Xuyên đi ra ngoài mua đồ, tiểu Hiên ngồi trên sàn tự chơi, như ngày hôm đó, Từ Lâm về nhà thì thấy bé con đang ngồi chơi trước mặt, chưa kịp làm gì thì thím Vương trong nhà đã vội chạy ra, nhanh chóng bế nó lên.

- Xin lỗi thiếu gia, tại thiếu phu nhân vừa ra ngoài nên.....

Từ Lâm lạnh lùng cắt ngang lời bà

- Đưa nó tránh xa tầm mắt của tôi một chút!

Rồi đi thẳng lên lầu, thím Vương bế tiểu Hiên trên tay chỉ biết gật đầu.

Từ Lâm vừa tắm xong đi ra thì cảm thấy mệt mỏi vô cùng, đã rất lâu rồi, hắn không được ngủ một giấc, làm việc điên cuồng suốt mấy tháng, còn phải cấm dục lâu như vậy, hắn cảm thấy rất nhớ cô....

Hàn Dĩ Xuyên cô chính là liều thuốc kích thích và gối ôm tốt nhất của hắn; dù là gần gũi với Y Bình nhưng hắn chẳng thể cùng cô ta quá năm phút nên chỉ vừa đưa cô ta về Đài Song Khê thì chỉ một lúc hắn đã đuổi cô ta ra ngoài; hắn muốn Hàn Dĩ Xuyên hắn muốn cô đến phát điên rồi!

Mặc đồ ngủ vào, hắn đi sang phòng của Hàn Dĩ Xuyên thì thấy cô đang ru tiểu Hiên ngủ, hắn đứng bên ngoài cửa, nhân nhạ hỏi

- Em muốn ở đây hay đến phòng tôi?

Hàn Dĩ Xuyên thấy tiểu Hiên đã ngủ nên từ từ đứng lên, cô nhìn về phía người đàn ông, bình thản nói

- Em không hiểu anh đang nói gì!

Sau đó đi tới đóng cửa sổ và kéo rèm lại.

Từ Lâm nhìn hình dáng nhỏ bé đang quay lưng lại với mình, hình dáng này đã lâu lắm rồi hắn không nhìn thấy, đã lâu lắm rồi hắn không được ôm vào lòng ngực, đã lâu lắm rồi....

Hắn nhớ mùi hương trên cơ thể cô, nhớ nụ cười cùng nước mắt của cô, nhớ bộ dạng then thừng khi bị hắn xâm chiếm của cô, nhớ dáng vẻ ngờ ngạc của cô; hắn không thể không thừa nhận rằng cô dù đã sinh con nhưng vẫn xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn có vẻ quyến rũ trí mạng!

Không thể đợi được nữa, hắn liền bước tới sau lưng cô, kéo cô vây quanh giữ hai cánh tay và lồng ngực của hắn, đầu cúi xuống bên cổ cô, môi mòng

ngậm lấy vành tai cô, thì thầm

- Em muốn để nó nghe thấy em rên rỉ dâm dăng như thế nào?

Thay vì giật mình thì Hàn Dĩ Xuyên lại có cảm giác kinh sợ, cô muốn vùng vẫy thoát ra khỏi hắn nhưng lại sợ đánh thức tiểu công chúa nên đành phải hạ thấp thanh âm

- Lâm, anh bỏ em ra! Tiểu Hiên đang ngủ!

Từ Lâm nhếch môi cười nhạt, hắn tiếp tục ôm chặt cô hơn, môi lưỡi tham lam trượt khắp cổ cô, hít lấy mùi hương trên cơ thể cô, mùi hương này khiến hắn cảm thấy dễ chịu vô cùng, hắn thích nó vì rất tự nhiên và thanh thuần

- Nó đang ngủ nhưng tôi vẫn có thể cho nó biết mẹ của nó là một DÂM_PHỤ!

Hắn cố tình nhấn mạnh hai chữ "Dâm phụ" khiến Hàn Dĩ Xuyên không khỏi rùng mình, cô muốn lên tiếng phản bác nhưng nghĩ đến tiểu Hiên thì đành im lặng

- Lâm, em mệt lắm!

Từ Lâm bỏ ngoài tai những gì cô nói, một tay ôm ngang eo cô, tay kia đưa lên định cởi bỏ các cúc áo của cô thì bị bàn tay trắng nõn của cô chặn lại

- Đừng ở đây!

Từ Lâm nghe vậy mới bỏ tay ra và bế cô lên, đi ra khỏi phòng.

.....

Bị ném mạnh xuống giường, Hàn Dĩ Xuyên cảm giác gân cốt sắp gãy hết, cô nhủ chặt mày và chống tay muốn ngồi dậy thì lập tức bị hai tay Từ Lâm chống lên mặt giường bao vây hai bên, hắn ghé sát gương mặt anh tuấn của mình vào gương mặt như thiên sứ của Hàn Dĩ Xuyên, môi mỏng nhả ra mấy chữ

- Dĩ Xuyên, tôi rất nhớ dáng vẻ phóng dăng của em lúc nằm dưới thân tôi..

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi nhìn hắn bằng ánh mắt dè phòng, run giọng nói

- Lâm, em chẳng còn gì khiến anh hứng thú cả, sao anh không tìm người khác đi?

Từ Lâm nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, môi mỏng khẽ nhếch và cúi xuống rót một câu vào tai cô

- Chưa thử làm sao biết?

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên giữ chặt cổ áo nhưng liền bị Từ Lâm gạt ra.

Xoạc

Bộ đồ ngủ trên người Hàn Dĩ Xuyên nhanh chóng bị xé rách và ném xuống sàn, Từ Lâm hài lòng ngắm nhìn thân thể tuyệt đẹp của cô lồ lộ trước mắt hắn, làn da trắng nõn, mịn màng, cần cổ trắng ngần, xương quai xanh kêu gọi, bộ ngực sữa phập phồng trong chiếc áo ngực màu đen tuyền; yết hầu hắn chuyển động liên tục, bàn tay ma thuật tiếp tục cởi phẳng chiếc áo ngực của cô để có thể nhìn ngắm toàn bộ, hắn nhẹ nhàng nâng một bầu ngực của cô lên, không khỏi cảm thán

- Rất đẹp, không xệ chút nào!

Nói xong hắn bắt đầu vân vê, nắn bóp nó thành đủ hình dạng, ngón tay còn trêu chọc trên nhụy hoa khiến nó dựng lên rất cứng, bầu ngực còn lại cũng không thoát khỏi sự tấn công của hắn, lập tức bị môi lưỡi hắn gặm cắn, bú mút.

Hàn Dĩ Xuyên bị kích thích tột cùng, không kim được mà rên rỉ khe khẽ, hai tay bầu chặt gra giường, khiến nó nhún nhúm lại một khoảng.

- Đừng... Ừm... đừng mút ở đó... ừm..

Từ Lâm ngấu nghiến bầu ngực căng tròn nảy giờ của Hàn Dĩ Xuyên vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại, một dòng chất lỏng rất thơm dần dần chảy vào khoang miệng hắn, hắn nuốt hết không để lại một giọt; tay đang vân vê nhụy hoa cũng bị ướt đầm vì chất lỏng chảy ra từ đó; hắn ngừng đầu lên nhìn Hàn Dĩ Xuyên, giọng điệu bồn chột

- Thật nhạy cảm, có cả sữa nữa này!

Hàn Dĩ Xuyên rùng mình kinh hãi, cô cắn chặt môi chịu đựng từng đợt kích thích, toàn thân đều căng thẳng cả lên.

Từ Lâm tiếp tục nhìn xuống bụng cô, không hề có chút nếp nhăn và dấu vết từng mang thai, thật sự vẫn hoàn hảo như vậy!

Hắn nhìn đến chiếc quần lót màu đen của cô, bàn tay nầy giờ vuốt ve khắp da thịt cô trườn đến, kéo tuột chiếc quần đó khỏi hai chân cô, phơi bày hoàn toàn u cốc bí ẩn trước hai mắt sói lang. Hắn đưa tay kéo dặng chân cô ra, ngón tay thon dài bắt đầu đi vào vùng đất bí hiểm mà khám phá, từng ngón tay dần được đưa vào nơi u cốc sâu thẳm.

- A, ơ, ơ, không, không.. không muốn....

Hàn Dĩ Xuyên cong người rên rỉ từng tiếng, thân thể vì khó chịu mà vặn vẹo lung tung, miệng cứ ngậm ra phát ra từng âm thanh gọi tình.

- Ơ... khó chịu....

Từ Lâm vẫn chưa ngừng trêu chọc, ánh mắt tràn ngập dục vọng, môi mím khe khẽ nhếch

- Thật dâm dăng, vẫn kẹp chặt như vậy....

Hắn đưa cô đến gần với cao triều rồi nhả tâm rút tay ra, đứng lên cởi bỏ hết quần áo trên người rồi lần nữa nằm đè xuống người Hàn Dĩ Xuyên, đưa con cự long đã sớm thức tỉnh của mình đến trước cửa mật của cô, đẩy mạnh thất lưng, như muốn xỏ xuyên qua cơ thể cô.

- Aaa!

Bị dị mật to lớn xâm nhập vào khiến Hàn Dĩ Xuyên khó chịu đến khóc nức nở từng tiếng, hai chân cô bị bắt vòng qua thất lưng hắn, hạ thân phải tiếp nhận từng đợt ra vào tàn nhẫn. Mà phía trên, môi lưỡi phải vật vả với môi lưỡi của Từ Lâm, khó chịu đến hít thở không được, đôi ngực sữa vẫn còn bị tra tấn dã man..

Nụ hôn dừng lại, giọng khàn khàn của Từ Lâm cất lên

- Đúng là tiểu dâm dăng, đại dâm phụ, sinh con rồi mà vẫn chặt kín như vậy, vẫn nóng như vậy....

Không để cô có cơ hội phản bác, hắn liên tục đẩy mạnh thất lưng, ra sức luật động đến khi cả hai thân thể trần truồng đều nhể nhại mồ hôi; Hàn Dĩ Xuyên nghĩ mình sắp tắt thở mất rồi nhưng dục vọng của Từ Lâm chỉ có tăng chứ không giảm, kéo dài mãi trong đêm khuya bất tận....

.....

Kể từ đêm hôm đó, tối nào Hàn Dĩ Xuyên cũng phải đến phòng Từ Lâm để thỏa mãn hắn.

Sáng nào cô cũng phải dùng cơ thể mệt mỏi để chăm sóc và chơi đùa với tiểu Hiên. Cô sắp không thể trụ nổi nữa rồi!

Tối nào cô cũng phải trông cho tiểu Hiên ngủ rồi lại phải hầu hạ Từ Lâm đến gần sáng, còn phải nghe hắn si và, xúc phạm đủ kiểu, châm chọc bằng mọi ngôn từ.

Bây giờ thì cô đã hiểu câu nói trước đây của hắn.

Cô không phải vợ hắn mà là một kỹ nữ do hắn mua về!

Mỗi tối hắn về nhà, cô đều sợ hãi bế tiểu Hiên ra xa, có những hôm cô không thể đến kịp thì tiểu Hiên lại bị hắn mắng chửi mà khóc rống lên.

- Oa, oa, oa!

Cô vừa oán hận nhìn hắn, vừa cẩn thận dỗ dành tiểu Hiên

- Tiểu Hiên, tiểu Hiên ngoan, đừng sợ, không sao, không sao, mẹ ở đây!

Những ngày tháng địa ngục này liệu cô có thể tiếp tục đến bao giờ?

Cô có thể chịu đựng nhưng còn tiểu Hiên thì sao? Nó sẽ lớn lên thế nào trong một căn nhà đầy oán hận thế này, với một người cha không hề thừa nhận nó!

Cô muốn kết thúc tất cả, muốn cho tiểu Hiên một gia đình đúng nghĩa, dù không có cha thì sao chứ? Cô có thể yêu thương, chăm sóc nó nhiều hơn!

.....

Tối nay vừa về đến nhà, Từ Lâm cảm thấy Hàn Dĩ Xuyên không giống như mọi hôm, đến khi cô bước vào phòng hắn, gương mặt tái nhợt, ánh mắt trong suốt nhìn hắn, im lặng nhìn hắn rất lâu.

Từ Lâm khó hiểu hành vi kỳ lạ này của cô, từ lúc hắn về nhà thì cô chỉ im lặng.

Hàn Dĩ Xuyên hít sâu một hơi rồi nói

- Lâm, chúng ta ly hôn đi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Ly hôn

Tổng giám đốc anh đi đi!

Chap 67: Ly hôn.

Nghe xong câu nói này của Hàn Dĩ Xuyên, thân hình cao lớn của Từ Lâm trong phút chốc liền trở nên cứng đờ, hai mắt hăng lên từng vằn máu đỏ, môi mỏng mím chặt, thật lâu sau mới cất giọng

- Em nói linh tinh gì đấy? Ly hôn?

Hàn Dĩ Xuyên không hề nao núng hay sợ hãi, cô kiên định lặp lại ý định của mình lần nữa

- Em không nói linh tinh, em thật sự muốn ly hôn!

Có trời mới biết cô đã phải trầm tư suy nghĩ suốt mấy đêm liền mới dũng cảm đưa ra quyết định này, nhưng lúc này vừa nói ra, trống ngực cô vẫn đập loạn lên, hai tay rịn đầy mồ hôi, có hồi hộp, có sợ hãi; cô rất muốn cùng tiểu Hiên thoát khỏi Từ Lâm nhưng cô lại sợ giây phút hấn gặt đầu ly hôn; cô không biết làm sao, chỉ cảm thấy rối rắm vô cùng!

Thời gian qua, tiểu Hiên đã phải sống trong sự ghê lạnh của cha ruột, lúc nào cũng oà khóc lên vì sợ hãi; còn cô, không khác gì một nô lệ tình dục của Từ Lâm, bị hấn dùng tiểu Hiên ép phải thỏa mãn hấn.

Hấn không tiếc mạng của con gái mình mà bắt ép cô lấp đầy dục vọng cho hấn.

Một người cha như vậy, tiểu Hiên không cần!

Một người chồng như vậy, cô cũng không cần!

Khoảng thời gian suy nghĩ để đưa ra quyết định, cô đã rơi biết bao nhiêu giọt nước mắt đau thương, hấn biết không?

Nghe xong câu trả lời của Hàn Dĩ Xuyên, Từ Lâm đột nhiên cười lạnh, hấn nhẹ nhàng nói

- Ly hôn, không phải do em quyết định!

Nói xong, hấn bước đến gần Hàn Dĩ Xuyên, túm lấy cổ tay cô và ném cô xuống giường.

Hàn Dĩ Xuyên vùng vẫy muốn đứng lên thì ngay lập tức bị hấn bao vây trong phạm vi của mình, cô vẫn không cam tâm và nói

- Từ Lâm, em muốn đưa tiểu Hiên đi! Không phải anh không thích nó sao? Em sẽ cùng nó rời khỏi đây, sau đó anh có thể đưa Y Bình về đây, không phải quá tốt sao?

Từ Lâm nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng khốc liệt, một tay hấn giữ chặt hai tay cô trên đỉnh đầu, tay kia xé rách quần áo trên người cô, môi bạc hung hăng hôn từ môi cô xuống dọc cổ, vai, ngực, tiếp tục cởi bỏ áo ngực của cô mở đường cho môi lưỡi hôn mút lên đôi ngực sữa căng tròn.

Hàn Dĩ Xuyên giơ chân đạp tứ phía đều không trúng người Từ Lâm, cô nức nở gào thét

- Từ Lâm... anh bỏ em ra.... không muốn... mau bỏ em ra....

Từ Lâm mặc kệ cô chống trả, vẫn tiếp tục mon trón da thịt cô và hôn khắp xung quanh, để lại những dấu vết vô cùng gọi tình. Một lúc sau, hấn mới ngẩng đầu lên, giọng khàn đục nói

- Muốn tôi tìm Y Bình đến như vậy? Được, tôi sẽ đáp ứng em! Nhưng không phải bây giờ, tối nay em không ngoan chút nào nên phải trừng phạt thôi!

Hàn Dĩ Xuyên cong người lên vì khoái cảm dồn dập, không tự chủ được mà bật ra những tiếng rên rỉ ngâm nga.

- Ân.. ưm... không muốn... ư... ư....

Từ Lâm vẫn không ngừng trêu chọc lên những vùng nhạy cảm trên cơ thể cô, ép cô phải hù theo.

Một chút lý trí còn sót lại nhắc Hàn Dĩ Xuyên về chuyện cô cần nói

- Từ Lâm... Anh làm vậy thì có ý nghĩa gì nữa... Em muốn ly hôn.....

Từ Lâm vừa hôn lên cằm cô vừa thì thầm bên tai cô, bàn tay vẫn đang ngao du dưới bụng cô rồi lên bầu ngực no đủ.

- Dĩ Xuyên của tôi, thu lại những gì em vừa nói, tôi sẽ coi như chưa nghe thấy!

Hai chân Hàn Dĩ Xuyên đạp lung tung nhưng chỉ có thể đá văng được đồng quần áo nam nữ lộn xộn khỏi giường, cô không chút lo sợ mà nói lớn

- Không... Em nhất định phải ly hôn...

Cô không thể tiếp tục nữa, một tờ giấy ly hôn, kết thúc tất cả thôi!

Từ Lâm quả nhiên bị chọc giận, hấn hung hăng tàn phá cơ thể cô, kéo hai chân cô ra và mạnh mẽ đi vào.

- Aaaa!

Nghe Hàn Dĩ Xuyên rên rỉ đau đớn, hấn nhanh chóng luật động, giọng khàn khàn gằn gừ.

- Muốn ly hôn? Nằm mơ đi!

Nói xong lại lần nữa tàn bạo xâm chiếm cô, cả đêm dài không hề ngừng nghỉ.

Những ngày sau đó, Hàn Dĩ Xuyên vẫn ngày thì chơi cùng tiểu Hiên đêm thì phục vụ Từ Lâm, cứ hễ nghe cô nhắc đến chuyện ly hôn thì hấn lại lôi cô ra hành hạ cả đêm.

Đến một tối, Từ Lâm đưa Y Bình về nhà.

Hàn Dĩ Xuyên không muốn để tiểu Hiên chứng kiến bọn họ ở cùng nhau nên vội vã bế nó về phòng, vừa đặt nó vào trong nôi thì đã nghe tiếng gõ cửa cùng giọng lo ngại của thím Vương

- Thiếu phu nhân, thiếu gia gọi con qua phòng cậu ấy!

Hai tay đang cầm đồ chơi cho tiểu Hiên của Hàn Dĩ Xuyên run lên, tim cũng đập sai mấy nhịp, cô run giọng trả lời thím Vương

- Cháu biết rồi ạ!.

Cô không khỏi nhớ đến cảnh trước đây, Từ Lâm đã bắt cô lau người cho Y Bình, còn hại cô suýt nữa thì mất đi tiểu Hiên, bây giờ nghĩ lại, nỗi hận trong lòng cô chỉ có tăng chứ không giảm!

Bây giờ bọn họ còn muốn làm gì nữa đây? Làm tổn thương tiểu Hiên của cô?

Không!

Cô sẽ không để bọn họ đụng đến bé con!

Đặt món đồ chơi vào bàn tay nhỏ xíu, mập mạp của tiểu Hiên, cô dịu dàng lau sạch nước miếng trên gò má bầu bĩnh của bé rồi nói nhỏ

- Tiểu Hiên ngoan, đừng khóc nhé, mẹ ra ngoài một lát rồi vào với con!

Bé con hai tay ôm lấy món đồ chơi trong tay, hai chân ngắn tũn đá nhẹ lung tung, miệng nhỏ bật cười khanh khách

- Khè.... khè... khè.....

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười với bé một lúc rồi kéo chăn nhỏ đắp lên người bé co, từ từ đứng lên.

Tiểu Hiên ngoan ngoãn chơi đồ chơi trong tay, không hề đá chăn ra, hai mắt to tròn dõi theo mẹ rồi tiếp tục tự chơi.

Hàn Dĩ Xuyên đứng trước cửa phòng Từ Lâm rất lâu, cô có thể nghe được âm thanh giao hoan từ bên trong truyền ra, tiếng đàn ông gằn gừ thờ dốc và tiếng phụ nữ rên rỉ sung sướng, hai chân Hàn Dĩ Xuyên như nặng ngàn cân, không thể nào nhấc lên nổi, tim cũng như ngừng đập rồi, hai tay lạnh cóng, run rẩy, nước mắt tự trào ra và lăn dài trên má.....

Hắn gọi cô đến đây làm gì?

Chúng kiến hắn và Y Bình đang làm tình?

Từ Lâm, hắn nhìn tâm đến mức đó sao?

Dùng cả phương thức này để sỉ nhục cô?

Hình như bên trong, Từ Lâm biết cô đang đứng bên ngoài nên khàn giọng ra lệnh

- Vào!

Hàn Dĩ Xuyên đưa một tay run rẩy của mình lên nắm lấy vịn cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra.

Đập vào mắt cô đầu tiên là quần áo phụ nữ bị ném lung tung trên sàn; còn ở trên giường, chồng của cô đang hung hăng phát tiết lên người của Y Bình.

Từ Lâm chỉ cởi bỏ áo khoác cùng carvat, áo somi và quần tây trang vẫn còn chỉnh tề trên người hắn, thậm chí cả thắt lưng; Y Bình thì hoàn toàn trái ngược, cô ta trần truồng như nhộng đang bò trên giường và thở hổn hển, còn nở nụ cười cực kỳ dâm dăng. Hình ảnh tương phản này là gì đây? Một sự sỉ nhục?

Giọng Từ Lâm lần nữa vang lên đầy lạnh lẽo

- Đứng im đó cho tôi!

Toàn thân Hàn Dĩ Xuyên cứng đờ, cô đứng đó lặng nhìn bọn họ đang cùng nhau hưởng khoái lạc, tim cô chết lặng, nước mắt trào ra như suối, mỗi anh đào bị cắn chặt đến sắp bật máu, hai bàn tay nắm chặt, móng tay cơ hồ sắp cắm sâu vào lòng bàn tay; cô không thể tiếp tục nhìn nữa, quay mặt sang một bên, cô nhắm mắt lại, nước mắt mặn chát lại lăn rơi xuống gò má trắng mịn.

Hắn không ngăn ngại mà lặng nhục cô, không ngăn ngại mà bắt ép cô làm theo những gì hắn nói, tất cả chỉ vì hắn cho rằng cô đã phản bội hắn và hắn đang từ từ hành hạ, dày vò cô!

Nếu hắn đã tuyệt tình thì cô cũng không cần phải luyến tiếc nữa!

Ngay lúc này thì cuộc rong chơi trên giường cũng chấm dứt, Từ Lâm đẩy Y Bình ra như một món đồ bỏ đi, sửa sang lại quần áo rồi đi tới trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, giọng nói có phần châm chọc

- Mới như vậy đã không thể nhìn tiếp, vậy mà em luôn miệng bảo tôi gọi cô ta đến! Sao? Hối hận rồi?

Hàn Dĩ Xuyên đưa tay lau sạch nước mắt, quay mặt lại đối diện với hắn, giọng cô nghẹn ngào

- Em nói là sau khi chúng ta đã ly hôn! Anh gấp như vậy thì sao không nhanh chóng ly hôn đi?

Toàn thân Từ Lâm cứng đờ, hắn nhìn cô rất lâu, trong lòng hắn dâng lên một nỗi sợ hãi, đau đớn cùng mất mát.

Hắn sợ, hắn sợ mình sẽ thật sự mất cô mãi mãi!

Cảm giác sợ hãi này cứ bao vây lấy hắn, tấn công vào từng ranh giới trong lòng hắn, chính nỗi sợ hãi này đã không cho phép hắn buông tay.

Hắn biết hắn đã không thể giữ được cô toàn vẹn như trước đây nữa rồi, cuộc hôn nhân này là cách duy nhất mà hắn có thể giữ cô bên mình, nếu ly hôn, hắn thật sự sẽ mất cô....

Hắn không muốn!

Đau đớn cùng sợ hãi liên tục vây quanh khiến Từ Lâm trở nên đáng sợ, hắn lạnh giọng quát về phía Y Bình

- Cút ngay cho tôi!

Y Bình sợ hãi, vội vã nhặt quần áo trên người mặc vào rồi chạy ra khỏi phòng.

Từ Lâm tiếp tục nhìn Hàn Dĩ Xuyên, hắn không muốn tiếp tục chủ đề ly hôn, nhếch môi cười và nhàn nhạt nói

- Còn đứng đó làm gì? Làm việc em nên làm đi!

Hàn Dĩ Xuyên vẫn kiên định nhìn hắn, lần nữa nói

- Em muốn ly hôn!

Lòng ngực của Từ Lâm đập phồng vì tức giận, hắn vừa giơ bàn tay lên cao và đang định giáng xuống thì nghe tiếng khóc của tiểu Hiên

- Oa, oa, oa!

Hàn Dĩ Xuyên bị tiếng khóc của con làm cho giật mình, cô hoàn toàn quên mất lúc nãy mình đã nói gì, miệng lẩm bẩm gọi

- Tiểu Hiên, tiểu Hiên của mẹ....

Sau đó quay sang nhìn Từ Lâm, khẩn thiết cầu xin

- Con đang khóc, em muốn về phòng!

Từ Lâm bỏ tay xuống, liếc nhìn qua Hàn Dĩ Xuyên đang thất thần, tàn nhẫn ra lệnh.

- Cởi quần áo ra, lên giường nằm cho tôi!

Hàn Dĩ Xuyên nhất quyết không nghe lời, cô khóc lóc van xin

- Tiểu Hiên đang khóc, em muốn về với nó!

Từ Lâm nghe xong, lập tức đi tới bàn, nhấc điện thoại gọi trong nhà lên, lạnh lùng nói

- Đến bật miệng nó lại cho tôi! Đừng để nó làm ồn nữa!

Hàn Dĩ Xuyên chờ người lắc đầu, nước mắt đã giàn giụa chảy xuống, cô gian nan mở miệng

- Anh đang làm gì vậy? Em muốn về phòng!

Từ Lâm đưa tay cởi bỏ từng cúc áo somi, vừa đi tới gần Hàn Dĩ Xuyên vừa lạnh lùng nói

- Không phải em chỉ cần nó im lặng thôi sao? Chỉ cần gọi thím Vương là được! Còn về phòng? Đây chẳng phải phòng của em?

Hàn Dĩ Xuyên sợ hãi lùi về phía sau nhưng chỉ mới được hai bước đã bị Từ Lâm vác lên vai và đi vào phòng tắm, cô liều mạng giãy giụa

- Thả em xuống, em muốn quay về với tiểu Hiên, Từ Lâm, anh mau thả em xuống....

Bị ném vào trong bồn tắm khiến Hàn Dĩ Xuyên suýt nữa là sặc nước, cô chật vật đứng lên, thều thào không nên lời

- Từ Lâm, anh còn muốn gì nữa?

Từ Lâm cởi bỏ quần áo trên người rồi bước vào trong bồn tắm, kéo cô gái nhỏ đã sớm bị dọa cho mất hồn vóa vào lồng ngực, thuần thục cởi bỏ quần áo trên người cô ra rồi nói nhỏ vào tai cô.

- Dĩ nhiên là tôi muốn em rồi!

Hàn Dĩ Xuyên muốn giãy giụa nhưng đều vô ích, cô bị hấn ôm quá chặt, nên chỉ có thể bất mãn nói

- Chẳng phải lúc nãy anh đã rất vui vẻ rồi sao?

Từ Lâm vừa vuốt ve dọc sống lưng cô vừa nói

- Ghen?

Không đợi cô trả lời, hấn tiếp tục nói

- Cô ta không thể thỏa mãn tôi, chỉ có em mới có khả năng đó... THỎA MÃN TÔI!

Hàn Dĩ Xuyên còn chưa kịp giãy giụa thì môi đã bị Từ Lâm chiếm lấy rồi say sưa hôn mát.

- Ưm... không.... không... không muốn....

Nhưng Từ Lâm vẫn tiếp tục làm càn, vừa hôn khắp cơ thể cô vừa dùng tay mon trớn, xoa nắn khắp nơi.

Chỉ trong giây lát, trong phòng tắm đã bị bao vây bằng một màn kích tình vô cùng ái muội và những âm thanh đầy dụ hoặc.

.....

Sáng hôm sau khi Hàn Dĩ Xuyên tỉnh dậy thì phát hiện mình đang nằm trên giường của Từ Lâm, đây là chiếc giường mà tối qua hắn và Y Bình đã cùng ân ái nhưng hắn lại để cô nằm đây cả đêm!

Hoá ra hắn có thể si nhục cô đến mức này!

Mặc kệ đau nhức toàn thân, cô vẫn cố gắng ngồi dậy, lúc nhìn xuống gra, cô thấy nó vô cùng sạch sẽ, giống như chỉ đơn vừa ngủ một giấc, không hề có dấu hiệu kích tình.

Hàn Dĩ Xuyên đang còn mơ màng thì Từ Lâm từ trong phòng tắm đi ra, hắn nhìn cô ngồi lặng lặng trên giường, mí mắt giựt giựt, hắn nhớ tối qua cô đã ngất đi trong phòng tắm, có lẽ là đã quá mệt?

Gọi thím Vương lên thay gra giường gấp và sau đó hắn mới bế cô ra, mặc một bộ đồ ngủ mới vào cho cô, ôm cô ngủ đến sáng; chỉ cần có cô, hắn luôn có cảm giác dễ chịu cùng ấm áp, hắn không muốn mất đi cảm giác đó, mất đi cô!

Hàn Dĩ Xuyên phát hiện mình đã thay một bộ đồ ngủ khác nên liền bước xuống giường, nuốt khan một ngụm nước bọt rồi nói

- Lâm, em muốn ly hôn!

Từ Lâm đang bình thần đột nhiên trở nên căng thẳng cùng tức giận, hắn lạnh lùng nói

- Đừng bao giờ nhắc đến chuyện này nữa!

Kể từ hôm đó, Từ Lâm vẫn thường xuyên trở về, vẫn như vậy, hắn không đồng ý ly hôn.

Tiểu Hiên cũng đã được bốn tháng rồi, Hàn Dĩ Xuyên không muốn con phải lớn lên trong một môi trường như vậy!

Thanh xuân của cô đã dành trọn cho một người đàn ông, đã dành cả trái tim để yêu người đó, đã sẵn sàng chôn vùi tương lai của mình vì tình yêu đó, cô đã dành hết tất cả để yêu Từ Lâm, cô đã nghĩ rằng hắn sẽ yêu cô và luôn chờ đợi.

Thế nhưng, điều đó chẳng bao giờ xảy ra..

" Hàn Dĩ Xuyên, mày ngốc lắm! "

Cô thật sự muốn đi, muốn đưa con đi, rời khỏi nơi đau thương này và sống một cuộc sống mới, một cuộc sống đích thực của mẹ con cô.

Đặt tờ giấy ly hôn đã có sẵn chữ ký của cô lên bàn làm việc của Từ Lâm, gương mặt nhợt nhạt của Hàn Dĩ Xuyên vương một tầng nước mắt, cô khàn giọng nói

- Em phải đi, hy vọng anh có thể thành toàn cho em!

Ánh mắt sắc lạnh của Từ Lâm dừng tại đơn ly hôn đang đặt trên bàn, không cần suy nghĩ, hắn tức giận quát

- Cầm về cho tôi!

Lòng ngực đau nhói, hắn chưa từng thấy đau đến như vậy, thật sự rất đau; cô thật sự muốn rời khỏi hắn như vậy sao?

Hắn không muốn!

Không muốn buông tay để cô đi!

Hàn Dĩ Xuyên đưa tay lau nước mắt, mặc dù cô đang rất đau nhưng thà đau một lần còn hơn đau mãi mãi, cô cố gắng kìm nén để nói ra

- Chúng ta đã không thể bắt đầu lại nữa rồi, anh còn muốn tiếp tục đến khi nào nữa đây? Em đã quá mệt mỏi rồi, em không muốn tiếp tục nữa!

Từ Lâm tức đến sắp phát điên, hắn đẩy hết tất cả văn kiện trên bàn xuống, găm lên đầy giận dữ

- Thu hết những lời em vừa nói lại, cầm tờ giấy chết tiệt này về cho tôi!

Hàn Dĩ Xuyên không hề lung lay, nhìn Từ Lâm nổi điên như vậy, cô cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, nắm chặt hai tay lại thành quyền.

Bùm bụp

Hai đầu gối của cô lần lượt chạm xuống xuống sàn, hai tay cô vẫn nắm chặt, giọng nghẹn ngào, run rẩy nói

- Lâm, em xin anh, hãy để em đi!

Từ Lâm không ngờ cô sẽ quỳ gối cầu xin hắn, cầu xin hắn ly hôn, cầu xin hắn buông tay, cầu xin hắn để cô đi. Lòng ngực bị xé toạc đến đau đớn, tim đang không ngừng rỉ máu, hắn chưa từng thấy việc hít thở lại khó khăn đến như vậy, đây là lần thứ hai Hàn Dĩ Xuyên quỳ gối cầu xin hắn, lần đầu tiên là sự bắt đầu, lần thứ hai lại là sự kết thúc, chẳng lẽ đoạn tình cảm giữ cô và hắn lại chỉ mang lại cho cô sự đau đớn cùng nhục nhã?

Hắn thật sự vô dụng đến vậy sao? Thật sự không đáng để cô ở lại?

Đưa bàn tay đang run bần bật cầm tờ đơn ly hôn lên, Từ Lâm nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang quỳ gối và rơi lệ.

Hắn không muốn nhìn thấy dáng vẻ tuyệt vọng này của cô, hắn sợ nước mắt của cô, hắn sợ cô đau đớn, hắn sợ tất cả!

Nếu hắn buông tay, cô thật sự hạnh phúc? Nếu hắn buông tay, cô có thể mỉm cười?

Nếu hắn buông tay, cô sẽ sống thật tốt?

Nếu hắn buông tay, cô sẽ trở lại như Hàn Dĩ Xuyên trước khi chưa từng gặp hắn?

Nếu vậy thì hắn sẽ buông tay.

Sẽ trả lại tự do cho cô!

Thật khó khăn để mở miệng, giọng Từ Lâm nặng như chì

- Em thật sự muốn đi đến vậy?

Hàn Dĩ Xuyên ngậm ngùi gật đầu

- Phải!

Từ Lâm gian nan gật đầu, cũng gian nan nói ra được vài chữ.

- Được! Tôi ký!

Một tay hắn cầm bút lên, tay kia để tờ giấy ly hôn xuống bàn, hắn do dự rất lâu, cuối cùng cũng đặt bút xuống và ký tên.

Như một dấu chấm kết thúc hạnh phúc ngắn ngủi trong cuộc đời hắn, kết thúc đoạn tình cảm đau thương này!

" Dĩ Xuyên, chúng ta kết thúc thật sao....? "

Khó khăn lắm hắn mới có thể đứng lên và đi tới bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên, ngồi xuống trước mặt cô, nhẹ nhàng đặt tay vào một bên má của cô, môi bạc dần dần tiến lại gần môi anh đang run rẩy, dịu dàng đặt xuống một nụ hôn, nụ hôn đầy máu và nước mắt, chỉ chạm nhẹ nhưng không hôn sâu.

Hãy xem như đây là nụ hôn tạm biệt của cô và hắn, nụ hôn chấm dứt tất cả!

Ngày hôm sau, Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu dọn dẹp đồ đạc; quần áo của cô và tiểu Hiên đã được xếp hết vào trong vali, đồ chơi và nôi của bé con được để sang một túi riêng; Hàn Dĩ Xuyên đang ngồi trước bàn trang điểm để dọn dẹp tư trang cuối cùng.

Cô lấy từ trong ngăn kéo ra một cuốn sổ kẹp rất nhiều tờ giấy nhớ, cầm từng tờ lên xem, đều là những lời nhắn mà trước đây Từ Lâm đã để lại cho cô vào buổi sáng, cô kìm nén không rơi lệ, cô cắt nó vào trong một chiếc hộp lớn rồi đến một chiếc hộp nhỏ đựng vòng tay da, cô cũng cắt vào trong, một quyển album nhỏ để hình chụp của cô và Từ Lâm, chiếc hộp khác để sợi dây chuyền và chiếc nhẫn kim cương, cô đều cắt tất cả vào trong một chiếc hộp lớn, sau đó đậy nắp lại và cất vào vali.

Sắp xếp xong mọi thứ, cô sang đỡ tiểu Hiên vài câu rồi đi ra khỏi phòng.

.....

Phòng của Từ Lâm không khoá cửa, chỉ che lại một chút, Hàn Dĩ Xuyên đẩy cửa đi vào thì nhìn thấy hắn đang ngồi trên giường, quay lưng về phía cô, dáng vẻ hình như rất suy sụp.

Là cô nhìn lầm sao? Làm sao hắn có thể suy sụp chứ? Cô và tiểu Hiên rời đi thì hắn phải đánh trống ăn mừng mới phải.

Đứng cách giường vài bước, Hàn Dĩ Xuyên nhìn xung quanh căn phòng quen thuộc này, đây là nơi đã chứa đựng bao nhiêu kỷ niệm đẹp giữ cô và Từ Lâm, cũng là nơi chứa đầy đau thương và oán hận giữ hai người, là nơi bắt đầu tình yêu ngây ngô của cô dành cho hắn, cũng là nơi đã chôn vùi nó; ảnh cưới của hai người vẫn còn treo trên đầu giường và những bức ảnh khác vẫn đặt khắp nơi....

Cô đứng im lặng hồi lâu mới nhẹ nhàng cất giọng

- Lâm, anh còn nhớ trước đây đã từng nói sẽ khiến em yêu anh, yêu đến ngu ngốc không? Anh thắng rồi, em đã thua và phải mang theo vết sẹo này cả đời. Dù biết rất khó nhưng em vẫn sẽ cố gắng, sẽ tập quên anh dần dần, tập cách sống không còn anh. Anh đã từng hỏi em có hối hận vì đã yêu anh không? Trước đây em đã nói là không hối hận. Nhưng... Lâm, bây giờ em hối hận rồi! Hối hận vì đã yêu anh hèn mọn, ngốc nghếch như vậy. Nếu có thể chọn lại lần nữa, em ước gì chúng ta không gặp nhau, em ước gì mình đừng yêu anh. Em mệt lắm rồi, không thể tiếp tục nữa. Thế giới anh cho em chỉ là một bầu trời tối đen, em muốn đi tìm ánh sáng riêng cho mình. Chúc anh hạnh phúc, tạm biệt!

Lau sạch nước mắt trên gò má, trước khi xoay người cô nói thêm một câu

- Còn về vấn đề phân chia tài sản, anh không cần phải cho em bất cứ thứ gì cả. Anh đã cho mẹ con em đủ ăn đủ mặc rồi, em sẽ không mang theo một xu nào của anh cả. Tạm biệt anh, người em từng rất yêu!

Cô cắn chặt môi, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, cô dứt khoát xoay người rồi đi ra khỏi phòng.

Từ Lâm này giờ vẫn duy trì một tư thế ngồi, hai bên cùi chỏ chống hai bên đùi, gục đầu xuống để gương mặt chôn vào hai tay; từng câu từng chữ mà Hàn Dị Xuyên nói khi này như từng mũi dao nhọn đâm thẳng vào tim hân, cô hối hận vì đã yêu hân, những gì hân cho cô chỉ là một con ác mộng dài!

Hân chưa từng thấy bản thân thất bại cùng thảm hại như vậy!

Những ngày tháng tiếp theo, hân phải sống tiếp thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Tạm biệt anh

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 68: Tạm biệt anh.

Người làm và thím Vương đã giúp Hàn Dị Xuyên chuyển hành lý xuống nhà và ra đến tận cổng, taxi cũng đã đợi sẵn rồi. Hàn Dị Xuyên bế tiểu Hiên trên tay và tạm biệt mọi người

- Thím Vương, Lan Lan, Phi Thúy,... Cảm ơn tất cả mọi người trong thời gian qua đã chăm sóc mẹ con con, con và tiểu Hiên sẽ không bao giờ quên mọi người, mọi người hãy bảo trọng, chúng con phải đi rồi!

Thím Vương vừa lau nước mắt vừa sửa sang lại khăn cho tiểu Hiên, nghẹn ngào nói

- Dị Xuyên, tiểu Hiên, hai đứa phải giữ gìn sức khỏe đấy. Không có thím Vương thì con cũng phải biết tự chăm sóc bản thân biết chưa, chăm sóc tiểu Hiên thật tốt nữa.....

Hàn Dị Xuyên cũng bắt đầu rơi nước mắt nhìn tất cả mọi người.

Những người làm đứng bên cạnh cũng đã sớm oà khóc

- Dị Xuyên, chúng tôi sẽ rất nhớ cô và tiểu Hiên.

Tiểu Hiên nằm trong vòng tay của mẹ rất ngoan ngoãn, không quấy khóc, cái miệng nhỏ cứ nhóp nhép nhìn mẹ và những người xung quanh.

Hàn Dị Xuyên nhìn kỹ gương mặt của từng người rồi nghẹn ngào cúi đầu tạm biệt lần nữa, xoay người định đi vào trong xe thì chợt một giọng nữ chưa chút vang lên phía sau

- Hàn Dị Xuyên!

Hàn Dị Xuyên theo phản xạ mà xoay người lại nhìn.

Là Y Bình!

Cô nhú mày kính ngac.

Cô ta đến đây làm gì? Đúng rồi! Không phải đến tìm Từ Lâm sao? Cô đi rồi thì cô ta sẽ trở thành nữ chủ nhân mới của Đài Song Khê!

Y Bình đi tới gần Hàn Dị Xuyên thì ngay lập tức bị mấy cô người làm tới chặn trước mặt, họ không vui mà quát

- Hồ ly tinh, cô còn đến đây làm gì? Nhìn thấy cô là chúng tôi thấy buồn nôn tận cổ rồi!

Y Bình liếc nhìn mấy cô người làm, hừ nhẹ một tiếng rồi nói

- Tôi không nói với các người, mau tránh ra!

Hàn Dĩ Xuyên nhẹ nhàng chuyển tiểu Hiên cho thím Vương rồi gọi đám người làm tránh đi, cô đi tới trước mặt Y Bình, thần nhiên hỏi

- Cô muốn nói chuyện với tôi?

Y Bình khoanh tay trước ngực, tỏ vẻ cao ngạo nói

- Cuối cùng cũng đi, kẻ thua cuộc!

Hàn Dĩ Xuyên chẳng bận tâm đến những lời châm chọc của cô ta, lần nữa hỏi

- Cô có chuyện gì thì nói nhanh đi!

Y Bình nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, thăm đánh giá, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác đề phòng.

- Tôi biết trong lòng của Lâm, cô có vị trí khá đặc biệt đấy! Mỗi lần ở bên cạnh tôi anh ấy đều gọi tên cô. Như vậy thì sao chứ? Không phải bây giờ cô và anh ấy đã kết thúc rồi sao? Vị trí đó nên thuộc về tôi!

Hàn Dĩ Xuyên bị những lời nói của Y Bình làm cho kinh động một phen.

Cô có vị trí đặc biệt trong lòng Từ Lâm, hẳn luôn gọi tên cô!

Đó là sự thật....

Cô đột nhiên nở nụ cười tự giễu, có phải cô vẫn còn hy vọng sẽ có thể bắt đầu lại với hắn!

Cô còn ngây thơ, ngu ngốc vậy sao?

Dù những gì Y Bình nói là thật thì sao chứ? Mọi thứ đã không thể cứu vãn được nữa rồi!

Lau sạch nước mắt, cô bình thản hỏi Y Bình

- Cô nói với tôi những chuyện này để làm gì?

Y Bình lườm cô một cái rồi trả lời

- Tôi đang nhắc nhở cô, đối với Lâm bây giờ cô đã là quá khứ rồi, tôi mới là hiện tại của anh ấy! Cô nên quên anh ấy thì hơn.

Y Bình nói đúng!

Cô đã là quá khứ của Từ Lâm rồi!

Có lẽ hắn sẽ sớm quên cô thôi!

Một ngày nào đó trong tương lai, khi hai người cùng lướt qua nhau, có lẽ hắn sẽ không nhớ nổi gương mặt cô, sẽ không nhớ một cô gái ngốc nghếch đã từng yêu hắn sâu đậm đến như vậy, sẽ không nhớ cái tên Hàn Dĩ Xuyên này nữa, sẽ không nhớ "Dĩ Xuyên" mà hắn vẫn luôn gọi nữa. Nhưng cô vẫn sẽ nhớ, dù là bong bóng hay gương mặt của hắn, cô đã sớm khắc sâu trong tim rồi, cái tên Từ Lâm cô đã in vào trong máu thịt, đến tận xương tủy!

Hàn Dĩ Xuyên nhẹ nhàng xoay người và đi tới chỗ thím Vương, đón lấy tiểu Hiên rồi cúi đầu tạm biệt mọi người lần nữa rồi bước lên xe.

Y Bình há hốc mồm nhìn theo, cô ta tức đến giẫm chân.

Chiếc taxi vừa lăn bánh, thím Vương và tất cả người làm đều khóc nức nở nhìn theo.

Không ai biết rằng, phía trên cửa sổ-phòng ngủ của đôi vợ chồng trước đây, Từ Lâm đã nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của Hàn Dĩ Xuyên từ từ đi mất, tim hắn nát vụn, một giọt nước mắt lăn dài xuống gò má góc cạnh của hắn, lần đầu tiên hắn cảm nhận được nước mắt mặn và chất như thế nào.....

Người phụ nữ hắn đã yêu rất nhiều đã thực sự rời xa hắn, tình yêu duy nhất hắn có được, nay đã chấm hết!

Trên chiếc taxi đang dần đi xa khỏi Đài Song Khê, tiểu Hiên cứ oà khóc lên, không chịu nằm yên.

- Oa, oa, oa!

Hàn Dĩ Xuyên vừa khóc vừa dỗ con

- Tiểu Hiên ngoan, đừng khóc, chúng ta phải đi rồi, ngoan nào, đừng khóc....

Cô dỗ mãi bé con mới chịu nín, vừa nãy khi chưa lên xe, bé ngoan như vậy nhưng không hiểu tại sao xe vừa đi khỏi thì bé lại oà khóc.

Hàn Dĩ Xuyên ôm con trong tay, nhìn lên kính chiếu hậu, xe đã cách Đài Song Khê khá xa.

" Hàn Dĩ Xuyên, tên rất hay! Em đừng quên vẫn nợ tôi một bữa tiệc "máu" đấy! "

" Tặng em đấy! Coi như quà gặp mặt "

" Quà của tôi, đã tặng thì không nhận lại! "

" Tôi có thể cho em bất cứ thứ gì, ngoại trừ việc phản bội tôi "

" Đừng sợ, tôi ở đây! "

" Còn đau không? Chân của em, còn đau không? "

" Em yêu tôi không? "

" Sẽ không hối hận khi yêu tôi? "

" Dĩ Xuyên của tôi, mừng em tốt nghiệp! "

" Ngoan ngoãn ở nhà đợi tôi trở về! "

" Nhớ tôi không "

.....

Từng dòng ký ức về Từ Lâm, từng câu nói của hắn cứ ù về trong đầu cô, từ khi gặp hắn đến khi lúc yêu hắn.

Cuộc đời cô tưởng chừng sẽ trôi qua thật bình lặng nhưng định mệnh lại để cô gặp hắn để rồi khờ dại mà yêu hắn, yêu hắn, cô nhận lại bao nhiêu đau đớn cùng nhục nhã, tuyệt vọng, cô ra đi, thương tích đã đầy mình.....

Tạm biệt....

Đài Song Khê, nơi cô đã có một tình yêu đầu đời, đáng nhớ và đáng hận.

Tạm biệt....

Từ Lâm, người cô đã yêu bằng cả trái tim, đã cho đi tất cả những gì thuộc về cô, vừa yêu nhưng cũng vừa hận.

Tạm biệt....

Tất cả hạnh phúc cùng đau thương....

Trong phòng bao, ánh đèn mờ mờ ảo ảo cứ rọi chiếu vào gương mặt vô cảm của Từ Lâm; hắn đã uống rất nhiều rượu, tất cả chai rỗng được ném đầy dưới sàn, hắn vẫn tiếp tục uống như uống nước lọc.

Choang

Uống hết hắn lại đập cốc, ném chai, đầu khò gằm lên

- Tại sao? Tại sao em lại muốn rời khỏi tôi đến vậy?

Hắn lại cầm một chai rượu khác lên uống, máu từ bàn tay hắn chảy xuống nhưng cũng chẳng khiến hắn bận tâm.

Choang

Thêm một chai rượu bị vỡ tan tành, hắn lại gằm lên

- Hàn Dĩ Xuyên, tôi hận em!

Phải!

Hắn hận cô, hận cô vì đã phản bội hắn!

Hận cô vì đã lựa chọn rời khỏi hắn!

Cả đời này, hắn hận cô....

Trước mặt hắn, trong đầu hắn hiện giờ là bóng dáng nhỏ bé của một cô gái đang nhìn hắn mỉm cười, cô gái mặc một bộ váy cưới trắng tinh, đẹp như thiên sứ và đông đặc trả lời chủ hôn" con nguyện ý "; đó là cô dâu của hắn, nhưng bây giờ đã rời xa hắn mãi mãi....

Cửa phòng đột nhiên được đẩy ra, Y Bình lo lắng chạy tới bên cạnh Từ Lâm và gọi

- Lâm, anh không sao chứ? Sao lại uống nhiều như vậy?

Từ Lâm đẩy mạnh cô ta ra, liếc nhìn cô ta bằng ánh mắt vô cùng lạnh khốc

- Cút! Tại sao cô dám đẩy ngã cô ấy? Tại sao cô dám sai khiến cô ấy? Cô tưởng cô là ai..?

- Aa! Lâm... đừng mà....

Hắn không còn ý thức được hành động của mình nữa rồi, vừa nói hắn vừa túm lấy tóc Y Bình và đập đầu cô ta xuống góc bàn thủy tinh khiến cô ta đau đớn vùng vẫy, máu tươi chảy dòng dòng xuống sàn, cô ta chỉ kịp rên lên một tiếng đau đớn dài rồi tắt thở.

Y Bình chết, Từ Lâm chỉ thản nhiên ném xác cô ta xuống sàn rồi loảng choảng đứng lên, đi ra khỏi phòng bao.

Hắn vừa đi vừa lẩm bầm

- Dì Xuyên, Dì Xuyên, em ở đâu....?

Đi được vài bước, hắn lại chống tay lên tường.

Trước mặt có mấy người đàn ông đang vội vã chạy tới

- Lâm, cậu không sao chứ?

Doãn Thiên Duật bước tới đỡ Từ Lâm thì bị hắn đẩy ra.

- Cút, tớ phải tìm Dì Xuyên, tớ muốn tìm Dì Xuyên....

Tô Vận nhìn thấy máu dính đầy trên người Từ Lâm thì liền chạy vào phòng bao xem thử, lúc anh ta quay lại thì vuốt vuốt trán, nói với Cố Dược Thần

- Thằng nhóc này điên rồi, Dược Thần, cậu xử lý phía cảnh sát, bên này tớ sẽ nhanh chóng thu xếp!

Cố Dược Thần thờ dài gật đầu, anh ta cũng rất đau cho người bạn này của mình, vừa mới giải quyết xong thủ tục ly hôn, bây giờ lại đến cả án mạng, chắc anh ta sẽ phải đau đầu một thời gian.

Doãn Thiên Duật nhìn bộ dạng nửa sống nửa chết của Từ Lâm thì không thể nhịn nữa mà quát lớn

- Cậu mau tỉnh lại đi! Nếu thật sự trân trọng cô ấy thì tại sao cậu không trân trọng từ trước, bây giờ cô ấy đi rồi, cậu bày bộ mặt này cho ai xem hả?

Từ Lâm không quan tâm ai đang chửi mắng hay khuyên bảo mình, hắn vẫn cố gắng bước đi và lẩm bầm

- Tránh ra hết! Dì Xuyên của tớ, tớ phải tìm Dì Xuyên của tớ....

Mẫn Quan lo lắng nhìn hắn rồi quay sang nói với Triết Liệt

- Bây giờ tinh thần của cậu ta không được tốt, trước mắt cần nghỉ ngơi đã, Triết Liệt, cậu đưa cậu ta về trước đi!

Triết Liệt gật đầu một cái rồi cùng Doãn Thiên Duật dìu Từ Lâm đi ra.

Những người còn lại, ai cũng được một phen nhức đầu.

Cố Dược Thần nhìn Mẫn Quan rồi thờ dài nói

- Bà nội nghe tin Lâm ly hôn nên đã ngắt xù rồi, mai cậu phải sang Anh một chuyến thôi!

Từ Lâm không biết đã ngủ mấy ngày liền, lúc hắn tỉnh lại thì đang là nửa đêm, không biết là mơ hay thực mà hắn nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đang ngồi bên cạnh giường, cô đau đớn rơi lệ và gọi

- Lâm, em đau lắm....

Từ Lâm nặng nề đưa tay ra phía trước, muốn lau nước mắt cho cô và khàn giọng gọi

- Dĩ Xuyên, không sao, anh ở đây.....

Nhưng hắn vừa chạm tới thì Hàn Dĩ Xuyên đã biến mất.

Hắn sợ hãi, cuống cuồng gọi tên cô trong mê man.

.....

Từ Lâm đã mấy ngày không đến công ty, chỉ im lặng đi lại trong nhà, hắn đi sang phòng của Hàn Dĩ Xuyên trước đây, vừa mở cửa ra thì đã thấy Hàn Dĩ Xuyên đang ngồi trên giường, mỉm cười vẫy tay với hắn

- Lâm, anh về rồi?

Nhưng hắn nhìn lại lần nữa thì chẳng thấy Hàn Dĩ Xuyên đâu nữa cả.

Từ Lâm lại bước xuống phòng bếp, hắn nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đang ngồi trước bàn ăn, cắt bỏ lòng trắng của trứng, rồi lại cúi đầu ăn cháo, cô ngẩng đầu lên nhìn hắn và cười rất tươi. Cô lại lần nữa biến mất....

Đến phòng khách, hắn nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đang cầm tập trung vẽ một bộ váy dạ hội, vừa thấy hắn đi tới, cô liền ngẩng đầu lên, vừa giờ tác phẩm của mình ra vừa tươi cười

- Lâm, anh xem thiết kế của em có phải rất tuyệt không?

Hắn cũng muốn cười với cô nhưng cô lại đi mất rồi....

Dưới tán hoa tử đằng, Hàn Dĩ Xuyên đang ngồi đó ngắm nghía từng cánh hoa, thỉnh thoảng lại cười hoặc nôi câu. Từ Lâm đứng cách đó vài bước chân, hắn bước lên từng bước để có thể ôm cô gài nhỏ vào ngực, nhưng chẳng thấy cô đâu nữa rồi.....

Không biết Hàn Dĩ Xuyên đã rời khỏi Đài Song Khê bao lâu rồi, hôm nay Từ Lâm mới dần tỉnh táo, hắn mở cửa đi vào phòng ngủ trước đây của cô, đến trước bàn trang điểm, chiếc nhẫn cưới cô để lại giờ vẫn còn ở đó, hắn cầm nó lên, lura hận trong lòng vẫn không giảm, tức giận tháo cả chiếc nhẫn trên ngón tay của mình xuống, ném cả hai qua cửa sổ và rống lên

- Đến phút cuối em vẫn phản bội tôi!

.....

Xuân, hạ, thu, đông, không biết đã lặp lại và trôi qua bao nhiêu lần.

Cái tên Hàn Dĩ Xuyên dù đã lâu thế này rồi nhưng nó vẫn khắc sâu trong tim Từ Lâm, gương mặt và hình dáng của cô, cả nụ cười và giọng nói, hắn vẫn chưa bao giờ quên dù chỉ một giây và cũng chưa từng hết hận cô. Thế nhưng, đó là cái tên mà hắn chỉ cất giấu trong lòng. Ba chữ "Hàn Dĩ Xuyên" đã trở thành điều cấm kỵ trong tổ chức BAMs và toàn bộ Đại Từ. Dù đã trở thành tổ chức lớn mạnh, không ngừng mở rộng lãnh thổ; dù đã trở thành tập đoàn xuyên quốc gia lớn, bá chủ của giới kinh doanh nhưng dù là BAMs hay Đại Từ thì ai trong đó cũng đều khiếp sợ ba chữ "Hàn Dĩ Xuyên". Chẳng ai dám nhắc đến ba chữ đó trước mặt Từ Lâm cả nếu còn muốn sống, ngay cả những người bạn thân của hắn cũng không ngoại lệ.

Vuốt ve chiếc vòng tay bằng da đang đeo trên cổ tay mình, Từ Lâm lại nhìn vào vết sẹo trên mu bàn tay, thấp giọng hỏi

- Dĩ Xuyên, em có hạnh phúc không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Tại sao ba chưa đến đón con?

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 69: Tại sao ba chưa đến đón con?

Sáu năm sau.....

Sân bay quốc tế Hồng Kiều, Thượng Hải

Bây giờ đã là thời gian hạ cánh của nhiều chuyến bay, tất cả hành khách đều đã đi ra đến cửa chờ, những người chờ đợi người thân của họ ra đã xếp hàng chật nít, miễn nhìn thấy người ra là gọi rất lớn.

Tổng giám đốc của Đại Từ vừa xuất hiện tại cửa đợi cứ như một nam thần quốc dân xuất hiện, rất nhiều cô gái với thân hình nóng bỏng chạy đến dàn thành hai hàng dọc lối đi của vị tổng giám đốc hồ mưa gọi gió này, nhưng tất cả bọn họ đều biết thừa là hắn ta sẽ không bao giờ để ý đến mình vì sở thích của hắn là vui đùa với nữ sinh.

Từ Lâm đi trước một vài người áo đen, họ đều là vệ sĩ của hắn. Bên cạnh hắn là thuộc hạ tuyệt đối trung thành nhất của hắn, Triết Liệt.

Từ Lâm vẫn như vậy, một màu đen huyền bí là gam màu thời trang chủ yếu của hắn. Khuôn mặt lạnh như một khối băng ngàn năm, một tay hắn đút trong túi quần, tay kia buông lỏng tự nhiên.

Trong số những cô gái đang đứng hô to gọi

" Từ thiếu! Em yêu anh! "

" Từ thiếu! Anh không nhớ bọn em sao? "

"....."

Trong đó, hình ảnh những cô nữ sinh với những chiếc váy trắng như một cây kim nhọn đâm vào tim hắn.

Hắn lại nhớ đến cô. Người con gái đã từng yêu hắn rất nhiều, cô ngốc nghếch chỉ cần có thể yêu hắn dù cho có phải đau khổ thì cô vẫn luôn vui vẻ.

Nhưng, hắn cũng không bao giờ quên ngày mà cô khóc đến sưng cả mắt và quỳ gối dưới chân hắn nói " Lâm! Em xin anh, hãy để em đi! "

Triết Liệt nhận thấy hắn đã bắt đầu hồi tưởng lại quá khứ nên đã bước tới bên cạnh hắn nói nhỏ

- Từ tiên sinh! Chúng ta sắp muộn rồi.

Từ Lâm thu hết những suy nghĩ đó vào, hắn bước thẳng ra phía cửa sân bay.

Đám vệ sĩ cũng đi theo sau.

Bất ngờ, hai chân Từ Lâm khựng lại khi hắn nhìn thấy một con búp bê nhỏ rơi trên sàn, chỉ cách mũi chân hắn vài mili.

Không hiểu tại sao, Từ Lâm lại quyết định cúi xuống và nhặt con búp bê lên.

Hành động này của hắn khiến cho tất cả mọi người ở sân bay kể cả đám vệ sĩ đều hết sức kinh ngạc.

Từ Lâm vừa đứng lên và cầm theo một con búp bê thì chợt một giọng trẻ con non nớt, nhí nhảnh vang lên

- Chú gì ơi! Có thể trả búp bê cho cháu được không ạ!

Từ Lâm quay mặt lại. Triết Liệt cũng ngạc nhiên nhìn theo

Một bé gái tầm năm sáu tuổi đang đứng nhìn Từ Lâm, bé mặc trên người một đồng quần áo rất dày, trên đầu bé còn đội một cái mũ len màu hồng rất xinh.

Hai mắt to tròn đáng yêu của bé liên tục chớp chớp, môi bé rất nhỏ và xin xắn, màu hồng rất tự nhiên, làn da trắng hồng mịn màng, chiếc mũi rất nhỏ chỉ bằng đầu ngón tay của người trưởng thành

Tay đang cầm con búp bê của Từ Lâm chợt rung lên, đáy lòng hắn chợt nghẹn ngào, hắn không hiểu tại sao lúc này hắn lại có cảm giác muốn khóc.

Bé gái từng bước bước tới, đôi chân nhỏ bé bước từng bước nhỏ trông rất ngộ nghĩnh

Khi vừa đối mặt với Từ Lâm, bé rất thích thú nhưng cũng ngay sau đó, bé có chút sợ hãi, lùi về sau vài bước, môi vẫn khẽ hé mở

- Chú trả búp bê cho cháu được không ạ?

Từ Lâm đứng ngăn người rất lâu mới đưa búp bê cho cô bé.

Hắn cũng ngồi xuống trước mặt cô bé, tươi cười nhìn bé

- Của cháu đây!

Bé cầm lấy búp bê của mình, bàn tay bé rất nhỏ, những ngón tay ngắn ngủn như những chiếc búp vừa hé nở, cô bé cũng cười với Từ Lâm

Hai người nhìn nhau cười rất lâu, Từ Lâm vừa véo nhẹ vào mặt bé vừa hỏi

- Cháu tên gì?

Cô bé tuy có chút sợ hãi nhưng vẫn rất lễ phép trả lời

- Mẹ gọi cháu là tiểu Hiên, tên của cháu là Hàn Nhược Hiên ạ!

Đầu của Từ Lâm như bị búa bổ mạnh.

Tiểu Hiên?

Hai tay hắn nắm chặt vì run.

Sáu năm trước, người phụ nữ của hắn đã ôm đứa con nhỏ của họ đi.

Hắn chưa từng nhìn mặt con, cũng chưa từng bế nó dù chỉ một lần.

Hắn chỉ nghe qua vài lần cô dỗ con " Tiểu Hiên ngoan, đừng khóc, mẹ ở đây... "

Cô bé đứng trước mặt hắn hiện giờ cũng được gọi là tiểu Hiên.

Nhưng lại không phải đứa trẻ năm đó!

Tiểu Hiên đặt đôi bàn tay nhỏ của mình lên bàn tay đang run của Từ Lâm

- Chú đừng sợ! Mẹ thường nói với cháu " Tiểu Hiên! Đừng sợ, thiên thần nhỏ của mẹ, mẹ ở đây! "Bây giờ tiểu Hiên sẽ nói với chú " Chú đừng sợ! Tiểu Hiên ở đây! "

Từ Lâm xúc động nhìn cô bé, hắn không thể nói nên lời nữa. Hắn hình như đã gần rơi nước mắt. Hắn vẫn nhớ trước đây đã từng nói với người phụ nữ mà mình yêu nhất một câu tương tự " Đừng sợ, tôi ở đây ".

- Chú có thể ôm cháu một lát không?

Tiểu Hiên sợ hãi cúi gằm mặt. Từ Lâm có chút đau lòng nhẹ giọng nói

- Chỉ một lát thôi!

Tiểu Hiên lại khẽ gật đầu

Từ Lâm nhẹ nhàng ôm bé vào lòng, trân trọng nâng niu như một báu vật.

Tiểu Hiên cũng đặt hai tay nhỏ của mình lên lưng của Từ Lâm, cô bé vỗ nhẹ

- Có phải chú buồn lắm đúng không ạ? Hay là mỗi lần chú buồn thì chú hãy đến chơi với tiểu Hiên nhé!

Từ Lâm từ từ buông lỏng tay ra, hắn đặt hai tay lên hai vai tiểu Hiên

- Chú sẽ đến!

Tiểu Hiên cười thích thú như một tiểu công chúa.

Từ Lâm lấy ra một tấm danh thiếp và đưa cho bé. Hắn chỉ vào dãy số trên đó

- Mỗi khi cháu buồn cứ gọi vào đây! Chú sẽ ngay lập tức đến gặp cháu!

Tiểu Hiên vui mừng vỗ tay, cô bé cầm tấm danh thiếp trên tay rồi cẩn thận nhét vào túi áo. Cô bé nhón gót chân lên một khoảng, hôn chụt lên má Từ Lâm

- Hẹn gặp lại chú!

Cô bé nói xong thì đưa tay lên vẫy chào.

Từ Lâm cũng vẫy tay chào bé, hần cười với cô bé rất lâu

Vừa đi được một đoạn, tiểu Hiên lại quay lại, cô bé thè lưỡi, cười tủm tỉm và hỏi

- Cháu vẫn chưa biết tên chú ạ!

Từ Lâm bật cười trước vẻ ngộ nghĩnh của bé, hần bước lại gần tiểu Hiên lần nữa, cười và véo má bé

- Chú tên là Từ Lâm!

Tiểu Hiên đọc thầm cái tên này trong miệng vài lần để ghi nhớ. Xong, bé lại cười và vẫy tay lần nữa.

Từ Lâm nhìn theo bóng đánh nhỏ bé của tiểu Hiên đang đi xa.

Hần cũng bắt đầu đi tiếp hướng đi vừa nãy của hần.

Triết Liệt trầm mặc từ nãy giờ, dĩ nhiên là cậu ta hiểu rất rõ tại sao Từ Lâm lại như vậy.

Những tên vệ sĩ phía sau dù tò mò cũng không dám nhiều lời.

Còn những người khác ở sân bay thì sắp không thể tin tưởng vào mắt mình nữa. Đã dụi mắt đến mức hai con mắt sắp rơi ra ngoài rồi.

Tổng giám đốc của Đại Từ nổi tiếng là kẻ máu lạnh, không khác gì cầm thú đây sao?

Từ Lâm vừa bước vài bước thì từ phía sau hần vang lên một giọng nói

- Tiểu Hiên! Con đi đâu vậy?

- Mẹ! Con muốn về tranh!

- Được rồi! Tiểu công chúa của mẹ, chúng ta đi về tranh thôi!

Từ Lâm đứng hình một lúc

Giọng nói đó rất quen, thật sự rất quen, giọng nói đã khắc sâu trong tâm trí hần suốt sáu năm sau, giọng nói mà hần đã luôn nghe thấy trong từng giấc ngủ.

Khi hần quyết định quay đầu lại nhìn thì đã muộn.

Họ đi mất rồi!

Từ Lâm lắc đầu cho những suy nghĩ vô lí đó biến mất.

Từ sân bay đi ra đón taxi. Hàn Dĩ Xuyên vừa kéo vali vừa dắt tay tiểu Hiên.

Reng reng reng

Điện thoại cô vang lên, cô đứng lại một lúc, bỏ tay ra khỏi vali và lấy điện thoại ra

- Alo! Phạm Diệc, vâng! Em và tiểu Hiên vừa mới đến Thượng Hải ạ!

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm thấp ôn nhu của một người đàn ông

- Thủ tục chuyển viện của tiểu Hiên anh đã sắp xếp hết cả rồi! Em đưa con bé vào bệnh viện trước đi! Tối nay anh sẽ ghé qua!

Hàn Dĩ Xuyên vừa kẹp điện thoại ở giữa vai và tai, vừa kéo vali và dắt tay tiểu Hiên đến gần cửa taxi

- Nếu anh bận thì cũng không cần đến ngay cũng được ạ! Anh cứ giải quyết công việc ở công ty trước đi. Em và tiểu Hiên bây giờ đã có thể tự lo được mà.

Đầu dây bên kia trả lời bằng giọng hơi bất mãn

- Em vô tâm thật đấy, Dĩ Xuyên! Vậy anh đến chơi với tiểu Hiên thôi, không thèm thăm em nữa!

Hàn Dĩ Xuyên vừa dắt tiểu Hiên vào trong xe, vali thì được tài xế giúp bỏ vào cốp xe, cô vừa cầm điện thoại vừa cười nói

- Anh nhỏ mọn thật đấy!

Cô ngồi vào trong xe, bên cạnh tiểu Hiên.

- Thôi vua nhỏ nhen, em phải cúp máy đây!

Giọng nam kia vang lên đầy sùng nịch

- Tạm biệt!

Hàn Dĩ Xuyên nhón miệng cười

- Bye!

Người đó lại hạ thấp giọng và nói

- Dĩ Xuyên! Anh yêu em!

Nụ cười trên môi của Hàn Dĩ Xuyên chợt đông cứng, cô nói ngắn gọn

- Gặp lại anh sau!

Rồi nhanh chóng cúp máy, không hiểu tại sao đã hơn sáu năm rồi. Sáu năm, nhưng cô vì sao vẫn chưa thể quên được người đàn ông máu lạnh kia. Mỗi khi Phạm Diệc nói yêu cô, cô luôn cảm thấy có lỗi với Từ Lâm. Tại sao cô phải như thế? Cô đâu có làm gì sai! người sai là hần cơ mà.

Tiểu Hiên ngồi bên cạnh buồn bã nghịch mấy ngón tay nhỏ, cô bé cúi đầu như đang suy nghĩ gì đó.

Hàn Dĩ Xuyên cười trêu mếu nhìn bé, cô nhẹ nâng đầu bé lên

- Tiểu Hiên! Con sao vậy?

Tiểu Hiên mở cái miệng chúm chím của mình mà hỏi

- Tại sao ba chưa đến đón tiểu Hiên?

Đáy lòng Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu dâng lên niềm chua xót, cô nghẹn ngào đến sắp rơi lệ

- Tiểu Hiên ngoan, không phải mẹ đã nói với con rồi sao? Ba đang ở một nơi rất xa, rất xa chúng ta. Ba đang thực hiện ước mơ của mình, ba sẽ đến đón tiểu Hiên sớm thôi. Ba sẽ mua thật nhiều búp bê cho tiểu Hiên, rồi tiểu Hiên sẽ được đi chơi đua quay với ba nữa nè!

Cô vừa ôm tiểu Hiên vừa nói mà nước mắt đã giàn giụa lăn ra, hai tay cô vỗ nhịp nhàng lên lưng của bé.

Đã sáu năm rồi, sáu năm qua, ngày nào cô cũng phải nói dối con, mỗi khi nó hỏi đến ba thì cô không thể không rơi nước mắt. Cô phải nói gì với nó đây khi sự thật chính là người ba mà nó vẫn luôn đợi đã từng muốn giết nó, đã từ bỏ nó từ khi nó mới chỉ là một mầm tể bào nhỏ trong bụng cô.

Cô phải làm gì đây?

Ôm tiểu Hiên trong lòng vỗ về, Hàn Dĩ Xuyên đưa mắt ngắm nhìn toàn cảnh Thượng Hải.

Thượng Hải, cô trở về rồi đây!

Thành phố đã bắt đầu một mối tình rất đẹp của cô và cũng là nơi đã chôn vùi trái tim cô!

Người đàn ông cô đã từng rất yêu....

Từ Lâm, sáu năm qua, hần vẫn khoé chứ?

.....

Từ sân bay về đến bệnh viện mất khoảng nửa tiếng đồng hồ

Sau khi hoàn tất hết các hồ sơ bệnh án và sắp xếp hết đồ đạc trong phòng của tiểu Hiên, Hàn Dĩ Xuyên chuẩn bị tắm cho con. Khi cô vừa định giúp nó cởi áo thì tiểu Hiên đã vội can lại và tự mình cởi ra

- Mẹ! Mẹ ra ngoài một lát đi ạ!

Hàn Dĩ Xuyên buồn cười nhìn con

Hôm nay còn bày đặt xấu hổ nữa!

Cô búng nhẹ lên trán nó rồi tươi cười đi ra phòng bệnh và đóng cửa lại.

Vì là phòng vip nên chỉ có một mình tiểu Hiên ở trong. Thấy mẹ đã ra ngoài, cô bé nhanh chóng lấy tấm danh thiếp trong túi áo ra và tìm một chiếc hộp đựng màu vẽ của nó rồi cất cẩn thận vào trong, sau đó nó nhét kỹ vào trong tủ

Xong xuôi, cô bé gọi lớn

- Mẹ ơi! Vào trong đi ạ!

Hàn Dĩ Xuyên bất ngờ khi nhìn thấy con gái vẫn trang phục chỉnh tề, cô lắc đầu liếc yêu

- Con được lắm đấy!

Tiểu Hiên cười khanh khách, cô bé bày ra khuôn mặt làm nũng đáng yêu

- Mẹ! Tiểu Hiên không cười được!

Hàn Dĩ Xuyên lắc đầu bước tới, cô ngồi xuống giúp con bỏ khăn choàng ra, áo khoác, mũ len...

Tiểu Hiên được mẹ tắm cho lại cười khanh khách trong bồn tắm, thích thú đùa nghịch xà phòng

- Hehehe! Mẹ, con là người tuyệt đấy!

- Được rồi! Người tuyết, người tuyết thì không được ở dơ, phải tắm sạch sẽ thôi!

- Mẹ!, tiểu Hiên hết màu vẽ rồi ạ!

- Được rồi, lát nữa mẹ sẽ mua cho tiểu Hiên!

-.....

Một ngày mệt nhọc lại trôi qua.

Tiểu Hiên sau khi nghe kể chuyện cổ tích đã ngủ rất say.

Hàn Dĩ Xuyên cũng được ngả lưng lên chiếc giường bên cạnh, cô nằm đó nhìn tiểu Hiên rất lâu. Sau đó cô ngồi dậy và lấy từ trong vali ra một chiếc hộp màu đỏ khá lớn

Cô ngồi dựa lưng vào đầu giường và từ từ mở chiếc hộp ra.

Trong đó toàn những vật kỷ niệm giữa cô và Từ Lâm. Quyển sổ đã cũ kẹp rất nhiều tờ giấy nhớ đã dính đầy vết bụi của thời gian, cô cảm từng tờ lên, nội dung trên đó sau nhiều năm vẫn còn rõ ràng

" Dậy thì nhớ ăn hết thức ăn trên bàn. Tôi có việc phải ra ngoài "

" Chân em còn đau nên mấy ngày tới không cần ra ngoài "

" Còn đau bụng thì uống thêm nước gừng thím Vương nấu "

Từng giọt nước mắt của cô đã thi nhau rơi xuống....

Từng giọt, từng giọt.....

Cô lại cầm quyển album cũ kỹ lên, mở ra toàn bộ là ảnh cưới của cô và Từ Lâm, cô đưa tay sờ lên mặt hấn trong ảnh

- Lâm! Sao anh bỏ em và con? Em và tiểu Hiên nhớ anh nhiều lắm, anh có biết không?

Cô nhìn xuống những tờ giấy khám thai định kỳ và thai chiếu của tiểu Hiên, trái tim cô như bị bóp nghẹt lại.

Từ Lâm chưa bao giờ xem qua chúng!

Cô cắn chặt môi để không bật khóc thành tiếng.

Từng dòng ký ức đau nhất của cô lại ù về

" Phá bỏ cái thai đó cho tôi "

" Bởi vì nó không phải con tôi, nghiệt chủng của ai thì còn chưa rõ, phá bỏ ngay lập tức "

" Muốn tôi nuôi con cho em thì nói gì chẳng được "

" Mang thai con của kẻ khác mà còn mặt dày kết hôn với tôi. Dĩ Xuyên, em có biết xấu hổ không? "

Nước mắt liên tục rơi xuống gò má, cô vừa đưa tay lau sạch vừa cố gắng để không bật khóc thành tiếng.

Tại sao đã nhiều năm như vậy rồi mà cô vẫn không quên được Từ Lâm?

Sáu năm, một khoảng thời gian không quá dài nhưng cũng đủ để quên đi một người.

Nhưng tại sao, cô vẫn còn chưa quên, tại sao cô vẫn còn yêu hắn?

Là yêu và hận!

Cô yêu hắn nhưng vẫn rất hận hắn!

Từ Lâm! Nếu như cô không gặp hắn. Không yêu hắn đến như vậy thì có lẽ cô sẽ không phải sống đau đớn như vậy.

Từ Lâm! Nếu năm đó, hắn tin cô dù chỉ một chút, thì có lẽ tiểu Hiền sẽ không phải nhớ ba như vậy.

Và Từ Lâm! Nếu hắn đã từng yêu cô....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Muốn chú làm ba của cháu

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 70: Muốn chú làm ba của cháu.

Chi nhánh công ty thời trang OY tại Thượng Hải.

Trong toà nhà cao tầng, tất cả nhân viên đang nhón nháo cả lên, người thì lo sắp xếp tài liệu, người thì lo trả lời điện thoại trên các bàn làm việc.

- Vâng, cô Hàn hiện giờ đang đến ạ!

- Alo, chúng tôi sẽ nhanh chóng giải quyết ạ. Cô Hàn nhất định sẽ đến tham dự ạ. Vâng, ngài cứ yên tâm!

-.....

Mọi người đang vội vã chạy đua với tốc độ của công việc thì nghe một cô trợ lý thông báo

- Cô Hàn đến rồi ạ!

Tất cả mọi người đều dừng công việc của mình lại và đứng nghiêm túc chào

- Cô Hàn, mừng cô đến Thượng Hải!

Đôi giày cao gót màu trắng gỗ xuống mặt sàn vang lên âm thanh vô cùng thanh thúy, một người phụ nữ rất trẻ và xinh đẹp bước những bước vô cùng vội vàng; cô diện một bộ đồ công sở vô cùng thời thượng và chuyên nghiệp, chân váy bút chì màu xanh và chiếc áo voan tay dài, mái tóc xoăn lượn sóng đến hơn nửa lưng màu nâu đỏ tím, gương mặt được trang điểm sơ qua nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp thanh thuần tự nhiên của một cô gái; người phụ nữ này không phải ai khác mà chính là Hàn Dĩ Xuyên - người sáng lập nên thương hiệu thời trang OY từ ba năm trước, trở thành huyền thoại trong giới thời trang chỉ trong vòng bốn năm.

Theo sau Hàn Dĩ Xuyên còn có ba người khác, một cô gái gốc Âu và một người đàn ông gốc Âu, một cô gái Trung Quốc, ba người họ cũng bước đi thật nhanh để có thể theo kịp Hàn Dĩ Xuyên, làm việc cùng cô ba năm nên họ đã sớm quen với tốc độ nói chuyện và tốc độ đi của cô rồi.

- Cô Hàn, lịch trình hôm nay của cô, ba tiếng nữa sẽ có một buổi triển lãm thời trang quốc tế tại Thượng Hải, thời gian còn lại thì không có gì khẩn cấp, ba giờ chiều nay, cô có một cuộc phỏng vấn của truyền thông Thượng Hải SMG.

Đó là báo cáo lịch trình từ trợ lý người Trung Quốc của Hàn Dĩ Xuyên.

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười gật đầu chào tất cả nhân viên, ra hiệu cho họ tiếp tục làm việc rồi đọc một sấp tài liệu trên tay, thời gian đã trôi qua cô có khả năng vừa đi nhanh vừa đọc mà không bị vấp ngã hay va vào ai, tốc độ đọc của cô cũng rất nhanh, sau đó chuyển tập tài liệu đó cho người đàn ông gốc Âu phía sau, phân phối công việc bằng tiếng Anh

- Tuần lễ thời trang lần này thầy đã kỳ vọng rất nhiều vào tổ của chúng ta, hãy làm thật tốt, đừng để xảy ra sơ sót gì! Đưa tài liệu thiết kế này cho phòng kỹ thuật để nhanh chóng triển khai!

Người đàn ông gốc Âu nhanh chóng nhận lấy tập tài liệu và gật đầu rồi đi thực hiện.

Hai người còn lại đã theo Hàn Dĩ Xuyên đến phòng làm việc được chuẩn bị từ trước, trợ lý của cô nhanh tay mở cửa rồi cả ba người cùng đi vào.

Hàn Dĩ Xuyên vừa đi tới bàn làm việc vừa lấy một tập tài liệu khác đưa cho người phụ nữ gốc Âu, nói một câu tiếng Pháp

- Ann, đây là bản kế hoạch của tuần lễ thời trang sắp tới, cô nộp các bài thuyết trình cho ban tổ chức và theo dõi tiến trình giúp tôi!

Người phụ nữ liền nhận nhiệm vụ rồi đi ra thực hiện.

Hàn Dĩ Xuyên mở chiếc tablet của mình ra và nghe trợ lý bên cạnh báo cáo quá trình chuẩn bị của tuần lễ thời trang.

- Cô Hàn, trong tuần lễ thời trang này OY được chọn bốn thiết kế, tất cả đều là nằm trong bộ thiết kế của cô, người mẫu của OY cũng vừa đến Thượng Hải sáng nay.

Hàn Dĩ Xuyên gật đầu một cái rồi nhẹ nhàng nói với trợ lý

- Được rồi, cô ra ngoài làm việc đi!

Trợ lý vừa đi ra, Hàn Dĩ Xuyên tiếp tục xem tất cả các báo cáo thống kê từng tháng trên bàn, móng tay sơn màu trắng đặt trên góc trang giấy cứ lật từng trang rất nhanh.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa nhịp nhàng vang lên, Hàn Dĩ Xuyên không ngẩng đầu lên mà chỉ nhẹ nhàng nói

- Mời vào!

Cửa phòng mở ra, một người phụ nữ trung niên với gương mặt được trang điểm tinh xảo, vui vẻ bước vào và nói với Hàn Dĩ Xuyên

- Thật là người phụ nữ yêu nghề! Em lo chị thật sao?

Hàn Dĩ Xuyên vừa ngẩng đầu lên đã cười tươi nói

- Chị Ninh, chị đến nhanh hơn em nghĩ đấy!

Ninh Diệp, từng là trưởng phòng thiết kế của Đại Từ sáu năm trước, cũng là bậc tiền bối đáng kính nhất của Hàn Dĩ Xuyên. Sáu năm trước khi nghe tin Hàn Dĩ Xuyên và Từ Lâm ly hôn, bà đã nộp đơn từ chức cho Đại Từ và đến New York tìm cô, cùng cô xây dựng sự nghiệp hôm nay. Ninh Diệp nhìn Hàn Dĩ Xuyên vẫn đang mải miết với công việc nên đành thờ dài ngồi xuống sofa

- Dĩ Xuyên, em vô tâm thật đấy, chị vừa nhận được thông báo em và tiểu Hiên đã trở về Thượng Hải nên mới vội đến thăm em, chị còn muốn đến thăm tiểu Hiên nữa. Vậy mà em vẫn chỉ biết công việc thôi!

Hàn Dĩ Xuyên ngừng tay một lát, bật cười nhìn Ninh Diệp

- Chị Ninh, em về Thượng Hải là để tham gia tuần lễ thời trang, cũng muốn nhân cơ hội này mà tìm kiếm người có thể ghép tụi cho tiểu Hiên, em không thể không vội được, chị hiểu mà.....

Nói xong, cô tiếp tục công việc dang dở trước mặt. Ninh Diệp suy tư nhìn cô một lúc rồi nói

- Em nói dối, sáu năm qua em làm việc không ngừng nghỉ là vì muốn mượn công việc để quên cậu ta, đến bây giờ em vẫn không dừng lại là vì em vẫn chưa thể quên!

Hàn Dĩ Xuyên không vui để tài liệu xuống, cô đồng dạng trả lời

- Em vì tiểu Hiền, em muốn chữa bệnh cho con bé!

Cô cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng rồi tiếp tục nói

- Em muốn tập trung xem hết các báo cáo này, chị có thể ra ngoài không? Còn nữa, sau này em không muốn nhắc đến anh ta nữa, coi như em nhờ chị!

Ninh Diệp thở dài rồi đứng lên

- Chị xin lỗi!

Sau đó xoay người và rời khỏi phòng làm việc.

Tiểu Hiền nằm trên giường một mình cảm thấy rất chán, bé con cứ xoay người qua lại rồi ngồi dậy, đứng lên, cũng không biết phải làm gì, chợt nhớ ra gì đó, hai mắt to tròn của bé sáng rực lên, liền nhón chân lên, lấy từ trong tủ ra hộp màu vẽ rồi lấy được một tờ danh thiếp, bé cười rạng rỡ rồi cất hộp màu vào tủ rồi cầm tờ danh thiếp đi ra khỏi phòng bệnh.

Tiểu Hiền đi ra đến bàn lễ tân, vì chiều cao của bé con không qua khỏi mặt bàn nên bé phải nhón gót rất cao mới có thể gọi được nhân viên lễ tân.

- Cô ơi, cháu muốn gọi điện thoại!

Nhân viên lễ tân lúc đầu hơi kinh ngạc nhưng sau liền chuyển sang lo lắng, vội hỏi

- Cháu không khoẻ ở đâu sao? Muốn gọi cho ba mẹ?

Tiểu Hiền lắc lắc cái đầu nhỏ, chu môi nói

- Cháu không sao ạ, cháu muốn gọi điện cho chú, kêu chú đến chơi với cháu!

Nhân viên lễ tân thờ phào gật đầu rồi nói với tiểu Hiền

- Số điện thoại của chú đâu, để cô bấm giúp cháu!

Tiểu Hiền hai tay đưa tấm danh thiếp cho nhân viên lễ tân rồi nói

- Đây ạ!

Nhân viên lễ tân vừa nhìn thấy tấm danh thiếp, hai mắt liền trừng to.

Đại Từ!

Tổng giám đốc Đại Từ - Từ Lâm

Cô bé đó là gì của Từ Lâm chứ?

Chẳng lẽ là con rơi bên ngoài?

Thấy nhân viên lễ tân lâu như vậy vẫn chưa gọi điện thoại giúp mình, tiểu Hiền nhón gót đã hơi mệt nhưng vẫn cố gắng, miệng chum chim hỏi rất đáng yêu

- Cô ơi, đã gọi được cho chú chưa ạ?

Nhân viên lễ tân nhanh chóng khôi phục lại tâm trạng, cầm điện thoại của mình chụp nhanh tấm danh thiếp rồi mới giúp tiểu Hiền gọi điện thoại.

Tiểu Hiền gật đầu nói cảm ơn rồi hai tay nhận ống nghe, cuộc gọi được kết nối, giọng lạnh lùng của người đàn ông vang lên

- Ai?

Giọng điệu này dọa tiểu Hiền hơi sợ nhưng bé con vẫn can đảm mở lời

- Chú Lâm, là tiểu Hiền đây ạ!

Ở đầu dây bên kia, Từ Lâm đang xử lý một đóng văn kiện, nghe giọng trẻ con đáng yêu của tiểu Hiền, gương mặt sắc lạnh của hắn liền trở nên ôn nhu, hạ thấp giọng nói

- Vừa nãy làm cháu sợ lắm sao? Chú xin lỗi, cháu gọi chú có gì không?

Chỉ là một cô bé mới gặp một lần mà lại có thể khiến hắn nhớ lâu đến vậy, lại còn nhẹ nhàng nói một câu xin lỗi với cô bé, nhưng hắn cảm giác rất ấm áp

khi được nghe giọng của tiểu Hiên.

Giọng non nớt của tiểu Hiên lại vang lên

- Cháu nhớ chú, chú có thể đến chơi với tiểu Hiên được không ạ?

Từ Lâm vừa nghe điện thoại vừa xem đồng hồ, hần tiếc nuối nói

- Tiểu Hiên, bây giờ chú rất bận, để hôm khác chú đến được không?

Giọng tiểu Hiên trở nên ảm đạm, nhưng cô bé vẫn chấp nhận gật đầu

- Vâng ạ, lần sau chú nhất định phải đến nhé!

Từ Lâm cũng gật đầu và hỏi

- Lần sau chú đến sẽ mua quà cho tiểu Hiên, tiểu Hiên, cháu thích gì nào?

Tiểu Hiên đang buồn vì Từ Lâm không đến chơi với bé nhưng khi nghe hần sẽ mua quà vào lần tới nên cũng nhanh chóng vui vẻ trở lại, liền nói

- Chú Lâm, cháu thích búp.....

Đầu tiểu Hiên đột nhiên trở nên choáng váng, ổng nghe rơi ra khỏi tay bé và bé lập tức ngã xuống sàn.

Nhân viên lễ tân cuống cuống chạy ra và gọi

- Bé con, cháu không sao chứ? Mau tỉnh lại đi!

Ổng nghe đang treo lơ lửng vang lên tiếng rống đòi mạng của Từ Lâm

- Tiểu Hiên, tiểu Hiên, cháu sao vậy? Mau trả lời chú đi, tiểu Hiên....

Nhân viên lễ tân thấy bác sĩ và y tá đã đến đưa tiểu Hiên đi nên vội cảm ổng nghe trả lời Từ Lâm

- Tiên sinh, thật xin lỗi, cô bé vừa rồi đột nhiên ngất xỉu....

Từ Lâm không muốn tốn thêm thời gian, hỏi ngay địa chỉ bệnh viện rồi lập tức cúp máy; hần điên cuồng lao ra khỏi phòng làm việc.

Buổi phỏng vấn nhà thiết kế thời trang hàng đầu thế giới.

Buổi phỏng vấn hôm nay có rất nhiều phóng viên, nhà báo của Đài SMG, đèn flash, máy ảnh đã phủ kín cả hội trường, trên bục có một phóng viên đại diện đang ngồi đối diện với Hàn Dĩ Xuyên, bắt đầu đưa ra câu hỏi

- Cảm ơn cô Hàn đã dành chút thời gian đến buổi phỏng vấn hôm nay. Câu hỏi đầu tiên của chúng tôi chính là, không biết tên của thương hiệu OY có ý nghĩa gì?

Hàn Dĩ Xuyên nở nụ cười lịch thiệp rồi trả lời phóng viên

- OY là từ viết tắt của "Only you", tôi muốn nỗ lực để đem tới những bộ trang phục mới nhất, lạ nhất cho những khách hàng của mình và phụng dưỡng kinh doanh của tôi chính là "chỉ đem những tác phẩm đó mà phục vụ cho khách hàng của mình".

Phóng viên vừa nở nụ cười tươi tắn vừa gật đầu

- Vâng ạ, ý nghĩa rất hay, không biết ngoài ý nghĩa đó ra thì OY còn ý nghĩa gì khác không ạ?

Câu hỏi này làm cho Hàn Dĩ Xuyên có chút bất ngờ và chột dạ; thật ra "Only you" mà cô lấy tên còn mang ý nghĩa là "Chỉ mình anh", cô lấy tên này là để nhắc nhở bản thân mình, chỉ mình Từ Lâm mới khiến cô hận như vậy, chỉ mình hần mới khiến cô đau mãi như vậy, chỉ mình hần mới khiến cô sống vất vả như vậy.

Cẩn cần môi rất lâu, Hàn Dĩ Xuyên mới trả lời được phóng viên

- Không còn ý nghĩa gì cả!

Phóng viên tuy có hơi thất vọng, mục đích của bọn họ thật ra là muốn moi móc được chút thông tin về đời sống cá nhân của nữ thiết kế trẻ tuổi này; nhưng chỉ đành qua câu hỏi khác

- Vâng ạ, câu hỏi tiếp theo của chúng tôi là, tại sao các thiết kế của cô chỉ tập trung chủ yếu ở váy dạ hội, vest nam và quần áo trẻ em vậy?

Hàn Dì Xuyên cũng bắt đầu luống cuống; cô luôn thiết kế váy dạ hội là vì luôn nhớ đến bộ váy dạ hội lần đầu tiên Từ Lâm đã mua cho cô, về trang phục trẻ em vì cô vẫn luôn muốn thiết kế những bộ đồ đẹp nhất cho tiểu Hiên, nhưng bốn năm qua, bé con chưa từng được mặc một bộ váy nào do cô thiết kế cả, còn về vest nam, có lẽ vì cô vẫn chưa quên được hấn.....

Nhưng những lý do này cô không thể nào nói ra, chỉ có thể nói đại một lý do

- Tất cả những thiết kế đó không phải rất phù hợp với yêu cầu của thị trường sao? Với tốc độ tăng dân số hiện nay thì số lượng trẻ em sinh ra cũng ngày càng nhiều, do đó trang phục trẻ em là vô cùng cần thiết; vest luôn là lựa chọn hàng đầu của phái nam khi đi làm, những bộ trang phục này cũng không thể thiếu; váy dạ hội luôn xuất hiện tại các bữa tiệc lớn của giới thượng lưu, những người giàu trong nước ta cũng đâu có thiếu gì.

Phóng viên không ngờ cô lại che giấu tốt như vậy nên đành chuyển sang câu hỏi khác.

- Vâng ạ, vậy chúng ta cùng sang câu hỏi tiếp theo.

Từ Lâm ngồi trên giường bệnh của tiểu Hiên đã được một lúc, hấn thật sự bắt đầu sốt ruột khi bé con đến giờ vẫn chưa tỉnh lại. Hấn nhìn bé ngủ rồi lại thỉnh thoảng kéo chân đắp lại cho bé; không hiểu sao khi nhìn thấy tiểu Hiên, trong lòng hấn lại dâng lên một niềm chua xót, một cảm giác tội lỗi cùng sức mạnh muốn bảo vệ, che chở cho bé.....

Đây là lần đầu tiên trong đời hấn lại thích tiếp xúc với một đứa bé như vậy, cũng là lần đầu tiên hấn lại lo lắng cho một đứa bé mới chỉ gặp qua một lần...

Tiểu Hiên bắt đầu cọ quẹt tay chân rồi từ từ mở mắt to tròn ra; Từ Lâm thấy vậy vui mừng gọi

- Tiểu Hiên, cháu tỉnh rồi?

Nhìn thấy gương mặt anh Tuấn của Từ Lâm, tiểu Hiên cười vui vẻ và yếu ớt gọi

- Chú Lâm, thật là tốt, chú đến chơi với tiểu Hiên rồi...

Từ Lâm đưa tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho bé rồi hạ thấp giọng nói

- Lúc này cháu đừng sợ đấy!

Tiểu Hiên thở dài rồi chu chu cái miệng nhỏ, vừa nói bé vừa ngồi dậy

- Cháu không sao đâu ạ, lúc nào cháu cũng ngất thế này rồi cũng sẽ lập tức tỉnh lại thôi ạ!

Từ Lâm hoảng loạn vì bé vừa mới tỉnh đã ngồi dậy, còn vì lời nói của bé nữa, trong lòng hấn lại thấy xót xa khó tả, hấn giúp bé ngồi cẩn thận lại và hỏi

- Cháu vẫn thường xuyên bị ngất như vậy? Ba mẹ cháu không tìm bác sĩ chữa trị cho cháu sao?

Tiểu Hiên lắc lắc cái đầu nhỏ, giọng nhí nhảnh nói

- Mẹ cháu có rất nhiều tiền đấy ạ! Mẹ là nhà thiết kế rất nổi tiếng đó ạ! Mẹ đã tìm rất nhiều bác sĩ để chữa bệnh cho cháu...

Nói được một đoạn, bé bắt đầu ủ rũ, nghịch nghịch mấy ngón tay và buồn bã nói

- Bác sĩ nói rất khó tìm được người hiến tủy cho cháu, dù vậy mẹ cháu vẫn luôn tìm kiếm không ngừng, mẹ chỉ muốn cháu mau hết bệnh để được về nhà với bà ngoại.

Từ Lâm vẫn ngồi im lặng lắng nghe bé nói. Tiểu Hiên hình như càng buồn hơn. Từ Lâm thấy vậy mới hỏi

- Ba cháu thì sao? Ba không tìm bác sĩ cho cháu sao?

Tiểu Hiên cúi đầu xuống, buồn bã trả lời

- Mẹ nói ba chưa đến đón cháu, nhưng các bạn khác trong bệnh viện nói rằng đó là vì cháu không có ba.

Tim Từ Lâm đột nhiên đau thắt, một lúc lâu hấn mới hỏi

- Mẹ cháu không nói với cháu về ba sao?

Tiểu Hiên lắc đầu trả lời

- Cháu không dám hỏi vì nếu hỏi mẹ sẽ lại khóc!

Từ Lâm cúi đầu xuống nhìn tiểu Hiên, thấp giọng gọi

- Cháu khóc?

Tiểu Hiên nhanh chóng ngẩng đầu lên, nghiêm túc lắc đầu

- Cháu không thể khóc vì nếu cháu khóc thì sẽ không ai an ủi mẹ!

Từ Lâm không biết mẹ của tiểu Hiên là ai nhưng trong lòng hắn không hề có cảm giác bài xích với người phụ nữ đó, ngược lại lại rất ngưỡng mộ và quý trọng người đó, có thể một mình nuôi con như vậy, lại còn dạy được con ngoan và hiếu thảo nữa.

Từ Lâm đột nhiên hoảng loạn, không ngờ hắn lại có thể tôn trọng một người phụ nữ, cả đời này, người phụ nữ duy nhất khiến hắn có thể bận tâm và để trong lòng chỉ có Hàn Dĩ Xuyên.

Hắn im lặng một lúc rồi mới hỏi tiếp

- Cháu ở đây bao lâu rồi?

Tiểu Hiên nhìn lên tấm lịch trên đầu giường và nói

- Từ nhỏ mẹ và cháu đã ở New York rồi, cháu luôn ở bệnh viện từ năm hai tuổi, cháu không thể ra ngoài chơi như các bạn, có rất nhiều đồ ăn ngon mà cháu không được ăn, nhiều nơi cháu không được đến chơi... cháu muốn đến những chỗ đó cùng ba. Chú Lâm, nếu chú là ba của cháu thì tốt quá...

Từ Lâm vừa thương vừa thấy buồn cười, hắn véo nhẹ má trắng hồng của bé rồi nói

- Sao chú có thể là ba của cháu chứ?

Tiểu Hiên lại ừ rừ mà không trả lời ngay, bé định bước xuống giường thì bị Từ Lâm ngăn lại

- Cháu định đi đâu?

Tiểu Hiên dừng lại và chỉ tay về phía bàn

- Cháu muốn uống nước!

Từ Lâm hơi bật cười rồi đứng lên, đi tới bàn, rút khăn ướt sạch từ thùng giấy ra và lau sạch cốc, rót nước đem tới giường, lại lấy khăn mới lau sạch tay cho tiểu Hiên rồi mới đưa nước cho bé.

- Của cháu đây!

Tiểu Hiên đưa hai tay nhận lấy cốc nước rồi cúi đầu một cái

- Cháu cảm ơn!.

Bé cầm cốc nước lên và uống một hơi dài hết sạch. Từ Lâm cầm cốc không và đặt lên bàn, lấy khăn lau miệng cho bé.

Tiểu Hiên chau môi nhìn hắn và nói

- Chú Lâm, chú làm ba của cháu được không? Chú Diệc tuy rất thương cháu, cháu cũng rất quý chú ấy nhưng cháu không muốn chú ấy làm ba của cháu, cháu muốn chú làm ba của cháu.

Từ Lâm dờ khóc dờ cười xoa đầu bé con

- Tiểu Hiên, như vậy mẹ cháu sẽ giận đấy!

Tiểu Hiên khiến hắn xúc động, sáu năm trước người phụ nữ mà hắn yêu cũng đã sinh một đứa con, cô đã gào khóc khẳng định đứa bé đó là con của hắn, nhưng sự thật thì lại không phải... bây giờ tiểu Hiên lại đòi hắn làm ba, điều này khiến hắn cảm thấy ghen ngào cùng cảm giác mình đang mang tội.

Tiểu Hiên nhất định không cam lòng, bé kéo lấy bàn tay Từ Lâm và lắc qua lắc lại

- Chú Lâm, chú làm ba của tiểu Hiên đi!

Từ Lâm nhớ đến hành động ban nãy của bé, bé lại muốn tự đi uống nước mà không nhờ hắn giúp, chẳng lẽ cô nhóc này lại vì hắn không phải là ba mình nên không cần hắn quan tâm? Thấy tiểu Hiên mãi không tha cho hắn nên hắn miễn cưỡng gật đầu

- Được rồi, chú sẽ làm ba của cháu được chưa?

Tiểu Hiền mừng rỡ nhào tới ôm cổ Từ Lâm, hân hoan nói

- Yeah, vậy là tiểu Hiền có ba rồi, ba!

Một tiếng "ba" của bé như một con dao nhọn đâm vào tim Từ Lâm. Nếu đứa bé năm đó thật sự là con hắn....

Từ Lâm ôm lấy tiểu Hiền vỗ về, sau đó liền bị bé con làm cho giật mình khi mà bé nhảy ra khỏi ngực hắn, đi tới đầu giường và lấy một chiếc hộp lớn đi tới trước mặt Từ Lâm, vui vẻ nói

- Ba, đây là quà mà tiểu Hiền muốn tặng cho ba.

Buổi phỏng vấn của Hàn Dĩ Xuyên cuối cùng cũng kết thúc, cô liên tục cảm ơn rồi tạm biệt những phóng viên và nhân viên hậu cần rồi đi ra khỏi hội trường.

Bên ngoài cổng Đài truyền hình, Phạm Diệc đang đứng bên cạnh chiếc BMW và thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ rồi nhìn vào bên trong.

Từ trong đại sảnh Đài truyền hình, Hàn Dĩ Xuyên mặc bộ váy công sở đang đi ra, trên tay cô cầm chiếc túi xách phù hợp với gam màu của trang phục. Cô đi tới gần Phạm Diệc thì đã thấy anh cười rất tươi.

- Một lần không?

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười lắc đầu

- Không một lần! Em có thể gọi Khai Đình đến đón em mà, sao anh phải đích thân đến đây chứ?

Phạm Diệc một tay đặt sau lưng cô và đưa cô đến xe, vừa cười vừa nói

- Anh muốn đưa em đến một nơi!

Hàn Dĩ Xuyên nghiêm túc hỏi

- Nơi nào?

Phạm Diệc nói đùa

- Khách sạn!

Hàn Dĩ Xuyên lườm anh một cái, phì cười rồi đi vào trong xe, còn bổ sung một câu

- Em còn chưa muốn trở thành mục tiêu công kích của các cô gái trẻ đâu!

Phạm Diệc vẫn duy trì nụ cười ôn nhu và giúp cô đóng cửa xe lại, sau đó đi sang hướng ngược lại để lên xe.

Tiểu Hiền và Từ Lâm vẽ được rất nhiều tranh, đến lúc ngừng lại thì đột nhiên tiểu Hiền lại trở nên ủ rũ. Từ Lâm lo lắng hỏi

- Tiểu Hiền, con sao vậy?

Tiểu Hiền ngược đôi mắt to tròn nhìn Từ Lâm rồi nói

- Dù cháu rất muốn chú làm ba cháu nhưng dù sao chú cũng không phải ba cháu, xin lỗi vì cháu đã khiến chú thấy khó xử!

Từ Lâm xót xa nhìn bé con, hắn giúp bé thu dọn màu vẽ và tập rồi nghiêm túc nói

- Nếu cháu muốn thì chú có thể làm ba nuôi của cháu!

Tiểu Hiền lại nghịch nghịch mấy ngón tay, chề môi nói

- Không đâu ạ, sau này chú cũng sẽ có vợ, rồi có em bé của mình, chú không thể thương tiểu Hiền cả đời được, chỉ có ba mới có thể....

Từ Lâm im lặng nhìn bé rồi chậm rãi nói

- Cháu không muốn gặp chú nữa?

Tiểu Hiền vội vàng lắc đầu, giọng non nớt cất lên

- Cháu muốn ngày nào chú cũng đến chơi với cháu!

Từ Lâm sợ bé lại buồn nên liền đồng ý

- Được rồi, ngày nào chú cũng sẽ đến đây chơi với cháu!

Tiểu Hiền cười rất vui rồi bỏ mấy bức tranh bé vừa mới vẽ vào chiếc hộp lớn trước mặt, đóng lại rồi đưa cho Từ Lâm

- Cái này cho chú!

Từ Lâm khó hiểu hành động này của bé, liền hỏi

- Đây là quà mà cháu muốn tặng cho ba cháu, tại sao lại đưa cho chú?

Tiểu Hiền nghiêm túc nói

- Cháu đã biết ba ở đâu rồi, từ giờ cháu sẽ không hỏi mẹ về ba nữa, nên cái này sẽ là của chú!

Từ Lâm cẩn thận cầm lấy chiếc hộp như cầm một bảo vật, dịu dàng nhìn tiểu Hiền

- Lần sau chú đến chú sẽ mua búp bê đẹp nhất cho tiểu Hiền.

Tiểu Hiền cười cười và gật đầu, bé giơ bàn tay nhỏ xíu ra, gập ba ngón giữ lại và nói với Từ Lâm

- Chú hứa đi ạ!

Từ Lâm không ngờ lại có ngày hân nhéo tay với trẻ con nhưng vẫn vui vẻ làm theo.

Reng reng reng

Điện thoại của Từ Lâm đột nhiên đổ chuông, hân nhìn tiểu Hiền một cái rồi nhận điện thoại, là điện thoại của Triết Liệt, nói là BAMs xảy ra chút chuyện, cần hân về gấp nên sau khi cúp điện thoại, hân lưu luyến tạm biệt tiểu Hiền rồi rời đi.

.....

Từ Lâm đi ra đến đại sảnh của bệnh viện mà không nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đi hướng ngược lại với hân, người đó lướt qua rất nhanh mà cũng không hề nhìn thấy hân.

Cứ như vậy hai người dần lướt qua nhau...

.....

Hàn Dĩ Xuyên đi vào phòng bệnh của tiểu Hiền thì thấy bé đang ngồi vẽ tranh trên giường, cô cất túi xách và thay giày rồi đi tới bên giường, một tay ôm tiểu Hiền, một tay sờ nhẹ lên trán bé, dịu dàng hỏi

- Hôm nay con có bị ngứa không?

Bốn năm qua tiểu Hiền luôn nằm trong bệnh viện và chờ đợi người hiến tủy, căn bệnh bạch cầu mà bé đang mang đã phát triển rất nhanh, sức khỏe của bé cũng ngày càng yếu dần, một ngày có thể ngứa đến năm lần, lúc đầu Hàn Dĩ Xuyên như muốn phát điên nhưng hiện giờ tiểu Hiền đã được dùng thuốc ức chế ung thư nên cô cũng đỡ lo lắng hơn, cô chỉ sợ bé con ngứa ở những chỗ cao thì...

Tiểu Hiền cũng ôm lấy mẹ rồi nói

- Con chỉ ngứa mười phút thôi ạ, cũng may là có một chú tốt bụng đã giúp con đẩy mẹ!

Hàn Dĩ Xuyên kinh ngạc hỏi con

- Chú? Là chú nào?

Tiểu Hiền đưa ngón trỏ đặt vào miệng sau đó nói nhỏ

- Bí mật!

Hàn Dĩ Xuyên phì cười, không hỏi gì thêm mà bắt đầu đưa bé con đi tắm.

Sau khi xử lý xong vấn đề mới phát sinh của BAMs, Từ Lâm một mình lái xe về Đà Song Khê, bây giờ đã là nửa đêm rồi nên người lái và quản gia đã đi nghỉ.

Từ Lâm vừa bước vào phòng khách đã vội nhìn lên sofa, sáu năm trước có một cô gái nhỏ vẫn luôn ngồi đó đợi hắn trở về, dù đợi đến đêm muộn, đợi đến lạnh cả người nhưng cô vẫn ngồi đó đợi hắn. Sau khi cô đi, một năm sau đó mỗi khi hắn trở về thì đều nhìn lên sofa như vậy, cũng đã nhiều năm hắn không giữ thói quen đó nữa, nhưng không hiểu tại sao hôm nay, hắn đột nhiên trở lại những ngày tháng đó....

Thu cái nhìn đó lại, hắn vội bước đi lên phòng ngủ, hắn mệt mỏi ngồi xuống giường rồi lấy điện thoại gọi cho Triết Liệt

- Điều tra hồ sơ bệnh án của tiểu Hiên giúp tôi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Tin tức động trời

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 71: Tin tức động trời.

Cao ốc Đại Từ.

Phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Hôm nay Từ Lâm không vội xử lý công việc mà lại ngồi xem những thứ trong hộp mà tiểu Hiên đưa hắn hôm qua.

Đầu tiên là rất nhiều bức tranh vẽ về gia đình gồm ba người, các bức tranh đều rất ngộ nghĩnh và đáng yêu, cứ xem mỗi bức là Từ Lâm lại bật cười trong lòng.

Tiếp theo là những con búp bê bằng vải cũng gồm ba người, là tự tay tiểu Hiên làm ra.

Còn rất nhiều món đồ khác, Từ Lâm đều xem hết, nâng niu rất cẩn thận.

Còn vật cuối cùng, là một bức ảnh!

Từ Lâm cẩn thận cầm bức ảnh đó lên, bàn tay hắn đột nhiên cứng lại, hai mắt không hề chớp mà nhìn chăm chăm vào người phụ nữ bên cạnh tiểu Hiên, tìm hắn đập sai cả nhịp.

Gương mặt đó, nụ cười đó, tất cả đã in sâu trong tim hắn từ rất lâu, đã luôn xuất hiện trong giấc mơ của hắn, hiện hữu trong đầu hắn mỗi ngày....

Là cô!

Hàn Dì Xuyên mà hắn vẫn còn rất yêu, yêu đến tận cốt tủy, nhưng cũng rất hận....

Cô là mẹ của tiểu Hiên?

Vậy tiểu Hiên chính là đứa trẻ năm đó?

Đứa con của người phụ nữ hắn yêu và một người đàn ông khác!

Vậy mà hắn lại có thể quan tâm, chăm sóc đứa trẻ đó!

Lại có cảm tình rất tốt với đứa trẻ đó, yêu quý nó, còn muốn bảo vệ nó!

Cảm giác này là thế nào đây?

Cốc cốc cốc

Đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ rối tung, tiếng gõ cửa vang lên liên tục mà Từ Lâm cũng không biết, đến khi Triết Liệt đi tới và đặt một tập tài liệu xuống bàn hắn thì hắn mới hoàn hồn.

Triết Liệt nhíu mày nhìn một đống đồ trên bàn nhưng cũng không hỏi gì, báo cáo với Từ Lâm.

- Đây là hồ sơ bệnh án của tiểu Hiên. Tiểu Hiên tên thật là Hàn Nhượng Hiên, mẹ ruột là... Hàn Dĩ Xuyên....

Hai tay Từ Lâm đang cầm tài liệu đột nhiên run lên và lạnh băng, lồng ngực dần trở nên đau nhói.

Tiểu Hiên, Hàn Nhượng Hiên, mẹ ruột... Hàn Dĩ Xuyên...

Nhìn tên mẹ trên hồ sơ bệnh án, Từ Lâm có cảm giác lồng ngực bị xé toạc ra.

Đứa trẻ năm đó là tiểu Hiên mà hắn rất yêu quý.

Là con của cô, nó là con của Hàn Dĩ Xuyên!

Đầu óc Từ Lâm muốn nổ tung, cả hàng ngàn câu hỏi cứ móc nối nhau gắn vào não hắn, khiến hắn sắp phát điên rồi!

Xúc động?

Khó tin?

Hoang mang?

Hắn cũng không biết rốt cuộc đó là cảm giác gì nữa, khó chịu đến bứt rứt!

Thật lâu sau hắn mới mở miệng, giọng khàn đục nói

- Tiếp tục đi!

Triết Liệt đương nhiên hiểu được tâm trạng của Từ Lâm hiện giờ, cậu ta hít sâu một hơi rồi tiếp tục nói

- Tiểu Hiên được đưa vào bệnh viện bốn năm trước vì phát hiện mắc bệnh bạch cầu, nguyên nhân mắc bệnh thì không thể điều tra vì hình như cô Hàn đã cố tình giấu đi. Suốt bốn năm qua, cô Hàn đã cố gắng làm việc để kiếm tiền chữa bệnh cho con....

Giương mặt Từ Lâm chôn vào lòng bàn tay, giọng mệt mỏi hỏi

- Cậu có tìm hiểu sáu năm qua cô ấy đã sống thế nào không?

Triết Liệt ngập ngừng một lúc rồi tiếp tục nói

- Sáu năm trước khi rời khỏi Đài Song Khê, cô Hàn vẫn ở Thượng Hải, hai năm sau đó cô ấy cùng mẹ ruột và tiểu Hiên đến New York. Cô Hàn được Tony Ward nhận làm học trò và được đào tạo trở thành nhà thiết kế thời trang hàng đầu thế giới, ba năm trước, cô ấy sáng lập ra thương hiệu thời trang OY, từ đó đến nay cô ấy vẫn cố gắng làm việc và còn nỗ lực tìm kiếm người có thể ghép tủy cho tiểu Hiên, tiền thì có nhưng người phù hợp mãi không xuất hiện.

Những tin tức này như một quả bom ném vào đầu Từ Lâm và bắt đầu nổ tung, hai tay vuốt mạnh lên mặt rồi mới từ từ ngẩng đầu lên, hắn tiếp tục hỏi

- Bản thân cô ấy không phù hợp để ghép tủy cho tiểu Hiên?

Triết Liệt đưa thêm một bảng danh sách gì đó đến trước mặt Từ Lâm và nói

- Đây là danh sách tất cả những người đã đến kiểm tra để ghép tủy cho tiểu Hiên, cô Hàn cũng nằm trong đây nhưng cô ấy không phù hợp.

Ngừng một lát, Triết Liệt lại đưa cái tablet đang mở sẵn cho Từ Lâm

- Cô Hàn về Thượng Hải lần này là để tham dự Tuần lễ thời trang tại Thượng Hải, tôi đã điều tra loại vé mà cô Hàn đặt, đó là vé khứ hồi! Cô ấy chỉ ở lại Thượng Hải hai tuần. Tuần lễ thời trang lần này Đại Từ cũng được mời đến tham dự.

Từ Lâm cầm lấy chiếc tablet, đó là kênh truyền hình phỏng vấn Hàn Dĩ Xuyên hôm qua.

Từ Lâm nhìn gương mặt quen thuộc đó, nhìn nụ cười ngọt ngào đó, nhìn môi anh đào mấp máy trả lời từng câu hỏi, nghe giọng nói nhẹ nhàng như lông tơ mà đã từ rất lâu hắn đánh mất.

Tinh thần đang rối loạn của Từ Lâm đột nhiên trở nên bình tĩnh lại, gương mặt lạnh băng, ánh mắt ngoan độc và nụ cười nhàn nhạt liền khôi phục.

Cô đang ở đây!

Đang ở rất gần hắn!

Tiểu Hiên rốt cuộc là con của ai thì hắn sẽ từ từ tìm hiểu!

Nhưng còn cô.... hấn muốn thử một lần nữa, muốn một lần dứt khoát không buông tay!

Thu dọn tất cả tài liệu liên quan đến tiểu Hiền và Hàn Dĩ Xuyên để vào ngăn kéo, Từ Lâm lạnh lùng ra lệnh

- Giúp tôi liên hệ với Tony Ward, tôi muốn biết tại sao ông ta lại nhận Dĩ Xuyên làm học trò. Tuần lễ thời trang tôi sẽ tham dự. Giờ cậu có thể lui!

Triết Liệt gật đầu một cái rồi xoay người đi ra.

Từ Lâm cảm bức ảnh của Hàn Dĩ Xuyên lên lần nữa, vuốt ve gương mặt của cô rất lâu, môi mông khẽ nhếch.

Hấn sẽ đưa cô trở về lần nữa, lần này hấn không muốn buông tay!

Tuần lễ thời trang tại Thượng Hải.

Trong phòng chuẩn bị, tất cả nhân viên của OY đã có mặt đầy đủ, Hàn Dĩ Xuyên kiểm tra lại một lần nữa rồi nói với người đàn ông gốc Âu bên cạnh mình

- Bộ váy chữ A vẫn chưa được đưa đến?

Người đàn ông đó còn chưa kịp trả lời thì trợ lý của Hàn Dĩ Xuyên chạy hồng hộc từ bên ngoài vào và gọi

- Cô Hàn, lớn chuyện rồi!

Tất cả mọi người ở trong phòng và cả Hàn Dĩ Xuyên đều hết sức kinh ngạc, nhìn cô trợ lý đang thờ phỉ phò

- Đã xảy ra chuyện gì?

Trợ lý đã bình tĩnh được một chút, bắt đầu nói

- Bộ thiết kế thứ hai, váy đuôi cá và bộ thiết kế thứ tư, váy chữ A đã bị hỏng rồi!

Hàn Dĩ Xuyên lo lắng hỏi

- Khải Đình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khải Đình cố gắng bình tĩnh kể lại mọi.

- Bộ váy chữ A không biết bị ai cắt rách cả phần thân váy, bộ váy đuôi cá thì không hiểu tại sao lại mất tích.

Tất cả mọi người đều đang cuống cả lên thì Hàn Dĩ Xuyên bình tĩnh mở lời

- Ann, Kane, Khải Đình, Vỹ Thành, chúng ta đến xem thử. Những người khác chuẩn bị tốt phần giới thiệu.

Tất cả nhân viên đồng loạt nhận nhiệm vụ; những người được Hàn Dĩ Xuyên gọi thì cùng cô đi ra khỏi phòng chuẩn bị.

Hàn Dĩ Xuyên vừa bước vào phòng để trang phục thì thấy tất cả người mẫu của OY đang cuống quýt cả lên, họ nhìn thấy cô như thấy đáng cứu thế, liền đứng gần lại và nói

- Cô Hàn, trang phục đã bị rách mất rồi, còn mất một bộ nữa, chúng ta phải làm sao đây?

Hàn Dĩ Xuyên thuyết phục mọi người bình tĩnh rồi đi tới giá treo váy dạ hội đã bị rách phần thân váy, cô cứ vậy mà ngồi xuống xem xét, vừa xem vừa phân tích tình trạng hiện giờ của bộ váy

- Bị rách mất hai phần ba. Không sao! Chúng ta vẫn có thể giải quyết!

Nói đoạn, cô lấy từ trong túi ra một cây kéo cắt may rồi bắt đầu cắt hết phần thân váy bị rách, phần vải bị cắt bỏ được cô gấp xếp lại thành một hoạ tiết dài rồi lấy thêm kim may ra, gắn phần hoạ tiết đó vào đường vải bị cắt; động tác vô cùng thuần thục và nhanh nhẹn, chỉ chưa đầy mười lăm phút, cô đã có thể sửa chữa lại bộ váy một cách hoàn hảo.

Tất cả những người có mặt ở đây đều đang trầm trồ khen ngợi thì Hàn Dĩ Xuyên đã đứng lên nói

- Khải Đình, hãy nói với ban tổ chức hủy bỏ phần trình diễn thứ tư của OY, tiền bồi thường nhất định tôi sẽ trả; còn phần trình diễn thứ hai sẽ có chút thay đổi nên hãy xin họ cho chúng ta vài phút để sửa lại phần thuyết trình!

Khải Đình gật đầu rồi nhanh chân chạy đi; bước chân và tốc độ nói chuyện của Hàn Dĩ Xuyên thật sự rất nhanh, cô vừa xem đồng hồ vừa nói

- Chỉ còn lại mười phút, chúng ta phải nhanh lên thôi! Bây giờ tôi sẽ sửa lại phần thuyết trình. Ann, giúp mọi người thay đồ. Kane, tìm hiểu xem thử ai đã nhúng tay vào chuyện này!

Dứt lời, Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu mở laptop ra, ngón tay thon dài gõ lạch cạch trên bàn phím, tốc độ ánh sáng khiến người ta chưa kịp chớp mắt. Năm phút sau, cô đã hoàn thành một bài thuyết trình mới và nhấn gửi cho ban tổ chức.

Năm phút sau, buổi trình diễn đã chính thức bắt đầu.

Toàn bộ nhân viên của OY chạy thực mạng đến vị trí ngồi của mình. Ninh Diệp ngồi bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên, đưa một cặp kính mát cho cô.

- Dù hơi kỳ lạ nhưng vẫn nên đề phòng!

Hàn Dĩ Xuyên cảm động nhận lấy rồi nhỏ giọng nói

- Chị Ninh, cảm ơn chị!

Những tràng pháo tay cứ vang lên liên tục, từng nhà thiết kế đều đi lên thuyết trình và công bố những thiết kế mới của mình.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn đang ngồi xem các phần trình diễn, cô không hề biết rằng có một cặp mắt sắc lạnh vẫn đang nhìn về phía cô.

Từ Lâm ngồi ở hàng ghế vip vẫn luôn nhìn về phía Hàn Dĩ Xuyên, nhìn cô nghiêm túc theo dõi những màn trình diễn trên sân khấu, nhìn cô nhíu mày suy nghĩ hoặc gật đầu khi có cấp dưới báo cáo vào tai cô, môi mỏng của hắn khẽ cong lên rất quyến rũ. Đến khi cô bước lên sân khấu thuyết trình, ánh mắt của hắn vẫn không rời khỏi cô mà còn ngang nhiên nhìn kỹ từng chỗ trên cơ thể cô. Từ gương mặt rạng rỡ của cô đến cần cổ trắng ngần, hai vai và toàn bộ cơ thể còn lại của cô đều được che kín bởi chiếc áo voan mỏng nhưng vẫn nhìn được cặp tuyết lê đang phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở của cô, chân váy bút chì bó sát cặp đùi thon dài và đi xuống nữa là bắp chân thon thả, trắng không tì vết của cô..... Tất cả đều gọi cho hắn nhớ về những ngày tháng trước đây khi cô vẫn còn bên cạnh hắn, cùng trải qua những đêm mặn nồng.....

Phản thuyết trình của Hàn Dĩ Xuyên cuối cùng cũng kết thúc, từng tràng pháo tay nồng nhiệt lại vang lên, cô cúi đầu chào khán giả và ban tổ chức rồi đi xuống, dưới sân khấu, có rất nhiều người hâm mộ đã chờ sẵn để xin cô ký tên. Chẳng mấy chốc Hàn Dĩ Xuyên đã bị một đám người bao vây, cô vẫn nở nụ cười rất thân thiện với họ.

Mà ánh mắt của Từ Lâm này giờ vẫn chung thủy hướng về phía cô.

Hàn Dĩ Xuyên khó khăn lắm mới được người hâm mộ buông tha, cô mệt mỏi và đặt một tay xuống bụng đang đau nhức, đi tới chỗ đậu xe của Khải Đình và mở cửa đi vào, vừa vào trong xe cô đã nhận được điện thoại của Kane

- Cô Hàn, tôi đã tìm hiểu kỹ rồi, sự cố vừa rồi là do nhân viên vận chuyển đã làm hỏng cả bộ thiết kế thứ tư nên họ không dám đưa đến, bây giờ đang được để ở công ty, bộ thiết kế thứ hai cũng là do trong quá trình vận chuyển bị ảnh hưởng, bên phía vận chuyển nói rằng họ sẽ đền bù một phần thiệt hại.

Hàn Dĩ Xuyên một tay xoa xoa vùng cổ phía sau, một tay cầm điện thoại, mệt mỏi nói

- Tôi biết rồi, nói với họ sáng mai đến phòng làm việc của tôi!

Kane nghe xong rồi gật đầu một tiếng, đợi Hàn Dĩ Xuyên cúp máy rồi cũng cúp luôn.

Khải Đình đang lái xe thì nhìn lên kính chiếu hậu, thấy Hàn Dĩ Xuyên đang ôm bụng và trên trán thì đầy mồ hôi, liền lo lắng hỏi

- Cô Hàn, cô sao vậy?

Hàn Dĩ Xuyên vừa xoa xoa cổ tay vừa ôm bụng rồi dựa lưng vào ghế, trước khi chớp mắt ngủ thì nói

- Bây giờ tôi thật sự muốn ngủ một giấc thật ngon!

Xe của Khải Đình dần đi xa. Phía bên kia đường, một chiếc Lamborghini cũng từ từ đóng cửa kính lại, ánh mắt sắc lạnh của người đàn ông ngồi phía sau xe này giờ đang nhìn Hàn Dĩ Xuyên bây giờ cũng đành thu lại, chiếc Lamborghini từ từ lăn bánh.

Sau khi trở về bệnh viện, Hàn Dĩ Xuyên cho tiểu Hiên ăn xong rồi tắm cho bé, đợi bé ngủ rồi cô mới lên chiếc giường bên cạnh; vì đến tháng nên bụng cô rất đau, đau đốn om bụng rất lâu mà cô vẫn chưa thể chớp mắt được.....

Suốt sáu năm qua, mỗi lần cô đau bụng tháng thì lòng lại đau, cô nhớ những lần Từ Lâm vẫn luôn xoa bụng giúp cô, nhớ cử chỉ dịu dàng của hắn, nhớ sự quan tâm của hắn khi cho cô uống từng cốc trà gừng, nhớ sự chu đáo của hắn khi lấy khăn nóng đắp lên bụng cho cô... Nhưng tất cả những ký ức đẹp đẽ đó đã mãi mãi trở thành ký ức rồi...

Hàn Dĩ Xuyên mãi đến khuya mới có thể chìm vào giấc ngủ.

Từ lúc trở về Đài Song Khê, Từ Lâm đi thẳng vào phòng ngủ và ngồi trên giường nhìn tất cả những bức ảnh cưới của hắn và Hàn Dĩ Xuyên được đặt khắp phòng và cả bức ảnh lớn được treo trên đầu giường.

Đã sáu năm rồi, sáu năm qua những bức ảnh này vẫn luôn được đặt ở chỗ cũ để đợi cô trở về.

Hàn Dĩ Xuyên!

Từ Lâm hắn sẽ mang cô trở về lần nữa!

Từ sáng sớm, Hàn Dĩ Xuyên đã đến công ty và trao đổi về vấn đề bồi thường thiệt hại cho ban tổ chức tuần lễ thời trang với đội vận chuyển trang phục, OY chỉ cần đền bù một phần ba chi phí, phần còn lại sẽ do phía bên vận chuyển chịu trách nhiệm.

Sau khi kết thúc phần trao đổi, Hàn Dĩ Xuyên nhận điện thoại của Khải Đình

- Cô Hàn, có một tập đoàn lớn tại Thượng Hải muốn mời OY quảng bá thương hiệu giúp họ. Có nên đồng ý không ạ?

Hàn Dĩ Xuyên vừa xem tài liệu vừa hỏi

- Là tập đoàn nào?

Khải Đình vui mừng trả lời

- Là Đại Từ ạ!

Bụp

Tập tài liệu trên tay Hàn Dĩ Xuyên bất ngờ rơi xuống, toàn thân cô cứng đờ, đầu óc ong ong mấy tiếng, một câu của Khải Đình như sét đánh ngang tai cô..

Đại Từ!

Từ Lâm thật sự tìm đến cô sao?

Hắn thật sự vẫn chưa chịu buông tha cho cô? Vẫn còn muốn tiếp tục giày vò cô?

Chẳng lẽ những đau đớn, những thương tổn mà cô phải chịu đựng sáu năm trước và sáu năm nay vẫn chưa đủ?

Hắn còn tìm cô làm gì....?

Cả nửa ngày, Hàn Dĩ Xuyên mới tìm lại được giọng nói của mình, cô dứt khoát nói

- Từ chối!

Khải Đình không can tâm nói

- Nhưng họ đã rất có thành ý mà, đích thân chủ tịch đã đến đây đây ạ!

Hàn Dĩ Xuyên như vừa nuốt phải một quả trứng lớn.

Chủ tịch?

Từ Lâm đã trở thành chủ tịch rồi?

Đích thân đến?

Hắn gấp vậy sao?

Cô vô thức nói một câu qua điện thoại

- Chủ tịch? Là... Từ Lâm?

Khải Đình bật cười rồi lắc đầu

- Không ạ! Là Từ Thiên Tần! Chủ tịch của Đại Từ, Từ Thiên Tần!

Điện thoại trượt khỏi tay Hàn Dĩ Xuyên và rơi xuống bàn. Hàn Dĩ Xuyên suýt nữa thì đứng không vững, quá chấn động, quá bất ngờ đến mức cô không biết phải làm gì tiếp theo.

Từ Thiên Tần trở thành chủ tịch của Đại Từ. Vậy Từ Lâm thì sao? Từ Lâm là gì?

Anh em Từ gia không phải luôn đấu đá nhau để tranh giành vị trí chủ tịch sao?

Bây giờ Từ Thiên Tần có được vị trí chủ tịch nghĩa là Từ Lâm đã thua cuộc!

Với bản tính hiếu chiến hiếu thắng của Từ Lâm thì liệu hắn có thể ở lại Đại Từ?

Vậy thì rốt cuộc Từ Lâm ở đâu? Hắn đang làm gì?

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên bám víu lấy bàn để không bị ngã, cô bị sao thế này?

Đau lòng?

Lo lắng?

Từ Lâm thua cuộc!

Nhưng không phải cô nên vui mừng sao?

Vui mừng vì người đến gặp cô không phải Từ Lâm.

Vui mừng vì cuối cùng hắn cũng nhận được báo ứng.

Nhưng sao cô không thể vui được....

Rốt cuộc thì sáu năm qua, Đại Từ và cả Từ gia đã xảy ra chuyện gì?

Không! Không!

Hàn Dĩ Xuyên cảm thấy mình thật sự điên rồi, mất trí rồi!

Từ Lâm dù có xảy ra chuyện gì thì có liên quan gì đến cô!

Thật là bức mình mà.. Cô bị làm sao thế này?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Đã lâu không gặp

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 72: Đã lâu không gặp.

Bên ngoài sảnh, Từ Thiên Tần và một cô thư ký đang ngồi đợi, thỉnh thoảng Từ Thiên Tần lại nhìn đồng hồ rồi cứ nhìn xung quanh. Một lúc lâu, Hàn Dĩ Xuyên mới từ bên trong phòng làm việc đi ra, cô đã khôi phục lại được dáng vẻ điềm tĩnh để đối phó với tình huống bất ngờ khác.

Từ Thiên Tần vừa nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên thì kích động đến mức không biết từ ngữ nào để hình dung, anh ta đứng lên và cứ đợi Hàn Dĩ Xuyên đến gần.

- Từ Thiên Tần, à không, phải gọi là chủ tịch Từ chứ! Đã lâu không gặp, anh vẫn khỏe chứ?

Hàn Dĩ Xuyên đứng trước mặt anh ta, giọng nhẹ nhàng nói, dáng vẻ của cô trông rất chuyên nghiệp.

Từ Thiên Tần nở nụ cười rất tươi nói

- Đã lâu không gặp, tôi vẫn như vậy, nhưng hình như cô đang rất nổi tiếng đấy!

Hai người bắt tay nhau xong rồi cùng ngồi xuống. Hàn Dĩ Xuyên không muốn tốn nhiều thời gian nên đã đi thẳng vào vấn đề.

- Không biết lần này Đại Từ mở lời muốn OY giúp quảng bá sản phẩm là có ý gì đây?

Từ Thiên Tần quan sát cách nói chuyện của Hàn Dĩ Xuyên một lúc rồi mới trả lời

- Theo như chúng tôi được biết thì OY vì sự cố tại tuần lễ thời trang mà phải chi trả một phần kinh phí để bồi thường thiệt hại, sản phẩm mới của các cô tạm thời chưa thể quảng bá, nếu có một nhà đầu tư lớn như Đại Từ thì không phải OY sẽ giải quyết được khó khăn trước mắt sao? Tôi còn được biết, cô Hàn đây chỉ ở lại Thượng Hải một tuần nữa thôi và hơn ai hết, cô thật sự cần tiền để chi trả viện phí cho con gái đang mắc bệnh ung thư máu!

Hàn Dĩ Xuyên hơi chần chột vì câu kết luận cuối cùng của Từ Thiên Tần nhưng vẫn còn có thể bình tĩnh được

- Chủ tịch Từ cũng thật chu đáo, ngay cả vấn đề cá nhân của tôi mà anh cũng điều tra rõ như vậy. Nhưng anh nên biết, việc của OY và vấn đề riêng tư của tôi là hai chuyện khác nhau.

Từ Thiên Tần cười trừ và tiếp tục nói

- Có lẽ tôi hơi thất lễ rồi!

Hàn Dĩ Xuyên gạt bỏ rồi tập trung nói

- Tại sao Đại Từ lại muốn giúp đỡ OY?

Từ Thiên Tần không do dự mà trả lời

- Một tác phẩm thiết kế mới của Đại Từ vừa được hoàn thành nhưng lại không có người thích hợp để quảng bá sản phẩm nên chúng tôi cần đến sự giúp đỡ của cô Hàn.

Hàn Dĩ Xuyên thì thán nhiên gật đầu, sau đó điềm nhiên hỏi

- Cá nhân anh? Cá nhân anh sẽ có được lợi ích gì khi sản phẩm này được quảng bá thành công? Như anh đã biết, có lẽ tôi sẽ có được tiền chi trả viện phí cho con mình, vậy thì cá nhân anh được gì?

Từ Thiên Tần không ngờ cô sẽ hỏi như vậy, nhất thời không biết phải trả lời thế nào thì Hàn Dĩ Xuyên lại tiếp tục nói

- Rất cảm ơn thành ý của Đại Từ và chủ tịch Từ nhưng việc hợp tác này chúng tôi không thể nhận!.

Từ Thiên Tần thật sự ngỡ ngàng ra, anh ta không ngờ cô sẽ từ chối thẳng thừng như vậy và cũng không biết lý do cô từ chối.

- Tôi không hiểu, lý do của cô...

Hàn Dĩ Xuyên vừa nói vừa đứng lên

- Nếu anh đã đến đây thì phải suy đoán được nguyên do thành bại. Hy vọng anh hiểu những gì tôi nói!

Nói xong cô liền xoay người bước đi.

Ngay cả khả năng thuyết phục đối phương mà Từ Thiên Tần cũng không có thì cô không hiểu anh ta đã ngồi lên vị trí chủ tịch bằng cách nào!.

Khả năng đàm phán đầu óc kinh doanh, bản chất của một nhà tư bản, tất cả Từ Thiên Tần đều không có, khí chất lẫn năng lực, rốt cuộc thì tại sao anh ta có thể ngồi vào vị trí chủ tịch?

Cao ốc Đại Từ.

Phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Triết Liệt đang báo cáo tiến trình của một vài dự án với Từ Lâm và để một đóng văn kiện, tư liệu trên bàn cho hắn xem xét. Cậu ta còn có việc muốn nói nên hơi do dự.

- Nói!

Triết Liệt bị âm thanh lạnh như băng của Từ Lâm làm cho giật mình, vội vã nói

- Từ tiên sinh, ngài định để cô Hàn đi lần nữa sao?

Từ Lâm đột nhiên để tập văn kiện xuống bàn, ngược mắt lên nhìn Triết Liệt, lạnh lùng hỏi

- Cậu muốn nói gì?

Triết Liệt đưa một tập tài liệu khác cho Từ Lâm rồi nói

- Tần tiên sinh đã đến mời cô Hàn hợp tác với Đại Từ nhưng bị cô ấy từ chối, thời gian cô Hàn ở lại Thượng Hải chỉ còn một tuần nữa thôi, ngài định....

Từ Lâm nhếch môi cười nhạt rồi ra hiệu cho Triết Liệt lui đi. Hắn nhìn chiếc vòng tay da trên cổ tay rồi đưa tay vuốt ve lên đó.....

Đã sáu năm rồi, cô nên trở về thôi!

Đã đến giờ tan làm, Hàn Dị Xuyên thu dọn đồ đạc trên bàn rồi đứng lên, cầm áo khoác và túi xách, đi ra khỏi phòng làm việc, trong lịch trình hôm nay của cô vẫn còn một buổi hẹn ăn tối với giám đốc và nhà đầu tư lớn của OY ở nhà hàng Sun.

Bắt taxi đến nhà hàng, Hàn Dị Xuyên vừa đi vào thì đã thấy một người đàn ông độ tuổi năm mươi và một người phụ nữ ngoài ba mươi đã ngồi đợi sẵn; cô bước sang bàn đó và bắt đầu chào hỏi, ba người cùng ngồi xuống, nói chuyện phiếm một chút rồi bàn sơ qua về công việc; ba người đang trò chuyện khá vui vẻ thì đột nhiên người đàn ông xin phép đứng lên và đi ra khỏi vị trí.

Hàn Dị Xuyên tiếp tục trò chuyện cùng người phụ nữ, đến khi người đàn ông quay lại và còn đi cùng một người khác

- Xin lỗi vì đã thất lễ, tôi gặp người quen nên tiễn thê qua chào hỏi một chút.

Hàn Dị Xuyên và người phụ nữ cùng đứng lên và đều mỉm cười rất lịch thiệp.

Người đàn ông cười ha hả rồi bắt đầu giới thiệu.

- Xin được giới thiệu với hai vị, đây là Tổng giám đốc của Đại Từ, Từ Lâm..

Người đàn ông vừa giới thiệu thì Từ Lâm đang đứng bên cạnh ông ta vừa quay mặt lại nhìn hai người phụ nữ, vừa nhìn thấy Hàn Dị Xuyên thì nụ cười nhàn nhạt trên môi hân càng đậm, hắn dự định vài ngày nữa mới đến gặp cô nhưng không ngờ lại có thể gặp nhau sớm và bất ngờ như vậy, mặc dù vậy hắn cũng không thấy kinh ngạc gì, ngược lại càng thấy hứng thú hơn.

Hàn Dị Xuyên thì không ổn chút nào, từ lúc nghe tên Từ Lâm rồi lại tận mắt nhìn thấy hắn đứng sừng sững trước mặt, cô như bị điểm phải tử huyệt, lấy mất hồn vía. Cô cảm thấy hít thở thật khó khăn, rất muốn phủ nhận sự thật trước mắt nhưng dù có phủ nhận thế nào thì đó cũng đã là sự thật.

Sáu năm trước, cô ra đi cùng bao nhiêu nỗi đau và nhục nhã ê chề, vết thương đầy mình thì cô đã thề rằng sẽ không bao giờ gặp lại Từ Lâm nữa, cái tên đó, con người đó, gương mặt đó cô đã muốn chôn sâu mãi mãi.

Nhưng tại sao? Tại sao hắn lại xuất hiện trước mặt cô lần nữa?

Tại sao không thể để cô quên sạch những ký ức trước đây?

Đầu óc đang mơ màng mà lời giới thiệu của người đàn ông vẫn vang bên tai cô.

- Tôi và cố chủ tịch Đại Từ có mối quan hệ khá thân thiết nên Từ Lâm cũng được xem là con cháu trong nhà của tôi. À Từ Lâm, nếu cậu không ngại thì tôi có thể gọi cậu là tiểu Lâm không?

Hai mắt Từ Lâm vẫn đặt trên người Hàn Dị Xuyên, môi mím khẽ nhếch, giọng nói lạnh lùng cất lên

- Chú cứ tự nhiên!

Người đàn ông cười sáng khoái rồi quay sang nhìn người phụ nữ và Hàn Dị Xuyên, nói với Từ Lâm

- Tiểu Lâm, vị này là giám đốc điều hành của OY, còn vị này là người sáng lập cũng là nhà thiết kế chính của OY. Cô Hàn Dị Xuyên!

Người phụ nữ cười vui vẻ và bắt tay chào hỏi Từ Lâm vài câu. Người đàn ông đứng bên cạnh vẫn cười không ngớt.

Tiếp theo là màn chào hỏi giữ Hàn Dị Xuyên và Từ Lâm.

Hàn Dị Xuyên từ nãy giờ vẫn còn ngây ngốc, còn Từ Lâm thì cười đầy mờ ám. Hắn bước lên vài bước tới trước mặt Hàn Dị Xuyên, không chút kiêng kỵ mà đi tới ôm lấy cô, môi bực ghé sát tai cô và nói

- Dị Xuyên của anh, đã lâu không gặp!

Sống lưng Hàn Dị Xuyên lạnh toát, mồ hôi chảy khắp lòng bàn tay, cô gần như quên cả thở.

Hắn vẫn còn nhớ cô, hắn nhớ cả tên cô, nhớ cách hắn vẫn thường gọi cô sáu năm trước!

Từ Lâm nhếch môi cười nhạt rồi thu người lại, lùi về phía sau vài bước rồi đưa một bàn tay ra, thờ ơ nói

- Rất hân hạnh, cô Hàn!

Hàn Dĩ Xuyên vẫn không chút động tĩnh, phải đợi đến khi giám đốc gọi nhỏ bên tai thì cô mới hoàn hồn, do dự đưa bàn tay trắng nõn ra bắt lấy tay Từ Lâm, gian nan mở miệng

- Từ tiên sinh, hân hạnh!

Từ Lâm cười cợt đầy hứng thú, nắm lấy bàn tay đã rất lâu rồi hắn không chạm qua. Mắt phượng vẫn luôn nhìn cô không rời.

Sau khi chào hỏi xong, Từ Lâm liền xin phép rời đi, trước khi đi, hắn nhìn Hàn Dĩ Xuyên và cười nhạt lần nữa.

Hàn Dĩ Xuyên quay lại phía sau nhìn hắn thì thấy hắn đang đi sang bàn đã có bốn người đàn ông tây trang chỉnh tề, độ tuổi đều ngoài bốn mươi. Từ Lâm nở nụ cười xã giao rồi ngồi xuống.

Suốt bữa ăn tối, Hàn Dĩ Xuyên không thể cảm nhận được hương vị của các món ăn, cô có cảm giác như mình đang nhai một miếng cao su. Gần cả thế kỷ thì bữa tối mới kết thúc, cô vội tạm biệt giám đốc và nhà đầu tư rồi rời khỏi nhà hàng.

Đứng bên đường để bắt taxi đã được một lúc mà vẫn chưa có chiếc taxi nào chạy qua, Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu mất kiên nhẫn, cô đang định gọi điện thoại cho Khải Đình thì một chiếc Lamborghini đột nhiên dừng lại ven đường, ngay trước mặt cô.

Hàn Dĩ Xuyên liền bước đi về phía trước vì nghĩ chắc là có ai đó có việc gấp nên dừng ven đường thế này, không biết chừng lại còn là vấn đề tế nhị nữa!

Nhưng người trên xe còn nhanh hơn cả cô, vừa bước xuống xe đã đuổi theo kịp và cất tiếng gọi

- Dĩ Xuyên!

Giọng nói quen thuộc này, cách gọi thân mật này khiến bước chân của Hàn Dĩ Xuyên ngừng lại, cô đứng hình rất lâu, tim đập loạn nhịp, chậm rãi xoay người....

Bụp

Túi xách trên tay cô rơi xuống, hai mắt cô mở to vì kinh ngạc cùng hoảng sợ, cô cứ đứng đó mà nhìn người đàn ông trước mặt....

Là hắn!

Hắn thật sự đến tìm cô?

Hắn còn muốn thế nào nữa đây?

Chẳng lẽ còn muốn biến cô thành con ngốc như sáu năm trước?

Mù quáng, ngu ngốc, hèn mọn mà yêu hắn?

Những suy nghĩ đó của Hàn Dĩ Xuyên dần bị dập tắt khi Từ Lâm đã đến rất gần cô, một tay hắn đút trong túi quần, tay kia kẹp điếu xì-gà đang cháy dở, nụ cười nhàn nhạt vẫn nở trên môi hắn. Hắn dừng lại trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, lạnh lùng cất tiếng

- Dĩ Xuyên, lâu rồi chúng ta mới gặp lại, em không định chào hỏi anh một câu sao?

Hàn Dĩ Xuyên cố gắng giữ bình tĩnh, cắn cắn môi rồi nói

- Từ tiên sinh, không biết ngài có việc gì cần chỉ giáo?

Từ Lâm nhún mày không vui, hắn hơi cao giọng hỏi

- Em vừa gọi anh là gì?

Hàn Dĩ Xuyên đưa tay lên vuốt mái tóc xoắn lộn màu đỏ tím, can đảm nhìn thẳng vào mắt Từ Lâm và nói

- Sao vậy? Tôi gọi nhầm họ anh sao? Không phải tất cả mọi người đều gọi anh như vậy?.

Ánh mắt Từ Lâm trở nên rất đáng sợ, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói

- Em không giống bọn họ!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn vào móng của ngón cái đang cạy vào móng của ngón trỏ ở bàn tay phải, thân nhiên cảm thán

- Ồ!, thật không ngờ tôi lại có Vinh hạnh đó đây! Từ tiên sinh, rất cảm ơn!

Hồ hấp của Từ Lâm càng lúc càng nặng nề, hần gằm nhẹ

- Con mẹ nó! Tôi cho phép em gọi như vậy?

Hàn Dĩ Xuyên không buồn liếc nhìn hần, thân nhiên cúi xuống nhặt túi xách và nói

- Từ tiên sinh, nếu anh không có việc gì gấp thì tôi xin phép!

Từ Lâm vẫn đứng yên nhìn cô cầm túi lên và dùng giọng điệu bốn cọt nói

- Sáu năm trước em đâu có như vậy, Dĩ Xuyên, em quên hết rồi sao?

Hàn Dĩ Xuyên hơi chần động nhưng rất nhanh đã khôi phục lại dáng vẻ điềm tĩnh và hỏi

- Chúng ta từng biết nhau sao? Nhưng tôi lại không nhớ đây!

Reng reng reng

Điện thoại của Hàn Dĩ Xuyên đột nhiên đổ chuông, cô hít sâu một hơi rồi lấy điện thoại ra.

Là Phàm Diệc!

Cô lén liếc nhìn Từ Lâm rồi dứt khoát nhận điện thoại trước mặt hần

- Phàm Diệc, em vừa mới ăn tối cùng giám đốc, anh đến đón em? Được rồi, trước nhà hàng Sun, em đợi anh!

Thân hình cao lớn của Từ Lâm đột nhiên cứng đờ.

Phàm Diệc?

Suốt sáu năm qua cô và Phàm Diệc luôn ở cùng nhau?

Cách cô nói chuyện với Phàm Diệc rất dịu dàng và bỏ hết dáng vẻ đề phòng!

Cô thật sự đã tìm được hạnh phúc của mình rồi?

Sáu năm qua, cô đã sống rất tốt! Đã sống rất hạnh phúc!

Cô vờ không quen hần, hoặc có lẽ cô cũng không cần phải nhớ đến hần làm gì nữa!

Phải rồi!

Cô và Phàm Diệc đã có con với nhau mà!

Có lẽ nếu không có hần thì cô sẽ hạnh phúc!

Từ Lâm đang mãi suy nghĩ thì Phàm Diệc đã đi tới, vừa nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên và Từ Lâm đang đứng cạnh nhau, anh nhất thời kinh hãi, ngay lập tức kéo tay Hàn Dĩ Xuyên, vừa đẩy cô về phía sau mình vừa nói,

- Tiểu Xuyên, anh đã nói là không được đi một mình trên đường mà!

Hàn Dĩ Xuyên khó xử đứng phía sau anh rồi lại nhìn Từ Lâm, cô kéo nhẹ tay áo Phàm Diệc

- Chúng ta về thôi!

Phàm Diệc quay đầu nhìn cô, ánh mắt cực kỳ ôn nhu rồi xoa đầu cô, nói

- Được rồi, về thôi, tiểu Hiên rất nhớ em đây!

Hàn Dĩ Xuyên nhẹ gạt đầu rồi nói với Từ Lâm

- Từ tiên sinh, tôi xin phép!

Sau đó dứt khoát xoay người rồi cùng Phạm Diệc lên xe.

Từ Lâm chỉ biết đứng nhìn cô rời đi, ngay cả dũng khí để giữ cô lại hẳn cũng không còn, cô về với gia đình của cô kia mà!

Hắn lấy quyền gì để ngăn cản cô?

Gia đình? Cuộc hôn nhân sáu năm trước, hẳn đã không thể cho cô một gia đình, chỉ khiến cô nhận đau đớn mà thôi!

Tìm hắn bây giờ thật sự rất đau, hắn không nghĩ gặp lại cô sẽ đau như vậy, cô tỏ ra xa cách với hắn, vờ không quen biết, cô đề phòng hắn vì hắn đã không cho cô cảm giác an toàn....

Sáu năm trước, hắn không muốn nhìn thấy tiểu Hiên vì biết rõ bé không phải con mình nhưng sáu năm sau, chỉ vừa nhìn thấy bé, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang.

Tội lỗi?

Yêu thương?

Bảo vệ?.

Hắn cũng không rõ là gì?

Bây giờ có lẽ Hàn Dĩ Xuyên và tiểu Hiên được trở về bên cạnh Phạm Diệc thì gia đình họ đã được đoàn tụ!

" Tuy chú Diệc rất tốt với cháu, cháu cũng rất quý chú ấy nhưng cháu không muốn chú ấy làm ba của cháu "

" Tuy mẹ nói ba sẽ sớm đến đón tiểu Hiên nhưng các bạn đều nói tiểu Hiên không có ba "

" Cháu không dám hỏi, vì sợ mẹ sẽ lại khóc "

Từ Lâm đột nhiên khôi phục lại tâm trạng.

Tiểu Hiên đã từng nói " chú Diệc", đó không phải là Phạm Diệc sao?

Phạm Diệc không phải ba của tiểu Hiên? Vì tiểu Hiên gọi anh là chú, hơn nữa tiểu Hiên nói rằng chưa từng gặp ba!

Hàn Dĩ Xuyên đã quyết định rời khỏi Từ Lâm thì không có lý do gì để cô che giấu quan hệ giữa Phạm Diệc và tiểu Hiên cả!

Cô không nói với tiểu Hiên Phạm Diệc là ba của nó vì sự thật Phạm Diệc không phải!

Phạm Diệc không phải ba của tiểu Hiên, vậy ba của tiểu Hiên thật ra là ai?

Khi tiểu Hiên hỏi về ba thì sẽ khiến Hàn Dĩ Xuyên khóc.

Ba của tiểu Hiên chẳng lẽ là.....

Ngồi ở vị trí phó lái, Hàn Dĩ Xuyên chỉ im lặng và quay đầu nhìn ra khung cảnh bên ngoài, nước mắt cô đã sớm trào ra.

Cô có nằm mơ cũng không nghĩ rằng sẽ gặp lại Từ Lâm, cũng không nghĩ rằng hắn vẫn còn nhớ chuyện sáu năm trước, cô đã cố lờ đi, đã cố gắng xem như không có gì nhưng tại sao cô không thể làm được?

Tại sao chứ?

Cô đã cố tình nghe điện thoại của Phạm Diệc và còn gọi anh đến đón về chỉ để thử xem biểu hiện của Từ Lâm thế nào!

Có phải cô quá ngây thơ, quá buồn cười?

Cô hy vọng hắn sẽ ghen?

Nhưng Từ Lâm vẫn im lặng đứng nhìn cô rời đi!

Tất cả là cô đã quá mơ mộng mà thôi!

Sáu năm trước, hắn không hề yêu cô; vậy thì sáu năm sau cũng sẽ như vậy thôi!

Phạm Diệc vừa lái xe vừa liếc nhìn Hàn Dĩ Xuyên, lo lắng hỏi

- Em vẫn ổn chứ?

Hàn Dĩ Xuyên vừa gạt đầu vừa ừm một cái rồi tiếp tục im lặng.

Phạm Diệc vẫn không yên tâm mà hỏi

- Hay là anh quay xe lại, em đến mắng anh ta một trận rồi về?

Hàn Dĩ Xuyên vừa lau nước mắt vừa lắc đầu

- Không cần đâu!.

Sau đó quay đầu lại và dựa vào ghế, nhắm mắt ngủ nhưng nước mắt vẫn cứ rơi xuống.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Uống nhầm thuốc

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 73: Uống nhầm thuốc.

Hàn Dĩ Xuyên rất muốn quên đi mọi chuyện xảy ra hôm qua nên cô đã đến công ty từ sớm để làm hết tất cả những công việc còn dang dở, như một người máy không biết mệt, từ sáng đến giờ cô đều không nghỉ một phút nào.

Reng reng reng

Chuông điện thoại chọt đồ chuông, cô tạm ngừng việc lại để nhận điện thoại.

- Vâng, giám đốc!

Đầu dây bên kia truyền đến giọng uể oải của một người phụ nữ

- Dĩ Xuyên, cô giúp tôi một việc được không?

Hàn Dĩ Xuyên không do dự mà gạt đầu. Người phụ nữ đó nói thẳng vào vấn đề chính

- Tối nay là tiệc sinh nhật của con gái út tập đoàn KBM, lẽ ra tôi sẽ đến tham dự nhưng con gái tôi đột nhiên đổ bệnh nên tôi không thể đến được. Cô và Kane thay mặt tôi đến đó chúc mừng được không?

Hàn Dĩ Xuyên nhìn qua lịch để bàn rồi nói

- Tôi biết rồi, giám đốc cứ yên tâm!

Người phụ nữ thở phào gạt đầu rồi cúp máy.

Cuộc gọi vừa kết thúc, Hàn Dĩ Xuyên đã nhắc điện thoại nội bộ và gọi Kane vào, thông báo với cậu ta về bữa tiệc tối nay, xong xuôi, cô lại gọi điện thoại cho Ninh Diệp

- Chị Ninh, tối nay chị có thể ghé qua bệnh viện để chăm tiểu Hiên giúp em không? Đột nhiên giám đốc nhờ em đến dự một tiệc cưới của đối tác!

Ninh Diệp nghe xong thì vui vẻ nhận lời

- Dĩ nhiên là ok rồi, đã lâu rồi chị không được ở cùng tiểu Hiên đấy! Tối nay chị sẽ chơi hết năng lượng với nó luôn!

Hàn Dĩ Xuyên bật cười cảm ơn rồi cúp máy, tiếp tục làm việc.

Bệnh viện Heart.

Con trai trưởng của tập đoàn Hoshi vừa bị ngã cầu thang và chân phải bị thương khá nặng, có thể sẽ phải nằm viện suốt một tháng. Hoshi và Đại Từ là đối tác làm ăn đã lâu, mặc dù trên thương trường, hai bên cũng từng là đối thủ nhưng cậu con trai của tập đoàn Hoshi này từng quen biết với Từ Lâm khi Từ Lâm đi công tác tại Nhật, hai người gặp nhau trong một hoàn cảnh khá đặc biệt.

Nhận được thông báo cậu bạn này bị thương nên Từ Lâm đã đến đây thăm hỏi một tiếng.

Mẫn Quan là trưởng khoa bệnh viện Heart nhưng hôm nay cậu ta không có ca mổ hay ca trực nào. Bác sĩ mổ chính cho con trai của tập đoàn Hoshi là một người cùng tổ với Mẫn Quan, cũng trạc tuổi cậu ta.

Khi Từ Lâm ra về, vị bác sĩ đó đã tiễn hân ra sảnh, vừa đi hai người họ vừa thảo luận về tình trạng hiện giờ của cậu con trai tập đoàn Hoshi và nói về cả Mẫn Quan, vị bác sĩ đó đột nhiên hỏi

- Từ tiên sinh, không biết anh đã từng nghe rằng điện thoại của Mẫn Quan trước đây từng bị nghe lén?

Từ Lâm kinh ngạc nhìn vị bác sĩ trẻ và hỏi

- Nghe lén?.

Vị bác sĩ vừa cười vừa nói

- Đúng vậy, chắc anh không biết vì ngay cả thằng nhóc Mẫn Quan cũng không biết.

Từ Lâm thuận miệng hỏi

- Vậy làm sao anh biết?

Vị bác sĩ nửa đùa nửa thật nói

- Tôi có một người bạn là vua IT nổi tiếng tại Hồng Kông, sáu năm trước, cậu ta tự phát minh ra một loại bút phát hiện tất cả các thiết bị theo dõi, bao gồm camera được ngụy trang, máy ghi âm, hoặc nhiều thứ khác, cậu ta tặng tôi một cái, tôi cũng rất muốn thử xem cái máy đó có thật sự lợi hại như thằng nhóc đó đã nói không nên đã mượn điện thoại hoặc bất kỳ đồ dùng của đồng nghiệp để kiểm tra, hoàn toàn chẳng phát hiện gì, lúc đó thì tôi nghĩ mình đã bị thằng nhóc đó chơi khăm hoặc là những món đồ tôi thử qua không có thiết bị theo dõi, nhưng tôi thật sự bất ngờ khi điện thoại của Mẫn Quan bị người khác theo dõi, điện thoại của cậu ấy đã bị ai đó cài đặt phần mềm nghe lén mà bản thân cậu ấy cũng không biết.

Từ Lâm hơi chần động vì hình như đang dần phát hiện điều gì đó, tiếp tục hỏi

- Anh có biết là phần mềm nghe lén đó được đặt vào thời gian nào và ở đâu?

Vị bác sĩ suy ngẫm một lúc rồi nói

- Theo định vị mà chiếc máy dò của tôi báo thì hình như là ở Anh, còn về thời gian thì cũng đã sáu năm rồi, tôi cũng không nhớ rõ nữa... Hay là thế này, tôi sẽ giúp anh kiểm tra và liên lạc sau!

Từ Lâm nghiêm túc gật đầu rồi hỏi thêm

- Tại sao lúc anh phát hiện ra chuyện này lại không cho Mẫn Quan biết?

Vị bác sĩ vừa suy nghĩ vừa lắc đầu

- Là bác sĩ thì thông tin liên quan đến bệnh nhân luôn luôn phải được bảo mật, nếu để người khác biết được chuyện này thì sẽ ảnh hưởng không tốt đến Mẫn Quan, còn về Mẫn Quan, tôi cũng đã định nói với cậu ấy nhưng mãi không tìm được cơ hội thích hợp, sau đó vài tuần tôi lại phải đi công tác hai tuần liền, công việc quá bận rộn nên tôi cũng đã quên mất, dù sao thì ngay lúc phát hiện ra thì tôi cũng đã giúp cậu ấy loại bỏ phần mềm đó rồi. Chuyện xảy ra cũng đã lâu, tôi cũng không nhắc với Mẫn Quan nữa, hôm nay đột nhiên nói đến cậu ấy nên tôi mới buộc miệng nói đến thôi!

Từ Lâm rơi vào trạng thái trầm tư rồi vô thức hỏi

- Rốt cuộc là ai mà lại muốn theo dõi Mẫn Quan?

Vị bác sĩ giật mình một cái rồi trả lời

- Nghe lén điện thoại thì có rất nhiều nguyên nhân, có thể người đó nhằm vào mối quan hệ giữa Mẫn Quan và người nào đó, hoặc là nhằm vào một mình cậu ấy, cũng có thể nhằm vào những người cậu ấy thường xuyên liên lạc.

Từ Lâm đưa tay bóp bóp mi tâm rồi nói với vị bác sĩ

- Cảm ơn anh đã nói với tôi. Tôi xin phép!

Vị bác sĩ nở nụ cười tươi và gật đầu

- Tạm biệt.

.....

Ra khỏi bệnh viện, Triết Liệt đã đợi sẵn từ bên ngoài, Từ Lâm vừa đi tới xe, đang định bước vào thì ngừng lại rất lâu mới căn dặn

- Xét nghiệm DNA của tôi và tiểu Hiên lần nữa, lần này nhất định phải thực hiện trong im lặng!

Triết Liệt thoáng giật mình nhưng vẫn gật đầu nhận lệnh.

Cả hai người đều đã vào trong xe, chiếc xe dần lăn bánh, ra khỏi bệnh viện.

Ngồi ở hàng ghế phía sau, Từ Lâm không đọc một trang văn kiện nào mà bất động suy tư.

Hắn có cảm giác rất nhiều bí mật được cất giấu sáu năm trước đang dần lộ ra.

Điện thoại của Mẫn Quan bị nghe lén, dù kẻ đó là ai thì có lẽ đã biết được những cuộc gọi mật của Mẫn Quan. Nếu là giữ hắn và Mẫn Quan vào thời điểm sáu năm trước thì chỉ có việc Hàn Dĩ Xuyên mang thai và bị hắn bắt phá, như vậy thì việc đó đã có người nghe được.

Rốt cuộc có phải kẻ đó đang nhắm vào hắn hay không thì đó vẫn còn là một dấu chấm hỏi!

Hơn nữa đó là kẻ nào và tại sao phải làm vậy? Hắn thật sự muốn tìm ra.

Còn về ba của tiểu Hiên, Phạm Diệc chắc chắn không phải ba của tiểu Hiên, vậy thì ba của tiểu Hiên có thể là Từ Thiên Tàn hoặc... hắn!

Rốt cuộc thì sáu năm trước đã có những chuyện gì mà hắn không biết?

Triết Liệt vừa lái xe vừa nhìn lên kính chiếu hậu để quan sát biểu hiện của Từ Lâm

- Từ tiên sinh, tiệc sinh nhật tối nay tôi đã chuẩn bị quà rồi ạ!

Tiếng của Triết Liệt làm Từ Lâm khôi phục lại tinh thần và đáng vẻ lạnh lùng, hắn gật đầu một cái rồi bắt đầu đọc văn kiện.

Sáu giờ tối, Hàn Dĩ Xuyên kết thúc công việc và vào trong phòng nghỉ thay đồ, trang điểm sơ qua, làm tóc đơn giản và ra khỏi phòng làm việc.

Nhân viên trong công ty đã về gần hết, chỉ còn lại vài người, Kane cũng đã chuẩn bị xong và đang chờ.

Tất cả mọi người nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên thì không khỏi khen ngợi đủ điều.

Cô mặc một bộ váy dạ hội đuôi cá màu xanh, bộ váy do cô tự tay thiết kế, được may chủ yếu từ vải len có đính những viên kim cương nhỏ xung quanh thân váy, vai trệ có thể tôn lên được nét quyến rũ của xương quai xanh và hai vai nhỏ nhắn, đường cong trên cơ thể cô cũng được hiện rõ....

- Cô Hàn, cô thật sự rất xinh đẹp đó, nếu tôi là đàn ông thì sẽ theo đuổi cô ngay lập tức!

- Cô Hàn, sao OY phải cực khổ tuyển người mẫu làm gì chứ? Cô Hàn cũng có thể làm người mẫu mà, có khi còn đề bẹp cả các người mẫu nổi tiếng luôn chứ!

Hàn Dĩ Xuyên cười tươi lắc đầu chịu thua đám cấp dưới của mình.

Khải Đình thì mang một cốc nước và một viên thuốc đến cho Hàn Dĩ Xuyên.

- Cô Hàn, thuốc đây ạ!.

Hàn Dĩ Xuyên cầm viên thuốc lên và nuốt vào rồi uống nước.

Sau khi uống thuốc xong, cô và Kane tạm biệt mọi người rồi đi ra khỏi công ty.

Tiệc sinh nhật được tổ chức trong một nhà hàng lớn tại trung tâm thành phố.

Bữa tiệc được trang trí rất lung lẫy và hoành tráng, các bàn thức ăn đã được bày lên đầy đủ và đẹp mắt.

Khách khứa đã đông nghịt trong đại sảnh và bắt đầu chào hỏi, trò chuyện với nhau.

Chủ của bữa tiệc sau khi nói vài câu chào mừng thì tuyên bố bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Hàn Dĩ Xuyên và Kane vừa chào hỏi những nhà đầu tư của OY hay những tiền bối khác trong giới thời trang... và cùng họ uống một ly rượu.

Cách đó hai bàn tiệc, ánh mắt sắc bén của Từ Lâm vẫn luôn theo dõi mọi hành động, cử chỉ của Hàn Dĩ Xuyên. Bên cạnh hắn có rất nhiều vị giám đốc của những tập đoàn lớn đang cùng bàn chuyện hợp tác làm ăn. Năng lượng rượu đỏ trong tay và lắc nhẹ, nụ cười nhàn nhạt trên môi hắn càng lúc càng đậm.

Giờ này trong công ty thời trang OY chỉ còn lại mấy người trợ lý của Hàn Dĩ Xuyên và một số nhân viên phải tăng ca.

Tất cả mọi người đang tập trung làm việc thì nghe tiếng kêu của Khải Đình như báo cháy nhà.

- Xong rồi, tiêu rồi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!

Mọi người đều ngừng công việc lại và kinh ngạc hỏi cô

- Khải Đình, đã xảy ra chuyện gì?

Khải Đình bộ dạng sắp khóc đến nơi, cầm một viên thuốc trên tay và cuống cuồng giải thích

- Tôi đưa nhầm vitamin cho cô Hàn rồi!

Một người phụ nữ gốc Âu bật dậy và vội cầm viên thuốc đó lên xem

- Khải Đình, ý cô là thuốc lúc này cô Hàn uống là vitamin chứ không phải thuốc chống say rượu?

Khải Đình lo sợ gật đầu.

- Ann, bây giờ phải làm sao đây? Tôi đã gọi điện cho cô Hàn nhưng cô ấy không nghe máy.

Ann bức bối vò đầu bứt tai rồi nói

- Gọi cho Kane đi!

Tất cả bọn họ đều biết tư lượng của Hàn Dĩ Xuyên rất kém, chỉ cần uống một ly rượu vang là sẽ say đến quên cả trời đất nên khi tham dự các bữa tiệc thì cô đều phải dùng phương pháp giải rượu trước; bây giờ cô lại uống vitamin thay vì uống thuốc chống say rượu thì không phải lớn chuyện rồi sao, trong khi cô không biết điều đó thì sẽ uống hết mình....

Một người đàn ông nghe xong lời của Ann thì liền nhắc máy gọi cho Kane, nhưng mãi không thể kết nối nên chỉ tặng cho mọi người cái lắc đầu bất lực.

Hàn Dĩ Xuyên và Kane này giờ đều gặp những khách hàng quan trọng của OY nên phải chào hỏi và kính rượu rất nhiều; đến bây giờ thì Hàn Dĩ Xuyên thấy mình thật sự không ổn nữa, đầu óc cô bắt đầu choáng váng, hai mắt nặng trĩu, cô phải cố gắng lắm mới mở nổi, toàn thân mệt mỏi, hai chân sắp đứng không vững nữa....

Lúc đầu vì cô tin thuốc chống say rượu có tác dụng nên đã thoải mái mà uống, nhưng càng uống thì cô càng không thể tỉnh táo nổi nữa, khách khứa đến bắt chuyện cũng càng lúc càng nhiều, cô chỉ đành cố gắng chống chọi mà uống từng ly....

Kane đứng bên cạnh cảm thấy không ổn nên ghé sát vào tai cô hỏi

- Cô Hàn, cô không sao chứ?

Hàn Dĩ Xuyên cố giữ cho mình thật tỉnh táo và nói nhỏ

- Cậu ra ngoài mua cho tôi một ít thuốc chống say rượu, tôi cảm thấy viên thuốc lúc này không đủ tác dụng.

Kane lo lắng rồi gật đầu đi ra.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn cố duy trì nụ cười lịch thiệp trên môi, đây là bữa tiệc lớn, khách khứa đến tham gia và chào hỏi đều là những nhân vật quan trọng đối với OY, cô không thể để bộ mặt của OY trở nên khó coi trước mắt nhiều người như vậy được.

Mà cách đó hai cái bàn, Từ Lâm đã sớm nhìn ra dáng vẻ bất thường của Hàn Dĩ Xuyên. Hắn biết cô đã say rồi!

Người đi cùng cô cũng không thấy đâu nữa!

Hắn nhếch môi cười nhạt rồi nói với mấy vị giám đốc bên cạnh, cầm ly rượu hướng phía Hàn Dĩ Xuyên mà đi tới.

Hàn Dĩ Xuyên đang cố gắng tỉnh táo và đứng vững hơn, cô không muốn bày ra dáng vẻ chật vật nên rất khó để tỉnh táo. Cô không hề biết Từ Lâm đã sớm đứng bên cạnh cô và thoả mãn nhìn dáng vẻ sắp ngã xuống, lạnh lùng nhếch môi

- Từ lượng vẫn không khác sáu năm trước nhỉ, Dĩ Xuyên của anh!

Hàn Dĩ Xuyên đang trong tình trạng nửa tỉnh nửa mơ nhưng vẫn ngẩng đầu lên để nhìn Từ Lâm

Đầu óc mơ màng đã che lấp đi sự kinh ngạc và hoảng loạn vốn dĩ phải có của cô. Chỉ có thể mấp máy môi mấy từ

- Từ tiên sinh! Sao anh lại ở đây?

Từ Lâm bước lại gần cô, không kiêng kỵ gì mà kéo cô vào lồng ngực săn chắc, hai tay vỗ về trên lưng cô, thấp giọng nói

- Dĩ Xuyên, anh đến đưa em về nhà!

Hàn Dĩ Xuyên gian nan đẩy hắn ra rồi loảng choảng bước đi

- Tránh ra, tôi không cần anh lo!

Vì chiếc váy dạ hội quá dài nên bước chân của cô càng trở nên khó khăn, cô lao đảo suýt ngã nhưng vẫn cố đứng vững và đi ra khỏi đại sảnh.

Từ Lâm nhếch môi cười rồi rút một tay vô túi quần, tao nhã bước theo phía sau cô.

.....

Hàn Dĩ Xuyên vừa ra khỏi nhà hàng đã vội chạy tới một gốc cây và nôn khan kịch liệt.

Từ Lâm đi tới và đưa khăn cho cô nhưng mãi cô không nhận nên hắn liền kéo cổ tay cô, buộc cô phải đứng lên và đối diện với hắn, sau đó mới từ từ lau sạch miệng cho cô.

- Dĩ Xuyên, dạ dày em không tốt sao cứ uống nhiều như vậy?

Hàn Dĩ Xuyên ngược đôi mắt long lanh nhìn hắn, cô không chống cự hay có hành động gì khác, chỉ im lặng nhìn hắn rất lâu.

Từ Lâm hơi lo lắng vì hành động này của cô đến khi cô đưa tay chạm vào gò má hắn, nước mắt cô trào ra khoé mắt thì hắn hoàn toàn giật mình rồi lại nghe cô nghẹn ngào nói

- Lâm, là anh thật sao....?

Từ Lâm kinh ngạc gọi tên cô và đưa tay muốn cầm tay cô xuống.

- Dĩ Xuyên, là anh....

Hàn Dĩ Xuyên dứt khoát không để hắn kéo tay mình xuống, cô vừa khóc vừa lắc đầu

- Nói dối, Lâm sẽ không dịu dàng với em như vậy, anh ấy sẽ đánh em, mắng em, còn rất lạnh lùng với em, anh ấy không cần em....!

Từ Lâm đau đớn nhìn cô rồi dịu dàng hỏi

- Dĩ Xuyên, vậy anh là ai...?

Hàn Dĩ Xuyên đưa thêm một tay lên má còn lại của Từ Lâm, vui vẻ nói

- Anh là Từ Lâm, là Từ Lâm của em!

Câu nói cuối cùng của cô khiến tim Từ Lâm tan chảy nhưng hành động tiếp theo của cô lại làm hắn không kịp phản ứng

Hàn Dĩ Xuyên rút hai tay về rồi chỉ thẳng vào mặt Từ Lâm, vừa khóc vừa lắc đầu

- Không phải, anh không phải Từ Lâm, Từ Lâm sao có thể đến tìm tôi chứ? Anh ta không cần tôi!

Nói xong cô liền lao ra khỏi lễ đường

Bimm..!

Tiếng còi xe bắt đầu vang lên inh ỏi, đèn xe cũng sáng rực trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, nhanh như tia chớp, Từ Lâm liền kéo cô trở lại ngực mình và ôm lấy

ôm, để cho xe trên đường tiếp tục chạy. Hắn thì thầm bên tai cô

- Anh cần, anh cần em, Dĩ Xuyên, anh cần em, anh cần Dĩ Xuyên của anh!

Hàn Dĩ Xuyên ngơ ngác nhìn những chiếc xe trên đường, lại chấn động vì lời nói của Từ Lâm. Cô còn chưa kịp phản ứng gì thì Từ Lâm đã nhẹ nhàng xoay người cô lại, nâng cằm cô lên, đồng thời cúi đầu xuống, môi bạc phủ lên môi anh đào đang run rẩy, bắt đầu triền miên, say sưa...

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên đột nhiên bất động, hai mắt cô vô thức nhắm lại, nước mắt nặn chặt lại rơi xuống gò má....

Một màn này đã sớm bị Phàm Diệc đang đứng bên cửa xe nhìn thấy, hai mắt anh dần bốc hỏa, gân xanh nổi đầy trên trán, hai tay cuộn chặt thành nắm đấm, hô hấp của anh trở nên kịch liệt...

Vừa nãy khi nhận được điện thoại của Khải Đình, anh đã lo lắng mà chạy như kẻ mất trí đến đây, nhưng thứ anh nhìn thấy lại là một màn ôm hôn thế này.

Hàn Dĩ Xuyên, người phụ nữ mà anh yêu nhất, anh luôn dành tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất cho cô nhưng tại sao anh lại không thể có được trái tim cô?

Tại sao cô vẫn yêu tên phụ bạc đó? Tại sao cô không thể quên hắn? Tại sao đến cuối cùng anh vẫn không bằng hắn? Tại sao anh cố gắng bao nhiêu nhưng vẫn là người thua cuộc....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Anh không xứng với cô ấy

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 74: Anh không xứng với cô ấy.

Phòng vip của khách sạn mờ mờ ảo ảo, chỉ có chút ánh đèn vàng nhạt trên tường, chiếc giường rộng lớn giữ phòng được trải tấm ga giường màu trắng, một đôi nam nữ đang giăng co với nhau trên đó, một chiếc áo khoác tây trang bị ném dưới sàn.

- Ưm.... anh đi đi... anh không phải Từ Lâm...

Hàn Dĩ Xuyên nằm trên giường vùng vẫy đến mức ga trải giường đều nhăn nhúm cả lên, cô giờ chân lên không trung mà đá làm cho đôi giày cao gót rơi ra, hai tay vùng lên trước mặt để đánh người đàn ông bên cạnh.

Từ Lâm khụy gối hai bên hông cô, môi bạc nhếch lên thành một nụ cười nhàn nhạt, tà mị; hai tay hắn nhanh chóng cởi bỏ áo somi trên người rồi từ từ chống tay xuống mặt giường, ngay hai bên tai cô, toàn thân hắn áp lên người cô, môi bạc ghé sát tai cô và thì thầm

- Có muốn xác nhận một chút? Cảm nhận thử anh có phải Từ Lâm?

Hai mắt Hàn Dĩ Xuyên ươn ướt nước, giọng cô nghẹn ngào.

- Lâm, sao anh không tin em...?

Lòng ngực Từ Lâm đột nhiên đau nhói, hắn im lặng và ngẩng đầu lên, môi bạc lần nữa áp xuống và nuốt lấy bờ môi anh đào, triền miên day dứt....

Đầu óc Hàn Dĩ Xuyên dần trở nên mờ lung, hai tay vô thức vòng qua cổ hắn và ôm chặt, ngửa đầu lên để đón lấy nụ hôn nồng nhiệt.

Một tay Từ Lâm đang đặt trên gò má cô, tay kia trượt theo cổ và vai cô ra phía sau, kéo nhẹ khoá váy, từ từ kéo tuột chiếc váy dạ hội trên người cô xuống rồi đến áo ngực cũng được cởi bỏ; bàn tay nóng hổi của Từ Lâm dừng trên bầu ngực sữa căng tròn và bắt đầu xoa nắn, nhào nặn đủ hình dạng ngón tay thon dài tàn ác vờn về nhụy hoa khiến nó nở rộ, luân phiên giữ hai bên ngực sữa, đem lại khoái cảm dạt dào cho người phụ nữ dưới thân.

- Ư.... Ưm....

Hàn Dĩ Xuyên cong người lên hưởng thụ từng đợt sóng tình, hai tay bám chặt Từ Lâm hơn, các ngón chân co lại, thân thể khó chịu đến vận vẹo.

Từ Lâm hôn đến sắp ngộp thở mới từ từ nhả môi cô ra, cuồng nhiệt hôn xuống toàn bộ cơ thể tuyệt mỹ của cô, lưu lại nhiều dấu vết vô cùng mờ ám.

- Ưm.... đừng mà....

Từ Lâm thờ dốc nặng nề, ngẩng đầu lên nhìn Hàn Dĩ Xuyên, giọng ồ ồ hỏi

- Dĩ Xuyên ngoan, đã biết anh là ai chưa?

Hàn Dĩ Xuyên rên rỉ thành tiếng, hai tay luồn qua nách hắn và ôm lấy tấm lưng vững chãi.

- Ừm.... Lâm...

Từ Lâm hài lòng cúi đầu xuống hôn lên vầng trán đầy mồ hôi của cô, thì thầm

- Dĩ Xuyên, anh rất nhớ em...

Rồi nhào người lên, cởi bỏ thắt lưng, khoá quần rồi toàn bộ quần dài và cả quần lót đều được hắn tự cởi ra, giải phóng con cự long đã sớm trướng to đến đau nhức; hắn áp người xuống lần nữa, thấp giọng ra lệnh

- Dĩ Xuyên, quần lấy thắt lưng anh!

Cảm nhận một vật cứng rắn, to lớn, nóng hổi đang chà xát vùng ẩm ướt non mềm của mình, Hàn Dĩ Xuyên khó chịu đến mức chỉ biết nghe lời, hai chân dang rộng và quần lên thắt lưng Từ Lâm.

Từ Lâm cũng đang cực kỳ khó chịu, chỉ muốn giải thoát tất cả. Đem tất cả những nhớ nhung, cô đơn, dằn vặt, đau đớn suốt sáu năm qua và phát tiết lên cơ thể cô nhưng cái hắn nhớ không chỉ có thân thể mê người này của cô mà còn cả trái tim cô....

- Dĩ Xuyên, còn yêu anh không..?

Hắn chưa từng cảm thấy lo sợ cùng căng thẳng như vậy, hắn sợ cô sẽ tàn nhẫn mà nói "không",hắn thật sự rất sợ.

Hàn Dĩ Xuyên đưa một tay chạm lên máy kiếm quen thuộc của Từ Lâm, nước mắt cô lại lần nữa tuôn rơi, nghẹn ngào nói

- Lâm, em chưa từng hết yêu anh....

Từ Lâm xúc động nắm lấy tay cô, cùng cô đan mười ngón tay. Hắn biết rõ bây giờ cô đang say rượu, những gì cô nói đến ngày mai cô sẽ quên hết hoặc vờ như không nhớ. Nhưng cũng không sao, dù cô đang nói dối cũng không sao, câu trả lời của cô đã khiến hắn rất hạnh phúc cùng âm áp. Hơn nữa, người ta vẫn nói những lời nói khi say luôn là những lời từ tận đáy lòng, không phải sao?

Hàn Dĩ Xuyên vẫn không né tránh ánh mắt sắc bén của Từ Lâm mà tiếp tục nhỏ giọng nói

- Lâm, em nhớ anh....

Tìm Từ Lâm dần tan chảy, hắn cúi xuống hôn lên môi cô lần nữa, tay vẫn nắm lấy tay cô, động mạnh thắt lưng

- Aaa...

Hàn Dĩ Xuyên chưa kịp kêu lên thì môi đã bị môi Từ Lâm gặm chặt và ngấu nghiến; hạ thân hắn vẫn tiếp tục lướt động, ra vào không ngừng, càng lúc càng sâu, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh...

Đã sáu năm rồi, Từ Lâm hắn đã luôn cấm dục suốt sáu năm, đêm nay hắn chỉ muốn phát tiết tất cả. Nếu hắn còn tiếp tục nhịn nữa thì sẽ liệt mất!

Đêm dài vẫn còn tiếp diễn, hai cơ thể trần truồng kết hợp hoàn mỹ trên giường không ngừng phát ra những âm thanh vô cùng sắc tình, tiếng va chạm giữa hai cơ thể, tiếng thờ dục dồn dập của đàn ông và tiếng rên rỉ yêu kiều của phụ nữ.

Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng tăng.

Khi Hàn Dĩ Xuyên tỉnh lại thì cảm giác đầu đau như búa bổ, toàn thân nhức mỏi, cô từ từ mở mắt ra và nhìn xung quanh....

- Aaa!

Cô hoảng hốt ngồi bật dậy, nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh như nhìn thấy ma, đầu óc cô suýt nữa thì nổ tung.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?

Tại sao Từ Lâm lại ở đây, còn ngủ bên cạnh cô nữa, và còn... đây là đâu?

Cô đưa tay cốc mạnh vào đầu, từ từ nhớ lại mọi chuyện tối qua.....

Cô nhớ hình như cô đã rất say và không thể uống tiếp nên đã bảo Kane đi mua thuốc chống say cho cô, tiếp đó có người đến gần cô, hình như đó là Từ Lâm!

Cô bỏ ra ngoài thì tiếp tục đung mắt hần, sau đó thì, hình như... hai người đã ôm hôn nhau!

Chuyện gì thế này.....

Còn cả lúc ở trên xe, nụ hôn lúc đó cũng rất cuồng nhiệt và còn có mùi vị của dục vọng!

" Lâm, em yêu anh... "

" Lâm, em chưa từng hết yêu anh... "

" Lâm, em nhớ anh... "

" Lâm, tại sao anh không tin em..? "

" Lâm, trở về với em được không...? "

" Lâm, em đau lắm... "

Haizaa!

Hàn Dĩ Xuyên thật sự sắp nhỏ hết tóc rồi, lúc này cô mới nhìn ra Từ Lâm không mặc áo, không lẽ....

Nín cả thở để kéo chăn ra khỏi ngực....

- Aaa!

Cô vội đưa tay bịt chặt miệng.

Cô thật sự đã xảy ra quan hệ với Từ Lâm, lại còn trong lúc say rượu và nói ra những lời không nên nói!

Nhìn Từ Lâm đang ngủ say bên cạnh, cô có cảm giác thật căng thẳng và mệt mỏi. Chỉnh lại mái tóc cho gọn gàng hơn, cô vỗ mạnh lên trán cho tỉnh táo rồi kéo chăn ra khỏi người, bước vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm vừa đóng lại thì Từ Lâm đang nằm trên giường cũng từ từ ngồi dậy, trước tiên hần gọi nhân viên phục vụ trong khách sạn đem một bộ quần áo mới vào cho Hàn Dĩ Xuyên rồi ngồi im trên giường đợi cô đi ra, hần đưa tay bóp bóp vùng mi tâm cho tỉnh táo.

Đã lâu lắm rồi, hần chưa từng được ngủ ngon giấc như vậy!

Đưa mắt nhìn qua vị trí bên cạnh, lồng ngực hần lại đau nhói.

" Lâm, em đau lắm... "

Hần nhớ rất rõ tối qua, cô đã chủ động ôm lấy hần, rúc đầu vào ngực hần, nghẹn ngào nói " Lâm, em đau lắm... ",sau đó thì da thịt hần như bị phỏng vì nước mắt cô cứ liên tục trào ra....

Thời gian qua cô đã sống thế nào? Có phải rất đau khổ không?

Kết

Cửa phòng tắm được mở ra, Hàn Dĩ Xuyên quần khăn tắm bước vào phòng ngủ, vừa nhìn thấy Từ Lâm đã ngồi sừng sững trên giường, cả người cô thoáng chút cứng đờ nhưng liền khôi phục dáng vẻ lạnh nhạt.

Từ Lâm không muốn để ý đến ánh mắt đó của cô nên liền hất cằm về phía bàn, lạnh lùng nói

- Mặc vào đi!

Hàn Dĩ Xuyên bình tĩnh đi tới bàn và cầm quần áo đó đi vào trong phòng tắm lần nữa.

Lúc cô đi ra thì vẫn thấy Từ Lâm ngồi như vậy, cô tình không quan tâm, cô cầm túi xách và xách giày đi tới cửa.

- Em cứ như vậy mà đi?

Giọng nói lạnh lùng phía sau khiến bước chân cô dừng lại, cắn chặt môi để bình tĩnh hơn, cô nhẹ nhàng xoay người và thờ ơ nói

- Từ tiên sinh, có lẽ chúng ta đã xảy ra hiểu lầm gì rồi, nếu anh đã nghe được những điều không hay thì hy vọng anh nên quên đi!

Từ Lâm nở nụ cười tự giễu, thấp giọng nói

- Anh không muốn quên, dù là chuyện của sáu năm trước hay tối qua, anh đều không muốn quên!

Ngực Hàn Dĩ Xuyên nhói lên từng cơn, cô khàn giọng nói

- Từ tiền sinh, tại sao anh cứ nói chuyện sáu năm trước gì với tôi chứ, sáu năm trước chúng ta từng biết nhau sao? Tôi thật sự không nhớ!

Nói xong, cô dứt khoát xoay người và muốn bước đi, cô sợ nếu tiếp tục đối diện với hắn, cô sẽ khóc mất.

- Dĩ Xuyên, anh buồn ngủ lắm, sáu năm qua, ngày nào anh cũng rất buồn ngủ!

Toàn thân Hàn Dĩ Xuyên trở nên cứng đờ, cô đứng im và không dám xoay người.

" Không có em, tôi không ngủ được! "

Sáu năm trước, hắn đã từng ngủ rất ngon nếu có cô bên cạnh, sáu năm qua, thật sự hắn đã không thể ngủ?

Nhưng như vậy thì sao chứ?

Chuyện đó sớm không còn liên quan đến cô nữa!

Đừng nói là không ngủ được, cho dù hắn có chết thì cô cũng không muốn quan tâm nữa!

Đưa tay lau sạch những giọt nước mắt vừa rơi xuống, cô nhẹ nhàng xoay người lần nữa, dứt khoát nói

- Từ tiền sinh, có lẽ anh đã nhầm lẫn gì rồi? Có phải anh từng mất đi người nào rất quan trọng? Vậy thì anh nên tìm người đó, đừng nói những chuyện điên khùng này với tôi nữa!

Dứt lời, cô lập tức xoay người đi khỏi phòng.

Cánh cửa vừa đóng lại, cô hoàn toàn vô lực mà dựa vào đó, hai chân mềm nhũn ngồi phịch xuống mà bật khóc trong cổ họng, hai tay bịt chặt miệng để không phát ra tiếng.

Cô muốn quên hết, muốn dùng nước mắt để xóa hết tất cả.....

Hàn Dĩ Xuyên vừa trở về công ty thì tất cả nhân viên đã đứng thành một hàng, đầu tiên là Khải Đình, bọn họ đều chấp tay lại trước mặt, cúi đầu xuống.

- Cô Hàn, tôi xin lỗi, tôi không biết lại đưa nhầm vitamin cho cô!

Khải Đình lí nhí xong thì Ann đã tiếp lời.

- Cô Hàn, tôi đã cố gắng gọi điện thoại cho cô và cả Kane, nhưng đều không thể liên lạc.....

Kane cũng đứng bên cạnh, lập tức đưa ra lời biện hộ

- Cô Hàn, tôi không thể nghe máy vì không nghe được chuông báo,....

Hàn Dĩ Xuyên mệt mỏi bóp bóp trán rồi xu tay, khàn giọng nói

- Được rồi, mọi người làm việc đi!

Sau đó đi thẳng vào trong phòng làm việc.

Lúc này tất cả nhân viên mới thờ phào nhẹ nhõm, tụ lại với nhau và nói lớn nhỏ

- Này, không phải chỉ mình tôi thấy thôi chứ? Trên cổ của cô Hàn.....

- Đúng vậy, tôi cũng thấy rất rõ nữa, hơn nữa không chỉ là một dấu mà còn rất nhiều nữa.

- Đó là dấu hôn mà, cô Hàn có bạn trai sao?

- Chẳng lẽ là Phạm Tổng?

- Cô Hàn đã có con thì dĩ nhiên phải có chồng rồi chứ? Nhưng lại không nghe cô ấy nhắc tới, cũng chưa từng thấy qua.

- Cô Hàn cũng không đeo nhẫn cưới.

- Không phải tôi qua vì cô Hàn uống quá say và còn bị Kane bỏ lại nên bị lão giám đốc nào....

- Cậu điên à, cẩn thận cái miệng của cậu đấy!

Cả đám cứ nhón nháo cả lên mà không biết Ninh Diệp đã đứng sau lưng này giờ, bà không vui lên tiếng

- OY phát lương cho các người để các người tự lại nói chuyện phiếm sao? Tập trung làm việc đi!

Đám đông bắt đầu lo giải tán và ngồi vào bàn làm việc. Ninh Diệp lườm họ một cái rồi đi vào phòng làm việc của Hàn Dĩ Xuyên.

Từ Lâm từ trong khách sạn đi ra và đến bãi đỗ xe, đang định đi tới vị trí đỗ xe của mình.

- Từ Lâm!

Hắn theo phản xạ xoay người lại, còn chưa kịp phản ứng

Bốp!

Một cú đấm mạnh mẽ nện xuống mặt Từ Lâm khiến hắn lao đảo suýt ngã, mặt cũng nghiêng qua một bên. Hắn vừa tìm được thăng bằng và đưa tay quệt vết máu trên khoé miệng thì liền kinh ngạc khi nhìn thấy Phạm Diệc mặt đầy sát khí đứng đối diện với mình.

- Là anh?

Vừa nói hắn vừa dùng đầu lưỡi liếm nhẹ khoé miệng rồi đưa vài ngón tay chạm vào, sau đó lại nhìn Phạm Diệc và nở một nụ cười trào phúng

- Đến nhanh hơn tôi tưởng!

Phạm Diệc nhìn bộ dạng đầu cẳng này của Từ Lâm thì sự phẫn nộ trong lòng càng tăng lên, anh nhào tới túm lấy cổ áo hắn và định tặng cho hắn thêm một cú đấm thì tay đã bị tay hắn đẩy xuống. Nhưng anh vẫn gầm gừ tức giận

- Từ Lâm, tên khốn, tên súc sinh, hôm nay tôi phải đánh chết anh!.

Từ Lâm cười nhạt rồi kéo tay Phạm Diệc ra khỏi cổ áo mình, thản nhiên nói

- Vậy xem thử anh có bản lĩnh đó không!

Phạm Diệc mất hết bình tĩnh mà nhào tới lần nữa, phẫn nộ quát

- Tên khốn, anh đã làm được gì cho tiểu Xuyên mà lại hết lần này đến lần khác khiến cô ấy phải khóc?

Từ Lâm nhẹ nhàng lách người để né tránh nắm đấm đang lao tới trước mặt, cười nhạt

- Chuyện đó không đến lượt anh phán xét!

Phạm Diệc không thể đánh trúng mục tiêu nên càng giận dữ hơn, anh đứng lên và tiến tới lần nữa.

- Tôi có quyền phán xét, vì tôi yêu cô ấy, có thể mang lại nụ cười và hạnh phúc cho cô ấy. Còn anh, anh chỉ có thể khiến cô ấy đau khổ, khiến cô ấy sống không bằng chết thôi.

Nắm đấm của Phạm Diệc vừa lao tới thì Từ Lâm đã nhanh tay tóm lấy, tay kia giáng một đấm vào mặt anh

Bốp!

Phịch

Phạm Diệc bị đánh đến choáng váng và ngã nhào xuống đất. Từ Lâm thì hung ác đứng nhìn anh từ trên cao, lạnh lùng nói

- Tốt nhất đừng phán xét tình cảm của người khác một cách ngu xuẩn như vậy!

Phạm Diệc nhả một ngụm máu xuống đất, chật vật đứng lên và tiếp tục lao tới túm lấy cổ áo Từ Lâm.

- Ngu xuẩn? Rốt cuộc thì ai mới là kẻ ngu xuẩn?

Từ Lâm không để anh được như ý, liền tặng anh thêm một cú đấm khiến anh ngã sòng soài xuống đất, hắn khinh bỉ nói

- Nóng vội như vậy làm gì?

Phạm Diệc chống hai tay lên mặt đất, muốn đứng lên nhưng lại không thể, anh tiếp tục quát lớn

- Từ Lâm, anh nghĩ anh xứng với tiểu Xuyên sao? Sáu năm trước, nếu không phải nhờ tôi thì cô ấy đã sớm bị đám cầm thú kia cường bạo rồi!

Một câu của Phạm Diệc khiến toàn thân Từ Lâm cứng đờ, bước chân hẫng khựng lại, mày kiếm nhíu chặt, thật khó khăn lắm mới thốt ra được mấy từ.

- Cường bạo? Anh nói ai bị cường bạo?

Phạm Diệc vẫn còn nằm dưới đất mà hăm hực

- Tôi nói Dĩ Xuyên suýt nữa thì bị một đám cầm thú cường bạo đấy!

Đầu Từ Lâm nổ tung như bom, hô hấp như bị chặn lại, mắt không chế mà cúi xuống túm lấy cổ áo Phạm Diệc, gầm lên

- Anh mau nói rõ cho tôi! Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?

Tại một quán cafe dành cho hội viên cao cấp.

Tiếng đàn violon nhẹ nhàng xu tan đi mọi mệt nhọc cùng ưu phiền nhưng vẫn không thể xoa dịu đi được nỗi kinh hoàng của Từ Lâm, từng câu từng chữ mà Phạm Diệc nói như hàng ngàn con dao đâm vào tim hẫng, hẫng có thể hình dung được sự sợ hãi cùng tuyệt vọng của Hân Dĩ Xuyên khi phải một mình chống chọi với mây gã cao to háo sắc đó, cô đã khóc lóc van xin như thế nào, cô đã tuyệt vọng gọi tên hẫng như thế nào....

Phạm Diệc nâng cốc cafe lên và gian nan uống một ngụm, cố gắng tránh đụng phải vết thương trên miệng rồi nói tiếp

- Tiểu Xuyên đã nhờ tôi giữ kín chuyện này với anh, cô ấy là một cô gái có bản tính lương thiện nên không muốn anh nổi giận mà giết sạch đám người đó, cô ấy nói dù sao bọn họ cũng đã bị đánh cho sợ rồi nên không muốn bọn họ phải đền mạng, hơn nữa còn nói rằng bọn họ vẫn chưa làm gì mình.

Hai tay Từ Lâm lạnh toát, mi mắt giật giật, toàn thân như bị điểm phải tử huyết, sắc mặt trắng đến cắt không còn giọt máu, lồng ngực rách toạc đến rỉ máu, đau đớn khôn nguôi.

Sáu năm trước, buổi tối đó khi hẫng nhìn thấy cô trở về trong bộ dạng đó, hẫng đã không chút do dự mà đánh cô, chửi cô, còn cường bạo cô, hẫng so với đám lưu manh đó thì có khác gì, thậm chí hẫng còn đáng hận hơn bọn họ; trong lúc cô sợ hãi như vậy có lẽ cô rất cần đến sự che chở, sự săn sóc, an ủi của hẫng, thế nhưng, hẫng đã không tìm hiểu đầu đuôi sự việc mà chỉ biết nghi ngờ cô. Lúc cô cần hẫng nhất thì hẫng lại nhấn tâm đày cô xuống địa ngục....

Phạm Diệc nhìn biểu cảm của Từ Lâm, tuy có chút thương cảm nhưng vẫn nói tiếp

- Lẽ ra anh nên chăm sóc cô ấy tốt hơn nhưng anh đã làm gì, anh đã làm ra bao nhiêu việc đáng sợ đối với cô ấy? Lúc cô ấy kết hôn với anh, tôi tự nguyện rút lui vì tưởng rằng cô ấy ở bên anh sẽ được hạnh phúc nhưng tôi đã lầm, lẽ ra tôi nên đấu với anh đến cùng, lẽ ra tôi nên ở lại và không nên bỏ mặc cô ấy một mình thì có lẽ cô ấy sẽ không phải đau đến như vậy!

Hai tai Từ Lâm ù ù, hô hấp khó khăn cực kỳ, hẫng không còn nghe được những gì Phạm Diệc nói nữa.

Phạm Diệc nói đúng!

Lúc đó rốt cuộc hẫng đã làm gì? Hẫng khiến cô thêm sợ hãi, hẫng khiến cô thêm tuyệt vọng, hẫng đã để lại bao nhiêu ác mộng cho cô,....

Phạm Diệc không biết Từ Lâm đang suy nghĩ gì, giọng nói thê lương cất lên

- Từ Lâm, rốt cuộc thì tôi có gì không bằng anh? Tôi yêu tiểu Xuyên, tôi luôn khiến cô ấy cảm thấy hạnh phúc, tôi có thể cho cô ấy một mái ấm, còn anh, anh có thể cho cô ấy thứ gì? Anh luôn khiến cô ấy khóc, khiến cô ấy đau khổ nhưng tại sao cô ấy vẫn yêu anh chứ? Tại sao cô ấy mãi không quên được anh? Từ Lâm, anh là gì chứ?

Từ Lâm vô thức chống tay xuống bàn và đứng lên, toàn thân hẫng run rẩy và từng bước ra khỏi quán cafe.

.....

Từ Lâm ngồi im lặng tại vị trí lái chính như một người mất hồn, hai tay đặt trên vô lăng không chút động tĩnh, mắt phượng nhìn chăm chăm phía trước không có tiêu cự, hẫng cảm giác mình không còn thở nổi nữa....

Dĩ Xuyên, Dĩ Xuyên của hẫng suốt một thời gian dài như vậy phải sống trong cái địa ngục mà hẫng tạo ra, cái nhà tù mà hẫng xây nên, cô đã phải chịu đựng sự giày vò, lăng mạ của hẫng mỗi ngày,....

Hẫng phải làm gì đây? Phải làm gì để có thể bù đắp lại những gì mà cô đã phải chịu đựng một mình, chịu đựng trong im lặng như vậy? Rốt cuộc hẫng phải làm gì đây,....

Hắn chưa từng thấy hận bản thân mình như vậy, chưa từng thấy ghê tởm với chính mình như vậy!

" Thế giới anh cho em chỉ là một bầu trời tối đen, em muốn đi tìm ánh sáng riêng cho mình "

Một tay Từ Lâm ôm chặt ngực trái, một giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má hắn, thấm vào vết thương trên khoé môi mang lại cảm giác đau rát nhưng làm sao có thể đau bằng vết thương trong tim hắn.

- Dĩ Xuyên, anh xin lỗi... Vợ à, anh sai rồi...

Hắn gục đầu xuống vô lăng, hai tay nắm mạnh liên tục lên đó và găm lên trong đau đớn.

-Aa... aaa...!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Tiểu Hiên là con tôi!

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 75: Tiểu Hiên là con tôi!

Từ Lâm gục đầu trên vô lăng rất lâu, điện thoại đổ chuông mấy lần mà hắn cũng không biết, đến lần thứ năm thì hắn mới chán nản cầm điện thoại lên và nhận.

- Nói!

Giọng kinh ngạc cùng vui mừng của Triết Liệt truyền tới

- Từ tiên sinh, đã có kết quả xét nghiệm DNA rồi ạ!

Từ Lâm mặt mày ngời sáng, tinh thần của hắn dần khôi phục lại, không hiểu sao hắn lại căng thẳng như vậy khi nghe đến kết quả xét nghiệm DNA của hắn và Tiểu Hiên, đưa tay bóp bóp mi tâm, hắn khàn giọng nói

- Gửi qua cho tôi!

Nói xong thì cúp máy, hai phút sau, Triết Liệt đã gửi bằng báo cáo xét nghiệm DNA qua cho hắn. Hồi hộp, căng thẳng, lo lắng, sợ hãi, khản trương, Từ Lâm mở bằng kết quả ra và đọc nhanh xuống dưới, đến phần kết luận.

" 99% có quan hệ cha con "

Hai tay Từ Lâm run lên, mi mắt giựt giựt, hắn bất động một lúc rồi đột nhiên bật cười, nụ cười đầy kích động và hạnh phúc.

Tiểu Hiên thật sự là con của hắn, là con của hắn và Hàn Dĩ Xuyên!

Một tay hắn cuộn tròn lại thành nắm đấm rồi đặt trên môi để khống chế sự xúc động đang ào ạt chảy về.....

Nhưng chỉ trong giây lát, niềm hạnh phúc bất ngờ đó đã vụt tan.

Sáu năm trước hắn cũng đã từng thử xác nhận quan hệ cha con với Tiểu Hiên nhưng kết quả lúc đó lại khác hoàn toàn với bây giờ!

Chuyện này là thế nào....

Lắc lắc đầu cho tỉnh táo, hắn gọi điện cho Triết Liệt lần nữa, lạnh lùng hỏi

- Kết quả này là thế nào?

Triết Liệt nghiêm giọng trả lời

- Từ tiên sinh, kết quả này là do bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện Heart đưa ra, tôi đã giám sát ông ta suốt quá trình, hoàn toàn không có kẻ dỏ trò nên chắc chắn đây là kết quả chính xác!

Trống ngực của Từ Lâm đập liên hồi, hắn cân trọng nói

- Kết quả xét nghiệm sáu năm trước tại sao lại khác đi, cậu tra rõ chuyện này cho tôi!

Cúp điện thoại, Từ Lâm gục đầu xuống vô lăng lần nữa, một tay ôm chặt ngực trái.

" Phá bỏ cái thai đó ngay cho tôi!

" Bởi vì nó không phải con của tôi!

" Là nghiệt chủng của Phạm Diệc hay Từ Thiên Tân, tôi không rõ! "

" Muốn tôi nuôi con cho em thì nói gì chẳng được! "

" Mang thai con của một kẻ khác mà còn mặt dày kết hôn với tôi? "

Phanh

Một tay đầm mạnh xuống vô lăng rồi ngồi thẳng dậy, đầu và lưng tựa vào ghế, một tay Từ Lâm đặt trên trán rồi lại di chuyển xuống mắt, mũi, tay kia lại đầm mạnh vào vô lăng khiến nó vang lên âm thanh vô cùng chói tai, hần thì bật khóc như một đứa trẻ....

Từng câu nói sắc nhọn, tàn độc mà hần đã dành cho mẹ con Hàn Di Xuyên từ sáu năm trước cứ hiện lên trong đầu hần, từng hành động đáng để lăn chùi của hần khiến bản thân hần không thể quên nổi.

Hần tàn nhẫn ép cô phá thai hết lần này đến lần khác, muốn giết đi giọt máu của chính mình.

Hần si nhục cô, chửi mắng cô, xem thường cả bảo bối trong bụng cô.

Hần mặc cô đang mang thai mà hằng đêm bắt ép cô thỏa mãn dục vọng hần, mục đích là muốn cô sảy thai.

Hần bỏ mặc cô ở nhà một mình cùng bảo bối mà ra ngoài vui vẻ cùng tình nhân.

Hần bắt cô hầu hạ tình nhân của hần, ép cô ở lại nhìn bọn họ làm tình.

Hần đứng nhìn cô đau đớn mà cầu xin, muốn đẻ cô sảy thai mà không màng đến tính mạng của cô.

Hần ghê lạnh tiểu Hiên, không nhìn nó một lần, nghe tiếng khóc của nó mà hần lại thấy phiền phức.

Những gì hần đã làm với mẹ con cô dù có đem hần đi chặt làm trăm mảnh cũng không hết tội, tội ác tày trời, không bằng cả cảm thù, ngay cả con ruột của mình mà hần cũng từng muốn giết, hần thừa nhận, thừa nhận mình đã mang tội rất lớn, trời đất không dung tha!

Có lẽ, một kẻ như hần không có đủ tư cách để cầu xin sự tha thứ nhưng hần vẫn muốn giành cả cuộc đời này để bù đắp cho cô và tiểu Hiên.

Mãi làm việc mà Hàn Di Xuyên không biết đã đến giờ tan làm, cô dọn dẹp các giấy tờ trên bàn rồi lấy áo khoác và túi xách, ra khỏi phòng làm việc.

Cô vừa đi đến cổng của công ty thì điện thoại đột nhiên đổ chuông. Dừng bước một chút, cô lấy điện thoại ra và nhận cuộc gọi.

- Mẹ, tối nay mẹ có về với tiểu Hiên không ạ?

Hàn Di Xuyên bật cười vui vẻ khi nghe giọng nhỏ nhẹ đáng yêu của con truyền qua điện thoại, cô dịu dàng nói

- Tiểu Hiên, lại chạy ra ngoài sao? Nhớ mẹ rồi à?

Cô vừa đi ra khỏi cổng công ty vừa trò chuyện với tiểu Hiên. Cô đứng bên lề đường đợi taxi, điện thoại vẫn áp vào tai, nụ cười hạnh phúc và giọng cung chiêu cứ đan xen nhau trên gương mặt cô.

Bỗng dưng cô xoay người một chút, nụ cười đó liền tắt ngấm đi, cô cũng không nói gì nữa, hai mắt mở to như vừa nhìn thấy quỷ, nếu tiểu Hiên không gọi thì có lẽ hôn cô đã sớm bay mất rồi.

- Tiểu Hiên ngoan, bây giờ mẹ sẽ về ngay, con trở lại phòng đi nhé!

Cô gian nan nói xong mấy câu rồi cúp máy, bỏ điện thoại vào túi xách, cô hoảng loạn bỏ chạy....

Từ Lâm đứng nhìn cô này giờ, không ngờ cô lại bỏ chạy khi nhìn thấy hần, lồng ngực hần lại đau lên từng cơn, bước nhanh về phía cô như muốn đuổi kịp cô.

Hàn Di Xuyên vừa chạy vừa nhìn về phía sau, cô không để ý phía trước là một bậc thang nhỏ của shop quần áo.

- A!

Chân cô vấp phải bậc thang nhỏ mà cả người ngã phịch xuống đất, mông đau ê ẩm, mắt cá chân cũng đau vì bị trật. Cô cắn môi chịu đau, hai tay nâng chân bị trật lên....

- Ân...

- Vẫn bất cần như vậy!

Một giọng nam nhân lạnh lùng vang lên từ phía sau khiến Hàn Dĩ Xuyên giật mình quay đầu lại nhìn, cô sợ hãi muốn đứng lên nhưng càng chặt vật hơn.

Từ Lâm lo lắng cúi xuống đỡ cô lên nhưng lại bị cô đẩy ra, tự mình đứng lên

- Dĩ Xuyên, em đừng cứng đầu nữa!

Hàn Dĩ Xuyên vờ như không nghe thấy mà cà nhắc đi ra gọi taxi, Từ Lâm không dễ dàng để cô đi, liền đuổi theo cô tới trước cửa taxi, một tay đóng cánh cửa mà cô vừa mới mở, có chút không vui nói

- Dĩ Xuyên, chúng ta nói chuyện đi!

Hàn Dĩ Xuyên trừng mắt nhìn hấn, dứt khoát đẩy hấn ra và lạnh lùng nói

- Từ tiên sinh, phiền anh tránh ra, không phải anh định tranh một chiếc taxi với tôi chứ?

Tài xế taxi thấy mãi không có ai lên xe nên đã lái xe rời đi.

Hàn Dĩ Xuyên bực bội đẩy Từ Lâm ra và đi lên phía trước.

- Dĩ Xuyên, anh có chuyện phải nói với em!

Từ Lâm vừa đuổi kịp cô liền kéo cô tay cô, xoay người cô lại, không để cô gạt tay mình ra và giữ rất chặt.

Hàn Dĩ Xuyên dùng ánh mắt oán giận nhìn hấn, bực bội nói

- Từ tiên sinh, không phải tôi đã nói rõ trước đó rồi sao? Giữ chúng ta chẳng có gì cả, anh đeo bám một người mà mới gặp mặt hai lần, anh không cảm thấy nhục cười sao?

Từ Lâm thân nhiên nhìn cô, tay vẫn không buông lỏng chút nào, nhìn cô rất lâu và cuối cùng hấn dùng sức kéo mạnh cô vào vòm ngực săn chắc, hai tay đặt sau lưng và sau ót cô, ôm thật chặt.

Hàn Dĩ Xuyên tuy có chút dao động nhưng cũng không hết phần chán ghét, cô cố sức đẩy hấn ra, quát tháo

- Từ tiên sinh, anh mau buông tay ra, nếu không tôi có thể kiện anh tội quấy rối!

Từ Lâm mặc kệ cô la lối, mặc cô vung tay đánh vào người hấn, hấn vẫn ôm chặt cô không buông, môi bạc ghé sát môi cô, thì thầm

- Dĩ Xuyên, chỉ một lát thôi, để anh ôm em như vậy!

Hàn Dĩ Xuyên không thể mềm lòng, cô dứt khoát đẩy hấn ra và còn cắn mạnh vào cổ hấn, buộc hấn buông cô ra.

- Từ tiên sinh, xin anh tự trọng!

Hai mắt Từ Lâm nhìn cô đầy dịu dàng, một tay hấn đưa lên cổ để xoa vết thương vừa bị cắn thì trên các đầu ngón tay liền dính một vài vết máu. Hấn không thấy đau trên cổ mà chỉ thấy trong tim, chợt hấn nở nụ cười tự giễu, nói với Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, em vẫn thích cắn anh như vậy, dù là sáu năm trước hay sáu năm sau.

Hàn Dĩ Xuyên lườm hấn một cái rồi định xoay người rời đi.

- Dĩ Xuyên, em nói chúng ta không có quan hệ, nhưng ánh mắt em nhìn anh lại không giống như đối với một người xa lạ.

Bước chân của Hàn Dĩ Xuyên dừng lại, toàn thân cô cứng đờ, rất lâu sau mới lấy được can đảm mà quay đầu lại, cố gắng tỏ ra thật bình thản mà hỏi

- Vậy xin hỏi Từ tiên sinh, tôi phải nhìn anh thế nào đây?

Từ Lâm bước lại gần cô, không để cô kịp phản ứng mà lập tức bế cô lên, hướng chỗ đậu xe của hấn mà đi tới.

Hàn Dĩ Xuyên vùng vẫy kịch liệt, vừa đánh vừa la

- Từ Lâm, anh mau bỏ tôi xuống!.

Bước chân của Từ Lâm ngừng một lúc, hần cúi đầu nhìn người phụ nữ đang giằng dỗi trong ngực, nhếch môi cười nói

- Cuối cùng em cũng chịu gọi tên anh!

Nói xong lại tiếp tục bế cô về phía xe, Hàn Dĩ Xuyên không quan tâm mình vừa gọi hần là gì, vùng vẫy kịch liệt hơn

- Từ Lâm, anh mau bỏ tôi xuống! Đồ điên, đồ thần kinh, Từ Lâm, tên khốn!

Cuối cùng thì Từ Lâm cũng bế được cô đến trước cửa xe của mình, mở cửa xe và nhét cô vào vị trí phó lái xong rồi khoá trái cửa, còn hần thì đi vòng ra trước mũi xe, vào vị trí lái chính và đóng cửa lại, Hàn Dĩ Xuyên vẫn không ngừng kêu la

- Từ Lâm, đồ khốn, anh mau thả tôi ra, mở cửa, tôi kêu anh mở cửa!

Vừa nói cô vừa dùng hai tay đẩy mạnh cửa xe, trừng mắt nhìn Từ Lâm

Từ Lâm đau lòng nhìn cô, trong mắt xẹt qua tia ưu thương, thấp giọng nói

- Dĩ Xuyên, anh đã biết cả rồi! Chuyện sáu năm trước.....

Hần chưa kịp nói hết câu thì Hàn Dĩ Xuyên đã vội ngắt lời

- Đừng nói chuyện sáu năm trước! Tôi không muốn nghe!

Từ Lâm thoáng im lặng rồi nhìn cô rất lâu, tiếp tục nói

- Chuyện em suýt nữa thì bị đâm sục sinh đó cường bạo, cả chuyện tiểu Hiên thật sự là con của anh, anh đều biết cả rồi!

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên run lên, liền nắm chặt quai túi xách, cô im lặng rất lâu rồi hít sâu một hơi, quay mặt nhìn Từ Lâm, giọng lạnh lùng và xa cách

- Vậy thì sao? Anh biết được những gì? Từ Lâm, tôi cho anh biết, trên thế giới này ngoài anh ra thì chẳng có ai cường bạo tôi cả! Còn tiểu Hiên, nó là con của tôi, nó và anh, KHÔNG _CÓ _QUAN _HỆ!

Từ Lâm nở nụ cười ưu thương rồi khẽ bật ra một câu

- Vậy ư?

Sau đó mở thùng chứa đồ trước mặt và lấy tờ giấy gì đó đưa cho cô.

- Xem xong rồi hãy quyết định!

Hàn Dĩ Xuyên bức bối mở tờ giấy ra xem, vừa nhìn thấy dòng chữ xét nghiệm DNA bên trên thì cô đã lập tức gấp lại, nhìn Từ Lâm và cười trào phúng, lồng ngực cũng bắt đầu đau âm ỉ

- Từ Lâm, anh không thấy chán sao? Sáu năm trước anh đem một tờ giấy đến và nói với tôi tiểu Hiên không phải con anh, bây giờ anh cũng đem một tờ giấy đến nhưng lại bảo tiểu Hiên là con anh. Từ Lâm, trò đùa của anh thật sự rất vô vị đấy!

Tìm Từ Lâm như bị ngàn con dao nhọn đâm vào, máu tươi liên tục chảy ra. Nếu như kết quả này xuất hiện từ sáu năm trước, nếu hần không mù quáng, cố chấp cho rằng mình đúng thì có lẽ mọi chuyện sẽ không đi đến ngày hôm nay.

- Dĩ Xuyên, sáu năm trước không phải em vẫn luôn nói với anh tiểu Hiên là con của anh?

Hàn Dĩ Xuyên cười lạnh nhưng trong mắt cô đã sớm nhuốm lệ, cố gắng để không cho nước mắt rơi xuống, cô nói

- Tôi mệt rồi, tôi chán lắm rồi! Không muốn tiếp tục lừa dối chính mình nữa. Nếu những lời đó của tôi khiến anh ảo tưởng như hôm nay thì tôi xin rút lại, tiểu Hiên thật sự không phải con anh, nó là con tôi, tiểu Hiên cũng không cần ba!

Nói xong, cô gơ báng xét nghiệm trong tay lên và xé ra thành nhiều mảnh nhỏ, ném xuống sàn xe.

Chứng kiến hành động này của cô, trong lòng Từ Lâm đau như dao cắt, hần khàn giọng nói

- Em có dám cùng anh đến hỏi tiểu Hiên? Hỏi nó có cần ba không?

Hàn Dĩ Xuyên liền chột dạ nhưng vẫn tàn nhẫn nói

- Anh không có tư cách để gặp tiểu Hiền! Tôi không muốn con mình phải tiếp xúc với một loại rác rưởi như anh!

Nói xong, cô lại tiếp tục muốn đẩy cửa ra và mắt kiên nhẫn nói

- Mở cửa, tôi bảo anh mở cửa!

Từ Lâm đã sớm nát vụn, hấn không khỏi cười khổ, ánh mắt đầy đau thương

- Em muốn về bệnh viện với tiểu Hiền? Anh đã gặp con rồi, nó đang bệnh rất nặng, cần người ghép tủy.....

Hàn Dĩ Xuyên sợ hãi quay đầu nhìn Từ Lâm, kích động nói

- Anh đã làm gì tiểu Hiền? Từ Lâm, nếu anh dám đụng đến con tôi một lần nữa, tôi sẽ tự tay giết anh!

Từ Lâm nhìn cô rồi cười nhạt, tiếp tục nói

- Con của chúng ta thật sự rất đáng yêu và xinh đẹp, nó rất giống em.....

Hàn Dĩ Xuyên như người mất trí mà gào lên, nước mắt như nước lũ tràn về mà rơi xuống

- Từ Lâm, tên khốn, anh đã nói gì với tiểu Hiền?

Từ Lâm cố hết sức để bình tĩnh rồi nói

- Nó là con anh, sao anh có thể làm hại nó!.

Hàn Dĩ Xuyên căm hận nhìn hấn, vừa khóc vừa nói

- Anh đừng làm tôi thấy kinh tởm nữa! Sáu năm trước không phải anh luôn muốn giết nó sao? Bây giờ anh nói anh không làm hại nó! Đi mà lừa quỷ đây!

Từ Lâm không muốn đôi co với cô, trầm giọng nói

- Nếu em không tin thì có thể gọi điện thoại xác nhận!

Đầu óc Hàn Dĩ Xuyên mơ mơ màng màng rồi vội lục điện thoại trong túi, gọi cho Ninh Diệp.

- Chị Ninh, tiểu Hiền, tiểu Hiền không sao chứ ạ?

Giọng Ninh Diệp vô cùng kinh ngạc hỏi

- Dĩ Xuyên, em sao vậy? Tiểu Hiền đang rất ổn mà, hôm nay cũng không thấy ngất xỉu!

Hàn Dĩ Xuyên thở phào nhẹ nhõm, cô nói thêm mấy câu rồi cúp máy.

Từ Lâm này giờ trầm mặc nhìn cô, bây giờ mới khàn giọng hỏi, tâm trạng hấn lúc này cực kỳ nặng nề như rất nhiều tảng đá đè lên

- Dĩ Xuyên, tiểu Hiền..... tại sao lại mắc bệnh?

Hàn Dĩ Xuyên ngược đôi mắt đậm lệ nhìn hấn, cổ họng nghẹn đắng, không thể thốt nên lời, lồng ngực lại đau thắt, thật lâu sau cô mới tìm được giọng của mình

- Vì sao? Anh muốn biết vì sao ư?

Nước mắt cô trào ra không ngừng, ánh mắt cô nhìn hấn tràn đầy oán hận!

Phải!

Là oán hận!

Cô hận hấn, hận đến thấu xương, chỉ cần nghĩ đến những gì mà hấn đã gây ra cho mẹ con cô thì cô không thể nào gạt bỏ được mối hận này, suốt sáu năm qua, cô chưa từng quên.....

Từ Lâm im lặng nhìn cô như đang chờ đợi câu trả lời, dù cho câu trả lời đó có tàn nhẫn và khốc liệt đến đâu.

Hàn Dĩ Xuyên vừa khóc vừa nhìn hấn, nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra từng chữ.

- Doạ sẩy thai nhiều lần! Anh hại lòng rồi chứ?

Một câu ngắn gọn của cô khiến đầu óc Từ Lâm trở nên ong ong, hai tay cứng đờ, toàn thân run rẩy, mi mắt giựt giựt....

Bị dọa sảy thai? Nhiều lần?

Là những lần hấn ép cô thỏa mãn? Là những lần hấn vô tâm đứng nhìn cô đau đớn ôm bụng? Và là lần hấn để cho tình nhân của mình đẩy ngã cô?

Thật khó khăn lắm, hấn mới có thể hỏi tiếp

- Bị dọa sảy thai? Rốt cuộc là thế nào?

Hàn Dĩ Xuyên đưa tay quạt sạch nước mắt rồi đau đớn, cắn phẫn nói

- Tiểu Hiên vừa được hai tuổi, nó dần có những biểu hiện rất lạ, phát triển rất kém, thường xuyên phát sốt, nôn ói, có khi trên da còn trầy xước rất lớn; khi tôi đưa nó đến bệnh viện kiểm tra thì bác sĩ kết luận tiểu Hiên mắc bệnh bạch cầu. Nguyên nhân mắc bệnh thì có rất nhiều nhưng lý do lớn nhất là vì người mẹ bị dọa sảy thai nhiều lần trong giai đoạn mang thai, thường xuyên phải dùng một số loại thuốc ức chế mất máu, làm hại đến sự phát triển của thai nhi....

Từ Lâm chấn động lần nữa, từng câu từng chữ cô nói khiến hấn không sao thở nổi.

Vậy là tại hấn... tại hấn đã hại cô, hại tiểu Hiên!

Hấn nhớ đến gương mặt đáng yêu như búp bê của tiểu Hiên, nhớ giọng nói nhí nhảnh của bé con, nhớ nụ cười tươi tắn của bé, nhớ dáng vẻ suy yếu của bé khi ngất xỉu....

Tại sao hấn có thể gây ra tội ác đến như vậy?

Đứa con đầu tiên của hấn và người phụ nữ hấn yêu lại vì hấn mà đấu tranh sinh tử nhiều lần, cũng vì hấn mà phải mang một căn bệnh quái ác suốt mấy năm trời, trong khi bé con còn quá nhỏ....

Nhưng vừa rồi, cô đã nói rằng mình dùng thuốc nhiều lần.

Tại sao chứ?

- Tại sao em lại quyết định dùng thuốc? Em biết rõ sẽ ảnh hưởng đến đứa bé mà vẫn dùng thuốc?

Hàn Dĩ Xuyên khóc không ngừng, nhìn hấn mà mắt kiểm soát hết lên

- Bởi vì nếu không dùng thuốc thì tôi sẽ không giữ được tiểu Hiên, mất máu nhiều lần nên tôi có thể sẽ mất nó!

Từ Lâm hoàn toàn hoá đá, đến nửa câu tiếp theo hấn cũng không thể nói ra nữa. Đau đớn nhìn cô rồi từ từ nhào người tới gần cô, vươn tay ra kéo cô vào lòng ngực, lần nữa ôm chặt, một tay đặt sau lưng cô mà vỗ về, một tay xoa xoa đầu cô, thấp giọng nói

- Dĩ Xuyên, đừng khóc, anh xin em... đừng khóc.....

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên buông lỏng xuống, mặc cho hấn ôm, mặc cho hấn vỗ về mà khóc hết nước mắt.

Từ Lâm hết lau nước mắt cho cô rồi lại ôm cô vỗ về, an ủi. Hấn biết chỉ như vậy thôi thì cũng không thể nào xoá sạch những tội ác mà hấn đã gây ra.

- Dĩ Xuyên, anh xin lỗi.....

Nghe giọng nặng nề trầm thấp vang trên đỉnh đầu và cảm nhận một giọt chất lỏng rơi xuống trán mình, Hàn Dĩ Xuyên giật mình cùng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Từ Lâm nhưng vì hấn né tránh nên cô chẳng xác nhận được gì.

Vừa rồi là cô cảm nhận sai sao? Cô nghe lầm ư?

Cô đã nghe hấn nói "xin lỗi" mà. Có lẽ là cô lầm rồi, một người cao cao tại thượng như hấn làm sao có thể nói tiếng xin lỗi dễ dàng như vậy!

Cô có cảm giác một giọt nước mắt đã rơi trúng trán cô. Có lẽ cô đã cảm nhận sai rồi, một kẻ máu lạnh vô tình như hấn làm sao biết rơi lệ!.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Đừng nên dựa vào người phụ nữ của hấn

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 76: Đừng nên đụng vào người phụ nữ của hần.

Chiếc Lamborghini dừng lại trước cổng bệnh viện.

Hàn Dĩ Xuyên không biết đã ngủ từ lúc nào, đầu cô nghiêng sang cửa sổ xe, trên người được đắp chiếc áo khoác tây trang của Từ Lâm.

Vừa dừng xe lại, Từ Lâm đã quay đầu sang nhìn cô, rồi từ từ đưa tay tới trước mặt cô, giúp cô vén gọn lại mấy sợi tóc che trước mặt nhưng lại vô tình đánh thức cô.

Hàn Dĩ Xuyên mở mắt ra và đưa tay cầm chiếc áo khoác lên, cô quay đầu lại thì nhìn thấy Từ Lâm, vội ngồi ngay ngắn lại, lúng túng nói

- Xin lỗi vì tôi ngủ quên mất!

Cô nhìn ra bên ngoài và thấy bệnh viện trước mặt, vội đưa áo khoác trả lại Từ Lâm rồi đưa tay định mở cửa xe, nhưng sức nhớ ra là cửa đã bị hần khoá trái nên do dự quay lại nhìn hần.

Từ Lâm im lặng rồi mở cửa cho cô, sau đó mới khàn giọng nói

- Chườm đá rồi hãy ngủ!

Hàn Dĩ Xuyên ngẩng ngốc nhìn hần thì thấy ánh mắt hần hướng xuống chân cô, cô hiểu ra rồi nhẹ gật đầu, nhỏ giọng nói

- Cảm ơn đã đưa tôi về!

Nói xong thì đưa tay đẩy cửa lần nữa, đang định bước chân xuống.

- Dĩ Xuyên, ngủ ngon.....

Tìm Hàn Dĩ Xuyên đập nhanh mấy nhịp, cô im lặng rồi xoay người bước xuống, đóng cửa lại và đi thẳng vào bệnh viện.

Từ Lâm nhìn theo bóng lưng cô đến khi mất sau các tán cây mới bắt đầu khởi động xe, lái xe rồi đi.

Đài Song Khê.

Từ Lâm đang thu dọn một số văn kiện trên bàn vào cặp xách, Triết Liệt đứng bên cạnh báo cáo công việc của Đại Từ và một vài vấn đề của BAMs; lúc Từ Lâm đang mặc áo khoác vào thì cậu ta nói

- Từ tiên sinh, về bảng báo cáo xét nghiệm sáu năm trước tôi đã điều tra rõ ràng. Kết quả năm đó thật sự bị làm giả, tên bác sĩ đó đã bị người của chúng ta tóm được, hiện vẫn đang tra hỏi kẻ đứng đằng sau, nhưng ông ta nói không biết người đó là ai? Tôi đã cho tìm kiếm CCTV tại hành lang bệnh viện sáu năm trước, còn cái bên trong phòng xét nghiệm đã bị hủy rồi, có cần xem ngay không ạ?

Từ Lâm mặc áo khoác vào và lạnh lùng ra lệnh

- Mở!.

Triết Liệt gật đầu một cái rồi đem một chiếc USB tới laptop trên bàn Từ Lâm và cắm vào, bắt đầu khởi động và mở nội dung trong đó ra. Xong xuôi, cậu ta tránh qua một bên.

Từ Lâm chống hai tay lên bàn, mắt phượng nhìn chăm chú vào màn hình laptop.

CCTV quay lại toàn bộ khung cảnh của hành lang bệnh viện.

Lúc Từ Lâm và Triết Liệt vừa đi khỏi hành lang bệnh viện thì một người đàn ông mặc một bộ quần áo đen toàn bộ, còn đội mũ màu đen che đi nửa khuôn mặt, anh ta nhìn ngó tứ phía rồi mới mở cửa vào phòng xét nghiệm.

Rầm

Một tay Từ Lâm đập mạnh xuống mặt bàn, gân xanh nổi đầy trên hai mu bàn tay và trán của hần, mắt phượng bắn ra từng tia hung ác, môi mỏng mím chặt....

Hần đưa tay lick nhẹ trên bàn phím laptop

Tạch

Từ Lâm tua về vài giây trước, lúc nhìn được nửa gương mặt kẻ đó rồi cho tạm dừng, gọi Triết Liệt

- Kiểm tra hán ta là ai?

Triết Liệt nhận lệnh rồi bắt đầu liên lạc với ai đó.

Gương mặt Từ Lâm hệt như quỷ dữ, hán nhất định phải bắt được kẻ đó và chặt làm trăm mảnh, dù đó là kẻ nào, chỉ vì kẻ đó mà cả cuộc đời hán gần như đã bị hủy hoại, hán phải để người phụ nữ mình yêu rời đi suốt sáu năm, và không thể nhận con, đã đến lúc kẻ điên đó phải trả giá rồi!

Triết Liệt sau khi giao phó nhiệm vụ qua điện thoại xong thì lại nghe Từ Lâm hỏi tiếp

- Chuyện Dĩ Xuyên suýt thì bị cường bạo, đã tìm được gì chưa?

Triết Liệt hít sâu một hơi rồi nói

- Đã tìm được rồi ạ! Bọn họ bao gồm sáu tên và đã bị người của chúng ta bắt giữ! Hiện đang chờ ngài giải quyết!

Hai tay Từ Lâm cuộn tròn thành nắm đấm, gương mặt đầy sát khí đi ra khỏi phòng sách, Triết Liệt cũng vội chạy theo sau.

Hàn Dĩ Xuyên vừa xem báo cáo trên màn hình máy tính vừa đối chứng lại với bảng báo cáo đã in ra giấy.

Reng reng reng

Điện thoại nội bộ đột nhiên vang lên làm cô phải tạm dừng việc lại và nhấc máy

- Giám đốc, có chuyện gì sao?

.....

Hàn Dĩ Xuyên vừa vào phòng của giám đốc thì đã nghe giọng giám đốc trầm trầm vang lên

- Đến rồi à?

Hàn Dĩ Xuyên gật đầu rồi hỏi

- Giám đốc, chị gọi em có việc gì ạ?

Nữ giám đốc của OY chi nhánh tại Thượng Hải là một người phụ nữ độ tuổi trung niên có gương mặt khá đẹp, được trang điểm sắc sảo, tỉ mỉ.

Giám đốc đứng lên và đi tới sofa, nhìn Hàn Dĩ Xuyên và làm động tác mời

- Ngồi đi!

Hai người cùng ngồi xuống đối diện nhau.

Giám đốc nghiêm giọng nói

- Chị có chuyện này cần thông báo với em. Tập đoàn MAT đã rút đầu tư khỏi OY, Tổng bộ OY tại New York vừa gọi đến truy hỏi sự việc, họ yêu cầu chúng ta phải tìm nhà đầu tư gấp.

Thông báo này thật sự là một tin tức kinh thiên động địa đối với Hàn Dĩ Xuyên, cô không thể tin nổi mà nói

- Rút đầu tư? Sao lại như vậy chứ? Chỉ còn một tháng nữa là thiết kế mới của OY sẽ được ra mắt, bây giờ họ rút đầu tư thì sản phẩm của chúng ta không phải trở thành hàng tồn kho sao? Hơn nữa, làm sao có thể tìm ra nhà đầu tư vào lúc này?

Giám đốc nhìn bộ dạng lo lắng đến sắp phát khóc của nữ thiết kế, bà vừa cười vừa tỏ ra nghiêm trọng nói

- Hai ngày nữa là em phải trở về New York rồi đúng không?

Hàn Dĩ Xuyên khó hiểu nhưng vẫn gật đầu.

Giám đốc tiếp tục nói

- Vậy thì không ổn rồi! OY đã có nhà đầu tư mới nhưng họ yêu cầu nhà thiết kế chính, là em đây, phải cùng họ trao đổi vài vấn đề và ký hợp đồng đầu tư; nhưng phải tuần sau thì Tổng giám đốc của họ mới đến đây!

Hàn Dĩ Xuyên vừa mừng vừa lo hỏi

- Không còn cách nào khác sao ạ? Họ không thể đến hôm nay sao?

Giám đốc tiếc nuối lắc đầu

- Tổng giám đốc bên họ đã đích thân đưa ra thời gian bàn bạc, chúng ta đang cần họ, không phải họ cần chúng ta. Dĩ Xuyên, em suy nghĩ kỹ đi!

Hàn Dĩ Xuyên bụng cóc trà trên tay, cắn cắn môi rồi hỏi

- Đó là tập đoàn nào vậy?

Giám đốc mừng thầm trong lòng, nhanh chóng nói

- Là Đại Từ!

Choang

Tách trà trên tay Hàn Dĩ Xuyên rơi xuống, cô đứng hình một lúc. Giám đốc vội kêu

- Dĩ Xuyên, em sao vậy?

Hàn Dĩ Xuyên giật mình hoàn hồn, cô lúng túng đứng lên và xin phép vào nhà vệ sinh.

Từ Lâm lại đến tìm cô! Rốt cuộc hắn muốn gì nữa đây?

Trong một căn phòng kho cũ nát, đồ đạc chất chứa lung tung, mùi máu tanh hoà trộn cùng mùi bụi đất khiến ai cũng cảm giác khó thở cùng kinh hãi.

Trên mặt đất có sáu gã đàn ông to lớn đang bị trói lại như lợn, trên người bê bết máu, bọn họ rên la không ngừng.

- Bọn mày là ai? Dám bắt trói ông mày, ông mày sẽ cho bọn mày biết tay..

Bịch

Vài tên thuộc hạ đứng xung quanh nghe xong liền cho gã đó một đá vào bụng khiến gã đau đến gào gào

- Con mẹ nó, mày dám đá tao sao?

Bịch

Một đá từ tên thuộc hạ khác làm cho gã to béo đó đau đớn ngậm miệng lại.

- Từ tiên sinh!

Đám thuộc hạ đang đứng bao vây xung quanh căn nhà kho lập tức đứng nghiêm lại và cùng lúc cúi đầu hô lớn..

Từ ngoài cánh cửa gỗ đã dính đầy bụi được mở ra, Từ Lâm hậm hực bước vào, ném áo khoác cho Triết Liệt rồi nhanh chóng tháo carvat ra, ném thẳng xuống đất, tiếp theo là cởi bỏ vài cúc áo trước cổ, cổ tay rồi xắn lên, giọng hằn lạnh leo đến đáng sợ

- Tất cả đều ở trong?

Một tên thuộc hạ hiểu ý vội cung kính đáp

- Vâng thưa Từ tiên sinh!

Từ Lâm bước nhanh vào trong, Triết Liệt cũng vội theo sau, những tên thuộc hạ khác thì cung kính cúi chào.

Vừa nhìn thấy sáu gã đàn ông đang nằm lê lết trên mặt đất, Từ Lâm không thể kìm nén được cơn giận trong lòng nữa, ánh mắt hằn đỏ ngầu đến đáng sợ, gương mặt như ác quỷ bị nhốt ngàn năm.

Mà những tên đang nằm dưới sàn vừa nhìn thấy Từ Lâm thì gương mặt liền biến sắc, lấp bắp từng chữ

- Mày là ai...? Mày.... mày định làm gì...?

Từ Lâm từ từ ngồi xuống, một bên đầu gối chạm gần đến mặt đất, một tay đặt trên đầu gối được nâng cao theo chiều thuận, tay kia túm lấy cổ áo của gã đang gào thét, kéo gã lên cao; ánh mắt Từ Lâm vô cùng đáng sợ, nụ cười rợn người, lạnh giọng hỏi

- Sáu năm trước, tại một con hẻm cũ ở phường Đông Hoa, bọn mày vẫn còn nhớ cô gái đã bị bọn mày chặn đường chứ?

Mấy gã xung quanh đưa mắt nhìn nhau, sợ đến sắp đái ra quần, bọn họ đều biết người đàn ông này, cũng biết hắn có thể lực lớn thế nào và đặc biệt là tàn bạo đến mức nào, bọn họ không ngờ chỉ đụng vào một người phụ nữ mà lại đụng đến hổ dữ, phải bỏ mạng như vậy.

- Từ tiên sinh,.. xin ngài hãy tha cho chúng tôi...!

Tên to béo kia thì không phục và vẫn tiếp tục ngoan cố

- Sao nào? Con bé đó là gì của mày sao? Nhìn nó rất ngon đấy, mày cũng thật có mắt nhìn!

Phịch

Từ Lâm tức giận ném mạnh gã xuống rồi phẫn nộ quát

- Mẹ nó! Người phụ nữ của Từ Lâm này mà mày cũng dám đụng vào!

Gã to béo bị ném sòng soài trên sàn lúc này mới kinh hãi lắp bắp nhìn Từ Lâm

- Từ... Từ Lâm...? Anh là Từ Lâm, ông chủ của sòng bạc BMA's?

Sòng bạc BMA's là một hệ thống sòng bạc lớn của tổ chức BMA's tại Las Vegas, những sòng bạc ở đây đều có quy mô rất lớn và các quy luật rõ ràng, những ai bước chân vào các sòng bạc này, một là trở thành tỷ phú trong một đêm, hai là không thể vác nổi mạng mà về.

Từ Lâm tao nhã đứng lên, sát khí trên người vẫn còn bùng bùng, hắn nhấc chân lên.

Bịch

Một cước đá gã to béo đó lăn đi mấy vòng, hắn cười lạnh rồi đưa tay ra. Một tên thuộc hạ nhanh tay đặt vào tay hắn một cây gậy sắt, hai tên thuộc hạ khác thì lôi gã to béo đó tới trước mặt Từ Lâm.

Bình bịch

Từng gậy đánh vào người gã đó khiến gã kêu la như lợn bị chọc tiết, Từ Lâm vừa đánh vừa chửi

- Mẹ nó, tao sẽ cho mày biết kết cục của việc dám đụng vào người phụ nữ của tao!

Gã đó bị đánh đến xương cốt sắp nứt ra, máu tươi chảy ào ào như thác nước, miệng kêu la không ngừng

- Từ tiên sinh... tha mạng... bọn em sẽ lập tức quỳ gối xin lỗi chị dâu... xin anh tha mạng....

Từ Lâm chẳng thèm để ý đến những lời gã nói, hắn giơ tay ra hiệu cho hai tên thuộc hạ lui ra, để gã đó ngã phịch xuống rồi tiếp tục vung gậy đánh, máu của gã đó đã tưới đầy lên hết áo sơ mi của Từ Lâm, lên cánh tay và cổ hắn, có vài giọt dính trên gương mặt sắc lạnh, từng gậy từng gậy cứ vung xuống đến khi gã đó không còn kêu la được nữa, thờ phịch rồi dần tắt thở.

Lúc này Từ Lâm mới ngừng lại và ném chiếc gậy sang một bên, hắn nhận lấy khăn từ Triết Liệt và lau sạch máu trên tay, cổ và mặt; quay sang nhìn những tên còn lại đã sợ đến tái mặt, nơm nụt cười tàn ác

- Khi bọn mày đụng vào cô ấy thì phải nghĩ đến hậu quả chứ?

Đám người đó sợ hãi lắc đầu

- Từ tiên sinh, bọn em xin lỗi, bọn em không biết đó là chị dâu...

Từ Lâm bốp bốp mi tâm và nhắm mắt lại vài giây, chỉ cần nhìn thấy đám súc vật này thì hắn sẽ nghĩ đến hình ảnh sợ hãi, tuyệt vọng của Hàn Di Xuyên ở một nơi tối tăm lạnh lẽo mà kêu gào,....

Đám súc vật này dù có phải đem giết hết cũng không đủ để bù đắp lại những gì mà cô phải chịu đựng!

Ném chiếc khăn xuống đất, Từ Lâm xoay người bước đi, nói với đám thuộc hạ

- Rút!

Tất cả cùng đi theo sau Từ Lâm, ra khỏi căn nhà kho.

Những tên nằm dưới sàn vui mừng khôn xiết vì còn giữ được mạng.

.....

Bên ngoài nhà kho, tất cả thuộc hạ sau khi đổ hết dầu hỏa khắp căn nhà kho thì quay lại đứng thành một hàng rất nghiêm, Triết Liệt thì đứng phía sau Từ Lâm.

Từ Lâm nhìn toàn bộ căn nhà kho, cười lạnh khốc rồi lấy từ trong túi ra một chiếc bật lửa, bật lên rồi ném vào trong căn nhà kho.

Tất cả thuộc hạ cùng Từ Lâm và Triết Liệt đều rời đi, những chiếc xe bên ngoài dần nổ máy.

Bên trong nhà kho, tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng ra nhưng chẳng ai nghe được vì đây là một bãi đất hoang, ngọn lửa càng lúc càng cháy lên cao, đỏ rực một vùng đất trời.

Trong giờ nghỉ trưa, Hàn Dĩ Xuyên và Ninh Diệp cùng ngồi uống cafe.

Nãy giờ Hàn Dĩ Xuyên cứ ngồi thất thần làm Ninh Diệp hơi tò mò cùng lo lắng

- Dĩ Xuyên, em sao vậy?

Vừa nói bà vừa hươ hươ tay trước mặt cô.

Hàn Dĩ Xuyên giật mình định thần lại và ngớ ngẩn hỏi

- Có chuyện gì sao chị?

Ninh Diệp thờ dãi lắc đầu

- Câu đó chị phải để chị hỏi em đấy! Em làm gì mà cứ như người mất hồn vậy?

Hàn Dĩ Xuyên khoáy khoáy cốc cafe, chán nản cùng run sợ nói

- Chị Ninh, anh ta thật sự đến tìm em rồi! Từ Lâm, anh ta không định buông tha cho em!

Sau khi tham dự cuộc họp hội đồng quản trị xong, Từ Lâm trở về phòng làm việc, hắn vừa ngồi xuống thì Triết Liệt đã mở cửa đi vào, cúi chào rồi báo cáo

- Từ tiên sinh, đã có kết quả giám định khuôn mặt rồi ạ!

Lúc sáng nhận được nhiệm vụ, cậu ta đã liên hệ với người quản lý trong sòng bạc tại Las Vegas và gửi hình ảnh cần giám định qua, kết quả đã được tìm ra sau ba tiếng.

Từ Lâm đã thay một bộ tây trang khác, khôi phục lại hình ảnh một vị Tổng tài thân thể trong sạch, hoàn toàn khác với dáng vẻ khát máu vài tiếng trước. Hắn nhận lấy bảng kết quả rồi mở ngay ra xem.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Kẻ đứng sau lưng

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 77: Kẻ đứng sau lưng.

Kết quả được để vào một phong bì lớn, Từ Lâm lấy từng thứ một ra, có vài bức ảnh để giám định và vài tờ giấy phân tích kết quả rồi kết luận; Từ Lâm cầm bảng kết quả lên đọc, đến phần kết luận.

Ba chữ Từ Thiên Tần và bức ảnh của Từ Thiên Tần được dán dưới mục kết luận, cả một bức ảnh khác đang nằm dưới phong bì; tất cả như một tiếng nổ lớn trong đầu Từ Lâm.

Tất cả những thứ trên bàn đều bị Từ Lâm vò nát trong tay thành một đống giấy vụn.

Àm

Hắn đứng bật dậy và vừa mới chống hai tay lên bàn thì đã đập mạnh một tay xuống mặt bàn, gân xanh nổi đầy trên hai tay và trán của hắn, gương mặt hắn rất đáng sợ vì tức giận, lồng ngực phập phồng vì con thịnh nộ đang dâng trào.

Hắn không ngờ rằng Từ Thiên Tần lại cả gan dám làm giả bằng xét nghiệm DNA sau lưng hắn, chia rẽ hắn và Hàn Dĩ Xuyên nhiều năm như vậy, khiến hắn không được nhận tiểu Hiên!

Hắn đã thề nhất định sẽ giết kẻ đứng sau bằng xét nghiệm DNA dù đó là kẻ nào!

Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, Từ Thiên Tần làm sao biết rõ từng đường đi nước bước của hắn và Hàn Dĩ Xuyên, biết rõ hắn sẽ cho giám định DNA? Những chuyện này hắn chỉ trao đổi điện thoại với Mẫn Quan.....

Nhớ lại lần trước Lỗ Thiên Minh - bác sĩ kiêm bạn của Mẫn Quan đã nhắc đến chiếc máy nghe lén trong điện thoại của Mẫn Quan, chiếc máy nghe lén đó có thể là do Từ Thiên Tần cài vào!

Nghĩ rồi, Từ Lâm lấy điện thoại ra và gọi vào một dãy số

- Bác sĩ Lỗ, lần trước anh đã nhắc đến chiếc máy nghe lén trong điện thoại của Mẫn Quan, không biết anh đã kiểm tra lại thời gian chưa?

Giọng suy tư cùng nghiêm túc của Lỗ Minh Thiên truyền tới

- Tôi đã xem rồi nhưng do bận quá mà quên nói với anh, đó là tháng tám của sáu năm trước, cụ thể hơn thì rất khó kiểm tra, thật ngại quá.

Từ Lâm trầm mặc một lúc rồi nói

- Tôi biết rồi, cảm ơn anh!

Sau khi cúp máy, hắn cầm theo áo khoác rồi ra khỏi bàn làm việc, ra hiệu cho Triết Liệt ở lại rồi đi ra.

Bệnh viện Heart, phòng làm việc của trưởng khoa.

Mẫn Quan đang kiểm tra lại một số hồ sơ bệnh án thì cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Cốc cốc cốc.

Anh ta tạm ngược mắt về phía cửa rồi nói

- Vào đi!

Một cô y tá đẩy cửa đi vào và nói

- Bác sĩ Mẫn, Từ tiên sinh đến tìm anh!

Mẫn Quan nhũn mày vì kinh ngạc rồi nói

- Tôi biết rồi, cô ra ngoài đi!

Y tá vừa đi ra và đóng cửa lại thì Mẫn Quan liền dọn hết hồ sơ bệnh án rồi cất vào ngăn kéo, đứng lên và đi ra khỏi phòng làm việc.

Sảnh bệnh viện

Mẫn Quan nhìn Từ Lâm đang ngồi đối diện mình như nhìn người ngoài hành tinh, một tay anh ta đút trong áo khoác blouse trắng, tay kia cầm cốc trà trước mặt, hỏi

- Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây haysao mà cậu lại đích thân đến tìm tớ vậy?

Hai chân Từ Lâm gác lên chiếc ghế bên cạnh, mấy ngón tay thì gõ nhịp nhàn trên mặt bàn, nhàn nhạt hỏi

- Đừng phí lời nữa, tớ đến để hỏi cậu một chuyện!

Mẫn Quan càng kinh ngạc hơn, ồ lên một cái rồi tươi cười nói

- Ok, cậu cứ hỏi!

Mắt phượng khẽ chuyển tầm nhìn, Từ Lâm nhàn nhạt hỏi

- Tháng tám của sáu năm trước, cậu đã đến Anh mấy lần?

Mẫn Quan kinh ngạc đến chớp chớp mắt, hoang mang nói

- Bạn hiền của tớ, cậu đột nhiên hỏi chuyện của sáu năm trước thì làm sao tớ nhớ được!

Từ Lâm mất kiên nhẫn nói

- Chuyện này đối với tớ rất quan trọng, cậu hãy cố nhớ lại xem!

Mẫn Quan nhìn người bạn thân lâu năm của mình rồi suy nghĩ thử, cố gắng lục lại mọi ký ức, cứ liên tục lẩm bẩm.

- Tháng tám của sáu năm trước, nếu là tháng tám thì tớ chỉ sang Anh một lần.

Từ Lâm nhíu mày tập trung và hỏi

- Một lần?

Mẫn Quan gật đầu chắc chắn

- Phải, chính là lần bà nội nghe Từ Thiên Tần lảm nhảm nên tức giận đến ngất đi; tớ đã đến Anh để kiểm tra sức khỏe của bà nội.

Từ Lâm rơi vào trạng thái suy tư như đang nắm bắt được một thông tin quan trọng, hồi lâu sau mới tiếp tục hỏi

- Trong lần đó, có ai đã đụng vào điện thoại của cậu?

Mẫn Quan càng lúc càng không hiểu những câu hỏi kỳ lạ của Từ Lâm, bỗng dừng lại hỏi về chuyện của sáu năm trước, nhưng anh ta vẫn cố nhớ lại.

- Tớ không biết có ai đụng vào không nhưng tớ có thói quen không mang theo điện thoại bên mình khi khám bệnh cũng như phẫu thuật, lần đó cũng vậy, tớ không mang điện thoại khi vào phòng bà nội.

Từ Lâm nhẹ gật đầu rồi cẩn thận suy xét rồi hỏi tiếp

- Lúc đó có những ai bên cạnh bà nội?

Mẫn Quan uống một ngụm trà rồi nói tiếp

- Chỉ có dì Bạch và bác trai thôi!

Từ Lâm cẩn thận suy xét rồi đột nhiên cười lạnh.

Bạch Sinh Đình ở đó thì chắc chắn bà ta là người đã đụng vào điện thoại của Mẫn Quan, đích thân bà ta giả trò hay Từ Thiên Tần đứng phía sau thì chỉ cần tốn chút sức sẽ tìm ra!

Từ Lâm thu tay lại và đứng lên, chỉnh lại áo khoác rồi nói

- Tớ biết mình phải làm gì rồi, cảm ơn cậu!

Nói xong thì đi ngang qua vổ vùi cái lên vai Mẫn Quan rồi rời khỏi.

Mẫn Quan tưởng mình nằm mơ, không thể tin nổi một người luôn lạnh lẽo như Từ Lâm hôm nay lại có những hành động khác thường như vậy!

Trong phòng bệnh đang diễn ra một màn chiến đấu "ác liệt".

Tiểu Hiên đứng trên giường chạy qua chạy lại, tiến lên trước rồi lùi về sau.

Ninh Diệp thì đứng bên cạnh giường, tay bưng bát cháo nhỏ và cầm muỗng, liên tục dí theo tiểu Hiên

- Tiểu Hiên ngoan, mau ăn cháo nào!

Tiểu Hiên phồng má lên và lùi về đầu giường, hai tay nhỏ nhắn chống lên hông và nói

- Không ăn, tiểu Hiên muốn gọi điện thoại cho chú!

Ninh Diệp lắc đầu thờ dài, vẫn tiếp tục đi tới phía tiểu Hiên

- Tiểu tổ tông của tôi, làm ơn ăn cháo đi!

Tiểu Hiên vẫn tiếp tục không nghe lời, chạy loạn trên giường.

- Tiểu Hiên muốn gọi điện thoại cho chú! Gọi điện thoại, tiểu Hiên muốn gọi điện thoại!

Ninh Diệp vừa giận vừa lo lắng nói

- Tiểu tổ tông của tôi, tức chết tôi mất! Cháu mà không nghe lời thì cô cô sẽ gọi điện thoại mách mẹ cháu đấy!

Tiểu Hiên nhìn bà rồi làm mặt quỷ tiếp tục náo loạn

- Gọi điện thoại, gọi điện thoại cho chú! Cho tiểu Hiên gọi điện thoại cho chú đi mà!

Trận hỗn chiến trong phòng bệnh đã bị Từ Lâm nhìn thấy toàn bộ, hần nhìn tiểu Hiên chạy nhảy mà trong lòng vừa ảm áp vừa đau thắt, nụ cười của hần thật yếu ớt.

Tiểu Hiên mắc bệnh là tại hần, không có ba cũng là tại hần.

Hần đúng là một người cha tệ hại nhất!

Suy nghĩ rất lâu, do dự rất lâu, hần mới đủ can đảm đẩy cửa rộng ra và bước vào trong phòng bệnh.

- Tiểu Hiên!

Đang đứng trên giường, nhìn thấy Từ Lâm đi vào, tiểu Hiên vui mừng chạy tới mép giường, vừa chạy vừa tươi cười gọi

- Chú Lâm!

Bé con định lao khỏi giường luôn thì Từ Lâm vội bước nhanh tới và bế nó lên cao

- Cẩn thận chút!

Ninh Diệp đang bung tô cháo trên tay vừa nhìn thấy Từ Lâm đi vào, còn đến bế tiểu Hiên, hơn nữa tiểu Hiên còn rất vui khi hần đến; bà suyt nữa thì cắn phải đầu lưỡi, tay bung tô cháo cũng bắt đầu run rẩy.

Hai chân tiểu Hiên quăn lấy eo Từ Lâm, hai tay bám lấy vai hần, cái miệng nhỏ vừa cười vừa nói

- Chú Lâm, sao bây giờ chú mới đến chơi với tiểu Hiên?

Một tay Từ Lâm đặt dưới lưng tiểu Hiên để ôm chặt bé, tay kia kéo nhẹ đầu bé ra để dễ nói chuyện hơn.

- Chú rất bận nên bây giờ mới có thể đến thăm tiểu Hiên, tiểu Hiên giận chú sao?

Vừa nói hần vừa véo nhẹ lên gò má trắng mịn của bé.

Tiểu Hiên đưa một tay ra và vung lên lung tung, cái miệng chum chim nói

- Chú Lâm, chú không đến chơi với tiểu Hiên nên tiểu Hiên rất buồn đó, nhưng tiểu Hiên không giận chú đâu vì chú rất tốt với tiểu Hiên, giống như....

Vừa nói bé vừa đưa ngón trỏ chỉ vào má, nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ

- Giống như ba vậy!

Câu cuối cùng này của tiểu Hiên khiến lồng ngực Từ Lâm lại đau nhói lên. Hần rất muốn cho tiểu Hiên biết sự thật, cho bé biết hần thật sự là ba ruột của bé. Nhưng.... hần biết người phụ nữ đó, người phụ nữ mà hần rất yêu, người phụ nữ từng là vợ của hần, người phụ nữ là mẹ ruột của tiểu Hiên, cô nhất định sẽ thêm oán hận hần....

Mà Ninh Diệp này giờ như người mất hồn bây giờ càng hoảng loạn hơn.

Giọng Từ Lâm nặng trĩu nói

- Tiểu Hiên, cháu thật sự rất muốn gặp ba?

Tiểu Hiền thành thật gật đầu

- Vâng ạ, nếu tiểu Hiền gặp được ba thì tiểu Hiền sẽ rất vui, nhưng nếu chú Lâm thật sự là ba của tiểu Hiền thì tiểu Hiền sẽ càng vui hơn!

Từ Lâm xót xa nhìn con gái, hấn sợ tiểu Hiền cứ nói tiếp thì hấn sẽ không nhận được mà cho bé biết sự thật nên nghiêm túc hỏi

- Cháu chưa ăn cháo đúng không?

Tiểu Hiền ngoan ngoãn gật đầu. Từ Lâm khẽ cười rồi đặt bé ngồi xuống giường, đi tới trước mặt Ninh Diệp, bình thản nói

- Đưa tôi!

Ninh Diệp đang ngây ngốc đứng đó đánh cổ găng nặn ra nụ cười thật tự nhiên rồi đưa cháo cho Từ Lâm.

Tiểu Hiền vẫn không rời mắt khỏi Từ Lâm đến khi hấn bùng cháo qua và kéo ghế ngồi trước mặt bé.

Từ Lâm bắt đầu múc một muỗng cháo lên và đưa tới miệng tiểu Hiền

- Nào, mở miệng ra!

Tiểu Hiền chỉ chỉ tay vào miếng trứng trên thìa cháo, nhí nhảnh nói

- Cháu không ăn lòng trắng của trứng!

Hai tay Từ Lâm run lên, tim đập loạn vài nhịp.

Cô cũng không ăn lòng trắng của trứng. Tiểu Hiền và cô giống nhau đến vậy sao?

Tạm gác lại những suy nghĩ đó, Từ Lâm cắt bỏ phần lòng trắng rồi tiếp tục đút cho tiểu Hiền ăn hết cháo. Xong xuôi, hấn lau sạch miệng và hai tay cho bé rồi đi lấy thuốc trên bàn tới.

Cả quá trình Tiểu Hiền đều vui vẻ ăn hết từng thìa cháo rồi còn ngoan ngoãn uống thuốc nữa.

- Tiểu Hiền, vừa nãy chú nghe cháu đòi gọi điện thoại cho "chú", cháu muốn gọi cho ai sao?

Tiểu Hiền vừa cười vừa trả lời

- Cháu muốn gọi cho chú đấy! Vì tiểu Hiền nhớ chú!

Từ Lâm khẽ cười, định đưa tay lên xoa đầu bé thì lập tức ngừng lại vì hấn nhìn rõ chiếc mũ len trên đầu bé, nó nhắc hấn nhớ rằng bé vẫn còn mang một căn bệnh quái ác trong người, nhắc hấn nhớ đến những tội ác mà hấn đã gây ra.

Trong phòng làm việc của giám đốc, Hàn Dì Xuyên đứng trước bàn làm việc và nghiêm túc nói với giám đốc.

- Giám đốc, em sẽ ở lại Thượng Hải thêm một tháng nữa đến khi sản phẩm mới được ra mắt. Còn về cuộc gặp gỡ trao đổi với Đại Từ, em đồng ý tham gia, chị liên lạc với họ, ngày mai có thể tiến hành!

Giám đốc vừa mừng vừa lo nên vừa mới cười đã lắc đầu

- Em có quyết định này khiến chị rất mừng, còn về việc liên hệ với Đại Từ, Tổng giám đốc của họ đã yêu cầu đích thân em đến mời!

Hai mắt Hàn Dì Xuyên mở to vì kinh ngạc, cô không ngờ Từ Lâm lại dùng cách này để làm khó cô. Xem ra cô phải chơi với hấn đến cùng rồi!

Từ Lâm sau khi dỗ tiểu Hiền ngủ thì mới rời khỏi phòng bệnh, Ninh Diệp cũng đi theo sau.

Hai người đi cách phòng bệnh một khoảng, Ninh Diệp mới gọi

- Tiểu Lâm, con nói chuyện với dì một lát!

Từ Lâm hồ hững xoay người lại, nhàn nhạt hỏi

- Có chuyện gì?.

.....

Đứng trong khuôn viên của bệnh viện, Ninh Diệp nghiêm túc hỏi

- Con muốn nhận lại tiểu Hiên?

Từ Lâm khó hiểu nhìn bà

- Di có ý gì?

Ninh Diệp cười cười rồi nói

- Cháu đã biết tiểu Hiên là con của mình và Dĩ Xuyên?

Từ Lâm lạnh nhạt ừ một tiếng

- Di muốn nói gì thì nói nhanh đi!

Ninh Diệp suy tư một lúc rồi nói tiếp

- Tiểu Hiên là con của cháu nên nếu cháu muốn nhận lại nó thì dĩ nhiên có ý kiến gì. Nhưng mà, chắc cháu cũng không quên những gì cháu từng làm với mẹ con Dĩ Xuyên chứ?

Từ Lâm trầm mặc không nói gì, Ninh Diệp tiếp tục

- Bốn năm qua, Dĩ Xuyên đã tìm kiếm người ghép tủy cho tiểu Hiên ở khắp nơi nhưng đến giờ vẫn không có ai phù hợp để ghép tủy cho con bé. Bây giờ cháu muốn nhận tiểu Hiên thì hãy đi kiểm tra thử đi! Có thể cháu sẽ cứu được tiểu Hiên.

Từ Lâm thoáng giật mình, hần không ngờ Ninh Diệp sẽ nói vậy. Nhưng cho dù bà không nói thì hần cũng đã định sẽ đi kiểm tra thử. Hần hy vọng mình có thể làm được gì đó cho tiểu Hiên, cho Hần Dĩ Xuyên, dù cho điều đó rất nhỏ nhoi hoặc là đã quá muộn để quay lại...

Ninh Diệp trầm mặc một lúc mới nói tiếp

- Cháu có thể nhận tiểu Hiên, nhưng còn Dĩ Xuyên, làm ơn đừng ép cô ấy quay lại với cháu nữa!

Từ Lâm giật mình nhìn Ninh Diệp nhưng không nói gì mà để bà nói tiếp.

- Vì món nợ của di với mẹ con cháu nên di đã chăm sóc tiểu Hiên và Dĩ Xuyên giúp cháu trong suốt sáu năm qua. Nhưng cũng vì mẹ cháu mà di mới muốn bảo vệ Dĩ Xuyên một lần nữa, vì cô ấy giống mẹ cháu năm đó... Hy vọng cháu đừng làm tổn thương cô ấy thêm nữa, những gì mà cô ấy phải chịu đựng đã quá nhiều rồi!

Từ Lâm đứng ngây ngốc rất lâu, đến khi Ninh Diệp đã đi khá xa, hần mới hoàn hồn và nói lớn

- Cháu sẽ đưa họ trở về, dù là tiểu Hiên hay Dĩ Xuyên, cháu cũng sẽ đưa họ về, dùng cả cuộc đời còn lại của mình để bù đắp cho mẹ con cô ấy!

Biệt thự Từ gia.

Bạch Sính Đình đang ngồi trong phòng khách thưởng thức trà chiều thì đột nhiên giật mình khi nhìn thấy một người đàn ông đang từ cửa chính đi vào.

Từ Lâm bỏ qua những lời chào của người làm mà đi thẳng vào trong phòng khách. Hần đã định xem như chưa thấy gì mà đi thẳng lên lầu nhưng lại nghe giọng điệu dả của Bạch Sính Đình vang lên.

- Haizza, tạp chủng thì không thể trở thành máu thuần được!

Bước chân của Từ Lâm đột nhiên khựng lại, hần lạnh lùng xoay người và bước lại bàn trà, gương mặt vô cùng đáng sợ, toát ra sát khí hùng hực, thấp giọng hỏi

- Bà vừa nói ai là tạp chủng?

Bạch Sính Đình tuy có chút sợ hãi nhưng vẫn gồng cổ lên cao, dù sao bây giờ con trai bà ta cũng đã được ngồi lên vị trí chủ tịch, bà ta chẳng còn sợ ai nữa.

- Sao? Tôi nói sai à? Loại người như cậu dù cố gắng thế nào cũng chỉ thêm thất bại mà thôi!

Bà ta đã chạm đến giới hạn cuối cùng của Từ Lâm, buộc hần phải ra tay, nhưng ngay lúc hần định bóp cổ người đàn bà này thì một giọng già nua đánh thép vang lên từ trên bậc thang

- Tiểu Lâm, đừng suốt ngày gây sự nữa!

Từ Lâm miễn cưỡng thu tay lại và ghé sát vào tai Bạch Sinh Đình, hừ lạnh một tiếng.

- Món nợ giữ tôi và mẹ con bà, chúng ta sẽ từ từ cùng tính!

Rồi lùi lại vài bước, xoay người đi lên lầu.

Dám giờ trò sau lưng hần, hần sẽ khiến hai mẹ con bà ta chết còn chưa kịp hối hận!

.....

Thư phòng.

Từ Lâm vẫn như vậy, ngồi xuống trước cả ba mình rồi tùy ý gác hai chân lên phần ghế bên cạnh, thờ ơ nói

- Có phải con trai yêu quý của ba lại nói gì với ba không?

Từ Ngự Phong đi tới bàn và lấy một tập tài liệu ném trước mặt Từ Lâm.

- Con định đầu tư vào OY?

Từ Lâm biếng nhác mở tài liệu ra xem sơ qua rồi ném trở lại bàn.

- Đây hoàn toàn là dùng tiền của tôi, chỉ là mượn cái tên Đại Từ dùng tạm thôi. Ba sợ tôi sẽ dùng đến tiền của đứa con trai yêu quý của ba?

Từ Ngự Phong tức giận chỉ tay về phía Từ Lâm, lắp bắp nói

- Tiểu Lâm, con đừng hồ đồ nữa, con tưởng ba không biết tại sao con lại đem một số tiền lớn như vậy vào OY, người sáng lập OY, cô Hàn Dĩ Xuyên đó chẳng phải vợ cũ của con sao? Sáu năm trước con và cô ta li hôn, bây giờ lại tìm gặp làm gì nữa?

Từ Lâm đưa tay xoa xoa tai rồi lười biếng dựa lưng vào ghế.

Từ Ngự Phong không nhịn được mà tiếp tục nói

- Tiểu Lâm, ba biết vì ba không để con ngồi lên vị trí chủ tịch nên con bất mãn với ba. Nhưng con cũng hãy nghĩ xem, năm đó con náo loạn một trận, hại bà nội phải ngồi im một chỗ, không thể đi được, nếu ba vẫn khăng khăng giữ chiếc ghế đó cho con thì không phải Đại Từ sẽ lập tức gặp nạn sao?

Từ Lâm ngồi thẳng người lên và lạnh nhạt hỏi

- Ba nói xong rồi chứ?

Từ Ngự Phong không ngờ đứa con trai của mình lại dùng thái độ này để nói chuyện với mình nên ông càng giận hơn.

Từ Lâm tao nhã đứng lên, chỉnh lại cổ áo và đi ra đến cửa, lúc này mới xoay người lại nói

- Vị trí chủ tịch và Đại Từ, tôi chỉ hứng thú với nó từ sáu năm trước. Còn bây giờ, cái tôi cần là Dĩ Xuyên, tôi chỉ cần đưa cô ấy trở về là đủ!

Hồ hấp của Từ Ngự Phong càng lúc càng khó khăn, ông tức giận cầm chiếc gạt tàn trên bàn lên

Choang

Chiếc gạt tàn lướt qua mặt Từ Lâm, để lại một vết xước dài rồi va mạnh vào cánh cửa. Vì chiếc gạt tàn đã bị nứt một góc nên vết xước trên mặt Từ Lâm đã bắt đầu chảy máu tia.

Từ Ngự Phong vẫn chưa hết giận, chỉ tay về phía cửa và quát

- Con cút ngay cho ba!

Từ Lâm mặc kệ vết thương trên mặt, xoay người đi ra khỏi phòng sách.

(PS: Chap này hơi nhạt phải không? Chap sau nam nữ chính sẽ gặp nhau tiếp nha!)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Nhà đầu tư mới

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 78: Nhà đầu tư mới.

Nhà hàng Water

Đây là nhà hàng nổi tiếng chủ yếu phục vụ cho giới thượng lưu, nhà hàng nằm bên bờ đông sông Hoàng Phố, một khu vực

kinh tế sầm uất tại Thượng Hải; bên trong nhà hàng được bày trí rất đơn giản nhưng lại có sức hút riêng, tiếng đàn violon vang lên thật yên ả và nhẹ nhàng.

Hàn Dĩ Xuyên vừa bước vào nhà hàng thì đã có nhân viên phục vụ ra dẫn đường.

- Cô Hàn, Từ tiên sinh đang đợi cô bên trong.

Hàn Dĩ Xuyên cũng không lấy làm lạ gì mà đi theo nhân viên phục vụ vào trong vì hình như nhà hàng này đã được bao trọn.

Từ xa cô đã nhìn thấy Từ Lâm đang ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, hắn quay lưng về phía cô, tấm lưng vững chãi, to lớn được bao bọc trong bộ tây trang thẳng thớm; hai chân hắn bắt chéo nhau, một tay cầm ly rượu vang đỏ lắc đều và nhẹ nhàng.

Nhân viên phục vụ tiếp tục dẫn cô đến bên bàn của Từ Lâm. Nhân viên cúi chào rồi lễ phép nói

- Từ tiên sinh, cô Hàn đã đến rồi ạ?

Từ Lâm nhẹ nhàng quay đầu sang, ngược mắt lên nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang đứng bên cạnh nhân viên phục vụ, mắt thì không rời khỏi cô mà nhàn nhạt nói với nhân viên đó.

- Lên món!

Nhân viên phục vụ gật đầu rồi đi vào phía nấu nướng.

Hàn Dĩ Xuyên tay nắm chặt quai túi xách, hít sâu một hơi rồi nói

- Từ tiên sinh, tôi đến để nói về cuộc trao đổi vào sáng mai giữ OY và Đại Từ.

Từ Lâm nhếch môi cười nhạt rồi hất cằm về chiếc ghế trước mặt.

- Ngồi!

Hàn Dĩ Xuyên vẫn đứng im đó và lạnh lùng nói

- Từ tiên sinh, hy vọng sáng mai anh có thể đến đúng giờ!

Từ Lâm không trả lời vấn đề của cô mà tiếp tục ra lệnh

- Ngồi!

Hàn Dĩ Xuyên bực mình đi tới ghế trước mặt và ngồi xuống, mắt kiên nhẫn nói

- Từ tiên sinh, bây giờ....

Cô còn chưa kịp nói gì thì Từ Lâm đã không vui ngắt lời

- Gọi tên anh!

Sau đó ngồi ngay ngắn lại, đặt ly rượu xuống bàn, nở nụ cười nhàn nhạt rồi nói

- Cùng anh ăn bữa cơm khó đến vậy?

Hàn Dĩ Xuyên ngây ngốc giây lát, cô không ngờ hắn lại yêu cầu cô ăn cơm cùng hắn.

Ăn cơm?

Thật buồn cười!

Sáu năm trước khi cô vẫn còn là vợ hắn thì tại sao ngay cả một bữa cơm hắn cũng không ngồi cùng cô, cô đã đợi hắn biết bao nhiêu lần....

Bây giờ hai người chẳng còn là gì của nhau mà nói đến một bữa cơm, không phải rất nực cười sao?

Cô cắn cắn môi rồi mở miệng

- Từ tiên... Từ Lâm, anh không cần phải bắt tôi phí thời gian ở đây, tôi chỉ đến nói với anh vài câu thôi, mà những gì cần nói tôi đã nói xong rồi, bây giờ tôi xin phép đi trước!

Nói xong, cô định đứng lên thì Từ Lâm thấp giọng nói

- Coi như em bố thí cho anh được không? Anh chỉ muốn cùng em ăn tối thôi,...như sáu năm trước.

Khoé mắt Hàn Dĩ Xuyên cay cay, cô ngồi lại và nói bằng giọng vô cùng xa cách

- Từ Lâm, chẳng lẽ anh vẫn không hiểu? Chúng ta chẳng còn là gì của nhau nữa. Tình yêu của tôi đối với anh, tôi đã rút lại từ sáu năm trước rồi, đơn li hôn chúng ta cũng đã ký; không phải người yêu, cũng không phải vợ chồng, anh lấy quyền gì bắt tôi làm theo lời anh?

Khoé môi Từ Lâm vẽ lên một nụ cười thê lương cùng đau thương, hắn nhàn nhạt nói

- Tự cách là ba ruột của tiểu Hiên, là ông chủ mới của em. Như vậy vẫn chưa đủ?

Hàn Dĩ Xuyên bực bội đứng lên

- Anh thật dư dả thời gian!.

Lúc cô sắp bước ra khỏi bàn ăn thì Từ Lâm lại lên tiếng

- Vì anh không quên được, anh không quên được em! Dĩ Xuyên, anh rất nhớ em..

Bước chân của Hàn Dĩ Xuyên khựng lại, hai hai của cô bắt đầu trở nên run rẩy, tim cũng đập mạnh hơn; cô đứng bất động như vậy mà không dám xoay người.

Bây giờ hắn nói những lời này thì có tác dụng gì chứ? Có thể giúp hai người trở lại bên nhau sao? Có thể hàn gắn được đoạn tình cảm đã rạn nứt sáu năm trước?

Không!

Cô không muốn làm cây tầm gửi lần nữa!

Cô không muốn ngây thơ, ngốc nghếch mà yêu hắn lần nữa!

Vì yêu hắn mà trên người cô đầy thương tích, mang đầy thù hận, trái tim cũng bị tổn thương rất sâu...

Từ Lâm mãi không thấy cô trả lời nên tiếp tục nói

- Dĩ Xuyên, em đang sợ gì chứ? Không dám đối mặt với anh đến vậy?

Nói xong, hắn thấy cô vẫn đứng im lặng như vậy, một tay nắm chặt quai túi xách, tay kia cuộn lại thành nắm đấm; Từ Lâm tao nhã đứng lên và đi tới gần Hàn Dĩ Xuyên, ôm lấy cô từ phía sau làm cô giật thót mình. Hắn thì thầm bên tai cô.

- Dĩ Xuyên, đừng vô tình như vậy được không? Chỉ là một bữa cơm, em không thể cho anh?

Tim Hàn Dĩ Xuyên như muốn nổ tung, cô hít sâu một hơi rồi nói

- Được thôi! Chỉ là một bữa cơm, tôi đáp ứng anh!

Nói xong thì kéo tay Từ Lâm ra, đi tới ghế và tự ngồi xuống.

Từ Lâm thu tay về rồi cũng đi tới ngồi đối diện với cô.

Lúc này nhân viên phục vụ cũng đã đem thức ăn lên và đặt lần lượt xuống bàn. Xong xuôi, họ cúi chào rồi đi khỏi.

Từ Lâm nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang hậm hực trước mặt, khoé miệng hắn chợt vẽ lên một nụ cười rất sùng nich, cầm dao nĩa cắt món bò bít tết với trứng ốp la trước mặt, cắt nhỏ từng miếng thịt bò rồi bỏ phần lòng trắng của trứng. Xong xuôi rồi đưa đĩa đó cho Hàn Dĩ Xuyên và bụng đĩa của cô đến trước mặt.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn đĩa bò bít tết trước mặt, khoe mắt cô lại cay cay nhưng lập tức cầm dao nĩa lên và cặm cùi ăn từng miếng thịt, lúc cô đang định đưa tay lấy ly rượu vang trước mặt lên uống thì nghe giọng Từ Lâm truyền đến

- Dạ dày em không tốt, uống nước ép!

Hàn Dĩ Xuyên đành chuyển qua cầm ly nước ép và đưa lên miệng uống một ngụm lớn.

Từ Lâm tuy có chút buồn cười vì hành động trẻ con này của cô nhưng hẳn không thích việc cô không nhìn hẳn chút nào nên thấp giọng nói

- Dĩ Xuyên, ngẩng đầu lên nhìn anh!

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi rồi từ từ ngẩng đầu lên, trực tiếp nhìn vào mắt Từ Lâm, lạnh lùng nói

- Từ Lâm, không phải anh nói chỉ cần tôi ăn cơm với anh thôi sao? Sao còn yêu cầu nhiều như vậy chứ?

Từ Lâm nhếch mép cười, không nhanh không chậm hỏi

- Đây là tác phong dùng bữa cùng đối tác của em?

Hàn Dĩ Xuyên uống thêm một ngụm nước ép, nhìn thẳng vào mắt Từ Lâm, khi hẳn đột nhiên nghiêng đầu một chút thì ánh đèn bên ngoài đã rơi vào gò má cương nghị của người đàn ông, một vết xước dài còn còn một chút máu đã khô, tuy máu đã ngừng chảy nhưng có thể sẽ để lại sẹo mờ; Hàn Dĩ Xuyên không dám nhìn lâu, vội cụp mắt xuống, nhưng cô vẫn rất thắc mắc về vết thương đó, là ai đã khiến hẳn bị thương?

Cô ngập ngừng nói một câu

- Tôi vào nhà vệ sinh một lát!

Từ Lâm nhìn cô mà không nói gì, hẳn đợi một lúc thì Hàn Dĩ Xuyên cũng đi ra, cô ngồi xuống và tiếp tục cầm dao nĩa lên, ngược mắt nhìn hẳn

- Anh không ăn nữa?

Từ Lâm cười nhạt rồi nâng ly rượu vang trước mặt lên, lắc nhẹ nhưng ánh mắt vẫn rơi trên người Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, OY, thật ra nó còn ý nghĩa gì nữa?

Leng keng

Chiếc nĩa trên tay Hàn Dĩ Xuyên đột nhiên rơi xuống mà cô cũng suýt nữa thì sặc, luống cuống một hồi, cô mới bình tĩnh hỏi

- Anh có ý gì? Nếu anh đã từng xem phỏng vấn thì chắc cũng đã từng nghe tôi giải thích rõ ràng rồi!

Từ Lâm uống một ngụm rượu rồi nhẹ nhàng đặt trở lại bàn, nhếch môi cười nhạt.

- Only you - chỉ mình anh, không phải sao? Dĩ Xuyên, em vẫn chưa quên được anh!

Hàn Dĩ Xuyên cảm giác càng lúc càng ngọt ngào, cô thật muốn đi về nhưng Từ Lâm vẫn không để yên cho cô.

- Em tập trung thiết kế vest nam không phải vì vẫn còn nhớ anh?

Hàn Dĩ Xuyên chột dạ, luống cuống không dám nhìn thẳng vào mắt Từ Lâm, cô liên tục uống nước.

- Từ Lâm, tôi không có nghĩa vụ phải trả lời những câu hỏi ấu trĩ này của anh!

Từ Lâm nhìn cô rất lâu, nụ cười nhàn nhạt vẫn nở trên môi, hẳn đột nhiên cao giọng

- Chẳng phải em muốn bàn về vấn đề hợp tác giữ OY và Đại Từ? Đây là những câu hỏi cơ bản mà một nhà đầu tư cần có câu trả lời để hiểu rõ hơn về bộ phận đầu tư của mình! Dĩ Xuyên, em không trả lời được?

Hàn Dĩ Xuyên run rẩy cầm chặt chiếc ly trong tay, hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu lên nhìn Từ Lâm, cố gắng thể hiện thật tự nhiên

- Từ Lâm, anh thật sự muốn nghe câu trả lời? Được thôi, nếu anh muốn thì tôi sẽ nói với anh! Phải, tất cả đều nhằm ám chỉ anh đấy! Chỉ có anh mới khiến tôi cảm hận như vậy, cũng chỉ có anh mới khiến tôi ghê tởm như vậy, khiến tôi sống khổ sở như vậy! Từ Lâm, anh hài lòng chưa?

Thân hình cao lớn của Từ Lâm đột nhiên cứng đờ, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại dáng vẻ nhàn nhã lúc đầu, gạt đầu đầu và nói

- Tốt, tốt lắm! Kể cả những chiếc váy dạ hội cũng có ý nghĩa như vậy? Chiếc váy dạ hội đầu tiên anh tặng em đã khiến em rất vui, không phải sao Dĩ Xuyên của anh?

Hàn Dĩ Xuyên không biết mình rốt cuộc bị sao thế này, ngay cả một lý do đại loại cũng không tìm ra, cô lúng túng cầm túi đứng lên.

- Đã muộn rồi, tôi phải về với tiểu Hiên! Hy vọng ngày mai anh có thể đúng hẹn!

Sau đó vội vội vàng vàng chạy ra khỏi nhà hàng.

Từ Lâm nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đang dần mất đi trong đám đông, hần tiếp tục thưởng thức ly rượu trên tay.

" Vợ yêu, cứ chạy đi, chạy một rồi thì hãy theo anh về nhà! "

Nhân viên phục vụ khó hiểu đi tới, trên tay còn cầm một chiếc hộp nhỏ.

- Từ tiên sinh, cô Hàn...

Từ Lâm biếng nhác hỏi

- Chuyện gì?

Nhân viên phục vụ vội đặt chiếc hộp nhỏ tới trước mặt Từ Lâm và nói

- Từ tiên sinh, cô Hàn nói anh cần thứ này!

Từ Lâm đặt ly rượu xuống rồi cầm chiếc hộp lên, mở ra xem

Là một hộp thuốc bôi và một miếng băng dán.

Hắn đưa tay ra hiệu cho nhân viên lui xuống, tiếp tục nhìn những thứ trên tay.

Hàn Dĩ Xuyên muốn đưa cho hắn thứ này? Tại sao chứ?

Chẳng lẽ là vì... vết thương trên mặt hắn.

Cô vẫn còn quan tâm đến hắn?

Hôm nay là ngày đầu tiên thảo luận với nhà đầu tư mới của OY nên từ sáng sớm tất cả nhân viên của OY đều đã chuẩn bị rất kỹ.

Tiếng giày cao gót lại gõ xuống mặt sàn vang lên âm thanh vội vã, Hàn Dĩ Xuyên hôm nay mặc chiếc áo voan trắng kết hợp với váy bút chì đỏ, mái tóc xoắn vẫn để xoắn, gương mặt chỉ trang điểm sơ qua, cô vừa đi vừa xem tài liệu mà Khải Đình đưa.

Kane từ bên ngoài chạy vào thông báo

- Cô Hàn, người của Đại Từ đã đến rồi ạ!

Hàn Dĩ Xuyên đưa tài liệu trên tay cho Khải Đình rồi nói

- Đi thôi!

Kane, Ann, Khải Đình và Ninh Diệp cùng Hàn Dĩ Xuyên ra ngoài đón người của Đại Từ.

.....

Bên ngoài đại sảnh, có khoảng ba người cả nam lẫn nữ đang bước xuống xe, sau đó đến nhân vật quan trọng nhất - Từ Lâm, phía sau hắn là Triết Liệt.

Hai bên cùng bước lại gần nhau, Hàn Dĩ Xuyên và những người phía sau đều lễ phép cúi chào

- Từ tiên sinh, cảm ơn anh đã đến!

Từ Lâm một tay hút trong túi quần, bước đến trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, đưa một tay ra phía trước

- Cô Hàn, rất hân hạnh!

Hàn Dĩ Xuyên hít sâu một hơi rồi đưa tay ra bắt lấy tay hắn.

Mà Ninh Diệp ở phía sau đã sớm dùng ánh mắt đầy ám hiệu nhìn Từ Lâm.

Sau khi chào hỏi xong, cả hai bên cùng đi vào phòng họp của OY.

.....

Ánh đèn trong phòng họp không quá chói nhưng cũng đủ để nhìn rõ; phía trên, bài thuyết trình của OY đã được mở sẵn phần tiêu đề.

Người của Đại Từ ngồi ở một hàng đối diện với người của OY.

Từ Lâm từ đầu đến cuối chỉ mãi nhìn Hàn Dĩ Xuyên, nhìn cô chuẩn bị các tài liệu, nhì cô dặn dò nhân viên rồi nhìn cô bước lên bục thuyết trình.

- Chào mọi người, tôi là người đã sáng lập nên thương hiệu thời trang OY, cũng là nhà thiết kế chính của OY, Hàn Dĩ Xuyên! Cảm ơn các vị cổ đông cũng như ban giám đốc của Đại Từ, đặc biệt phải cảm ơn Tổng giám đốc Đại Từ - Từ tiên sinh, đã nghĩ đến vấn đề đầu tư cho OY. Sau đây tôi xin giới thiệu sơ lược về quá trình phát triển của OY, cũng như đưa ra những lý do thuyết phục có thể khiến các vị yên tâm đầu tư cho chúng tôi!

Cô vừa nói xong thì đã nhận được một tràng pháo tay rất lớn của tất cả mọi người trong phòng họp này, mà Từ Lâm lại chậm rãi vỗ tay như thách thức.

Từ đầu đến cuối, Hàn Dĩ Xuyên đều không dám nhìn hẳn quá ba giây.

Cô bắt đầu phần thuyết trình của mình.....

Những người của Đại Từ đều bắt đầu phân tích thảo luận, nhân viên của OY thì vẻ mặt đầy tự hào; riêng Từ Lâm thì chỉ nhìn người thuyết trình, tai thì nghe phần thuyết trình, ánh mắt sắc bén bắn ra từng tia hứng thú khi nhìn những cử chỉ tay của cô, khẩu miệng của cô, những bước đi của cô....

Phần thuyết trình của Hàn Dĩ Xuyên vừa kết thúc thì một tràng pháo tay lại lần nữa vang lên. Cô cúi đầu cảm ơn rồi đi về chỗ ngồi, trực tiếp đối diện với Từ Lâm.

Khải Đình và Ann bắt đầu phát tài liệu cho những người của Đại Từ, họ đều vui vẻ nhận lấy đọc.

Từ Lâm thì vừa xem tài liệu vừa liếc nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang xem những tài liệu khác, cô rất chuyên tâm phân tích từng chi tiết.

Cuộc thảo luận đầu tiên kết thúc với kết quả là Đại Từ cần xem xét lại một vài vấn đề, hẹn gặp lại vào lần thảo luận tiếp theo tại Đại Từ.

Hàn Dĩ Xuyên cùng với Kane và Ninh Diệp tiễn người của Đại Từ ra đại sảnh, suốt quá trình, Hàn Dĩ Xuyên đều cố gắng làm cho đầu óc mình thật bận rộn khi phân tích thêm một số vấn đề cho Từ Lâm và cả những người của Đại Từ nghe, cô không muốn lại bị Từ Lâm làm cho phân tâm.

- Từ tiên sinh, hy vọng vào lần thảo luận tiếp theo có thể nhận được tin tốt từ anh!

Từ Lâm nhìn Hàn Dĩ Xuyên đầy mờ ám, nhàn nhạt nói

- Cô Hàn, còn phải xem thành ý của cô!

Một câu nói đơn giản của Từ Lâm nhưng lại khiến cho Hàn Dĩ Xuyên lạnh cả sống lưng. Đây rõ ràng là một câu khiêu khích, trêu ghẹo!

Tiến người của Đại Từ ra về xong, Hàn Dĩ Xuyên về lại phòng làm việc, dọn dẹp vài thứ rồi tan làm sớm.

- Tôi về trước đây!

Tất cả nhân viên OY đều tươi cười vẫy tay

- Cô Hàn, hôm nay cô vất vả rồi, về nghỉ ngơi thật khoẻ đi ạ!

Suốt bốn năm nay, cô mãi hết mình vì công việc mà rất ít thời gian dành cho tiểu Hiên, bây giờ Từ Lâm đột ngột xuất hiện rồi lại nói về tiểu Hiên, không biết chừng một ngày nào đó, cô đang ở công ty thì hẳn đã đến bắt bé con đi mất rồi!

Hàn Dĩ Xuyên vừa về bệnh viện và vào phòng bệnh của tiểu Hiên thì thấy bé đang ngồi vẽ tranh, cô nhanh chóng thay giày và bỏ túi xách vào tủ, nhìn con gái, vừa cười vừa gọi

- Tiểu Hiên, mẹ về rồi đây!

Nghe giọng của mẹ, tiểu Hiên vội đứng lên và tươi cười gọi

- Mẹ, mẹ về chơi với tiểu Hiên đúng không ạ?

Hàn Dĩ Xuyên bước nhanh tới ôm lấy con để bé không bị ngã, cô đưa trán mình cọ vào trán con, dịu dàng nói

- Tiểu Hiên, hôm nay có ngoan không đấy!

Tiểu Hiền vòng tay lên cổ mẹ, hôn chụt lên má cô và cười

- Tiểu Hiền rất ngoan đó ạ, mẹ phải thưởng cho tiểu Hiền đó!

Hàn Dĩ Xuyên hôn lên má của con rồi cùng bé ngồi xuống, cô hỏi

- Con muốn mẹ thưởng gì nào?

Tiểu Hiền ra vẻ đang suy nghĩ rồi chỉ tay vào những bức tranh trên giường, chu miệng nói

- Mẹ, trước tiên mẹ vẽ tranh cùng tiểu Hiền đã, sau đó tiểu Hiền sẽ nói ra ước nguyện của mình!

Hàn Dĩ Xuyên véo nhẹ lên má của bé rồi nói

- Con đòi mẹ hai phần thưởng rồi đấy! Nhưng vì tiểu Hiền là một đứa bé ngoan nên mẹ sẽ thưởng thật nhiều cho con. Nào, bây giờ chúng ta vẽ tranh!

Hai mẹ con bắt đầu ngồi xuống giường và vẽ những bức tranh còn lại, vẽ được một lúc, tiểu Hiền đột nhiên hỏi

- Mẹ, sao hôm nay mẹ lại về sớm vậy ạ? Có phải mẹ trốn việc không nhỉ?

Hàn Dĩ Xuyên vừa tô màu giúp con gái vừa nói đùa

- Đúng vậy đấy tiểu Hiền, mẹ trốn việc rồi, tiểu Hiền có phạt mẹ không?

Tiểu Hiền đặt màu vẽ xuống, chu miệng nói

- Mẹ, từ hôm nay ngày nào mẹ cũng về sớm chơi với tiểu Hiền được không ạ?

Tim Hàn Dĩ Xuyên đau thắt, cô không biết tiểu Hiền lại buồn tui đến như vậy khi không có mẹ chơi cùng mỗi ngày.

Là cô đã quá vô tâm, cô luôn vui đầu vào công việc để quên đi người đàn ông phụ bạc đó mà không quan tâm đến cảm nhận của con gái!

Là cô không tốt, không thực hiện trọn nghĩa vụ và tấm lòng của người mẹ!

Hàn Dĩ Xuyên ôm con vào lòng rồi cười nói

- Mẹ hứa với tiểu Hiền từ ngày mai sẽ về sớm chơi với tiểu Hiền!

Tiểu Hiền thích thú hôn lên trán mẹ rồi đứng lên, kéo tay Hàn Dĩ Xuyên

- Mẹ, mẹ dẫn tiểu Hiền đi chơi đá bóng với các bạn khác được không mẹ?

Hàn Dĩ Xuyên tươi cười gật đầu rồi cùng tiểu Hiền dọn dẹp tranh vẽ và màu

- Đi nào, tiểu Hiền của mẹ!

Xong xuôi, Hàn Dĩ Xuyên cảm nhiệt kế lại kiểm tra cho tiểu Hiền, thấy thân nhiệt con gái rất ổn nên cô mới yên tâm, lấy áo khoác mặc vào cho bé rồi cùng bé đi ra khỏi phòng bệnh.

Hai mẹ con đi ra khuôn viên, tiểu Hiền bắt đầu "nhập bọn" với những đứa trẻ khác và chơi rất vui vẻ.

Bất ngờ quả bóng của tiểu Hiền lăn đi, bé con không do dự gì mà cứ chạy theo quả bóng; Hàn Dĩ Xuyên nhìn theo mà giật thót tim, cô vội đuổi theo sau bé.

- Tiểu Hiền, tiểu Hiền, đợi mẹ nữa!

Nhưng cô không thấy bóng dáng con gái nữa, hoảng loạn chạy đi tìm và cuối cùng cũng nhìn thấy tiểu Hiền đang đứng cùng một cô gái, cô thở phào một hơi rồi gọi

- Tiểu Hiền, con đi đâu vậy?

Tiểu Hiền ôm quả bóng tới gần mẹ rồi quay sang nói với cô gái đang ngồi trên ghế đá.

- Di oi, đây là mẹ cháu ạ!

Sau đó bé con lại hỏi Hàn Dĩ Xuyên.

- Mẹ ơi, đó là di tốt bụng đã giúp con nhặt quá bóng đấy ạ!

Hàn Dĩ Xuyên tươi cười nhìn con gái rồi nắm tay bé đi tới gần cô gái đó, khẽ nói

- Cảm ơn cô!

Cô gái gật đầu và gương cười; Hàn Dĩ Xuyên nhìn cô ấy một lượt, cô gái này rất đẹp, mái tóc dài mượt buông xuống, che kín nửa gương mặt nhợt nhạt và đầy nước mắt, hơn nữa nhìn qua cô gái này còn rất trẻ, ánh mắt Hàn Dĩ Xuyên chợt dừng lại tại bức ảnh siêu âm thai nhi trên tay cô gái đó.

Lúc này tiểu Hiên đột nhiên hỏi

- Mẹ, sao đi lại khóc ạ?

Hàn Dĩ Xuyên quay sang nói với bé

- Tiểu Hiên ngoan, mau ra chơi cùng các bạn đi, mẹ muốn nói chuyện với di một lát!

Tiểu Hiên ngoan ngoãn gật đầu, chào tạm biệt hai người rồi ôm bóng đi chơi.

Hàn Dĩ Xuyên ngồi xuống nói chuyện với cô gái đó thì biết được cô ấy tên Phương Du Kỳ, bức ảnh siêu âm trên tay cô ấy khiến tim cô lại đau lên; cô nhớ sáu năm trước, khi cầm bức ảnh siêu âm tiểu Hiên trên tay, cô đã vui mừng hy vọng rằng Từ Lâm sẽ thay đổi, nhưng tất cả lại không như những gì cô mong ước.....

Phương Du Kỳ lại muốn bỏ đi đứa con chưa kịp hình thành trong bụng, có phải vì người đàn ông của cô ấy còn tàn nhẫn hơn cả Từ Lâm?

Không! Làm sao có thể như vậy!

Đối với cô, Từ Lâm có lẽ là kẻ máu lạnh nhất thế gian rồi, có lẽ chẳng còn ai nhẫn tâm hơn hẳn nữa!

Hàn Dĩ Xuyên rất có cảm tình với Phương Du Kỳ, sau khi hai người nói chuyện với nhau thì hình như Phương Du Kỳ đã có lựa chọn cho mình....

Cô hy vọng đứa trẻ đó có thể chào đời thật bình an!

.....

Hàn Dĩ Xuyên nắm tay tiểu Hiên đi qua hành lang bệnh viện để trở về phòng bệnh, cô luôn suy nghĩ về Phương Du Kỳ.

Liệu đoạn tình cảm của cô ấy và người đàn ông vô tình kia có kết thúc như cô và Từ Lâm không?

Tiểu Hiên một tay ôm bóng, đột nhiên ngước mắt lên hỏi mẹ

- Mẹ, di sẽ không sao chứ ạ?

Hàn Dĩ Xuyên quay lại nhìn con, tươi cười nói

- Di sẽ không sao đâu!

Cả bảo bảo trong bụng cô ấy nữa, chắc sẽ không sao đâu!

Nhìn thấy Phương Du Kỳ đau khổ như vậy, Hàn Dĩ Xuyên mới nhìn lại chính mình, nhìn lại con người yếu đuối trước đây của cô, vì không muốn mất đi kẻ phụ tình đó mà cô đã nhiều lần suýt mất đi tiểu Hiên.

Nhưng bây giờ cô đã hiểu, trên thế gian này ngoại trừ máu thịt của mình ra, sẽ chẳng ai yêu thương mình thật lòng!

Tiểu Hiên là máu thịt của cô, tình cảm giữ cô và con mới là chân thật nhất!

Cô chỉ cần có bé là quá đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Đã quá muộn rồi!

Tổng giám đốc, anh đi đi!

Chap 79: Đã quá muộn rồi!

Một ngày mới vừa bắt đầu, đầu tiên là thức dậy rồi ăn sáng, sau đó thì làm vệ sinh cá nhân và bây giờ thì đến giờ chích thuốc của tiểu Hiên.

Hàn Dĩ Xuyên đứng cạnh đầu giường để trấn an tiểu Hiên; nhưng tiểu Hiên hình như đã can đảm hơn rất nhiều, bé nhìn xe thuốc trước mặt mà chẳng hề tỏ ra sợ hãi, còn nói với mẹ

- Mẹ, con không sợ đâu ạ!

Hàn Dĩ Xuyên xót xa nhìn con gái, cúi xuống hôn nhẹ lên trán bé rồi nói

- Không sao đâu tiểu Hiên, mẹ ở đây!

Bác sĩ nhìn tiểu Hiên và cười hiền hậu, sau đó nhận lấy kim tiêm và bông từ tay y tá rồi đi tới gần tiểu Hiên.

- Nào, tiểu Hiên, cố lên như hôm qua nhé!

Tiểu Hiên kiên định gật đầu; Hàn Dĩ Xuyên cởi máy cúc áo của bé ra rồi kéo xuống đến bả vai.

Kim tiêm bắt đầu tiếp xúc vào da thịt non nớt của bé khiến Hàn Dĩ Xuyên chỉ muốn bật khóc, suốt bốn năm qua, mỗi ngày phải chứng kiến con mình chịu đựng từng cơn đau khi trị liệu và dùng thuốc khiến tim cô như bị bóp nghẹt, những khoảnh khắc đó, cô lại càng thêm hận người đàn ông đó, hận người cha máu lạnh như hãn, nếu không phải tại hãn thì tiểu Hiên của cô có lẽ đã lớn lên bình thường như những đứa trẻ khác!

Tiểu Hiên cố gắng chịu đau và không khóc một tiếng nào càng khiến cô đau đớn hơn.

Có lẽ đây là lý do khiến cô hận Từ Lâm đến như vậy, không chỉ xuất phát từ nỗi đau của một người phụ nữ bị phản bội trong tình cảm và hôn nhân mà còn xuất phát từ bản năng muốn bảo vệ đứa con của một người mẹ!

Cuối cùng thì liều thuốc cũng đã chích xong, bác sĩ cùng y tá không ngừng khen ngợi tiểu Hiên rồi ra khỏi phòng bệnh.

Hàn Dĩ Xuyên mặc áo lại cho tiểu Hiên rồi nghẹn ngào nói

- Tiểu Hiên, nếu lần sau con có đau thì cứ khóc, không cần phải cố gắng chịu đựng đâu!

Tiểu Hiên lắc lắc cái đầu nhỏ rồi nói

- Khóc nhiều sẽ không được gọi là đứa trẻ ngoan đâu ạ!

Nói xong, bé liền đưa hai tay nhỏ bé của mình tới lau nước mắt cho Hàn Dĩ Xuyên, cái miệng nhỏ lại chum chím

- Mẹ đừng khóc, tiểu Hiên không sao!

Hàn Dĩ Xuyên cầm lấy một tay của con nhưng không ngờ bé lại nhào người lên để ôm lấy cô, còn an ủi cô bằng cách vỗ nhẹ lên lưng cô

- Cô cô nói mẹ không được khóc nhiều, nếu mẹ khóc nhiều sẽ rất đau mắt! Tiểu Hiên không muốn mẹ bị đau, tiểu Hiên sẽ không làm mẹ khóc nữa!

Hàn Dĩ Xuyên vừa đưa tay lau sạch nước mắt vừa ôm chặt lấy con gái.

- Mẹ không khóc, mẹ sẽ không khóc nữa..

.....

Tiểu Hiên, người làm mẹ khóc không phải là con, mà là ba con.....

.....

Những lời này cô luôn giữ kín trong lòng, chưa bao giờ dám nói với tiểu Hiên, cô không muốn bé phải thất vọng về người cha mà bé luôn chờ đợi.

Hai mẹ con đang ôm nhau thắm thiết thì cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ

Cốc cốc cốc.

Kèm theo đó là giọng nói đàn ông cực kỳ nhẹ nhàng

- Tiểu Hiên, chú đến rồi đây!

Hàn Dĩ Xuyên buông con ra, nhìn bé mà vừa cười vừa lau nước mắt, dịu dàng nói

- Chú Diệc đến chơi với con rồi đấy! Để mẹ ra mở cửa!

Tiểu Hiên vui vẻ gật đầu, nhìn mẹ đi ra mở cửa phòng rồi cùng Phàm Diệc đi vào, bé thích thú gọi

- Chú Diệc!

Phàm Diệc đi nhanh tới giường và bế tiểu Hiên lên cao, tươi cười nói

- Tiểu Hiên có nhớ chú không nào?

Hai tay Tiểu Hiên vòng lên cổ Phàm Diệc, bé gật gật đầu rồi nói

- Có ạ!

Nói xong bé liền quay đầu nhìn xuống đóng tranh vẽ phía dưới, sau đó nói với Phàm Diệc

- Chú Diệc, cho tiểu Hiên xuống!

Phàm Diệc vui vẻ để bé xuống; tiểu Hiên cười cười rồi ngồi xuống giường, lấy những bức tranh kia ra vẽ.

Hàn Dĩ Xuyên và Phàm Diệc đều cảm thấy gần đây tiểu Hiên rất lạ, cứ mập mập mờ mờ như thế nào đó, cũng không đòi Phàm Diệc dẫn ra ngoài chơi nữa.

Phàm Diệc chỉ cười cười rồi quay sang nói chuyện với Hàn Dĩ Xuyên

- Hôm nay em không cần đi làm nữa sao?

Hàn Dĩ Xuyên vừa nhìn tiểu Hiên đang ngồi vẽ vừa nói

- Em xin nghỉ phép vài ngày, muốn dành nhiều thời gian hơn cho tiểu Hiên.

Phàm Diệc im lặng nhìn Hàn Dĩ Xuyên rồi vừa cười vừa đến gần tiểu Hiên, ngồi xuống bên cạnh bé và hỏi

- Tiểu Hiên, cháu không muốn chơi cùng chú nữa sao?

Tiểu Hiên vừa chỉ vào những bức tranh vừa nói

- Cháu phải vẽ tranh cho ba!

Nói xong, bé tạm ngừng việc lại và chồm lên hôn chụt vào má Phàm Diệc

- Đây là quà xin lỗi của tiểu Hiên nên chú đừng giận tiểu Hiên nhé!

Phàm Diệc véo nhẹ vào má của bé rồi cười nói

- Sao chú có thể giận tiểu Hiên được!

Tiểu Hiên cười rất tươi rồi cầm màu vẽ lên lần nữa.

- Vậy tiểu Hiên vẽ tranh tiếp đây ạ!

Hàn Dĩ Xuyên càng nhìn càng thấy tiểu Hiên có chút thay đổi về tâm tư tình cảm, nhưng cũng không rõ là như thế nào.

Sau ba ngày nghỉ phép, Hàn Dĩ Xuyên lại trở về công ty và hôm nay là lần thảo luận thứ hai với Đại Từ, OY sẽ đến Đại Từ để thảo luận lần nữa.

Khải Đình và Ann bận rộn chuẩn bị các tài liệu liên quan, Kane thì lo khâu kỹ thuật, Ninh Diệp giúp Hàn Dĩ Xuyên sắp xếp một số bảng thiết kế cần thiết, những nhân viên khác cũng tích cực hỗ trợ.

Sau hai tiếng chuẩn bị, năm người bắt đầu ra khỏi OY và đi xe đến Đại Từ.

.....

Cao ốc Đại Từ vẫn sừng sững hiên ngang như vậy, cao lớn chọc trời, màu trắng bạc tạo cho toà cao ốc có hình dáng như một toà tháp bằng thủy tinh, còn khiến cho những người nhìn vào có cảm giác bức bách và kính nể.

Đứng trước toà cao ốc; Kane, Ann, Khải Đình đều kinh bày ra vẻ mặt kinh ngạc cùng chiêm bái.

- Woa! Thật sự rất đẹp, còn rất oai phong nữa!

Riêng Ninh Diệp và Hàn Dĩ Xuyên thì lại có một tâm trạng riêng; Ninh Diệp nhìn toà cao ốc trước mặt, không khỏi thở dài vì đây đã từng là nơi làm việc của bà nhiều năm.

Hàn Dĩ Xuyên cũng ngẩng đầu lên nhìn nó rất lâu, cô vẫn còn nhớ rất rõ lần đầu tiên cô đến Đại Từ thực tập vào sáu năm trước, cũng là dấu mốc mở đầu cho cuộc tình đầy đau thương của cô và Từ Lâm, bây giờ cô quay lại thì hai người đã trở thành người dưng rồi.....

Nhìn Hàn Dĩ Xuyên và Ninh Diệp suy tư như vậy, Khải Đình mới hỏi

- Trước đây cô Hàn và tổ phó Ninh từng làm việc ở Đại Từ đúng không ạ? Em có nghe sơ qua ạ!

Ninh Diệp gật gật đầu và gượng cười

- Chuyện cũng qua lâu rồi!

Những người khác còn định hỏi gì đó nhưng quan sát sắc mặt của Hàn Dĩ Xuyên xong thì liền im lặng.

Hàn Dĩ Xuyên thu hồi lại tâm trạng rồi nói với mọi người

- Vào thôi!

Những người phía sau gật đầu rồi bước theo cô.

Họ đi được vài bước thì thấy Lisa bước nhanh tới, trên môi vẫn là nụ cười lịch thiệp, nhưng khi vừa nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên và Ninh Diệp, hình như cô hơi xúc động; chấn chỉnh lại tâm trạng, cô cúi chào mọi người rồi làm động tác mời.

- Tổng giám đốc đang đợi mọi người trong phòng họp ạ!

Năm người đi theo Lisa vào phòng họp của Đại Từ.

.....

Đầu tiên là Lisa bước vào trước và cúi chào nói với Từ Lâm và những người trong phòng họp

- Tổng giám đốc, cô Hàn và mọi người đã đến rồi ạ!

Từ Lâm nhếch môi cười rồi ra hiệu cho Lisa lui ra, tiếp tục quan sát Hàn Dĩ Xuyên đi vào.

Theo sát phía sau Hàn Dĩ Xuyên là Ninh Diệp, tiếp theo là những người khác.

Tiếng giày cao gót vang lên giòn giã.

- A!

Hàn Dĩ Xuyên vừa mới bước vào cửa thì lập tức đứng lại, cô đưa một tay che ngang mắt và quay mặt đi, cả người cô bắt đầu run rẩy.

Từ Lâm giật mình khi nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên có hành động lạ như vậy.

Ninh Diệp hốt hoảng nhìn vào những chiếc đèn đang bật chói cả phòng họp, bà lo lắng đi tới bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, em không sao chứ?

Bà cảm nhận được hai tay Hàn Dĩ Xuyên vẫn còn run rẩy, liền quay sang nói với Từ Lâm

- Từ tiên sinh, có thể cho tắt bớt đèn không?

Tim Từ Lâm đập mạnh không ngừng, hai mắt vẫn nhìn chăm chú vào Hàn Dĩ Xuyên, giọng lạnh nhạt nói với Lisa

- Tắt bớt điện, giảm cường độ ánh sáng của những chiếc đèn còn lại!

Lisa và hai trợ lý khác nhanh chóng làm theo; Từ Lâm bắt đầu đứng ngồi không yên mà nhìn Hàn Dĩ Xuyên.

Những người còn lại bao gồm cả nhân viên OY và ban giám đốc của Đại Từ đều hết sức kinh ngạc, không hiểu tại sao Ninh Diệp lại yêu cầu như vậy.

Sau khi đèn được điều chỉnh lại, Ninh Diệp từ từ nắm lấy hai tay Hàn Dĩ Xuyên, nói nhẹ nhàng

- Dĩ Xuyên, bây giờ không sao rồi! Từ từ mở mắt ra nào!

Hàn Dĩ Xuyên cố gắng bình tĩnh lại và mở mắt ra, cô đứng im hít thở sâu vài lần mới quay lại nói với những người của Đại Từ, bao gồm Từ Lâm

- Thật xin lỗi mọi người! Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu thảo luận!

Tuy nghe cô nói vậy nhưng Từ Lâm vẫn thấy sắc mặt cô rất khó coi nên lạnh lùng nói

- Chúng ta tạm nghỉ mười phút! Cô Hàn, cô vào phòng tôi một lát!

Nói xong liền đứng lên, một tay dứt trong túi quần, dứt khoát bước đi.

Hàn Dĩ Xuyên sợ mọi người nghi ngờ về quan hệ giữa hai người nên liền gật đầu một cách chuyên nghiệp rồi bước ra khỏi phòng họp.

Những người còn lại đều bắt đầu xôn xao lên, Ninh Diệp thở dài rồi cũng đi ra khỏi phòng họp.

.....

Phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Hàn Dĩ Xuyên vừa theo Từ Lâm bước vào phòng làm việc thì lập tức đứng lại và nói

- Từ Lâm, anh muốn nói gì?

Từ Lâm đứng lại và xoay người đi tới gần cô, quan tâm hỏi

- Em không sao chứ?

Hàn Dĩ Xuyên biết hẳn hỏi chuyện lúc nãy nên bắt đầu né tránh

- Tôi không sao!

Từ Lâm vẫn không yên tâm, liền đưa tay ra ôm lấy lưng cô, kéo cô lại gần, tiến sát mặt vào mặt cô nói

- Thành thật chút đi! Anh thấy em không ổn chút nào!

Hàn Dĩ Xuyên dùng ánh mắt chán ghét nhìn hẳn nhưng trong lòng lại dâng lên nỗi căm phẫn, bi thương.

Tất cả chẳng phải hẳn ban cho sao? Tại sao sáu năm trước khi cô đau đớn nhất hẳn lại không quan tâm đến, không hỏi cô lấy một câu....?

" Lâm, em đau lắm.. "

Cô đã gọi hẳn trong tuyệt vọng như thế này mỗi đêm, nhưng trả lời cô chỉ là sự giá rét, lạnh lẽo cùng cô độc!

Bây giờ hẳn mới quan tâm cô, hỏi han cô!

Để làm gì chứ?

Mọi thứ đã quá muộn để bắt đầu lại rồi!

Hàn Dĩ Xuyên bức mình đẩy Từ Lâm ra, không vui nói

- Tôi có thể nào cũng không cần anh quan tâm!

Nói xong thì định bỏ đi nhưng lại bị Từ Lâm kéo cổ tay lại, hẳn thấp giọng nói

- Vào phòng nghỉ của anh nghỉ một lát!

Hàn Dĩ Xuyên dùng sức muốn hất tay hẳn ra nhưng chỉ một lúc thì cô đột nhiên đứng hình, hai mắt mở to vì kinh ngạc.

Trên cổ tay của Từ Lâm vẫn còn đeo chiếc vòng tay mà cô đã tặng hẳn sáu năm trước, chiếc vòng đã hơi cũ nhưng hình như được hẳn giữ gìn rất cẩn thận....

Sáu năm qua hẳn vẫn luôn đeo nó sao?

Hắn không vứt đi mà luôn giữ gìn?

Khoé mắt cô bắt đầu cay cay, tìm lại đau thất.

Rốt cuộc thì hẳn có ý gì đây? Hẳn đối với cô là như thế nào? Tại sao cứ phải dày vò cô như vậy?

Từ Lâm biết cô đã nhìn thấy chiếc vòng tay nên cũng không định che giấu nữa, cười khổ mà nói

- Dĩ Xuyên, em vẫn còn nhớ chiếc vòng tay này chứ?

Hàn Dĩ Xuyên cố nén đau thương cùng xúc động trong lòng, gạt tay lại và nói

- Tôi không hiểu anh đang nói gì cả!

Từ Lâm lặng lẽ nhìn cô, nhìn vào cặp mắt của cô rồi dứt tay có chiếc vòng vào túi quần, nhàn nhạt nói

- Anh ra ngoài một lát, vào trong nghỉ ngơi đi!

Dứt lời liền sai bước ra khỏi phòng làm việc, để lại Hàn Dĩ Xuyên đứng ngây ngốc đó nhìn.

.....

Trước cửa phòng thiết kế, Ninh Diệp đã đứng rất lâu và đi lại mấy lần, bà rất nhớ nơi này vì nó đã từng là phòng làm việc của bà.

Lúc bà xoay người lại thì đột nhiên thấy Từ Lâm đang đi tới, thờ ơ nói

- Cháu có chuyện này muốn hỏi dì!

.....

Đại sảnh công ty..

Trên bàn đặt hai cốc cà phê còn nóng, là hai cốc cà phê của hai người đang ngồi đối diện nhau.

Ninh Diệp chạm tay vào cốc cà phê trước mặt, ánh mắt phức tạp nhìn Từ Lâm.

- Có chuyện gì sao?

Từ Lâm để chân trái gác lên đùi phải, mười ngón tay đan vào nhau và đặt lên bàn, trầm giọng hỏi

- Vừa nãy trong phòng họp tại sao dì lại yêu cầu tắt điện?

Tay đang cầm cốc cà phê của Ninh Diệp run nhẹ, bà ngập ngừng nói

- Không có gì.... chỉ là....

Từ Lâm đưa một tay nâng cốc cà phê lên, chưa đợi Ninh Diệp nói xong đã trực tiếp ngắt lời.

- Mắt của Dĩ Xuyên... có gì không ổn sao?

Ninh Diệp càng hoảng loạn hơn, bà uống một ngụm cà phê để bình tĩnh lại

- Tại sao cháu lại hỏi dì chuyện này?

Từ Lâm cũng đưa cốc cà phê lên môi và uống một ngụm, sau đó kiên định nói

- Cháu muốn đưa cô ấy trở về!

Ninh Diệp mở to mắt nhìn Từ Lâm, bà vội phản bác

- Không được!

Từ Lâm biết bà đang bị kích động nên thừa thắng xông lên

- Tại sao lại không? Cháu sẽ bù đắp lại cho mẹ con cô ấy!

Ầm

Ninh Diệp hoàn toàn mất khống chế và đập mạnh tay xuống bàn, kích động nói

- Trừ phi cháu cứu được tiểu Hiền và trị khỏi mắt cho Dĩ Xuyên!

Câu nói bất ngờ của Ninh Diệp làm Từ Lâm hoàn toàn giật mình, đầu óc bị chấn động lớn, hần không thể tin nổi vào tai mình.

Mất?

Mất của Hàn Dĩ Xuyên bị sao ư?

Ninh Diệp biết mình đã lỡ lời mà nói ra nên lúng túng im lặng.

Hai tay Từ Lâm run nhẹ, hần chưa bao giờ khăn trương đến thế, gian nan mở miệng

- Dĩ vừa nói gì? Mất? Mất của Dĩ Xuyên... thật sự bị sao?

Ninh Diệp biết không thể giấu nổi nữa, đành phải nói ra

- Đau khi tiếp xúc trực tiếp với ánh sáng mạnh.

Từ Lâm lại ngây người thêm một phen, Ninh Diệp không nhanh không chậm nói tiếp

- Bốn năm trước, có một hôm đi đến tìm Dĩ Xuyên, cô ấy đang tìm một căn nhà mới cho mẹ mình, buổi tối đó là một buổi tối đi không bao giờ quên, cô ấy ngồi phịch xuống sàn, hai tay ôm chặt mắt và gục đầu run rẩy; đèn bàn và đồ đạc trong phòng bị vút lung tung, nhìn rất hỗn loạn, căn phòng lúc đó được bật đèn rất sáng. Dĩ hoảng loạn chạy tới bên cạnh và giúp Dĩ Xuyên ngẩng đầu lên, dĩ suyết nữa thì ngất đi khi thấy khoé mắt của cô ấy chảy máu....

Vừa nói Ninh Diệp vừa cố kìm nén xúc động trong lòng.

Từ Lâm thì hình như sắp không thở nổi nữa, một tay ôm chặt ngực trái và nghe Ninh Diệp nói tiếp

- Khi đi đưa Dĩ Xuyên đến bệnh viện, bác sĩ đã nói mắt cô ấy gặp vấn đề từ hai năm trước rồi. Nhiều tế bào mắt bị phá hủy nhanh chóng và thể thủy tinh, điểm mù đều bị ảnh hưởng. Nguyên nhân là... vì khóc quá nhiều!

Đầu óc Từ Lâm nổ tung một tiếng, mi mắt giựt giựt, toàn thân lạnh toát, cứng đờ.

Khóc quá nhiều?

Đó cũng là vì hần?

Vì hần làm tổn thương cô nên ngày nào đêm nào cô cũng khóc!

Vì hần tàn nhẫn, vô tình với cô nên ngày nào đêm nào cô cũng khóc!

Vì hần... tất cả đều vì hần...

Ninh Diệp nhìn sắc mặt vô cùng khó coi của Từ Lâm, thờ dài rồi nói tiếp

- Bác sĩ nói cũng rất may vì Dĩ Xuyên không bị mù. Lúc ra khỏi bệnh viện, cô ấy nói vì ánh sáng trong phòng quá chói nên mắt không thể mở, còn chóng mặt, run rẩy nữa. Từ đó về sau, mắt của Dĩ Xuyên không thể tiếp xúc trực tiếp với ánh sáng quá chói mà phải dùng kính bảo vệ hoặc giảm cường độ ánh sáng chiếu vào mắt; cũng không thể khóc quá nhiều.

Lòng ngực Từ Lâm rách toạc đến đau đớn, bàn tay đè chặt nơi ngực trái cũng không thể giúp hần xua đi cơn đau.

Hần không ngờ vì hần mà cô lại chịu đựng nhiều tổn thương như vậy, những gì mà cô đã phải chịu đựng rồi cuộc còn bao nhiêu nữa đây mà hần chưa biết?

Ninh Diệp im lặng một lúc rồi nói tiếp

- Bốn năm trước Dĩ Xuyên phải nhận một lần cả hai tin tức động trời, vừa biết tiểu Hiền mắc bệnh, chẳng bao lâu sau thì lại phải nghe tin mắt của mình không tốt. Phải khó khăn lắm cô ấy mới có thể vực dậy và làm lại từ đầu, cho nên, tiểu Lâm, cháu đừng bước vào cuộc đời Dĩ Xuyên lần nữa! Đừng phá hủy những gì mà cô ấy đã cố gắng trong nhiều năm qua.

Từ Lâm chẳng còn nghe lọt tai chữ nào nữa, hần chống hai tay lên vịn ghế, khó khăn nâng người đứng lên, hần bước từng bước nặng nề vào hướng thang máy.

Là hần vô dụng, là hần tàn nhẫn, hần đã cướp mất nụ cười của cô và khiến cô luôn rơi nước mắt, hần đã không thể mang lại hạnh phúc cho cô, đã không thể cho cô những thứ tốt đẹp nhất mà chỉ biết hủy hoại cô, khiến cô đau khổ....

Từ thang máy bước ra và đi về phòng làm việc, Từ Lâm như một cái xác chết di động, rất nhiều nhân viên đi ngang qua phải tránh không đụng phải hần.

Đến trước cửa phòng làm việc, Từ Lâm gian nan đưa tay lên, run rẩy chạm vào vịn cửa và mở ra.

Hắn lững thững bước vào trong phòng, đưa mắt tìm một vòng quanh phòng thì thấy một bóng dáng nhỏ bé đang đứng cạnh tủ tài liệu, đưa lưng về phía hắn, tóc xoăn màu đỏ tím xoắn xuống lưng, che đi chiếc áo voan màu hồng, phía dưới là chiếc váy bút chì màu trắng ôm sát phần đùi, tiếp theo là bắp chân thon gọn, trắng mịn, cuối cùng là đôi giày cao gót màu trắng.

Từ Lâm đứng nhìn cô rất lâu rồi mới từ từ bước lại phía sau cô, hai tay nhanh chóng vòng qua eo cô, ôm chặt.

Hàn Dĩ Xuyên giật mình làm rơi chậu hoa tử đằng trên tay xuống sàn và vỡ tan tành, cô muốn quay đầu lại thì Từ Lâm liền tựa cằm vào đầu vai cô, giọng khàn đục nói

- Dĩ Xuyên, hôm nay em đừng đi có được không?

Tim Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu đập loạn, cô thật không biết Từ Lâm đang định làm gì, đầu tiên là chiếc vòng tay hắn vẫn đeo, lại đến chậu hoa tử đằng mà hắn đặt trên kệ sách, bây giờ còn ôm cô như vậy. Rốt cuộc hắn có ý gì đây? Tại sao cứ phải làm cô dao động? Tại sao cứ phải khiến cô mềm lòng? Tại sao cứ khiến cô muốn quay lại....?

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi, nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống, cô cứ đứng im như vậy để Từ Lâm ôm...

Từ Lâm bắt đầu xoay người cô lại, đau lòng đưa tay lau nước mắt cho cô, nói thật nhỏ

- Dĩ Xuyên, đừng khóc...

Thấy chỉ như vậy không thể khiến cô ngừng khóc nên hắn lại đưa tay ra sau ót cô, giữ lấy và cúi đầu xuống hôn lần lượt lên hai viền mắt cô thật nhẹ nhàng, đi chuyển dần theo sống mũi cô xuống môi, bắt đầu một nụ hôn thật nhẹ nhàng....

Hàn Dĩ Xuyên dần dần trầm luân theo những động tác cực kỳ dịu dàng của Từ Lâm, nhưng đến khi nụ hôn chuyển sang sâu hơn, cuồng nhiệt hơn thì hai tay đang buông thả của cô nhanh chóng đưa lên ngực hắn và dùng sức đẩy ra.

- Từ Lâm, đủ rồi!

Cô hoảng loạn nhìn hắn rồi luống cuống lùi về phía sau, giọng nghẹn ngào nói

- Chắc mọi người đều đang đợi!

Nhưng Từ Lâm không có ý định bỏ qua cho cô và cũng không để ý đến lời cô vừa nói, mà chỉ nhìn xuống chậu hoa tử đằng đã vỡ tan tành dưới đất và ngược mắt lên nhìn cô, giọng trầm thấp hỏi

- Em có biết tại sao anh luôn giữ nguyên cấu trúc của căn phòng này? Tại sao anh luôn đặt hoa tử đằng trong phòng làm việc? Tại sao chiếc vòng tay em tặng anh luôn giữ đến bây giờ? Tại sao anh vẫn đến tìm em?

Trống ngực Hàn Dĩ Xuyên đập mạnh liên hồi, cô thừa nhận là cấu trúc của căn phòng này vẫn như sáu năm trước, thừa nhận những gì Từ Lâm nói, nhưng cô có cảm giác như mình sắp nghe một câu trả lời kinh thiên động địa, một dự cảm không lành đang bao vây lấy cô, các sợi dây thần kinh cũng căng hết mức.

Từ Lâm vừa bước đến gần cô vừa nói

- Bởi vì.... Dĩ Xuyên, anh yêu em!

Hàn Dĩ Xuyên kinh ngạc đến mở to mắt nhìn hắn, cô tưởng mình nghe lầm nên hoàn toàn bất động. Nhìn Từ Lâm đang tiến lại gần mình, cô sợ hãi lùi về phía sau, đến khi lưng cô đụng phải bàn làm việc thì cô mới ý thức được mình không thể lùi tiếp nữa, chỉ có thể giương mắt nhìn Từ Lâm đang đến gần mình.

Từ Lâm dừng bước trước mặt cô, một tay vòng qua sau lưng cô, kéo cô thẳng lưng lên, thấp giọng nói

- Dĩ Xuyên, xin lỗi vì nói với em quá muộn. Anh yêu em!

Hàn Dĩ Xuyên tượng mình vỡ tim rồi, xúc động, nghẹn ngào, uất ức, hạnh phúc hay khổ đau? Cô không biết chính xác cảm giác của mình là gì nhưng đó thực sự là lời cô muốn nghe, là lời cô muốn nghe từ sáu năm trước....

Sáu năm trước cô hèn mọn yêu hắn và cũng ngây thơ hy vọng rằng hắn cũng sẽ yêu cô, tin rằng có một ngày hắn cũng sẽ nói yêu cô như cô luôn nói yêu hắn. Nhưng cuối cùng, hắn vẫn không yêu cô...

Bây giờ hắn lại đến tìm cô và nói yêu cô.

Làm sao cô có thể tin?

Làm sao cô có can đảm để mà tiếp tục yêu hắn?

Làm sao cô có thể tha thứ?

Làm sao cô có thể trở về bên cạnh hắn?

Khi mà trái tim cô đã không còn chỗ nào lành lặn nữa.....

Nước mắt cô lăn rơi xuống, tìm cứ quặn thắt, cô nghẹn ngào nói

- Từ Lâm, anh nói yêu tôi? Tình yêu của anh có thể kéo dài được bao lâu? Ba ngày, ba tuần hay ba tháng?

Từ Lâm nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng ôn nhu, không do dự gì mà nói

- Anh không biết nhưng đã hơn sáu năm rồi, sáu năm qua, anh không thể ngừng yêu em. Dĩ Xuyên, em cho anh một cơ hội nữa được không? Trở về bên anh được không?

Vừa nói hắn vừa cầm lấy bàn tay đang run rẩy của Hàn Dĩ Xuyên, khẩn thiết nhìn cô.

Hàn Dĩ Xuyên ngược đôi mắt đắm lệ nhìn hắn và rút tay về, uất nghẹn nói

- Từ Lâm, đã quá muộn rồi! Chúng ta không thể nữa! Con ngốc năm đó yêu anh đã chết rồi.

Đã chết từ khoảnh khắc cô đau đớn ngã xuống và tuyệt vọng cầu xin hắn cứu tiểu Hiền rồi....

Khi đã tổn thương quá nhiều thì sẽ không còn can đảm để yêu một lần nữa, càng không đủ can đảm để yêu chính người đã từng khiến mình tổn thương!

Đưa tay quạt sạch nước mắt, Hàn Dĩ Xuyên định xoay người bước đi thì Từ Lâm lại gọi

- Dĩ Xuyên, em không còn yêu cũng không sao? Em không tha thứ cho anh cũng không sao? Anh cũng sẽ không buông tay em lần nữa.

Hàn Dĩ Xuyên ngừng bước một lúc rồi cũng dứt khoát đi ra khỏi phòng làm việc. Từ Lâm nhìn theo bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa phòng, một tay ôm chặt ngực trái, tay kia chống lên bàn làm việc, cả người cũng gục xuống đầy suy sụp.

Thật sự đã quá muộn rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Không muốn nhận sự giúp đỡ của hắn

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 80: Không muốn nhận sự quan tâm của hắn.

Đóng sầm cánh cửa phòng làm việc lại phía sau, Hàn Dĩ Xuyên vô lực dựa lưng vào đó, nước mắt không ngừng rơi xuống, một tay cô bịt chặt miệng để không phát ra tiếng khóc, tay kia ôm chặt ngực trái.

Đau đớn....

Tuyệt vọng....

Căm phẫn.....

Uất hận.....

Tất cả mọi cảm xúc đều đan xen lẫn nhau trong lòng cô.

Sáu năm.....

Từ Lâm nói đã yêu cô sáu năm, là từ lúc bắt đầu hắn đã yêu cô?

Nhưng tình yêu của hắn được định nghĩa thế nào?

Chiếm đoạt? Từ từ chặt đứt từng tia hy vọng của cô? Tàn nhẫn dày vò cô? Đẩy cô xuống địa ngục? Khiến cô mang đầy vết thương trong tim lẫn thân xác? Xây một cái nhà tù cho cô? Hành hạ, lăng nhục cô?.....

Tình yêu đó của hắn quá khắc nghiệt và xa xỉ đối với cô!

Thật xin lỗi vì cô không nhận nổi!

Bất lực trượt tằm lưng đang run rẩy xuống theo đôi chân đang ngã khụy, cô ngồi phịch xuống đất mà nước nở trong cổ họng.

Trong phòng họp đang nhốn nháo cả lên, Lisa cùng hai trợ lý đang cố gắng hoà giải hai bên thì cửa phòng họp bị đẩy ra, Hàn Dĩ Xuyên với gương mặt nhợt nhạt đi vào, cô cúi đầu xin lỗi các ban giám đốc của Đại Từ rồi ngồi vào vị trí của mình.

Nhân viên của OY đều kinh ngạc nhìn nhà thiết kế của công ty, nhưng không ai dám hỏi gì.

Ban giám đốc của Đại Từ thì bắt đầu mất kiên nhẫn mà truy hỏi Lisa.

Lisa cũng cuống cả lên.

Mọi người đều đã có mặt đầy đủ nhưng Tổng giám đốc thì chẳng thấy đâu!

Cửa phòng lần nữa được mở ra, ai cũng mừng rỡ nhưng không ngờ lại là Triết Liệt. Cậu ta cúi chào mọi người trong phòng rồi nói đồng đặc

- Từ tiên sinh có chỉ thị, cuộc thảo luận hôm nay sẽ được dời lại vào ngày mai!

Nói xong, cậu ta liền đi khỏi.

Ban giám đốc của Đại Từ khó hiểu nhìn nhau rồi cũng lần lượt ra khỏi phòng họp.

Lisa nhìn Hàn Dĩ Xuyên một lúc rồi cũng cùng hai trợ lý đi ra.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn còn ngồi thần thờ ở đó, những người khác ngoại trừ Ninh Diệp đều kinh ngạc nhìn nhau.

Ninh Diệp bảo họ ra ngoài trước rồi ở lại cùng Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, cậu ta đã nói gì với em?

Hàn Dĩ Xuyên mặt mày vuốt gọn tóc ra sau, quay sang nói với Ninh Diệp

- Chị Ninh, em mệt lắm, em muốn về với tiểu Hiên!

Ninh Diệp nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô rồi giúp cô cầm túi, đỡ cô đứng lên rồi cùng ra khỏi phòng họp.

Từ Lâm ngồi trên ghế xoay, trên tay kẹp một điếu xì-gà đang cháy đỏ, thỉnh thoảng lại đưa lên miệng ngậm, hút lấy một hơi rồi nhả khói, tay kia cầm một chiếc bật lửa để chơi đùa.

Trên bàn đặt chiếc gạt tàn đã đầy tàn thuốc, còn có một gói xì-gà đã gần hết.

Từ lúc Hàn Dĩ Xuyên rời khỏi phòng này, hắn đã ngồi đây và hút hết bao nhiêu điếu xì-gà, mùi khói thuốc đặc quánh trong căn phòng làm việc này, tạo cảm giác vô cùng khó thở và ngột ngạt nhưng vẫn không thể so với cảm giác đau đớn, trống rỗng của Từ Lâm.

Hắn yêu cô nhiều như vậy, suốt sáu năm qua vẫn không ngừng yêu cô.

Nhưng tại sao cô không hiểu?

Cách hắn yêu cô là sai sao?

Hắn chỉ muốn cô ở bên cạnh hắn, toàn tâm toàn ý yêu hắn!

Như vậy là sai sao?

Hắn biết mình đã gây ra rất nhiều thương tích và đau đớn cho cô.

Nhưng không có nghĩ là hắn chưa từng yêu cô hay đã hết yêu cô!

Hắn phải làm sao đây?

Phải làm sao mới có thể khiến cô trở lại bên cạnh hắn?

Phải làm sao thì hai người mới quay về được như lúc đầu?

Phải làm sao mới có thể khiến cô tha thứ?

Phải làm sao để cô không đau đớn thêm nữa?

Nếu có thể trọn lại lần nữa, hắn vẫn muốn giữ chặt cô bên mình, vẫn muốn cô yêu hắn, vẫn muốn cô sinh con cho hắn...

Nhưng,

Hắn không muốn tổn thương cô, hiểu lầm cô, nghi ngờ cô...

Không muốn khiến cô phải khóc....

Không muốn cô hận hắn....

Tại sao hắn càng yêu thì cô lại càng đau?

Chẳng lẽ cách hắn yêu cô là sai?

Từng điều xì-gà được rút ra, châm lửa rồi chẳng mấy chốc đã nằm trong gạt tàn.

- Chủ tịch, chủ tịch, anh không thể vào được!

Giọng Lisa hốt hoảng ngăn cản Từ Thiên Tần, giọng Từ Thiên Tần đuổi Lisa; tiếng giày cao gót vang lên không đều, lúc nhanh lúc chậm, tiếng giày da dứť khoát, dồn dập, tiếng lúi lúi kéo kéo, tiếng dầy hất..... tất cả hợp lại đã đánh tan sự tĩnh lặng trong phòng làm việc.

Rầm

Cửa phòng bị Từ Thiên Tần đá văng, anh ta mang theo bộ mặt hầm hầm mà đi vào, trên tay cầm một tập tài liệu gì đó, vừa đi tới bàn làm việc của Từ Lâm vừa chửi

- Từ Lâm, rốt cuộc mày còn giờ trò gì sau lưng tao nữa hả? Thằng khốn!

Từ Lâm dụi tắt điều xì-gà vào gạt tàn, biếng nhác quay đầu nhìn anh ta ném tập tài liệu xuống bàn và chửi

- Khu đất xây dựng ở Hồ Nam là do mày giờ trò đúng không?

Đứng ở cửa, mặt Lisa sớm đã biến sắc nhưng không ngờ Từ Lâm lại ra hiệu cho cô ra ngoài làm việc. Cô như được ban đặc xá mà cúi chào rồi đi ra, đóng cửa lại.

Từ Lâm cầm tập tài liệu đó lên xem vài trang rồi thờ ơ nói

- Khu đất vẫn đang được tiến hành khai thác từ đầu tháng trước, bây giờ đột nhiên cậu rút một đồng tiền vào đó và muốn xây dựng chung cư? Cậu xem quyết định của ban quản trị là đùa?

Từ Thiên Tần tức đến mặt mũi xám xịt, anh ta chống hai tay lên bàn, gầm gừ mà hét

- Từ Lâm, mày đừng tưởng tao không biết mày bất mãn với vị trí chủ tịch của tao.

Từ Lâm lạnh lùng nhìn anh ta rồi cầm chiếc bật lửa trên tay, bật lên và châm lửa đốt từ góc của tập tài liệu.

Từ Thiên Tần nhìn hành động không xem ai ra gì này của Từ Lâm mà sự phẫn nộ trong lòng càng tăng vọt lên, anh ta định giật lại tập tài liệu thì Từ Lâm đã ném xuống sàn cẩm thạch. Hắn hải lỏng nhìn tập tài liệu dần biến thành tro bụi.

Từ Thiên Tần phẫn nộ đi tới túm lấy cổ áo của Từ Lâm, ánh mắt đầy lửa giận, giọng khàn khàn nói

- Từ Lâm, mày đừng ép người quá đáng!

Từ Lâm không vội hất tay anh ta ra, nhàn nhạt nói

- Nóng như vậy làm gì? Trên dưới Đại Từ không ai là không biết cậu chỉ là một chủ tịch bù nhìn?

Câu nói khiêu khích cùng chế nhạo của Từ Lâm đã khiến hai tay Từ Thiên Tần tự giác buông lỏng ra, anh ta lùi về sau một cách vô thức.

Từ Lâm nói đúng, Từ Thiên Tần mặc dù đã ngồi vào vị trí chủ tịch từ sáu năm trước nhưng các dự án lớn đều do Từ Lâm triển khai, các hợp đồng lớn đều do Từ Lâm mang về cho tập đoàn, lợi nhuận hằng năm của tập đoàn cũng có được từ những phiên dao dịch mà Từ Lâm đứng ra..... Trong mắt các cổ đông, thành viên hội đồng quản trị thì Từ Lâm giống với chủ tịch hơn!

Nhìn Từ Thiên Tần thần thờ như người mất hồn, Từ Lâm vẫn không thấy hài lòng vì anh ta vẫn còn nợ hẳn một món nợ rất lớn!

Đó là hạnh phúc của hắn, cuộc đời của hắn!

Sáu năm trước, hạnh phúc đối với hắn có lẽ đã rất gần trong gang tấc nhưng chỉ vì Từ Thiên Tần nhúng tay vào mà cuộc đời hắn hoàn toàn rơi vào trong hố đen, hạnh phúc đối với hắn trở nên quá xa vời, hư ảo.

Món nợ này hắn nên tính thế nào đây?

Đẩy Từ Thiên Tần sang một bên, Từ Lâm vừa chỉnh lại Tây trang vừa đứng lên, lạnh giọng nói

- Từ Thiên Tần! Bản thân cậu làm gì thì nên tự biết rõ.

Dứt lời, hắn ném cho anh ta cái nhìn lạnh khốc rồi hướng bàn tay về phía cửa, giọng nói có vài phần bồn chột

- Muốn tự đi hay để tôi giúp cậu?

Từ Thiên Tần hừ lạnh, nhìn hắn bằng ánh mắt cảnh cáo rồi xoay người bước đi, ra khỏi phòng làm việc.

Tâm trạng của Hàn Dĩ Xuyên không được ổn nên từ lúc ra khỏi Đại Từ cô liền về thẳng bệnh viện cùng tiểu Hiên.

- Mẹ, có phải mẹ mệt lắm không ạ?

Tiểu Hiên vừa vẽ tranh vừa nhìn sang Hàn Dĩ Xuyên đang ngồi trên giường.

Hàn Dĩ Xuyên nở nụ cười yếu ớt nhìn con gái rồi đưa tay véo nhẹ lên má bé.

- Mẹ không mệt chút nào cả! Mẹ chỉ cần nhìn thấy tiểu Hiên thì sẽ không còn mệt nữa!

Tiểu Hiên bỏ màu vẽ xuống và đi tới ôm ngang cổ mẹ, giọng nhí nhảnh nói

- Tiểu Hiên sẽ luôn ở bên cạnh mẹ!

Hàn Dĩ Xuyên cảm thấy như vậy đã quá đủ rồi, như vậy đã quá hạnh phúc rồi, cô chỉ cần tiểu Hiên là đủ rồi!

Hai mẹ con rất lâu mới buông nhau ra và nhìn nhau cười rất vui vẻ.

Cạch

Cửa phòng bị đẩy ra, Ninh Diệp cùng Phạm Diệc bước vào.

- Tiểu Hiên, chú Diệc đến rồi đây!

- Dĩ Xuyên, em đỡ hơn rồi chứ?

Mỗi người một câu và bước đến gần giường bệnh, Phạm Diệc vừa bế tiểu Hiên vừa nhìn Hàn Dĩ Xuyên.

- Anh nghe chị Ninh nói em không khoẻ, không sao chứ?

Hàn Dĩ Xuyên gượng cười nhìn anh, nhẹ giọng nói

- Cảm ơn anh, em không sao!

Ninh Diệp đi tới gần Phạm Diệc, đón lấy tiểu Hiên rồi ra hiệu cho anh.

- Tiểu Hiên, cô cô vẽ tranh với cháu nhé!

Tiểu Hiên vui vẻ gật đầu rồi cùng bà ngồi xuống giường.

Hàn Dĩ Xuyên nở nụ cười dịu dàng nhìn con gái đang chơi đùa cùng Ninh Diệp, bỗng dưng nghe Phạm Diệc hỏi

- Tiểu Xuyên, em có muốn ra ngoài một lát không?

Hàn Dĩ Xuyên quay đầu nhìn anh, tuy có chút do dự nhưng do tâm trạng của cô không tốt nên cũng muốn ra ngoài đổi chút không khí.

Hai người tạm biệt tiểu Hiên và Ninh Diệp rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Cửa hàng tiện lợi.

Ngồi ăn một tô mì gói trước cửa hàng tiện lợi, Hàn Dĩ Xuyên chỉ cầm cùi mà ăn. Còn Phạm Diệc thì chỉ ăn được vài miếng rồi lại nhìn cô.

- Tiểu Xuyên, em định sẽ ở lại Thượng Hải?

Hàn Dĩ Xuyên ăn nốt vài cọng mì đang được gấp trên đĩa rồi ngẩng đầu lên nhìn anh, nghiêm túc nói

- Sau khi ký được hợp đồng đầu tư thì em sẽ cùng tiểu Hiên trở về New York.

Ánh mắt Phạm Diệc tràn đầy vẻ ưu thương, tiếp tục hỏi

- Còn người ghép tủy cho tiểu Hiên thì sao?

Gương mặt Hàn Dĩ Xuyên trùng xuống, cô buồn bã nói

- Em vẫn sẽ tiếp tục tìm kiếm!

Rồi cúi đầu xuống ăn tiếp.

Chỉ một lúc, Hàn Dĩ Xuyên đã ăn xong, cô nhìn Phạm Diệc và nói

- Em no rồi, sao này giờ anh không ăn?

Phạm Diệc cười cười và nhìn xuống tô mì đã nguội trước mặt, thấp giọng nói

- Mục đích của anh là nhìn em ăn mà!

Hàn Dĩ Xuyên lườm anh một cái rồi cười.

Phạm Diệc nhìn cô rồi lấy khăn ăn trên bàn, đưa tới khoé miệng cô và nói nhỏ

- Vẫn còn dính đây này!

Hàn Dĩ Xuyên khó xử nhìn anh cẩn thận lau khoé miệng cho cô, định đưa tay cầm lại

- Để em tự làm...

Phạm Diệc nhất quyết không để cô như ý, từ từ lau sạch khoé miệng cho cô.

Hai người không biết rằng ở phía bên kia đường, toàn bộ màn ngọt ngào vừa rồi đã bị Từ Lâm nhìn thấy.

Hắn ngồi ở vị trí lái chính, cửa kính được hắn hạ xuống để có thể nhìn rõ ra bên ngoài; những gì hắn nhìn thấy như một loạt tia hồng ngoại bắn vào mắt hắn, vô cùng khó chịu, đau nhức; nụ cười của Hàn Dĩ Xuyên, bộ dạng e thẹn, dịu dàng của cô đối với Phạm Diệc như hàng ngàn con dao nhọn đâm thẳng vào tim hắn, rất đau. Cô có thể cười với người đàn ông không phải hắn, có thể trở nên dịu dàng như vậy nhưng lại không phải trước mặt hắn...

Nụ cười của cô thật sự rất đẹp, ấm áp cùng thanh thuần.

Nụ cười đó đã từng dành cho hắn, nhưng bây giờ đã không phải nữa rồi.

Cô hận hắn, cô sợ hắn, cô đề phòng hắn.

Nhưng dù vậy thì sao, hắn không can tâm nên nhất định sẽ không buông tay.

Đóng cửa kính lại, Từ Lâm bắt đầu khởi động xe, lái xe rời khỏi.

Trên đường trở về bệnh viện, Hàn Dĩ Xuyên chỉ trầm mặc mà không nói gì.

Phạm Diệc đi bên cạnh cũng không làm phiền đến cô nhưng cả hai cứ im lặng như vậy thì thật tình anh không chịu nổi nên mới hỏi

- Tiểu Xuyên, em đã gặp anh ta?

Hàn Dĩ Xuyên chợt dừng lại và xoay người nhìn anh, ra vẻ không hiểu gì.

Phạm Diệc cố nén bi thương mà hỏi lại

- Là Từ Lâm, em đã gặp anh ta?

Hàn Dĩ Xuyên chột dạ, khẽ gật đầu một cái rồi vội vã né tránh.

Lòng ngực Phạm Diệc đau lên từng hồi, anh khàn giọng nói

- Tiểu Xuyên, em nhìn anh đi!

Hàn Dĩ Xuyên vẫn không ngẩng đầu lên, cũng chẳng nói gì.

Phạm Diệc thở dài rồi trực tiếp hỏi

- Tiểu Xuyên, tại sao nhiều năm như vậy mà em vẫn không thể chấp nhận anh? Tại sao em không chịu cho anh cơ hội để anh chăm sóc em và tiểu Hiên?

Hàn Dĩ Xuyên nghe xong mới từ từ quay đầu sang đối diện với Phạm Diệc, cô có chút áy náy cũng không thoải mái nói

- Phạm Diệc, những năm qua anh đã rất tốt với em và tiểu Hiên, em rất biết ơn anh về những điều đó!

Phạm Diệc vội vã lên tiếng phản bác

- Anh không phải muốn chăm sóc mẹ con em với tư cách một người bạn, mà với tư cách một người đàn ông, một người cha một người chồng!

Câu cuối cùng của Phạm Diệc thật sự làm cho Hàn Dĩ Xuyên đứng hình, cô không ngờ anh lại muốn nói với cô những lời như vậy.....

- Phạm Diệc, anh.....

Phạm Diệc bước lại gần cô hơn, hai tay đặt lên hai vai cô, hai mắt trực tiếp đối diện với mắt cô, kiên định nói

- Tiểu Xuyên, hãy để anh trở thành ba của tiểu Hiên, thành chồng của em, được không?

Hàn Dĩ Xuyên khó xử nhìn anh rồi nhẹ kéo tay anh ra, bắt lực nói

- Phạm Diệc, em xin lỗi, nhưng mà.....

Phạm Diệc vừa thất vọng vừa đau đớn, anh đột nhiên lớn giọng

- Tiểu Xuyên, rốt cuộc thì tại sao chứ? Anh có gì không bằng Từ Lâm? Anh cố gắng suốt bao năm nay nhưng vẫn không thể thay thế được vị trí của anh ta trong lòng em, có phải em vẫn chưa quên được tên khốn đó?

Hàn Dĩ Xuyên mặt mày thối nẫu, cô chán nản nói

- Phạm Diệc, anh đừng như vậy được không? Sau này chúng ta đừng nói đến chuyện này nữa! Chắc tiểu Hiên đang đợi em, em phải về đây!

Vừa nói cô vừa xoay người bước đi, mặc cho Phạm Diệc có gọi cô cũng không dừng bước.

Phạm Diệc nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của cô đang đi xa dần, đau đớn bao vây lấy anh, bực tức đá vào chiếc lon dưới chân.

Sáu năm trước, Từ Lâm vừa mới xuất hiện vài tháng đã khiến Hàn Dĩ Xuyên điên đảo, còn người đã yêu cô suốt mấy năm trời lại chỉ được cô xem như bạn bè. Sáu năm sau, cô vẫn luôn yêu người đàn ông đã từng khiến cô tổn thương, người luôn bên cô, yêu cô hết mình, lại chỉ nhận được cái lắc đầu của cô.....

Lần thảo luận thứ hai bị dời lại vào hôm qua, hôm nay vẫn tiếp tục được diễn ra tại phòng họp của Đại Từ.

Những gì cần chuẩn bị đã được chuẩn bị hết từ hôm qua, nên vừa bắt đầu thì hai bên sẽ trực tiếp đi vào thảo luận một số vấn đề chưa thể khiến Đại Từ hài lòng, chính xác là vấn đề chia lợi nhuận.

- Cô Hàn, 17% đó là mức cao nhất rồi đấy!

Một vị giám đốc không vui đưa ra yêu cầu.

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười lắc đầu, thành thạo nói

- 15%, đó cũng là giới hạn cuối cùng của tôi rồi!

Một vị giám đốc khác cẩn thận phân tích rồi nói

- Cô Hàn, cô thực sự rất biết làm khó đối phương đấy!

Hàn Dĩ Xuyên vẫn duy trì nụ cười lịch thiệp, tiếp tục nói

- 15%, hy vọng các vị có thể đồng ý đầu tư!

Tình hình hai bên đều đang rất căng thẳng thì Từ Lâm nãy giờ chỉ nghe và nhìn Hàn Dĩ Xuyên, lúc này mới đưa ra quyết định.

- 20%, cô Hàn, nếu đồng ý thì chúng ta sẽ ký hợp đồng!

Tất cả mọi người đều hết sức kinh ngạc khi mà vị Tổng giám đốc của bên đầu tư lại đẩy lợi nhuận của nhà đầu tư lên cao như vậy, đây rõ ràng là cắt cổ!

Ban giám đốc của Đại Từ thì mừng thầm trong bụng, còn nhân viên OY thì bắt đầu thấy bất an.

Hàn Dĩ Xuyên ngược mắt nhìn Từ Lâm thì thấy hắn nhìn cô và nở nụ cười mờ ám, cặp mắt xuống, cô bắt đầu phân tích.

Mà hai mắt Từ Lâm vẫn còn rơi trên đầu ngón trỏ có dán một miếng băng cá nhân, cô lại bị thương sao?

Sau một hồi suy tính, Hàn Dĩ Xuyên đột nhiên ngẩng đầu lên, tươi cười gật đầu.

- 20%, tôi đồng ý!

Ban giám đốc của Đại Từ đều cười hài lòng, nhân viên OY thì tưởng mình gặp ma, không tin nổi mà nhìn Hàn Dĩ Xuyên.

Hợp đồng được chuyển đến trước mặt Từ Lâm, hắn đọc sơ qua rồi cầm bút ký tên, xong lại ngược mắt nhìn Hàn Dĩ Xuyên bằng ánh mắt đầy sùng bái, đây nhẹ bằng hợp đồng đến trước mặt cô.

Tim Hàn Dĩ Xuyên đập nhanh mấy nhịp, kéo bản hợp đồng vào vị trí ngay ngắn hơn, cô cầm bút định ký tên vào thì chợt ngừng lại vì miếng băng cá nhân trên ngón tay hình như bị hờ ra, cô dùng tay kia xé miếng băng ra rồi tiếp tục ký tên cho xong.

Từ Lâm nhìn vào vết thương trên ngón tay cô, rồi ngoắc tay gọi Lisa đến, nói vào tai cô ấy điều gì đó, Lisa liền gật đầu rồi đi ra khỏi phòng họp. Một lát sau cô ấy lại đi vào và đưa một vật gì đó vào tay Từ Lâm.

Hợp đồng được ký xong, Hàn Dĩ Xuyên và Từ Lâm cùng đứng dậy, những người khác cũng lần lượt đứng theo.

Từ Lâm nhìn Hàn Dĩ Xuyên bằng đôi mắt tràn ngập ôn nhu nhưng Hàn Dĩ Xuyên lại tỏ ra bình thản và dùng thái độ cứng cáp của một nhà thiết kế mà bắt tay với hắn.

- Từ tiên sinh, cảm ơn đã đầu tư!

Hai người vừa bắt tay nhau thì những người khác đều đồng loạt vỗ tay.

Cuộc thảo luận kết thúc, hợp đồng đã được ký kết xong, các ban giám đốc của Đại Từ lần lượt ra khỏi phòng họp, nhân viên OY cũng thu dọn tài liệu rồi đi ra từng người, ở sau cùng là Hàn Dĩ Xuyên, cô không buồn để ý đến Từ Lâm mà xách túi đứng lên.

Từ Lâm ngồi trên ghế nhìn cô rồi thấp giọng gọi

- Dĩ Xuyên!

Thấy cô không có ý định đứng lại, hắn mới chỉnh lại áo khoác và đứng lên, đi nhanh tới bên cạnh cô và kéo cổ tay cô, ép cô xoay người lại.

Hàn Dĩ Xuyên đang định phản kháng thì nhìn thấy hắn lấy ra một miếng băng cá nhân, cẩn thận gỡ ra rồi dán vào ngón trỏ của cô thật nhẹ nhàng. Vừa dán hắn vừa quan tâm hỏi

- Có đau lắm không?

Hàn Dĩ Xuyên sắp trầm luân rồi, cô không biết Từ Lâm đã có miếng băng dán này bằng cách nào, chẳng lẽ là do Lisa mang vào lúc nãy? Cô im lặng nhìn

hắn đang cẩn thận từng li từng tí với vết thương của cô nhưng rất nhanh cô liền rút tay lại, lúc này miếng băng dán đã được dán gọn trên ngón trỏ của cô rồi!

- Cảm ơn anh, nhưng đừng bao giờ lặp lại hành động như thế này nữa! Từ Lâm, tôi có đau hay là không cũng sẽ không ảnh hưởng đến anh nữa!

Dứt lời, cô liền xoay người bước ra khỏi phòng họp.

Từ Lâm nhìn cô bước đi, muốn giữ cô lại nhưng không đủ can đảm.

Hắn muốn nói với cô kể từ bây giờ, nỗi đau của cô hắn muốn gánh vác hết.

Hắn muốn nói với cô dù cô lạnh nhạt hay khước từ hắn thế nào thì hắn vẫn sẽ chăm sóc cô, bảo vệ cô, và... sẽ không bao giờ buông tay cô lần nữa!

Khải Đình vừa lái xe vừa nhìn lên kính chiếu hậu để đoán sắc mặt Hàn Di Xuyên, do dự mãi mới dám hỏi

- Cô Hàn, tôi có thể hỏi tại sao cô lại chấp nhận chia cho bên đầu tư lợi nhuận lớn như vậy được không?

Hàn Di Xuyên ngồi ở hàng ghế phía sau này giờ cứ nhìn xuống miếng băng cá nhân trên ngón trỏ, nghe Khải Đình hỏi, cô mới trầm tư trả lời

- Hiện tại chúng ta đang cần vốn đầu tư gấp, nếu từ chối Đại Từ thì rất khó tìm kiếm nhà đầu tư đáng tin cậy trong một thời gian ngắn. Hơn nữa, Đại Từ là một tập đoàn toàn cầu lớn nên dĩ nhiên họ sẽ không dễ dàng chấp nhận lợi nhuận thấp như vậy.

Ngoài ra vẫn còn một lý do nữa mà cô không thể nói ra chính là cô muốn trong thời gian nhận đầu tư của Đại Từ thì sẽ tìm kiếm một nhà đầu tư khác thay thế, vì cô không muốn dây dưa với Từ Lâm thêm nữa..

Thở dài cúi xuống nhìn miếng băng dán trên tay lần nữa, cô còn đưa tay kia vuốt nhẹ lên đó. Im lặng như vậy một lúc, cô ngẩng đầu lên, mở cửa sổ và nhìn ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Hãy để anh cứu con!

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 81: Hãy để anh cứu con!

Cầm bút chỉ về một kiểu thiết kế mới, Hàn Di Xuyên chỉ muốn tập trung vào việc hiện giờ.

Reng reng reng

Chuông điện thoại của cô đột nhiên đổ chuông. Tạm để bút xuống và nhận điện thoại.

- Alo!

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói xúc động, vui mừng cùng phấn khởi của bác sĩ.

- Cô Hàn, đã tìm được người ghép tùy cho tiểu Hiên rồi!

Hàn Di Xuyên đứng bật dậy, khó tin hỏi lại

- Cô... cô nói thật sao.... tiểu Hiên... tiểu Hiên của tôi thật sự.... thật sự được cứu rồi sao....

Bác sĩ gật đầu vui mừng, phấn khởi đáp lại

- Người ghép tùy đã đến bệnh viện đăng ký kiểm tra từ tuần trước, hôm nay đã có kết quả phân tích, hoàn toàn phù hợp!

Chiếc điện thoại trượt khỏi tay Hàn Di Xuyên, nước mắt hạnh phúc, xúc động xen lẫn nụ cười.

Tiểu Hiên!

Tiểu Hiền của cô được cứu rồi!

Tiểu Hiền của cô sau bốn năm chờ đợi vất vả đã được sống lại!

Suốt bốn năm qua, ngày nào cô cũng chờ đợi có kì tích xuất hiện, cô đã luôn cầu nguyện sẽ có phép màu xảy ra....

Và hôm nay.....

Hôm nay Thượng đế đã thật sự nghe được ước nguyện của cô!

Hạnh phúc, vui mừng, xúc động đến nghẹn ngào.

Cô chưa từng thấy biết ơn ai như vậy!

Người đã cứu tiểu Hiền của cô, cho dù người đó là ai, ăn xin ngoài đường hay tội phạm bị truy nã cũng được, cô muốn dành cả đời này để biết ơn người đó!

Bệnh viện!

Phải rồi!

Cô phải đến bệnh viện ngay!

Tiểu Hiền của cô, còn cả ân nhân của mẹ con cô nữa!

Quệt sạch nước mắt, cô nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc trên bàn vào ngăn kéo, lấy vội túi và chạy ra khỏi phòng làm việc, nhanh như tia chớp mà không để ý đến sự kinh ngạc của tất cả nhân viên.

Lúc Hàn Dĩ Xuyên chạy đến bệnh viện thì bác sĩ và vài y tá đã đứng đợi sẵn, họ vừa nhìn thấy cô đã nở một nụ cười rất mãn nguyện cùng hạnh phúc.

- Cô Hàn, chúc mừng cô, tiểu Hiền đã có thể chữa khỏi bệnh rồi!

Hàn Dĩ Xuyên xúc động đến luống cuống tay chân, cũng may là có Phạm Diệc bên cạnh giúp cô làm rõ tình hình với bác sĩ

- Bác sĩ, tỉ lệ phù hợp là bao nhiêu?

Bác sĩ mỉm cười trả lời

- 97%! Thật sự là kỳ tích, nhưng sao bây giờ mới đến chứ?

Hàn Dĩ Xuyên bật khóc vì hạnh phúc, nghẹn ngào hỏi

- Người đó ở đâu?

Bác sĩ không giấu được vui mừng mà nói

- Là người mà tiểu Hiền biết đấy! Là ba ruột của bé!

Bụp

Túi xách trên tay Hàn Dĩ Xuyên bắt ngờ rơi xuống sàn. Toàn thân cô cứng đờ, cô đang nghe gì chứ?

Thật khó khăn lắm cô mới hỏi được.

- Ba...ba.... ruột?

Phạm Diệc giúp cô nhặt túi lên rồi đợi bác sĩ nói tiếp.

- Lúc đến đăng ký kiểm tra, anh ấy nói mình là ba ruột của tiểu Hiền nên lúc có kết quả chúng tôi thật sự rất lấy làm vui mừng, người hiến tủy là ba ruột thì khả năng xảy ra tác dụng phụ sẽ rất thấp, vì vậy mà tôi đã cho kiểm tra DNA lần nữa, người đó thực sự là ba của tiểu Hiền. Đó là một điều đáng mừng đấy!

Khác với biểu hiện mặt hồng ửng của Hàn Dĩ Xuyên, trong lòng Phạm Diệc thì nảy sinh một sự sợ hãi không rõ ràng!

Hàn Dĩ Xuyên đẩy Phạm Diệc ra, trực tiếp đi thẳng về phía phòng bệnh của tiểu Hiền.

Vừa đẩy cửa vào, cô đã bị dọa đến kinh tâm động phách.

Trên giường bệnh, tiểu Hiên đang cầm một con búp bê cỡ lớn, còn cười khanh khách và rất vui vẻ, không ngừng đùa nghịch với người đàn ông bên cạnh.

Dù đang đưa lưng về phía Hàn Dĩ Xuyên nhưng cô vẫn biết rất rõ người đàn ông đó là ai.

Từ Lâm vẫn mặc bộ tây trang như thường ngày, hắn chỉ cởi bỏ áo khoác và để sang một bên mà thôi. Hắn vừa chơi đùa với tiểu Hiên vừa nói rất nhiều chuyện vui với bé.

Một màn trước mặt khiến Hàn Dĩ Xuyên đứng bất động rất lâu, gương mặt cô đã sạm trắng bệch, nước mắt không hiểu vì sao lại rơi xuống.

Đó là một cảnh tượng đẹp nhất mà cô luôn ao ước được nhìn thấy từ rất lâu rồi, có lẽ là từ khi tiểu Hiên của cô được mấy tháng tuổi.

Mỗi lần nhìn con tự chơi một mình, cô đã hy vọng rằng Từ Lâm có thể cùng chơi với bé!

Mỗi lần phải chạy thực mạng đến bé con ra khỏi tầm nhìn của Từ Lâm, cô đã hy vọng hắn sẽ nhìn mặt bé thêm một chút nữa!

Mỗi lần nghe tiểu Hiên oà khóc trong nôi, cô đã hy vọng Từ Lâm sẽ không chê bé phiền mà có thể dỗ bé một lần!

Nhưng tại sao.....

Tại sao lúc đó hắn lại nhẫn tâm và vô tình bỏ mặc mẹ con cô như vậy?

Nếu như hắn tin cô sớm hơn, nếu như hắn thừa nhận và thương tiểu Hiên sớm hơn, nếu hắn tìm hiểu sự thật sớm hơn, và nếu như.... hắn nói yêu cô sớm hơn!

Nếu vậy thì có lẽ.....

Nhưng!

Tất cả đã là quá khứ rồi, chỉ còn là những hy vọng " đã từng " của cô mà thôi.

Bây giờ hắn quay lại làm gì nữa?

Quay lại tìm cô và tiểu Hiên làm gì?

Còn nói yêu cô để làm gì?

Chẳng lẽ....

Hắn muốn cướp tiểu Hiên của cô?

Không được!

Cô không thể để cho hắn đụng vào tiểu Hiên được!

Cô cũng không cần hắn phải hiến tủy cho tiểu Hiên!

Cô không cần bất cứ thứ gì của hắn nữa cả!

Lau sạch nước mắt, Hàn Dĩ Xuyên bước nhanh vào trong phòng bệnh, đi tới giường và gọi

- Tiểu Hiên!

Nghe giọng của cô, tiểu Hiên thì nhìn về phía cô, cười rất tươi; Từ Lâm thì vội xoay người lại, nờ nụ cười sùng nịch

- Mẹ!

- Dĩ Xuyên!

Hàn Dĩ Xuyên không thèm để ý đến Từ Lâm mà nhìn sang tiểu Hiên rồi nhìn xuống con búp bê trên tay bé, cô nén đau đớn và giật lấy con búp bê đó.

- Con không được nhận thứ này!

Tiểu Hiên oà khóc lên và dùng chút sức lực yếu ớt của mình để giữ lấy con búp bê nhưng đều vô ích, đã bị Hàn Dĩ Xuyên cướp mất và ném xuống sàn

- Huhu... huhu... mẹ...mẹ....không được lấy búp bê của con.....

Từ Lâm đứng bật dậy và không vui nhìn Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên, em làm nó sợ rồi đấy!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn con búp bê dưới sàn rồi nhìn tiểu Hiên khóc đến ho khan, lòng cô đau như cắt, nước mắt lại tuôn rơi.

Nhưng ngay lập tức cô liền quay đầu nhìn Từ Lâm, tức giận cầm lấy áo khoác của hắn ném vào người hắn

- Anh đến đây làm gì? Chẳng phải tôi đã nói với anh đừng đến gần tiểu Hiên sao? Cút! Mau cút cho tôi!

Vừa nói cô vừa cúi xuống nhặt con búp bê và ném vào người Từ Lâm.

- Cút! Mang hết đồ của anh và cút ngay cho tôi! Tiểu Hiên không cần quà của anh, tôi cũng không cần anh phải cứu con tôi! Cút ngay cho tôi!

Từ Lâm mặc kệ cô hét lên với mình và vẫn tiến lên dùng sức ôm chặt lấy cô, ngăn cản cô làm loạn

- Dĩ Xuyên, em bình tĩnh đi!

Hắn càng sốt ruột hơn khi nhìn tiểu Hiên vừa khóc vừa gọi

- Huhu... huhu... mẹ.... mẹ.... đừng như vậy mà.....

Hàn Dĩ Xuyên đẩy Từ Lâm ra và ngồi xuống ôm chặt tiểu Hiên, đau đớn dỗ dành

- Tiểu Hiên, tiểu Hiên ngoan.... đừng khóc... mẹ xin lỗi..... mẹ xin lỗi... tiểu Hiên....

Cô vừa ôm chặt tiểu Hiên trong ngực vừa chỉ một tay về phía cửa, hét lên với Từ Lâm.

- Anh còn không cút đi? Chúng tôi không cần bất cứ thứ gì của anh cả!

Từ Lâm ngậm ngùi nhìn hai mẹ con trước mặt, lồng ngực hắn lại đau nhói, khàn giọng nói

- Nếu em không thích anh ở đây thì anh sẽ ra ngoài, nhưng anh vẫn sẽ cứu tiểu Hiên!

Đứt lòi, hắn chậm rãi cúi xuống nhặt con búp bê dưới chân lên và bước từng bước tới đầu giường, vừa đặt xuống vừa nói với tiểu Hiên.

- Tiểu Hiên, chú để đây cho cháu nhé!

Hắn vừa để xong và lùi về vài bước thì Hàn Dĩ Xuyên đã nổi điên và khóc rống cầm con búp bê ném về hướng thùng rác

- Tiểu Hiên không cần những thứ ghê tởm của anh!

Tiểu Hiên càng khóc lớn hơn.

Tìm Từ Lâm đã nát thành nhiều mảnh vụn, hắn chưa từng cảm thấy bản thân đáng khinh bỉ như vậy. Im lặng và chịu đựng con phần nộ của Hàn Dĩ Xuyên, hắn nặng nề xoay người bước đi, nhưng khi hắn vừa đi tới cửa.

- Ba....!

Bước chân của hắn đột nhiên khựng lại, cả người vừa chấn động một phen, hắn không thể tin nổi vào tai mình nữa mà từ từ xoay người lại thì nhìn thấy tiểu Hiên vừa khóc vừa gọi

- Ba...! Ba đừng đi.... đừng bỏ tiểu Hiên mà....huhu... ba... tiểu Hiên biết ba là ba ruột của tiểu Hiên rồi.... huhu...

Hàn Dĩ Xuyên như bị rút mất linh hồn. Cô không tin nổi mà nhìn con gái, giọng cô run rẩy đến khó khăn

- Tiểu Hiên...con... con đang nói gì vậy?

Tiểu Hiên vừa khóc vừa ngẩng đầu lên nhìn mẹ, lời nói bị đứt quãng

- Mẹ.... mẹ... đừng đuổi ba mà... huhu... mẹ... tiểu Hiên nhớ ba lắm..

Niềm xúc động dâng trào trong lòng Từ Lâm, bước chân trở nên gian nan, giọng hắn khàn khàn cất lên

- Tiểu Hiên...

Tiểu Hiên thoát ra khỏi ngực Hàn Dĩ Xuyên và leo nhanh xuống giường, chạy ào đến phía Từ Lâm và gọi

- Ba... ba ơi đừng đi.....!

Từ Lâm hạnh phúc đến vỡ òa, cả người hắn run rẩy mà ngồi xuống ôm lấy tiểu Hiên trong lòng, khàn giọng nói

- Tiểu Hiên... tiểu Hiên... ba xin lỗi... xin lỗi con...

Vừa nói hắn cúi đầu xuống bả vai tiểu Hiên rất lâu; hai hàng nước mắt nóng hổi từ từ rơi xuống bả vai bé.

Tiểu Hiên vẫn còn khóc oà lên.

Hàn Dĩ Xuyên ngậy người mà nhìn một màn trước mắt, thật lâu sau cô mới định thần lại và đứng lên

- Tiểu Hiên à, không phải... đó không phải ba của con... tiểu Hiên, con nghe mẹ nói..

Rầm

Cửa phòng đột nhiên bị một lực lớn đẩy vào, nhìn một màn trước mắt, Ninh Diệp chỉ lo lắng về Hàn Dĩ Xuyên, bà nhanh chóng đến gần cô và nói

- Dĩ Xuyên, tiểu Hiên biết rồi... nó đã biết Từ Lâm là ba ruột của nó rồi!

Hàn Dĩ Xuyên nghe như sét đánh ngang tai, cô ngược đôi mắt đăm lẹ mà nhìn Ninh Diệp

- Làm sao có thể....

Ninh Diệp đi tới gần kéo đề đề của tiểu Hiên, lấy ra một quyển album và đưa tới trước mặt Hàn Dĩ Xuyên

- Chị cũng không biết nó lấy thứ này ở đâu ra.

Hàn Dĩ Xuyên hốt hoảng cầm lấy quyển album, dĩ nhiên cô biết trong đó có gì, đó là những bức ảnh cưới của cô và Từ Lâm sáu năm trước mà cô vẫn giữ bên mình.

Nhưng mà!

Quyển album này cô cất rất kỹ, tiểu Hiên làm sao có thể tìm ra?

Thật lâu sau hai cha con Từ Lâm mới buông nhau ra, Từ Lâm mỉm cười nhìn con gái, vừa lau nước mắt cho bé vừa nói

- Được rồi tiểu Hiên, đừng khóc nữa!

Tiểu Hiên tuy đã nín khóc nhưng vẫn còn nức nở trong cổ họng, bé sợ hãi nói

- Ba... ba hứa là sẽ không đi nữa.....được không ba...?

Từ Lâm cười cười và gật đầu.

- Ba không đi nữa!

Tiểu Hiên cũng cười và giơ bàn tay nhỏ bé lên, gấp ba ngón giữ lại và nói

- Ba hứa rồi đấy ạ!

Từ Lâm bật cười rồi đưa tay lên ghé tay với bé, nói bằng giọng chắc nịch

- Ba hứa!

.....

Phạm Diệc nãy giờ đứng nhìn ở cửa, anh cảm thấy mình như người thừa nên quyết định không vào mà xoay người rồi đi.

.....

Hàn Dĩ Xuyên nắm chặt quyển album trong tay nhìn Từ Lâm và tiểu Hiên đang đi tới gần. Cô luống cuống nói với tiểu Hiên

- Tiểu Hiên, con nghe mẹ nói... người này không phải ba con....

Tiểu Hiên nắm lấy tay Từ Lâm và nhìn Hàn Dĩ Xuyên, giọng nhí nhảnh nói

- Mẹ, các cô y tá đều nói mẹ đang giận ba nên mẹ mới không nói cho con biết ba đã đến tìm tiểu Hiên. Không sao đâu mẹ, tiểu Hiên không giận mẹ. Từ

bây giờ tiểu Hiên đã có cả ba và mẹ, nên tiểu Hiên rất vui!

Vừa nói bé vừa cười rồi ngẩng đầu nhìn Từ Lâm

- Ba, ba mau xin lỗi mẹ đi ạ! Tiểu Hiên sẽ chờ!

Rồi bỏ tay Từ Lâm ra và đi tới bên cạnh Ninh Diệp, bảo Ninh Diệp dẫn ra ngoài chơi.

Hai cô cháu cùng rời khỏi phòng bệnh.

Lúc này chỉ còn Từ Lâm và Hàn Dĩ Xuyên.

Từ Lâm nhìn người phụ nữ trước mặt rất lâu, ánh mắt chứa đầy nhu tình, giọng hoà hoãn nói

- Dĩ Xuyên, anh không nói với tiểu Hiên....

Hàn Dĩ Xuyên lau sạch nước mắt xong rồi hít thở sâu một hơi để điều chỉnh lại tâm trạng, cô đưa một tay lên, lãnh đạm nói

- Được rồi, anh đi đi!

Từ Lâm còn định tiến tới nói gì đó thì cửa phòng chợt vang lên tiếng gõ cửa.

- Từ tiên sinh, cô Hàn, phiền hai vị ra ngoài một lát!

Từ Lâm lạnh lùng trả lời bác sĩ.

- Tôi biết rồi!

Sau đó lại nhìn Hàn Dĩ Xuyên một lúc, thấp giọng nói

- Đi thôi!

Hàn Dĩ Xuyên đem quyển album giấu vào trong chăn rồi bước theo sau Từ Lâm.

Phòng làm việc của bác sĩ.

Hàn Dĩ Xuyên và Từ Lâm ngồi cạnh nhau và nhìn về vị bác sĩ trước mặt, nghe ông nói

- Trước khi hồ sơ chuyển viện và bệnh án của tiểu Hiên được chuyển từ New York về đây, tôi đã xem xét và phân tích rất nhiều lần. Suốt bốn năm mà không tìm được người ghép tủy cho bé, thật tình, tiểu Hiên đã từng trở thành bệnh nhân mà những người làm bác sĩ như chúng tôi cảm thấy áy náy nhất, vì bé còn quá nhỏ... Nhưng chúng tôi cũng không muốn từ bỏ, mỗi ngày chúng tôi đều gửi thông điệp đến nhiều nơi trên thế giới. Những việc làm đó dường như sắp trở nên vô ích thì ba của bé lại xuất hiện. Đó trở thành cách duy nhất có thể cứu tiểu Hiên!

Hàn Dĩ Xuyên sốt ruột hỏi

- Vẫn có thể tìm kiếm người khác, đúng không bác sĩ?

Bác sĩ khó xử nhìn cô rồi nhìn Từ Lâm.

- Từ tiên sinh, anh sẽ cứu con gái mình chứ?

Từ Lâm lạnh nhạt nhìn bác sĩ nhưng biểu hiện rất chân thật, giọng điệu cũng rất kiên quyết

- Phải, tôi nhất định sẽ cứu con bé!

Hàn Dĩ Xuyên luống cuống nhìn sang phía hấn và lạnh lùng nói

- Không cần, tôi không cần anh phải làm vậy!

Từ Lâm không còn bất ngờ trước thái độ này của cô nữa mà chỉ cảm thấy mất mát cùng đau lòng.

- Dĩ Xuyên....

Bác sĩ cũng sốt ruột nhìn Hàn Dĩ Xuyên, cố gắng thuyết phục

- Cô Hàn, nhưng đó là cách tốt nhất để cứu tiểu Hiên đấy!

Hàn Dĩ Xuyên cố gắng giữ bình tĩnh và cầm túi đứng lên

- Nhất định vẫn còn cách khác, tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm!

Nói xong liền đứng lên và đi ra khỏi phòng,

Bác sĩ không ngờ sẽ có tình huống như vậy phát sinh, ông ngỡ ngác nhìn Từ Lâm thì lại thấy hấn cũng đứng lên và vội vàng đuổi theo Hàn Dĩ Xuyên.

.....

Từ Lâm chỉ mới bước ra thì đã nhanh chóng đuổi kịp Hàn Dĩ Xuyên, hấn vừa gọi vừa kéo cổ tay cô lại.

- Dĩ Xuyên, em nói chuyện với anh một lát!

Hàn Dĩ Xuyên bực mình đứng lại và xoay người, cô lạnh lùng nói

- Anh còn muốn nói gì?

Từ Lâm tạm buông tay cô ra, giọng nói nặng nề thập phần đau thương

- Dĩ Xuyên, hãy để anh cứu con!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn hấn bằng ánh mắt căm phẫn, giọng điệu lạnh khốc và bốn cọt

- Nó là con anh ư? Tôi lại không biết đấy!

Thái độ của Từ Lâm hiện giờ rõ ràng là đang cầu xin, van nài; hấn thấp giọng nói

- Dĩ Xuyên, dù em có hận anh thì tiểu Hiên vẫn là con của anh!

Đôi mắt Hàn Dĩ Xuyên đã sớm bị che bởi một màng nước mỏng, cô uất hận nhìn hấn.

Con sao?

Vậy tại sao đến bây giờ hấn mới thừa nhận?

Tại sao đến bây giờ hấn mới đến tìm mẹ con cô?

Tại sao đến bây giờ hấn mới nhớ đến cô và tiểu Hiên?

Nhưng, tất cả không phải đều do hấn mà ra sao?

Tiểu Hiên bị bệnh không phải là do hấn hại cô phải dùng thuốc sao?

Tiểu Hiên bị bệnh không phải là do hấn hại cô bị dọa xảy thai nhiều lần sao?

Tiểu Hiên bị bệnh không phải do hấn luôn ép cô thỏa mãn dục vọng của hấn sao?

Tiểu Hiên bị bệnh không phải tại hấn không tin cô sao?

Bây giờ còn giả mèu khóc chuột làm gì?

Cô không cần hấn cho cô thứ gì cả...

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi nhìn Từ Lâm, cô bình tĩnh kết luận

- Đến đây thôi, anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi hay tiểu Hiên nữa!

Từ Lâm định bước lên giữ cô lại nhưng không ngờ cô lại lạnh lùng như vậy, dứt khoát xoay người.

Nhưng cả hai người đều bất ngờ khi nhìn thấy tiểu Hiên và Ninh Diệp đứng trước mặt họ vài bước chân.

Ninh Diệp cúi xuống nói gì đó với tiểu Hiên rồi đứng lên, ngay lập tức tiểu Hiên đã chạy đến bên cạnh Từ Lâm, nắm lấy tay hấn lay lay rồi nhìn hấn cười

- Ba, tiểu Hiên có quà muốn tặng ba!

Từ Lâm cười với con gái rồi do dự nhìn qua Hàn Dĩ Xuyên thì thấy Ninh Diệp đang nhìn hấn và hất cằm về phía phòng bệnh.

Lúc này hần mới dịu dàng trả lời tiểu Hiên

- Được rồi tiểu Hiên, mau dẫn ba vào xem quà của con đi nào!

Tiểu Hiên gật đầu vui vẻ; hai cha con liền dắt tay nhau đi về hướng phòng bệnh.

Hàn Dĩ Xuyên bắt mắt đi tới trước mặt Ninh Diệp, không vui hỏi

- Tại sao chị lại làm vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Đồng ý để hần cứu con

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 82: Đồng ý để hần cứu con.

Khuôn viên của bệnh viện.

Vào thời điểm này trong ngày, khuôn viên của bệnh viện rất ít người qua lại, thỉnh thoảng chỉ có vài y tá đi ngang hoặc thợ làm vườn đến kiểm tra hệ thống tưới nước.

Địa điểm rất phù hợp để hai người đang ngồi trên chiếc ghế gỗ dài nói chuyện với nhau.

Trên tay mỗi người đều cầm một cốc cà phê, Hàn Dĩ Xuyên bực bội nhìn Ninh Diệp

- Chị trả lời em được rồi chứ? Tại sao chị lại làm như vậy? Tại sao lại để tiểu Hiên ở cùng với anh ta?

Ninh Diệp thờ dài nhìn Hàn Dĩ Xuyên, chân thành nói

- Vì anh ta là ba ruột của tiểu Hiên, cũng là người sẽ cứu tiểu Hiên!

Hàn Dĩ Xuyên mất bình tĩnh hét lên

- Em không cần anh ta cứu tiểu Hiên, không cần tùy của anh ta ghép vào người con gái em. Nó khiến em cảm thấy ghê tởm!

Ninh Diệp cũng không chịu từ bỏ mà thân nhiên hỏi

- Trong người tiểu Hiên chạy dòng máu của anh ta đấy! Em có thể đem máu thịt của con bé mà rút sạch không?

Hồ hấp của Hàn Dĩ Xuyên trở nên kịch liệt, không tin nổi mà nhìn Ninh Diệp

- Chị nói gì chứ? Đó là con em mà....

Ninh Diệp dù rất kích động nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh

- Vậy thì em có thật sự muốn cứu nó không?

Hàn Dĩ Xuyên không do dự mà trả lời

- Dĩ nhiên là có, ước nguyện duy nhất của em là có thể chữa khỏi bệnh cho tiểu Hiên. Nhưng mà, không phải nhờ vào anh ta. Em vẫn có thể chờ đợi, có thể tìm kiếm!

Ninh Diệp đặt mạnh cốc cà phê xuống bên cạnh, cố gắng kìm nén phần nộ trong lòng.

- Bao lâu? Mười năm hay hai mươi năm? Dĩ Xuyên, chị cho em biết, em có thể chờ đợi, em chờ thêm mấy chục năm nữa cũng chẳng sao. Nhưng tiểu Hiên không chờ được, nó mới chỉ sáu tuổi, nó còn cả một tuổi thơ đẹp để phía trước, có bạn bè, có lớp học, có thầy cô, được chạy nhảy khắp nơi. Chẳng lẽ em muốn cả đời này nó phải chờ đợi cùng em? Muốn nó lớn lên rồi già đi trong cái phòng bệnh lạnh lẽo đó?

Nước mắt của Hàn Dĩ Xuyên đã sớm trào ra, cô kích động nói

- Em tin chắc chắn sẽ sớm tìm được thôi!

Ninh Diệp lắc đầu đau xót

- Em đã tìm kiếm bốn năm rồi, bốn năm dài đằng đẵng nhưng vẫn không ai có thể cứu tiểu Hiên. Bốn năm qua, đâu phải một mình em chịu đựng, tiểu Hiên thì sao? Mặc dù rất đau nhưng nó sợ em buồn nên chẳng dám rơi một giọt nước mắt. Trẻ con, cần phải có cảm xúc riêng của trẻ con, khi vui sẽ cười, khi đau buồn sẽ khóc. Nhưng em lại muốn nó tiếp tục chịu đựng không thể bộc lộ như thế! Dĩ Xuyên, em đã từng suy nghĩ cho tiểu Hiên chưa? Chắc là không, em chỉ nghĩ cho bản thân mình thôi! Em nói mình thật sự yêu tiểu Hiên, nhưng thật ra em chỉ yêu bản thân mình thôi. Sợ sẽ đau khổ lần nữa, sợ sẽ bị anh ta tổn thương lần nữa mà bỏ mặc sự sống chết của con gái mình. Dĩ Xuyên, em là một bà mẹ ích kỷ, tồi tệ đấy!

Hàn Dĩ Xuyên vẫn không ngừng khóc, cô không ngờ Ninh Diệp có thể nói như vậy, cô thật sự rất muốn cứu tiểu Hiên mà!

tiểu Hiên đã phải chịu đựng thế nào cô đều hiểu mà!

đã có những lúc cô chỉ muốn dùng cả mạng của mình để có thể giúp tiểu Hiên được khoẻ mạnh!

Nhưng tại sao cô phải để để một kẻ đã từng muốn giết con của cô đến cứu nó chứ?

Sáu năm trước, cô đã dùng cả lòng tự tôn của một người phụ nữ để bảo vệ tiểu Hiên khỏi tên ma quỷ đó!

Cô đã dùng cả máu và nước mắt để cầu xin hán tha cho tiểu Hiên.

Suốt sáu năm qua, chưa một giây phút nào cô có thể quên được những gì hán đã làm với tiểu Hiên!

Tại sao tiểu Hiên phải cần hán cứu chứ?

Nước mắt không ngừng lăn dài trên má cô, giọng cô nghẹn ngào nhưng đầy oán hận

- Nhưng anh ta đã từng muốn giết tiểu Hiên!

Ninh Diệp thả lỏng tinh thần hơn, tiếp tục nói

- Tại sao em không thử nghĩ mà xem, tại sao suốt bốn năm qua, em không tìm được ai cứu tiểu Hiên cả, nhưng Từ Lâm lại có thể cứu tiểu Hiên. Có lẽ ông trời đang muốn cho cậu ta một cơ hội để chuộc lại lỗi lầm với tiểu Hiên và cả em. Đương nhiên chị sẽ không khuyên em tha thứ cho cậu ta, chị chỉ hy vọng em có thể để cậu ta cứu tiểu Hiên.

Ninh Diệp vừa dứt lời thì Hàn Dĩ Xuyên lại lần nữa hét lên

- Không bao giờ! Tiểu Hiên không cần người cha như anh ta, em cũng không cần anh ta cứu con em!

Ninh Diệp lại lần nữa bị làm cho kích động, bất mãn nói

- Em không cần nhưng tiểu Hiên cần. Nó cần cha và cũng cần được trị khỏi bệnh. Em nói Từ Lâm từng muốn giết nó, vậy thì em kể hết cho nó nghe đi, cho nó biết nó có một người cha tồi tệ và đáng chết như thế nào? Em hận cậu ta, vậy không phải cũng nên để tiểu Hiên hận ba nó đi sao?

Một câu của Ninh Diệp thật sự khiến Hàn Dĩ Xuyên hoảng sợ.

Bảo cô nói với tiểu Hiên những tội ác mà Từ Lâm đã gây ra cho cô và bé. Như vậy đối với bé quá tàn nhẫn!

Bảo cô để tiểu Hiên hận ba mình. Như vậy đối với bé đó sẽ trở thành một bóng đen cả đời!

Không!

Cô không muốn như vậy!

Hình như đọc được suy nghĩ của Hàn Dĩ Xuyên nên Ninh Diệp lại quyết tâm nói tiếp

- Hành động của em ngày hôm nay sẽ giúp tiểu Hiên sớm biết tất cả mọi chuyện đấy! Dĩ Xuyên, đứng trên tư vị của một người phụ nữ, hành động của em, chị có thể thấu hiểu; nhưng đứng trên tư cách một người mẹ, em sai rồi! Tuy em là phụ nữ, có lòng tự tôn của mình, cũng có oán hận của riêng mình, nhưng em còn là một người mẹ, em cần biết rõ trách nhiệm và ý nghĩa cao cả của việc làm một người mẹ!

Nói xong, bà cố nuốt nước mắt vào trong và đứng lên, vỗ nhẹ vào vai Hàn Dĩ Xuyên.

- Chị hy vọng em sẽ có quyết định sáng suốt!

Rồi xoay người đi khỏi.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn ngồi yên như vậy, không chút động đậy mà chỉ có nước mắt lăn dài xuống.

Thật lâu sau, cô đã có thể kìm được nước mắt nhưng vẫn cứ ngồi thẫn thờ như vậy.

Rốt cuộc cô phải làm gì đây.....

Cô phải làm gì mới tốt cho tiểu Hiên đây?

Hàn Dĩ Xuyên ngồi nhìn từ nãy giờ nhưng chỉ thấy tiểu Hiên mãi ngồi về mà không chú ý đến cô, giọng cô yếu ớt gọi

- Tiểu Hiên, con giận mẹ sao?

Tiểu Hiên ngẩng đầu lên, chu miệng nói với cô

- Tiểu Hiên không giận mẹ, chỉ là tiểu Hiên đã hứa sẽ tặng quà cho ba vào ngày mai nên tiểu Hiên đang rất bận.

Hàn Dĩ Xuyên chờ người nhìn con gái, cô định làm gì đó nhưng cũng không rõ bản thân muốn làm gì. Lại tiếp tục ngồi nhìn con gái.

Reng reng reng

Điện thoại cô lại đổ chuông, lấy ra xem thì thấy tên của Thuyền An nhấp nháy trên màn hình, cô hít sâu một hơi rồi nhận cuộc gọi

- Thuyền An, có chuyện gì sao?

Giọng Thuyền An cực kỳ phấn khích truyền đến

- Dĩ Xuyên, tớ nghe chị Ninh nói đã tìm được người ghép tủy cho tiểu Hiên rồi, có đúng vậy không?

Hàn Dĩ Xuyên thờ dãi một hồi trả lời

- Cậu nhanh thật đấy! Đúng là có người phù hợp nhưng mà.....

Thuyền An còn định nói gì đó thì hình như đã bị ai đó giật lấy điện thoại và chen ngang

- Dĩ Xuyên, có phải người ghép tủy cho tiểu Hiên là Từ Lâm không?

Hàn Dĩ Xuyên hơi giật mình vì người đang cầm điện thoại là mẹ cô, cô vội nói

- Mẹ, chuyện này mẹ không cần phải lo đâu ạ.....

Mẹ Hàn không đợi cô nói xong mà cắt ngang

- Dĩ Xuyên, hãy để cậu ta ghép tủy cho tiểu Hiên nhưng đừng cho cậu ta nhận lại tiểu Hiên!

Hàn Dĩ Xuyên càng bất ngờ hơn, cô khó xử nói

- Mẹ, chuyện này con biết phải làm sao mà, mẹ đừng quá lo ạ!

Mẹ Hàn buộc miệng cảm thán rồi nói tiếp

- Bé con, mẹ đã nhờ Thuyền An mua vé máy bay rồi, hai ngày nữa mẹ và con bé sẽ về Thượng Hải!

Hả!

Hàn Dĩ Xuyên giật mình kinh ngạc nói

- Mẹ, sao tự nhiên mẹ lại muốn về Thượng Hải chứ?

Mẹ Hàn có chút không vui, trách yêu

- Con bé này, cháu ngoại của mẹ sắp phải phẫu thuật rồi, sao mẹ lại không ở bên cạnh được chứ?

Hàn Dĩ Xuyên mặt mày day day vùng thái dương đau nhức, biết rõ sẽ khó lay chuyển được mẹ mình nên cô đành chấp nhận, thấp giọng nói

- Được rồi ạ, nếu mẹ đến nơi thì hãy gọi cho con nhé!

Mẹ Hàn hài lòng gật đầu

- Mẹ biết rồi! Con hãy chăm sóc tiểu Hiên đi!

Hàn Dĩ Xuyên nở nụ cười yếu ớt rồi nói

- Mẹ, cho con nói chuyện với Thuyền An một chút!

Mẹ Hàn vui vẻ chuyển máy cho Thuyền An.

- Dĩ Xuyên, cậu không về New York thì tớ phải về Thượng Hải tìm cậu thôi!

Hàn Dĩ Xuyên dờ khóc dờ cười nói cô bạn

- Mẹ tớ nhờ cả vào cậu!

Thuyền An giọng vui tươi trả lời

- Tuân lệnh tiểu thư!

Hàn Dĩ Xuyên sực nhớ ra gì đó, liền hỏi

- Lê Băng thì sao? Cậu ấy không về?

Thuyền An thờ dãi một tiếng rồi nói

- Cậu ấy lại bị ba bắt về giúp bác ấy tiếp đại sứ quán bên Úc rồi!

Hàn Dĩ Xuyên không nói gì thêm, chỉ gật gật đầu.

Sáu năm qua cô và mẹ ở New York luôn được sự giúp đỡ của Lê Băng, Thuyền An và Ninh Diệp.

Thuyền An cả ngày đều chạy đến trò chuyện cùng mẹ cô, Lê Băng thì thường xuyên bận rộn nên thời gian ba người gặp mặt cũng ít hơn; còn Ninh Diệp thì luôn bên cạnh hỗ trợ công việc cho cô.

Tiểu Hiên từ nãy giờ nghe Hàn Dĩ Xuyên nói chuyện điện thoại đã để màu vẽ xuống và nhìn cô, lúc này mới gọi

- Mẹ, cho con nói chuyện với bà ngoại!

Hàn Dĩ Xuyên cười dịu dàng rồi chuyển điện thoại cho tiểu Hiên, cô véo nhẹ má của con rồi đứng lên.

Tiểu Hiên bắt đầu nói chuyện điện thoại rất vui vẻ, còn bật cười khanh khách nữa!

Hàn Dĩ Xuyên vừa xếp màu vẽ vừa nhìn con gái đang cầm điện thoại cười đùa, lúc ánh mắt cô quét xuống chân của tiểu Hiên thì mới giật mình nhớ ra quyển album lúc chiều cô đã giấu vào đây; vội vàng chạy đến tủ đồ của mình, cô tìm chiếc hộp lớn mà cô luôn giấu kỹ bên trong, nhưng tìm mãi vẫn không thấy đâu, do dự một hồi, cô quay lại nhìn tiểu Hiên và hỏi

- Tiểu Hiên, có phải con đã đụng đến đồ của mẹ không?

Tiểu Hiên tạm bỏ điện thoại xuống và thành thật nói

- Con đưa cho ba rồi ạ!

Đài Song Khê.

Căn phòng ngủ tối om, rèm cửa thì đóng kín, đèn tường đều không bật, chỉ có chiếc đèn bàn là đang mở, phản chiếu ánh sáng vàng nhạt, chỉ giúp Từ Lâm nhìn rõ được những món đồ trên tay.

Trên giường ngủ của Từ Lâm bây giờ đã bày ra rất nhiều đồ từ trong cái hộp lớn bên cạnh.

Trên tay hắn đang cầm một chiếc vòng tay da, ngón tay thon dài lướt trên hai chữ "XL", chiếc vòng tay này giống hệt chiếc vòng trên cổ tay hắn nhưng lại có khắc hai chữ viết tắt tên của hắn.

Hoá ra chiếc vòng tay mà sáu năm trước Hàn Dĩ Xuyên tặng hắn là một vòng tay đôi, cô đã giữ một cái và còn khắc tên hắn trên đó nữa.....

Trong chiếc hộp lớn đó còn có sợi dây chuyền mà hấn đã tặng cô lúc tốt nghiệp, hấn còn nhớ cái đêm cô đau đớn, khóc đến ướt cả mặt đem sợi dây chuyền đó trả lại cho hấn, nhưng lại bị hấn bắt ép đeo lại....

Và một hộp nhung nhỏ đựng chiếc nhẫn kim cương mà hấn đã tặng cô lần đầu tiên hấn đến trường gặp cô....

Còn một quyển sổ nhỏ kẹp rất nhiều tờ giấy nhớ đã cũ kỹ, đó là những tờ giấy nhớ mà sáu năm trước hấn luôn để lại cho cô mỗi sáng....

Quyển album bên cạnh nữa, trong đó toàn ảnh cưới của cô và hấn từ sáu năm trước, phía cuối quyển album, có một bức ảnh chụp hai người trong lễ tốt nghiệp của cô.

Những món đồ này.....

Suốt sáu năm qua cô vẫn luôn giữ bên mình và nâng niu cẩn thận.

Những kỷ niệm giữ cô và hấn....

" Lâm, tại sao anh không cần em... "

" Lâm, em chưa từng hết yêu anh.. "

" Lâm, em rất nhớ anh.... "

Những lời cô nói trong lần say rượu lần trước cứ len lỏi trong đầu hấn, in sâu vào tim hấn, rất đau, nhưng cũng rất hạnh phúc, ngọt ngào xen lẫn cay đắng, có lẽ còn quá mảy mẩn cho hấn....

Nhưng suốt sáu năm qua, cô vẫn luôn giữ những món đồ này.....

Còn có những lời nói đó của cô....

Từ Lâm chắc chắn Hàn Dĩ Xuyên vẫn còn yêu hấn!

Đó là lợi thế của hấn!

Vì vậy hấn nhất định sẽ không buông tay cô!

Và nhất định hấn sẽ cứu được tiểu Hiên!

Reng reng reng

Điện thoại đang đặt trên bàn của Từ Lâm đột nhiên đổ chuông, hấn cầm điện thoại lên xem, tên của Hàn Dĩ Xuyên nhấp nháy trên màn hình khiến hấn kinh ngạc, nhưng vẫn bất máy

- Dĩ Xuyên, có chuyện gì sao?

Giọng Hàn Dĩ Xuyên hơi khàn khàn truyền đến

- Bây giờ anh có thời gian chứ? Chúng ta gặp nhau đi!

Từ Lâm trầm giọng trả lời

- Anh biết rồi!

Hấn không nghe cô đáp lại mà chỉ nhận được tiếng tút tút dài.

Cô lạnh lùng cúp máy như vậy!

Ném điện thoại xuống giường, hấn dọn dẹp những món đồ của Hàn Dĩ Xuyên vào chiếc hộp lớn bên cạnh.

Có lẽ hấn nên mang những thứ này đi trả lại cho cô rồi!

Hội quán Mini.

Tiếng nhạc balad nhẹ nhàng vang lên khắp hội quán, các loại đèn tranh trí được treo ở khắp nơi; khách khứa đến đây chủ yếu là hội viên nên không đông lắm.

Tại một bàn bên cạnh cửa sổ, Hàn Dĩ Xuyên và Từ Lâm ngồi đối diện nhau.

- Tiểu Hiên không sao chứ?

Từ Lâm nhìn Hàn Dĩ Xuyên trước mặt, thấp giọng hỏi.

Hàn Dĩ Xuyên bung tách trà lên uống một ngụm rồi nói bằng vẻ hồ hững.

- Nó đã bình tĩnh rất nhiều! Cũng vừa mới ngủ!

Từ Lâm lặng lẽ gặt đầu một cái rồi lấy từ chiếc ghế bên cạnh lên một chiếc hộp rồi đẩy đến trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, thấp giọng nói

- Cái này trả lại em!

Hàn Dĩ Xuyên thoáng lúng túng nhận lại chiếc hộp rồi để xuống ghế bên cạnh, cô do dự nhìn hắn.

Từ Lâm nở một nụ cười thê lương, băng quơ nói một câu

- Những thứ bên trong, anh không ngờ em vẫn còn giữ.....

Hàn Dĩ Xuyên chột dạ cúi đầu uống nước. Từ Lâm vẫn tiếp tục nhìn cô, ánh mắt đầy nhu tình. Biết cô ngại ngùng nên hắn hỏi thẳng vào vấn đề chính

- Em có chuyện gì muốn nói với anh sao?

Hàn Dĩ Xuyên cố gắng bình ổn lại tâm trạng, từ từ ngẩng đầu lên, trầm tư một lát, cô mới nói

- Ngày mai anh đến bệnh viện đi!

Từ Lâm hết sức kinh ngạc, hắn tưởng mình nghe lầm

- Dĩ Xuyên, ý em là....

Hàn Dĩ Xuyên trầm tĩnh nói

- Hãy ghép tủy cho tiểu Hiên!

Ninh Diệp nói đúng, là cô đã quá ích kỷ, cô hận Từ Lâm nhưng cô không nên bắt tiểu Hiên phải cùng cô gánh cả thù hận đó.

Máu mủ không thể nói cắt đứt là sẽ đứt.

Cô cũng không muốn sau này tiểu Hiên sẽ oán hận cô vì đã chia rẽ cha con bé.

Từ giờ cô sẽ chỉ vì tiểu Hiên mà thôi, xem Từ Lâm như một người dung, chỉ là một người có thể cứu con gái cô mà thôi!

Từ Lâm hạnh phúc đến suýt nữa thì mất kim chế, hắn vui mừng nói với Hàn Dĩ Xuyên.

- Dĩ Xuyên, cảm ơn em!

Hắn lại nhìn cô, nhìn cô đầy thâm tình, cô đã cho phép hắn cứu tiểu Hiên thì hắn tin mình vẫn còn cơ hội xin cô quay về.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tiến hành xạ trị

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 83: Tiến hành xạ trị.

Từ phòng làm việc của bác sĩ đi ra, Hàn Dĩ Xuyên lạnh lùng đi thẳng mà không buồn quay đầu lại nhìn Từ Lâm

- Dĩ Xuyên....

Nghe hân gọi từ phía sau, cô mới dừng bước và xoay người, thờ ơ hỏi

- Có chuyện gì sao?

Một tay Từ Lâm rút trong túi quần, tay kia cầm một cái hộp nhung màu hồng, hân bước tới gần cô và đưa chiếc hộp cho cô.

- Anh đã hứa sẽ mua cho tiểu Hiên, em đưa nó giúp anh!

Hân Dĩ Xuyên ngược đôi mắt trong suốt lên nhìn hân, bàn tay do dự một lúc rồi cũng cầm lấy chiếc hộp đó, lạnh lùng nói

- Tôi biết rồi! Anh đi đi!

Trên gương mặt tuấn mỹ của Từ Lâm hiện lên một sự mất mát cùng đau thương, nhưng hân vẫn cố gượng cười, gạt đầu và xoay người đi.

Hân nhớ đến cuộc nói chuyện hôm qua giữa hân và cô.....

.....

Gương mặt xinh đẹp như thiên sứ của Hân Dĩ Xuyên lại đầy tầng sương giá, cô uống xong một ngụm trà rồi nói

- Anh có thể cứu tiểu Hiên, nhưng anh phải chấp nhận điều kiện của tôi!

Đáy lòng Từ Lâm bắt đầu dâng lên một nỗi bất an, hân khàn giọng nói

- Được! Em nói đi!

Hân Dĩ Xuyên lạnh lùng nhìn hân, giọng nói vô cùng sắc lạnh và nhẫn tâm.

- Đó là anh không được phép gặp tiểu Hiên, dù là bất cứ lý do gì!

Một câu của cô như một lưỡi dao chém mạnh vào tim hân, rất đau....

Cô thật sự bắt hân không được gặp mặt tiểu Hiên!

Cô nhẫn tâm vậy sao?

Nhìn sắc mặt khó coi của Từ Lâm, Hân Dĩ Xuyên vẫn bình thản nói tiếp.

- Từ bây giờ anh không được phép xuất hiện trước mặt tiểu Hiên nữa. Đợi sau khi phẫu thuật kết thúc thành công thì tôi sẽ cùng tiểu Hiên trở về New York, đối với nó, anh sẽ coi như chưa từng tồn tại!

Tim Từ Lâm đau đớn đến rỉ máu, hân nhìn cô và thấp giọng nói

- Dĩ Xuyên, em có biết em làm vậy là quá tàn nhẫn không?

Hân Dĩ Xuyên kích động hét lên, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống.

- Người tàn nhẫn ngay từ đầu là anh!

Cô ghen ngào đau đớn hạ thấp lại giọng

- Từ Lâm, sáu năm trước anh đã làm gì với mẹ con tôi, chắc anh vẫn chưa quên nhỉ?.

Từ Lâm chỉ biết nhìn cô, ngoài nhìn cô và nghe cô oán trách ra thì hân chẳng thể làm gì cả, một câu biện minh hân cũng không thể nói ra.

Hân Dĩ Xuyên vừa lau nước mắt vừa nói

- Từ Lâm, tiểu Hiên là con tôi! Anh đã vứt bỏ nó từ sáu năm trước. Những gì đã mất thì không thể lấy lại được! Tình yêu của tôi đối với anh cũng vậy, nó cũng chết vào sáu năm trước rồi!

Nói xong, cô liền cầm chiếc hộp ở ghế bên cạnh lên, thẳng tay ném vào thùng rác. Sau đó dứt khoát cầm túi đứng lên, ra khỏi hội quán.

Toàn thân Từ Lâm này giờ cứng đờ, hai mắt vẫn nhìn về chiếc hộp bị vứt một cách thô kệch vào thùng rác.

Cô thực sự đã quyết tâm vứt bỏ hết cả rồi, tình yêu của cô đối với hân thật sự đã chết như lời cô nói sao, vì vậy nên cô đã không do dự mà ném đi chiếc hộp đó?

Khi cô đã đi được rất lâu, hân mới chống hai tay lên vịn ghế, từ từ nâng cơ thể nặng trĩu đứng lên, chậm rãi bước tới gần chiếc thùng rác, không chút

kiêng dè mà cúi xuống nhặt chiếc hộp đó lên.

Dù cô có vứt bỏ cũng không sao? Chỉ cần hấn không từ bỏ là được....

.....

Bóng dáng cao lớn của Từ Lâm rất nhanh đã biến mất khỏi hành lang bệnh viện.

Hàn Dĩ Xuyên mãi nhìn chiếc hộp trên tay.

Cô thực sự đã quá tàn nhẫn sao?

Nhưng cô cũng rất đau....

Phải tự tay ném đi chiếc hộp đựng toàn những vật kỷ niệm giữ cô và hấn, cô thực sự rất đau....

Kết thúc thật rồi sao?

Giữ cô và Từ Lâm sẽ như vậy mà kết thúc sao?

Hấn đã làm theo những gì cô nói, ký đơn xác nhận phẫu thuật và đồng ý không gặp tiểu Hiên nữa....

Sau hai tuần nữa, khi cuộc phẫu thuật kết thúc thì mọi chuyện sẽ chấm dứt?

Lau sạch nước mắt trên mặt, Hàn Dĩ Xuyên cầm chiếc hộp sai bước về phía phòng bệnh.

Nhận được quà của ba, tiểu Hiên rất vui mừng, bé vội mở hộp ra.

Món quà bên trong là một chiếc xích đu cho búp bê, chiếc xích đu được sơn màu trắng và được treo rất nhiều cành hoa nhỏ hai bên.

Tiểu Hiên cười không ngớt, bé nhanh chóng cầm một con búp bê nhỏ và để nó ngồi lên chiếc xích đu đó, sau đó bé lại nhấn một nút công tắc bên dưới xích đu. Chiếc xích đu liền phát ra ánh sáng lấp lánh và sắc sỡ, xích đu cũng tự đưa con búp bê lên xuống.

Tiểu Hiên tự chơi rất vui vẻ....

Hàn Dĩ Xuyên ngồi bên cạnh nhìn con gái, khoé mắt cô lại cay cay. Liệu tiểu Hiên có trách, có hận cô không?

Tiểu Hiên chơi được một lúc thì bắt đầu thắc mắc mà hỏi

- Mẹ, tại sao ba không tự đưa cho tiểu Hiên? Ba cũng không đến chơi với tiểu Hiên nữa ạ?

Hàn Dĩ Xuyên đau lòng nhìn con, cô nghẹn ngào nói.

- Ba rất bận nên không thể đến chơi với con ngay được! Tiểu Hiên ngoan, đợi đến ngày phẫu thuật thì ba sẽ đến gặp con.

Tiểu Hiên buồn bã gật đầu rồi lại hỏi

- Mẹ, ba sẽ cứu con đúng không ạ? Con sẽ không cần phải ở trong bệnh viện nữa đúng không mẹ?

Hàn Dĩ Xuyên vừa nói vừa ôm con vào lòng

- Đúng vậy tiểu Hiên, ba sẽ cứu con.....

Từ sáng sớm Hàn Dĩ Xuyên đã chuẩn bị đến sân bay để đón mẹ Hàn và Thuyên An, cô gọi Ninh Diệp đến trông tiểu Hiên rồi rời khỏi bệnh viện.

.....

Tại sân bay.

Sau khi đợi khoảng nửa tiếng thì Hàn Dĩ Xuyên đã thấy Thuyên An và mẹ Hàn kéo vali đi ra, hai người nhìn thấy cô liền tươi cười vẫy tay rồi bước nhanh đến.

Vừa gặp nhau Thuyên An đã hỏi

- Một mình cậu đến thôi sao?

Hàn Dĩ Xuyên giúp mẹ xách đồ và trả lời

- Cậu muốn tớ mang cả OY đến chào đón cậu sao?

Thuyền An trề môi rồi nói

- Cậu thật lạnh lùng đấy!

Mẹ Hàn nãy giờ chỉ nghe hai người nói chuyện rồi cười, một lúc sau bà mới hỏi

- Dĩ Xuyên, tiểu Hiền thế nào rồi? Đã tiến hành xạ trị chưa?

Bà đã nhận được tin Từ Lâm sẽ ghép tủy cho tiểu Hiền nên nửa vui nửa lo, không biết tiếp theo sẽ còn sóng gió gì nữa đây.

Hàn Dĩ Xuyên lắc nhẹ đầu rồi nói

- Ngày mai mới tiến hành ạ!

Từ ngày Từ Lâm ký giấy xác nhận thì cần ba ngày để chuẩn bị mọi thứ cho quá trình thực hiện xạ trị, và ngày mai khi tiểu Hiền phải tiến hành xạ trị thì sẽ được chuyển vào phòng vô trùng.

Trong quá trình thực hiện xạ trị, sức khỏe của tiểu Hiền có thể sẽ trở nên bất ổn, sẽ có rất nhiều vấn đề phát sinh, và khi đã thực hiện xạ trị, tiểu Hiền nhất định phải được cấy ghép tủy mới!

Từ ngày mai, cô sẽ phải cùng tiểu Hiền đối đầu với một trận chiến mới, có thể sẽ rất gian nan, sẽ rất đau, nhưng cô cần phải vượt qua!

Cao ốc Đại Từ, phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Trên bàn làm việc của Từ Lâm, một đóng văn kiện vẫn còn được đặt một góc, chưa hề được đụng tới.

Trước mặt Từ Lâm hiện giờ là chiếc hộp mà Hàn Dĩ Xuyên đã từng ném vào thùng rác, trên tay hắn thì cầm chiếc vòng tay mà hắn luôn đeo, bên cạnh còn chiếc vòng tay mà Hàn Dĩ Xuyên đã giữ suốt sáu năm.

Hắn vuốt ve chiếc vòng tay đang cầm, tâm trạng lúc này vô cùng nặng nề, bứt rứt, hắn vẫn còn nhớ rất rõ gương mặt tràn ngập hạnh phúc của Hàn Dĩ Xuyên khi tặng hắn chiếc vòng tay này, cả bộ dạng thẹn thùng của cô khi nói yêu hắn.

Vậy mà chiếc vòng tay này lại có đôi, cô đã giấu hắn giữ lấy cái còn lại, còn khắc cả tên hắn mà giữ bên mình...

Tình yêu của cô đối với hắn trước đây rất chân thật, thuần khiết; nhưng hắn đã không biết giữ gìn, khiến cô phải khổ tâm vì tưởng rằng bản thân yêu đơn phương, khiến cô tổn thương vì bản thân cô đã yêu lầm người.

Nếu như hắn có thể cho cô tình yêu của mình sớm hơn, nếu như hắn có thể khiến cô cười nhiều hơn là khóc, nếu như hắn có thể khiến cô ít bị tổn thương hơn... Có lẽ bây giờ, bản thân hắn cũng không phải đau như vậy!

Reng reng reng.

Điện thoại đang đặt bên cạnh hắn vừa đúng lúc đổ chuông, cắt ngang dòng suy nghĩ hiện tại của hắn.

Tạm đặt chiếc vòng tay xuống và nhận điện thoại.

- Nói!

Phòng làm việc của bác sĩ.

Từ Lâm ngồi đối diện với bác sĩ và lạnh lùng hỏi, nhưng trong lời nói lại chứa đựng sự quan tâm

- Ông gọi tôi đến có chuyện gì? Tiểu Hiền không khỏe?

Bác sĩ lấy một tập hồ sơ đẩy tới trước mặt Từ Lâm, nặng nề thở dài và nói

- Từ tiên sinh, anh nhất định sẽ hiến tủy?

Nghe giọng điệu không mấy lạc quan của bác sĩ, Từ Lâm lo lắng hỏi

- Sao vậy? Tỷ lệ thành công rất thấp? Tiểu Hiên sẽ gặp chuyện gì sao?

Bác sĩ trầm mặc lắc đầu

- Không phải tiểu Hiên, mà là anh!

Từ Lâm từ lo lắng chuyển sang kinh ngạc, hỏi

- Nói rõ hơn!

Bác sĩ chuyển kết quả kiểm tra Tổng thể của tiểu Hiên và Từ Lâm đến trước mặt Từ Lâm; vì hôm nay sẽ là ngày đầu tiên tiến hành xạ trị cho tiểu Hiên nên ông ta phải cho Từ Lâm biết những điều này.

Khi đã tiến hành xạ trị, các tế bào tạo máu trong hệ miễn dịch và cả các tế bào ung thư đều bị loại bỏ, sau khi kết thúc xạ trị thì tiểu Hiên phải được cấy ghép tế bào gốc tạo máu ngay, nếu dừng lại có thể sẽ dẫn đến tai biến hoặc tử vong.

Từ Lâm phải quyết định trước khi tiểu Hiên tiến hành xạ trị!

Bác sĩ nhìn Từ Lâm đang xem sơ qua kết quả kiểm tra rồi chậm rãi phân tích

- Căn bệnh bạch cầu trong người tiểu Hiên là một loại bạch cầu cấp tính, số lượng tế bào ngày càng suy giảm do các tế bào ung thư phát triển rất nhanh. Tiểu Hiên đã được điều trị bằng phương pháp hoá trị nhưng lại thất bại, phương pháp điều trị tiếp theo là sẽ tiến hành xạ trị toàn thân rồi cấy ghép tế bào gốc khác loài (không phải của chính bệnh nhân); phương pháp điều trị này suốt bốn năm tiểu Hiên mới được tiếp cận, và thật may vì nhóm tế bào gốc trong tủy xương của Từ tiên sinh có thể giúp những tế bào đã bị loại trừ trong tủy của tiểu Hiên. Vì vậy mà tỷ lệ thành công của quá trình cấy ghép rất cao. Nhưng như lúc này tôi đã nói, vì các tế bào bình thường trong hệ thống miễn dịch của tiểu Hiên bị tiêu diệt nhanh hơn so với những trường hợp bình thường nên khi tiến hành cấy ghép tủy xương, sẽ xảy ra nhiều biến chứng đối với người hiến tủy, chẳng hạn như lượng thuốc mê cần dùng sẽ cao gấp hai lần so với những trường hợp bình thường, quá trình đưa kim qua da rồi vào xương để rút tủy có thể sẽ kéo dài lâu hơn, tất cả mọi rủi ro đều có thể xảy ra, nên khả năng tỉnh lại của anh không mấy khả quan, nặng thì có thể rơi vào trạng thái hôn mê sâu!

Nghe xong những lời phân tích của bác sĩ, Từ Lâm thoáng dờ người nhưng rất nhanh đã đưa ra câu trả lời

- Không sao? Cứ tiến hành phẫu thuật!

Hắn nở một nụ cười khô, chỉ là không thể tỉnh lại ngay hoặc hôn mê vài tháng thôi mà, có là gì đâu! Nếu so với việc tiểu Hiên phải chịu đựng từng cơn đau khi điều trị thì bao nhiêu đó cũng chưa đủ để bù đắp. Còn cả những tổn thương mà Hàn Dĩ Xuyên phải chịu đựng kia nữa....

Bác sĩ hơi kinh ngạc vì Từ Lâm chẳng cần suy nghĩ đã trả lời, nặng nề hỏi

- Từ tiên sinh, anh vẫn nên suy nghĩ lần nữa!

Từ Lâm trừng mắt nhìn ông ta, hắn hơi cao giọng nói

- Không cần, đó là con gái tôi!

Đừng nói là hôn mê, dù cả đời này hắn có không thể tỉnh lại thì hắn vẫn muốn cứu tiểu Hiên!

Bác sĩ thấy không thể nói thêm gì nữa, thở dài rồi ký giấy cho tiến hành xạ trị.

- Từ tiên sinh, chúng tôi sẽ cố gắng để giảm bớt rủi ro!

Ngày đầu tiên tiểu Hiên điều trị xạ trị và được đẩy vào phòng vô trùng, bé đã nôn rất nhiều, Hàn Dĩ Xuyên ở bên cạnh con vừa khóc vừa lau miệng cho bé, cô đã lo lắng đến phát điên.....

Khoảnh khắc đó, Từ Lâm lại chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Ngày thứ hai tiểu Hiên điều trị xạ trị, Hàn Dĩ Xuyên vừa dứt cho con ăn được nửa bát cháo thì bé đã nôn ra toàn bộ, cô lại khóc....

Từ Lâm cũng chỉ có thể đứng bên ngoài phòng vô trùng mà nhìn mẹ con cô.

Ngày thứ ba, vừa đến giờ ăn thì tiểu Hiên đã chán nản lắc đầu, đột nhiên bé bật dậy khi nhìn thấy bóng dáng Từ Lâm đi ngang qua cửa sổ, bé liền xô dép vào và chạy đến bên cửa kính, cố gắng gọi lớn

- Ba, ba ơi, có phải ba đến thăm tiểu Hiên không ạ?

Hàn Dĩ Xuyên vội đặt cháo xuống bàn và chạy đến gần tiểu Hiên. Nhưng ở bên ngoài, Từ Lâm đã nhìn thấy tiểu Hiên; hắn mỉm cười với bé và đi tới, cảm ông nghe bên ngoài lên. Trong phòng, tiểu Hiên cũng vui vẻ nhanh chóng cảm ông nghe lên, giọng yếu ớt hỏi

- Ba, có phải ba đến thăm tiểu Hiên không ạ?.

Hàn Dĩ Xuyên luống cuống giành lấy ông nghe từ tay tiểu Hiên và đặt lại chỗ cũ, ngồi xuống trước mặt con, dịu dàng dỗ dành

- Tiểu Hiên ngoan, ba đang rất bận, chúng ta để ba về công ty nhé, ngày phẫu thuật ba sẽ đến gặp con mà!

Tay đang cầm ông nghe của Từ Lâm thoáng cứng đờ rồi buông lỏng, tim hắn quặn đau khi nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên trở nên tuyệt tình như vậy.

Tiểu Hiên buồn bã và tiếc nuối nhìn Từ Lâm qua cửa kính rồi gơ tay lên tạm biệt. Hàn Dĩ Xuyên cười với con rồi bảo bé trở về giường, còn mình thì nhanh chóng kéo rèm lại.

Cô đi tới nói với tiểu Hiên vài câu rồi đi ra khỏi phòng vô trùng.

.....

Từ Lâm vẫn còn đứng bên ngoài, vừa nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đi ra, hắn liền bước lại gần và nói

- Dĩ Xuyên, sao em lại làm vậy? Anh còn chưa trả lời con mà?

Hàn Dĩ Xuyên nhìn hắn bằng đôi mắt lạnh đậm, hờ hững nói

- Anh định trả lời nó như thế nào, nói với nó trước đây anh không hề xem nó là con, hay là nói với nó anh đã từng muốn giết nó?

Từ Lâm khỏ tâm nói bằng giọng bất lực

- Dĩ Xuyên, anh biết trước đây là anh không đúng.....

Không để hắn nói hết, Hàn Dĩ Xuyên đã vội ngắt lời

- Chúng ta đừng nói những chuyện này nữa! Từ Lâm, anh đã hứa gì với tôi thì nên thực hiện cho bằng được, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tiểu Hiên như hôm nay nữa!

Nói xong, cô lạnh lùng xoay người đi vào phòng vô trùng.

Đáng vẻ Từ Lâm trở nên cô tịch và... đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Hôn mê

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 84: Hôn mê.

Tại một quán trà Nhật.

Quán trà được thiết kế và trang trí theo phong cách truyền thống của Nhật Bản, vật liệu xây dựng chính là một loại mộc hương, trên các bức tường cô đều treo các câu đối bằng chữ Nhật rất hay, hoa để trang trí và đặt trên các bàn trà đều là hoa anh đào; không gian trong đây cực kỳ yên tĩnh và cũng khá kín đáo.

Hai bên chiếc bàn gỗ kiểu Nhật là hai tấm thảm mềm như ghé, hai người đang ngồi đối diện nhau.

Mẹ Hàn vừa rót trà cho Từ Lâm vừa nói

- Tiểu Hiên đã điều trị bằng xạ trị được một tuần rồi, chắc cậu biết rồi chứ?

Từ Lâm vẫn rất cung kính, hắn nâng chén trà bằng hai tay rồi lễ phép đáp

- Cháu biết!

Mẹ Hàn không nói gì, rót trà vào chén của mình rồi nói tiếp.

- Tuần sau sẽ tiến hành cấy ghép tủy xương, tôi hy vọng cậu có thể giữ lời hứa cứu con bé!

Từ Lâm đặt nhẹ chén trà xuống bàn, trả lời bằng giọng vô cùng chắc nịch.

- Cháu nhất định sẽ đến bệnh viện vào ngày phẫu thuật!

Mẹ Hàn cầm tách trà lên làm động tác nâng chén với Từ Lâm, bà uống một ngụm trà rồi nói

- Sáu năm qua, nhìn Di Xuyên làm việc đến quên cả thời gian, còn chạy khắp nơi vì bệnh của tiểu Hiên mà bản thân tôi lại không thể giúp gì được, quả thực, tôi cảm thấy mình thật vô dụng! Nhưng cũng rất may vì tiểu Hiên đã có thể khỏi bệnh.

Ngừng một lát, bà thở dài rồi chậm rãi nói tiếp.

- Di Xuyên từ nhỏ đã không có ba, đó là một nỗi bất hạnh của nó! Tôi luôn cảm thấy có lỗi vì đã không thể cho nó một gia đình trọn vẹn. Có lẽ, Di Xuyên sẽ lại mang tâm lý đó của tôi khi mà nhìn tiểu Hiên lớn lên hàng ngày mà không có ba!

Bà nhìn về mặt tuy trầm tĩnh nhưng cũng rất sốt ruột của Từ Lâm, giọng của bà chuyển sang lạnh dần

- Nhưng từ lúc Di Xuyên chào đời cho đến lúc nó năm tuổi thì đã có rất nhiều kỷ niệm đẹp cùng ba nó, tuy Di Xuyên không nhớ rõ nhưng tôi biết ba của con bé là một người cha tốt. Tôi nói như vậy, có lẽ cậu cũng hiểu.....

Gương mặt tuấn mỹ của Từ Lâm thoáng trùng xuống, hấn khàn giọng nói

- Bác muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi ạ!

Mẹ Hàn cũng không cần phải vòng vo nữa, bà thẳng thừng nói

- Sau khi tiểu Hiên được cấy ghép tủy, cậu hãy để nó cùng Di Xuyên trở về New, đừng cố gắng níu kéo Di Xuyên nữa! Cậu đã làm tổn thương con bé rất nhiều rồi, nỗi đau này có lẽ nó phải mang bên mình cả đời!

Nghe xong, toàn thân Từ Lâm liền trở nên cứng đờ, bàn tay đặt trên miệng chén trà không chút động đậy.

Mẹ Hàn nhìn hấn như vậy, tuy có chút áy náy nhưng vừa nghĩ đến những gì mà hấn đã từng làm với con gái bà từ sáu năm trước thì cơn giận của bà lại bùng lên khó có thể dập tắt; bà cầm túi đứng lên và chuẩn bị đi khỏi thì Từ Lâm đột nhiên nói

- Bác đã nói những tổn thương mà cháu gây ra cho Di Xuyên là một bóng đen ám ảnh trong cuộc đời cô ấy, nếu như vậy chẳng lẽ bác muốn con gái mình sống cả đời với cái bóng đen đó?

Mẹ Hàn rùng mình xoay người nhìn Từ Lâm, khó hiểu hỏi

- Cậu muốn nói gì?

Từ Lâm kiên định trả lời

- Bác gái, cháu tự tin có thể giúp cô ấy tháo gỡ bóng đen đó và bù đắp tất cả lại cho cô ấy. Bác hãy tin cháu lần này!

Mẹ Hàn run rẩy không nói nên lời, chỉ có thể mở to mắt mà nhìn Từ Lâm tao nhã đứng lên, cài lại áo khoác rồi cúi đầu một cái, nhoen miệng cười rồi nói tiếp.

- Bác cứ tin cháu, cháu nhất định sẽ bù đắp lại cho mẹ con cô ấy.

Từ lúc rời khỏi quán trà, Từ Lâm đã đến thẳng bệnh viện, hấn định sẽ đến phòng vô trùng để nhìn Hàn Di Xuyên và tiểu Hiên mà không bị phát hiện; nhưng khi hấn vừa đi tới đại sảnh thì đã thấy Hàn Di Xuyên xách theo một cái túi lớn từ ngoài vào, cô cũng đã nhìn thấy hấn.

Hình như cô không vui và đang đi về phía hấn, lạnh lùng nói

- Không phải tôi đã nói rồi sao? Anh đừng xuất hiện gần tiểu Hiên như vậy nữa!

Từ Lâm chỉ biết chọn cách im lặng mà nhìn cô, nghe cô giáo huấn xong mới thấp giọng nói

- Di Xuyên, anh chỉ muốn nhìn con một lát thôi, và cũng muốn biết em có ổn không!

Hàn Di Xuyên suyt nửa thì mềm lòng, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại dáng vẻ lãnh đạm như thường, hờ hững nói

- Cảm ơn, nhưng tôi sẽ ổn hơn nếu anh không tự ý đến đây nữa! Anh đã hứa sẽ không gặp tiểu Hiền, vậy thì hy vọng anh tuân thủ lời hứa!

Từ Lâm đau đớn nhìn cô, hần không thể nói được lời nào khác.

- Anh hiểu....

Hàn Dĩ Xuyên hát cảm về phía cửa lớn của bệnh viện, lạnh lùng nói

- Từ Lâm, anh đi đi!

Từ Lâm nặng nề gạt nhẹ đầu, khàn giọng nói

- Anh biết rồi, em giữ gìn sức khỏe, chăm sóc tiểu Hiền nhé!

Hàn Dĩ Xuyên chán ghét nhìn hần rồi thẳng thừng nói

- Tôi có thể tự lo, anh không cần phải quan tâm, đi nhanh đi!

Từ Lâm cay đắng gạt đầu, nặng nề xoay người, bước từng bước gian nan ra khỏi bệnh viện.

Mà ở phía sau, nước mắt của Hàn Dĩ Xuyên cũng không kiềm được nữa mà rơi xuống, cô liên tục đưa tay lên lau sạch nước mắt.

Tại sao hần phải làm vậy?

Tại sao không tuyệt tình như sáu năm trước chứ?

Tại sao lại dịu dàng, ân cần và quan tâm đến cô và tiểu Hiền như vậy?

Tại sao lại biến cô thành người tàn nhẫn như vậy?

Từ ngày hôm đó, Hàn Dĩ Xuyên đã không còn nhìn thấy Từ Lâm ở bệnh viện nữa; nhưng cô không biết thực ra hần đã đến..

Chuyện rui ro trong phẫu thuật, hần cũng đã dặn bác sĩ giữ bí mật với Hàn Dĩ Xuyên rồi.

Rất nhanh đã đến ngày phẫu thuật.

Mẹ Hàn, Thuyên An, Ninh Diệp và cả Phạm Diệc đều đang ở bên cạnh động viên tiểu Hiền.

- Tiểu Hiền, khi bác sĩ đến thì cháu đừng lo lắng cũng như sợ hãi nhé, sẽ không sao đâu!

- Tiểu Hiền, bà ngoại và mẹ đều ở bên ngoài với cháu nên cháu không cần phải sợ nhé!

- Tiểu Hiền, phải can đảm thì mới là đứa trẻ ngoan đúng không nào?

- Tiểu Hiền, cháu đã hứa sẽ dũng cảm vào phòng phẫu thuật rồi đấy!

Mỗi người một câu, tiểu Hiền ngồi trên xe lăn vẫn cười rất tươi, chẳng hề có biểu hiện sợ hãi gì cả, trên tay bé vẫn còn ôm con búp bê mà Từ Lâm đã tặng. Bé ngược mắt lên nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang đứng bên cạnh, chu miệng hỏi

- Mẹ, sao ba chưa đến ạ!

Phạm Diệc đứng bên cạnh nói với Hàn Dĩ Xuyên

- Anh ta đã đến đây từ một tiếng trước và đang thay đồ, còn chuẩn bị một số thủ tục khác!

Hàn Dĩ Xuyên khẽ gạt đầu rồi cúi xuống nói với tiểu Hiền

- Tiểu Hiền ngoan, lát nữa ba sẽ đến gặp con!

Tiểu Hiền ngoan ngoãn gạt đầu; Hàn Dĩ Xuyên nhìn đồng hồ rồi đẩy bé ra khỏi phòng vô trùng, bốn người kia cũng theo cùng.

Khi tiểu Hiền vừa được đẩy ra vài bước thì đã thấy Từ Lâm cùng một bác sĩ và một y tá đang đi tới.

Từ Lâm đã thay một bộ đồ bệnh nhân rộng rãi, hần nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên thì nở nụ cười yếu ớt đầy chua xót nhưng lại cố gắng cười thật tươi với tiểu Hiền; vì sợ bé sẽ chạy đến nên hần bước nhanh tới gần con gái, thấy Hàn Dĩ Xuyên không có ý định khước từ nên hần mới ngồi xuống trước mặt tiểu

Hiên, hai tay hấn chống lên hai bên vịn xe lăn, lúc đó Hàn Dĩ Xuyên có thể nhìn rõ chiếc vòng tay da trên cổ tay hấn; sóng mũi cô cay cay, khoé mắt bắt đầu ẩm ướt, lồng ngực đau thắt cô vội quay đầu đi rồi rất nhanh liền đi khỏi.

Tiểu Hiên nhìn thấy Từ Lâm thì cười không ngớt, giọng nói nhí nhảnh cứ vang lên không ngừng

- Ba, có phải sau khi làm phẫu thuật xong thì con có thể ra ngoài chơi cùng ba đúng không ạ?

Từ Lâm tuy xót xa trong lòng nhưng lại mỉm cười gật đầu.

- Đúng vậy tiểu Hiên, sau khi phẫu thuật xong thì con có thể ra viện rồi, còn được đi chơi nữa!

Hấn không thể hứa sẽ cùng bé đi chơi vì chắc chắn sau khi phẫu thuật kết thúc, một là hấn sẽ không tỉnh lại, hai là Hàn Dĩ Xuyên sẽ không bao giờ để hấn gặp tiểu Hiên.

Phạm Diệc đứng bên cạnh nhìn hai cha con họ cười đùa với nhau một lúc rồi cũng đi khỏi.

Mẹ Hàn, Thuyên An và Ninh Diệp thì ngồi trên ghế đợi.

.....

Cẩn tin bệnh viện.

Hàn Dĩ Xuyên ngồi thần thờ trước một cái bàn, đột nhiên có thứ gì đó mát lạnh áp vào má cô làm cô giật mình quay lại nhìn thì thấy Phạm Diệc đang cầm hai lon nước, một lon đưa cho cô. Cô nhận lấy rồi khẽ nói cảm ơn.

Phạm Diệc kéo ghế ngồi đối diện với cô và hỏi

- Có phải đang rất căng thẳng không? Chẳng lẽ em còn thua cả tiểu Hiên?

Hàn Dĩ Xuyên mặt mũi lắc đầu, cô biết tiểu Hiên không sợ hãi là vì có Từ Lâm bên cạnh.

Phạm Diệc nhìn cô rồi do dự hỏi

- Về Từ Lâm, em định sau khi phẫu thuật kết thúc sẽ giải thích thế nào với tiểu Hiên đây?

Tay cầm lon nước của Hàn Dĩ Xuyên rung nhẹ, nhưng lại lạnh lùng nói

- Em sẽ nói với tiểu Hiên là anh ta đã chết, chết sau khi phẫu thuật! Như vậy tiểu Hiên sẽ không đòi gặp ba nữa!

Phạm Diệc thoáng rùng mình rồi do dự nói

- Em không thấy như vậy với tiểu Hiên là bất công, với Từ Lâm lại là tàn nhẫn sao?

Hàn Dĩ Xuyên kích động nhìn anh, hơi lớn giọng nói

- Là anh ta đã chọn cách tàn nhẫn với em trước!

.....

Hai người không biết rằng cuộc đối thoại của họ đều đã bị Từ Lâm nghe hết.

Bước chân của hấn trở nên nặng nề, toàn thân nặng như chì, lồng ngực bị xé toạc đến đau đớn, nhưng hấn lại nở một nụ cười tự giễu rồi xoay người bước đi từng bước.

Hoá ra là vậy!

Hoá ra đó là những lời mà cô định sẽ nói với tiểu Hiên!

Cũng được.....

Dù sao thì sau khi phẫu thuật có thể hấn sẽ không tỉnh lại!

Lời cô nói sẽ không còn là lời nói dối nữa! Còn tiểu Hiên....Ba của bé có lẽ đã chết...

.....

Khi phòng phẫu thuật bắt đầu sáng đèn, Hàn Dĩ Xuyên sốt ruột đến đứng ngồi không yên, hét đứng rồi lại ngồi, cứ đi đi lại lại trước phòng phẫu thuật.

Thuyên An không nhin được nữa mà nói

- Tớ không lo vì tiểu Hiên mà lo cậu ngất ngay lập tức đấy! Làm ơn ngồi yên đi!

Phạm Diệc đứng lên và định kéo cô ngồi xuống thì bị cô nhẹ đẩy ra, anh hơi bất ngờ nhưng cũng chỉ biết im lặng lùi ra xa cô một chút.

Hàn Dĩ Xuyên không rõ bản thân mình thật ra đang lo lắng điều gì nữa, cô có cảm giác toàn bộ máu thịt của mình đang dần bị rút sạch, rốt cuộc có phải cô chỉ lo cho tiểu Hiên thôi hay không?

Sau ba tiếng lo lắng, sốt ruột, bất an thì cuối cùng phòng phẫu thuật cũng tắt đèn, bác sĩ từ phòng phẫu thuật bước ra.

Hàn Dĩ Xuyên cuống quýt chạy tới, run giọng hỏi

- Bác sĩ, tiểu Hiên sao rồi ạ?

Những người khác cũng lo lắng không kém mà đứng sau lưng cô chờ đợi câu trả lời của bác sĩ.

Bác sĩ gỡ khẩu trang xuống, mỉm cười nói

- Cấy ghép thành công, chỉ cần theo dõi vài ngày nữa, các tế bào ung thư đã được loại bỏ hoàn toàn!

Xúc động ồ ạt ập đến làm Hàn Dĩ Xuyên hạnh phúc đến rơi lệ.

Tiểu Hiên của cô thực sự đã khỏi bệnh!

Sau bốn năm chờ đợi trong đau đớn, cuối cùng bé con đã có được cơ thể khoẻ mạnh như những đứa trẻ khác!

Ông trời ơi! Cô thực không nằm mơ đúng không?

Đây là sự thật!

Tiểu Hiên đã khỏi bệnh!

Niềm vui vỡ òa khiến cô luống cuống cả tay chân.

Mẹ Hàn, Thuyên An, Ninh Diệp và Phạm Diệc cũng không khỏi xúc động.

Một lúc sau, tiểu Hiên được bác sĩ và y tá đẩy ra và chuẩn bị trở về phòng hồi sức.

Hàn Dĩ Xuyên liền theo sát giường bệnh để nhìn con gái, bốn người kia cũng vui mừng theo cùng.

Bác sĩ đứng phía sau đột nhiên gọi

- Cô Hàn, cô có thể gặp tôi một lát!

Hàn Dĩ Xuyên có chút kinh ngạc nhưng vẫn gật đầu, nói với Thuyên An vài câu rồi đợi tiểu Hiên đi khỏi, cô mới đi tới trước mặt bác sĩ, có chút lo lắng hỏi

- Có phải tiểu Hiên có chuyện gì không ạ?

Bác sĩ trầm tư lắc đầu, thở dài và nhìn Hàn Dĩ Xuyên.

- Cô Hàn, cô thực sự không lo lắng cho Từ tiên sinh sao?

Câu hỏi này của bác sĩ khiến Hàn Dĩ Xuyên vừa thẹn vừa lo, cô có chút do dự mà hỏi

- Anh ấy... không sao chứ ạ?

Bác sĩ trầm mặc một lúc rồi trả lời

- Trước khi tiến hành điều trị xạ trị cho tiểu Hiên, tôi đã gọi Từ tiên sinh đến bệnh viện để xác định ý kiến lần nữa, cậu ấy đã quyết định hiến tủy mà không chút do dự dù biết rằng khả năng tỉnh lại của bản thân rất thấp!

Câu nói cuối cùng của bác sĩ khiến Hàn Dĩ Xuyên hơi chấn động, cô hơi sợ mà hỏi

- Khả năng tỉnh lại rất thấp? Vậy bây giờ anh ấy thế nào rồi? Anh ấy không sao phải không ạ?

Bác sĩ tiếc nuối lắc đầu

- Từ tiên sinh từng làm phẫu thuật dạ dày vì ngộ độc rượu, cô không biết chuyện này?

Đầu óc Hàn Dĩ Xuyên bị chấn động một phen, cô kinh hãi hỏi lại

- Ngộ độc rượu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với anh ấy?

Bác sĩ đầu đầu giải thích

- Chuyện đó có lẽ cô nên hỏi cậu ấy, tôi chỉ muốn nói với cô tình trạng của cậu ấy hiện giờ!

Trong đầu Hàn Dĩ Xuyên không khỏi vang lên một hồi chuông cảnh báo, có lẽ chuyện cô sắp nghe đây sẽ khiến cô rùng mình.

Bác sĩ thở dài buồn bã rồi nói

- Chuyện này đáng lẽ tôi không nói ra, vì tôi đã hứa với Từ tiên sinh, đó là đạo đức nghề nghiệp, có lẽ cô hiểu. Nhưng vừa nãy tôi thấy mọi người chẳng ai quan tâm đến tình trạng của cậu ấy nên tôi không thể giữ im lặng nữa! Cô Hàn...

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu run lên và đổ mồ hôi, cô hít thở thật sâu để nghe bác sĩ nói tiếp.

- Ca phẫu thuật trước đây của Từ tiên sinh đã để lại một số di chứng nhỏ; phẫu thuật cấy ghép đã làm tổn thương đến vùng niêm mạc dạ dày, cộng với tác dụng của thuốc gây mê mà Từ tiên sinh khó có thể tỉnh lại ngay!

Hàn Dĩ Xuyên đờ người ra, cô không tin nổi mà lắc đầu

- Không thể nào, ông đang nói dối, anh ấy vốn rất khoẻ, không thể như những gì ông nói được!

Bác sĩ nhìn Hàn Dĩ Xuyên bằng ánh mắt thương cảm, tiếp tục nói

- Cô Hàn, rui ro mà chúng tôi đã dự đoán trước hoàn toàn không xảy ra; không ngờ lại gặp phải rui ro này! Chúng tôi thành thật xin lỗi!

Bịch

Hai chân Hàn Dĩ Xuyên mềm nhũn, cô ngã phịch xuống sàn, hô hấp của cô trở nên khó khăn, vô thức lắc đầu

- Không thể nào, ông gạt tôi, có phải anh ấy phối hợp với ông để gạt tôi?

Bác sĩ đau lòng cúi đầu

- Chúng tôi xin lỗi, không thể giảm bớt rui ro, thật tình xin lỗi!

Nước mắt lăn dài trên gò má Hàn Dĩ Xuyên, cô luống cuống, run rẩy mà sắp bứt sạch tóc, chặt vật đứng lên và túm lấy tay bác sĩ

- Anh ấy sẽ không sao đâu đúng không? Ông nói đi, ông là bác sĩ mà, tại sao lại có thể dùng một người khác để cứu người chứ? Ông nói đi, anh ấy sẽ tỉnh lại đúng không?

Bác sĩ lo lắng khuyên lơn

- Cô Hàn, cô bình tĩnh đi! Từ tiên sinh thật sự rất khó mà tỉnh lại, nhẹ thì sẽ hôn mê vài tuần, nặng thì sẽ là vài tháng hoặc một năm!

- Không! Không thể nào... ông nói dối!

Bác sĩ còn chưa nói hết câu thì Hàn Dĩ Xuyên đã kích động hét lớn, cô không tin, tuyệt đối không tin, nước mắt cô tuôn rơi không ngừng, cô lắc đầu như điên, hai chân cũng sắp đứng không vững nữa.

Bác sĩ lo lắng gọi

- Cô Hàn, cô không sao chứ?

Bước chân của Hàn Dĩ Xuyên trở nên lảo đảo, cô liên tục lùi về phía sau, cô im lặng, im lặng và chỉ khóc, hai mắt long lanh nước vô hồn nhìn về phía trước, thật lâu sau cô mới gian nan hỏi

- Anh ấy.... anh ấy ở đâu... tôi muốn gặp anh ấy!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Xin anh hãy tỉnh lại!

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 85: Xin anh hãy tỉnh lại!

Cạch

Hàn Dĩ Xuyên như cái xác không hồn đẩy cửa ra và bước vào phòng bệnh, hai mắt cô đỏ ngầu và sưng húp, nước mắt vẫn không ngừng rơi; bước chân của cô nặng nề và khó khăn, thật gian nan lắm cô mới có thể nhìn về phía giường bệnh.....

Trên chiếc giường màu trắng, Từ Lâm đang nằm đó, hần nằm im không chút động đậy, chần được đắp đến ngực, hai tay vẫn để ra hai bên, trên mu bàn tay còn cắm kim truyền dịch, gương mặt tuấn mỹ bị che đi một nửa vì ống dưỡng khí đặt ngang mũi.

Cuối cùng Hàn Dĩ Xuyên cũng đã đến được bên giường bệnh, nước mắt nóng hổi và mặn chát cứ thi nhau rơi xuống hai bên má cô, cô nhìn người đàn ông đang nằm im lặng trên giường, nức nở nói

- Lâm, anh mau tỉnh lại đi! Anh tưởng đùa như vậy thì vui lắm sao? Có phải anh muốn làm vậy để dọa em đúng không? Anh nghĩ anh như vậy thì em sẽ tha thứ cho anh.....

Nhưng đáp lại cô chỉ là sự yên tĩnh của bốn bức tường và cả Từ Lâm đang nằm trước mặt.

Hần không nghe cô nói!

Hần không trả lời cô!

Hàn Dĩ Xuyên vừa khóc lại vừa gọi

- Lâm, đừng đùa nữa, anh mau tỉnh lại đi!

Vẫn như vậy, cô chỉ nhìn thấy một Từ Lâm yếu đuối đang nằm đó....

Bịch

Hai đầu gối cô mạnh mẽ chạm đất, cô gục xuống giường, hai tay cầm lấy bàn tay Từ Lâm, tim cô đau thắt, cô đau, thật sự rất đau, cô nghẹn ngào không thành lời

- Lâm... xin lỗi... xin lỗi anh... anh tỉnh lại đi được không... mở mắt ra nhìn em được không...xin lỗi vì đã lạnh lùng với anh... xin lỗi vì đã đuổi anh đi... Lâm.. em xin anh... mở mắt ra được không.....

Tay cô run rẩy cầm chặt tay hắn, lúc chạm đến chiếc vòng tay trên cổ tay hắn, tim cô càng đau hơn, nước mắt rơi như nước đổ tràn bờ.

- Lâm... em đã gạt anh đấy....em đã nói dối.... nói dối rằng đã hết yêu anh... anh có muốn nghe em nói thật không.... vậy thì mau tỉnh lại đi.....Lâm.. anh đã nói muốn cùng em bắt đầu lại mà.... chỉ cần anh tỉnh lại... chỉ cần anh mở mắt ra nhìn em thì em sẽ quay lại bên cạnh anh... anh muốn gì cũng được.... muốn em ở lại Thượng Hải thì em sẽ ở lại... anh muốn gặp tiểu Hiên thì em sẽ đưa nó đến nhà anh để anh được gặp nó mỗi ngày... nên Lâm....làm ơn... anh làm ơn hãy tỉnh lại đi..

Bàn tay Từ Lâm trong tay cô vẫn không hề cử động, hắn vẫn nằm im như vậy.

Hàn Dĩ Xuyên đưa tay hắn đặt lên một bên má của mình, tim cô quặn thắt không ngừng, giọng cô nghẹn đắng

- Lâm...tiểu Hiên rất nhớ anh... anh hãy tỉnh dậy và đi gặp con đi.... Lâm.. em xin lỗi... em không nên nói dối anh.....Lâm... em nhớ anh lắm.. sáu năm qua, không ngày nào là em không nhớ anh... "em yêu anh",có phải anh luôn thích nghe em nói như vậy không, vậy thì anh mau tỉnh lại đi.....mỗi ngày em đều sẽ nói với anh... em yêu anh...

Tại sao Từ Lâm vẫn chưa trả lời cô?

Tại sao hắn vẫn nằm im như vậy?

Hàn Dĩ Xuyên nhìn gương mặt anh tuấn đang yên tĩnh của Từ Lâm, cô lại đau đến muốn chết đi, run rẩy đưa tay vuốt lên một bên mặt hắn, cô cẩn thận đến từng cử chỉ, dù rằng đang rất đau, đau đến không thở được.....

Là tại cô đã quá tàn nhẫn!

Hắn biết rõ bản thân sẽ khó tính lại nhưng vẫn không do dự mà phẫu thuật, rồi phải một mình giữ bí mật đó, chịu đựng sự lạnh nhạt của cô, nghe từng câu vô tình của cô!

Từ Lâm... chắc hắn đã rất khổ tâm....

Có lẽ hắn còn đau hơn cả cô.....

Dù đã rửa mặt rất nhiều lần nhưng Hàn Di Xuyên vẫn không thể che đi được gương mặt trắng bệnh như tờ giấy và hai mắt sưng đỏ, bộ dạng của cô vô cùng nhếch nhác. Cô bước từng bước vào phòng bệnh của tiểu Hiên.

Thuyền An và Phạm Diệc đang ngồi trên sofa liền bước lại gần cô, quan tâm hỏi

- Di Xuyên, cậu vẫn ổn chứ?

- Tiểu Xuyên, em khiến anh rất lo...

Hàn Di Xuyên mệt mỏi nhìn họ, khàn giọng trả lời

- Tớ không sao, xin lỗi vì đã khiến hai người lo lắng!

Cô liền nhìn xung quanh rồi hỏi

- Tiểu Hiên đâu rồi!

Thuyền An vội trả lời

- Bác gái đã dẫn con bé vào trong tắm rửa rồi!

- Mẹ!

- Di Xuyên!

Thuyền An vừa dứt lời thì mẹ Hàn đã dẫn tiểu Hiên từ phòng tắm đi ra.

Tiểu Hiên vừa nhìn thấy mẹ đã vội buông tay bà ngoại và chạy ào đến, lao vào ngực Hàn Di Xuyên khi cô đang cúi thấp người.

Hàn Di Xuyên bế con lên và gượng cười nhìn bé, khàn giọng nói

- Tiểu Hiên của mẹ, từ hôm nay con đã khỏe rồi, sẽ không phải chích thuốc nữa, có vui không nào?

Hai tay tiểu Hiên vòng qua cổ Hàn Di Xuyên mà ôm chặt, bé nhìn cô, gật gật đầu và vui vẻ nói

- Tiểu Hiên rất vui ạ! Mẹ, sao ba còn chưa đến ạ?

Câu hỏi của tiểu Hiên làm lồng ngực Hàn Di Xuyên lại đau thắt, cô cố kìm nén để không rơi lệ, nghẹn ngào nói với con gái

- Tiểu Hiên ngoan, mấy ngày tới ba sẽ rất bận nên chưa thể đến thăm con được, sau khi ba giải quyết hết công việc, ba nhất định sẽ đến tìm con, chịu không nào?

Tiểu Hiên hơi buồn và thất vọng nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, bé nhìn mẹ rất lâu rồi chu miệng nói

- Mẹ, sao mẹ lại khóc? Có phải mẹ nhớ ba không ạ?

Hàn Di Xuyên vừa lau nước mắt vừa gượng cười, lắc đầu nói

- Mẹ không sao!

Vừa nói cô vừa để tiểu Hiên ngồi lên giường rồi cúi thấp người để có thể đối diện với bé, cô vừa vỗ nhẹ lên má con vừa nói

- Mẹ cũng rất nhớ ba, tiểu Hiên và mẹ sẽ cùng chờ ba đến nhé!

Tiểu Hiên mỉm cười nhìn mẹ

- Vâng ạ!

Hai mẹ con đang trò chuyện với nhau thì Thuyền An đã bưng một khay thức ăn đến và nói

- Nào, tiểu Hiên phải ăn cơm rồi!

Hàn Dĩ Xuyên cười cười nhìn con rồi nhận kéo chiếc bàn nhỏ trên giường ra, đặt khay thức ăn lên rồi bắt đầu đút cho tiểu Hiên ăn.

Ăn xong thì Hàn Dĩ Xuyên lại lau sạch tay chân cho tiểu Hiên. Cô ngồi chơi với bé một lúc, đợi bé ngủ rồi mới bắt đầu đứng lên.

Mẹ Hàn giúp dọn dẹp vài thứ rồi đắp lại chăn cho tiểu Hiên, bà nhìn Hàn Dĩ Xuyên, thở dài và nói

- Chắc con đang rất lo cho cậu ta, qua đó đi! Mẹ sẽ chăm tiểu Hiên!

Hàn Dĩ Xuyên xúc động nhìn mẹ, gật gật đầu rồi nói nhỏ

- Cảm ơn mẹ!

Thuyền An vỗ nhẹ lên vai Hàn Dĩ Xuyên rồi cùng cô đi ra ngoài.

Phạm Diệc này giờ chỉ ngồi bên cạnh giường của tiểu Hiên mà nhìn Hàn Dĩ Xuyên bơ phờ, thờ thẩn, anh biết cô đang rất lo cho Từ Lâm nên chỉ có thể im lặng mà không thể xen vào.

.....

Thuyền An tiễn Hàn Dĩ Xuyên ra ngoài cửa, đi thêm vài bước, cô mới nói

- Cứ chăm sóc anh ta thật tốt đi! Không cần lo về tiểu Hiên quá đâu, ở đây đã có rất nhiều người rồi!

Hàn Dĩ Xuyên ngậm ngùi gật đầu.

- Cảm ơn cậu!

Thuyền An bước lại gần cô bạn của mình rồi dành cho cô một cái ôm an ủi.

- Dĩ Xuyên, đừng lo, Từ Lâm sẽ không sao đâu!

Hàn Dĩ Xuyên gượng cười gật đầu rồi nói

- Đừng để tiểu Hiên biết!

Cô không muốn tiểu Hiên biết Từ Lâm vì cứu nó mà gặp bất trắc, cô không muốn nhìn thấy tiểu Hiên phải buồn!

Bởi vì cô tin Từ Lâm sẽ tỉnh lại, nhất định sẽ tỉnh lại rất sớm!

.....

Từ phòng bệnh của tiểu Hiên đi tới gần phòng bệnh của Từ Lâm, Hàn Dĩ Xuyên đột nhiên ngừng bước khi nhìn thấy Triết Liệt đang đứng phía trước cô và cúi kính cúi đầu

- Cô Hàn!

Mà trước cửa phòng bệnh của Từ Lâm còn có hai tên thuộc hạ đứng canh, bọn họ nhìn thấy cô cũng cúi đầu chào.

Hàn Dĩ Xuyên đến gần Triết Liệt, trầm mặc một lúc rồi nói

- Tôi có chuyện này muốn hỏi anh!

Triết Liệt có chút kinh ngạc nhưng vẫn đồng ý gật đầu.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn qua cánh cửa phòng bệnh rồi quay đầu về và hỏi

- Sáu năm trước, Lâm đã gặp phải chuyện gì sao?

Triết Liệt ra hiệu cho hai tên thuộc hạ lên phía trước vài bước rồi mới suy tư nhìn Hàn Dĩ Xuyên, trầm giọng nói

- Cô muốn nói đến chuyện Từ tiên sinh bị ngộ độc rượu?

Hàn Dĩ Xuyên nặng nề gật đầu, cô xót xa nói tiếp

- Tất cả những chuyện đã xảy ra với anh ấy lúc đó, xin hãy cho tôi biết!

Triết Liệt đút hai tay vô túi quần, đầu lòng nói

- Sáu năm trước, khi cô Hàn rời đi, Từ tiên sinh cả ngày chỉ đến club của Tô tiên sinh mà uống rượu, ngài ấy một mình uống từ sáng đến tối, về Đài Song Khê lại tự nhốt mình trong phòng mà uống liên tục năm ngày năm đêm, chuyện của tổ chức và tập đoàn đều không quan tâm; đến ngày thứ bảy, chúng tôi đành phải phá cửa vào phòng, lúc đó thì thấy Từ tiên sinh nằm bất tỉnh trên sàn cùng một bãi phế thải, chúng tôi đưa ngài ấy đến bệnh viện thì bác sĩ chuẩn đoán là ngộ độc rượu, phải làm phẫu thuật dạ dày ngay.

Từng câu từng chữ Triết Liệt nói như cây kim nhọn đâm vào lòng ngực Hàn Dĩ Xuyên đến đau rất, hô hấp của cô càng lúc càng khó khăn.

Triết Liệt tiếp tục nói

- Sau khi phẫu thuật dạ dày, Từ tiên sinh nhất quyết muốn về lại Đài Song Khê, nhưng khi về đó, ngài ấy lại không nằm nghỉ lần nào, suốt ngày đi đi lại lại khắp biệt thự, rồi đến ngày thứ năm, ngài ấy lên cơn sốt, nằm miên man như vậy suốt ba ngày liền. Khoảng thời gian đó đối với chúng tôi mà nói như một cực hình, tôi đã theo ngài ấy mười mấy năm nhưng chưa từng thấy bộ dạng suy sụp ấy của ngài ấy lần nào, có lẽ là vì một người rất quan trọng trong lòng ngài ấy.....

Hai chân Hàn Dĩ Xuyên mềm nhũn, phải vịn vào tường mới có thể đứng vững, vô thức nói một câu

- Người quan trọng đối với anh ấy không phải Y Bình sao?

Triết Liệt biết rõ cô không nói mình nghe nhưng cậu ta vẫn trả lời.

- Ngày đầu tiên khi cô rời đi, Y Bình đã đến tìm Từ tiên sinh ở club của Tô tiên sinh, kết quả là bị ngài ấy đánh tới chết. Tô tiên sinh, luật sư Cố và những người khác phải vất vả lắm mới có thể giúp ngài ấy yên ổn về mặt pháp luật.

Hàn Dĩ Xuyên tưởng mình nghe lầm, cô ngược đôi mắt ngân ngấn nước lên nhìn cậu ta, nghẹn ngào hỏi tiếp

- Những ngày sau đó... anh ấy thế nào? Có đỡ bệnh nữa không.....?

Triết Liệt trầm ngâm thờ dãi

- Từ sau cơn sốt đó, ngài ấy rất khó ngủ, có thể còn hơn cả trước đây, nhiều lúc phải dùng đến cả thuốc ngủ thì mới có một giấc ngủ chưa đầy bốn tiếng!

Nước mắt của Hàn Dĩ Xuyên đua nhau rơi xuống.....

" Dĩ Xuyên, anh buồn ngủ lắm, sáu năm qua, ngày nào anh cũng buồn ngủ. "

Cô nhớ lần trước Từ Lâm đã nói như vậy với cô, rằng hẳn rất buồn ngủ, chẳng lẽ là như vậy.....

Triết Liệt nhìn cô đau đớn như vậy, chậm rãi nói

- Cô Hàn, cô có biết Từ tiên sinh đã gọi tên ai trong khi nằm miên man không?

Ngừng một lát, cậu ta nhìn Hàn Dĩ Xuyên, rồi suy tư nói tiếp

- Là tên cô, ngài ấy đã gọi tên cô cả ngày lẫn đêm.

Bước chân Hàn Dĩ Xuyên lao đảo suốt ngã, cô chống một tay lên ngực trái, cúi thấp đầu mà bật khóc, tiếng khóc từ nhỏ đến lớn dần.

Là tại cô!

Tất cả là tại cô!

Cô không nên bỏ mặc Từ Lâm lại và rời đi!

Chắc hẳn đau lắm!

Chắc rất cô đơn!

Cô đã luôn cho rằng hẳn sống rất tốt, sẽ sống với cuộc sống tự do tự tại của chính mình.

Bởi vì cô đã nghĩ rằng hẳn không hề yêu cô!

Nhưng sự thật lại không như những gì cô nghĩ.

Tại sao....

Tại sao hấn không nói với cô rằng hấn rất yêu cô?

Tại sao phải im lặng?

Tại sao phải một mình chịu đựng?

Chỉ cần hấn nói ra, cô sẽ không rời đi nữa?

Nếu như một câu "Dĩ Xuyên, anh yêu em" có thể cho cô nghe sớm hơn.

Nếu như là sáu năm trước.

Thì có lẽ.....

Cả cô và hấn sẽ không phải chịu đựng nhiều tổn thương như vậy!

Sẽ không phải hành hạ nhau đến mức này!

Và sẽ không phải để lỡ mất cả sáu năm trời!

Triết Liệt đứng bên cạnh nhìn Hàn Dĩ Xuyên khóc đến tê tâm liệt phế, trong lòng cũng chẳng thoải mái.

Người trong cuộc luôn u mê, người ngoài cuộc thì tỉnh táo!

Câu này quả thật rất đúng với hai người họ, rõ ràng có thể bên nhau từ sáu năm trước rồi, nhưng chỉ vì lòng tự tôn của bản thân mỗi người quá cao mà phải lỡ nhau đến sáu năm trời.

.....

Từ Lâm vẫn nằm bất tỉnh như vậy, nhìn hấn lúc ngủ thật sự rất hiền lành và còn chút... đáng yêu.

Hàn Dĩ Xuyên cầm khăn lau từ trên vùng trán của hấn xuống mặt, ngón tay mềm mại lướt nhẹ trên đôi mày kiếm, đến sống mũi cao thẳng, chóp mũi, môi mỏng mím lại.

Đã rất lâu rồi cô không được gần hấn như vậy, gương mặt yêu mị này đã lâu lắm rồi cô không được chạm đến.

- Lâm, tại sao anh vẫn chưa chịu tỉnh lại? Có phải anh rất giận em không?

Bàn tay cô đặt trên má Từ Lâm rất lâu, đôi mắt ngân ngấn lệ vẫn không rời khỏi gương mặt hấn; cô ghét cái ổng khí ngang mũi hấn... tại sao hấn vẫn chưa tỉnh lại?

Hàn Dĩ Xuyên nhúng khăn vào chậu nước bên cạnh và tiếp tục lau tay cho Từ Lâm.

Cô cầm bàn tay to lớn của hấn áp vào má mình, mắt vẫn nhìn lên mặt hấn, nghẹn ngào nói

- Lâm, xin lỗi vì đã khiến anh đổ bệnh vì em, xin lỗi vì đã khiến anh nhớ em như vậy, Lâm, em xin lỗi, em không nên bỏ anh lại mà đi. Lâm, nếu anh tỉnh lại, em hứa sẽ không làm anh tức giận, làm anh đau khổ nữa, được không anh? Anh mở mắt ra nhìn em đi!

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên cầm lấy cổ tay Từ Lâm, giữ luôn cả chiếc vòng tay của hấn, nước mắt mặn chát và nóng hổi cứ lăn từ má cô xuống da thịt hấn....

- Lâm, tỉnh lại đi anh! Em rất nhớ anh!

Vì nhớ cô, vì tổn thương bởi cô mà Từ Lâm đã biến thành một con người khác với trước đó, yếu đuối hơn, suy sụp hơn.

Hơn hai mươi năm, đó là lần đầu tiên hấn đổ bệnh, có lẽ rất đau?

Cô có thể hình dung được đáng sợ vật vã thống khổ của hấn khi gọi tên cô trong cơn mê.

Khi đó cô lại không ở bên cạnh hấn!

Y Bình làm cô và tiểu Hiên bị thương, có phải vì thế mà hấn đã đánh cô ta?

Y Bình!

" Lúc ở cùng tôi, anh ấy luôn gọi tên cô! "

Lẽ ra lúc đó cô nên đoán ra rồi chứ?

Lẽ ra cô nên hiểu tình cảm của Từ Lâm ngay từ lúc đó rồi chứ?

Có lẽ Y Bình chỉ là cái cớ để hắn trả thù cô, vì hận hận cô.....

Nhưng không phải có yêu mới có hận sao?

Cô đã như vậy!

Cô đã rất hận hắn, suốt sáu năm qua....

Vì cô còn rất yêu hắn.

Đã hơn năm ngày rồi, Từ Lâm vẫn chưa tỉnh lại.....

Đắp lại chăn cho Từ Lâm, Hàn Dĩ Xuyên nhìn hắn một lúc, đưa tay vuốt nhẹ tóc hắn rồi đứng lên. Cô đi tới cửa sổ và kéo rèm ra.

Bên ngoài khuôn viên có rất nhiều cây hoa tử đằng đang nở rộ.

Qua lớp cửa kính, Hàn Dĩ Xuyên có thể nhìn thấy cả một sắc tím mê người, cô quay đầu lại nhìn Từ Lâm đang nằm trên giường, giọng chua xót nói

- Lâm, hoa tử đằng ở đây không đẹp như trong Đài Song Khê nhỉ?

Cô nở một nụ cười yếu ớt rồi lại trở lại ghế bên cạnh giường, cầm tay Từ Lâm lên, cô nhẹ giọng nói

- Lâm, anh từng trồng hoa tử đằng cho em nhưng lại bị em làm vỡ mất rồi! Anh tỉnh lại và trồng lại cho em được không?

Cô vùi mặt vào lòng bàn tay hắn rất lâu, nước mắt lại rơi đầy xuống tay hắn.....

Ngày thứ sáu rồi, Từ Lâm vẫn như vậy.....

Vừa lau người xong cho Từ Lâm, Hàn Dĩ Xuyên ngồi nhìn hắn rất lâu, một tay cô nắm lấy tay hắn, tay kia áp vào má hắn, cô nói bằng giọng bức bối nhưng lại đang khóc

- Lâm, tại sao anh vẫn chưa chịu tỉnh lại. Không phải bình thường anh rất khỏe mạnh sao? Còn đánh chết cả mười mấy người, bây giờ ngay cả một con kiến anh cũng cần em bắt giúp, anh không thấy mắc cỡ sao?

Cô mắng xong nhưng vẫn thấy Từ Lâm nằm im như vậy, cô vừa lau nước mắt vừa hạ thấp giọng khản đặc

- Lâm, em xin lỗi, em không nên lớn tiếng với anh! Nhưng em cứ dễ yên thế này, anh lại lười biếng...

Hai tay cô cầm lấy tay hắn, vùi mặt vào trong và gục xuống giường, cô nức nở từng tiếng.

- Lâm, anh là đồ xấu xa, tại sao vẫn không chịu mở mắt ra nhìn em....

Tiếng khóc của cô vang vọng khắp phòng bệnh mà không ngớt.

Hôm nay là ngày tiểu Hiên xuất viện, Hàn Dĩ Xuyên đã gọi Triết Liệt đến trông Từ Lâm rồi đi sang phòng bệnh của tiểu Hiên.

Trong phòng, Thuyền An và mẹ Hàn đang thu dọn đồ đạc của tiểu Hiên.

Tiểu Hiên đã thay một bộ đồ rất đẹp và khoác một chiếc áo khoác len, bé đang ngồi trên giường và ôm con búp bê Từ Lâm mua cho, ánh mắt buồn bã của bé cứ nhìn về phía cửa, thỉnh thoảng lại hỏi

- Bà ngoại, sao ba vẫn chưa đến ạ? Mẹ cũng bận luôn ạ?

Mẹ Hàn chuyển đồ trên tay sang cho Thuyền An, đau lòng đi tới ôm lấy cháu ngoại, vỗ về

- Vài ngày nữa ba cháu sẽ đến đón cháu mà. Lát nữa mẹ sẽ đến, tiểu Hiên ngoan nào!

Tiểu Hiên buồn bã vùi đầu vào ngực bà ngoại, mắt vẫn hướng về phía cửa.

Những ngày qua Hàn Dĩ Xuyên chỉ đến thăm tiểu Hiên ba tiếng mỗi ngày rồi nói bận và rời đi, khiến bé thất vọng rồi tủi thân.

Hai mắt tiểu Hiên sáng rực khi nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đi vào, vội giãy khỏi ngực bà ngoại và leo xuống giường

- Mẹ!

Vừa gọi bé vừa lao vào lòng Hàn Dĩ Xuyên, cười khúc khích.

- Mẹ, tiểu Hiên nhớ mẹ lắm... cũng rất nhớ ba nữa...!

Hàn Dĩ Xuyên xót xa bế con lên, một tay vuốt nhẹ lên má của con và nhỏ giọng nói

- Mẹ xin lỗi vì không thể đến chơi với con nhiều hơn!

Tiểu Hiên vừa cười vừa lắc đầu

- Tiểu Hiên không giận mẹ đâu ạ!

Hai mẹ con đang trò chuyện thì Thuyên An và mẹ Hàn đã dọn đồ xong.

Thuyên An xách một cái túi lớn, cười cười nhìn hai mẹ con rồi nói

- Đi thôi nào!, chúng ta về nhà!

"Nhà" đối với tiểu Hiên có lẽ còn quá xa lạ, vì từ lúc hai tuổi bé đã phải nhập viện và luôn ở trong bệnh viện. Nhưng từ hôm nay, bé sẽ luôn được ở nhà cùng ba mẹ....

Hàn Dĩ Xuyên bế tiểu Hiên và xách thêm một túi đồ đi ra khỏi phòng bệnh.

Thuyên An xách hai túi lớn, mẹ Hàn chỉ cầm một túi đựng vật dụng nhỏ.

Bốn người cùng ra khỏi bệnh viện.

Ninh Diệp và Phạm Diệc không đến vì đều bận.

Ninh Diệp phải giúp Hàn Dĩ Xuyên xử lý một số việc của OY.

Còn Phạm Diệc thì cũng không rõ.....

.....

Tiểu Hiên và mẹ Hàn cùng về nhà mà Thuyên An đã chuẩn bị trước, còn Hàn Dĩ Xuyên vẫn ở lại bệnh viện cùng Từ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Tỉnh lại

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 86: Tỉnh lại.

Đã hơn một tuần rồi mà Từ Lâm vẫn chưa tỉnh lại.

Mỗi ngày Hàn Dĩ Xuyên chỉ về chơi cùng tiểu Hiên ba hoặc bốn tiếng, thời gian còn lại đều ở bệnh viện chăm sóc Từ Lâm.

Bên ngoài phòng bệnh của Từ Lâm cũng đã tăng cường bảo vệ vì thân phận của hắn. Cũng vì thế mà Triết Liệt phải rất cẩn thận với bên ngoài, đặc biệt là giới truyền thông, tuyệt đối không được để chuyện Từ Lâm đang hôn mê truyền ra bên ngoài.

.....

Chớp mắt đã hơn hai tuần, Từ Lâm vẫn không có chút tiến triển nào.

Như thường lệ, sau khi làm vệ sinh cá nhân xong Hàn Dĩ Xuyên lại bắt đầu lau người cho Từ Lâm, cô thường xuyên bỏ cả bữa ăn chỉ để ngồi nói chuyện

với Từ Lâm; bây giờ cô không khóc nhiều như những ngày đầu nữa, chỉ là nói chuyện với hấn càng lúc càng nhiều hơn mà thôi.

- Lâm, anh còn nhớ lần anh đến chỗ em làm thêm không? Lúc đó anh chỉ mua một gói thuốc nhưng lại đưa em một tờ trăm tệ, anh còn không thèm nhận lại tiền thừa nữa! Anh có biết lúc đó em đã nghĩ thế nào không? " Đúng là kẻ có tiền, xem thường những đồng tiền lẻ đến vậy sao? ". Lâm, anh có biết lúc đó anh đáng ghét lắm không?

Cô vừa lau nước mắt vừa cười rất ngọt ngào, lại tiếp tục nói

- Lâm, anh còn nhớ lúc anh đến đón em trong căn nhà gỗ đó không? Khi đó em đã muốn hỏi anh, có bao giờ anh nghĩ đến chuyện cưới em chưa? Nhưng không phải chúng ta vẫn kết hôn sao....

Tiếp tục lau nước mắt, cô vừa cười vừa nói

- Không nói chuyện đau lòng nữa, nói về chuyện em yêu anh nhé! Thật ra, em cũng không biết mình yêu anh từ khi nào, từ lần đầu gặp anh? lần anh cứu em? hay lúc anh xoa bụng giúp em? Em cũng không rõ nữa... chỉ biết là mình càng ngày càng yêu anh.

Hàn Dị Xuyên nói không ngừng nghỉ, Từ Lâm vẫn nằm im trên giường, hình như là có thể nghe được tất cả.....

.....

Vườn hoa từ đằng bật ngàn một sắc tím, Từ Lâm không biết mình đã đi quanh đây bao nhiêu lần rồi, cứ như là mê cung vậy, mà hấn cũng không rõ thật ra đây là giấc mơ hay ảo giác gì, hoặc có phải là thật không? Cứ nghe tiếng khóc và giọng nói mơ hồ bên tai, có chua xót, có ngọt ngào, có cay đắng, nhưng đó rõ ràng là giọng nói rất quen thuộc với hấn, giọng nói đã in sâu vào đầu hấn, vào tim hấn, là giọng của người phụ nữ hấn yêu bằng cả sinh mệnh và cuộc đời....

Là cô.... Hàn Dị Xuyên.....

Nhưng cô đang ở đâu?

Khắp nơi đều là hoa từ đằng, chẳng thấy cô đâu cả!

Bước chân của Từ Lâm chậm rãi và đang tiến về phía trước. Vừa đi hấn vừa gọi

- Dị Xuyên, Dị Xuyên, em ở đâu?

Trước mặt hấn đột nhiên xuất hiện một cô gái mặc bộ váy cưới trắng tinh và đang nhìn hấn mỉm cười

- Lâm, sao bây giờ anh mới đến?

Từ Lâm đưa tay về phía cô, khản trương gọi

- Dị Xuyên, Dị Xuyên, là em đúng không? Dị Xuyên?

Hàn Dị Xuyên trong chiếc váy cưới xinh đẹp như thiên sứ, nụ cười trên môi rất tươi nhưng ánh mắt lại đượm buồn; cô nâng váy lên và xoay người bỏ chạy.

Từ Lâm hốt hoảng chạy theo, vừa chạy vừa khản thiết gọi

- Dị Xuyên, Dị Xuyên, anh xin em, đừng đi! Dị Xuyên!

.....

Hàn Dị Xuyên cuống cuống giữ lấy hai bên vai Từ Lâm, hét gọi lại vỗ lên má hấn

- Lâm, anh mau tỉnh lại đi! Em ở đây! Em là Dị Xuyên đây! Anh mau tỉnh lại đi!

Từ Lâm vẫn miên man gọi

- Dị Xuyên, em đừng bỏ chạy, đợi anh nữa! Dị Xuyên!

Hàn Dị Xuyên lo lắng và đau lòng đến bật khóc, cô nức nở gọi

- Lâm, anh mau tỉnh lại đi!

Cô hét lớn về phía cửa

- Bác sĩ, làm ơn giúp với....

.....

Những cành hoa tử đằng vương trên đường càng lúc càng nhiều, Từ Lâm vừa đuổi theo về phía trước vừa tìm kiếm xung quanh

- Dì Xuyên, Dì Xuyên à, em ở đâu?

Từ Lâm bước mãi không ngừng nghỉ, cũng chẳng cảm thấy mệt, hắn mãi tìm bóng dáng quen thuộc đó dưới những tán hoa tử đằng

- Dì Xuyên, anh sai rồi, Dì Xuyên, em đừng trốn nữa, mau ra đây đi!

Hắn Dì Xuyên một tay nâng váy lên, một tay, một tay vén những nhánh hoa tử đằng qua một bên, cô bước từng bước đến gần Từ Lâm, nụ cười trên môi cô rất thê lương, nước mắt rơi đầy trên má, cô cứ như vậy mà nhìn Từ Lâm

Từ Lâm đau đớn từ từ đưa tay lên, đang dần chạm đến má của cô thì cô lại biến mất như ảo ảnh, cánh tay hắn dừng giữ không trung, hốt hoảng gọi

- Dì Xuyên, Dì Xuyên, em đừng đi!

Vừa gọi hắn vừa xoay vòng để tìm kiếm mọi nơi nhưng vẫn không thấy Hàn Dì Xuyên đâu.

- Dì Xuyên, Dì Xuyên!

Hắn chạy nhanh về phía trước, khi đang đến gần một vực thẳm thì bước chân của hắn đột nhiên khựng lại, hắn nhìn thấy Hàn Dì Xuyên đang đứng trước vực và nhìn hắn mỉm cười, nụ cười đầy đau thương, rồi trong một khắc, cô xoay người và nhảy xuống đó.....

Từ Lâm hoảng sợ và lo lắng chạy về phía vực thẳm, gọi lớn trong tuyệt vọng

- Không được! Dì Xuyên! Đừng!!!!

.....

- Lâm, đừng làm em sợ!

Từ Lâm vừa tỉnh dậy và hét lớn, trên trán nhễ nhại mồ hôi thì Hàn Dì Xuyên đang ngồi bên cạnh đã lo đến phát khóc

- Lâm, Lâm, anh không sao chứ?

Từ Lâm điều chỉnh lại hô hấp, hắn nhìn Hàn Dì Xuyên khóc đến sưng mắt bên cạnh, liền đưa tay gỡ ống thở dưới mũi ra và gọi

- Dì Xuyên, là em thật sao?

Hàn Dì Xuyên chủ động nắm lấy tay hắn và nghẹn ngào gật đầu liên tục

- Lâm, là em đây! Anh không sao chứ?

Từ Lâm muốn ngồi dậy, Hàn Dì Xuyên liền nhìn qua bác sĩ đang đứng cách đó không xa, thấy ông ta gật đầu, cô mới giúp Từ Lâm ngồi dậy và nâng giường lên.

Bác sĩ nhìn qua Từ Lâm một lượt rồi mới yên tâm cùng y tá đi ra khỏi phòng.

Hàn Dì Xuyên giúp Từ Lâm điều chỉnh lại gối sau lưng hắn rồi ngồi lại, hai tay vẫn cầm chặt tay hắn, đôi mắt ngập tràn nước mắt ngược nhìn hắn

- Lâm, cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã tỉnh lại!

Từ Lâm đưa tay còn lại lên lau nước mắt cho cô, giọng khàn khàn nói

- Dì Xuyên, đừng khóc!

Hàn Dì Xuyên vừa cười vừa lắc đầu nhưng nước mắt vẫn lăn dài trên má.

- Em đâu có khóc....

Từ Lâm nhìn cô và nở nụ cười thê lương, hắn hơi cúi người xuống và kéo cô vào lòng ngực ấm áp, hai tay vòng qua sau lưng và gáy cô, ôm chặt; vùi mặt vào hõm cổ cô, thì thầm

- Dì Xuyên, anh xin lỗi! Tha thứ cho anh, cho anh một cơ hội nữa được không?

Hàn Dì Xuyên mỉm cười trong nước mắt, không chút do dự mà vòng tay ôm qua lưng Từ Lâm, cô nghẹn ngào

- Em sẽ bỏ qua hết, tất cả những chuyện sáu năm trước và cả chuyện anh lừa mình làm phẫu thuật cho tiểu Hiên, em sẽ tha thứ tất cả!

Hai tuần qua, cô như sống trong địa ngục, sợ hãi cứ bao vây lấy cô, cô chẳng dám ngủ một giấc yên ổn nào, sợ sau khi mở mắt ra thì người cô yêu nhất sẽ mãi mãi rời bỏ cô. Cô đã mất hẳn sáu năm rồi, không thể để mất lần nữa!

Từ Lâm xúc động ôm chặt cô hơn, vừa hôn lên tóc cô vừa hít lấy mùi hương trên cơ thể cô, hẳn cúi đầu xuống, một tay nâng lấy quai hàm mặt cô, môi bạc từ từ áp xuống môi anh đào hồng thuận, triền miên day dứt....

Cô thật sự đã chịu tha thứ cho hắn, thật sự chịu quay về bên cạnh hắn.

Hắn nhất định sẽ bù đắp lại cho cô tất cả, cho cô những gì tốt đẹp nhất, sẽ không để cô phải khóc nữa!

Hàn Dĩ Xuyên cũng ôm chặt lấy tấm lưng vững chãi của hắn, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn....

Nụ hôn thật lâu mới kết thúc, hai người lưu luyến rời khỏi môi của đối phương.

Bàn tay Từ Lâm vẫn đặt trên má Hàn Dĩ Xuyên, dùng ánh mắt đầy nhu tình nhìn cô, giọng khàn khàn nói

- Dĩ Xuyên, anh yêu em!

Hàn Dĩ Xuyên ngược đôi mắt long lanh nước nhìn hắn, nụ cười đầy hạnh phúc và mỉa mai, cô nhỏ giọng gọi

- Lâm.....

Bàn tay đang đặt trên má cô của Từ Lâm dần di chuyển ra sau gáy, đẩy nhẹ để môi cô áp vào môi hắn lần nữa, tiếp tục một nụ hôn thật dài....

Nước mắt vẫn lăn dài trên má Hàn Dĩ Xuyên, cô rất sợ đây là mơ, cô sợ mình bị ảo giác, cô sợ chỉ một giây sau Từ Lâm vẫn sẽ nằm bất động trên giường....

Ôm chặt hơn, hôn sâu hơn để có thể tin rằng đây hoàn toàn là thật!

Nụ hôn càng lúc càng cuồng nhiệt, bàn tay Từ Lâm dần dần lún vào trong áo của Hàn Dĩ Xuyên, ngón tay như rắn nước bắt đầu thám hiểm làn da trắng nõn mịn màng sau lưng cô, đang di chuyển lên khoả áo ngực....

Hàn Dĩ Xuyên lúng túng đẩy hắn ra, cô ngượng ngùng nói

- Anh vừa mới tỉnh... anh nằm nghỉ đi....

Vừa nói cô vừa định đứng lên nhưng Từ Lâm đã nhanh tay hơn, kéo cô ngã xuống giường, chính xác rơi vào vòm ngực rắn chắc của hắn.

- Không phải em nói thường ngày anh rất khoẻ mạnh sao?

Vừa nói hắn vừa vén tóc cô, thì thầm vào tai cô, trên môi treo một nụ cười tà mị.

Hàn Dĩ Xuyên vừa ngượng vừa kinh ngạc, không tin nổi mà ngược mắt nhìn hắn.

- Anh nghe thấy hết?

Từ Lâm vừa cười vừa vén tóc cô.

- Anh định ngủ thêm nhưng em ồn ào quá nên anh phải dậy thôi!

Hàn Dĩ Xuyên thấy hắn không có ý định chọc cô nữa mà đang nói chuyện rất nghiêm túc, nhưng câu hắn nói khiến cô hơi tức giận

- Anh dám! Anh mà không sớm tỉnh lại thì em sẽ trở về New York ngay đấy!

Từ Lâm kéo cô ngồi ngay ngắn lại, vừa ôm cô vừa nói

- Em cứ thử đi xem! Anh sẽ tìm được em trong vòng một tiếng!

Hàn Dĩ Xuyên lập tức quay đầu nhìn hắn, theo phản xạ mà hỏi

- Anh định làm gì?

Chợt

Từ Lâm nhanh chóng đặt xuống môi cô một nụ hôn, rồi cười nói

- Sáu năm qua anh không tìm em vì đã quyết định buông tay, nhưng bây giờ, anh sẽ không làm vậy nữa, buông tay em và phải sống không có em, một lần là đủ rồi!

Tìm Hàn Dĩ Xuyên đập loạn nhịp theo từng câu từng chữ hần nói, nước mắt vì hạnh phúc mà tuôn rơi....

Từ Lâm vừa nói vừa xoa người cô lại, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên má cô, dịu dàng nói

- Dĩ Xuyên, mắt của em không tốt nên đừng khóc!

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười nhìn hần và nói

- Lâm, em xin lỗi.....

Nói xong liền nhào vào ngực Từ Lâm, vòng tay qua lưng hần mà ôm chặt.

Từ Lâm đang cười nhưng trong tim lại khóc, khóc vì quá xúc động, khóc vì quá hạnh phúc, khóc vì cảm giác tội lỗi; hần ôm lấy cô và vỗ nhẹ lên lưng cô, còn hôn rất lâu trên đỉnh đầu cô.

Sáu năm xa cách, sáu năm phải sống trong thù hận, đau khổ, dằn vặt; bây giờ đã có thể hưởng thụ được vị ngọt của hạnh phúc nên nhất định phải nắm chặt, dù cho sau này có gian nan hay tàn khốc hơn nữa!

Sau khi Từ Lâm tỉnh lại, Hàn Dĩ Xuyên đã gọi điện báo với Thuyền An, mẹ Hàn và Ninh Diệp. Nhờ họ chăm tiểu Hiên vài ngày nữa.

Từ Lâm đang đọc văn kiện và gọi điện dặn dò công việc với dưới thì liền bị Hàn Dĩ Xuyên giật lấy điện thoại, đưa điện thoại của cô cho hần, giận dữ nói

- Tiểu Hiên tìm anh này!

Từ Lâm liền quên ngay công việc trên tay và cầm điện thoại nói chuyện với tiểu Hiên. Những ngày qua Hàn Dĩ Xuyên đều để hần nói chuyện với tiểu Hiên thế này, để phòng hần lại bắt đầu làm việc trên giường bệnh.

Hàn Dĩ Xuyên vừa bóp chân cho hần vừa nghe hần nói chuyện cùng tiểu Hiên, thỉnh thoảng cô lại nhìn thấy nụ cười trên môi hần, cô bất giác lại cười theo.

Cuộc gọi vừa kết thúc thì Từ Lâm liền cầm văn kiện lên.

- Lâm, anh có tin em bề gãy chân anh không?

Từ Lâm nhìn Hàn Dĩ Xuyên đến ngây ngốc rồi lại nghe cô mắng tiếp

- Em trốn việc để ở đây với anh, chẳng lẽ anh không thể để công việc qua một bên sao? Rốt cuộc thì em quan trọng hay công việc quan trọng đây?

Từ Lâm buồn cười nhìn cô giận đến đỏ cả mặt, liền đem hết đóng văn kiện đặt lên bàn và nhích sang phải để lại một vị trí trống rồi vỗ vỗ lên vị trí đó, thấp giọng nói

- Lại đây!

Hàn Dĩ Xuyên hậm hực trừng mắt nhìn hần, ăn nói cộc lốc

- Không qua! Em đâu phải thú cưng, bảo đến là phải đến sao?

- A!

Hàn Dĩ Xuyên cảm giác thế giới trước mặt đang quay cuồng, chỉ trong chớp mắt cô đã bị Từ Lâm ôm chặt trên giường.

Vì cô hoảng quá nên vô tình đè mạnh vào cổ tay Từ Lâm, lúc cô ý thức được liền cầm tay hần lên, cuống quýt hỏi

- Có đau lắm không? Em xin lỗi!

Cô vừa xoa cổ tay cho hần vừa sốt ruột hỏi, đột nhiên cô lại để ý đến vết sẹo trên mu bàn tay hần, cô thất thần nhìn nó rất lâu, đó là vết sẹo do cô cắn vào ngày đầu tiên họ gặp nhau, cô vô thức lại hỏi

- Lâm, đau lắm phải không?

Từ Lâm vừa cười vừa nhìn cô, hần thấy cô đang xoa xoa vết sẹo trên mu bàn tay liền vỗ về

- Không đau! Chỉ là nhìn thấy nó lại khiến anh nhớ em.

Hàn Dĩ Xuyên ngược mắt lên nhìn hắn rồi hỏi

- Thật không?

Từ Lâm nhìn thẳng vào mắt cô mà gật đầu.

Hàn Dĩ Xuyên lại hỏi

- Còn ở đâu nữa? Ở đâu khiến anh nhìn vào sẽ nhớ em?

Từ Lâm nghe cô hỏi vậy liền nổi lên hứng thú nói ghẹo

- Cổ tay.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn xuống thì biết hắn đang nói về chiếc vòng tay, cô lại đợi hắn nói tiếp

- Mối!

Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu xấu hổ nhưng vẫn nghe hắn nói tiếp.

Ý cười trên môi Từ Lâm càng lúc càng đậm, hắn nói bằng giọng trêu đùa.

- Vai, lưng, thắt lưng, còn cả bên dưới nữa!

Những chỗ hắn nói đến đều gọi đến chuyện ân ái giữa hai người khiến Hàn Dĩ Xuyên ngượng chín mặt, cô muốn trốn thoát nhưng lại bị hắn ôm chặt hơn, giọng nói của hắn chứa đầy sắc dục vang lên bên tai cô.

- Dĩ Xuyên, anh muốn biết thật ra anh "mạnh" đến mức nào theo cảm nhận của em!

Hàn Dĩ Xuyên xấu hổ không dám nhìn hắn, cô lí nhí trả lời

- Em không có ý nói đến chuyện đó!

Từ Lâm lại ghé sát tai cô mà nói, nụ cười đầy mờ ám

- Chuyện gì cơ? Anh có nói gì sao?

Hàn Dĩ Xuyên xấu hổ đến sắp cắn phải đầu lưỡi, dứt khoát đẩy hắn ra và đứng lên, cả quá trình đều không dám xoay người lại nhìn hắn, cứ thế mà đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Nụ cười trên môi Từ Lâm vẫn không hề tắt đi, ánh mắt nhìn cô chứa đầy nhu tình.

Từ Lâm ngồi im lặng trên giường, đầu và lưng đều tựa vào đầu giường, hai mắt nhắm lại, hình như hắn đang rất bút rứt.

Hàn Dĩ Xuyên đi tới với một khay thức ăn và đặt xuống bàn.

- Lâm, ăn cơm thôi!

Từ Lâm vẫn không chịu quay đầu lại.

Một tuần qua, tối nào Hàn Dĩ Xuyên cũng thấy hắn ngủ rất ngon, chẳng lẽ là do cô nằm bên cạnh?

Vì ngủ đầy đủ nên mới có sức để tuyệt thực sao?

Tên đàn ông đáng ghét này, còn dám giận đối với cô nữa?

Hàn Dĩ Xuyên gật gật đầu rồi nói

- Anh không muốn ăn thì em cũng không ép! Anh cứ như vậy đi!

Nói xong thì cô bực mình xoay người đi.

Từ Lâm ở phía sau bắt đầu kéo chăn ra và định bước xuống giường

- Anh phải xuất viện!

Hàn Dĩ Xuyên tức đến muốn đâm vào mặt hắn ngay lập tức, xoay phắt người lại và hét

- Sao anh chẳng chịu nghe lời vậy chứ? Anh cứ đâm đầu vào công việc như vậy, không thèm chú ý đến sức khỏe, nếu anh đổ bệnh lần nữa thì em phải làm sao đây? Nghĩ đến cảnh anh bị ốm sáu năm trước mà em không thể tha thứ cho bản thân đây này!

Vừa hét cô vừa khóc lóc như một đứa trẻ. Từ Lâm hoảng loạn bước đến gần cô, vội ôm cô dỗ dành

- Được rồi, được rồi, Dĩ Xuyên, đừng khóc, anh sẽ không xuất viện nữa!

Hắn sợ nước mắt của cô, sợ tiếng khóc của cô, sợ cô khóc sẽ ảnh hưởng đến mắt, mà cô khóc luôn khiến tim hắn đau nhói.

Không biết có phải từ sáu năm trước hay không, nhưng hắn không muốn thấy cô khóc, càng không cho phép cô khóc sau lưng hắn!

Hàn Dĩ Xuyên xách một túi trái cây đi đến phòng bệnh của Từ Lâm, hai tên thuộc hạ đứng canh bên ngoài nhìn thấy cô liền cúi chào và mở cửa cho cô.

Vừa bước vào phòng bệnh, cô đã muốn đập ngay túi trái cây trên tay vào mặt Từ Lâm, cô bực bội đi tới.

- Lâm, anh xem em là trẻ con sao? Chỉ cần dỗ dành vài câu rồi lại trốn em xuất viện?

Vừa nói cô vừa ném túi trái cây lên bàn và tức giận nhìn Từ Lâm.

Từ Lâm đã thay một bộ tây trang chỉnh tề và đang định mặc áo khoác vào nhưng vì cô về quá sớm nên hơi bị bất ngờ, tạm cầm chiếc áo trên tay và lựa lời giải thích với cô.

- Dĩ Xuyên, anh thật sự không sao rồi mà, anh không cần phải nằm viện nữa!

Thấy Hàn Dĩ Xuyên kiên quyết như vậy, Triết Liệt này giờ đứng bên cạnh mới lên tiếng.

- Cô Hàn, tổ chức xảy ra chuyện lớn, Từ tiên sinh phải đi ngay mới được!

Hàn Dĩ Xuyên trừng cả mắt với Triết Liệt, không vui nói

- Anh giải quyết là được, sao phải lôi anh ấy đi chứ?

Triết Liệt chưa biết phải nói gì thì Từ Lâm đã lạnh lùng ra lệnh.

- Cậu ra ngoài trước đi!

Triết Liệt vâng lệnh rồi cung kính cúi chào, đi ra khỏi phòng bệnh.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn đứng chắn trước mặt Từ Lâm, nhất quyết không để hắn đi.

Từ Lâm cầm tay cô lên, ôn nhu nói

- Dĩ Xuyên, anh đã khỏe rồi, nằm trong này cực kỳ khó chịu đấy!

Hàn Dĩ Xuyên lắc đầu và nói

- Em không tin, còn ba ngày nữa anh mới có thể ra viện!

Từ Lâm bước lại gần cô và vòng tay ra phía sau ôm lấy cô, tay còn lại đặt trên cằm cô, trêu chọc

- Có muốn biết anh khỏe hay không thì thử đi nào!

Hàn Dĩ Xuyên vừa ngượng vừa tức, lắp bắp không thành lời

- Em, em không đùa đâu! Anh, anh không thể xuất viện bây giờ được!

Từ Lâm nâng nhẹ môi cô lên, hôn vào môi cô một lát rồi nghiêm túc nói

- Dĩ Xuyên, anh là ông chủ thì không thể cứ để Triết Liệt xử lý hết mọi chuyện được, em hiểu không?

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi nhìn hắn, cô cẩn thận phân tích lời nói của hắn, có sức thuyết phục rất cao, do dự một lúc, cô mới hỏi

- Anh thật sự không sao?

Từ Lâm vén vén tóc trước trán cô, cười cười gật đầu.

Hàn Dĩ Xuyên lại tiếp tục suy nghĩ, hít sâu một hơi, cô đưa ra quyết định

- Được rồi! Anh có thể đi!

Từ Lâm cười dịu dàng, tay giữ sau gáy cô và hôn nhẹ lên trán cô, nói

- Anh sẽ về sớm!

Hai người lưu luyến buông nhau ra, Từ Lâm nhìn Hàn Dĩ Xuyên rất lâu mới xoay người rời đi.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn hần sắp đi ra khỏi phòng thì vội chạy theo sau, vòng tay ôm lấy hần từ phía sau, cô thì thầm bên tai hần.

- Đừng để bị thương!

Từ Lâm nhẹ nâng khoé miệng, cảm giác có một dòng nước ấm chảy qua tim, hần thấp giọng nói.

- Anh sẽ nguyên vẹn trở về!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

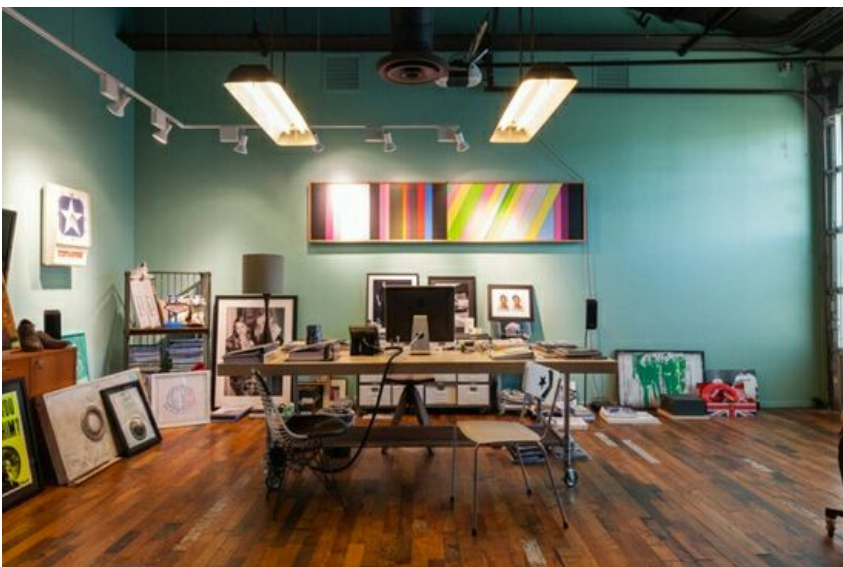
Chương 86-2: Một số hình ảnh của các địa điểm trong truyện (Part 2)

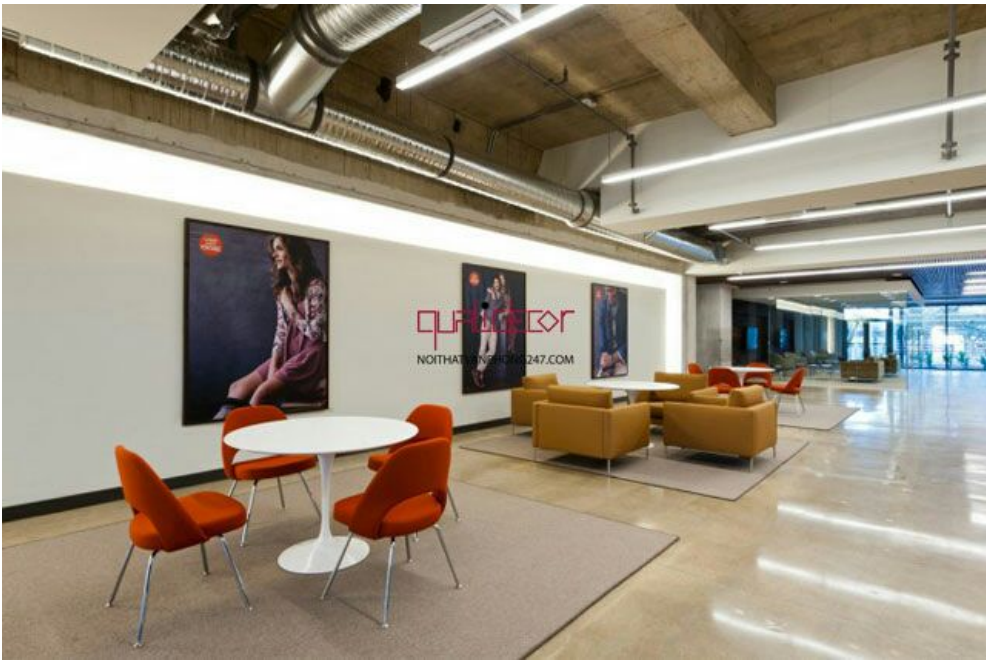
**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

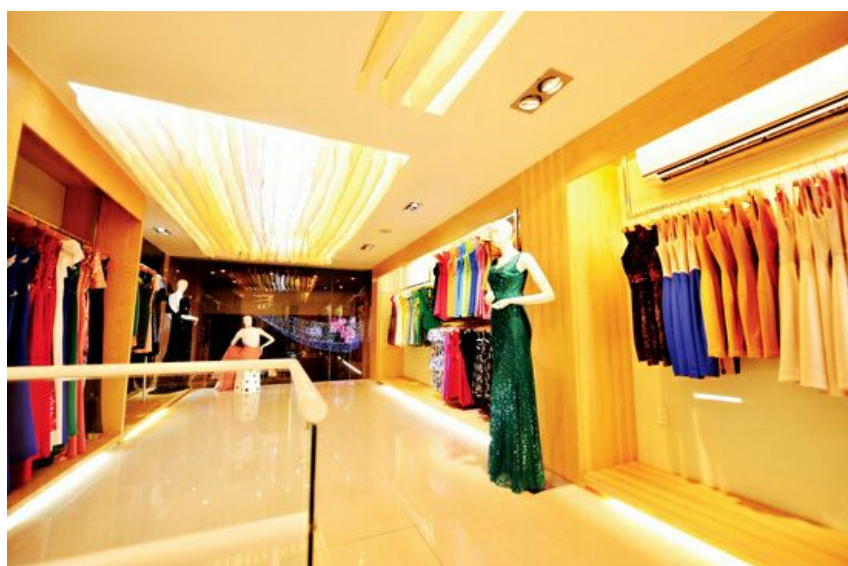
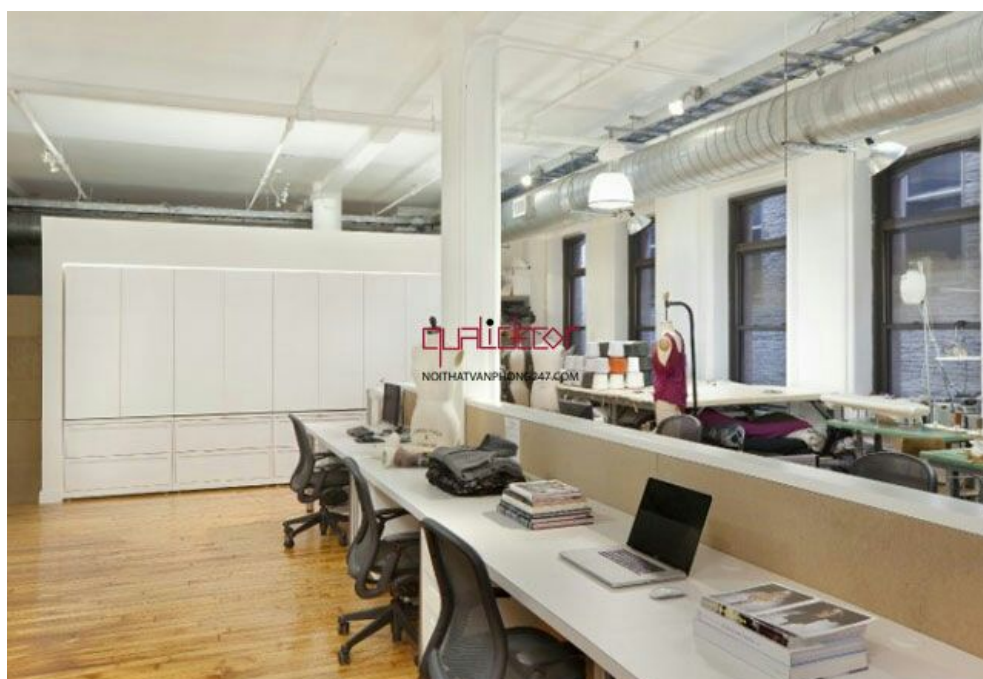
Bệnh viện Heart

Chi nhánh công ty thời trang OY tại Thượng Hải.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Họ từng li hôn

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 87: Họ từng li hôn.

Toà nhà hội nghị của BAMs tại Thượng Hải.

Toà nhà được xây dựng ngay trung tâm thành phố, cấu trúc bên ngoài của toà hội nghị như một khu trung cư rộng lớn chọc trời.

Cánh cửa nâng gara từ từ nâng lên, ba chiếc xe thương vụ vừa chạy hết vào thì cánh cửa liền được hạ xuống tự động.

Hai bên đường đều là những tên thuộc hạ đứng canh, tất cả đều cùng cúi đầu chào khi nhìn thấy xe đi vào.

Ngồi ở dãy ghế phía sau, Từ Lâm cầm trên tay một con dao bấm, mở ra rồi lại đóng lại như một trò tiêu khiển, gương mặt hắt lạnh lùng tàn khốc, khác một trời một vực với gương mặt ôn nhu lúc ở bệnh viện.....

Triết Liệt ngồi ở vị trí phó lái và báo cáo tình hình của BAMs

- Từ tiên sinh, hai tuần nay người của chúng ta liên tục bị tấn công tại bắc Phi, địa bàn ở bắc Phi của BAMs ngày càng bị thu hẹp lại.

Từ Lâm thu con dao lại và lạnh lùng hỏi

- Bị tấn công từ hướng nào?

Triết Liệt vừa xem mấy cái bản đồ định vị trên tablet rồi trả lời

- Chúng đã cài người vào trong đội của chúng ta, bị tiêu diệt từ trung tâm ra vùng biên giới, số lượng anh em còn lại có thể giữ được mạng nếu chúng ta bỏ địa bàn bắc Phi.

Từ Lâm nhếch môi cười lạnh, giọng nói cực kỳ nham hiểm.

- Là kẻ nào?

Triết Liệt thở dài rồi trả lời

- Là lão Tam ạ!

Từ Lâm cười lạnh, thờ ơ nói một câu

- Rút lui!

Triết Liệt không hiểu nổi nhưng vẫn gật đầu nhận lệnh, nhìn lên kính chiếu hậu thì thấy Từ Lâm đã nằm dựa lưng vào ghế và nhắm mắt dưỡng thần nên cậu ta biết ý mà im lặng.

Từ Lâm tuy đang nằm rất yên tĩnh nhưng không ngừng suy tính mọi chuyện.

Lão Tam lại dám tấn công BAMs thì chắc chắn có kẻ đứng phía sau, mà kẻ đó không phải ai khác mà chính là Hắc Long. Như vậy thì Hắc Long đã đến Thượng Hải! Xem ra ông ta lại muốn cùng Từ Lâm cắn nhau đến một sống một chết!

Nghĩ đến đây, Từ Lâm không khỏi khinh bỉ trong lòng.

Xe tiếp tục tiến vào trong.....

Đoạn đường lát bê tông kết thúc tại một cái cổng sắt cao lớn, rào chắn trải dài và rộng như đang bao bọc một toà lâu đài kiên cố.

Cánh cổng được mở ra, ba chiếc xe lại tiến vào.

Khuôn viên của toà hội nghị có xây dựng một đài phun nước rất lớn và khắp khuôn viên đều là một màu xanh của cây ngọc bích, thiết mộc lan hay bao thanh niên....

Từ ngoài cổng đi vào đến đại sảnh, ở hai bên đường cũng là hai dãy thuộc hạ đứng nghiêm cúi chào.

Xe dừng lại trước cửa lớn của toà hội nghị.

Toà nhà cao lớn lấy màu vàng kim làm chủ đạo, mang phong cách châu Âu tân cổ điển. Nhìn từ bên ngoài, toà nhà như một tâm cung của các vị lãnh chúa thời Trung cổ.

Triết Liệt bước xuống xe trước rồi đi ra phía sau mở cửa cho Từ Lâm.

Những người trên hai chiếc xe thương vụ phía sau cũng lần lượt bước xuống và theo sau Từ Lâm.

Bọn họ vừa bước lên bậc thì đã có hai tên thuộc hạ vừa mở cửa vừa cúi chào.

- Từ tiên sinh!

Từ Lâm bỏ qua những nghi thức chào hỏi đó, đi thẳng vào bên trong; Triết Liệt vừa bước theo sau vừa giơ tay ra hiệu cho đám thuộc hạ ngừng đầu lên.

Những bức tường và thảm trải sàn đều được in những hoạ tiết theo phong cách châu Âu hiện đại, lấy màu vàng làm màu chủ đạo.

Bước chân của những người đàn ông vang lên chậm rãi mà dứt khoát. Trước mắt họ hiện giờ là một cánh cửa lớn màu trắng, họ vừa đi tới thì hai tên thuộc hạ đứng hai bên cửa liền mở cửa ra và cung kính cúi chào.

- Từ tiên sinh!

Từ Lâm cũng lạnh lùng đi qua mà không nói lời nào, Triết Liệt lại đưa tay ra hiệu cho họ.

Bước qua cánh cửa đó là một đoạn đường dài khác, không còn thuộc hạ đứng canh hai bên, nhưng chắc chắn các loại thiết bị chống xâm nhập, cảnh báo nguy hiểm sẽ được lắp đặt nhiều hơn và tiên tiến hơn.

Từ Lâm và những người phía sau cuối cùng cũng đã đến phòng hội nghị.

Cửa phòng hội nghị vừa được mở ra thì những người đang ngồi bên bàn liền đứng lên và cung kính cúi chào

- Từ tiên sinh! Ngài đã đến.

Từ Lâm đi tới vị trí chủ tọa và ngồi xuống, những người phía sau cũng lần lượt vào vị trí.

Một người đàn ông có mái tóc hoa râm về mặt nghiêm trọng nói

- Từ tiên sinh, chúng ta không thể cứ như vậy mà nhượng lại địa bàn cho bọn họ được!

Từ Lâm lại đưa con dao trên tay, lạnh nhạt nghe tất cả thành viên của BAMs đưa ra ý kiến, đợi người đàn ông đó nói xong, hần thờ ơ đáp.

- Ông xem thường tính mạng của các anh em như vậy?

Người đàn ông đó miễn cưỡng im lặng.

Từ Lâm liếc nhìn một loạt những người có mặt ở đây rồi lạnh lùng nói

- Rút lui!

Cả phòng hội nghị ai cũng khó hiểu về cách thức xử lý này của Từ Lâm, nhưng chẳng ai dám nói gì, chỉ biết đưa mắt nhìn nhau.

Địa bàn ở bắc Phi, BAMs đã phải đổ máu rất nhiều mới có thể dành được, vậy mà Từ Lâm lại đồng ý nhượng lại?

Ngay cả người thân tín nhất bên cạnh Từ Lâm còn không hiểu nổi cách làm này của hần, nói chi đến những người khác!

Từ Lâm xoay xoay con dao trên tay, bấm lưỡi dao ra và đâm mạnh xuống bàn, những người trong phòng nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh lại. Từ Lâm nhìn một lượt quanh những người đó rồi lạnh lùng hỏi

- Không còn gì để báo cáo?

Một người đàn ông trung niên khác nhìn một màn hỗn độn trước mặt rồi cung kính nói với Từ Lâm.

- Từ tiên sinh, theo mật báo của chúng ta tại đảo Sùng Minh thì Hắc Long đã đến Thượng Hải rồi ạ!

Từ Lâm gật đầu hài lòng, nhếch môi cười đắc ý.

Quả nhiên, hần đoán không sai!

Hắc Long, nếu đã đến thì hần sẽ biến ông ta thành con thuồng luồng chết!

Nghe tin tức này, những người khác đều tập trung theo dõi.

Triết Liệt bắt đầu báo cáo tiếp.

- Từ tiên sinh, Hắc Long bang liên tục mở rộng địa bàn tại nam Á và lực lượng cũng ngày càng đông. Hắc Long đến Thượng Hải lần này chắc chắn sẽ cùng BAMs giành từng mảnh đất!

Từ Lâm cười nhạt, trong lòng hần biết rõ Hắc Long đến không chỉ có mối thù với BAMs mà còn là mối thù riêng với hần.

Rút con dao ra khỏi bàn, Từ Lâm nhàn nhạt ra lệnh.

- Ba ngày sau, tập trung lực lượng khắp biên giới bắc Phi, đánh vào bên trong!

Tất cả những người trong phòng đều kinh ngạc đến trố mắt.

Triết Liệt cười cười, cậu ta đã hiểu!

Lão Tam tấn công BAMs bằng cách cài người vào trung tâm rồi đánh từ trong ra ngoài, với cách đánh này thì người của BAMs có chết nhưng cũng có sống, khả năng rút lui vẫn còn.

Vì vậy mà Từ Lâm không ngốc đến mức cho tiêu hao lực lượng còn lại kia, mặc khác để người của lão Tam mất đề phòng, ba ngày sau tấn công từ

ngoài vào trong, với cách đánh này thì người của lão Tam sẽ chỉ còn là một đống xác, thật sự tàn nhẫn hơn nhiều!

Quả nhiên là Từ Lâm!

Từ lúc ra khỏi bệnh viện, Hàn Dị Xuyên không đến công ty, chỉ gọi điện dặn dò tiểu Hiên vài câu rồi đến thẳng Đại Từ. Nhưng cô lại không vào thẳng mà lại đến một ghế đá công cộng gần đó mà ngồi đợi Từ Lâm, cô rất lo, không biết hẳn có xảy ra chuyện gì không, gọi điện cho hẳn cũng không được nên cô chỉ có thể ngồi đợi hẳn như vậy. Sáu năm trước, ngồi đợi Từ Lâm đã trở thành thói quen của cô, nhưng sáu năm trước cô luôn ở Đài Song Khê đợi hẳn, còn bây giờ, ngay cả một chỗ để đợi hẳn cô cũng không có....đúng hơn là ngay cả thân phận để ở bên hẳn là gì cũng không rõ.

Tình nhân? Không phải!

Vợ? Đã không phải từ sáu năm trước rồi!

Mẹ của con hẳn? Nghe quá khôi hài!

Hàn Dị Xuyên thở dài một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn những tán ngô đồng trên đỉnh đầu, nhìn từng chiếc lá rơi xuống vì gió, cô giơ chân đá nhẹ vào chúng rồi lại rút chân về, liên tục nhiều lần.

Từ xa, một chiếc Lamborghini đang dần đi tới cổng của Đại Từ, đột nhiên dừng lại.

Triết Liệt đang cầm tay lái đã sớm nhìn thấy Hàn Dị Xuyên ngồi ở phía trước không xa, cậu ta vội nói với Từ Lâm đang ngồi phía sau.

- Từ tiên sinh, là cô Hàn!

Từ Lâm vội đặt tập văn kiện sang một bên, đồng thời nhìn Hàn Dị Xuyên đang ngồi dưới tán cây ngô đồng, hình như cô đang bồn chồn bất an; không cần suy nghĩ, hẳn tự mở cửa và đi xuống, bước nhanh về phía cô.

Triết Liệt mở to mắt nhìn, tự mình vừa gặp người ngoài hành tinh.

Mà Hàn Dị Xuyên cũng vừa đúng lúc quay đầu nhìn sang, vừa thấy Từ Lâm đang đi tới, cô liền đứng dậy và tươi cười chạy về phía hẳn, giọng thánh thót gọi

- Lâm!

Từ Lâm cười nhẹ, nhìn cô đầy âu yếm và dang tay đón cô nhào vào lòng ngực của mình, ôm chặt và cúi đầu hôn lên tóc cô, thì thầm.

- Đợi lâu chưa?

Hàn Dị Xuyên cười rất tươi, lắc lắc đầu, hai tay ôm chặt hẳn hơn.

- Không lâu chút nào cả!

Chợt nhớ ra gì đó, cô vội kéo Từ Lâm ra và sờ khắp người hẳn, không bỏ sót chỗ nào, vừa sờ vừa nhìn khắp ngực, vai, cổ, tay....

- Anh không bị thương chỗ nào chứ?

Từ Lâm nhìn hành động này của cô, vừa ấm áp vừa buồn cười, liền trêu cô

- Còn phía dưới em chưa kiểm tra!

Hàn Dị Xuyên đỏ mặt rút tay về, cô vờ vén vén lại tóc, lườm hẳn và nói

- Em không đùa đâu đấy!

Từ Lâm cố nhịn cười và kéo cô trở lại lòng ngực, vỗ nhẹ lên lưng cô.

- Anh không sao cả! Nếu không tin em có thể lột vớ ra xem!

- A!

Hàn Dị Xuyên tức giận véo mạnh vào bả vai Từ Lâm khiến hẳn rên nhẹ một tiếng, cô hậm hực nói

- Lâm, đừng có trêu em mãi như vậy! Em lo đến phát điên rồi đây!

Từ Lâm sợ sẽ chọc cô khóc nên nhanh chóng dỗ dành, rồi lo lắng hỏi

- Sao không vào trong đội anh?

Hàn Dĩ Xuyên lắc lắc đầu, ủ rũ nói

- Mọi người sẽ bàn ra đồn vào đấy! Em có gọi điện cho anh nhưng anh không bắt máy!

Lòng ngực Từ Lâm ê ẩm khó chịu, không phải hẳn không muốn nghe điện thoại của cô mà tại hẳn đã tắt máy; thành viên của BAMs, kể cả Từ Lâm khi vào phòng hội nghị đều không được mở điện thoại, đó là quy tắc cơ bản. Vuốt vuốt mái tóc xoăn nhẹ của cô, hẳn ân cần giải thích.

- Là quy tắc của tổ chức nên anh phải tắt máy!.

Hàn Dĩ Xuyên hiểu và gật gật đầu, xong cô lại hỏi

- Có chuyện gì xảy ra sao?

Từ Lâm không muốn cô lo lắng nên chỉ nói qua loa

- Đã giải quyết xong rồi!

Hai người đang ôm nhau thắm thiết thì Triết Liệt đột nhiên chạy tới, thấy một màn trước mắt, cậu ta vội quay đầu sang một bên và nói

- Từ tiên sinh, sắp muộn rồi ạ!

Từ Lâm lưu luyến buông người đẹp trong ngực ra, giọng trầm thấp nói

- Anh phải vào rồi, tối anh sẽ đến chỗ em và tiểu Hiên!

Hàn Dĩ Xuyên thoáng kinh ngạc nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, cô vẫy tay tạm biệt.

- Được rồi! Bye bye.

Từ Lâm nắm tay cô lại và nói

- Để anh gọi tài xế đưa em về!

Năm phút sau, xe đã đến trước mặt hai người.

Từ Lâm kéo Hàn Dĩ Xuyên lại gần và nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, nói nhỏ

- Tối gặp!

Hàn Dĩ Xuyên ngượng ngùng vẫy tay tạm biệt hẳn rồi chui vào trong xe đã được hẳn mở cửa sẵn.

Từ Lâm đóng cửa lại, chiếc xe bắt đầu rời đi.

Hắn quay lại thì thấy Triết Liệt cứ nhìn ngẩn mây trời, hẳn khẽ háng giọng rồi bước đi.

- Còn chưa vào?

Căn nhà mà Thuyền An đã chuẩn bị cho mẹ con Hàn Dĩ Xuyên không quá lớn nhưng cũng đầy đủ tiện nghi, bố cục trong nhà đơn giản nhưng rất sáng sủa, lấy màu trắng làm gam màu chủ đạo; trong vườn và khắp hành lang đều đặt đầy tất cả các loại hoa, cây cảnh.

Biết tối nay Từ Lâm sẽ đến nên Hàn Dĩ Xuyên đã tìm cách "đuối" Thuyền An và mẹ Hàn ra ngoài, rồi thông báo tin vui cho tiểu Hiên, cô bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Buổi tối đến thật nhanh, tiểu Hiên đã sớm được Hàn Dĩ Xuyên tắm rửa xong và thay một bộ quần áo đẹp mà cô tự thiết kế.

Ngoài sân đột nhiên sáng chói cả lên, một chiếc Lamborghini dừng lại trong sân và Từ Lâm nhanh chóng bước xuống, trên tay hẳn xách một chiếc túi giấy.

Tiểu Hiên cười hớn hở và chạy ào ra, giọng nhí nhảnh gọi

- Ba! Ba đến rồi!

Từ Lâm vui vẻ cúi xuống bế con gái lên, hôn vào má của bé rồi lại được bé hôn trả lại, hẳn vừa đi vừa véo nhẹ vào má của con.

- Tiểu Hiên có nhớ ba không?

Tiểu Hiên cười cười và gật đầu.

- Có ạ! Sao bây giờ ba mới đến ạ? Có phải ba bận kiếm tiền nuôi tiểu Hiên không ạ?

Từ Lâm bật cười gật đầu rồi đưa chiếc túi trên tay cho con gái.

- Quà cho con này!

Tiểu Hiên thích thú đưa hai tay nhận lấy rồi cúi đầu cảm ơn.

Hai cha con đến gần Hàn Dĩ Xuyên, Từ Lâm nhìn cô và cười

- Sao vậy?

Hàn Dĩ Xuyên xòe một bàn tay ra trước mặt hấn, nghiêm túc hỏi

- Quà của em đâu?

Từ Lâm bật cười trong bụng nhưng lại tỏ ra nghiêm túc.

- Không có! Bây giờ em đang ghen với cả con sao?

Nói xong, hấn vừa cười với tiểu Hiên vừa đi vào trong nhà.

Hàn Dĩ Xuyên phồng má nhìn theo, giẫm chân vài cái rồi bước vào.

Bữa cơm vừa bắt đầu, tiểu Hiên và Hàn Dĩ Xuyên đã vội cắt bỏ lòng trắng trứng và để vào bát của Từ Lâm, đĩa trứng trên bàn sớm đã bị hai mẹ con mổ sạch.

Mặt mũi Từ Lâm đen xì như hun khói, hấn không tin nổi mà nhìn hai mẹ con trước mặt.

- Dĩ Xuyên, em đang làm gì đấy?

Hàn Dĩ Xuyên vừa gấp rau ăn vừa nói

- Nhường anh ăn để anh mau khoẻ đấy! Đừng không tiểu Hiên?

Vừa nói cô vừa lườm hấn rồi quay sang tươi cười hỏi con gái.

Tiểu Hiên tiếp tục cắt trứng và đưa cho Từ Lâm.

- Ba, tiểu Hiên thương ba nhất nên cho ba ăn nhiều này!

Hàn Dĩ Xuyên cố gắng nín cười và gật gù đầu, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói với Từ Lâm.

- Bây giờ ai mới là người ghen với con đây? Anh ăn nhiều vào để khoẻ hơn nhé!

Từ Lâm cười nhẹ, hấn nhìn cô và nói nhỏ đầy ảm ý.

- Anh khoẻ hay không không phải em là người rõ nhất sao?

Hàn Dĩ Xuyên ngượng đến chín mặt nhưng vẫn mạnh dạn nói

- Cũng đã sáu năm rồi, không chừng anh đã suy giảm khả năng rồi đấy!

Trên đầu Từ Lâm hiện ba vạch đen nhưng rất nhanh liền khôi phục dáng vẻ yêu nghiệt của mình, nhếch môi cười nói

- Vậy thì tối nay thử nào!

Hàn Dĩ Xuyên luống cuống đặt đĩa xuống và ngắt lời hấn

- Anh nói linh tinh gì trước mặt con đấy?

Vừa nói cô vừa nhìn sang tiểu Hiên đang bóc tôm bên cạnh, thấy con vẫn chưa chú ý gì nên cô cố nặn ra một nụ cười thật tự nhiên và bóc tôm giúp bé.

Từ Lâm nhìn một cảnh trước mắt, cười cười rồi hài lòng ăn cơm.

Cả văn phòng OY từ sáng sớm đã bắt đầu bàn luận xôn xao.

- Cô Hàn và Tổng giám đốc Đại Từ đã từng kết hôn và li hôn từ sáu năm trước đấy!
- Có đáng tin không vậy? Tôi thấy cô Hàn không ưng gì anh ta mà!
- Vậy thì càng đúng hơn rồi! Nếu không có gì với nhau tại sao phải xem người ta như kẻ thù từ kiếp trước chứ?
- Vậy là những dấu vết mờ ám trước kia là của Từ tiên sinh sao?
- Ôi trời! Thật không ngờ đấy!
- Nhưng không phải họ li hôn rồi sao?
- Không đâu, hình như đang quay lại đấy! Có người nhìn thấy họ ôm nhau trước cổng Đại Từ đấy!
- Nếu họ thật sự quay lại thì không phải cô Hàn sẽ trở thành phu nhân của Tổng giám đốc sao? Chúng ta cũng sẽ được hưởng phúc lây!
- Mà khoan, nếu vậy không lẽ con gái của cô Hàn chính là con của Từ tiên sinh!
- Há! Thiên kim tiểu thư của Đại Từ?

Bốp bốp bốp....

- A!
 - A!
 -
- Khải Đình không biết xuất hiện từ khi nào mà cầm một tập tài liệu đập lên đầu từng nhân viên khiến tất cả đều ôm đầu quay lại nhìn.

- Khải Đình! Cô làm gì vậy?
- Muốn đánh chết người sao?

Khải Đình ôm tài liệu vào trong ngực rồi nhìn đám nhân viên đó, trề môi nói

- Suốt ngày bàn luận về người khác, sao không lo làm việc đi? Tôi mà đánh chết được các cô thì cũng đánh từ lâu rồi!

Cả đám nhân viên lần lượt lết về chỗ; Khải Đình lườm họ một cái rồi đi thẳng vào phòng làm việc của Hàn Dĩ Xuyên.

.....

Đứng trước bàn làm việc của Hàn Dĩ Xuyên và chờ cô ký duyệt các loại giấy tờ, Khải Đình nhận lại tài liệu rồi do dự muốn hỏi

- Cô Hàn....

Hàn Dĩ Xuyên kinh ngạc ngược nhìn Khải Đình rồi hỏi

- Có chuyện gì sao?

Khải Đình cứ ừm ừm ờ ờ mà không biết phải hỏi thế nào, thật ra cô cũng đã nghe thoáng qua tin đồn về mối quan hệ giữa Hàn Dĩ Xuyên và Từ Lâm, tuy cô không thích mọi người đều lấy sếp của mình ra bàn tán nhưng dù thế nào thì cô cũng không tránh khỏi tò mò.

- Cô Hàn, thật ra cô và Từ tiên sinh có quen biết đúng không ạ?

Hàn Dĩ Xuyên chẳng lấy làm kinh ngạc gì cả mà thản nhiên trả lời

- Chúng tôi từng ly hôn!

Khải Đình vừa há hốc mồm nhưng ngay lập tức liền đưa tay bịt chặt miệng lại, mở to mắt nhìn Hàn Dĩ Xuyên.

Hàn Dĩ Xuyên đan hai tay vào nhau, lạnh lùng hỏi

- Có vấn đề gì sao?

Khải Đình lắc đầu không ngừng, lắp bắp trả lời

- Không, không ạ! Cô Hàn, tôi, tôi xin phép!

Hàn Dĩ Xuyên gạt đầu một cái nhưng khi Khải Đình vừa xoay người thì cô liền nói

- Tôi không muốn trả lời câu hỏi tương tự như vậy từ người khác nữa đâu đấy! Hy vọng cô nhớ lấy!

Khải Đình luống cuống gạt đầu rồi chạy vội ra khỏi phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Dĩ Xuyên, anh yêu em(H+)

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 88: Dĩ Xuyên, anh yêu em. (H+)

Cao ốc Đại Từ.

Phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Căn phòng nặng mùi thuốc súng, hai người đàn ông đang đối kháng ngầm với nhau như hai con mãnh thú tranh giành lãnh thổ, đấu đến một chết một còn.

Giấy tờ, văn kiện bị ném đầy trên sàn.

Hai chân Từ Lâm gác lên một góc bàn thủy tinh cạnh sofa, hần biếng nhác dựa lưng vào ghế, ngón tay gãi gãi lên lông mày, thò ơ nói

- Thích hưởng thụ chiếc ghế chủ tịch như vậy thì nên trân trọng những giây phút còn lại! Sao cứ đến tìm tôi?

Từ Thiên Tàn ngồi đối diện hần, gương mặt đã xám xịt đến khó coi, hai tay anh ta cuộn thành nắm đấm, gân xanh nổi đầy lên....

- Từ Lâm, mày đừng quá đắc ý! Sớm muộn gì tao cũng sẽ đuổi mày ra khỏi Đại Từ!

Từ Lâm nhào người dậy và ngồi ngay ngắn lại, hần nhìn Từ Thiên Tàn và nở một nụ cười khinh bỉ

- Tôi rất mong chờ! Muốn xem thử một thằng thiếu năng thì có thể làm gì!

Những gì mà Từ Thiên Tàn đã gây ra cho hần từ sáu năm trước, bây giờ hần sẽ trả lại từ từ, từng chút, từng chút một; hần đang dần dần nuốt hết cổ phần trong tay Từ Thiên Tàn.

Thật ra thì những dự án mà Từ Thiên Tàn triển khai đều thất bại liên tục, buộc anh ta phải dùng cổ phần của mình để chi trả phần thiệt hại; Từ Lâm đã nhanh chóng chớp lấy cơ hội, gom hết số cổ phần đó vào tay mình và hiện giờ tỉ lệ cổ phần giữ hần và Từ Thiên Tàn đã xấp xỉ tương đương nhau.

Nếu Từ Lâm tiếp tục lấy được lòng tin của các cổ đông khác và dành được nhiều hợp đồng lớn cũng như giúp Đại Từ thăng thầu thêm vài lần nữa việc ngồi lên vị trí chủ tịch chỉ còn là vấn đề thời gian.

Rầm

Từ Thiên Tàn tức giận đập mạnh tay xuống bàn và nghiêng răng nghiêng lợi nói

- Từ Lâm, mày cũng đâu có gì ghê gớm! Chẳng qua cũng chỉ nhờ vận may thôi! Sáu năm trước, tao tưởng chỉ cần đám phóng viên đó đưa tin mày giết con ruột của mình thì mày sẽ lập tức bị kéo xuống bùn! Nhưng không ngờ mày lại thuận lợi thoát nạn như vậy.

Từng câu từng chữ mà Từ Thiên Tàn nói ra như những tảng đá lớn lần lượt đè xuống lồng ngực Từ Lâm, khiến hần hít thở không thông.

Quả nhiên!

Hần đã đoán được vài phần, khi phát hiện Từ Thiên Tàn đặt máy nghe lén vào điện thoại của Mẫn Quan thì chắc chắn anh ta đã biết chuyện Hàn Dĩ Xuyên mang thai và bị ép phá thai như thế nào, thế nên việc tung tin cho đám phóng viên đó thật sự rất dễ dàng!

Từ Lâm ơi Từ Lâm!

Vậy mà trước đây hần đã đem chuyện đám phóng viên xuất hiện trước phòng phụ khoa đổ lên người Hàn Dĩ Xuyên, si nhục cô đủ điều vì cô đã không tiết thủ đoạn hèn hạ để được kết hôn với hần!

Hần còn muốn dùng cả cuộc hôn nhân đó để dày vò, hành hạ cô cả đời!

Dĩ Xuyên của hần... chắc cô đã chịu đựng rất nhiều ám ức mà không thể nói ra.

Tất cả đều xuất phát từ tên điên Từ Thiên Tần!

Bốp

Nhanh như tia chớp, Từ Lâm đã túm lấy cổ áo Từ Thiên Tần, cùng anh ta đứng lên rồi giáng một đấm vào mặt anh ta, khiến anh ta phải nghiêng mặt sang một bên, khoe miệng bị rách và chảy máu.

Gương mặt Từ Lâm trở nên hung ác, hệt như quỷ satan đến từ địa ngục, ánh mắt tràn ngập sát khí, hần hận không thể đem tên Từ Thiên Tần này mà chém thành từng khúc ngay lập tức!

Chỉnh lại quần áo trên người, Từ Lâm lạnh lùng liếc nhìn Từ Thiên Tần, nhếch môi khinh bỉ, thách thức.

- Lợi dụng một người phụ nữ để có được những gì mình muốn, cậu nghĩ đó là hành động như thế nào?

Từ Thiên Tần vừa lau khoe miệng vừa cười cợt

- Nhưng đó không phải người phụ nữ mày yêu sao? Để mày từ từ ném trái cảm giác đau khổ khi bị người phụ nữ mình yêu phản bội nên tao đã cố tình tạo ra thật nhiều tình huống thân mật cùng cô ấy để mày hiểu lắm càng lúc càng nhiều! Sao nào? Thú vị chứ?

Bốp

- Tên súc sinh!

Từ Lâm vung nắm đấm vào mặt anh ta lần nữa và găm lên vì con thịnh nộ đang bùng phát.

Lần này hần ra tay còn nặng hơn, khiến Từ Thiên Tần ngã phịch xuống sofa và còn gãy mất một chiếc răng.

Không ngừng lại ở đó, hần còn tiếp tục cúi xuống, xách cổ áo anh ta, lên và định tặng thêm một cú đấm.

- Hai đứa đang làm gì đấy?

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy vào và Từ Ngự Phong không biết từ đâu xuất hiện, sau lưng ông là Lisa đang sợ đến luống cuống cả tay chân.

Từ Ngự Phong nhìn nắm đấm của Từ Lâm sắp giáng xuống mặt Từ Thiên Tần, ông tức giận đi tới.

- Anh em mà suốt ngày cãi nhau rồi đánh nhau trong công ty, người ngoài nhìn vào thì không phải trở thành trò cười rồi sao? Nếu không thể làm việc với nhau thì một đứa mau gói hành lý và về nhà cho ta!

Từ Lâm bực tức thu nắm đấm lại, đẩy mạnh Từ Thiên Tần ra rồi đứng lên, chỉnh sửa lại quần áo lần nữa và bước ra khỏi bàn trà, lạnh lùng liếc nhìn Từ Ngự Phong một cái rồi sai bước về phía cửa, đi lướt qua mặt ông, hoàn toàn xem ông là người dung mà ra lệnh cho Lisa

- Đuổi hết tất cả ra ngoài cho tôi!

Lisa sợ hãi chỉ biết gật đầu.

Từ Lâm dứt khoát bước đi.

Vốn dĩ Từ Ngự Phong không hề xem hần là con, dù là ba mươi hai năm trước hay sáu năm trước và kể cả bây giờ thì cũng chẳng khác gì!

Năm hần hai mươi tuổi, Từ Ngự Phong đến Italia đón hần trở về Thượng Hải, giúp Đại Từ vượt qua cơn khủng hoảng, đang đứng trước bờ vực phá sản và từ đó đến nay, một tay hần đã đưa Đại Từ vươn ra vị trí toàn cầu. Nói đúng hơn thì Đại Từ sớm đã không còn là của Từ Ngự Phong nữa, mà là của Từ Lâm hần!

Từ Ngự Phong nhìn con trai đang đi ra khỏi phòng làm việc, ông tức giận đến run rẩy, chỉ tay về phía Từ Lâm.

- Tiểu Lâm, con, con mau đứng lại đó cho ta!

Từ Lâm bỏ ngoài tai những lời Từ Ngự Phong nói và dứt khoát bước đi.

Hàn Dĩ Xuyên!

Hắn muốn gặp cô ngay bây giờ!

Hôm nay Hàn Dĩ Xuyên chỉ làm nửa buổi rồi về nhà.

Bây giờ trong nhà chỉ có mình cô, tiểu Hiên được Thuyền An dẫn về nhà ba mẹ cô ấy chơi, mẹ Hàn thì về thăm những người bạn hàng xóm năm xưa...

Hàn Dĩ Xuyên đang lau những lọ hoa trong nhà thì nghe tiếng động cơ xe bên ngoài, một lúc sau lại nghe tiếng chuông cửa vang lên, cô liền ngừng việc lại và đi ra mở cửa.

- Lâm! Sao anh lại.....

Cô hết sức kinh ngạc vì Từ Lâm lại xuất hiện ở đây nhưng cô chưa được nói hết câu thì đã bị hắn kéo vào lòng ngực và ôm chặt, một tay hắn đặt sau lưng cô, tay còn lại thì giữ trên đỉnh đầu cô mà vuốt ve, môi cũng đặt ngay đỉnh đầu cô, môi bạc dán vào trán cô rồi hôn thật nhẹ và sâu.

Giọng Từ Lâm trở nên lạc hẳn đi, thì thào

- Dĩ Xuyên, anh xin lỗi...

Hàn Dĩ Xuyên cảm giác hắn hơi lạ nên vội nhích người ra một chút và ngẩng đầu nhìn hắn.

Gương mặt Từ Lâm trở nên bơ phờ, có chút tái nhợt, nụ cười yếu ớt.

Thật ra hắn đang rất đau, rất hận bản thân mình, hắn chưa từng cảm thấy muốn giết bản thân như vậy, có thể ngu ngốc mà hiểu lầm, oán hận người phụ nữ của mình mà quá như vậy, suốt thời gian dài như vậy, rốt cuộc thì hắn đã làm được gì cho cô chứ?

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên liên tục sờ lên mặt Từ Lâm, cô lo lắng hỏi

- Lâm, anh sao vậy? Sao nhìn sắc mặt.....um.....

Lần này cô cũng không được nói hết câu mà đã bị Từ Lâm ngậm lấy môi anh đào mà bú mút.

Bàn tay Từ Lâm di chuyển xuống gáy cô và giữ chặt, tay kia đặt sau lưng cô bắt đầu vuốt ve dọc sống lưng.

Nụ hôn từ nhẹ nhàng trở nên ướt át, cuồng nhiệt và cuồng dã; môi lưỡi của Từ Lâm trượt dọc từ môi của Hàn Dĩ Xuyên xuống chiếc cổ thanh mảnh của cô, bàn tay ma thuật giúp kéo vai áo của cô xuống rồi hôn đến xương quai xanh, bờ vai gầy guộc rồi lại di chuyển, áo không ngừng được kéo tuột xuống khỏi phần ngực, nụ hôn cũng bắt đầu men theo đó mà công kích từng điểm nhạy cảm của cô.....

Hai chân Hàn Dĩ Xuyên sớm đã không đứng vững nữa, cũng may được Từ Lâm đỡ sau lưng, không thì cô đã ngã xuống đất lâu rồi; nhưng hành động càn rỡ của Từ Lâm khiến cô lấy lại chút ý thức....

Bọn họ đang ở trước cửa nhà mà, còn là ban ngày nữa!

Không lẽ hắn thật sự.....

Hình như đọc được suy nghĩ đó của cô mà Từ Lâm bắt đầu ôm cô di chuyển dần vào trong nhà, nụ hôn vẫn không dừng lại mà còn điên dại hơn.

Cánh cửa dần đóng lại phía sau hai người.....

Từ Lâm trực tiếp ép Hàn Dĩ Xuyên vào cánh cửa và tiếp tục áp môi bạc lên môi cô mà hôn mút, bàn tay đang vuốt ve dọc sống lưng cô cũng đang dần len lỏi vào trong áo cô và di chuyển đến khoả áo ngực, nhẹ nhàng cởi ra.....

Môi lưỡi như rắn nước của Từ Lâm lại theo những dấu vết ban nãy của mình trên người cô mà hôn xuống lần nữa, dừng lại tại rãnh ngực sâu dài, bàn tay nóng ẩm tiếp xúc trực tiếp với da thịt cô, kéo tuột chiếc áo của cô, áo ngực vì bị cởi khóa và đai trước đó cũng theo tốc độ của bàn tay hắn mà rơi xuống.....

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên không tự chủ được mà níu chặt cổ áo Từ Lâm, cô không biết làm gì ngoài thụ động tiếp nhận, toàn thân cô như có từng dòng điện chạy qua, kích thích đến tê dại, miệng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ ngấm nga.

- Ừm... ừ... ừ... ần.... Lâm....!

Từ Lâm đang mút lấy một nhũ hoa đang dựng đứng trên một bầu ngực căng cứng của cô như thưởng thức một món mị vị nhân gian, một bên ngực khác được bàn tay của hắn xoa nắn, nhào nặn và vờn về nhũ hoa đang đơn độc...

Nghe cô gọi tên hắn, hắn liền nhả viên kẹo ngọt trong miệng ra, giọng khàn khàn đầy yêu chiều ra lệnh.

- Dĩ Xuyên, cởi áo cho anh!

Nói xong, hắn kiên nhẫn theo dõi động tác tay của cô, nhìn cô lúng túng giúp hắn cởi bỏ chiếc áo gi lê, carvat rồi đến từng cúc áo somi; Từ Lâm hài lòng nhếch môi rồi cúi xuống găm cắn một bên ngực sữa của cô lần nữa....

Hắn Dĩ Xuyên vật vã với chiếc áo somi của Từ Lâm rất lâu mới có thể giúp hắn cởi ra. Toàn bộ các bắp thịt săn chắc, lồng ngực vạm vỡ và cơ bụng sáu múi rõ ràng đập thẳng vào mắt cô khiến mặt cô đã sẫm đỏ càng đỏ hơn, trên bả vai hắn còn một dấu cắn hơi mờ, đó là do cô tạo ra mà, chẳng lẽ lần trước hắn nói đến "vai" chính là nói điều này sao, cô xấu hổ chết mất!

Còn chưa kịp trốn tránh thì cả người Dĩ Xuyên đã bị Từ Lâm nhấc bổng lên và sai bước đi một đoạn, hắn đột nhiên ngừng lại và cúi hỏi cô

- Ở đâu?

Đầu óc Dĩ Xuyên quay mòng mòng, cô ngây ngốc nhìn hắn; Từ Lâm bật cười rồi nói lại lần nữa.

- Phòng của em, ở đâu?

Hắn Dĩ Xuyên xấu hổ chỉ tay về hướng phòng ngủ của mình, cô không thể tưởng tượng nổi nếu lúc này hắn không hỏi thì có thể đã bế cô vào phòng của tiểu Hiên hoặc mẹ cô rồi!

Từ Lâm nhìn cô đầy ôn nhu rồi xốc nhẹ cô lên, sai bước về phía phòng ngủ của cô.

.....

Hắn Dĩ Xuyên được đặt nhẹ nhàng xuống giường, hai tay vẫn vòng trên cổ Từ Lâm, mặt đỏ ửng không dám ngẩng lên.

Một tay Từ Lâm đặt trên má cô, ánh mắt nhu tình nhìn cô, giọng khàn khàn nói nhỏ

- Dĩ Xuyên, nhìn anh!

Hắn Dĩ Xuyên ngượng ngùng đưa mắt nhìn hắn, bất giác cắn chặt môi.

Từ Lâm cười nhẹ rồi cúi đầu hôn từ trên trán cô xuống mi tâm, sống mũi rồi dừng trên làn môi anh đào đang bị cô cắn chặt, áp đảo xung quanh khiến cô phải dăng môi lưỡi của mình ra hàng, cùng hắn day dư.....

- Ừm... ừm...

Hai tay Dĩ Xuyên bám víu lung tung trên người Từ Lâm.

Từ Lâm tạm dừng nụ hôn lại và ngồi dậy, hai đầu gối chống hai bên hông Dĩ Xuyên, hắn vừa nhìn cô, vừa đưa tay cởi thắt lưng rất thuần thục, rồi kéo khoá quần và lần lượt cởi bỏ quần tây trang đến quần lót, giải phóng con cự long khổng lồ đã sớm trưởng to; hắn nhìn cô gái nhỏ nằm bên dưới đang nhắm tịt mắt liền gọi

- Dĩ Xuyên, nhìn nó!

Thấy cô vẫn không mở mắt, hắn nở một nụ cười xấu xa rồi áp người xuống, tách hai chân cô ra rồi đưa con cự long của mình tiến sát vùng cấm địa của cô bên trong chiếc quần đã ẩm ướt một mảng lớn, vật nóng hổi và cứng rắn đó cứ di chuyển qua lại xung quanh hai bên đùi khiến Dĩ Xuyên khó chịu đến bật khóc, cô cắn chặt môi nhưng vẫn phát ra những âm thanh vô cùng quyến rũ.

- Ừm... Lâm... đừng, đừng mà....

Cô khó khăn vặn vẹo thắt lưng, hai chân muốn khép chặt nhưng không thể, khoái cảm dồn dập bên dưới khiến cô vô thức dang rộng hai chân hơn, mật dịch không ngừng trào ra....

Nét cười trên môi Từ Lâm càng lúc càng đậm, hắn cầm tay cô lên, cùng cô đan mười ngón tay, giọng ồ ồ lại vang lên

- Dĩ Xuyên, có muốn không?

Hắn Dĩ Xuyên bị trêu chọc đến phát khóc, mồ hôi lấm tấm trên trán và dưới bụng, cô gian nan nói được từng từ.

- Ừm...m... uồn... muốn....Lâm... em.... muốn.....

Từ Lâm hài lòng đưa tay kéo tuột hai cái quần đã ướt của cô và tách chân cô ra lần nữa, ngón tay thon dài vuốt ve xung quanh vùng thịt non mềm, ẩm ướt; mật dịch tuôn ra như suối, dính hết vào đầu ngón tay của hắn, hắn nhìn cô bằng ánh mắt đầy sắc tình rồi đưa ngón tay lên, liếm sạch thứ mật ngọt trên đó.....

Hàn Dĩ Xuyên vừa gian nan hít thở vừa thều thào nói

- Ân...Lâm... đừng... bản.....bản lắm....

Từ Lâm nằm đè lên người cô lần nữa, nhẹ lắc đầu rồi nói

- Không bản chút nào.....

Nói xong lại cầm một tay cô lên, đưa một ngón tay cô vào miệng và ngậm lấy, ngón thứ hai, thứ ba.

Khoái cảm từ mọi phía dồn về, cô bật khóc rên rỉ.

- Lâm... làm ơn... ân... ân... làm ơn... cho vào....

Cô khó chịu cực kỳ, chỉ muốn được lấp đầy nhanh chóng, một tay đã bám chặt bả vai của Từ Lâm.

Từ Lâm nhìn cô bị khoái cảm tra tấn như vậy cũng đủ rồi, hấn áp sát hạ thân vào hạ thân cô rồi động mạnh thắt lưng..

- Dĩ Xuyên, nói yêu anh...

Hàn Dĩ Xuyên dần dần thoải mái hơn, cô hít thở dồn dập, miệng không ngừng rên rỉ

- Ư... ư... ừm... Lâm... em. em. yêu anh...

Từ Lâm cười nhẹ và hôn môi cô lần nữa, cô đến nghiện mà không thể dứt ra, hạ thân càng lúc càng tăng thêm tốc độ ra vào, điên cuồng luật động vang lên những âm thanh giao cấu giữ hai cơ thể vô cùng gọi dục.....

Hô hấp của Từ Lâm cũng càng lúc càng dồn dập, thanh âm vang lên ồ ồ khàn đục.

- Dĩ Xuyên, anh yêu em.

Hai chân Hàn Dĩ Xuyên càng lúc càng quăn chặt thắt lưng Từ Lâm hơn, các ngón chân cũng đã co quắp lại, tay ôm lấy tấm lưng đã nhể nhại mồ hôi của hấn, móng tay không ngừng cào cào trên đó...

Từng trận khoái cảm qua đi, toàn thân Hàn Dĩ Xuyên đau đến sắp rách ra, mệt mỏi rã rời, cô nằm im hít thở như cá thiếu nước.

Từ Lâm ngồi dựa lưng vào đầu giường, hấn kéo nhẹ Hàn Dĩ Xuyên vào lồng ngực, vén mấy sợi tóc ướt của cô qua sau tai, lau sạch mồ hôi trên trán cô rồi đặt lên đó từng nụ hôn nhỏ nhẹ.

- Có đau lắm không?

Hàn Dĩ Xuyên mệt mỏi gật gật đầu rồi ngược nhìn hấn, giọng khàn khàn nỉ non

- Chỉ một chút thôi...

Từ Lâm ôm chặt cô hơn, một tay đưa lên vuốt ve má cô, ánh mắt đầy nhu tình nhìn cô.

- Thích không?

Hàn Dĩ Xuyên xấu hổ né tránh nhưng rất nhanh liền bị Từ Lâm bắt lại và ghé sát tai cô hỏi lần nữa.

- Anh hỏi có thích không?

Hàn Dĩ Xuyên biết không thể né tránh thêm nữa, đành gật đầu và khẽ ừm một tiếng, mặt cô đỏ hơn cả than lửa rồi!

Từ Lâm hôn nhẹ lên vành tai cô, trêu chọc

- Còn dám chê kỹ năng của anh kém nữa không?

Hàn Dĩ Xuyên chống hai tay lên ngực hấn và thẹn thùng nói

- Em không biết đâu....

Từ Lâm vừa cười vừa véo nhẹ lên mũi cô rồi hôn lên tấm lưng trần đầy gọi cảm của cô, trêu đùa

- Có muốn thử lần nữa không?

Hàn Dĩ Xuyên kinh hoàng nhìn hấn, tình lực của hấn thật sự so với sáu năm trước còn đáng kinh hơn, nếu hấn còn muốn lần nữa chắc cô sớm đầu thai

mất!

Nhưng sức nhớ ra gì đó, cô liền lên tiếng hỏi

- Nhưng sao anh lại đến đây giờ này?

Từ Lâm điều chỉnh lại tư thế ôm cô, thấp giọng trả lời

- Muốn xin lỗi em về cuộc hôn nhân sáu năm trước, xin lỗi vì anh đã quá cố chấp...

Hàn Dĩ Xuyên vội đưa tay che miệng hắt lại, cô mỉm cười lắc đầu.

- Chẳng phải em đã nói sẽ xóa bỏ hết những chuyện đó rồi sao? Anh không cần phải xin lỗi em

Từ Lâm cầm tay cô lên, khàn giọng nói

- Dĩ Xuyên, em thật sự buông bỏ được sao?

Hàn Dĩ Xuyên đưa tay áp vào má hắt, kiên định nói

- Lâm, em yêu anh đấy! Cảm giác phải nhìn anh nằm im trên giường bệnh, còn đau hơn gấp trăm gấp vạn lần so với những gì em đã chịu đựng sáu năm trước nữa! Nên em không quan tâm trước đây hay bây giờ anh đối xử với em thế nào, dù anh có đối với em tệ hơn trước đây cũng không sao! Em không muốn mất anh....

Từ Lâm xúc động kéo cô vào ngực lần nữa, hai thân thể trần trụi tiếp xúc trực tiếp với nhau như muốn đem đôi phương hoà vào trong máu thịt của mình; Từ Lâm hôn thật lâu trên đỉnh đầu Hàn Dĩ Xuyên.

Thật lâu sau hắt mới buông ra và nói

- Dĩ Xuyên, cùng tiểu Hiên trở về Đài Song Khê, về nhà chúng ta được không?

Hàn Dĩ Xuyên im lặng nhìn hắt rất lâu, lồng ngực cô lại nhói lên.

Nơi đó từng là nơi bắt đầu tình yêu ngây ngô của cô với Từ Lâm, cũng là nơi chứa đựng một nửa tuổi thơ của tiểu Hiên, và có lẽ nơi đó là nơi mang đầy đau thương của cô nhất!

Tại sao cô vẫn không thoải mái chút nào? Chẳng lẽ lại như những gì Từ Lâm nói, cô vẫn chưa buông bỏ được quá khứ?

Nếu vậy thì cô sẽ trực tiếp đối diện với nó!

Cô đang định đưa ra quyết định....

Đing đong, đing đong, đing đong.....

Chuông cửa đột nhiên vang lên làm Hàn Dĩ Xuyên giật thót tim, cô hoảng loạn nhìn đồng hồ.

Đã muộn vậy rồi sao?

Từ Lâm nhìn bộ dạng như ăn trộm của cô thì không khỏi bật cười.

- Em bị làm sao vậy?

Hàn Dĩ Xuyên còn chưa kịp trả lời thì đã nghe giọng Thuyên An từ bên ngoài vang lên.

- Dĩ Xuyên, tớ về rồi đây!

Tiếp theo là giọng của tiểu Hiên

- Mẹ ơi, mở cửa cho tiểu Hiên!

Hàn Dĩ Xuyên trừng to mắt nhìn Từ Lâm, hốt hoảng nói

- Là tiểu Hiên và Thuyên An! Phải làm sao bây giờ đây?

Nói xong cô liền nhảy xuống giường và đi tới mở cửa tủ, lấy nhanh một bộ đồ mặc vào, chải tóc rồi quay sang nói với Từ Lâm đang ngồi trên giường.

- Lâm, anh đừng ra ngoài đó!

Từ Lâm có chút không vui nói với cô

- Em nói chúng ta như vậy là vụng trộm sao?

Hàn Dĩ Xuyên cười cười và xu tay

- Không phải như vậy! Anh cứ ở đây đi đã!

Nói xong cô liền lao ra khỏi phòng theo từng tiếng thúc giục của Thuyên An.

.....

Hàn Dĩ Xuyên chạy ra đến phòng khách thì thấy áo ngực và áo ngủ của cô dưới sàn, cô hoảng loạn nhặt lên và giấu ra phía sau, liếc nhìn qua đôi giày da của Từ Lâm, cô nhanh chân đá văng nó vào trong gầm bàn và hít sâu một hơi để bình tĩnh, đưa tay mở cửa.

Thuyên An hơi bức nhìn cô và hỏi

- Cậu làm gì mà tớ gọi khan cả cổ họng mới ra vậy?

Hàn Dĩ Xuyên đứng nép mình vào tường, hai tay vẫn đang cầm đồ giấu sau lưng, lúng túng trả lời.

- Tớ đang tắm nên không nghe thấy chuông cửa!

Nhưng mắt Thuyên An đã sớm nhìn thấy những dấu hôn trên cổ, vai của cô, cô áy khê nâng khóe miệng.

Chắc chắn Hàn Dĩ Xuyên đang giấu đàn ông bên trong!

Hàn Dĩ Xuyên muốn giảm bớt sự lúng túng nên liền gọi tiểu Hiên

- Tiểu Hiên, đói bụng chưa nào? Để mẹ làm cơm cho con nhé!

Tiểu Hiên đang ôm búp bê ngắm nghía, nghe mẹ hỏi liền vui vẻ ngẩng đầu lên trả lời

- Vâng ạ!

Hàn Dĩ Xuyên đưa một tay nựng má con gái rồi cười nói

- Vào nhà thôi nào!

Một tay cô nắm tay tiểu Hiên, rồi nhìn Thuyên An và nói

- Cậu không vào nhà sao?

Thuyên An lén liếc nhìn sau lưng Hàn Dĩ Xuyên nhưng chẳng phát hiện được gì.

- Dĩ Xuyên, quần lót của anh đâu?

Hàn Dĩ Xuyên giật nảy mình nhìn về phía cửa phòng ngủ của mình, hai mắt trừng to, miệng há rộng vì kinh ngạc cùng hoảng sợ.

Từ Lâm đi tới với nụ cười tà mị, mờ ám trên môi, nháy mắt trêu chọc Hàn Dĩ Xuyên rồi nhìn qua tiểu Hiên đang nghiêng đầu nhìn mình

- Tiểu Hiên, ba đến rồi đây!

Tiểu Hiên khó hiểu mà hỏi

- Sao ba lại đi ra từ phòng mẹ ạ?

Thuyên An tuy có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh liền cười trộm, đẩy khế vai tiểu Hiên và nói

- Tiểu Hiên, ba đi ra từ phòng mẹ lạ lắm sao?

Tiểu Hiên suy tư lắc đầu, cái miệng nhỏ lanh lợi trả lời

- Nếu là ba mẹ của những bạn khác thì sẽ không lạ, nhưng ba mẹ cháu thì lại khác!

Đầu Hàn Dĩ Xuyên hiện rõ ba vạch đen, cô tức giận trừng mắt với Từ Lâm.

Tên đàn ông chết tiệt này!

Rõ ràng đã ăn mặc chỉnh tề rồi còn tìm cô hỏi quần lót!

Quần lót, quần lót cái con khỉ!

Còn dám nói những lời này trước mặt tiểu Hiên nữa chứ, đúng là dạy hư trẻ con mà!

Hai người đang chiến tranh ngầm với nhau thì Thuyền An lại che miệng cười trộm phía sau rồi dắt tay tiểu Hiên nói

- Tiểu Hiên, chúng ta vào trong trước nào! Chắc ba mẹ cháu có nhiều chuyện cần nói với nhau lắm đấy!

Nói xong cô dắt tiểu Hiên đi thẳng vào nhà bếp.

Từ Lâm cũng thua nộ cười nãy giờ lại và định đi vào trong

- Anh đói bụng rồi! Làm cơm cho anh nữa!

Hàn Dĩ Xuyên vừa nhìn hấn xong lại nhìn vào hướng nhà bếp, cô luống cuống nói

- Để lần sau nha! Bây giờ anh về trước đi!

Từ Lâm nhú mày nhìn cô, nửa đùa nửa thật nói

- Em đuổi anh thật sao?

Hàn Dĩ Xuyên nhìn về hướng nhà bếp bằng ánh mắt đề phòng rồi vội lấy giày da từ gầm bàn ra cho Từ Lâm, vội giục

- Được rồi, anh mau đi đi!

Từ Lâm lắc đầu nhìn cô rồi nhìn xuống dưới chân mình

- Anh còn chưa mang giày đấy!

Hàn Dĩ Xuyên để đồ trên tay mình xuống ghế rồi cúi xuống bắt đầu mang giày cho hấn.

Dù biết cô làm vậy để đuổi mình nhưng Từ Lâm vẫn rất thích, hấn nghiêm túc nhìn cô mang giày vào cho hấn.

Xong xuôi, Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu giữ lấy vạt cửa và nói

- Bây giờ thì anh đi được rồi!

Từ Lâm tuy có chút hự hẫng nhưng vẫn nghe theo lời cô, trước khi đi ra còn dành cho cô một nụ hôn tạm biệt.

Hàn Dĩ Xuyên nhanh chóng đóng sầm cửa lại và dựa toàn người vào đó, hít thở gấp gáp, hai tay liên tục vỗ ngực, suýt nữa thì tim cô bay ra ngoài rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chỉ cần anh nhớ tên em

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 89: Chỉ cần anh nhớ tên em.

Hôm nay là cuối tuần nên từ sáng Hàn Dĩ Xuyên đã cùng tiểu Hiên đến trung tâm thương mại dạo chơi và mua vài món đồ, sau khi đã mua sắm xong, hai mẹ con đến gian hàng thực phẩm và ngồi ăn kem. Đang ăn thì điện thoại Hàn Dĩ Xuyên vang lên âm báo tin nhắn, cô mở ra xem.

Là của Từ Lâm.

" Anh đang trên đường đến nhà em, có một nơi anh muốn dẫn em đi! "

Hàn Dĩ Xuyên đọc đi đọc lại tin nhắn và cười tủm tỉm như vậy trước mặt con gái.

Tin nhắn ngắn gọn cũng như con người Từ Lâm, luôn nói những điều cần thiết nhất, so với sáu năm trước vẫn không hề thay đổi.

Tiểu Hiền chăm chú nhìn mẹ mà chu miệng hỏi

- Mẹ, mẹ có chuyện gì vui sao ạ?

Hàn Dĩ Xuyên vội áp điện thoại gần ngực mình và nhìn tiểu Hiền, cô cười cười

- Ừm, mẹ đang rất vui!

Tiểu Hiền cũng cười theo rồi tiếp tục ăn kem.

Hàn Dĩ Xuyên cúi đầu xuống và đưa điện thoại ra khỏi ngực một chút, đọc lại tin nhắn lần nữa và cười rất vui vẻ.

.....

Sau khi ăn kem xong, hai mẹ con lại dắt tay và nhau ra khỏi trung tâm thương mại. Lúc bước xuống bậc thang trước cửa, vì nước mưa đọng lại trên các bậc thềm nên tiểu Hiền bị trượt ngã và con búp bê trên tay bé rơi xuống các bậc thang.

- Huhu.....

Hàn Dĩ Xuyên hốt hoảng đỡ con lên, nhanh chóng phui sạch cát bẩn trên người bé, vừa nhìn khắp tay chân và trên người bé vừa lo lắng hỏi

- Tiểu Hiền, con không sao chứ? Có đau ở đâu không? Nói mẹ nghe nào!

Tiểu Hiền vừa lắc đầu vừa chỉ tay xuống dưới bậc, nước nở nói

- Huhu.. mẹ.. búp bê... búp bê ba mua cho con!

Hàn Dĩ Xuyên vừa lau nước mắt cho con vừa dỗ dành

- Được rồi, tiểu Hiền ngoan nào, mẹ sẽ đi lấy cho con, con đứng đây nhé!, đừng đi lung tung.

Nói xong cô nhìn con lần nữa rồi bước xuống bậc nhưng bên dưới con búp bê đã đàn ông áo đen, hình xăm đầy mình giẫm lên.

Hàn Dĩ Xuyên quan sát ba gã đàn ông đó rồi thẳng bước đi tới, cô bình tĩnh nói

- Xin lỗi nhưng ông có thể trả tôi con búp bê dưới chân ông không?

Ba gã đàn ông đều nhìn cô, gã đang giẫm con búp bê cúi xuống nhặt con búp bê lên và đưa cho gã bên cạnh.

Gã đó hình như là đại ca của hai gã kia, trên tay gã có xăm một con rồng đen rất lớn và nhìn rợn cả người, gã nhìn Hàn Dĩ Xuyên rồi nhìn con búp bê đang được đưa trước mặt, gã ném điều thuốc trên tay xuống và giờ chân giẫm lên, sau đó mới cầm lấy con búp bê, nhìn nhìn một lúc rồi đưa về hướng Hàn Dĩ Xuyên.

Hàn Dĩ Xuyên tưởng gã tốt bụng đem trả con búp bê cho mình nên bước nhanh xuống bậc thang, nhưng khi cô chỉ còn cách bọn họ vài bậc thang thì gã hình xăm liền thả tay để con búp bê rơi xuống lại, sau đó nhổ nước bọt lên, gã cười phá lên và nói với Hàn Dĩ Xuyên.

- Cô em, muốn lấy thì cúi xuống chân ông mà lấy!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn bọn họ bằng ánh mắt đề phòng, cô biết ba tên này chắc chắn không phải hạng tốt lành gì nên cũng không muốn dấn vào, nhưng vì con búp bê đó là quà mà Từ Lâm tặng tiểu Hiền nên cô rất muốn lấy lại.

- Ông thật khéo đùa! Tôi và ông cũng chẳng có quen biết gì, sao ông phải làm khó tôi như vậy?

Cô cố gắng giữ bình tĩnh để nói hết câu.

Một tên bên cạnh nghe cô nói xong liền cười một cách dâm ô và nhìn qua gã hình xăm.

- Ông chủ Long, con nhóc này nhìn cũng ngon đấy ạ!

Bước chân của Hàn Dĩ Xuyên vô thức lui về phía sau, ba tên trước mặt gọi cô nhớ đến đám cầm thú sáu năm trước; hai mắt cô đảo xung quanh....

Bây giờ vẫn là ban ngày mà!

Hơn nữa còn có rất nhiều người bên trong trung tâm thương mại nữa nên có lẽ bọn họ sẽ không dám làm gì quá lộ liễu!

Người đàn ông được gọi là ông chủ Long không phải ai khác mà chính là Hắc Long, thủ lĩnh của Hắc Long Bang; Hắc Long bước đến gần con búp bê

lần nữa, nở nụ cười đậm ô nhìn Hàn Dĩ Xuyên.

- Sao nào cô em? Có định cúi xuống chân ông mà nhật không?

Những người đi qua nhìn thấy một cảnh này đều không dám dừng bước giúp đỡ, chỉ mắt nhắm mắt mở đi qua.

Trong đầu Hàn Dĩ Xuyên dâng lên một hồi cảnh báo, chẳng lẽ chỗ này đã là địa bàn của Hắc Long?

Cô đang do dự thì một giọng trẻ con nhí nhảnh đã vang lên phía sau

- Mẹ, ba đã dạy không được cúi đầu dưới chân kẻ khác! Mẹ không được nghe lời ông ta đấy mẹ!

Hàn Dĩ Xuyên vội xoay người lại phía sau nhìn; Hắc Long và hai tên thuộc hạ cũng ngạc nhiên nhìn theo.

Tiểu Hiên đứng trên cao bước từng bước xuống, gương mặt đáng yêu đang giận dữ trông càng ngộ nghĩnh hơn!

Bé con nhìn xuống Hắc Long rồi chu miệng nói

- Ông người xấu, ông lấy búp bê của cháu, còn bắt nạt mẹ cháu, cháu nhất định sẽ nói với ba để ba đánh ông sợ đến tè ra quần!

Hai tên thuộc hạ của Hắc Long trở mắt nhìn bé con to gan trước mặt rồi quay lại nhìn ông chủ của mình nhưng Hắc Long lại cười phá lên rồi hỏi

- Nhóc con! Có phải nhóc rất ngưỡng mộ ba mình không?

Tiểu Hiên một tay chống nạnh, một tay chỉ về phía Hắc Long

- Ông không biết gì về ba cháu thì đừng nói bừa! Ba của cháu là một người đàn ông tuyệt nhất vũ trụ này đấy!

Nghe tiểu Hiên khen Từ Lâm như vậy, Hàn Dĩ Xuyên bất giác mỉm cười dù đang đứng trước ba gã đàn ông mặt mày hăm he.

Hắc Long biết đó chỉ là lời nói của một đứa trẻ, mà đứa trẻ nào cũng đều nói những điều tốt đẹp nhất về ba mẹ mình nên ông ta cũng chẳng thấy ngạc nhiên gì cả.

Tiểu Hiên thấy ông ta có vẻ xem thường những gì mình nói nên phòng má nói

- Ông đừng tưởng ba của cháu giống ba của những bạn khác! Sau lưng ba cháu luôn có rất nhiều chú vệ sĩ đấy, lúc đó trông ba luôn rất ngầu đấy!

Hắc Long nghe xong liền thuận miệng hỏi

- Vậy ba của nhóc là ai nào?

Về mặt tiểu Hiên đầy tự hào, nói lớn

- Ba cháu là Từ Lâm đấy ạ!

Hai tên thuộc hạ của Hắc Long trở mắt kinh ngạc nhìn tiểu Hiên rồi nhìn sang Hàn Dĩ Xuyên, nhưng Hắc Long thì lại rất bình tĩnh, giống như ông ta chẳng hề tin những gì tiểu Hiên nói.

- Nhóc con, cháu đang nói đến Tổng giám đốc của Đại Từ - Từ Lâm đó sao?

Tiểu Hiên vui mừng nở nụ cười, thích thú hỏi

- Ông biết ba cháu sao ạ?

Hàn Dĩ Xuyên vội chạy đến chỗ tiểu Hiên và giữ chặt con trong ngực, nhìn Hắc Long đầy đề phòng. Ánh mắt lúc này của hai tên thuộc hạ rõ ràng là biết Từ Lâm, cô không biết rốt cuộc đó là tốt hay xấu.

Hắc Long ra vẻ tiếc nuối lắc đầu

- Nhóc con, cháu đang nói dối! Ta biết Từ Lâm và còn biết rõ cậu ta không hề có con gái!

Tiểu Hiên tức giận giẫm chân, uất ức đến sắp khóc tới nơi rồi

- Ông nói dối, ba cháu thật sự là Từ Lâm mà!

Hàn Dĩ Xuyên cảm giác tình hình không ổn nữa nên vội nhỏ giọng dỗ con.

- Tiểu Hiên ngoan, chúng ta về nhà thôi!

Tiểu Hiền ngoan ngoan gật đầu và trề môi xoay người theo Hàn Dĩ Xuyên, nắm lấy tay cô và đi khỏi.

.....

Hai mẹ con vừa đi ra khỏi trung tâm thương mại thì Hàn Dĩ Xuyên liền dừng bước, cúi xuống nói với tiểu Hiền

- Tiểu Hiền của mẹ, sao lúc nãy con lại nói ra tên của ba?

Tiểu Hiền ngược đôi mắt to tròn nhìn Hàn Dĩ Xuyên rồi nói

- Là ba đã nói vậy ạ, ba nói nếu có ai dám bắt nạt mẹ và con thì chỉ cần nói tên của ba ra thì kẻ xấu sẽ bỏ chạy ạ!

Hàn Dĩ Xuyên lại cười một cách ngây ngô rồi véo nhẹ má của con, tươi cười đứng lên.

- Được rồi, chúng ta về nhà thôi nào! Mẹ sẽ nói với ba mua búp bê mới cho con, được không?

Tiểu Hiền thích thú gật đầu, hai mẹ con cứ như vậy mà nắm tay nhau rời đi.

.....

Mà ở phía sau họ, một tên thuộc hạ của Hắc Long vẫn mãi nhìn theo bóng dáng hai mẹ con vui vẻ dắt tay nhau bước đi rồi hoài nghi nói với Hắc Long

- Ông chủ Long, người phụ nữ đó là người đã từng kết hôn với Từ Lâm từ sáu năm trước đấy ạ! Lời của con nhóc đó có thể là thật.....

Hắc Long hừ lạnh một tiếng, gờ chân giẫm nát con búp bê dưới chân rồi nói với hai tên thuộc hạ.

- Điều tra xem bọn họ rốt cuộc là ai?

Tuy ông ta không tin những lời tiểu Hiền nói lắm nhưng vẫn không thể phủ nhận rằng đôi mắt và mũi của tiểu Hiền rất giống Từ Lâm!

Nếu đứa bé đó thật sự là con của Từ Lâm thì.....

Trên đường đưa tiểu Hiền về nhà, Hàn Dĩ Xuyên đã gọi Thuyền An đến chỗ cô và nhắn Từ Lâm không cần vào đến nhà mà đợi cô ở đầu ngõ vì cô sợ tiểu Hiền lại nói đến chuyện ở trung tâm thương mại, nếu vậy Từ Lâm sẽ lại làm ầm lên....

Lúc cô và tiểu Hiền về tới thì Thuyền An đã đợi sẵn ở nhà. Cô giao tiểu Hiền cho cô ấy xong và đặc biệt dặn không được để bé ra ngoài. Tạm biệt con gái xong, cô đi bộ ra chỗ đã hẹn Từ Lâm

Kết!

Chiếc Lamborghini quen thuộc dừng lại trước mặt cô và cửa kính dần hạ xuống, gương mặt Từ Lâm xuất hiện cùng nụ cười sùng nịch trên môi. Rất nhanh hắn đã mở cửa bước xuống và đi về hướng cửa ngược lại, mở cửa cho Hàn Dĩ Xuyên.

- Đi thôi!

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười nhìn hắn rồi bước vào trong xe, cửa được Từ Lâm đóng lại ngay sau đó.

Khi Từ Lâm vào trong xe, hắn nhìn Hàn Dĩ Xuyên rồi nhào người về phía cô, cẩn thận giúp cô thắt dây an toàn.

Hàn Dĩ Xuyên muốn giảm bớt sự ngượng ngùng nên vội hỏi

- Lâm, chúng ta đi đâu?

Từ Lâm thắt dây an toàn cho cô xong rồi đưa bàn tay phải ra bên cạnh cô, nhìn cô đầy thâm tình.

Hàn Dĩ Xuyên hiểu ý liền đặt bàn tay trái của mình lên tay hắn, mỉm cười ngọt ngào.

Từ Lâm nắm chặt tay cô, vừa khởi động xe vừa nói

- Đến một nơi em đã từng đến!

Dứt lời, chiếc xe dần lăn bánh và lao nhanh ra đường quốc lộ.

.....

Mười lăm phút sau, Từ Lâm dừng xe tại một khu phố sạch sẽ và hiện đại.

Hai người vừa bước xuống xe thì Từ Lâm đã nắm lấy tay Hàn Dĩ Xuyên đi vào một cửa hàng bán đồ đôi.

Hàn Dĩ Xuyên kinh ngạc nhìn cửa hàng trước mặt và hỏi

- Chỗ này... sao anh lại biết em đã từng đến đây?

Từ Lâm cười khê và kéo tay cô vừa đi vào vừa nói

- Em đi đâu cũng đều nằm trong tầm kiểm soát của anh thôi!

Hàn Dĩ Xuyên vẫn chưa hết kinh ngạc thì đã bị hấn kéo vào bên trong cửa hàng và đi tới quầy thanh toán, cô như một đứa trẻ chưa hiểu chuyện mà hỏi

- Lâm, chúng ta đã mua gì đâu mà thanh toán?

Hai người đã đứng trước quầy thanh toán. Bà chủ cửa hàng niềm nở bước đến chào, khi bà vừa nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đã trở mắt lên hỏi

- Cô gái, đúng là cô rồi!

Sở dĩ bà nhớ cô rất lâu và rõ như vậy vì cô là người khách đơn độc đến cửa hàng của bà đầu tiên và cũng là cuối cùng.

Hàn Dĩ Xuyên không ngờ bà chủ cửa hàng vẫn nhận ra cô nên cô vừa thấy lúng túng vừa bất ngờ, khê liếc nhìn qua Từ Lâm nhưng thấy vẻ mặt hấn rất bình thản rồi lấy từ trong túi ra một chiếc hộp, đẩy đến trước mặt bà chủ.

Bà chủ cửa hàng kinh ngạc nhìn Từ Lâm rồi nhìn lại Hàn Dĩ Xuyên mới mở chiếc hộp trước mặt ra, lúc này bà còn ngạc nhiên hơn nữa.

Hàn Dĩ Xuyên cũng đã nhìn thấy vật bên trong chiếc hộp, đó là chiếc vòng tay mà cô đã tặng Từ Lâm sáu năm trước, chiếc vòng này không phải hấn luôn đeo sao? Bây giờ hấn định làm gì đây?

Bà chủ cửa hàng khó xử nhìn Từ Lâm vì không biết hấn có ý gì; hơn nữa, bà cũng nhận ra chiếc vòng tay này, đó là chiếc vòng đôi mà Hàn Dĩ Xuyên đã mua trong cửa hàng của bà, không khắc tên mà gói thẳng vào hộp, vậy là tặng cho người đàn ông này rồi!

Tình yêu đơn phương của cô đã được đáp lại rồi sao? Hôm nay đã đến cùng người đàn ông mình yêu!

Hai người còn đang mơ hồ thì Từ Lâm thản nhiên nói

- Khắc hai từ Dĩ Xuyên lên đây cho tôi!

Bà chủ cửa hàng hơi giật mình nhưng vẫn cầm chiếc vòng tay vào trong.

Hàn Dĩ Xuyên đứng nhìn Từ Lâm như vậy rất lâu, vừa xúc động vừa bất ngờ nói

- Lâm, không cần phải ghi cả tên em như vậy đâu, dù sao em cũng chỉ viết tắt tên anh!

Từ Lâm kéo nhẹ cô lại gần mình hơn và vén tóc cô ra sau tai, thấp giọng nói

- Không sao! Cho dù em có viết sai tên anh đi nữa thì chỉ cần anh nhớ tên em là được! Dĩ Xuyên.

Dứt lời, hấn liền đặt một nụ hôn lên vàng trán tròn bóng của Hàn Dĩ Xuyên, khiến những đôi nam nữ khác đều phải ngoái đầu nhìn.

Một lúc sau bà chủ cửa hàng đã đem chiếc vòng tay khắc xong tên ra cho Từ Lâm.

Từ Lâm cầm chiếc vòng tay lên và đưa cho Hàn Dĩ Xuyên.

- Đeo cho anh!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn ngó xung quanh một lúc mới dám đeo chiếc vòng lên cổ tay Từ Lâm.

Đoạn ký ức đẹp nhất từ sáu năm trước của đôi vòng tay dần hiện về trong đầu hai người.....

Sau khi Hàn Dĩ Xuyên đeo xong chiếc vòng tay, Từ Lâm hài lòng nhìn ngắm nó trên cổ tay mình, cả cái tên được khắc trên đó nữa rồi lấy ra một chiếc hộp khác và lấy chiếc vòng tay của Hàn Dĩ Xuyên trong hộp, đưa tới trước mặt cô, thản nhiên nói

- Tay!

Hàn Dĩ Xuyên ngây ngốc nhìn hấn, xong, cô cũng không dám đưa tay lên nhưng Từ Lâm đã không đủ kiên nhẫn nữa, trực tiếp cầm tay cô lên và cẩn thận đeo chiếc vòng tay vào cho cô.

Bà chủ cửa hàng và những cặp đôi khác đều nhìn hai người họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ cùng chúc phúc.

.....

Hai người nắm tay nhau ra khỏi cửa hàng, hai chiếc vòng tay bên cạnh nhau trông rất gắn kết.

Hai người còn nhìn nhau rất mỉm cười, ánh mắt đầy nhu tình dành cho đối phương.

- Trước đây em nghĩ thế nào mà lại đến đây một mình chứ?

- Em biết lúc đó trông em rất kỳ quái nhưng vì em không biết rằng anh yêu em.

- Vậy bây giờ trả lời anh được chưa? OY - Only you có phải chỉ mình anh không? Em luôn nhớ anh suốt sáu năm qua?

- Em đã nói rồi! Không phải....

- Sáu năm trước em lại mang chiếc váy dạ hội mà anh đã tặng em đi và trong suốt sáu năm qua em vẫn luôn thiết kế váy dạ hội, đó là em không quên được món quà anh tặng em? Càng không quên được anh?

- Lâm à, là anh tự nói thôi....

- Mỗi khi em nhìn thấy vest nam thì sẽ nhớ đến anh? Sáu năm qua em đều nhớ anh?

- Anh thôi tự luyến được không...

- Là ai lúc ở bệnh viện đã khóc lóc nói sẽ cho anh nghe những lời thật lòng?

- Anh nghe hết thật sao?

- Sớm biết em lật lọng như vậy thì anh đã ghi âm lại rồi!

- Anh..

- Bây giờ trả lời thật lòng đi! Anh nói không sai chứ?

- Được rồi, được rồi! Coi như anh lợi hại, OY, váy dạ hội, vest nam đều là vì anh đấy, đều là vì em không quên được anh!

- Ngoan lắm, Dĩ Xuyên của anh!

Chiếc Lamborghini đi với tốc độ vừa phải trong khu phố này, tiếng cười nói vui vẻ của hai người vang vọng vào trong các tán cây ngô đồng.

.....

Lúc đi ngang qua một quán xiu mai, Hàn Dĩ Xuyên đã đòi Từ Lâm cho đi mua. Vậy là Từ Lâm liền dừng xe ở phía đường đối diện rồi xuống xe đi mua cho cô..

Hàn Dĩ Xuyên thấy trong xe quá ngột ngạt nên đi ra ngoài đứng đợi, sẵn ngắm nhìn các cửa hàng ven đường.

- Dĩ Xuyên, cô làm gì ở đây vậy?

Đột nhiên có ai đó gọi mình làm Hàn Dĩ Xuyên giật mình quay đầu nhìn.

Thì ra là Từ Thiên Tần!

Hàn Dĩ Xuyên không ngờ lại gặp anh ta ở đây nên hơi ngạc nhiên nhưng thật ra lại là sự ghê sợ đến buồn nôn.

Từ Thiên Tần hai tay đút trong túi quần bước tới gần Hàn Dĩ Xuyên, xúc động nhìn cô, quan tâm hỏi

- Cô đến một mình sao?

Nhưng khi anh ta nhìn thấy chiếc xe bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên thì liền thay đổi sắc mặt, cô tịch nói

- Là đi cùng anh ta! Hai người quay lại với nhau rồi!

Hàn Dĩ Xuyên né tránh ánh mắt của anh ta, lãnh đạm không muốn trả lời.

Thật ra cô đã nghe Triết Liệt nói chuyện bâng xet nghiệm DNA bị làm giả và cả chuyện điện thoại của Mẫn Quan bị nghe lén.

Tất cả đều do Từ Thiên Tần!

Cô và Từ Lâm chia tay suốt sáu năm, oán hận nhau suốt sáu năm; tiểu Hiên sống xa ba suốt sáu năm; gia đình cô mỗi người một ngã suốt sáu năm.

Tất cả đều được Từ Thiên Tần ban cho!

Nên đối với anh ta, Hàn Dĩ Xuyên không phải hận mà là chán ghét, ghê tởm!

Chỉ vì muốn lấp đầy tham vọng của mình mà có thể đem hạnh phúc của người khác ra đùa giỡn, cả cuộc đời một đứa trẻ nư!

- Ngài chủ tịch cao quý như vậy cũng đến một nơi bình thường thế này sao?

Cô thờ ơ nói một câu.

Từ Thiên Tần không ngờ cô lại đối với mình lạnh lùng như vậy?

Chẳng lẽ cô quay lại với Từ Lâm thì liền cùng Từ Lâm bắt tay ngồi chung một chiếc thuyền, xem anh ta là kẻ ngáng đường?

- Dĩ Xuyên, cô không cần phải giữ khoảng cách với tôi như vậy!

Hàn Dĩ Xuyên trừng mắt nhìn anh ta, không chút do dự mà trả lời

- Không! Rất cần thiết! Chúng ta không nên thân thiết quá làm gì!

Từ Thiên Tần hơi bất mãn về thái độ của cô nhưng vẫn cố gắng duy trì nụ cười nhả nhặn.

- Dĩ Xuyên!

Hai người đang đối diện nhau thì giọng lạnh nhạt của Từ Lâm vang đến, kèm theo đó là bước chân vội vã cùng dứt khoát của hắn; hắn kéo ngay Hàn Dĩ Xuyên về bên cạnh mình và nhìn Từ Thiên Tần đầy thách thức cùng cảnh cáo

- Đừng bao giờ đến gần cô ấy lần nữa nếu không muốn mẹ cậu phải ra đường làm gái bán hoa!

Nói xong liền kéo tay Hàn Dĩ Xuyên về cửa xe, mở cửa và nhét cô vào vị trí phó lái xong thì đi qua cửa lái chính, ném cho Từ Thiên Tần một nụ cười khinh bỉ rồi lên xe, đóng sầm cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Bí mật thân thế của hắn

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 90: Bí mật thân thế của hắn.

Từ nãy giờ, Từ Lâm chỉ tập trung lái xe, tuy vẫn nắm chặt tay Hàn Dĩ Xuyên nhưng hắn lại im lặng và không nói gì, trầm mặc đến đáng sợ.

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi và lén nhìn qua phía hắn, lí nhí gọi

- Lâm, anh giận sao? Vì em nói chuyện với Từ Thiên Tần?

Từ Lâm nghe được giọng cô, lửa giận trong lòng liền tan biến đi một nửa, hắn quay sang nhìn cô, lãnh đạm nói

- Anh không giận!

Hàn Dĩ Xuyên cười cười trêu đùa

- Hay anh đang ghen?

Nghe xong Từ Lâm lập tức phản bác

- Không hề!

Hàn Dĩ Xuyên thấy hấn vẫn còn giận nên cố tình làm nũng

- Lâm, đừng như vậy nữa mà! Đừng giận nữa được không?

Tìm Từ Lâm liền nhảy nhót vì vui mừng, đây là lần đầu tiên mà Hàn Dĩ Xuyên làm nũng với hấn nên hấn muốn cô tiếp tục như vậy nên cố giấu đi sự vui sướng trong lòng, vờ lạnh nhạt nói

- Anh đã nói là anh không giận!

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi, hai tay kéo lấy ống tay áo của hấn, nghiêng người qua nhìn hấn, nũng nịu nói.

- Vậy là ghen rồi? Lâm, có phải anh ghen không?

Tìm Từ Lâm đã sớm tan chảy thành nước, hấn đành giương cò xin hàng, thấp giọng nói

- Không phải anh ghen mà là lo lắng! Em có biết Từ Thiên Tần nguy hiểm đến thế nào không? Tránh xa cậu ta một chút!

Hàn Dĩ Xuyên thu tay về, bật cười và nói

- Rõ ràng là đang ghen còn phủ nhận! Em không biết đâu! Em chỉ biết anh đang ghen thôi!

Nói xong cô ngồi ngay ngắn lại và lấy túi xiu mại ra ăn.

Từ Lâm đen mặt nhìn cô, thấp giọng quát

- Con mắt nào của em nhìn thấy anh đang ghen chứ?.

Hàn Dĩ Xuyên vừa ăn xiu mại vừa nói

- Không cần nhìn cũng biết!

Từ Lâm hận không thể đem túi xiu mại trên tay cô ném ra ngoài.

Cô lại chẳng thèm để ý đến hấn!

Nhưng nhìn cô ăn ngon lành như vậy hấn cũng không muốn tính toán với cô, tiếp tục lái xe.

Hàn Dĩ Xuyên tuy đang ăn nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn sang Từ Lâm, cẩn thận quan sát sắc mặt hấn, nhưng sức nhớ ra gì đó, cô do dự một lúc rồi gọi

- Lâm, em muốn hỏi anh chuyện này!

Từ Lâm vẫn chuyên tâm lái xe, thờ ơ nói

- Có chuyện gì?

Hàn Dĩ Xuyên nhìn sắc mặt hấn mà cẩn thận hỏi

- Lâm, tại sao anh lại để Từ Thiên Tần giành được vị trí chủ tịch?

Chuyện này thật ra cô đã thắc mắc rất lâu rồi, với năng lực và tham vọng của Từ Lâm thì tại sao không thể ngồi lên vị trí chủ tịch.

Từ Lâm nghe cô hỏi về vấn đề này, gương mặt hấn dần trở nên khó coi, tối sầm đến đáng sợ, sau đó đột nhiên nở một nụ cười bốn cọt như ma vương, nhàn nhạt hỏi lại

- Em nghĩ thế nào?

Hàn Dĩ Xuyên thoáng rung mình nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh và nói

- Em... nếu em biết thì đã không hỏi anh!

Kết!!!!

Từ Lâm không nói không rằng mà lập tức tắt xe vào lề đường, và rất nhanh tay che đầu của Hàn Dĩ Xuyên và vào phía trước.

Sau khi cả hai người đều đã ổn định lại vị trí, Từ Lâm mới nói

- Em thật sự muốn nghe?

Hàn Dĩ Xuyên tuy có chút run sợ nhưng vẫn mạnh dạn gật đầu.

- Phải!

Từ Lâm cười nhẹ rồi đưa tay xoa xoa đầu cô, hấn tựa đầu vào ghế phía sau và trầm tư nói

- Vị trí đó, anh rất muốn có được đấy! Thế nhưng... lúc đó không phải thời cơ thích hợp để anh ngồi vào!

Hàn Dĩ Xuyên lặng lặng nhìn hấn, chú tâm nghe hấn nói tiếp.

- Lúc chúng ta li hôn, em mang tiểu Hiền rồi đi, khắp trên dưới Đại Từ đều náo loạn cả lên, tuy không truyền ra bên ngoài nhưng đám cáo già kia đã bắt đầu diễn trò nhân đạo, bắt anh phải chuyển giao cổ phần và rời khỏi vị trí Tổng giám đốc.

Nói đoạn, hấn lại nhìn sang Hàn Dĩ Xuyên, khẽ cười với cô rồi nói tiếp

- Chuyện chúng ta li hôn cũng đã đến tai bà nội, vì quá sốc nên bà đã ngất đi suốt ba ngày liền, sau khi bà tỉnh lại đã để lại biến chứng, hai chân của bà đã bị liệt và phải ngồi xe lăn mãi mãi!

Hàn Dĩ Xuyên đưa tay bịt chặt miệng, kinh ngạc có, bất ngờ có, và cả xót xa, cô có thể cảm nhận được sự đau đớn cùng mất mát trong đáy mắt của Từ Lâm mặc dù hấn đã che giấu rất kỹ.

Cô thật không ngờ sau khi hai người li hôn, Từ Lâm đã phải một mình chịu đựng nhiều đã kích như vậy. Một người bình thường vốn rất khoẻ mạnh nhưng lại đổ bệnh một cách yếu đuối như vậy; còn khiến người thân yêu nhất của mình phải chịu tổn thương.....

Trước đây thím Vương đã từng nói với cô, Từ lão phu nhân là người thân duy nhất của Từ Lâm ở Từ gia, một người bà hiền lành và yêu thương hấn như vậy lại bị liệt mãi mãi.

Nhìn Từ Lâm nhắm mắt ổn định lại tâm trạng mà khoé mắt Hàn Dĩ Xuyên bắt đầu ươn ướt, sóng mũi cô cay cay. Cô nắm chặt tay hấn, hy vọng có thể an ủi được hấn.

Từ Lâm lại nhìn cô và xoa xoa đầu cô, khàn giọng nói tiếp

- Ba đã tìm mọi cách để bảo vệ vị trí thừa kế của anh trong Hội đồng quản trị nhưng khi chuyện của bà được truyền vào Đại Từ thì ông ấy đã không thể làm được gì thêm, đành phải gạch tên anh ra khỏi danh sách thừa kế.

Hàn Dĩ Xuyên im lặng nhìn hấn, ánh mắt chan chứa niềm cảm thông cùng đau xót, cô vẫn chăm chú lắng nghe.

- Vị trí kế thừa của Đại Từ trước nay chỉ để lại cho con trai lớn, nếu không được thì đến con trai kế tiếp. Tên của anh đã bị gạch bỏ thì dĩ nhiên Từ Thiên Tàn sẽ là người duy nhất được ứng cử vào vị trí chủ tịch. Đám cáo già đó dễ dàng chấp nhận cậu ta cũng vì biết rõ năng lực của cậu ta đến đâu, một người nhu nhược, yếu đuối như cậu ta thì đối với đám hồ ly đó rất dễ để xử lý.

Nói xong, hấn lại quay sang nhìn Hàn Dĩ Xuyên và mỉm cười.

- Sáu năm qua, anh vẫn luôn cảm thấy dằn vặt, áy náy và mặc cảm vì chuyện của bà nội; cuộc hôn nhân của chúng ta rạn nứt và tan vỡ đều tại anh đã không làm tốt trách nhiệm của một người chồng, một người đàn ông, anh đã quá bạo thủ, cố chấp, ích kỷ nên mới khiến em tổn thương, còn làm hại cả bà nội.

Không để hấn nói hết câu, Hàn Dĩ Xuyên lập tức nhào người đến gần hấn và ôm ngang cổ hấn an ủi, cô vỗ nhẹ lên lưng hấn và nói thật dịu dàng

- Lâm, đó không hoàn toàn là phải của anh nên anh không cần phải thấy mặc cảm, càng không nên tự trách bản thân. Chúng ta li hôn là do em đề nghị nên em cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Từ Lâm định nói gì đó nhưng lại tiếp tục bị cô ngắt lời.

- Lâm, em muốn đến thăm bà nội!

Từ Lâm kinh ngạc nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang tươi cười nhìn mình, hấn nhú mày hỏi lại.

- Dĩ Xuyên, em nói thật sao?

Hàn Dĩ Xuyên gật đầu một cách chắc chắn và kiên định.

- Phải! Em thật sự muốn đến thăm bà nội!

Từ Lâm nhìn cô một lúc, biết không thể lay chuyển được cô nên hấn đành đồng ý với cô, khàn giọng nói

- Được rồi, vậy thì đi thôi!

Hàn Dĩ Xuyên tươi cười gật đầu.

Từ Lâm xoa xoa đầu cô lần nữa rồi khởi động xe, chiếc xe lao nhanh trên đường quốc lộ.

Biệt thự Từ gia, Phật đường.

Từ sáu năm trước, Phật đường đã được xây dựng trong khuôn viên của biệt thự Từ gia.

Phật đường được xây dựng ở sau vườn, được bao vây bởi nhiều loài hoa cỏ; Phật đường không quá lớn nhưng cũng rất khang trang và đầy vẻ tôn nghiêm của nơi cửa Phật, từ bên ngoài đã nghe tiếng gõ mõ vang lên trong không gian thanh tịnh.

Phật đường hạn chế người ra vào, ngoài chủ nhân chính ở đây - là Từ lão phu nhân thì chỉ có một người làm và một vệ sĩ thân tín của bà được ra vào tự do, còn có thêm cả Từ Lâm.

Bên trong Phật đường có đặt một pho tượng Như lai rất lớn được đúc bằng vàng, xung quanh là những vị bồ tát được đúc bằng ngọc các loại, tất cả đều được cúng kiến đầy đủ từ nhang đèn đến mâm ngũ quả.

Từ lão phu nhân ngồi dưới tấm thảm được trải trên sàn và khấn tụng trước tượng Phật như lai, trên tay bà lão cầm một chuỗi tràng hạt bồ đề thảy đều đặn, tay kia vẫn thành tâm gõ mõ.

Sáu năm qua bà luôn ở đây niệm kinh sám hối cho chồng, con trai và cả cháu trai của bà.

Từ lão thái gia năm đó vì bảo vệ thanh danh của gia tộc mà sẵn sàng đuổi người phụ nữ đang mang trong mình cốt nhục của Từ gia đến một nơi đất khách.

Từ lão gia lại khoanh tay đứng nhìn tất cả. Đến Từ Lâm thì lại ba lần bốn lượt muốn tự tay bóp chết con ruột của mình.

Nghĩ đến những tội nghiệt này, tiếng gõ mõ của bà lão lại vang lên đều đều.

- Lão phu nhân! Đại thiếu gia đến rồi ạ!

Cô người làm duy nhất được theo hầu bên cạnh Từ lão phu nhân bước nhẹ nhàng vào Phật đường và ngồi xuống nói nhỏ bên tai bà lão.

Từ lão phu nhân ho khan một tiếng rồi chấp tay khấn vái lần nữa. Vừa xong thì một vệ sĩ bên ngoài liền bước vào và dìu bà lão ngồi lên xe lăn.

Một lúc sau, Từ Lâm và Hàn Dĩ Xuyên đã đến trước cửa Phật đường.

Trên đường đến đây Từ Lâm đã nói với Hàn Dĩ Xuyên về việc Từ lão phu nhân chỉ ở trong Phật đường niệm kinh, gõ mõ.

Họ vừa đến thì cửa đã được vệ sĩ của Từ lão phu nhân mở ra, cậu ta cung kính cúi chào hai người.

Từ Lâm nắm tay Hàn Dĩ Xuyên, vừa tháo dây ra liền bước vào bên trong.

- Bà nội, cháu đến rồi ạ!

Từ Lâm nhìn Từ lão phu nhân đang ngồi trên xe lăn, đưa lưng về phía mình mà cung kính gọi.

Nghe giọng của cháu trai, Từ lão phu nhân thờ dài rồi nghiêm giọng nói

- Còn đứng đó làm gì?

Từ Lâm thoáng nhìn qua Hàn Dĩ Xuyên rồi lễ phép nói với bà nội

- Bà nội, cháu dẫn một người đến thăm bà ạ!,

Nghe xong, Từ lão phu nhân liền xoay xe lại, bà đã quy định không ai được bước vào đây mà!

Bà lão vừa quay lại, Hàn Dĩ Xuyên cũng vừa nhìn thấy bà, bốn mắt đang chạm nhau thì Từ Lâm đứng bên cạnh lại thản nhiên nói

- Bà nội, đây là Dĩ Xuyên, bạn gái của cháu!

Hàn Dĩ Xuyên mở to mắt nhìn Từ lão phu nhân, bất ngờ đến lắp bắp

- Bà, bà cụ khấn choàng cổ?

Từ Lâm nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh, hần nhủu chặt mày kiếm vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trái ngược với dáng vẻ bất ngờ của hai người thì Từ lão phu nhân chỉ điềm nhiên nói

- Không phải vợ cũ ư?

Hàn Dĩ Xuyên càng khó hiểu hơn nữa, cô hết nhìn Từ Lâm rồi lại nhìn Từ lão phu nhân, đầu óc ong ong không biết gì!

Từ Lâm áy náy nhìn bà nội

- Bà nội, cháu xin lỗi!

Từ lão phu nhân ra hiệu cho vệ sĩ và người làm lui ra, đóng cửa lại. Lúc này bà mới mỉm cười và đưa tay về phía Hàn Dĩ Xuyên.

- Cháu lại đây nào!

Hàn Dĩ Xuyên lúng túng nhìn Từ Lâm rồi cũng quyết định đi tới trước mặt Từ lão phu nhân, cô lễ phép cúi chào

- Lão phu nhân, cháu chào người!

Từ lão phu nhân kéo lấy một tay cô và trách yêu

- Gì mà lão phu nhân chứ? Nó gọi ta thế nào thì cháu cứ gọi vậy đi!

Hàn Dĩ Xuyên khó xử nói

- Nhưng lão phu nhân, bọn cháu.....

Từ lão phu nhân ra vẻ giận dỗi nói

- Có phải hai đứa đều muốn chọc bà già này tức chết không?

Hàn Dĩ Xuyên cuống cuống xu tay, vội gọi

- Không phải vậy đâu ạ! Bà nội, bà đừng giận!

Từ lão phu nhân nghe cô gọi vậy liền hết giận và cười hiền nói

- Cháu yêu, lần sau nhớ dẫn cả chất của ta đến nữa đấy!

Không chỉ có Hàn Dĩ Xuyên mà ngay cả Từ Lâm cũng đều kinh ngạc khi Từ lão phu nhân lại biết đến sự tồn tại của tiểu Hiên!

Từ lão phu nhân nhìn Từ Lâm, tức giận nói

- Sao nào? Cháu nghĩ ta không biết cháu không giết được con ruột của mình sao?

Từ Lâm chỉ im lặng mà không dám cãi lại. Hàn Dĩ Xuyên sốt ruột nhìn hần rồi nói với Từ lão phu nhân.

- Bà nội, không phải như vậy đâu ạ! Bây giờ Lâm rất tốt với cháu và tiểu Hiên ạ!

Từ lão phu nhân vui mừng hỏi

- Tiểu Hiên, là tên của chất ta sao? Tên đầy đủ của nó là gì?.

Hàn Dĩ Xuyên chưa kịp trả lời thì Từ Lâm đã tranh mất.

- Là Từ Nhược Hiên ạ!

Từ lão phu nhân khẽ lườm cháu trai mình

- Không phải Hàn Nhược Hiên ư?

Từ Lâm không vui mà gọi

- Bà nội! Nó là con gái của cháu mà!

Từ lão phu nhân cầm một cây gậy bằng gỗ đánh vào vai Từ Lâm và mắng

- Vậy tại sao trước đây còn làm ra những chuyện trời đất không dung tha đó chứ? Cháu có biết chỉ vì tội lỗi cháu gây ra mà ta đã ngồi đây sám hối suốt sáu năm trời không? Đàn ông của Từ gia đều gây ra nghiệp chướng mà! Đến thằng cháu của ta còn muốn tự tay giết chết con ruột của mình nữa! Ông trời ơi, Phật tổ ơi! Thật ra con đã tạo nghiệt gì chứ?

Vừa nói Từ lão phu nhân vừa khóc than rất khổ sở.

Hàn Dĩ Xuyên lúng túng nhìn bà lão rồi nhìn sang Từ Lâm, cô không hiểu tại sao bà lão lại như vậy nhưng chắc là do sự việc của sáu năm trước.....

Từ Lâm thì đã quen với việc bà nội của mình như vậy rồi nên chỉ thản nhiên nói

- Bà nội, hôm nay bà có đánh chết cháu cũng sẽ không quý!

Từ lão phu nhân tức giận vung cây gậy trên tay về phía Từ Lâm nhưng lập tức bị hấn bắt lấy và để sang một bên.

Hàn Dĩ Xuyên hoảng sợ nắm lấy tay Từ lão phu nhân và vỗ nhẹ lên vai bà.

- Bà nội, bà đừng tức giận, sẽ không tốt cho sức khỏe đâu ạ!

Từ lão phu nhân hít vào thở ra đều đặn để điều chỉnh lại tâm trạng, bà vỗ nhẹ lên mu bàn tay Hàn Dĩ Xuyên rồi nói

- Đúng là cháu dâu ngoan, chỉ có cháu mới suy nghĩ cho bà già này thôi! Haizza, sáu năm trước bà đến bệnh viện thăm cháu đã nhìn ra cháu là một đứa trẻ ngoan hiền, lẽ ra cháu nên có được một bên đồ bình yên nhưng lại vì thằng cháu hư đốn của bà mà phải chịu ảm ức suốt nhiều năm qua, là bà già này có lỗi với cháu!

Hàn Dĩ Xuyên khó xử mà ngắt lời bà

- Bà nội! Bà đừng nói như vậy, đó đều là những chuyện đã qua rồi ạ! Bây giờ Lâm thật sự rất tốt với cháu.

Từ lão phu nhân nhìn cháu trai của mình, vừa thở dài vừa lườm nguýt

- Nó nên làm vậy từ trước rồi! Không phải đến giờ mới tìm cháu mà chuộc lỗi.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn sắc mặt Từ Lâm và cúi đầu cười trộm

Cô không ngờ gương mặt Từ Lâm khi ngoan ngoãn nghe giáo huấn lại đáng yêu như vậy!

Từ lão phu nhân nắm lấy tay Hàn Dĩ Xuyên, nở nụ cười đôn hậu, ân cần nói

- Cháu dâu của bà, chiếc khăn bà cho cháu là quà sinh nhật mà thằng hư đốn đó tặng bà, có lẽ cháu đã hiểu ý của bà rồi!

Hàn Dĩ Xuyên đỏ mặt nhìn Từ Lâm rồi ngượng ngùng nói với bà lão

- Bà nội, thật ra bọn cháu.... vẫn chưa tính đến chuyện đó đâu ạ!

Từ lão phu nhân ngạc nhiên nhìn cô rồi nhìn Từ Lâm, không vui hỏi

- Hai đứa không nghĩ đến chuyện tái hợp?

Hàn Dĩ Xuyên ngập ngừng trả lời

- Vẫn chưa ạ.....

Nhưng Từ Lâm đã vội vã ngắt lời

- Có ạ!

Hàn Dĩ Xuyên kinh ngạc nhìn hấn, Từ lão phu nhân thì vui mừng chờ hấn nói tiếp.

- Bọn cháu sẽ sớm hồi hôn ạ!

Hàn Dĩ Xuyên luống cuống xu tay, nhìn Từ Lâm bằng ánh mắt van nài.

- Bà nội, không phải vậy đâu ạ!

Từ lão phu nhân vờ như không nghe thấy cô nói gì mà cười hóm hở, vỗ vỗ lên mu bàn tay cô rồi nói

- Tốt lắm, tốt lắm, cháu dâu của bà, nhớ ghé thăm bà thường xuyên đấy!

Trên đầu Hàn Dĩ Xuyên hiện rõ ba vạch đen, cô không biết phải đối phó với hai bà cháu này như thế nào nữa!

.....

Từ Lâm nắm tay Hàn Dĩ Xuyên đi qua vườn hoa của biệt thự.

Trong vườn hoa có rất nhiều các loài hoa có quý và có màu sắc sặc sỡ.

Từng loài hoa có mùi hương riêng biệt và nguồn gốc khác nhau.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn quanh vườn hoa rồi quay sang hỏi Từ Lâm.

- Lâm, sáu năm qua bà nội vẫn đối với anh như vậy sao?

Từ Lâm dịu dàng nhìn cô rồi thấp giọng trả lời

- Ủ, sáu năm qua cứ hễ anh trở về thì phải ngồi nghe bà giáo huấn một trận, còn phải quỳ trong Phật đường nửa ngày; nghe thật buồn cười, mỗi ngày anh giết không biết bao nhiêu người, vậy mà bà nội lại bắt anh đến đó.

Hàn Dĩ Xuyên nắm chặt tay hần hơn, cô thờ dài nói

- Có lẽ vì quá cô đơn nên bà nội mới làm như vậy, bà muốn có người trò chuyện, người già ai cũng đều như vậy cả; mong muốn lớn nhất của ông bà luôn là bên đồ bình yên cuối cùng cho con cháu.

Nghe cô nói vậy, Từ Lâm liền hỏi

- Vậy là em đồng ý với bà nội? Chuyện hôn với anh!

Hàn Dĩ Xuyên đờ người nhìn hần, một lúc sau liền cup mắt và nói

- Chuyện này chúng ta hãy nói sau đi!

Từ Lâm không ngờ cô lại nói vậy nên trong lòng không khỏi mất mát cùng hụt hẫng.

Hai người tiếp tục bước đi....

Đột nhiên Hàn Dĩ Xuyên lại hỏi

- Lâm, anh chưa từng sống ở đây sao?

Cô nhìn các cửa sổ ở trên cao, tò mò hỏi.

Từ Lâm nhìn cô, trong mắt đầy sự sùng nịch, khẽ cười rồi lắc đầu.

- Anh sinh ra và lớn lên ở Italia, năm mười tám tuổi, ba đã đến Italia tìm anh và muốn anh trở về Từ gia, lúc đó anh đã từ chối và hai năm sau, anh mới trở về Thượng Hải, nhưng người mà anh gặp đầu tiên không phải ba mà là bà nội, lúc đầu anh còn cảm thấy kỳ lạ khi bà nội nhất quyết không để anh vào biệt thự Từ gia mà đã tặng anh Đài Song Khê, sau này anh mới biết là vì mẹ con Từ Thiên Tần không đồng ý chuyện ba gọi anh trở về. Từ lúc trở về Thượng Hải, số lần anh đến đây chỉ đếm trên đầu ngón tay nên ngay cả kiến trúc trong biệt thự này anh cũng không biết hết, đối với anh, nơi này vẫn còn khá xa lạ.

Vừa nói hần vừa dắt Hàn Dĩ Xuyên đến một bồn cây lớn và ngồi xuống, hần trầm tư một lúc rồi nói

- Rất tò mò vì sao anh lại không ở Thượng Hải lúc nhỏ?

Hàn Dĩ Xuyên im lặng lắc đầu vì thím Vương đã kể cho cô một nửa về thân thế của Từ Lâm.

- Em biết chuyện của mẹ và anh rồi!

Từ Lâm thoáng kinh ngạc nhưng rồi cũng hiểu ra, thấp giọng hỏi

- Em không xem thường anh? Dù sao anh cũng là một đứa con ngoài giá thú?

Hàn Dĩ Xuyên nắm lấy tay hần và lắc đầu kiên quyết

- Không có gì có thể ép em phải như vậy!

Từ Lâm cười yếu ớt rồi trầm tư nói

- Mẹ là một cô nhi nhận được học bổng của Đại Từ mà tốt nghiệp, trong thời gian bà thực tập ở một nhà hàng của Đại Từ thì gặp ba, hai người thường xuyên qua lại rồi yêu nhau, khi đó ba và Bạch Sinh Đình đã có hôn ước nhưng ông ta vẫn trêu đùa mẹ; mẹ đã phải sống với thân phận tình nhân của ông ta đến khi mang thai anh; suốt thời gian đó, người ở bên cạnh mẹ chỉ có bà nội và thím Vương, người cha đó đã sớm nghe theo sự sắp đặt của ông nội, chuẩn bị kết hôn với một người đàn bà khác lý do là ông già đó vừa biết tin mẹ đang mang thai và dùng tính mạng của anh và mẹ để trao đổi. Nhưng không dừng ở đó, ông già đó còn đuổi mẹ ra khỏi Thượng Hải, trên đường bỏ chạy, bà đã bị bắt cóc và bán đến Italia cùng đứa con trong bụng. Vừa đến Italia, mẹ đã phải khốn khổ lắm mới trốn thoát khỏi nơi tối tăm đó; vì không có giấy tờ tùy thân nên mẹ chỉ có thể làm việc chui, đến khi sinh ra anh.

Hai mắt Hàn Dị Xuyên đã sớm đỏ hoe, cô nhớ lúc cô đau đớn ngã xuống, thím Vương đã quỳ gối cầu xin cho cô và còn lấy mẹ của Từ Lâm để cầu xin, lúc đó cô đã thấy hân hoan đau đớn, mềm lòng...

Hoá ra là vậy!

Thím Vương đối với hân cũng như mẹ hân.

Tình cảnh của cô lúc đó đã khiến hân nhớ đến mẹ hân.

Hàn Dị Xuyên xót xa nhìn hân, nắm chặt tay hân, nghe hân nói tiếp.

- Vì làm việc cật lực cả ngày lẫn đêm nên sau khi sinh ra anh, sức khỏe của mẹ đã rất yếu, mẹ thiếu sữa để nuôi anh và phải cắt tay mình cho anh uống máu. Mẹ đã bế anh trên tay và ra đường ăn xin nhưng bà vẫn không đủ sữa để nuôi anh. Lúc anh tròn ba tuổi, mẹ đã mất....

Nước mắt lăn dài trên má của Hàn Dị Xuyên, cô vòng tay qua cổ hân mà ôm chặt lấy hân.

Bây giờ cô đã hiểu tại sao hân lại có thể uống máu người như vậy!

Từ Lâm cúi đầu hôn lên tóc Hàn Dị Xuyên, hồi tưởng lại cho cô biết.....

.....

Italia, hai mươi chín trước.....

Đoạn đường ồn ào, rối loạn, nơi này thật sự không phải dành cho người ở, một người chết đi đối với những kẻ đi ngang qua cũng không khác gì một con chó con mèo chết cả.

Một đứa trẻ tám tuổi đang khóc lóc bên cạnh người mẹ đã mất nhưng chẳng ai quan tâm hay đoái hoài gì cả.

Cậu bé khóc đến kiệt quệ thì đúng lúc ông chủ của địa bàn này đi qua, đó là Hắc Long, con trai nuôi của ông trùm Mafia Ý.

Hắc Long đã lập tức cho dọn xác của người phụ nữ bất hạnh đó nhưng đứa trẻ nhất quyết không để ông ta đụng vào mẹ mình, còn to gan lao đến cắn vào tay ông ta và uống cả máu ông ta.

Hắc Long nhận thấy đặc điểm này của đứa trẻ, có thể đào tạo thành sát thủ nên ngay lập tức đưa nó về chỗ của mình.

Đứa trẻ im lặng và chỉ ngồi một góc, mỗi ngày chỉ ăn một bữa cơm, nếu có ai đến làm phiền nó thì sẽ bị nó nhào đến cắn và uống máu.

Thời gian trôi qua với đứa trẻ đó chỉ có những ngày đêm đầy mùi máu tanh, chết chóc, còn cả dục vọng nữa....

Hắc Long không chỉ huấn luyện đứa trẻ trở thành sát thủ mà còn biến nó thành một món đồ chơi của mình.

Ông ta mắc bệnh rối loạn sinh dục nên nhìn người khác làm tình sẽ giúp ông ta thoải mái.

Vì vậy mà một đứa trẻ tám tuổi đã bị bắt quan hệ với một người đàn bà bằng tuổi mẹ của nó, có lúc đến năm sáu ả đàn bà hoặc nhiều hơn nữa, nó phải biểu diễn như một con búp bê tình dục để phục vụ sở thích bệnh hoạn của Hắc Long.

Trong cái nhà tù tối tăm như vậy, đứa trẻ đó đã không chỉ có một mình, nó đã cứu được một cậu bé nhỏ hơn nó hai tuổi. Hai đứa trẻ đã cùng nhau trải qua những ngày tháng sống như thú vật, nhưng luôn sát cánh bên nhau, xem nhau như anh em.

Sau mười hai năm làm món đồ giải trí và cái máy giết người cho Hắc Long, đứa trẻ đó đã vô tình phát hiện ra bí mật lớn nhất của Hắc Long Bang, đó là cha nuôi của Hắc Long, từng là ông trùm Mafia lớn nhất nhì tại Italia trong một lần thực hiện phi vụ đã trở thành con nghiện.

Đứa trẻ bị cầm tù hơn mười hai năm đã nghĩ đến việc đào thoát, nó âm thầm chuẩn bị suốt mấy tháng trời và cuối cùng đã giết chết cha nuôi của Hắc Long trong lúc lão ta đang lên cơn nghiện rồi mượn đường trốn thoát cùng người anh em của mình.

Đứa trẻ đó là Từ Lâm của bây giờ và người anh em luôn sát cánh cùng hân chính là cánh tay phải của hân- Triết Liệt.

Sau khi thoát khỏi Hắc Long Bang và đến Las Vegas, hai người đã lên kế hoạch tấn công BAMS- tổ chức ngầm mà Từ lão thái gia đã lập nên nhưng lại không giao cho Từ lão gia nắm quyền, thủ lĩnh của BAMS lúc đó là một người đàn ông gốc Phi.

Từ Lâm chỉ mất vài tháng đã khử được người đàn ông gốc Phi đó và trở thành thủ lĩnh của BAMs. Mục đích ban đầu của hắn là khiến cả Từ gia ăn không ngon ngủ không yên. Sau đó một thời gian, hắn lại trở về Italia để tìm kiếm hài cốt của mẹ mình nhưng mãi không có tung tích.

Mười bảy tuổi đã có thể thống trị được cả một tổ chức lớn như BAMs thật sự đã khiến Từ lão thái gia kinh sợ và lệnh cho Từ lão gia đến Italia để đón Từ Lâm trở về Từ gia.

Lúc đó Từ Lâm đã cùng Từ lão gia tiến hành một cuộc giao dịch, nếu Từ lão gia có thể nhượng lại vị trí chủ tịch cho hắn thì hắn sẽ đồng ý trở về. Từ lão gia do dự nên đã bị chính con ruột của mình đuổi thẳng về nước.

Sau một thời gian nghe ngóng, Từ Lâm đã biết mọi chuyện xảy ra ở Từ gia suốt mười mấy năm qua, sau khi mẹ con hắn bị đuổi ra khỏi Thượng Hải, Từ lão phu nhân cũng đã bị Từ lão thái gia cầm tù suốt hai năm liền và sau đó luôn cho người theo giám sát bà, không để bà tìm được mẹ con Từ Lâm.

Đưa con trai của Từ Ngự Phong và Bạch Sinh Đình mắc bệnh thiếu năng nên không thể kế thừa Đại Từ được, đó cũng là lý do mà lão thái gia đã cho tìm kiếm Từ Lâm trở về.

BAMs dưới sự thống trị của Từ Lâm mà ngày càng lớn mạnh, chỉ trong vòng hai năm địa bàn đã không ngừng mở rộng. Đại Từ vào thời điểm đó đang đứng trước bờ vực phá sản....

Từ Lâm nghĩ đã đến lúc trả mối thù này cho mẹ mình rồi!

Hắn trở về Thượng Hải!

Từ Thiên Tàn biết tin hắn sắp đoạt lấy Đại Từ nên đã đến Đài Song Khê tìm hắn gây chuyện.

Nói chuyện với một tên thiếu năng thật sự rất nực cười nên Từ Lâm chẳng buồn tiếp, thế nhưng Từ Thiên Tàn nhất quyết đòi bằng được Đại Từ.

Trong lúc cả hai tranh chấp, Từ Lâm không ngừng buông những lời cay nghiệt để xúc phạm Từ Thiên Tàn, anh ta quá giận dữ mà lăn ra ngất.

Sau khi tỉnh dậy, Từ Thiên Tàn đột nhiên hết bệnh, Bạch Sinh Đình ngay lập tức đã bắt chồng mình chuyển nhượng cổ phần cho con trai. Nhưng bà ta lập tức phải im miệng khi Từ Lâm đã đưa được Đại Từ thoát khỏi nguy cơ phá sản.

Hai anh em không ngừng đấu tranh giành vị trí thừa kế đã khiến cho bệnh tăng huyết áp của Từ lão thái gia càng thêm nghiêm trọng, một thời gian sau cũng qua đời.

Từ đó đến nay, hai anh em bọn họ vẫn không ngừng đấu tranh.

.....

Từ Lâm quay sang nhìn Hàn Dĩ Xuyên, vừa lau nước mắt cho cô xong thì xoa xoa đầu cô, buồn bực hỏi

- Đã xem thường anh chưa?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Trở lại Đài Song Khê

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 91: Trở lại Đài Song Khê.

Hàn Dĩ Xuyên nắm chặt tay Từ Lâm, cô im lặng lắc đầu.

Cô phải xem thường hắn thế nào chứ?

Xem thường hắn vì phải nghe lệnh của Hắc Long, thoả mãn nhu cầu dơ bẩn đó sao?

Hay xem thường hắn vì trở thành một chiếc máy giết người của Hắc Long?

Hay xem thường hắn vì đã ngang nhiên cướp đoạt vị trí thủ lĩnh, còn tham vọng cả chủ tịch Đại Từ?

Không.....

Tuổi thơ của hấn đã bị chính cha ruột của mình tước đoạt!

Lúc cô được ba mẹ ru ngủ trong chiếc nôi xinh xắn thì hấn phải nằm co rúm trong một góc tường lạnh lẽo.

Lúc cô được nô đùa cùng bạn bè ở trường thì hấn lại phải chịu đựng từng đòn roi của đám cầm thú kia.

Lúc cô được ngủ ngon giấc trong vòng tay của mẹ thì hấn phải chịu đựng từng sự nhục nhã của một đám đàn bà.

Lúc cô được chơi những con búp bê xinh đẹp, gấu bông mềm mại thì hấn phải chứng kiến từng lần đổ máu, chết chóc.

Nhưng.....

Một đứa trẻ bị tổn thương như vậy lại có thể đứng lên và thống trị gần cả thế giới có thể sống thật tốt như vậy.

Cô lấy gì để xem thường hấn chứ?.

Mà cô thật sự ngưỡng mộ và tôn sùng!..

Hấn cho cô biết sự thật không có nghĩ rằng cô sẽ xem thường hấn.

Mà cô đã hiểu hấn hơn, yêu hấn hơn.

Vì sao hấn có thói quen bỏ bữa trong ngày? Vì sao hấn không thể ngủ được? Vì sao hấn luôn ngồi bó gối trong một góc tường? Vì sao hấn không thích ánh sáng? Cô đều đã hiểu!

Cả việc tại sao hấn chỉ thích nữ sinh, là vì bọn họ sạch sẽ, không bẩn thỉu như những ả đàn bà đó!.

Cô hiểu hết rồi!

Từ Lâm... Người đàn ông mà cô yêu đã phải trải qua những năm tháng đáng sợ đến vậy!

Cô muốn ở bên hấn!

Muốn bù đắp lại cho hấn những điều tốt đẹp hơn!

- Lâm, chúng ta về nhà đi! Về Đài Song Khê!

Đang nhìn Hàn Dĩ Xuyên đầy thâm tình và tĩnh lặng, Từ Lâm thật sự bị cô làm cho kinh ngạc khi nghe cô nói vậy!

Cô vừa nói gì cơ?

Về Đài Song Khê?

Cô thật sự sẽ về Đài Song Khê cùng hấn?

Nhìn biểu cảm quá bất ngờ của Từ Lâm, Hàn Dĩ Xuyên khẽ bật cười rồi nói

- Anh sao vậy? Không phải lần trước anh đã bảo em cùng tiểu Hiên về Đài Song Khê sao? Chẳng lẽ bây giờ anh.....um.....

Cô chưa nói hết câu thì Từ Lâm đã cúi đầu xuống và ngậm lấy cánh môi đỏ mọng của cô mà hôn mút, nhấm nháp.

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên cũng chủ động đặt lên hai bên vai hấn, đón nhận nụ hôn nồng nhiệt của hấn....

Từ Lâm thoả thích hưởng thụ vị ngon ngọt từ chiếc lưỡi dính hương cùng đôi môi anh đào của cô.

Thật lâu sau hấn mới từ từ nhả môi cô ra, bàn tay đang giữ trên mặt cô nhẹ nhàng đưa ngón tay vuốt nhẹ nhàng lên viền môi sưng đỏ, ướt át. Giọng trầm thấp cất lên như rượu làm say lòng người.

- Đi thôi! Chúng ta về nhà!

Nói xong, hấn liền nắm lấy tay Hàn Dĩ Xuyên và cùng cô đứng lên.

Hai người nhìn nhau mỉm cười rồi bước ra khỏi vườn hoa.

- Cái gì? Về Đài Song Khê? Cậu điên sao, Dĩ Xuyên?

Bữa tối trong nhà của Hàn Dĩ Xuyên ngoài cô và tiểu Hiên còn có Thuyền An và mẹ Hàn.

Vừa nghe Hàn Dĩ Xuyên nhắc đến chuyện dẫn tiểu Hiên về Đài Song Khê thì Thuyền An đã vội buông đũa xuống và kinh ngạc hỏi.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn tỏ ra rất bình thản, vừa bóc tôm bỏ vào bát của tiểu Hiên vừa nói

- Tớ đã quyết định rồi, cũng đã hỏi ý kiến của tiểu Hiên rồi! Mẹ con tớ sẽ dọn về Đài Song Khê.

Mẹ Hàn không vui mà nói

- Không được! Mẹ phản đối! Dĩ Xuyên, tuần sau chúng ta trở về New York ngay!

Nói xong bà liền đứng lên và đi vào trong phòng, khiến Hàn Dĩ Xuyên còn chưa kịp nói gì thêm. Cô chỉ có thể quay sang nhìn tiểu Hiên, mỉm cười hỏi

- Tiểu Hiên, chúng ta sẽ về nhà của ba chứ?

Cô đã hỏi tiểu Hiên cả một buổi chiều đến tối rồi, tiểu Hiên đều vui vẻ đồng ý, gật đầu thích thú. Nhìn con như vậy đã khiến cô rất hạnh phúc.

Đang ăn cơm mà lại nghe mẹ hỏi, tiểu Hiên liền ngẩng đầu lên, vui vẻ trả lời

- Vâng ạ! Tiểu Hiên muốn cùng mẹ về nhà của ba!

Hàn Dĩ Xuyên lại mỉm cười nhìn con.

Thuyền An ngồi đối diện, thờ dãi nói

- Dĩ Xuyên, tuy rằng tớ không có ý kiến gì về việc cậu gặp gỡ Từ Lâm và việc cậu để tiểu Hiên gặp anh ta. Nhưng mà chuyện cậu dẫn con về ở chung với anh ta đã cho thấy rõ ràng cậu có ý định hồi hôn với anh ta, Dĩ Xuyên, cậu làm lỡ một lần là đủ rồi! Chẳng lẽ cậu lại muốn đâm đầu vào đó một lần nữa?

Hàn Dĩ Xuyên im lặng nhìn con một lúc rồi thờ ơ nói

- Dù cậu có nói gì cũng vô ích thôi! Tiểu Hiên đã phải sống xa ba suốt sáu năm rồi! Đã đến lúc tớ phải cho nó một gia đình rồi!

Thuyền An tức đến sặc nước miếng, hậm hực nói

- Chẳng lẽ cậu thật sự muốn hồi hôn với anh ta?

Hàn Dĩ Xuyên cạy cạy cơm trong chén rồi nói

- Đó là chuyện của tớ!

.....

Cốc cốc cốc.

Hàn Dĩ Xuyên gõ nhịp nhàng vào cửa phòng của mẹ rồi gọi

- Mẹ, mẹ đã ngủ chưa ạ? Con có thể vào không ạ?

Giọng mẹ Hàn lạnh nhạt trả lời

- Con vào đi!

Hàn Dĩ Xuyên hít sâu một hơi rồi đẩy cửa bước vào, cô nhìn mẹ đang ngồi trên giường và xem gì đó, nhẹ đóng cửa lại và gọi

- Mẹ!

Mẹ Hàn nhìn con gái rồi vỗ nhẹ vào vị trí bên cạnh, lạnh nhạt gọi

- Đến đây ngồi đi!

Hàn Dĩ Xuyên liền bước đến cạnh giường và ngồi xuống, lúc này cô mới thấy được vật trên tay của mẹ.

Hóa ra đó là ảnh chụp của gia đình cô!

Mẹ Hàn đưa những bức ảnh chụp cho con gái rồi nói

- Di Xuyên, từ lúc mẹ mang thai con cho đến khi sinh ra con, ba con chưa bao giờ nói nửa câu nặng lời với mẹ, cũng chưa từng la rầy con quá mức, đối với mẹ, ông ấy là một người chồng, một người cha tốt!

Hàn Di Xuyên đã biết mẹ mình định nói gì nên cô không để bà nói ra mà nhanh chóng ngắt lời

- Mẹ, đối với con bây giờ Lâm thật sự rất tốt, đối với tiểu Hiên anh ấy là người cha tuyệt vời nhất. Nên con hy vọng mẹ có thể ủng hộ quyết định của con.

Mẹ Hàn đặt ảnh sang một bên, giận dữ nói

- Có phải con điên rồi không? Chẳng lẽ con đã quên những gì mà cậu ta đã đối với con và tiểu Hiên sáu năm trước sao?

Hàn Di Xuyên kiên định trả lời

- Con không quên! Vì không quên nên con mới muốn quên! Con muốn cùng anh ấy bắt đầu lại từ đầu, muốn dùng những ngày tháng tốt đẹp nhất sau này của bọn con mà vùi lấp quá khứ đau thương kia!

Mẹ Hàn không tin nổi mà nhìn con gái.

- Di Xuyên, sáu năm qua cứ mỗi lần mẹ nhắm mắt lại lại nhìn thấy cảnh con khóc đến sưng mắt, tuyệt vọng mà giữ lấy tên bạc tình bạc nghĩa kia. Con có biết giây phút mẹ nhìn thấy cậu ta đến bệnh viện để si nhục con và tiểu Hiên thì mẹ đã hạ quyết tâm thế nào không? Mẹ ngày đêm khấn cầu để cậu ta chết không được từ tế!

Hai mắt Hàn Di Xuyên đã nhoà lệ, cô ghen ngào nói

- Mẹ, mẹ biết không? Sáu năm qua, con đã rất hận anh ấy, con ôm mối hận đó mà nhìn tiểu Hiên lớn lên, con hận anh ấy và tưởng rằng mình đã hết yêu anh ấy. Nhưng con đã lầm, khi gặp lại anh ấy, con muốn khóc, con muốn khóc thật lớn vì con biết được mình thật sự đã rất nhớ anh ấy; lúc đó con mới nhận ra, sáu năm qua, chưa giây phút nào con có thể quên anh ấy và hết yêu anh ấy. Càng hận thì càng yêu, con không yêu anh ấy thì sẽ không hận anh ấy như vậy.

Cô vừa nắm lấy tay mẹ vừa nức nở nói

- Mẹ, con đã suýt mất Lâm hai lần rồi, con không thể mất anh ấy lần nữa. Con xin mẹ, hãy để con về với anh ấy!

Mẹ Hàn sụt sùi lau nước mắt nhưng vẫn lạnh nhạt nói

- Nếu con muốn đi thì đi đi! Nhưng tuyệt đối không được mang cháu ngoại của mẹ đi!

Hàn Di Xuyên vừa khóc vừa nói

- Mẹ, sao mẹ có thể nói như vậy được ạ? Tiểu Hiên là con của con và Lâm mà mẹ!

Mẹ Hàn giận dữ hừ một tiếng

- Con của cậu ta? Trước đây cậu ta có thừa nhận nó sao?

Hàn Di Xuyên cúi đầu mệt mỏi, nước mắt vẫn lăn dài trên má cô, mái tóc xoắn nhẹ che đi nửa khuôn mặt, cô hơi cao giọng

- Mẹ! Coi như con cầu xin mẹ đừng được không? Con và tiểu Hiên đều cần Lâm!

Mẹ Hàn giật tung chăn lên, dứt khoát nằm xuống và đắp chăn lên người, giận dữ nói

- Được rồi, muốn đi thì cứ đi! Coi như mẹ không có đứa con như con là được!

Hàn Di Xuyên vén gọn lại tóc rồi đứng lên, đứng nghiêm và cúi đầu

- Mẹ, cho dù mẹ có đồng ý hay không thì con và tiểu Hiên cũng sẽ dọn về đó!

Nói xong, cô nhẹ nhàng xoay người và đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Mẹ Hàn ngồi dậy nhìn về phía cửa, tủi thân lau nước mắt.....

Cao ốc Đại Từ, phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Từ Lâm đang thu dọn các tập văn kiện trên bàn, chuẩn bị ra ngoài. Vừa thu dọn hẩn vừa hỏi

- Đã liên lạc với bác sĩ chưa?

Triết Liệt đang đứng trước bàn, nghe hẳn hỏi liền trả lời

- Đã liên lạc và đặt lịch hẹn rồi ạ! Là sáng ngày mai!

Từ Lâm gật đầu một cái, hẳn sẽ chữa lành mắt cho Hàn Dĩ Xuyên dù bằng hình thức nào đi nữa!

Thu dọn xong, hẳn cầm lấy áo khoác và cặp xách đưa cho Triết Liệt rồi đi ra khỏi phòng làm việc.

.....

Tại một quán cafe

Quán cafe được thiết kế bằng các loại kính trong suốt, xung quanh cũng được đặt rất nhiều loại cây quý.

Bên một chiếc bàn cuối cùng, Tony Ward đang cầm một tờ báo che đi nửa khuôn mặt, ông còn đeo một cặp kính mát và đội chiếc mũ phớt, trước mặt ông là một tách cafe vẫn toả khói nghi ngút.

Cửa quán cafe được mở ra, Từ Lâm với bộ tây trang màu tối bước vào và đến ngồi trước mặt Tony Ward, dùng tiếng Anh chào hỏi

- Nhà thiết kế Tony, đã để ông phải đợi lâu rồi!

Tony Ward vội đặt tờ báo xuống bàn, định đứng lên chào hỏi thì Từ Lâm đã ngoắc tay bảo ông ngồi xuống. Tony Ward thận trọng nhìn Từ Lâm và hỏi

- Từ tiên sinh, một nhà doanh nhân giỏi như ngài đây lại đích thân gọi tôi ra gặp mặt, thật sự rất vinh hạnh cho tôi rồi!

Từ Lâm gác chân trái lên đùi phải, nhếch mép cười và nói

- Phải làm phiền đến ông, tôi cũng cảm thấy có chút áy náy!

Tony Ward xu tay cười cười

- Từ tiên sinh đừng nói vậy, không biết ngài tìm tôi có gì chỉ giáo không?

Từ Lâm cũng không vòng vo nữa, trực tiếp nói

- Dĩ Xuyên, bạn gái của tôi, cũng là học trò của ông, chuyện cô ấy sẽ không trở về New York có lẽ ông đã nghe cô ấy nói?

Tony Ward không hề tỏ ra kinh ngạc mà gật đầu nói

- Con bé đã báo cáo lại với tôi rồi!

Từ Lâm đổi tư thế ngồi rồi hỏi

- Tại sao ông lại nhận cô ấy làm học trò?

Tony Ward hơi bất ngờ khi nghe Từ Lâm hỏi vậy, ông im lặng nhìn hẳn rồi thờ dãi nói

- Đây lẽ ra là bí mật giữ tôi và lão phu nhân, nhưng cuối cùng cũng đến lúc ngài hỏi đến thì tôi cũng không cần thiết phải giấu nữa! Thật ra thì năm đó tôi vì lời nhờ vả của Từ lão phu nhân mà nhận Dĩ Xuyên làm học trò, lão phu nhân muốn tôi đào tạo Dĩ Xuyên trở thành một nhà thiết kế hàng đầu thế giới.

Từ Lâm tuy giật mình sững sốt nhưng vẫn tập trung nghe tiếp.

- Lúc đầu tôi thật sự không hiểu mục đích của lão phu nhân là gì, về sau bà ấy mới cho tôi biết là vì ngài. Lão phu nhân nói bà ấy không muốn nhìn thấy thêm một người phụ nữ và một đứa trẻ bất hạnh, cũng muốn thay ngài tạ lỗi với mẹ con Dĩ Xuyên. Có lẽ bà ấy đã hao tâm tốn sức để tìm hiểu về Dĩ Xuyên rất nhiều mới có thể hiểu được con người của con bé; Dĩ Xuyên sẽ không nhận sự giúp đỡ từ người khác mà bản thân không làm được gì cho họ, con bé có ước mơ, có cá tính riêng, có sự tự tôn của mình, mà ước mơ lớn nhất của Dĩ Xuyên chính là có thể tạo ra những bộ trang phục đẹp nhất và mới lạ nhất, rồi mỉm cười thật hạnh phúc khi mọi người đều yêu thích quần áo mà con bé làm ra.

Ngừng một lát, Tony Ward lại tiếp tục nói

- Hơn thế nữa, Dĩ Xuyên muốn dùng chính tiền do mình kiếm ra để nuôi con, chữa bệnh cho con.

Từ Lâm không thể ngờ rằng người đứng sau lưng giúp đỡ Hàn Dĩ Xuyên suốt bao nhiêu năm qua lại là Từ lão phu nhân. Thậm chí Từ lão phu nhân còn làm được một việc rất ý nghĩa cho Hàn Dĩ Xuyên, có thể giúp cô thực hiện ước mơ, giúp cô bảo vệ được tiểu Hiên; còn hẳn.... ngoài mang lại đau khổ cho cô thì hẳn chẳng thể làm gì cả!

Hắn đã lớn thế này rồi, tự tin là mình đã trưởng thành nhưng vẫn luôn sống dưới sự bao bọc của bà nội, của một người mẹ. Hỏi làm sao hắn có đủ tư cách để bảo vệ người phụ nữ của mình, bảo vệ đứa con của họ, bảo vệ gia đình này!

Hàn Dĩ Xuyên, đời này kiếp này, hắn đã nợ cô rất nhiều!

Hàn Dĩ Xuyên đã thu dọn xong hành lý của cô và tiểu Hiên; Thuyền An cũng đã giúp gọi taxi đến trước cửa rồi.

Hành lý đang được chuyển lên taxi.

Một tay Hàn Dĩ Xuyên nắm tay tiểu Hiên, tay kia cầm lấy túi xách, đã đến giờ phải đi nhưng cô vẫn chưa nỡ đi, lưu luyến nhìn vào trong nhà, chính xác là nhìn về phía phòng ngủ của mẹ cô!

Bà thật sự không ra tiễn cô!

Cô lựa chọn như vậy rốt cuộc là đúng hay sai đây?

Cô thật sự rất yêu Từ Lâm, cô muốn ở bên cạnh hắn, cũng muốn để tiểu Hiên ở cùng ba!

Nhưng còn mẹ cô, cô thật sự đã bất hiếu rồi sao?

Đưa tay lau nước mắt, Hàn Dĩ Xuyên cúi xuống nói với tiểu Hiên.

- Tiểu Hiên, mau tạm biệt bà ngoại đi!

Tiểu Hiên ôm một con búp bê mà Từ Lâm đã mua lại cho bé, nghe lời mẹ và nói vọng vào trong nhà

- Bà ngoại, tiểu Hiên và mẹ đi đây ạ!

Vừa nói bé vừa vẫy tay tạm biệt

- Bye bye bà ngoại! Tiểu Hiên sẽ rất nhớ bà ngoại!

Nói xong, bé lại ngược mắt lên nhìn Hàn Dĩ Xuyên, chu miệng nói

- Mẹ, bà ngoại sẽ đến thăm tiểu Hiên đúng không mẹ?

Hàn Dĩ Xuyên gạt đầu và véo nhẹ lên má con, cô ghen ngào nói vào trong nhà.

- Mẹ! Cho dù mẹ có giận con thì cũng hãy đến thăm tiểu Hiên được không ạ?

Rồi cô quay sang tạm biệt Thuyền An.

- Tớ đi nhé!

Thuyền An vẫy tay chào tạm biệt cô và tiểu Hiên rồi nhìn hai mẹ con từ từ bước lên taxi.

Chiếc taxi dần lăn bánh và rời khỏi.

Mà ở trong phòng ngủ, mẹ Hàn đã nhìn theo con gái và cháu gái từ nãy giờ, hai hàng nước mắt cứ lăn dài trên khuôn mặt đã có vài nếp nhăn của bà, bà vừa khóc vừa mắng

- Con nhỏ xấu xa.....

Taxi dừng lại trước cổng Đài Song Khê.

Tài xế taxi giúp Hàn Dĩ Xuyên chuyển vali xuống rồi nhận tiền và rời khỏi.

Hàn Dĩ Xuyên nắm tay tiểu Hiên nhìn toà biệt thự trước mắt.

Nơi này đã lâu lắm rồi, đã sáu năm trôi qua cô không ở đây, bây giờ nó có thay đổi nhiều lắm không đây?

Cô vẫn còn nhớ ngày cô rời khỏi đây, hôm đó là giữa mùa thu, toàn bộ cây cối trong vườn của Đài Song Khê và dọc đường đi đều phủ một sắc vàng buồn man mác, hôm đó cô đã khóc rất nhiều, cả thế giới đã sụp đổ ngay trước mắt cô khi cô bế tiểu Hiên rời khỏi người đàn ông đó, người đàn ông mà cô đã yêu bằng xương máu và sinh mệnh.

Hôm nay cô lại trở về đây lần nữa, cho dù sau này là hạnh phúc hay khổ đau thì cô đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận!

Tiểu Hiên của cô, con của cô và người đàn ông đó bây giờ đã lớn rồi, cô không muốn để con phải sống thiếu ba nữa.

Cô đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì giọng nhí nhảnh của tiểu Hiên vang lên

- Mẹ, đây thật sự là nhà của ba sao ạ? Giống toà lâu đài của hoàng tử và công chúa quá ạ!

Hàn Dĩ Xuyên quay sang nhìn con và mỉm cười gật đầu

- Phải, tiểu Hiên, đây là nhà của ba đó, từ hôm nay tiểu Hiên sẽ sống ở đây cùng ba mẹ, chịu không nào?

Tiểu Hiên thích thú vỗ tay, tươi cười gật đầu

- Woa, tuyệt quá! Tiểu Hiên rất thích ạ!

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười nhìn con, khẽ nói

- Nào, tiểu Hiên, con nhấn chuông đi nào!

Tiểu Hiên gật gật cái đầu nhỏ rồi đi tới cạnh chuông cửa, nhón gót chân lên và đưa bàn tay nhỏ xíu của mình nhấn chuông.

Đing đong! Đing đong! Đing đong!

Ba tiếng chuông vừa vang lên thì ngay lập tức đã có người làm chạy ra, vừa mở cổng vừa hỏi

- Xin hỏi, hai người.....

Cô người làm chưa kịp nói hết câu thì đã đứng ngẩn ra đó khi nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đang tươi cười nhìn mình, còn dắt tay một bé gái nữa.

Cô người làm xúc động gọi

- Thiếu phu nhân, thật sự là chị sao?

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười và khẽ nói

- Đã lâu không gặp!

Cô người làm mừng rỡ gọi lớn

- Thím Vương, thím Vương, thím mau ra xem ai về đây này!

Nghe tiếng gọi, thím Vương và ba người làm khác liền đi ra, giọng thím Vương quả trách vang lên

- Tiểu Hồng, làm gì mà la lối.....Dĩ, Dĩ Xuyên.....

Bước chân của bà và ba cô người làm đều khựng lại khi nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đang đứng trước cổng, bà không thể tin vào mắt mình nữa.

- Dĩ Xuyên, thật sự, thật sự là cháu đây sao?

Hàn Dĩ Xuyên xúc động nhìn bà, cô vừa lau nước mắt vừa bật cười

- Thím Vương, cháu, cháu về rồi ạ!

Thím Vương vội vã chạy tới để xác nhận sự thật bất ngờ này, bà cố nén xúc động mà sờ lên má Hàn Dĩ Xuyên và nghẹn ngào nói

- Thật sự là cháu rồi! Dĩ Xuyên, là cháu thật rồi!

Dứt lời, bà liền ôm chầm lấy Hàn Dĩ Xuyên, nước mắt ròng rã tuôn rơi như vừa được gặp lại đứa con gái đã thất lạc nhiều năm.

Những người làm đứng phía sau cũng liên tục lau nước mắt và gọi

- Thiếu phu nhân, chúng tôi thật sự rất nhớ cô đó.....

Khi thím Vương buông Hàn Dĩ Xuyên ra, bà mới nhìn đến tiểu Hiên này giờ đang đứng bên cạnh, toàn thân bà cứng đờ, hai tay run rẩy mà từ từ cúi xuống trước mặt bé, nghẹn ngào hỏi

- Tiểu Hiên, là tiểu Hiên đúng không?.

Tiểu Hiên cười cười và khoanh tay lại, cúi đầu chào

- Tiểu Hiên chào bà ạ!

Thím Vương càng xúc động hơn, đứa bé năm đó mà bà đã hết mực bảo vệ và yêu thương nay đã lớn thế này rồi sao?

Bà run rẩy ôm lấy tiểu Hiên, không kiềm được nước mắt mà nói

- Tiểu Hiên, thật tốt quá! Thật tốt vì cháu đã trở về!

Sợ con thấy lạ lắm nên Hàn Dĩ Xuyên liền giải thích.

- Tiểu Hiên, đây là bà Vương, bà đã chăm sóc con lúc còn nhỏ đấy!

Nghe mẹ nói vậy, tiểu Hiên mới an tâm mà ôm lấy thím Vương vỗ về.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Hôm nay em chủ động (H+)

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 92: Hôm nay em chủ động (H+)

Những người làm theo phía sau cùng xách vali giúp Hàn Dĩ Xuyên và tiểu Hiên.

Thím Vương đi cùng Hàn Dĩ Xuyên, còn tiểu Hiên thì được mẹ dắt tay đi bên cạnh.

- Thiếu phu nhân, chị đi lâu như vậy nhưng phòng của chị vẫn được bọn em lau dọn mỗi ngày đấy!

- Phải đó thiếu phu nhân, đó là lệnh của thiếu gia đấy ạ, thiếu gia ngày nào cũng sang phòng chị và kiểm tra từng hạt bụi nữa!

Những người làm vừa xách vali vừa luyện thuyên nói.

Hàn Dĩ Xuyên gượng cười nói với họ

- Chúng tôi đã li hôn rồi, tôi cũng không còn là thiếu phu nhân nữa, mọi người cứ gọi tôi là Dĩ Xuyên như trước kia được rồi!

Đám người làm tiếc nuối gật đầu.

Thím Vương cười cười tiếp lời

- Phải rồi Dĩ Xuyên, phòng của tiểu Hiên cũng đã được chuẩn bị và trang trí xong rồi, cháu sẽ ở phòng tiểu Hiên hay phòng của thiếu gia?

Tìm Hàn Dĩ Xuyên đập nhanh vài nhịp, cô cúi xuống nhìn tiểu Hiên một chút rồi ngập ngừng hỏi

- Thím Vương, Lâm, anh ấy, có thường xuyên về đây không ạ?

Thím Vương đau buồn thở dài, nói

- Từ sau con sốt sáu năm trước, đêm nào thím cũng thấy thiếu gia đến phòng cũ của cháu.....

Hàn Dĩ Xuyên im lặng cắn môi và dắt tiểu Hiên vào trong phòng khách.

Cô thật sự kinh ngạc vì cấu trúc của phòng khách vẫn như sáu năm trước, chẳng thay đổi chút nào dù là một chút vị trí nhỏ đặt bàn.

Tiểu Hiên thì thích thú ngắm nhìn toà biệt thự rộng lớn, không ngừng khen ngợi

- Woa, mẹ ơi, nhà của ba to thật đó, rộng nữa, còn rất đẹp nữa ạ! Tiểu Hiên thật sự được sống ở đây sao mẹ?

Hàn Dĩ Xuyên nhìn con mỉm cười và gật đầu, dịu dàng nói

- Ủ, tiểu Hiên và mẹ sẽ ở đây cùng ba!

Những người làm phía sau đang không biết phải chuyển vali của Hàn Dĩ Xuyên vào phòng nào thì thím Vương đã giúp hỏi

- Dĩ Xuyên, thím sẽ cho chuyển vali của cháu vào phòng thiếu gia nhé?

Hàn Dĩ Xuyên do dự trả lời

- Mọi người đem vali lên trên lầu giúp tôi được rồi! Thím Vương, cho cháu mượn chìa khóa phòng của Lâm ạ, còn nữa, thím có thể giúp cháu dẫn tiểu Hiên về phòng không ạ?

Thím Vương cười rạng rỡ gật đầu rồi đi lấy chìa khóa phòng cho Hàn Dĩ Xuyên.

- Dĩ Xuyên, thiếu gia vẫn còn ở công ty, hay để thím gọi điện thoại báo cậu ấy một tiếng?

Hàn Dĩ Xuyên nhận lấy chìa khóa, cười cười lắc đầu

- Cháu có thể đợi đến lúc anh ấy tan làm ạ!

Nói xong, cô ngồi xuống nói nhỏ với tiểu Hiên

- Tiểu Hiên, ba đã chuẩn bị phòng cho con rồi, con theo bà Vương về phòng trước được không? Lát nữa mẹ sẽ qua với con!

Tiểu Hiên vui vẻ gật đầu rồi đưa tay cho thím Vương, theo bà lên lầu.

Hàn Dĩ Xuyên cũng đi lên, cô dừng lại trước cửa phòng của Từ Lâm và lấy chìa khóa ra mở cửa.

Cạch

Cửa phòng được mở ra, Hàn Dĩ Xuyên từ từ bước vào trong và đóng cửa lại, cô cẩn thận quan sát xung quanh.

Phòng ngủ vẫn như vậy! Vẫn như trước đây cô từng ở đây với Từ Lâm.

Mọi thứ trong đây vẫn đặt nguyên chỗ cũ như ngày cô rời khỏi.....

Những bức ảnh cưới của cô và Từ Lâm không mất đi bức nào; ảnh treo trên đầu giường, ảnh đặt trên bàn, tủ, kệ sách đều được đặt giống như trước đây.

Hàn Dĩ Xuyên đi tới giường và ngồi xuống, cô đưa tay chạm vào tấm ga giường.

Lạnh lẽo, vô cùng lạnh lẽo!

Chẳng lẽ Từ Lâm thực sự đã không ngủ trên chiếc giường này lâu rồi?

Cô ôm chiếc gối ở vị trí của hân lên và đưa tới mũi ngửi thử.

Không có gì cả!

Từ Lâm thực sự không ngủ ở đây!

Vậy rốt cuộc sáu năm qua hân đã ngủ ở đâu, ngủ như thế nào?

Hàn Dĩ Xuyên đặt chiếc gối lại vị trí cũ rồi cầm lấy một bức ảnh cưới trên chiếc tủ nhỏ cạnh giường.

Cô ngắm nhìn và vuốt ve gương mặt Từ Lâm trong ảnh, còn đặt xuống đó một nụ hôn nhẹ nhàng và cười thật ngọt ngào.

- Lâm, em về rồi đây!

Cô ngắm nghía rất lâu mới đặt bức ảnh về vị trí cũ, lúc cô đặt ảnh xuống.

Bịch

Một chiếc lọ nhỏ bằng nhựa màu trắng rơi từ trên bàn xuống và lăn lóc dưới chân Hàn Dĩ Xuyên.

Cô kinh ngạc cúi xuống nhặt chiếc lọ lên và xem nhãn mác trên đó.

Thuốc ngủ!

Toàn thân Hàn Dì Xuyên cứng đờ như vừa bị rút mất linh hồn. Hai tay cô bắt đầu run rẩy, một tay nắm chặt gra giường, tay cầm lọ thuốc cơ hồ muốn bóp méo cả lọ.

Hai mắt cô nhìn về phía trước không có tiêu cự, một màn nước mỏng đã bắt đầu vương trên mắt cô.

" Không có em tôi không ngủ được! "

" Dì Xuyên, anh buồn ngủ lắm, sáu năm qua, ngày nào anh cũng rất buồn ngủ! "

" Từ sau con sốt đó, Từ tiên sinh không thể ngủ được nữa, thỉnh thoảng phải dùng đến thuốc ngủ mới có thể có được một giấc ngủ khoảng bốn tiếng "

Từ Lâm thật sự đã dùng thuốc ngủ suốt thời gian qua sao?

Thật sự không có cô bên cạnh thì hẳn không thể ngủ?

Hai hàng nước mắt lăn dài trên má Hàn Dì Xuyên, từng giọt từng giọt đua nhau rơi xuống.

Cô phải làm sao đây?

Cô thật sự đã quá tàn nhẫn!

Là cô đã hại hẳn!

- Sao không gọi anh đến đón em?

Từ Lâm mở cửa và bước vào phòng mà Hàn Dì Xuyên cũng không biết, hẳn đặt cặp xách xuống sofa và cởi áo khoác, áo gi lê ra, nhìn cô hỏi

- Định gây bất ngờ gì cho anh đây?

Khi hẳn vừa họp xong thì nhận được điện thoại của thím Vương, thông báo mẹ con Hàn Dì Xuyên đã về Đài Song Khê nên hẳn đã hủy tất cả lịch trình chiều nay mà chạy về đây gặp cô.

Hỏi xong vẫn không thấy cô trả lời, chỉ thấy cô ngồi yên trên giường, mái tóc xoắn nhẹ che đi gần hết nửa khuôn mặt cô, trên tay cô cầm vật gì đó rất chặt; Từ Lâm kinh ngạc bước lại gần cô, dịu dàng gọi

- Dì Xuyên, em định lơ anh sao?

Cô vẫn không nói gì!

Từ Lâm thoáng hoảng loạn ngồi xuống bên cạnh cô, vội đưa tay vén nhẹ tóc cô lên.

Những giọt nước mắt long lanh đập vào mắt hẳn làm hẳn luống cuống cả tay chân, vội giữ lấy hai bên vai đang run rẩy của cô, xoay người cô lại đối diện với mình, lo lắng hỏi

- Dì Xuyên, em sao vậy?

Vừa nói hẳn vừa lau nước mắt cho cô

- Ngoan, nói anh nghe, có phải em không khỏe không? Dì Xuyên, đừng làm anh sợ!

Thấy cô càng khóc nhiều hơn, hẳn mới chú ý đến vật mà cô đang cầm trong tay.

Hắn liền lấy nó ra khỏi tay cô, nhìn thấy lọ thuốc ngủ của mình, hẳn lại nhìn cô và hỏi

- Em lấy nó ở đâu?

Hàn Dì Xuyên ngược đôi mắt đăm lẹ nhìn hẳn, nghẹn ngào hỏi

- Lâm, anh thật sự dùng đến thứ thuốc này?

Từ Lâm trầm tư một lúc rồi áp hai tay vào hai bên má cô, khẽ nói

- Dì Xuyên, chỉ là những lúc anh quá buồn ngủ mới dùng đến thôi!

Bụp

Hàn Dĩ Xuyên không chút do dự mà ném mạnh lọ thuốc vào thùng rác, cô nuốt nước mắt nói

- Từ nay anh không được như vậy nữa.....

Vừa nói cô vừa nức nở từng tiếng

- Không được phép coi thường sức khỏe của mình nữa, càng không được bỏ bữa, uống vitamin thay bữa tối, uống cafe thay bữa sáng, làm việc thâu đêm.... em không muốn.....

Từ Lâm dỗ dành cô như dỗ dành một đứa trẻ, vừa lau nước mắt cho cô vừa nói

- Được rồi, được rồi, Dĩ Xuyên, em đừng khóc, ngoan, đừng khóc! Anh hứa với em từ nay sẽ ăn uống đầy đủ được chưa nào?

Nghe vậy Hàn Dĩ Xuyên mới từ từ nín khóc, nhưng vẫn còn tiếng nức.

Từ Lâm vén gọn tóc cô lại và cụng trán mình lên trán cô, thì thầm

- Nhưng phải có em bên cạnh thì anh mới ngủ được!

Không cần suy nghĩ, Hàn Dĩ Xuyên liền vòng hai tay lên cổ hấn và ôm thật chặt, cô còn chủ động hôn lên môi hấn, nói trong tiếng nức.

- Em ngủ bên cạnh anh là được rồi!

Từ Lâm hài lòng ôm chặt sau lưng cô và hôn thật sâu vào môi cô....

Hấn hôn đến ngiên và không thể dứt ra.

Hàn Dĩ Xuyên cũng rất nhiệt tình đón nhận và đáp trả lại nụ hôn của hấn.

.....

Tiểu Hiền vui vẻ nhún nhảy đi ra khỏi phòng cùng thím Vương, bé cười khanh khách không ngớt

- Bà Vương, phòng của cháu đẹp thật đẹp, màu tím cháu thích và còn rất nhiều hình công chúa nữa ạ, còn có rất nhiều, rất nhiều búp bê đẹp nữa! Tiểu Hiền thích quá bà ơi!

Nhìn bé con vui như vậy, Thím Vương cũng rất mừng, bà tươi cười nói với bé

- Là ba cháu đã chuẩn bị tất cả cho cháu đấy! Tiểu Hiền, ba cháu thật sự rất thương cháu nha!

Thật tình thì mấy ngày trước, khi mà Từ Lâm đột nhiên gọi bà đến và dặn bà thu dọn một căn phòng riêng, còn trang trí cẩn thận, nói là dành cho bé gái thì bà chẳng hiểu có sự gì cả, chỉ biết làm theo lệnh, hoá ra là chuẩn bị cho tiểu Hiền!

Hai bà cháu vừa dắt tay nhau bước đến cầu thang thì cũng vừa thấy Từ Lâm và Hàn Dĩ Xuyên từ trong phòng đi ra.

Tiểu Hiền mừng rỡ chạy đến bên cạnh Từ Lâm, cái miệng nhỏ gọi lớn

- Ba! Ba về rồi!

Từ Lâm rất nhanh liền bế con gái lên cao và hôn lên má của bé.

Tiểu Hiền cũng lập tức hôn trả lại.

- Ba, tiểu Hiền rất thích phòng ba chuẩn bị cho, rất đẹp ạ!

Từ Lâm vừa cười vừa véo nhẹ lên má con và nói

- Vậy tiểu Hiền có dám ngủ một mình trong phòng công chúa không?

Vừa nói hấn vừa nhìn lướt qua Hàn Dĩ Xuyên, cười đầy mờ ám.

Hàn Dĩ Xuyên ngượng đỏ cả mặt, không dám nhìn thẳng vào mặt con mà chỉ vờ vén vén tóc.

Tiểu Hiền không chú ý đến dáng vẻ của hai người mà chỉ trả lời Từ Lâm thật giòn giã

- Được ạ! Tiểu Hiên không sợ đâu ạ!.

Từ Lâm hài lòng gật đầu và bế tiểu Hiên xuống lầu, vừa đi vừa nói với thím Vương

- Thím Vương, mang vali của Dĩ Xuyên vào phòng của tôi!

Thím Vương cung kính cúi đầu.

Hàn Dĩ Xuyên không nói gì mà bước nhanh theo Từ Lâm.

Trong một căn phòng sách tràn ngập mùi gỗ hương, bàn ghế, tủ, sàn, tường trong căn phòng này đều được làm từ các loại gỗ quý; cửa sổ lớn nhất và cũng là duy nhất trong căn phòng được che lại bởi một tấm rèm cửa màu vàng cam nên ánh sáng trong căn phòng cũng bị giảm bớt.

Bên một bàn làm việc, hai người đang ngồi đối diện nhau.

- Hắc Long, tôi tưởng ông có thể giúp tôi giải quyết tên nhóc Từ Lâm nên tôi mới tập trung anh em tấn công người của nó tại bắc Phi, kết quả là bị tên nhóc đó trả lại cho một đống xác. Mỗi nhục này, tôi mà không trả thì không phải lão Tam!

Người vừa nói là lão Tam, vài ngày trước vừa bị thất thế ở bắc Phi.

Đối diện với ông ta là Hắc Long, thủ lĩnh của Hắc Long Bang. Đặt điều xì-gà vào gạt tàn, ông ta suy tư nói

- Lão Tam, ông cứ bình tĩnh trước đã, Từ Lâm không phải một thằng nhãi bình thường, năm đó tôi huấn luyện nó nhưng nó chỉ trong một năm đã gần đuổi kịp khả năng của tôi, mười bảy tuổi nó đã có thể ngồi lên vị trí thủ lĩnh của BAMs thì không dễ dàng bị hạ gục vậy đâu!

Lão Tam không vui suy xét

- Vậy là không có cách nào hạ được nó sao? Tôi phải chịu đựng để nó hót tay trên của tôi sao?

Hắc Long nở một nụ cười mưu mô rồi lắc đầu nói

- Không! Thằng nhãi đó có điểm yếu!

Hai mắt Lão Tam sáng rực, vui mừng hỏi

- Đó là gì? Đàn bà? Thuốc?

Hắc Long lấy ra một bức ảnh và đưa cho ông ta, thoải mái nói

- Là hai người này!

Lão Tam cầm bức ảnh lên.

Đó là ảnh chụp một người phụ nữ và một bé gái đứng trước cổng Đài Song Khê.

Hai người này không phải ai khác mà chính là Hàn Dĩ Xuyên và tiểu Hiên.

- Bọn họ là ai?

Hắc Long cười gian nói

- Là vợ cũ và con gái của Từ Lâm. Người phụ nữ này là điểm yếu trí mạng của thằng nhãi đó, nếu có được cô ta trong tay thì tôi muốn Từ Lâm bỏ, nó cũng phải bỏ; muốn nó liếm giày nó sẽ liếm ngay!

Lão Tam tuy có chút mừng rỡ nhưng cũng hoài nghi

- Như ông nói thì cô ta chỉ là vợ cũ, Từ Lâm từng không trân trọng cô ta nên mới li hôn, vậy làm sao có thể chắc chắn cô ta đối với Từ Lâm quan trọng đến vậy?

Hắc Long cười khoái chí và nói

- Tôi sẽ không chắc chắn nếu chưa điều tra rõ ràng!

Ông ta đã moi hết tất cả thông tin về Hàn Dĩ Xuyên và mối quan hệ giữa cô và Từ Lâm.

Chuyện Từ Lâm giết đám người từng muốn cưỡng bạo Hàn Dĩ Xuyên, chuyện hắn đột nhiên đầu tư vào lĩnh vực thời trang- một lĩnh vực không mang lại

lợi nhuận gì lớn cho Đại Từ, hay cả chuyện Từ Lâm từng đổ bệnh vì Hàn Dĩ Xuyên....

Tất cả, Hắc Long đều đã moi ra được hết!

Lão Tam nhìn về mặt đắc thắng của Hắc Long mà cũng cảm thấy tự tin hơn, ông ta thử hỏi

- Vậy tiếp theo ông định làm gì? Bắt cóc ả đàn bà đó?

Hắc Long không nói gì mà chỉ cười, nụ cười cực kỳ xảo trá.

Tiểu Hiền cùng những người làm trong Đài Song Khê đang chơi rượt bắt trong vườn hoa, tiếng cười khanh khách của trẻ con và tiếng cười đùa hồn hởi của người lớn vang lên khắp nơi, làm náo động cả biệt thự.

Bên bàn trà trong vườn, Hàn Dĩ Xuyên ngồi nhìn con gái nô đùa, cô ngồi bó gối trên ghế, nụ cười rất hạnh phúc và ngọt ngào.

Tiểu Hiền của cô trước đây chưa từng được vui chơi thoải thích như vậy, chỉ chạy nhảy được mười phút là phải về phòng nằm nghỉ, nhưng bây giờ bé đã có thể chơi đùa như những đứa trẻ khác, thật sự rất may mắn!

- Còn nóng đấy, uống đi!

Một cốc sữa xuất hiện ngay trước mặt cô khiến cô giật mình ngẩng đầu lên.

Từ Lâm đang cầm một cốc sữa và đặt xuống bàn xong thì hắn cũng ngồi xuống bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên.

- Sao vậy?

Hắn nhìn cô đang ngớ ngẩn ra mà hỏi.

Hàn Dĩ Xuyên lúng túng lắc đầu và đón lấy cốc sữa đang rất ấm.

- Cảm ơn anh!

Rồi đưa cốc sữa lên môi, cẩn thận uống một ngụm.

Từ Lâm vừa nhìn cô uống vừa vén tóc cho cô. Đến khi cô đưa cốc sữa ra, hắn vẫn chăm chú nhìn cô.

Lần này là những vệt sữa còn dính trên môi cô, hắn từ từ đưa tay đến, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào khiến Hàn Dĩ Xuyên ngượng ngùng nhìn hắn.

- Ở đây, còn dính rất nhiều sữa đấy!

Nói xong, Từ Lâm liền tiến sát khuôn mặt hắn lại gần cô, môi bạc từ từ áp lên môi cô và từ từ đưa đầu lưỡi ra, liếm hết sữa trên viền môi cô. Xong lại đưa tay lau nhẹ lần nữa, khẽ nói

- Rất ngọt!

Mặt Hàn Dĩ Xuyên đỏ đến mức không thể đỏ hơn nữa, nóng ran như muốn thiêu đốt cả trái đất. Cô lắp bắp nói

- Lâm, em, em muốn vào trong.

Nghe cô nói như vậy, hắn lại cố tình bẽ cong ý của cô, cười đầy mờ ám.

- Em nóng vội vậy sao? Vẫn còn chưa đến tối!

Hàn Dĩ Xuyên biết hắn cố tình trêu chọc mình nên chỉ muốn trốn thật nhanh, cô lúng túng định đứng lên thì lại bị Từ Lâm kéo lại gần hơn, để cô ngồi lên đùi hắn, một tay hắn giữ lấy vòng eo cô, tay kia đang vén nhẹ tóc cô và ghé sát môi vào tai cô mà thì thầm

- Dĩ Xuyên, anh muốn em!

Nói xong liền ngậm lấy vành tai cô, cắn nhẹ rồi nhả ra, hôn dọc xuống cổ cô, trượt lên lại làn môi đỏ mọng, hôn mút liên tục.

Bàn tay hắn cũng từ từ di chuyển dọc theo sống lưng của cô xuống bắp đùi thon thả, vén chiếc váy mỏng của cô lên rồi len vào giữ hai bắp đùi đang khép chặt mà mon trón vào bên trong.

Hàn Dĩ Xuyên không tự chủ được mà từ từ mở rộng hai bên đùi ra để bàn tay tham lam của Từ Lâm dễ dàng tiến vào bên trong hơn, cô cảm giác từng tế bào thần kinh đang bị thiêu rụi dần dần, từng dòng điện cứ chạy khắp toàn bộ cơ thể cô, bàn tay ma thuật của hắn đang di chuyển vào bên trong quần lót của cô mà khiêu khích, khiến cô phải động tình; quần lót bằng ren đang được kéo xuống từ từ.

- Ân... ư... ưm... Lâm... dừng lại...

Hàn Dĩ Xuyên run rẩy ôm lấy hai vai của hắn mà cầu xin.

Nhưng Từ Lâm càng bị kích thích hơn khi nghe giọng yếu ớt đứt quãng của cô. Hắn vùi mặt vào hõm cổ của cô mà hôn liếm xung quanh, di chuyển xuống phần rãnh ngực nhưng lại không hôn xuống mà từ phía sau cô đưa tay vào trong, vuốt ve mòn trớn tấm lưng trắng nõn rồi đến đôi ngực sữa đang phập phồng lên xuống.

Bàn tay đang ở trong nơi tư mật kia lại đi ra và tự kéo lưng quần của mình xuống, lòi con cựa long cứng như thép, nóng như than ra; vén chân váy của Hàn Dĩ Xuyên lên chút nữa, đẩy con cựa long vào đúng vị trí non mềm, ẩm ướt giữa hai chân cô rồi đẩy mạnh!

- Aaa.... aaa... ân....ân... Lâm... không được.....

Hàn Dĩ Xuyên hoàn toàn buông thả mà rên rỉ thành tiếng nhưng cô vẫn nhìn thấy được tiểu Hiên đang vui đùa ở phía sau hàng cây từ đằng; khoái cảm dồn dập nhưng cô vẫn rất kinh sợ, lắc đầu liên tục

- Ư.....ưm... ư.... ân... Lâm... làm ơn.... làm ơn... hôn em...

Cô không tự tin rằng bản thân có thể không phát ra những âm thanh phóng dăng nên chỉ có thể xin Từ Lâm bịt chặt miệng cô lại.

Từ Lâm vẫn không ngừng luật động, nghe Hàn Dĩ Xuyên yêu cầu như vậy, dĩ nhiên hắn đọc được suy nghĩ của cô nhưng vẫn muốn trêu chọc cô thêm nữa, tiếp tục tăng nhanh tốc độ ra vào.

- Dĩ Xuyên ngoan, em rên càng lớn thì anh càng thích.....

Hàn Dĩ Xuyên vẫn lắc đầu ngoảnh ngoại, cô rên rỉ từng tiếng

- Ư... ân... ân.... không.... tiểu Hiên.....tiểu Hiên sẽ.... thấy....

Từ Lâm vừa ra vào liên tục vừa nói nhỏ bên tai cô.

- Dĩ Xuyên, tiểu Hiên phải biết vì sao chúng ta có được nó chứ? Phải không nào?

Trên trán và cổ của Hàn Dĩ Xuyên khẽ nhại mồ hôi, cô nói không thành câu

- Ân... Lâm... biến thái....

Nghe cô rên càng lúc càng lớn, Từ Lâm cũng không định trêu chọc cô thêm nữa, đưa tay nâng nhẹ cằm của cô, xoay mặt cô lại và đặt lên môi cô một nụ hôn thật kín và sâu; hạ thân luật động điên cuồng hơn!

Một chiếc xe thương vụ đã được chuẩn bị sẵn bên ngoài, bên cạnh là mấy tên vệ sĩ cung kính cúi chào.

- Ông chủ Long!

Hắc Long bước đến trước cửa xe rồi dừng lại, quay sang hỏi tên thuộc hạ thân tín nhất.

- Đã tìm hiểu được gì rồi?

Tên thuộc hạ cung kính đáp

- Thưa ông chủ, Từ Thiên Tàn đêm nào cũng đến club để mượn rượu giải sầu, quan hệ giữ cậu ta và Từ Lâm càng lúc càng căng thẳng, bây giờ cậu ta chỉ là một tên bù nhìn thôi ạ!

Hắc Long gật đầu một cái rồi nói

- Sắp xếp cho tôi gặp cậu ta!.

Tên thuộc hạ cúi đầu nhận lệnh rồi đi tới mở cửa cho Hắc Long.

Chiếc xe từ từ lăn bánh và rời khỏi.....

Hàn Dĩ Xuyên như cá thiếu nước mà để mặc cho Từ Lâm bế lên cầu thang, quần áo của cô tuy vẫn còn mặc trên người nhưng lại vô cùng xộc xệch, đậm mùi kích tình.

Dục vọng của Từ Lâm không hề có dấu hiệu giảm xuống mà còn tăng thêm vài phần; hắn bước nhanh vào trong phòng ngủ, cánh cửa đóng lại phía sau, hắn bế Hàn Dị Xuyên đến bên giường và nhẹ nhàng đặt cô xuống, sau đó đứng lên và cởi bỏ chiếc áo thun tay dài, quần thun thể thao trước mặt cô rồi thấp giọng nói

- Dị Xuyên, lại đây!

Hàn Dị Xuyên đỏ mặt ngồi dậy và đi tới gần hắn, đưa tay cởi bỏ quần lót của hắn. Ngón tay thon dài, mịn màng và trắng muốt chạm nhẹ vào con cựa long đang hùng dũng đứng trước mặt.

Từ Lâm khẽ héch môi, hắn tưởng cô sẽ dùng miệng nhưng không ngờ cô lại đẩy hắn ngã xuống giường và nhanh chóng leo lên người hắn, hai chân cô kẹp hai bên hông hắn, cô ngồi trực tiếp xuống hạ thân của hắn.

- Dị Xuyên, em định làm gì đây?

Từ Lâm nằm im nhìn cô và nở nụ cười thoả mãn.

Hàn Dị Xuyên cắn cắn môi để bình tĩnh lại, cô trời mới biết cô chưa bao giờ to gan chủ động như vậy, nhưng cô không muốn bị hắn bắt nạt mãi như vậy, chỉ toàn để cô ở dưới!

- Hôm nay em muốn chủ động!

Nghe cô nhỏ nhẹ cất tiếng, tim Từ Lâm như có ngàn sợi lông vũ quét qua, hắn khoái chỉ bật cười

- Để xem em có bản lĩnh đó không?

Dục hoả trong người hắn đang cháy lên hùng hục, hắn không ngờ cô lại dám chủ động, càng không ngờ cô chủ động lại khiến hắn bị kích thích dữ dội như vậy!

Hàn Dị Xuyên nhìn hắn và cười đầy sắc tình, cô nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người, hoàn toàn trần trụi trước mặt hắn; cô nhẹ liếm môi rồi vén hết tóc sang một bên rồi từ từ cúi xuống, chủ động hôn lên môi hắn, đến yết hầu đang chuyển động kia, xương quai xanh, ngực trái....

Chiếc lưỡi đình hương của cô đảo vài vòng quanh viên trân châu trước ngực hắn, liếm thật nhẹ.

Những ngón tay của cô đặt trên ngực phải của hắn rồi vẽ vòng tròn xung quanh.

- Ân... Dị Xuyên, em thật sự là tiểu yêu tinh đây!

Hàn Dị Xuyên cố che đi vẻ ngượng ngùng mà tiếp tục hôn khắp cơ ngực của Từ Lâm khiến hắn thờ đốc vì khoái cảm.

Từ Lâm vẫn nằm im hưởng thụ sự "săn sóc" của cô, tuy động tác của cô khá vụng về, kỹ thuật cũng không có nhưng lại khiến hạ thân hắn trưởng to đến khó chịu, dục hoả thiêu đốt từng tế bào của hắn.

Hàn Dị Xuyên ngẩng đầu lên nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi

- Lâm, thích không?

Từ Lâm không thể chịu đựng thêm nữa, hắn muốn cô, muốn cô ngay lập tức!

- Dị Xuyên ngoan, cho anh!

Hàn Dị Xuyên nhẹ lắc đầu rồi ngồi thẳng lưng lên, cô tự tay xoa nắn bầu ngực của mình, cắn nhẹ môi và ngậm nga rên rỉ.

- Lâm, không phải anh vẫn thích trêu chọc em như vậy sao?

Từ Lâm không thể để cô tiếp tục như vậy nữa, liền biến bị động thành chủ động, kéo cô nằm xuống giường và áp cơ thể của mình lên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Cuộc điện thoại không đúng lúc (H+)

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 93: Cuộc điện thoại không đúng lúc (H+)

Hai mắt long lanh, trong suốt của Hàn Dĩ Xuyên mở to nhìn gương mặt điển trai của Từ Lâm đang ở rất gần, cô lúng túng cắn cắn môi, hai tay cũng vì thế mà níu chặt lấy gra giường, tim đập nhanh hơn bình thường, cơ hồ như muốn nổ tung, cô bối rối nói

- Ân, Lâm, em, em

Từ Lâm nhìn bộ dạng sợ sệt của cô thì không khỏi bật cười trong cổ họng, hần nhẹ nhàng vén tóc cô rồi vuốt nhẹ lên viền môi cô, khẽ nói

- Dĩ Xuyên, em có biết mình vừa làm gì không?

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi vì xấu hổ, cô đưa tay kéo lấy chăn lên che mặt và nói

- Em, em, chỉ là.

Từ Lâm cười rất "ôn nhu", cực kỳ dịu dàng mà mon trớn gương mặt đỏ ửng của cô, khẽ quát

- Chỉ là sao? Muốn thử thách sức chịu đựng của anh?

Hàn Dĩ Xuyên vẫn che kín mặt, giọng cô nhỏ như muỗi kêu

- Lâm, anh, anh, không phải anh lúc nào cũng trêu chọc em sao?

Từ Lâm nhìn cô gái nhỏ bên dưới đang rụt rè run rẩy, hần lại thấp giọng ra lệnh

- Dĩ Xuyên, nhìn anh!

Hàn Dĩ Xuyên lắc mạnh đầu, tay càng níu chặt chăn hơn.

Từ Lâm không cho phép cô kháng cự, liền tự tay giúp cô kéo chăn ra khỏi mặt, tay cầm lấy một tay cô, đưa lên môi rồi ngậm lấy một ngón tay của cô.

- Ân... ư.... Lâm.... đừng mà.....

Hần cắn hết từng đầu ngón tay của cô mới chịu nhả ra rồi cùng cô đan mười ngón tay; dùng ánh mắt chứa đầy nhu tình nhìn cô.

- Dĩ Xuyên, yêu anh không?

Hàn Dĩ Xuyên hơi bất ngờ về câu hỏi đột ngột của hần nhưng vẫn thành thật gật đầu

- Có! Lâm, em yêu anh!

Không biết đã nghe bao nhiêu lần nhưng mỗi lần nghe cô nói vậy, Từ Lâm vẫn luôn có cảm giác vô cùng hạnh phúc cùng thỏa mãn; hần cúi đầu xuống và đặt lên môi cô một nụ hôn cuồng nhiệt.

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên không tự chủ được mà bám víu lấy hai bên vai hần, bị động để hần làm gì thì làm

Từ Lâm dùng nụ hôn trên môi cô lại và hôn xuống cổ, xương quai xanh, dừng lại trên nhụy hoa đang chớm nở, liếm mút chùn chụt.

- Ân... ưm... ân.... Lâm.... đừng mà.... khó.... khó chịu....

Hàn Dĩ Xuyên bị khoái cảm tấn công dồn dập đến vận vẹo thân thể, cô rên rỉ cầu xin.

- Ư...ư... ân... ân.... Lâm.... làm ơn...dừng lại....

Một bên ngực cô đang bị hôn mút liên tục, bên kia lại bị xoa nắn, nhào nặn đủ hình dạng, nhụy hoa trên đó cũng đã bị vãn vê đến rụng rụng.

Cô thật sự rất khó chịu!

Từ Lâm không dễ dàng tha cho cô, hần không ngừng bóp chặt một bên ngực sữa đang căng tròn và hôn liếm bầu ngực còn lại, luân phiên liên tục khiến Hàn Dĩ Xuyên đã cong mình như tôm

- Ư.... ư... ư.... ân.... Lâm....

Từ Lâm nhả viên trân châu trong miệng ra và ngẩng đầu lên nhìn cô, giọng khàn khàn nói

- Dĩ Xuyên, đây mới chỉ là bắt đầu thôi....!

Hạ thân hần cũng đang rất khó chịu, nhưng để cô nhớ và không bao giờ dám trêu chọc hần nữa thì trừng phạt cô một lúc cũng hay!

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên bấu chặt vào tấm lưng vững chãi của Từ Lâm, mồ hôi túa ra ròng ròng, cô nức nở đến rơi nước mắt.

- U... ư... Lâm... làm ơn....

Gần như qua cả thế kỷ, Từ Lâm mới buông tha cho cặp tuyết lê của cô và hôn dọc xuống vùng bụng, liếm quanh rốn, càng tạo cảm giác kích thích cho cô hơn.

Hần vừa liếm láp xung quanh vừa đưa tay mon trón xuống giữ hai đùi cô, tách nhẹ hai chân cô ra, kéo tuột chiếc quần lót đã sớm ướt sũng của cô và luồn ngón tay vào nơi tư mật ướt át, vuốt ve từng cánh cửa mật; hần lại ngẩng đầu lên và nở một nụ cười xấu xa

- Dĩ Xuyên của anh, thật ướt....

Dứt lời liền đưa một ngón tay vào bên trong, kích thích từng vách thịt non mềm, ngón thứ hai, thứ ba!

Hần không ngừng trêu đùa một cách thích thú

- Thật chặt, muốn kẹp đứt ngón tay anh sao?

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi chịu đựng sự tra tấn này, hai tay cô bấu chặt gra giường khiến nó nhún nhúm cực kỳ.

Cô muốn, cô thật sự rất muốn, cô muốn nhiều hơn nữa, muốn vật gì đó thật lớn có thể lấp đầy cô!

Mật dịch chảy ra ào ào, dính đầy các ngón tay và cả bàn tay của Từ Lâm, hần dứt khoát rút ngón tay ra và đưa lên miệng liếm nhẹ một vết, sau đó nở một nụ cười cực kỳ dâm dăng

- Dĩ Xuyên, em hư quá rồi đấy!

Vừa nói hần vừa đưa tay lên một bầu ngực của cô, dùng mật dịch trên tay bôi lên xung quanh.

Hàn Dĩ Xuyên khó khăn hít thở, cô ngượng đỏ mặt vì hành động quá mức biến thái của Từ Lâm!

Nhưng cơ thể vẫn rất khó chịu

- Ân... ần... Lâm... em... em... em muốn....

Từ Lâm vẫn chưa dừng lại, tiếp tục cúi xuống hôn lên môi cô, tay vẫn không ngừng thoa thứ mật dịch đó lên bộ ngực sữa đang phập phồng theo từng nhịp thở của cô..

Con cự long của hần đã đặt trước cửa tư mật của cô nhưng lại không đi vào mà cứ chà xát xung quanh. Nó khiến Hàn Dĩ Xuyên khó chịu đến bật khóc.

Từ Lâm vô cùng thỏa mãn vì Hàn Dĩ Xuyên giương cờ đầu hàng, hần nâng nhẹ cầm cô và nói

- Còn dám trêu chọc anh nữa?

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi lắc đầu, cô nức nở từng tiếng

- Lâm, làm ơn, xin anh, hãy muốn em!

Từ Lâm ngắm nhìn bộ dạng vô cùng gọi tình của cô mà vừa hài lòng vừa trầm mặc.

Cơ thể của Hàn Dĩ Xuyên là do một tay hần khai phá, dạy dỗ, nên hần hiểu rõ cơ thể cô hơn cả cô. Nhưng không ngờ hôm nay cô lại dễ dàng động tình đến như vậy, vừa thành thật vừa đầy vẻ phong tình, khiến hần lo sợ cô có thể bị những người khác mê luyện!

Hần đưa tay xuống quai hàm của cô, nhẹ nhàng mon trón, hài lòng để cô được thoải mái, hạ thân cũng đang chuẩn bị sáp nhập vào.

Reng reng reng

Chuông điện thoại của Từ Lâm đột nhiên vang lên, hần đã cố lơ đi ba lần nhưng nó vẫn không ngừng reo, hần chỉ đành mang theo hạm hực mà bắt máy

- Nói!

Đầu dây bên kia truyền đến giọng vô cùng khẩn trương của Triết Liệt

- Từ tiên sinh, xảy ra chuyện lớn rồi ạ!

Từ Lâm thoáng nhìn qua Hàn Dĩ Xuyên đang cắn chặt môi rồi lạnh lùng nói

- Nói rõ hơn!

Triết Liệt khản trương suy xét

- Ba vị nghị trưởng của BAMs vừa bị sát hại tại Hồng Kông và thủ cấp của họ đã được gửi trả cho chúng ta!

Từ Lâm trầm mặc một lúc rồi nói

- Chuẩn bị xe!

Nói xong, hắn ném điện thoại sang một bên rồi cúi xuống hôn lên trán Hàn Dĩ Xuyên một cái, khẽ nói

- Dĩ Xuyên, anh phải đi một lát!

Hàn Dĩ Xuyên ầm ức lắc đầu, hai tay giữ chặt hắn,

- Lâm, đừng mà, anh đang trêu em sao? Đừng đi!

Từ Lâm nhìn cô đầy ôn nhu và tặng cô một nụ hôn xin lỗi lần nữa

- Tối nay anh sẽ bù cho em! Ngoan, ở nhà đợi anh!

Hai chân Hàn Dĩ Xuyên quăn chặt thắt lưng hắn, cô lắc đầu uất ức

- Không được, em không muốn, không muốn anh đi!

Từ Lâm im lặng và cúi đầu hôn lên môi cô, lợi dụng lúc cô đang trầm luân trong nụ hôn, hắn kéo hai chân cô ra khỏi thắt lưng, tàn nhẫn đứng lên

- Dĩ Xuyên, chỉ một lát thôi!

Dứt lời, hắn liền đi vào phòng tắm

Hàn Dĩ Xuyên hụt hẫng kéo chăn che kín người, ầm ức nhìn về phía cửa phòng tắm rồi buồn bã nằm xuống giường, kéo chăn phủ qua đầu.

Khi Từ Lâm tắm xong và đi ra thì không thấy Hàn Dĩ Xuyên đâu cả, chỉ thấy chiếc chăn nhô lên rất cao, hắn biết cô đang ở bên trong nên liền bước tới và ngồi xuống bên cạnh, thấp giọng nói

- Dĩ Xuyên, em ổn chứ?

Hàn Dĩ Xuyên vẫn trốn trong chăn, không chịu lộ mặt ra mà bất mãn nói

- Nếu em nói không ổn thì anh sẽ ở lại sao?

Từ Lâm nhìn cô một lúc rồi đứng lên, hắn mặc xong quần áo rồi lại bước đến cạnh giường lần nữa, thấp giọng nói

- Anh đi đây!

Dứt lời liền đứng lên và sải bước về phía cửa.

Hàn Dĩ Xuyên uất ức nằm trong chăn, chỉ nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa và tiếng đóng cửa nhẹ nhàng; cô càng che kín đầu hơn và nhắm mắt lại.

(PS: Mọi người cảm giác thế nào ạ?)

Toà nhà hội nghị của BAMs.

Mấy chiếc xe thương vụ vừa dừng lại trước cửa lớn của toà hội nghị thì đã có rất nhiều người của BAMs đi tới, tuy sốt ruột, khản trương nhưng vẫn không quên cúi đầu chào.

- Từ tiên sinh!

Triết Liệt nhanh chóng mở cửa cho Từ Lâm, cúi đầu cung kính.

Từ Lâm vừa cài lại cúc áo khoác vừa đi vào đại sảnh

- Họ ở đâu?

Hắn vừa bước vào phía phòng hội nghị vừa lạnh lùng hỏi những người theo bên cạnh.

Một người đàn ông độ tuổi trung niên lo lắng nói

- Từ tiên sinh, thủ cấp của ba vị nghi trượng đã được đặt tại phòng tang lễ, vì chưa nhận được thi thể của họ nên vẫn chưa thể tiến hành mai táng được ạ!

Từ Lâm nhắm mắt lại một lúc rồi trầm tư nói

- Là kẻ nào?

Người đàn ông đó tỏ vẻ bất mãn nói

- Từ tiên sinh, là người của Hắc Long Bang đã ra tay!

Từ Lâm bước nhanh đến phòng tang lễ, những người khác cũng bước theo sau.

.....

Phòng tang lễ.

Ba chiếc bàn bằng gỗ lớn được đặt giữ phòng, những chiếc bàn này được chạm khắc biểu tượng của BAMs- một cái đầu sói tuyết có dấu sao tám cánh ngay giữ ấn đường.

Trên mỗi chiếc bàn gỗ có đặt một chiếc khay bằng vàng đang để vật gì đó được che lại bởi một tấm vải đen.

Từ Lâm nhận lấy găng tay từ một thuộc hạ rồi đi tới chiếc bàn gỗ ở giữa, nhắm mắt một lúc mới từ từ mở tấm vải đen ra.

Một cái đầu đã được lau sạch máu và trái gọn tóc đang nhắm chặt mắt hướng đến trước mặt Từ Lâm.

Trong lòng Từ Lâm không khỏi dâng lên một hồi đau thương, tiếc nuối. Đó là thuộc hạ đã luôn theo bên cạnh hắn rất lâu và đem lại khá nhiều chiến tích cho BAMs.

Cả ba nghi trượng của BAMs đều bị sát hại ở Hồng Kông, nhưng vẫn chưa nhận được sát!

Từ Lâm cúi đầu trước ba thủ cấp rồi cẩn thận đóng tấm vải lại; hai tay hắn cuộn chặt thành nắm đấm, trong mắt hừng lên một tia máu lửa, hắn đã hạ quyết tâm, nhất định sẽ đưa được xác của ba người họ về và chôn cất toàn thây.

Và nhất định hắn sẽ đem đầu của Hắc Long đến cúng tế ba người họ!

- Từ tiên sinh!

Triết Liệt giữ máy trên tay và bước đến gần Từ Lâm, nói nhỏ bên tai hắn.

- Từ tiên sinh, là Hắc Long!

Những người xung quanh bắt đầu tò mò nhìn hai người.

Từ Lâm tháo găng tay ra, lạnh lùng xoay người rời khỏi phòng tang lễ.

Triết Liệt cũng bước nhanh theo.

.....

Bên ngoài phòng tang lễ.

Giương mặt Từ Lâm tràn ngập băng lạnh, hắn nhận lấy điện thoại từ tay Triết Liệt rồi nói

- Hắc Long, lâu rồi không gặp!

Giọng ồ ồ cùng tiếng cười sáng khoái của Hắc Long truyền đến.

- Từ Lâm, món quà tôi tặng cậu thế nào?

Từ Lâm nhếch môi cười nhạt, thờ ơ nói

- Món quà thật sự rất nhỏ đến mức tôi phải nghi ngờ lòng rộng lượng của ông!

Hắc Long cười vang như sấm rồi nói

- Từ Lâm, thù giết cha nuôi, tôi sẽ từ từ tính với những người bên cạnh cậu!

Từ Lâm chỉ muốn chửi thề nhưng vẫn bình thản nói

- Thắng thắn một chút đi nào! Ông muốn thế nào thì mới đưa ba thi thể đó cho tôi?

Hắc Long cười đến ho sặc sụa

- Haha.... Từ Lâm, đúng là rất thắng thắn đấy! Cậu rút khỏi New Zealand đi! Tôi sẽ lập tức hoàn trả thi thể của ba tên nghi trượng này!

Từ Lâm nở nụ cười nhàn nhạt rồi nói

- Hẹn gặp lại ở New Zealand!

Nói xong liền cúp máy rồi ném điện thoại cho Triết Liệt.

- Tập trung người của chúng ta lại, đến Hồng Kông cướp thi thể, dù không nguyên vẹn vẫn phải mang về!

Triết Liệt tuy hơi giật mình nhưng vẫn gật đầu nhận lệnh.

Từ Lâm sai bước về phía cửa lớn.

Đài Song Khê, phòng ăn.

Hàn Dị Xuyên đang cùng tiểu Hiên ăn tối thì nghe tiếng động cơ xe, tiếng cồng mở, tiếng chào của những người làm cùng thím Vương, tiếng bước chân dứt khoát mạnh mẽ của đàn ông.

- Thiếu gia, cậu đã về!

Tiểu Hiên vui mừng nhảy xuống khỏi ghế rồi chạy ra bên ngoài phòng khách đón Từ Lâm.

- Ba, ba về rồi!

Hàn Dị Xuyên ngồi yên trong phòng ăn mà ăn tối, chẳng buồn để ý đến xung quanh.

Một lúc sau, Từ Lâm bế tiểu Hiên đi vào và nhìn thấy Hàn Dị Xuyên đang ăn cơm ngon lành, hấn vừa giận vừa yêu mà gọi

- Dị Xuyên! Anh về rồi.

Hàn Dị Xuyên chẳng thèm quan tâm, cô ngược nhìn tiểu Hiên trên tay hấn rồi khẽ nói

- Mau qua đây ăn hết cơm của con nào!.

Tiểu Hiên nũng nịu không muốn xuống. Hàn Dị Xuyên thấy vậy cũng không muốn nói nữa, cô lấy giấy ăn lau tay và miệng rồi đứng lên, đi thẳng lên lầu.

Từ Lâm nhìn qua là biết cô đang giận chuyện lúc chiều, hấn không thấy lo lắng mà chỉ thấy buồn cười, cúi xuống nói với tiểu Hiên.

- Tiểu Hiên, mẹ giận ba rồi! Bây giờ ba phải vào xin lỗi mẹ đây, con ăn cơm với bà Vương được không?

Tiểu Hiên cười tủm tỉm và gật gù đầu, nhí nhảnh nói

- Vâng ạ! Tiểu Hiên sẽ ngoan ngoãn ăn hết cơm nên ba mau làm cho mẹ hết giận đi ạ!

Từ Lâm nở nụ cười hài lòng và véo nhẹ lên má con, đưa bé cho thím Vương rồi đi lên lầu.

.....

Từ Lâm vừa vào phòng thì đã không thấy Hàn Dị Xuyên đâu nữa, hấn vừa bước lại phía giường vừa gọi

- Dị Xuyên, chúng ta nói chuyện một lát!

Nhưng bước chân hấn liền khựng lại vì nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, hấn biết cô đang tắm nên từ từ thả lỏng cơ thể, hấn cởi bỏ áo khoác, áo gilê, carvat ném lên sofa, lên giường rồi một mình nằm dài xuống giữa giường, tay đặt lên trán, tay cởi bỏ vải cúc áo trên cổ.

Một lúc sau, Hàn Dĩ Xuyên từ trong phòng tắm đi ra, trên người cô chỉ quấn một chiếc khăn tắm đơn giản, mái tóc còn ướt sũng, nhìn thấy Từ Lâm đang nằm trên giường, cô cũng chẳng quan tâm mà bước tới bàn trang điểm và ngồi xuống, bắt đầu lấy máy sấy tóc.

Từ Lâm nhìn cô lơ mình mà lập tức ngồi dậy, thấp giọng gọi

- Dĩ Xuyên, em định như vậy đến khi nào đây?

Hàn Dĩ Xuyên vừa sấy tóc vừa nhìn vào trong gương, lạnh nhạt nói

- Em chẳng làm sao cả!

Từ Lâm nở nụ cười đầy sùng nịch, bước xuống giường và đi tới bên cạnh cô, cúi người xuống và ôm lấy cô từ phía sau; vùi đầu vào hõm cổ của cô, hít lấy mùi hương trên tóc cô và thì thầm

- Dĩ Xuyên, anh xin lỗi về chuyện lúc chiều, anh đã nói sẽ bù lại cho em.

Hàn Dĩ Xuyên không vui đẩy tay hắn ra, cô cất máy sấy đi và lấy kem dưỡng thoa đều lên hai tay, mặt; lạnh nhạt nói

- Em không muốn hy vọng lần nữa đâu!

Nhưng Từ Lâm không dễ dàng từ bỏ, hắn nhìn cô và nở một nụ cười đắc ý, liền đến ôm cô lần nữa, trêu chọc

- Nhưng rõ ràng em vẫn đang hy vọng! Không phải sao? Nếu không tại sao lại ăn mặc như vậy? Để quyến rũ anh?

Tay cầm lọ kem của Hàn Dĩ Xuyên chợt khựng lại, cô chợt dạ vì lời Từ Lâm nói, lúng túng đẩy nhẹ tay hắn ra

- Em, em không có.

Từ Lâm không những không buông tay ra mà còn ôm chặt cô hơn, hắn bắt đầu hôn khắp vai, lưng cô; bàn tay hắn cũng sờ dọc theo cánh tay cô đến lọ kem dưỡng trên tay cô, nhẹ nhàng giật lấy và khẽ nói

- Để anh!

Dứt lời hắn liền ngồi xuống dưới ghế, nâng một chân cô lên và đặt lên đùi mình, bắt đầu thoa kem giúp cô.

Bàn tay Từ Lâm thoa đều kem dưỡng lên bắp chân Hàn Dĩ Xuyên, thoa đến đâu hắn lại hôn đến đó, chưa bao lâu đã đến bắp đùi cô, hắn càng hứng thú hơn, vén khăn tắm lên cao, hắn tiếp tục thoa kem cho cô, kem dưỡng đã thoa xong nhưng tay hắn vẫn sờ quanh đùi cô, tiếp tục dò vào bên trong, vén quần lót của cô qua và đưa ngón tay vào vùng cấm địa khiêu khích.

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên bám chặt vào góc bàn, cô cắn chặt môi chịu đựng cơn khoái cảm đột ngột này!

Từ Lâm nở nụ cười thoả mãn và rút ngón tay về, tiếp tục thoa kem lên chân còn lại cho cô.

Hàn Dĩ Xuyên cúi xuống nhìn hắn, cô yếu ớt hỏi

- Lâm, anh đã hứa gì với em?

Từ Lâm đang vui đùa trên bắp chân cô, thản nhiên trả lời

- Em muốn nói gì?

Hàn Dĩ Xuyên không vui nói

- Anh đã hứa sẽ không bỏ bữa!

Từ Lâm nhếch môi cười và ngẩng đầu nhìn cô

- Anh không bỏ, không phải anh đang chuẩn bị ăn đây sao?

Hàn Dĩ Xuyên còn ngờ ngợ ngàng ngàng thì đã bị hắn bế lên và đưa tới giường, nhẹ nhàng đặt cô xuống và nằm đè lên người cô, thì thầm

- Chuyện chúng ta chưa làm xong lúc chiều, bây giờ cùng kết thúc nó đi nào!

Vừa nói hắn vừa đặt từng nụ hôn nhỏ vun lên trán, mũi của Hàn Dĩ Xuyên rồi dừng tại môi, bắt đầu một nụ hôn mãnh liệt xen lẫn dục vọng. Kết hợp với hai tay điêu luyện vừa cởi bỏ khăn tắm trên người cô vừa vuốt ve thân thể tuyệt đẹp của cô.

Từ Lâm cũng rất nhanh đã cởi hết quần áo trên người mình ra, áp thân thể cường tráng lên thân thể nhỏ bé của Hàn Dĩ Xuyên, tách hai chân cô ra và để nó quần chặt thắt lưng mình, mạnh mẽ tiến vào!

- Ân..... ân..... ư... ưm... Lâm....

Nghe cô rên rí gọi tên mình, Từ Lâm điên cuồng đẩy mạnh hạ thân hơn, tăng nhanh tốc độ ra vào và vào càng lúc càng sâu hơn, môi lưỡi hắn vẫn đang gặm cắn vành tai cùng bả vai, xương quai xanh của cô..

- Dĩ Xuyên, thật chặt! Sinh con rồi mà vẫn khít như vậy! Đúng là tiểu yêu tinh mà!

Vừa nói hắn, vừa đẩy nhanh tốc độ, không ngừng đưa cô lên cỡi tiên.

Hàn Dĩ Xuyên vận vẹo thân thể, tiếp nhận từng luồng khoái cảm mà Từ Lâm mang tới, cô nức nở cầu xin.

- Ân.. ư... ư.... Lâm..... dừng lại.....sâu..... sâu quá.....

Cô gian nan hít thở, cong lưng lên vì dục cảm, không ngừng cầu xin

- Ân... ân... ưm.... ơ.... ơ.... Lâm... Lâm.... làm ơn.... chậm... chậm..... một chút....

Nhưng Từ Lâm như một con thú mất dây cương, điên cuồng rong đuổi trên cơ thể cô mà không nghe những lời cầu xin đáng thương của cô.

Đêm dài vô tận.....

Tiếng rên rí cầu xin đứt quãng của phụ nữ vẫn vang lên không ngừng kết hợp với tiếng thở dốc ồ ồ cùng tiếng gặm gừ vì khoái cảm của đàn ông tạo nên một bản hợp ca kéo dài không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Lễ tình nhân buồn

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 94: Lễ tình nhân buồn.

Phòng ngủ không có chút ánh sáng chiếu vào vì rèm cửa màu đen đã che kín hết; đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ trên chiếc giường màu đen cỡ lớn tạo nên một khung cảnh rất an nhàn vào buổi sáng sớm.

- Ừm...ân.....

Hàn Dĩ Xuyên mệt mỏi rên rí, từ từ mở mắt ra và dụi thẳng hai tay lên đỉnh đầu, vô tình đụng vào đầu tóc của Từ Lâm bên cạnh khiến cô giật mình nhìn sang. Nhìn người đàn ông bên cạnh đang ngủ rất ngon, cô mới nhớ mình đã về Đài Song Khê.

Cô khẽ nhích người ngồi dậy nhưng toàn thân ê ẩm, hạ thân đau rất khiến cô chỉ có thể nằm yên bên cạnh Từ Lâm, cô nhìn hắn không mặc đồ ngủ trên người cùng với quần áo rơi vãi khắp sàn, gra giường hỗn độn nhắc cô nhớ lại trận kích tình đêm qua; mặt cô liền đỏ ửng và dần nóng ran, cô kéo chăn che đi nửa khuôn mặt và cười tủm tỉm một mình, xong lại tiến gần Từ Lâm hơn, một tay cô chống lên mang tai để nhìn kỹ hắn, tay còn lại của cô nhẹ đưa lên chạm vào mái tóc đen của hắn, khẽ lăm bầm

- Tóc của Lâm...trán của Lâm... lông mày của Lâm....mắt của Lâm.....mũi của Lâm...môi của Lâm.....

Ngón tay cô chạm đến đâu thì cô lăm bầm đến đó và đã dừng trên môi của Từ Lâm vì bàn tay cô đã bị hắn nhanh chóng chụp được.

- Em bị ngốc à?

Từ Lâm vừa bắt lấy tay Hàn Dĩ Xuyên vừa nhìn cô và khẽ hỏi.

Hàn Dĩ Xuyên lúng túng muốn xoay người liền bị hắn kéo lại và hôn nhanh lên môi

- Sao mới sáng đã lăm bầm như một cô ngốc vậy?

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi rồi lấp bấp nói

- Sao, sao anh biết chứ? Không phải, không phải anh ngủ rồi sao?

Từ Lâm nhếch môi cười thích thú, đưa tay kéo vội cô ngã xuống lòng ngực mình rồi ôm chặt

- Bị em ăn đậu hũ như vậy dĩ nhiên anh phải tỉnh rồi! Dĩ Xuyên, khai thật đi! Em vẫn chưa thoả mãn?

Mặt Hàn Dĩ Xuyên đã đỏ đến mức không thể đỏ hơn, cô lúng túng trả lời

- Em, em, em không có! Nếu không muốn em đụng vào anh hay chạm vào anh thì anh cứ việc nói!

Từ Lâm khẽ bật cười rồi hôn mạnh vào trán cô, thấp giọng nói

- Có một cách có thể chạm vào anh nhiều hơn đấy!

Hàn Dĩ Xuyên không ngốc, dĩ nhiên cô hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, hơi tức giận hét

- Anh, biến thái!

Từ Lâm lại bật cười, hắn vừa cầm tay cô lên vừa nhìn ngắm thật kỹ bàn tay cô.

Hàn Dĩ Xuyên cảm thấy lạ khi hắn đột nhiên lại bỏ tay cô ra và xoay người lại phía sau, kéo ngăn kéo ra và lấy tới một chiếc hộp nhung; hắn vừa nhìn cô vừa lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, không nói năng gì mà trực tiếp đeo vào ngón giữ phải của cô, xong xuôi liền nâng nhẹ bàn tay cô lên, đặt một nụ hôn lên các ngón tay của cô.

- Anh sẽ không dùng chiếc nhẫn từng làm quà tặng cho em để cầu hôn em!

Hàn Dĩ Xuyên ngớ ngẩn một hồi.

Cầu hôn?

Từ Lâm nói đến chuyện cầu hôn cô?

Cô không ngờ rằng hắn sẽ có suy nghĩ đó! Cô và hắn đã từng kết hôn nhưng cô lại không nhận được một lời cầu hôn đúng nghĩa!

Bây giờ hắn lại đột nhiên nói đến chuyện cầu hôn.

Chẳng lẽ hắn thật sự muốn hỏi hôn với cô?

Hàn Dĩ Xuyên đang chìm đắm trong suy nghĩ miên man mà không biết Từ Lâm đã lấy ra một sợi dây chuyền và đang để trước mặt cô; hắn chỉ cười một cách bao dung rồi cầm sợi dây chuyền đeo lên cổ cô một cách cẩn thận.

- Đừng bao giờ tháo ra nữa đấy!

Hàn Dĩ Xuyên dần hồi hồn, cô nhìn sợi dây chuyền trên cổ.

Đó là sợi dây chuyền mà Từ Lâm đã tặng cô vào ngày cô tốt nghiệp; còn chiếc nhẫn kia là quà gấp mặt hắn tặng cô lần đầu tiên hắn gặp cô ở trường!

Hai món đồ này cô đã mang theo bên mình suốt sáu năm trời và cô lại trả lại hắn vài tháng trước.

Bây giờ hắn lại đeo lại cho cô!

Đây được gọi là gì đây?

Vật hoàn chủ cũ?

Cô và hắn ai mới là chủ nhân của chúng?

Cô và hắn ai mới là chủ nhân của ai?

Chẳng ai cả.....

Từ Lâm kéo Hàn Dĩ Xuyên vào ngực lần nữa và xoa xoa đầu cô, thì thầm

- Dĩ Xuyên, sáu năm qua anh vẫn luôn đợi em....

Đầu óc Hàn Dĩ Xuyên mông lung khó tả, cô không hiểu tại sao hắn lại nói như vậy.

Reng reng reng

Chuông điện thoại của Từ Lâm vang lên phá vỡ bầu không khí kỳ quái này.

Từ Lâm cười nhìn Hàn Dĩ Xuyên rồi mới nhận điện thoại.

- Nói!

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nghiêm túc của Triết Liệt

- Từ tiên sinh, lịch hẹn với bác sĩ là tám giờ sáng nay.

Từ Lâm thoáng nhìn Hàn Dĩ Xuyên rồi lạnh lùng nói

- Tôi biết rồi! Cậu chuẩn bị đi!

Xong liền cúp máy và ném điện thoại sang một bên.

Hàn Dĩ Xuyên đã nghe thoáng về nội dung cuộc điện thoại, cô lo lắng hỏi

- Lâm, sao anh lại hẹn gấp bác sĩ? Có phải anh không khoẻ không?.

Từ Lâm nhìn bộ dạng lo lắng sốt ruột này của cô mà vừa yêu vừa xót, hấn véo nhẹ mũi cô rồi nói.

- Không phải anh mà là em!.

Trong chốc lát, Hàn Dĩ Xuyên liền ngồi im, cô khó hiểu mà hỏi

- Em? Em chẳng sao cả! Không đau ốm gì cả, sao phải gặp bác sĩ chứ?

Từ Lâm nghiêm mặt kéo cô lại đối diện với mình, thấp giọng nói

- Mất của em! Anh muốn chữa khỏi cho em!

Hàn Dĩ Xuyên ngẩn người ra một lúc rồi dứt khoát đẩy tay Từ Lâm ra, cô buồn bực nói

- Em không muốn!

Từ Lâm nhìn cô quay mặt sang một bên liền cố kéo cô lại, kiên nhẫn hỏi

- Tại sao?

Hàn Dĩ Xuyên bực bội hất tay hấn ra, cô hơi cao giọng nói

- Em không muốn bị mù!

Từ Lâm chẳng hề bất ngờ gì cả, dĩ nhiên điều đó hấn đã tìm hiểu kỹ rồi.

Mất của cô vì bị tổn thương điểm mù hơi nặng nên khả năng phục hồi không cao lắm, tỷ lệ thành công sau khi tiểu phẫu cũng không mấy khả quan, nếu thành công thì mắt cô sẽ phục hồi được như trước đây, sẽ không ngại ánh sáng mạnh chiếu trực tiếp vào nữa, nhưng nếu thất bại, cô có thể sẽ bị mù vĩnh viễn!

Và hiển nhiên sau khi nghe những phân tích này của bác sĩ trước đây từng tư vấn cho cô, Từ Lâm đã xác định rõ những gì hấn phải làm!

Hấn nhất định sẽ đưa cô đi chữa trị dù thành công hay thất bại!

Nếu thành công thì coi như đó là một vận may.

Nhưng nếu thất bại... hấn sẽ tặng lại ánh sáng của mình cho cô!

Hàn Dĩ Xuyên không vui mà bước xuống giường, cô đang xỏ dép thì Từ Lâm đã kéo cô lại lần nữa, hấn đưa tay chạm vào mặt cô, mắt cô và khẽ nói

- Dĩ Xuyên, nếu em không thể nhìn được nữa, anh sẽ cho em ánh sáng!

Hàn Dĩ Xuyên ngơ ngẩn ra mà nhìn hấn, lát sau cô liền hất nhẹ tay hấn xuống rồi nói bằng giọng không vui

- Anh điên sao? Em không muốn bản thân bị mù, càng không muốn anh bị mù vì em! Nếu anh còn muốn tiếp tục đề tài này thì em nghĩ chúng ta cần không gian riêng, hôm nay em muốn ở một mình!

Từ Lâm không thể hoà hoãn với cô nữa, hấn dứt khoát bước xuống giường, vừa bế cô lên một cách mạnh bạo vừa nói

- Dù phải dùng cách gì hay phải trả bất cứ giá nào, anh cũng muốn mắt em có thể hồi phục!

Mặc cho Hàn Dĩ Xuyên có giấy giả, kêu la thế nào, hắn vẫn bế cô vào phòng tắm, phải cực khổ lắm hắn mới có thể tắm rửa sạch sẽ và mặc quần áo vào cho cô.

Hàn Dĩ Xuyên bắt mắt, nhất quyết không chịu phối hợp

- Lâm, anh đừng ngang bướng nữa được không? Em đã nói sẽ không đến bệnh viện, mắt của em bây giờ cũng không quá nghiêm trọng, chỉ cần tránh ánh sáng mạnh là được!

Từ Lâm vừa kéo cô ra khỏi phòng tắm vừa nói

- Người ngang bướng, trẻ con là em! Dĩ Xuyên, đừng nói thị lực em kém, dù là một vết xước nhỏ anh cũng không để nó ở trên ngón tay em!

Hàn Dĩ Xuyên bực mình vung tay lung tung, không ngoan ngoãn phối hợp.

Từ Lâm cũng không bị những động tác kháng cự của cô làm cho dừng lại, hắn sấy khô tóc cho cô rồi lấy lược chải gọn mái tóc xoăn nhẹ của cô. Xong xuôi, hắn cũng chải chuốt cho mình một lúc rồi đi tới giường kéo Hàn Dĩ Xuyên ra cửa

- Em có muốn để tiểu Hiên thấy mẹ nó còn bướng bỉnh hơn cả trẻ lên ba không?

Hàn Dĩ Xuyên đứng im trước cửa phòng, cô nhìn Từ Lâm, hai mắt đã bắt đầu ươn ướt nước, uất ức mà nói

- Anh nói anh yêu em nhưng anh không hề tôn trọng ý kiến của em!

Thân hình cao lớn của Từ Lâm chợt cứng đờ vì câu nói quá đường đột của cô, hắn chậm rãi xoay người nhìn cô, khàn giọng nói

- Em nói anh không tôn trọng ý kiến của em? Nhưng Dĩ Xuyên, em có biết em ngốc lắm không?

Nước mắt như đê vỡ mà trào ra, Hàn Dĩ Xuyên ngược mắt nhìn hắn, cô lớn tiếng nói

- Phải, em ngốc đấy! Vì em ngốc nên mới yêu anh đến chết đi sống lại như vậy, vì em ngốc nên dù là sáu năm trước hay bây giờ em đều can tâm tình nguyện mà ở bên cạnh anh!

Từ Lâm luống cuống nhìn cô, vừa muốn đưa tay lau nước mắt cho cô vừa vội giải thích

- Dĩ Xuyên, anh không có ý này....

Hàn Dĩ Xuyên gạt tay hắn ra và hét lớn

- Lẽ ra em không nên theo anh về đây!

Dứt lời, cô liền đẩy mạnh hắn sang một bên rồi vọt chạy ra khỏi phòng.

Từ Lâm hốt hoảng vừa gọi vừa đuổi theo

- Dĩ Xuyên, em nghe anh nói! Dĩ Xuyên!

Hắn vừa đuổi đến cổng thì cô đã lên một chiếc taxi và đi mất.

Tất cả người làm và thím Vương đang giữ tiểu Hiên đều kinh ngạc mà nhìn một màn trước mắt.

Triết Liệt đang đứng bên cạnh xe cũng ngạc nhiên nhìn theo, một lúc sau liền cung kính hỏi

- Từ tiên sinh, có cần đuổi theo không ạ?

Từ Lâm bực nhọc nhìn theo hướng chiếc taxi đã mất dạng mà vô đầu bứt tóc nói

- Đi theo cô ấy nhưng đừng để bị phát hiện!

Triết Liệt vâng lệnh gật đầu, xong lại hỏi

- Lịch hẹn với bác sĩ sẽ rời lại hay hủy bỏ ạ?.

Từ Lâm nặng nề nói xong rồi đi vào nhà

- Khoan hãy hủy!

Triết Liệt cúi đầu vâng lệnh rồi lấy điện thoại gọi cho thuộc hạ phân công nhiệm vụ.

Hàn Dĩ Xuyên xuống xe trước một cửa hàng hoa, cô đứng bên ngoài nhìn vào trong; rất nhiều đàn ông đang mua những bó hoa thật lớn, trên môi họ là nụ cười rất hạnh phúc.

Nhìn những cặp tình nhân đang nắm tay nhau đi trên đường, khoe môi Hàn Dĩ Xuyên chợt giương lên một nụ cười chua xót.

Cô nhớ ra rồi!

Hôm nay là ngày thất tịch, ngày mồng bảy tháng bảy, lễ tình nhân của Trung Quốc!

Sáu năm qua cô ở New York, tuy không được nhìn thấy các đôi tình nhân tay nắm tay đi trên phố trong ngày thất tịch, nhưng cô vẫn luôn nhớ ngày này!

Nhưng cứ nhớ đến thì cô lại nhớ, cô chưa từng nhận được món quà nào vào ngày lễ tình nhân này từ người đàn ông mà cô yêu, cũng là người đàn ông luôn nói yêu cô cả!

Hôm nay là ngày thất tịch, vậy mà cô và hắn lại cãi nhau thay vì cùng nhau ra ngoài đi chơi....

Cố gắng nuốt nước mắt vào trong, Hàn Dĩ Xuyên nhẹ nhàng xoay người đi khỏi cửa hàng hoa, cô bước từng bước cô độc qua từng con phố, nhìn từng đôi nam nữ vui cười đi ngang qua, lòng cô lại lạnh buốt.

Từ Lâm ngồi trong phòng khách mà chú tâm xử lý công việc, ngón tay thon dài liên tục gõ lạch cạch trên bàn phím laptop, thỉnh thoảng lại cầm một tập văn kiện lên đọc mấy trang.

Mặc dù đã cố gắng tập trung như vậy nhưng hắn hoàn toàn chẳng làm được gì cả!

Trong đầu hắn chỉ mãi nghĩ đến tình trạng của Hàn Dĩ Xuyên hiện giờ.

Thím Vương thì đang đút cho Tiểu Hiên ăn trước sân bà cũng nhìn vào Từ Lâm ngồi bên trong rồi lại thở dài nặng nề.

Tiểu Hiên buồn bã ăn từng miếng cơm rồi líu nhíu hỏi

- Bà Vương, sao mẹ vẫn chưa về ạ? Ba cũng không tìm mẹ về, có phải mẹ sẽ không về nữa không ạ? Mẹ bỏ tiểu Hiên rồi sao ạ?

Thím Vương đau lòng ôm lấy bé mà vỗ về trấn an

- Tiểu Hiên ngoan, không phải như vậy đâu! Mẹ cháu sẽ về mà!

Tiểu Hiên buồn bã gạt đầu và ăn hết cơm. Vừa ăn xong thì bé đã ôm búp bê đi vào trong phòng khách, do dự đứng trước Từ Lâm, lí nhí hỏi

- Ba, tại sao mẹ vẫn chưa về ạ?

Nghe giọng của con gái, Từ Lâm liền đóng laptop lại và đem đóng văn kiện đẩy sang một bên, hướng tay về phía tiểu Hiên, khẽ gọi

- Tiểu Hiên, lại đây nào!

Tiểu Hiên ngoan ngoãn bước lại ngồi xuống bên cạnh hắn, im lặng nhìn hắn như đang chờ câu trả lời từ hắn.

Từ Lâm vuốt vuốt má của con gái rồi thấp giọng hỏi

- Con nhớ mẹ?

Tiểu Hiên không nói gì, chỉ gạt đầu thay cho câu trả lời.

Từ Lâm nhắc bổng bé lên và để bé ngồi trên đùi mình, dịu dàng vỗ về

- Nhưng mẹ con lại không phải vợ của ba! Tiểu Hiên, mẹ con sẽ không sống với ba lâu dài được!

Là hắn đã không suy nghĩ thật thấu đáo khi đưa ra yêu cầu Hàn Dĩ Xuyên trở lại Đài Song Khê, hắn đã không nghĩ đến thân phận của cô khi ở bên cạnh hắn.

Cô không còn là vợ của hắn vì hắn đã từng làm tổn thương cô!

Cô lại không thể là tình nhân của hắn vì hắn không thể si nhục cô lần nữa!

Cô càng không phải bạn gái của hắn vì cô đã sinh cho hắn một đứa con!

Cô đã theo hắn trở về mà không có bất cứ danh phận nào!

Nếu hắn muốn cô ở lại bên cạnh thì chỉ có cách hồi hôn với cô.

Thế nhưng....

Ngay từ đầu, cô đã không có ý định hồi hôn với hắn!

Vậy hỏi hắn phải làm thế nào đây?

Tiểu Hiên ngơ ngác nhìn Từ Lâm, không phải là bé không hiểu ý của hắn mà là bé đã quá hiểu, vì quá kích động, vì quá muốn khóc oà lên nhưng lại không thể nên chỉ có thể nhìn hắn như vậy.

Thím Vương từ ngoài sân vừa chạy vào thì liền nhìn thấy một cảnh này, bà vội đi tới trước mặt Từ Lâm và cẩn trọng nói

- Thiếu gia, cậu đừng làm tiểu Hiên sợ! Giữ cậu và Dĩ Xuyên có chuyện gì thì hãy cùng nhau giải quyết, đừng để tiểu Hiên nghe những chuyện không hay này!

Từ Lâm không hề nổi giận, ngược lại còn hạ thấp giọng nói với thím Vương

- Thím có ý gì?

Vừa nói vừa hát cầm về phía ghế đối diện, ý bảo thím Vương ngồi xuống.

Thím Vương cung kính cúi đầu cảm ơn rồi ngồi xuống, bà nhìn tiểu Hiên đang ngồi trong lòng Từ Lâm mà buồn tui chơi búp bê, trong lòng không khỏi xót xa, ngập ngừng một lúc rồi nói

- Thiếu gia, tôi có nghe thoáng qua về chuyện không may xảy ra với Dĩ Xuyên sáu năm trước, cô ấy suýt chút nữa thì bị cưỡng bạo, lúc đó không phải cô ấy cũng đã đi bên ngoài một mình sao ư?

Câu nói của thím Vương thật sự đã làm Từ Lâm chấn động lớn, hắn thấp giọng hỏi

- Nói rõ ra đi!

Thím Vương lại nhìn tiểu Hiên rồi hít sâu một hơi nói

- Thiếu gia, hôm nay là ngày thất tịch, lễ tình nhân của người Trung Quốc, một mình Dĩ Xuyên ở bên ngoài, chắc cậu cũng hiểu tâm trạng của cô ấy hiện giờ?

Nói xong, bà liền đưa tay hướng về phía tiểu Hiên, dịu giọng gọi

- Tiểu Hiên, vào xếp hình nào!

Tiểu Hiên hôn chụt lên má Từ Lâm tạm biệt rồi bước tới bên cạnh thím Vương để bà bế lên.

Thím Vương vừa bế tiểu Hiên đứng lên liền cúi đầu chào Từ Lâm rồi xoay người rời khỏi phòng khách, đi lên lầu.

Toàn thân Từ Lâm cứng đờ, hắn chống hai tay xuống đùi, vùi đầu vào lòng bàn tay.

Hắn đúng là một kẻ tồi tệ!

Từ lúc Hàn Dĩ Xuyên bỏ chạy ra ngoài, hắn không đi tìm cô mà chỉ cho thuộc hạ đi theo sau cô, cũng không nghĩ đến những gì cô đã từng chịu đựng khi ở một mình, vô tâm quên mất một ngày quan trọng với cô như vậy!

Có lẽ bây giờ, tâm trạng của cô thật sự rất trống trải, lạnh lẽo, hoặc hơn thế nữa.....

Vừa nghĩ đến chuyện cô có thể ngồi khóc một mình bên ngoài, hắn không chút do dự mà đứng lên, cầm vội áo khoác rồi đi ra khỏi nhà, lái xe rời đi.

Hàn Dĩ Xuyên không biết mình đã đi như vậy được bao lâu rồi, cũng không biết mình đã đi qua những nơi nào, đi như thế nào và bây giờ đang ở đâu.

Cô chỉ biết ôm chặt hai bên cánh tay để đỡ lạnh vì gió, cứ như vậy mà đi, cô nhìn cảnh vật xung quanh, tất cả đối với cô đều như nhau cả, hoa hồng,

những hộp socola được bày bán khắp các cửa hàng lớn nhỏ, tràn ngập khắp đường phố, những cặp tình nhân tay trong tay cười đùa vui vẻ đi lướt qua.....

Trong một thế giới tràn ngập hạnh phúc và tiếng cười như vậy mà cô cũng chỉ có một mình!

Gió thổi mỗi lúc một lớn, càng lúc càng lạnh.....

Từng giọt mưa nhỏ đã tí tách rơi xuống.....

Chỉ trong chốc lát đã thành một cơn mưa to, ào ào đổ xuống khắp thành phố!

Những người bán hàng bên ngoài nhanh chóng thu dọn hàng hoá vào trong; những đôi nam nữ thì cùng che một chiếc ô hay một chiếc áo khoác, cứ như vậy mà chạy vội trong mưa, hoặc những cặp đôi khác lại nắm tay nhau chạy, liên tục bị ướt mưa nhưng vẫn cười đùa vui vẻ.

Chỉ mỗi mình Hàn Dị Xuyên vẫn bình thản bước đi chậm rãi như vậy, mưa ướt hết người cô, mang lại cái lạnh như vậy nhưng cô vẫn không có ý định trú mưa mà cứ tiếp tục bước đi.

Thất tịch, trời đã đổ mưa!

Có lẽ bây giờ Nguru Lang và Chức Nữ đã gặp nhau rồi, cùng rơi những giọt nước mắt nhớ nhung, xúc động.....

Nhưng tại sao cô vẫn không gặp người đàn ông mà cô yêu?

Có lẽ cô thật sự là một kẻ ngốc!

Cũng đã sáu năm trôi qua, làm sao một tình yêu còn có thể vẹn toàn như lúc bắt đầu!

Sáu năm trước hay sáu năm sau, chỉ mình cô yêu hán thôi sao?

Một câu "Anh yêu em!", thật sự đối với cô đã trở nên mơ hồ!

Mưa, không ngừng chuốc xuống ào ạt, vô tình.....

Khắp đường phố đã không còn một bóng người.

Trời cũng đã bắt đầu tối dần.....

Hàn Dị Xuyên cứ bước đi như vậy đến khi cơn mưa đã hoàn toàn tạnh.

Trước mặt cô hiện giờ chẳng có gì ngoài những ánh đèn đường sáng rực và những vũng nước trên đường, nước mưa hình như đã gột rửa sạch sẽ những bụi bẩn của cả con phố nhưng tại sao vẫn không thể xoa dịu được tâm trạng rối ren, hoang mang của cô?

Chiếc ghế băng bằng gỗ phía xa đột nhiên lại có một cô gái ngồi một mình trong tĩnh lặng, nhưng hình như cô gái ấy không phải chỉ ngồi im lặng như vậy, bên cạnh cô ấy đặt một bó hồng trắng, xung quanh chiếc ghế cô ấy ngồi lại được thấp đầy các ngọn nến đủ màu, trên tay cô gái ấy còn cầm một vật gì đó dạng như lá thư hay phong bì.

Hàn Dị Xuyên đứng nhìn cô gái lạ ấy một lúc lâu rồi cũng quyết định bước đến gần.

Cô vừa đi tới vừa lịch sự hỏi

- Xin lỗi vì đã làm phiền, nhưng cô có thể nhích sang một bên được không?

Cô gái ấy bị làm phiền liền ngẩng đầu lên nhìn Hàn Dị Xuyên, không vui mà đáp

- Cô là ai? Lấy quyền gì mà yêu cầu tôi này nọ?

Hàn Dị Xuyên vén gọn lại mái tóc rối ren và còn dính chút nước mưa, cô nở nụ cười yếu ớt và nói

- Tôi cũng chẳng biết mình là ai!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Tìm được em

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 95: Tìm được em

Cô gái lạ kinh ngạc mà nhìn Hàn Dĩ Xuyên, theo phản xạ mà hỏi

- Cô mắc bệnh về thần kinh sao?

Hàn Dĩ Xuyên cười cười và nhìn vào vị trí còn trống bên cạnh cô gái đó, cô cứ như vậy mà bước đến ngồi xuống trước sự ngỡ ngàng của cô ấy.

- Tôi thật sự không biết mình là ai đối với anh ấy, không phải vợ, cũng chẳng phải tình nhân, càng không phải bạn gái, có phải vì vậy nên anh ấy mới không cần tôi, không tôn trọng tôi nên anh ấy vẫn không đến tìm tôi? Thật ra thì đối với anh ấy tôi là ai?

Vừa nói cô vừa vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay, hai tay cô đều đang run lên cầm cập, cả người cô cũng run bần bật, mái tóc hơi rối che kín nửa khuôn mặt, gương mặt cô nhợt nhạt đến khó coi, môi trắng bệch như một tờ giấy, giọng cô yếu ớt đến đáng thương.

Cô gái lạ nhìn cô rất lâu, thờ dài rồi đặt những mảnh giấy trên tay vào một chiếc hộp bên cạnh, sau đó cầm bó hoa hồng trắng đặt lên đùi, cô đơn nói

- Cô vẫn còn may mắn hơn tôi rất nhiều. Những người yêu nhau ai mà không từng cãi nhau, một ngày, hai ngày rồi cũng trở về và vui vẻ như lúc đầu.

Hàn Dĩ Xuyên cúi gầm mặt và lắc đầu chán nản

- Mọi quan hệ của chúng tôi không đơn giản như những người yêu nhau khác. Anh ấy không giữ tôi lại, cũng không đi tìm tôi....

Cô gái lạ đưa tay chạm nhẹ vào một bông hoa, buồn bã nói

- Cô lầm rồi, nếu cô thật sự cần người đó thì nên suy nghĩ lại, rốt cuộc cô có làm sai gì không? Đàn ông không phải lúc nào cũng là người làm sai, là người nên nhận lỗi, có thể người đàn ông đó của cô sẽ chiều chuộng cô đến như vậy nhưng cũng có lúc anh ta mệt mỏi, muốn tìm một chốn bình yên để suy ngẫm lại.

Hàn Dĩ Xuyên vén gọn lại mái tóc, cô lại tiếp tục lắc đầu

- Tôi không cần anh ấy phải chiều chuộng tôi, cũng không cần anh ấy phải hy sinh cho tôi! Tôi chỉ muốn nhìn thấy anh ấy mỗi ngày, nhìn thấy anh ấy khỏe mạnh và vui vẻ là được!

Cô gái ấy gượng cười yếu ớt, vừa ngắm nhìn những bông hoa màu trắng vừa nói

- Rõ ràng trong lòng cô đang hình thành rất nhiều mâu thuẫn. Cô muốn tranh giành sự hy sinh với đối phương nhưng cũng sợ người đó không cần mình, dù nói thế nào thì cô vẫn còn rất trẻ con!

Hàn Dĩ Xuyên không ngờ cô ấy lại nói như vậy, nói cô trẻ con, nhưng cô đã làm mẹ rồi đấy!

Cô gái lạ vừa bứt từng chiếc lá vừa thấp giọng nói

- Cô sợ đối mặt với người đó nhưng cũng sợ mất anh ta!

Hàn Dĩ Xuyên vừa kinh ngạc vừa hoang mang nhìn cô gái ấy, cô nhẹ giọng nói

- Tôi không biết, tôi thật sự không biết phải làm gì cả! Rất muốn nhìn thấy anh ấy.... chỉ muốn được nhìn thấy anh ấy....

Cô như một người vô hồn, trả lời hoàn toàn một cách vô thức.

Cô gái lạ ngắm nhìn bó hoa trên tay, cẩn thận nâng niu từng chút một, thờ dài nói

- Cô có biết tại sao hôm nay tôi lại mua hoa hồng trắng không?

Hàn Dĩ Xuyên thành thật lắc đầu.

Cô gái ấy gượng cười đau đớn rồi nói

- Vì hôm nay là ngày tôi mất đi người mà tôi đã yêu rất sâu đậm.

Hàn Dĩ Xuyên kinh ngạc ngược nhìn cô gái, cô muốn hỏi gì đó nhưng chưa kịp mở miệng thì cô gái ấy đã tự động trả lời

- Ba năm trước, cũng vào giờ này, ngày này và tại nơi này, người mà tôi yêu đã ôm một bó hoa hồng rất lớn đến tìm tôi, hôm đó một chiếc xe tải vận

chuyển hàng cảm đã chạy trốn đội kiểm sát và đâm vào anh ấy, khi nhìn thấy anh ấy ngã xuống trước mặt mình, nhìn anh ấy đau đớn nằm trong vũng máu nhưng vẫn nở một nụ cười hạnh phúc, khi đó, tôi đã biết thế nào là hối hận, lẽ ra tôi không nên cãi nhau với anh ấy nhiều như vậy, lẽ ra tôi không nên có nhiều thành kiến với công việc của anh ấy đến như vậy, nếu vậy... có lẽ ngày hôm đó anh ấy sẽ không vội vàng đến gặp tôi như vậy, anh ấy nói đó là ngày thất tịch, anh ấy sẽ không để tôi ở một mình, nhưng không phải bây giờ anh ấy đã để tôi ở một mình sao?

Hàn Dĩ Xuyên im lặng lắng nghe câu chuyện của cô gái ấy, trong lòng cô cũng dâng lên một niềm cảm thông sâu sắc.

Cô gái ấy đưa tay quệt sạch nước mắt rồi gượng cười nói

- Khi chúng tôi cãi nhau, tôi đã cho rằng anh ấy không cần tôi nữa, nhưng khi mất anh ấy rồi, tôi mới nhận ra rằng bản thân rất trẻ con, tôi mới biết anh ấy đã khổ tâm vì tôi như thế nào.

Hàn Dĩ Xuyên vừa nghe cô gái ấy nói vừa cúi đầu im lặng nhưng cơ thể cô đang run lên, nước mắt nóng hổi đã ứa đọng trên khoé mắt.

Là cô đã quá trẻ con!

Đúng vậy.

Cô buồn bã không nghe lời Từ Lâm khi hắn muốn cô đi chữa khỏi mắt!

Cô giận dữ vì công việc của hắn, tức giận mà cãi nhau với hắn, tự ý bỏ đi, tắt điện thoại, cô để tiểu Hiên ở nhà với hắn.

Cô đã không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, một người nhận được tình yêu!

Hối hận....

Cô không muốn một ngày nào đó cô phải nếm trải cảm giác này!

Khi nhìn Từ Lâm nằm im lặng trên giường bệnh, cô đã đau lắm rồi!

Nếu bắt cô phải chứng kiến hắn biến mất trước mắt cô, cô thật sự sẽ phát điên lên mất, cô không biết mình sẽ phải sống tiếp như thế nào!

Sáu năm trước, cô đủ can đảm để rời đi vì nghĩ rằng Từ Lâm vẫn sẽ sống tốt khi không có cô, nhưng những gì mà hắn phải trải qua suốt sáu năm qua khiến cô thật sự rất đau, cô không thể bỏ lại hắn mà đi lần nữa!

Cô không nên nghi ngờ tình cảm của hắn..

Cô gái ấy không biết Hàn Dĩ Xuyên đang suy nghĩ gì mà tiếp tục nói

- Hôm nay là ngày thất tịch, sẽ không ai muốn để đôi phương ở một mình đâu, cô cũng vậy, có lẽ anh ta cũng vậy, về nhà đi! Về nơi cô cần về....

Hàn Dĩ Xuyên khóc thút thít, cô nghẹn ngào cất tiếng

- Tôi không biết... không biết phải về như thế nào.....

Cô không biết phải về như thế nào!

Cô phải đối mặt với Từ Lâm như thế nào, phải nói gì với hắn?

Cô không biết mình đang ở đâu, không biết mình đến đây như thế nào nên cô cũng không biết cách về nhà!

Lúc này cô thật sự rất giống một đứa trẻ, một đứa trẻ bị lạc đường, một đứa trẻ sợ bị la rầy nên trốn nhà đi.

Bây giờ cô rất muốn có Từ Lâm bên cạnh, muốn được ngã vào vòm ngực rộng lớn quen thuộc của hắn mà khóc thật lớn, muốn được hắn vỗ về yêu thương!

Chiếc lamborghini chậm rãi di chuyển trong đêm tối, bánh xe lăn qua các vũng nước lớn làm nước văng tung ra một khoảng khá lớn.

Từ Lâm lái xe với tâm trạng hết sức bất ổn, nôn nóng cùng lo lắng, hắn liên tục nhìn ra bên ngoài để tìm kiếm hình bóng quen thuộc. Hắn thật sự sắp phát điên rồi, khi hắn vừa rời khỏi Đài Song Khê để đến chỗ Hàn Dĩ Xuyên thì nhận được tin từ thuộc hạ, cô băng qua giao lộ khi xe trên đường vẫn đang lưu thông khiến cho tên thuộc hạ đó bị mất đầu.

Lúc hắn nghe được báo cáo này thì tim của hắn suýt chút nữa thì ngừng đập, hắn sợ sẽ có chuyện gì đó xảy ra với cô, hắn sợ cô sẽ bị tai nạn hay bất cứ điều gì đó, hắn không muốn tưởng tượng đến những trường hợp tồi tệ đó, hắn muốn được nhìn thấy cô lành lặn xuất hiện trước mặt hắn, muốn cô trở về an toàn!

Đã lái xe đi khắp trung tâm thành phố, không bỏ qua ngõ hẻm nào, đã hơn tám tiếng đồng hồ nhưng hắn vẫn chưa nhìn thấy cô, cảm giác bồn chồn bất an như ngồi trên đống than!

Xe chạy qua một công viên vắng vẻ thì Từ Lâm lập tức tập trung tất cả tinh thần để nhìn ra bên ngoài cửa kính, bóng dáng quen thuộc mà hắn tìm kiếm đang bước đi chậm rãi trên lề đường, hắn nhanh chóng thắng xe lại và chạy vội đến gần đó, luống cuống gọi

- Di Xuyến!

Theo phản xạ, Hàn Di Xuyến liền xoay người lại nhìn, khi thấy Từ Lâm đang đứng trước mặt mình, cô yếu ớt nở nụ cười, chậm rãi nói

- Lâm, là anh thật rồi.....

Gương mặt cô tái nhợt, môi trắng bệch, mái tóc rối rắm bay khắp khuôn mặt, hai mắt cô ươn ướt nhìn hắn

- Lâm, em tưởng anh sẽ không đến tìm em, nhưng anh đã đến, thật là tốt.....

Từ Lâm đau lòng tiến lại gần cô, cởi áo khoác đắp lên người cô rồi dịu dàng lau nước mắt cho cô, vén gọn lại tóc cho cô rồi nhẹ nhàng ôm cô vào lòng ngực, dịu giọng an ủi

- Di Xuyến, anh xin lỗi, anh không nên mắng em

Hai tay lạnh cứng của Hàn Di Xuyến yếu ớt vòng qua eo hắn mà ôm chặt lấy, cô vừa lắc đầu vừa nức nở.

- Không, Lâm, là em đã quá trẻ con, anh vì em nên mới đưa em đến bệnh viện, xin lỗi vì đã không nghe lời anh, hiểu cho anh.....

Từ Lâm cúi đầu xuống hôn thật sâu trên đỉnh đầu cô và ôm chặt cô hơn nữa, thấp giọng nói

- Di Xuyến, anh yêu em.....

Nước mắt của Hàn Di Xuyến vì câu nói này của hắn mà đua nhau rơi xuống, cô như một đứa trẻ vừa tìm lại được chỗ dựa mà dùng hết sức để ôm chặt lấy người đàn ông này.

Từ Lâm xoa xoa đầu cô rồi nói

- Di Xuyến, chúng ta về nhà thôi!

Hàn Di Xuyến nghẹn ngào gạt đầu, lưu luyến buông tay ra rồi cùng Từ Lâm đi tới chỗ đậu xe.

.....

Cách đó không xa có một chiếc xe thương vụ khác cũng đang dừng, bên trong xe có hai người đàn ông. Một người ngồi ở vị trí lái chính, còn người kia đang thưởng thức một điệu xì-gà và ngồi ở hàng ghế phía sau.

Cả hai người đều đang nhìn về đôi nam nữ đang bước lên xe trước mặt.

Người đàn ông phía trước cung kính hỏi

- Ông chủ Long, tại sao ông không ra tay với cô ta? Chúng ta thật khó lắm mới đuổi được con chó bám đuôi kia, cơ hội tốt như vậy tại sao ông không ra tay?

Người đàn ông ngồi phía sau không phải ai khác mà chính là Hắc Long, hạ cửa kính xuống, ông ta ném điệu xì-gà đang cháy dở ra bên ngoài rồi trầm tư lắc đầu

- Cậu làm rồi, cô ta là quân cờ cuối cùng của tôi, chưa đến lúc thì tôi không việc gì phải dùng đến, phụ nữ rất phiền phức!

Ông ta đã cho theo dõi Hàn Di Xuyến hai mươi tư trên hai mươi tư, cả ngày hôm nay cô đi đâu, ông ta đều theo tới đó, sau khi cắt đuôi được tên thuộc hạ của Từ Lâm, chỉ còn mỗi ông ta đi theo Hàn Di Xuyến.

Ngay từ đầu thì ông ta đã đoán được Hàn Di Xuyến là điểm yếu trí mạng của Từ Lâm, bây giờ chứng kiến cảnh Từ Lâm tìm kiếm người phụ nữ này đến phát điên thì ông ta càng chắc chắn về điều mình suy đoán, nhưng dùng cô làm mồi nhử Từ Lâm thì đó không phải cách duy nhất ông ta có được nên ông ta chỉ dùng phương án đó làm dự bị!

Khi Từ Lâm đưa Hàn Di Xuyến trở về Đài Song Khê thì đã nửa đêm, tiểu Hiên đã được thám Vương chăm cho ngủ, còn lại bà và những người làm khác vẫn chưa thể đi nghỉ vì Từ Lâm cùng Hàn Di Xuyến vẫn chưa về.

Từ Lâm chỉ dặn dò vài câu rồi cùng Hàn Di Xuyến lên trên lầu.

.....

Vừa vào đến phòng ngủ, Hàn Dĩ Xuyên đã vội ôm chầm lấy Từ Lâm và kiễng chân lên hôn thật sâu vào môi hắn, nụ hôn của cô tuy có chút vụng về nhưng lại vô cùng mãnh bạo.

Từ Lâm không ngờ cô lại chủ động đến như vậy nên vô cùng thích thú và lập tức đáp trả lại cô.

Áo khoác, áo thun tay dài, váy, áo ngực.....lần lượt rơi đầy trên sàn từ cửa đến cạnh giường.

Mà nụ hôn ướt át, nóng bỏng của hai người vẫn chưa ngừng lại, càng lúc càng sâu hơn, không chỉ trên môi mà còn khắp cơ thể của đối phương.

Cả hai người cùng ngã xuống giường.....

Bàn tay ấm nóng của Từ Lâm áp vào má của Hàn Dĩ Xuyên, nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi ướt át sưng đỏ của cô, nhìn cô say đắm rồi cúi xuống tiếp tục nụ hôn.

Một tay Hàn Dĩ Xuyên vòng qua cổ hắn, tay kia mò mẫm lên bàn và tắt đèn.

Từ Lâm đã dậy rất lâu rồi mà Hàn Dĩ Xuyên vẫn còn ngủ rất say, hắn tắm rửa xong và đi ra thì cô vẫn còn nằm trên giường, trên môi hắn chợt nở một nụ cười sùng nịch, hắn vừa dùng khăn lau khô tóc vừa đi tới bên giường, mắt vẫn không rời khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Dĩ Xuyên, hắn vươn tay ra vén tóc trên trán cô thì không khỏi hốt hoảng, vội vã áp tay vào má cô và gọi liên tục

- Dĩ Xuyên, Dĩ Xuyên, Dĩ Xuyên, em mau tỉnh dậy đi! Dĩ Xuyên!

Hàn Dĩ Xuyên đang ngủ rất say mà bị gọi như vậy thì khẽ um một tiếng, cô chỉ hơi nhích người một chút rồi lại tiếp tục ngủ.

Từ Lâm không thể để yên nữa, hắn ôm cô vào ngực và lay mạnh, cuống cuống gọi

- Dĩ Xuyên, Dĩ Xuyên, em không thể ngủ nữa, mau tỉnh dậy đi! Dĩ Xuyên, dậy đi nào, chúng ta đến bệnh viện!

Ôm Hàn Dĩ Xuyên trong tay mà cứ như ôm một đồng than, cả người cô nóng ran như bị lửa thiêu; Từ Lâm vừa vỗ lên má cô vừa cúi đầu gọi

- Dĩ Xuyên, Dĩ Xuyên, mau dậy đi! Dĩ Xuyên.

Lẽ ra hắn nên đoán ra hậu quả này từ tối qua rồi.

Cô đã đi bộ cả ngày dưới trời mưa lớn ào ào mà khi về nhà, hắn còn bắt cô phải thoa mỡ trơn dục vọng như dã thú của hắn, hỏi làm sao cô có thể chịu nổi đây? Bây giờ thì cô thật sự đã bị sốt rồi.....

Hàn Dĩ Xuyên nhẹ chuyển mình một chút, lí nhí nói

- Lâm... em mệt lắm.... cho em ngủ thêm chút nữa đi....

Từ Lâm không hề thỏa hiệp với cô, hắn vừa ôm cô vừa gọi

- Dĩ Xuyên, ngoan nào, dậy tắm rồi anh sẽ gọi Mẫn Quan đến khám cho em. Dĩ Xuyên, nghe lời anh!

Hàn Dĩ Xuyên khẽ mở mắt, cô mỉm cười nhìn hắn, ngờ nghệch nói

- Lâm, Lâm của em!

Vừa nói cô vừa đưa bàn tay nóng ran của mình lên má của Từ Lâm mà vuốt ve.

Nhìn hành động trẻ con này của cô mà vừa xót vừa yêu, hắn chụp lấy bàn tay cô mà nắm chặt, thấp giọng dỗ dành

- Dĩ Xuyên ngoan, đi tắm nào!

Nghe hắn thỏ thẻ bên tai, Hàn Dĩ Xuyên không khỏi cảm thấy hạnh phúc và ngọt ngào, tuy đầu óc cô đang có chút mơ màng nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Từ Lâm thấy cô đã nghe lời nên liền đứng lên và bế cô vào phòng tắm.

.....

Hàn Dĩ Xuyên mệt mỏi ngồi trên giường và ôm chầm trước ngực, Từ Lâm ngồi bên cạnh và ôm lấy vai cô; Mẫn Quan thì đang đo nhiệt độ cho cô, anh ta

không vui nhìn Hàn Dĩ Xuyên mà nói với Từ Lâm

- Bỏ chần ra cho cô ấy!

Từ Lâm nhìn qua Hàn Dĩ Xuyên, dịu dàng nắm lấy góc chần và thấp giọng nói với cô

- Dĩ Xuyên, ngoan nào! Bỏ chần ra đi!

Hàn Dĩ Xuyên thật sự rất nghe lời, cô bỏ tay ra khỏi chần để hắn kéo nó ra khỏi người cô.

Từ Lâm ngồi bên cạnh trông nom cô đến từng chân lông kẽ tóc, hết vuốt tóc cho cô rồi lại lau mồ hôi cho cô.

Đo nhiệt độ xong, Mẫn Quan kiểm tra lại các trị số rồi kết luận.

- Ba mươi chín độ! Phải tiêm thôi!

Nghe phải tiêm, Hàn Dĩ Xuyên liền run lên như gập ma, cô nhìn Từ Lâm bằng ánh mắt van nài, yếu ớt nói

- Lâm, em không sao, không cần phải tiêm đâu!

Từ Lâm nghe xong liền lắc đầu không vui, hắn nhẹ nhàng chần an cô

- Dĩ Xuyên, em đã hứa sẽ nghe lời anh. Bây giờ thì ngoan, tiêm nào!

Hàn Dĩ Xuyên cắn môi không đành lòng, vẫn rụt rè lắc đầu

- Lâm, em không sao mà!

Nhìn cô sợ tiêm như vậy mà đã phải chứng kiến con gái của mình tiêm thuốc suốt bốn năm, lồng ngực Từ Lâm lại đau nhói, cô đã vượt qua nỗi sợ hãi đó như thế nào khi không có hắn bên cạnh, thật sự hắn đã nợ cô rất nhiều!

Khi cô vẫn còn là một đứa trẻ mới lớn mà đã phải làm mẹ đơn thân suốt thời gian dài như vậy, một mình cô vượt qua tất cả để nuôi dạy đứa con của cô và hắn, những lúc đó hắn lại không ở bên cạnh cô.....

- Dĩ Xuyên, không sao đâu, sẽ không đau đâu! Anh ở đây, anh sẽ ở đây với em!

Hình như Hàn Dĩ Xuyên đang dần thoải hiệp, cô cắn chặt môi nhìn Từ Lâm, tay vẫn còn nắm chặt tay hắn.

Từ Lâm vuốt ve gương mặt cô mà vỗ về

- Sẽ không sao đâu, anh hứa, sẽ ở đây với em!

Mẫn Quan nhìn một màn ngọt ngào trước mặt mà không khỏi quay mặt cười trộm, xong liền chuẩn bị kim tiêm và các dụng cụ liên quan, nói với Từ Lâm

- Để cô ấy nằm sấp xuống!

Nghe xong lời của Mẫn Quan, Từ Lâm lập tức phản ứng

- Cậu định tiêm vào đâu?.

Mẫn Quan cầm dụng cụ trên tay và nhìn Từ Lâm cười cười

- Bạn của tớ! Còn tiêm vào đâu nữa, không phải mông sao?

Gương mặt Từ Lâm xám xịt đến khó coi, hắn nghiêng răng nghiêng lợi quát

- Biến ngay cho tớ!

Nhìn gương mặt dữ tợn của Từ Lâm, Mẫn Quan biết người bạn này của mình đang sắp nổi trận lôi đình, rõ ràng là đang ghen nên cười đầy mờ ám

- Bạn của tớ, khi tớ đang khoác áo bác sĩ thì với tớ chỉ có quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân, không hề có quan hệ nam nữ gì khác!

Từ Lâm lạnh lùng nhìn anh ta, thẳng thừng nói

- Rất tiếc là cậu không như những bác sĩ khác, cậu như thế nào thì tớ biết rất rõ.

Mẫn Quan gượng cười, xu xu tay và nói

- Lâm, dù tớ là một kẻ háo sắc nhưng châm ngôn của tớ là sẽ không đụng đến người phụ nữ của bạn!

Từ Lâm cầm lấy chiếc gối bên cạnh mà ném về phía anh ta, nghiêng răng nghiêng lợi nói

- Nếu cậu không muốn hai tay còn ở trên người thì cứ thử đi! Đừng nói là cậu, dù là bất cứ kẻ nào thì cũng đừng mơ tưởng đến việc chạm vào cô ấy!

Mẫn Quan nhún vai, đưa tay lên hàng và quay sang nói với y tá bên cạnh

- Phần còn lại cô xử lý đi!

Nói xong thì đặt dụng cụ trên tay xuống bàn, làm động tác chào Từ Lâm và đi ra khỏi phòng.

Hàn Dĩ Xuyên mệt mỏi, khó chịu dựa vào ngực Từ Lâm, lúc này cô chỉ muốn được ngủ một giấc thật ngon.

Cô y tá cầm theo kim tiêm và bông tẩm thuốc đến gần Hàn Dĩ Xuyên thì hơi khó xử mà nhìn sang Từ Lâm.

Từ Lâm hiểu ý cô ta nên mới ôm Hàn Dĩ Xuyên xoay người lại, để cô áp mặt vào ngực mình và đưa lưng về trước mặt y tá, đồng thời hấn cũng đưa tay xuống dưới hông cô, vén váy cô lên, để lộ một bên mông trắng mịn và căng tròn, hấn thoáng nhìn gương mặt đã trắng bệch và môi đỏ đang bị cắn chặt của Hàn Dĩ Xuyên, bàn tay đang đặt dưới mông cô của hấn liền tét một cái, giọng trầm thấp vang lên bên tai cô

- Cảm giác này còn đau hơn khi bị tiêm đấy, cố chịu một chút!

Hàn Dĩ Xuyên đang sợ hãi liền có cảm giác xấu hổ, cô thật không ngờ gã đàn ông biến thái này lại không chút kiêng kỵ cái nhìn của người khác mà tét mông cô!

Từ Lâm nhìn cô lần nữa, trên môi thoáng ý cười rồi vuốt nhẹ lên lưng cô, nhìn cô y tá rồi nói

- Bắt đầu đi!

Cô y tá gạt đầu rồi bắt đầu tiêm thuốc cho Hàn Dĩ Xuyên.

Trong lòng cô ta không khỏi đổ kỵ với cô gái này, có thể được một người đàn ông hoàn hảo như vậy yêu thương chiều chuộng, còn không chút kiêng dè mà thể hiện sự biến thái với người phụ nữ của mình trước mặt người ngoài, cả những dấu vết ân ái trên người cô gái này cũng được hấn để lộ ra; thật sự khiến người khác phải đổ kỵ!

Đẹp bỏ những suy nghĩ đó, cô y tá tập trung vào việc tiêm thuốc.

Hai tay Hàn Dĩ Xuyên bám chặt vào vai Từ Lâm vì đau đớn, cô đang cắn chặt môi chịu đựng.

Nhìn cô như vậy, Từ Lâm vừa vỗ về vừa nói với y tá

- Nhẹ một chút, đừng làm cô ấy đau!

Cô y tá dần ý thức được mình hơi mạnh tay nên vội giảm nhẹ lực và nhanh chóng kết thúc công việc của mình, dặn dò vài câu rồi thu dọn đồ đạc, đi ra khỏi phòng.

.....

Hàn Dĩ Xuyên đã được Từ Lâm chỉnh sửa lại quần áo cho gọn gàng, mái tóc cũng được vén lại, hấn đang lau mồ hôi cho cô.

- Đau lắm không?

Hàn Dĩ Xuyên bắt mắt lườm hấn, không vui nói

- Rõ ràng cô ta cố ý làm em đau! Em dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết cô ta có ý với anh!

Từ Lâm khẽ bật cười, đưa tay véo nhẹ lên chóp mũi cô, trêu đùa

- Vậy thật ra là em đang ghen hay cô ta đổ kỵ?

Hàn Dĩ Xuyên phồng má nhìn hấn, buộc miệng hỏi

- Chuyện gì chứ?

Từ Lâm chưa trả lời ngay mà lại đưa tay vuốt dọc sống lưng cô xuống phần mông, nở một nụ cười đầy sắc tình.

Hàn Dĩ Xuyên giật mình nhớ ra, cô đẩy nhẹ tay hấn ra và nhẹ nhích người, xấu hổ cắn môi, e dè hỏi

- Sao tự nhiên lại đánh em?

Từ Lâm biết ngay cô sẽ hỏi như vậy nên không chút do dự mà trả lời.

- Đó là hình phạt mới cho em khi ở bên ngoài và trước mặt nhiều người!

Nụ cười của hấn đầy mờ ám cùng khiêu khích.

Mặt Hàn Dĩ Xuyên nóng hừng hực, ngập ngừng rất lâu mà không nói được gì, Từ Lâm liền hỏi

- Sao vậy? Không thích?

Hàn Dĩ Xuyên rụt rè nhìn hấn, cắn cắn môi lắc đầu và lí nhí nói

- Không phải, mà là, thích cả những lúc chỉ có anh và em, ở trong đây.

Cô nói càng lúc càng nhỏ, cảm giác tim sắp vọt ra ngoài rồi, cô cũng không dám nhìn thẳng vào mặt Từ Lâm, dứt lời liền nằm xuống và chui đầu vào trong chăn.

Từ Lâm thoáng kinh ngạc nhưng rất nhanh liền nở nụ cười hứng thú, nhìn cô giấu mình trong chăn, hấn lại nhếch môi cười đầy sùng nịch.

Quả nhiên sau sự dạy dỗ của hấn, cô càng lúc càng to gan lớn mật, và còn rất thành thật, quyến rũ hơn!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Bà là dì của hấn

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 96: Bà là dì của hấn.

Ngồi cười ngây ngốc ra mà chuông điện thoại báo đến lần thứ ba Từ Lâm mới nhấc máy.

- Nói!

Đầu dây bên kia truyền đến giọng trầm thấp của Triết Liệt

- Từ tiên sinh! Bây giờ ngài phải đến New Zealand gấp ạ!

Gương mặt ôn nhu lúc nãy của Từ Lâm đã hoàn toàn biến mất, lạnh lùng hỏi

- Hắc Long đã nói gì?

Triết Liệt vừa suy tính vừa trả lời

- Ông ta nói sẽ mang thi thể của ba người họ ném xuống biển nếu ngài không đến nơi trong vòng ba tiếng nữa!

Từ Lâm tức giận ném mạnh gối xuống, hấn đang kìm chế để không chửi thề, lạnh giọng hỏi

- Người của chúng ta vẫn còn ở vị trí?

Triết Liệt thấp giọng báo cáo

- Kế hoạch ban đầu thất bại nên đã cho họ rút lui, cũng may không ai bị thương, chỉ là thi thể của ba người họ vẫn chưa thể mang về!

Trong mắt Từ Lâm tràn ngập sát khí, hấn lạnh lùng đứng lên và đi tới bên cạnh cửa sổ, vén rèm cửa qua và nhìn khung cảnh trong vườn, mắt phượng khẽ híp lại, trên môi thoáng ý cười lạnh, giọng tàn khốc nói

- Cứ để ông ta thử cảm giác chờ đợi!

Triết Liệt không tin nổi mà hét hoảng nói

- Từ tiên sinh! Ngài không thể bỏ mặc không lo được, tôi đã cho chuẩn bị xong trực thăng, chúng ta có thể đến đó kịp!

Đáp lại sự nóng vội của Triết Liệt lại là sự thông dong nhân nhĩ và nụ cười hời hợt của Từ Lâm

- Cậu muốn tôi như một con rối chạy lòng vòng theo cái khuôn mà Hắc Long đã vẽ sẵn?

Nghe xong, Triết Liệt tuy đã thả lỏng tinh thần hơn nhưng vẫn còn chút hoảng loạn

- Nhưng Từ tiên sinh, Hắc Long là kẻ nói được sẽ làm được, ông ta chưa từng đe dọa không thôi!

Từ Lâm cười nhạt, ngón tay thon dài đặt trên bề cửa sổ gỗ nhịp nhàng, không nhanh không chậm mà nói

- Ông ta là kẻ như thế nào, tôi hiểu rất rõ!

Sở dĩ Hắc Long vẫn luôn muốn giết hấn là vì mối thù của cha nuôi ông ta; con người Hắc Long sẽ không bao giờ chọn đi đường vòng ngay mà chỉ dùng cách đó vào nước cờ cuối cùng, có thù ắt báo, ông ta sẽ chọn nhắm trực tiếp Từ Lâm mà giết ngay từ đầu. Cho nên nếu lần này ông ta thật sự mang ba thi thể đó ném xuống biển thì không khác nào giương cờ đầu hàng Từ Lâm!

Triết Liệt vẫn còn định nói gì đó thì Từ Lâm đã lạnh giọng hạ lệnh

- Cho người của chúng ta bí mật tiến sát địa phận của Hắc Long Bang tại New Zealand, vẫn tiến hành theo kế hoạch cũ!

Triết Liệt tuy có chút bất đồng quan điểm nhưng vẫn gật đầu nhận lệnh.

Từ Lâm không nói gì thêm mà trực tiếp cúp máy, thuận tay ném điện thoại lên bàn; lúc hấn xoay người lại thì thấy Hàn Dĩ Xuyên đã chui đầu ra khỏi chăn và đang nhìn hấn

- Lâm, anh phải đi sao?

Gương mặt sắc lạnh của Từ Lâm liền trở nên ôn nhu, dịu dàng, hấn vừa đi tới giường vừa cười với cô

- Sao vậy? Không muốn anh đi?

Vừa nói xong thì hấn đã ngồi xuống giường và đưa tay kéo chăn trên người Hàn Dĩ Xuyên ra, vén lại tóc cho cô, động tác cực kỳ dịu dàng.

Hàn Dĩ Xuyên giương đôi mắt long lanh nhìn hấn rồi lắc đầu.

- Em nói anh không đi thì anh sẽ không đi sao?

Từ Lâm áp tay vào má cô, ánh mắt nhìn cô rất mực ôn nhu cùng yêu chiều.

- Chỉ cần em nói, anh sẽ ở lại!

Hàn Dĩ Xuyên im lặng nhìn hấn một lúc liền lắc đầu, kéo chăn lại, vừa nói vừa nằm xuống

- Vậy em không nói đâu! Nếu có ai biết được sẽ bảo là em đè đầu cưỡi cổ chồng đấy!

Cô vừa dứt lời thì Từ Lâm đã ngay lập tức hỏi lại trong dáng vẻ kinh ngạc cùng vui mừng

- Dĩ Xuyên, em vừa gọi anh là gì? Em gọi anh là "chồng"?

Hàn Dĩ Xuyên ý thức được mình lỡ lời nên liền xu tay chối bỏ

- Không có đâu! Là do anh nghe lầm thôi!

Từ Lâm nhất quyết không bỏ qua cơ hội tốt này, hấn vờ như không nghe thấy câu vừa dứt của cô mà đề nghị.

- Dĩ Xuyên của anh, em gọi lại một lần nữa được không?

Hàn Dĩ Xuyên kéo chăn che kín đầu và nói vọng ra

- Anh nghe lầm rồi!

Nhưng Từ Lâm vẫn khăng khăng đòi cô thừa nhận và mạnh tay kéo chăn ra khỏi người cô.

- Em còn chưa hạ sốt nên không được đắp chăn! Gọi anh lại một lần nữa như lúc này được không?

Hàn Dĩ Xuyên biết rõ nếu cô cứ tiếp tục như vậy thì hấn cũng sẽ bám riết cô đến cùng nên trong nháy mắt cô liền gọi rất nhẹ nhàng như mèo con kêu.

- Lâm.....

Nghe cô gọi như vậy, tim Từ Lâm đang sắp tan chảy thì cũng kịp ý thức lại rằng cô đang cố tình né tránh yêu cầu của hắn nên hắn cứng rắn nói

- Dĩ Xuyên, nếu em không ngoan thì sẽ bị tét mông đấy!

Hắn Dĩ Xuyên nghe xong liền đỏ mặt cắn môi, cô ngáp ngừng một lúc rồi lớn giọng nói

- Vậy thì cứ đánh đi!

Tuy nói vậy nhưng cô cũng bắt đầu lo ngại và luống cuống muốn chạy xuống giường nhưng Từ Lâm đã nhanh tay kéo cô lại, hắn nhếch môi cười mờ ám rồi để cô ngã vào ngực mình, một tay đỡ sau lưng cô, tay kia bắt đầu vén váy ngủ của cô lên, kéo quần lót xuống, bàn tay ấm nóng từ từ xoa khắp hai bên mông căng tròn của cô.

Toàn thân Dĩ Xuyên như bị điện giật, cô cắn chặt môi, nín cả thở để chờ đợi hình phạt sắp tới.

Từ Lâm nhìn cô và nở một nụ cười đầy sủng nịch, hắn xoa nhẹ mông cô lần nữa rồi thấp giọng nói

- Anh sẽ đánh đến khi nào em chịu gọi anh là "chồng"!

Nghe hắn nói xong, Dĩ Xuyên bắt đầu lo sợ, nhưng cô còn chưa kịp phản bác thì hắn đã tét mạnh vào mông cô một cái.

- Ân!

Hắn không dùng hết sức mà đã điều chỉnh lực tay ở mức vừa phải, nhưng cô vẫn có cảm giác đau ê ẩm, nếu hắn thật sự dùng toàn bộ sức lực của mình thì chắc cả tháng cô không ngồi được rồi!

Vừa xong lần đánh đầu tiên thì Từ Lâm đã cúi xuống hôn lên trán cô thì thầm

- Vẫn còn muốn bị đánh?

Thấy Dĩ Xuyên không trả lời, hắn đang chuẩn bị đòn tiếp theo thì tiếng gõ cửa nhịp nhàng vang lên, kèm theo sau đó là giọng của thím Vương.

- Thiếu gia! Cậu có thể ra ngoài một lát được không ạ?

Từ Lâm dừng tay lại và thoáng nhìn Dĩ Xuyên, hắn vừa giúp cô sửa lại váy vừa trả lời thím Vương

- Tôi biết rồi!

Xong liền đặt Dĩ Xuyên nằm xuống vị trí và vuốt vuốt tóc cô, thấp giọng nói

- Ngoan ngoan nằm nghỉ ở đây! Anh sẽ quay lại ngay!

Hắn Dĩ Xuyên nhìn hắn và gật đầu.

Từ Lâm cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán cô, hắn vẫn cảm nhận được toàn thân cô vẫn còn nóng mặc dù đã hạ nhiệt bớt, cũng may là hắn không phải đến New Zealand!

Từ từ bước xuống giường, hắn đi về phía cửa và mở cửa ra ngoài.

.....

Ninh Diệp ngồi ở phòng khách đợi mà nóng cả ruột gan, bà liên tục nhìn đồng hồ trên tay rồi nhìn lên lầu.

Cuối cùng thì người mà bà đang đợi cũng đã xuống!

Bà đứng lên và đi tới trước mặt Từ Lâm

- Tiểu Lâm, đi nghe Thuyền An nói hết cả rồi! Con đưa mẹ con Dĩ Xuyên về đây thật sao?

Từ Lâm lạnh lùng nhìn bà và đi lướt qua mặt bà, thông thả ngồi xuống sofa, thản nhiên nói

- Tin tức của di cũng nhanh thật! Đúng vậy, tôi đưa họ về đây đây! Dĩ Xuyên là người phụ nữ của tôi, tiểu Hiền là con gái tôi, tôi làm vậy có gì không được?

Ninh Diệp nghe hắn nói vậy, suýt nữa thì cắn đứt đầu lưỡi rồi, bà cũng ngồi xuống và chất vấn

- Tiểu Lâm, cháu đừng đùa nữa được không? Chẳng lẽ cháu thấy những gì mà cháu gây ra cho Dĩ Xuyên sáu năm trước vẫn còn ít sao? Cháu lại muốn tổn thương cô ấy một lần nữa sao?

Từ Lâm hơi lớn giọng nói

- Ai nói tôi sẽ làm tổn thương cô ấy lần nữa? Tôi cho đi biết, bất kể là kẻ nào cũng không có quyền tổn thương cô ấy, kể cả bản thân tôi!

Ninh Diệp lắc đầu cười cười

- Khi quần áo đã từng bị rách thì cho dù có vá lại cũng sẽ không hoàn hảo như lúc đầu! Cho dù cháu có bù đắp cho Dĩ Xuyên thế nào thì trong tim cô ấy cũng đã đầy sẹo rồi, bây giờ tuy nó đã kết vảy nhưng cháu có đảm bảo được nó sẽ không bao giờ bị khơi ra?

Từ Lâm nhếch môi cười lạnh, bình thản trả lời

- Nếu đã từng bị rách thì cứ ném đi là được, chỉ cần may một bộ khác. Tôi không phải cùng Dĩ Xuyên hàn gắn lại mối quan hệ trước đây mà là bắt đầu lại từ đầu với cô ấy! Nếu tim cô ấy đã không thể lành lặn như trước đây nữa, không sao! Tôi có thể cho cô ấy tim của tôi!

Ninh Diệp định mở miệng thì đã bị hắt tiếp tục cướp lời

- Tại sao đi phải để tâm đến chuyện của chúng tôi như vậy, trong khi đi chỉ là trợ lý bên cạnh Dĩ Xuyên, là nhân viên cũ của tôi, đi với chúng tôi chỉ là người ngoài! Đi không thấy thái độ quan tâm của đi đã vượt quá giới hạn và còn hết sức nực cười?

Đôi mắt Ninh Diệp ngân ngấn lệ, bà ghen ngào nói

- Tiểu Lâm, đi biết cháu vẫn còn rất giận đi vì chuyện của mẹ cháu, nhưng tiểu Lâm, chính vì đi cảm thấy day dứt và áy náy nên đi mới không muốn lại nhìn thấy hình ảnh của mẹ cháu lần nữa! Dĩ Xuyên của bốn năm trước không khác gì mẹ cháu năm đó đâu!

Đến câu cuối cùng bà đột nhiên cao giọng trách móc.

Từ Lâm nhìn bà mà hừ lạnh, cũng đột nhiên cao giọng

- Tôi phải nhìn mẹ mình bị ruồng bỏ như vậy nên cả đời tôi cũng không quên là những kẻ nào đã nợ tôi! Vậy nên tôi sẽ không tha cho bất cứ kẻ nào dám biến Dĩ Xuyên thành như bà ấy, tôi cũng sẽ không làm một kẻ vô dụng như năm đó nữa!

Ninh Diệp mất kiên nhẫn mà cùng hắt đầu khẩu.

- Tiểu Lâm, cháu đừng bảo thủ như vậy nữa, Dĩ Xuyên ở bên cạnh cháu chỉ có tổn thương mà thôi!

Từ Lâm cũng lớn giọng hơn

- Ngay cả chị gái của mình mà đi còn có thể bỏ rơi mà đi lại nói đến chuyện muốn tốt cho Dĩ Xuyên! Đi không thấy hài hước sao?

Ninh Diệp nhắm mắt lại để nước mắt rơi xuống, bà điều chỉnh lại giọng nói

- Tiểu Lâm, tại sao cháu vẫn chưa thể hiểu cho đi? Năm đó đi thật sự chẳng thể làm gì cho mẹ cháu....tiểu Lâm!

Từ Lâm nhìn bà bằng ánh mắt chán ghét và dứt khoát đứng lên, nhưng bước chân của hắn liền khựng lại khi nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên đang đứng trên bậc thang, hắn vừa kinh ngạc vừa lo lắng, nhanh chóng cầm điều khiển chỉnh lại điều hòa, dịu giọng gọi

- Dĩ Xuyên, sao em lại xuống đây? Em còn chưa khỏe, mau trở lên phòng đi nào!

Ninh Diệp cũng bất ngờ khi nhìn thấy Hàn Dĩ Xuyên, bà tiến lên vài bước và gọi

- Dĩ Xuyên, tại sao em không nói chuyện em chuyển về đây với chị?

Hàn Dĩ Xuyên rõ ràng không nghe lọt tai mấy câu hỏi của hai người họ, cô khó tin mà vừa bước xuống vừa hỏi

- Tiểu Lâm? Dĩ? Lâm, chị Ninh! Thật ra hai người có quan hệ gì?

Từ Lâm bất mãn liếc nhìn Ninh Diệp, giọng hắn trở nên dịu nhẹ mà nói với Hàn Dĩ Xuyên

- Dĩ Xuyên ngoan, nghe lời anh, về phòng đi nào!

Hàn Dĩ Xuyên nghiêm túc lắc đầu, cô bước nhanh xuống cầu thang và đi tới chỗ hai người họ.

Từ Lâm hoảng hốt đến gần cô, luống cuống muốn giữ lấy cô

- Dĩ Xuyên, em đừng như vậy được không? Em đang không khỏe mà!

Hàn Dĩ Xuyên quay sang nhìn hấn và nở một nụ cười yếu ớt, sau đó lại ngược nhìn Ninh Diệp, điều chỉnh lại tâm trạng và hỏi

- Thật ra quan hệ giữa hai người là gì? Hai người có thể cho em biết không?

Cô vừa dứt lời thì Từ Lâm đã ngay lập tức lên tiếng phản bác

- Chẳng có quan hệ gì cả! Anh không có nhiệm vụ phải quan tâm đến người đàn bà này!

Ninh Diệp sốt ruột hết nhìn Hàn Dĩ Xuyên rồi lại nhìn Từ Lâm, bà nói không rành mạch

- Tiểu Lâm, dì, cháu đừng như vậy! Dĩ Xuyên, chị, không phải, tôi, dì....

Hàn Dĩ Xuyên càng lúc càng khó hiểu, cô vừa hỏi sự thật vừa khuyên lơn

- Lâm, chị Ninh! Hai người thật ra có chuyện gì thì từ từ nói được không? Hai người cứ lớn tiếng như vậy sẽ dọa đến tiểu Hiên đấy!

Nghe cô nhắc đến tiểu Hiên, Từ Lâm liền cố gắng chế con giận lại, thấp giọng nói với cô.

- Anh chẳng có gì phải nói với bà ta cả! Chúng ta về phòng nào!

Ninh Diệp nước mắt gần dài lác đầu; Hàn Dĩ Xuyên thoáng quan sát thái độ của Từ Lâm rồi nghiêm giọng nói

- Lâm, anh không nói cũng không sao! Chị Ninh, em muốn nghe sự thật, chị nói đi!

Gương mặt Từ Lâm xám xịt đến khó coi. Ninh Diệp thì lúng túng nhìn hấn, sau lại ngược nhìn Hàn Dĩ Xuyên, hít sâu một hơi rồi nói

- Dĩ Xuyên, có lẽ cô đã hiểu lầm rồi!

Hàn Dĩ Xuyên thoáng dờ người nhưng ngay sau đó lại mỉm cười nhẹ nhàng, lắc đầu

- Em nghe rất rõ chị đã gọi Lâm là "tiểu Lâm" còn xưng là "dì"!.. Nếu em đoán không sai thì chị chính là bậc trưởng bối của anh ấy! Lúc em vào Đại Từ sáu năm trước, thái độ của chị đối với em vô cùng thân thiết, chị sẵn sàng giúp đỡ em hết mình; khi em rời khỏi Thượng Hải và đến New York, chị cũng sẵn sàng từ bỏ công việc ở Đại Từ mà làm việc cùng em, chị đã luôn bên cạnh em, chăm sóc em và tiểu Hiên; bây giờ em muốn biết lý do!

Từ Lâm không vui mà xoay người sang một bên, Ninh Diệp áp ứng nhìn Hàn Dĩ Xuyên, do dự một lúc mới trả lời

- Em đoán không sai! Chị gái của chị là Ninh Hạ, mẹ ruột của tiểu Lâm!

Bà vừa dứt lời thì Từ Lâm đã lớn tiếng hét lên

- Bà ta không phải! Anh không có một người dì như bà ta!

Hàn Dĩ Xuyên chỉ hơi giật mình vì kinh ngạc, cô đã phần nào đoán ra mối quan hệ này nên thân nhiên hỏi Ninh Diệp mà lơ đi sự phẫn nộ của Từ Lâm.

- Vậy em có thể biết tại sao chị lại giúp em như vậy?

Từ Lâm không muốn họ tiếp tục câu chuyện nên liền bước tới túm lấy tay Hàn Dĩ Xuyên, kéo cô về phía mình mà lạnh lùng nói Ninh Diệp.

- Đủ rồi! Bà về đi!

Hàn Dĩ Xuyên thờ dãi nhìn Từ Lâm bằng ánh mắt van nài

- Lâm, em muốn biết tất cả mọi chuyện về anh, càng muốn hiểu rõ quá khứ của anh!

Nghe cô nói vậy, Từ Lâm dần buông lỏng tay và lặng lặng nhìn cô.

Hàn Dĩ Xuyên khẽ mỉm cười, quay sang nhìn Ninh Diệp.

- Xin chị hãy trả lời em!

Ninh Diệp thoáng nhìn Từ Lâm, nở nụ cười yếu ớt nói

- Là vì chị gái của dì! Năm đó khi chị ấy và Từ Ngự Phong yêu nhau, sau đó chị ấy mang thai nhưng lại bị ruồng bỏ, suốt thời gian đó dì vẫn ở bên cạnh chị ấy. Vốn dĩ dì đã có ước mơ trở thành nhà thiết kế thời trang, dì rất đam mê nghiên cứu, học hỏi nhiều nơi, mặc dù điều kiện gia đình không đủ đảm bảo nhưng dì chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ từ bỏ ước mơ của mình. Và đúng lúc chị gái gặp chuyện, ước mơ của dì lại đột nhiên có cơ hội thành thật, tuy chỉ mới mười mấy tuổi nhưng đam mê đó vẫn rực cháy trong lòng dì. Từ lão thái gia đã đến tìm chị em dì, ông ta đã đưa ra một thỏa thuận. Nếu chị gái của dì chấp nhận đưa con ra nước ngoài sinh sống và không bao giờ tìm gặp Từ Ngự Phong nữa thì ông ta sẽ đảm bảo chi phí sinh hoạt hằng ngày

cho chị em đi, và sẽ cho mẹ con tiểu Lâm một cuộc sống tốt nhất, đối với đi, ông ta còn tạo điều kiện để đi có thể sang Paris học tập; điều kiện tốt như vậy, đi đã mê muội mà thậm chí chấp nhận và mong đợi ở chị gái mình. Nhưng chị ấy không muốn, chị ấy đã van xin, khóc lóc cả ngày, chị ấy không muốn con mình sinh ra mà không có ba.

Khoé mắt Hàn Dị Xuyên bắt đầu cay cay, cô cảm nhận được bàn tay Từ Lâm đang run rẩy, cô xót xa ngược nhìn hắn, nắm chặt tay hắn mà nghe Ninh Diệp nói tiếp

- Từ lão thái gia bắt được đáng về ngắm ngẫm đồng ý của đi mà đã ngay lập tức cho đi ký vào bản thoả thuận. Còn đối với chị gái đi, ông ta đã chuyển sang phương pháp đe dọa, cưỡng chế, dùng tính mạng của đứa bé trong bụng chị ấy mà ép chị ấy, đương nhiên là ông ta đã thành công. Đi đã rời khỏi Thượng Hải khi chị gái đang cần đi nhất, chị ấy chỉ có một mình đi là người thân trên đời, vậy mà khi ấy đi đã khổ nạn đến mức bỏ rơi mẹ con chị ấy mà đến Paris.....

Nói đoạn, bà ngừng lại để lau nước mắt và nghẹn ngào tiếp tục

- Chị em đi từ nhỏ đã lớn lên trong cô nhi viện, hai chị em dựa vào nhau mà sống, tuy vất vả nhưng rất hạnh phúc.

Bà lại ngừng lại một lúc mới tiếp tục

- Khi thấy chị gái của mình mỗi ngày đều rửa mặt bằng nước mắt, thấy chị ấy thống khổ van xin để được giữ lại đứa bé, và thấy chị ấy đau đớn đến xé ruột gan khi bị chính người đàn ông mình yêu ruồng bỏ. Đi đã không thể thờ nổi, đi không muốn phải nhìn thấy những hình ảnh tang thương ấy, tất cả những hình ảnh đó đã đeo bám và ám ảnh đi rất lâu. Nhưng không ngờ..... nghiệt duyên mãi là nghiệt duyên, khi một lần nữa đi phải chứng kiến một cô gái hồn nhiên bất hạnh như chị gái mình năm đó, và trở trêu thay, nam chính của cuộc tình này lại chính là đứa trẻ bị chính cha ruột của mình bỏ rơi năm đó! Những gì mà đi không thể làm cho chị gái mình, bây giờ đi phải làm cho con. Đi muốn dùng hết khả năng của mình để có thể ngăn cản cái kết vô hậu.

Gương mặt nhợt nhạt của Hàn Dị Xuyên đã đầy nước mắt, cô cắn cắn môi hỏi

- Vì vậy mà Lâm mới lạnh nhạt với đi như vậy?

Ninh Diệp vừa lau nước mắt vừa gượng cười, lắc đầu rồi nói

- Chuyện xảy ra cũng một phần là do lỗi của đi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Ghen

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 97: Ghen.

Ninh Diệp vừa rời khỏi Đài Song Khê thì Từ Lâm đã đưa Hàn Dị Xuyên về phòng, hắn trầm mặc không nói gì, cẩn thận để Hàn Dị Xuyên ngồi xuống giường rồi đi tới bàn lấy một cốc nước đưa cho cô.

Hàn Dị Xuyên hết nhìn cốc nước trên tay hắn rồi lại ngược nhìn lên mặt hắn, cô đưa tay nhận lấy cốc nước và dịu giọng nói

- Lâm, chúng ta nói chuyện của đi được không?

Từ Lâm nghe xong liền lạnh nhạt lờ đi, nói một câu ngắn gọn rồi bước vào phòng thay đồ

- Anh không có một người đi như vậy!

Hàn Dị Xuyên chẳng thể nói được nửa lời mà chỉ biết ngồi nhìn bóng dáng của hắn biến mất sau cánh cửa phòng thay đồ.

Trong khuôn viên của một biệt thự lớn, Từ Thiên Tàn đang đứng bên bồn hoa nói chuyện điện thoại

- Tôi đã nói rồi, việc ông cần làm bây giờ chính là chờ đợi!

Trả lời anh ta là giọng ồ ồ của lão Tam

- Tàn Tổng! Chắc cậu cũng biết ông chủ của tôi không thể chờ thêm nữa. Ông ta luôn bị Từ Lâm hót tay trên, liên tục gặp rắc rối ở nhiều nơi, nếu cậu

không nhanh chóng giúp tôi giải quyết thẳng nhóc này ở Đại Từ thì chiếc ghế chủ tịch của cậu có vẻ rất khó mà đảm bảo!

Giương mặt Từ Thiên Tàn thoáng vẻ tức giận nhưng anh ta rất nhanh đã cố gắng áp chế, thấp giọng nói

- Các ông không có thể diệt trừ nó sao? Tôi đang nghi ngờ năng lực của các ông đấy!

Lão Tam vỗ đùi mà cười lớn, ông ta cất cao giọng

- Tàn Tổng! Cậu đừng nóng vội như vậy! Đại Từ là xương là thịt của Từ Lâm, nhưng BAMs là trái tim của nó! Nếu muốn moi tim của nó thì dĩ nhiên tôi phải cần đến cách thức xẻ thịt nó của cậu! Và, Tàn Tổng! Xét về năng lực thì rõ ràng Từ Lâm phù hợp với vị trí chủ tịch hơn cậu! Hơn nữa, Từ Ngự Phong vẫn luôn bảo vệ nó sau lưng. Tôi hy vọng cậu sẽ có suy nghĩ sáng suốt!

Nói xong, ông ta liền cúp máy.

Từ Thiên Tàn giận dữ hừng hực, gất giọng gọi lớn nhưng trả lời anh ta chỉ còn tiếng tút tút dài. Anh ta bực bội xoay người lại thì không ngờ lại nhìn thấy mẹ mình đang đứng trước mặt.

- Mẹ! Sao mẹ lại tới đây?

Bạch Sính Đình đứng im mà chưa nói gì ngay, vì đã qua rất nhiều ngày mà bà ta không thấy đứa con này của mình về biệt thự Từ gia nên chỉ còn cách đến biệt thự riêng của cậu ta mà gặp; nhìn Từ Thiên Tàn, gương mặt trang điểm sắc sảo của bà ta tỏ vẻ không vui, hạ thấp giọng nói

- Nếu mẹ không tới thì con định khi nào mới đến gặp ba con đây? Cha con với nhau mà chỉ gặp mặt ở mỗi công ty, có phải con muốn mẹ tức chết không hả?

Từ Thiên Tàn bực bội vò đầu bứt tóc mà cộc cằn trả lời

- Mẹ, mẹ thử hỏi ông ta xem ông ta có coi con là con của ông ta không? Trong mắt ông ta chỉ có mỗi Từ Lâm, trong lòng lúc nào cũng Từ Lâm, vậy cứ để ông ta tìm Từ Lâm đi!

Bạch Sính Đình như vừa ăn phải một quả trứng ngỗng mà miệng không thể khép vào nổi, mắt đẹp cũng mở lớn.

- Thiên Tàn, có phải con điên rồi không? Chẳng lẽ con muốn thẳng đó cướp hết tất cả những gì thuộc về con sao?

Từ Thiên Tàn cào cào tóc, hừ lạnh nói

- Dĩ nhiên là không rồi! Con sẽ lấy lại tất cả những gì của con, nhưng không phải dùng cách cúi đầu khom lưng trước lão già đó mà con sẽ dùng cách của con!

Bạch Sính Đình hoảng sợ mà nhìn con trai, thật lâu sau mới thốt lên thành lời

- Thiên Tàn, con định làm gì? Người đó là ba của con đấy!

Từ Thiên Tàn nở một nụ cười đều giả rồi nói

- Mẹ, mẹ cứ yên tâm! Con sẽ không làm gì tổn hại đến tính mạng ông ta đâu!

Nghe vậy, Bạch Sính Đình mới thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn không quên hỏi

- Tốt nhất con nên làm theo như những gì con đã hứa! Nhưng mà con định dùng cách gì để loại bỏ Từ Lâm đây?

Từ Thiên Tàn nghe mẹ hỏi như vậy liền thấy không vui nên chỉ hờ hững đáp

- Mẹ không cần phải lo đâu ạ! Đó là chuyện của con!

Bạch Sính Đình trừng mắt với con trai mà nói

- Thiên Tàn! Có phải cuộc điện thoại lúc nãy?

Biết không thể giấu được nữa, Từ Thiên Tàn chỉ còn cách khai thật với mẹ

- Đúng vậy mẹ! Ông ta sẽ giúp con diệt trừ Từ Lâm, mẹ cứ chờ mà xem, ngày mà con đá được nó ra khỏi Đại Từ đã sắp tới rồi!

Nhìn gương mặt tràn ngập mưu mô của con trai, Bạch Sính Đình vừa mừng vừa lo, bà ta buộc miệng nói

- Vậy thì mẹ sẽ tin tưởng con! Đừng làm mẹ phải thất vọng đấy! Nhưng con vẫn nên cảnh giác hơn nữa!

Từ Thiên Tàn không nói gì mà vẫn duy trì nụ cười đầy toan tính như vậy.

Từ Lâm vừa thay đồ xong và đi ra thì đã bị Hàn Dì Xuyên chặn ngay trước cửa, cô dang rộng hai tay và ngược mắt nhìn hắn, kiên định nói

- Lâm, chúng ta nói chuyện của dì được không?

Từ Lâm liền dừng bước và nhìn người phụ nữ trước mặt, không vui đáp

- Anh đã nói rất rõ rồi! Chúng ta đừng nhắc đến bà ta nữa được không, Dì Xuyên?

Hàn Dì Xuyên vẫn đứng chắn ngang đó, cô vừa lắc đầu vừa nói

- Lâm, nếu anh không chịu nói chuyện đằng hoàng thì em sẽ không cho anh đi ra khỏi đây!

Từ Lâm vuốt vuốt mi tâm rồi nhìn cô và nói

- Dì Xuyên, đừng làm khó anh như vậy được không?

Hàn Dì Xuyên cương quyết trả lời

- Em không làm khó anh! Em chỉ muốn nói với anh, thật ra anh không cần phải lạnh nhạt với dì như vậy! Tại sao anh không thử suy nghĩ cho dì một lần, năm đó ông nội đã muốn đuổi mẹ đi thì cho dù dì có ở lại cùng bà thì anh nghĩ ông nội sẽ không làm gì mọi người sao? Không, Lâm, nếu dì ở lại, có thể ba người sẽ còn thân hơn nữa. Hơn nữa, dì mới chỉ là một cô bé, một cô bé chỉ biết cầm bút ôm sách thì có thể làm được gì? Còn mẹ, mẹ sẽ để em gái mình ở bên cạnh chịu khổ cùng mình sao? Lâm, anh cũng hãy nghĩ cho tâm tư của mẹ khi làm một người chị!

Những lời cô nói vẫn không thể khiến Từ Lâm lung lay mà hắn lại nở một nụ cười nhạt

- Em đang giáo huấn anh?

Mi mắt Hàn Dì Xuyên giựt giựt, cô cắn cắn môi rồi lập tức phủ nhận

- Em không giáo huấn anh mà chỉ là cho anh biết rằng anh hành sự như vậy thì có phần quá đáng!

Từ Lâm khẽ nhún mày, nhếch môi một cái rồi nói

- Anh quá đáng? Dì Xuyên, nếu em thật lòng cảm thấy như vậy thì em không cần phải nói thêm gì nữa cả! Anh không muốn nghe dù chỉ là một từ về người đàn bà đó!

Dứt lời, hắn liền xoay người đi lướt qua trước mặt Hàn Dì Xuyên. Hàn Dì Xuyên hoảng loạn nhìn theo hắn, không cần suy nghĩ mà chạy vội theo, vừa chạy cô vừa gọi

- Lâm, anh nghe em nói được không?

Từ Lâm nghe xong thì hơi khựng lại nhưng rồi cuộc vẫn bước đi tiếp, mà bước chân của hắn càng lúc càng nhanh và dứt khoát.

Hàn Dì Xuyên cũng luống cuống chạy theo, vì con sót chưa giảm nên cô không nhanh chân bằng hắn, lúc bước xuống cầu thang, cô đành phải đứng lại và hét mỗi gọi

- Lâm, anh đừng đi! Đợi em nữa!

Câu nói vô lực của cô vừa dứt thì toàn thân Từ Lâm chợt trở nên cứng đờ.

Cô nhỏ giọng yếu ớt mà xin hắn quay lại, dù biết là cô đang muốn nói chuyện của Ninh Diệp với hắn nhưng không hiểu tại sao, câu " Anh đừng đi được không? " của cô cứ như từng lưỡi dao cứ vào tim hắn, đó là lời cầu xin trong tuyệt vọng của cô sáu năm trước khi muốn hắn cứu tiểu Hiên!

Hắn lại một lần nữa để cô chạy theo phía sau một cách lạc lõng như vậy!

Hắn vội xoay người lại và nhìn thấy Hàn Dì Xuyên đang đứng dựa toàn thân vào vịn cầu thang, trên trán lấm tấm mồ hôi, gương mặt nhợt nhạt, môi khô mấp máy gọi hắn.

Từ Lâm bước vội về phía cô và đỡ lấy cô

- Dì Xuyên, Dì Xuyên! Anh xin lỗi! Anh xin lỗi!

Hắn thật sự không biết phải nói gì ngoài câu xin lỗi, tay chân luống cuống cả lên khi vừa vén tóc cho cô vừa lau mồ hôi trên trán cô, hắn dịu giọng dỗ dành.

- Dĩ Xuyên, xin lỗi vì đã bỏ em lại!

Hàn Dĩ Xuyên ngược lên nhìn hắn, cô đưa bàn tay đang run rẩy của mình áp vào má hắn mà thều thào

- Lâm, anh chịu nghe em nói rồi sao?

Từ Lâm vừa ôm cô vừa gật đầu

- Ngốc à, chỉ cần em nói, anh sẽ luôn nghe!

Hàn Dĩ Xuyên mừng thầm trong lòng, vui vẻ hỏi

- Chuyện của dì, anh cũng sẽ nghe?

Thấy Từ Lâm định phản bác nên cô liền nhanh tay nắm lấy tay hắn, nhìn hắn bằng ánh mắt van nài và nói

- Em không nói là ngay bây giờ anh phải nghe, em biết anh cần thời gian nên chúng ta có thể từ từ nói chuyện này được không?

Nhìn nhìn bộ mặt ngây ngô của cô, Từ Lâm dù không thích nhưng vẫn gật đầu, vừa xoa xoa đầu cô, hôn lên tóc cô vừa nói

- Anh biết rồi!

Hàn Dĩ Xuyên không che giấu được sự vui mừng mà ôm chầm lấy hắn.

Biệt thự Từ gia.

Phòng ăn bây giờ đang rất yên tĩnh, mặc dù cả ba người đang ngồi cùng nhau nhưng chẳng ai nói nửa lời, chỉ có tiếng đĩa va vào bát đĩa. Mà đúng hơn thì chỉ có mỗi mình Từ Ngự Phong dùng cơm, hai người còn lại người thì lo lắng nhìn hai người còn lại người thì đang đấu tranh ngầm với Từ Ngự Phong.

Từ Thiên Tàn nắm chặt tài liệu trên bàn mà nhìn về ba mình bằng ánh mắt bất mãn

- Ba, con là chủ tịch nên con có quyền cho thi hành dự án này!

Từ Ngự Phong vẫn đang dùng cơm, ông chỉ thoáng ngược nhìn anh ta rồi thờ ơ nói

- Dự án đó ta đã xem qua bản phân tích mà tiểu Lâm gửi, mức độ khả thi không cao lắm! Chúng ta không nên đầu tư thì tốt hơn.

Nghe ông nói xong, Từ Thiên Tàn liền bất mãn phản bác

- Ba! Tại sao lúc nào ba cũng chỉ biết có mỗi Từ Lâm chứ? Chỉ có Từ Lâm mới là con của ba sao? Còn con thì không phải? Tại sao chứ? Tại ba không yêu mẹ con?

Bạch Sính Đình hốt hoảng khuyên ngăn con trai, khản trương nói

- Thiên Tàn, con không được nói với ba con như vậy! Mau xin lỗi đi!

Bà ta còn chưa dứt lời thì Từ Thiên Tàn đã gắt gỏng nói

- Con không muốn! Tại sao lần nào con cũng phải nhận lỗi chứ? Tại sao con luôn phải theo phía sau Từ Lâm chứ? Nếu ba không hề xem con là con của ba thì tại sao ngay từ đầu ba đừng sinh con ra thì hơn!

Bụp

Từ Ngự Phong tức giận đập mạnh tay xuống bàn và đứng lên, lớn giọng quát

- Đừng tưởng bây giờ con ngồi lên vị trí chủ tịch rồi thì có thể ngang nhiên làm mọi chuyện! Nếu con không tập trung vào công việc của tập đoàn mà suốt ngày tìm cách chống đối anh con thì ta có thể xem xét lại vị trí thừa kế!

Nghe xong câu này, cả Từ Thiên Tàn và Bạch Sính Đình đều hết sức giật mình cùng khó tin. Giọng Bạch Sính Đình vừa uất nghẹn vừa run rẩy nói

- Ngự Phong, ông lại muốn chứa chấp thằng con hoang đó nữa sao? Ông hãy nhìn cho kỹ đi! Tôi mới là vợ ông, Thiên Tàn mới là con của ông, còn thằng con hoang đó trước sau gì nó cũng chỉ là tạp chủng thôi!

Rầm

Tất cả thức ăn trên bàn đều bị Từ Ngự Phong tức giận hất đổ hết xuống sàn, ông tức giận mà quát, thẳng tay chỉ vào mặt Bạch Sính Đình

- Bà im ngay cho tôi! Tôi cảm bà gọi tiểu Lâm như vậy! Nó là con của tôi! Bà nghe rõ chưa! Mẹ của tiểu Lâm cũng là người phụ nữ duy nhất mà tôi yêu, còn bà, nếu không phải vì hôn ước đã định sẵn thì tôi sẽ không bao giờ cưới bà!

Bạch Sính Đình không thể tin nổi vào mắt và tai mình nữa, bà ta không ngờ rằng người chồng đã chung sống với bà ta suốt nhiều năm như vậy mà hôm nay lại vì người tình cũ lớn tiếng mắng chửi bà ta!

Từ Thiên Tần cũng không kém phần tức giận, nhưng vẫn cố gắng kìm nén mà nói với ba mình

- Ba, suốt mấy năm qua, ai là người hy sinh cho ba nhiều nhất có lẽ ba biết rất rõ!

Vừa dứt lời, anh ta đã cầm lại tập tài liệu trên bàn và đứng lên, đi ra khỏi bàn ăn, anh ta nhìn qua Bạch Sính Đình, điều chỉnh lại tâm trạng mà bước đến gần bà ta, thấp giọng gọi

- Mẹ, chúng ta đi nào!

Bạch Sính Đình nước mắt lưng tròng nhìn chồng mình, nghe con trai nói vậy, bà ta càng bất mãn mà quát

- Con muốn đi đâu chứ? Thiên Tần, chúng ta không cần đi đâu cả! Đây là nhà của chúng ta, chẳng lẽ con muốn để thằng con hoang đó được lợi sao?

Nghe xong những lời này của bà ta, Từ Ngự Phong không thể tức giận hơn nữa, ông hừ lạnh rồi đứng lên, đi ra khỏi phòng ăn.

Bạch Sính Đình nhìn theo mà tức giận đến giẫm chân, hai tay bà ta nắm chặt, móng tay cơ hồ sắp cắm sâu vào lòng bàn tay, bà ta nghiến răng nghiến lợi nói với Từ Thiên Tần.

- Hãy giải quyết thằng con hoang đó càng sớm càng tốt!

Những ngày Hàn Dị Xuyên ở Đài Song Khê đều êm đềm và không có việc gì xảy ra, chỉ là cô vẫn chưa thể nói chuyện của Ninh Diệp với Từ Lâm, và mẹ cô đến bây giờ vẫn chưa đến tìm cô hay nhận điện thoại của cô.

Chỉ mới chớp mắt mà tiểu Hiên đã đi học, những ngày qua cô đều cùng con ở nhà tập viết và chơi ô chữ; hôm nay là ngày đầu tiên tiểu Hiên vào học và cô sẽ đưa con đến trường.

Vừa sáng dậy mà cô đã nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, thay một bộ đồ đi làm và đang chải tóc thì Từ Lâm cũng vừa từ trong phòng thay đồ đi ra, hần vừa đưa carvat cho cô vừa hỏi

- Chỉ là đưa tiểu Hiên đến trường em có cần phải ăn mặc như vậy không?

Hàn Dị Xuyên tạm đặt chiếc lược xuống mà đứng lên giúp hần thắt carvat; cô chưa trả lời ngay vào câu hỏi của hần mà chỉ mỉm cười nói

- Chiều nay anh có cuộc họp nên em sẽ đón con!

Không ngờ vừa nghe cô nói xong, Từ Lâm đã sớm phản bác

- Anh sẽ qua đón con! Em ngoan ngoãn ở nhà cho anh!

Lần này lại đến Hàn Dị Xuyên đưa ra ý kiến tranh luận

- Bắt đầu từ hôm nay em sẽ quay lại làm việc!

Ý cười trên môi Từ Lâm chợt tắt ngúm khi nghe lời tuyên bố của cô, hần không vui mà hỏi

- Em định đi làm? Nhưng em vẫn chưa bàn với anh!

Hàn Dị Xuyên vừa giúp hần thắt carvat vừa cười nói

- Lâm, đó là công việc của em và em vẫn luôn đi làm, đâu phải là vấn đề to lớn gì mà phải bàn bạc hay thảo luận chứ?

Nghe cô nói vậy thì Từ Lâm càng không vui hơn, hần nhíu mày nhìn người phụ nữ trước mặt và nói

- Đó là trước kia em chưa cùng anh trở về nhưng bây giờ em đã là nữ chủ nhân của Từ gia, là người phụ nữ của anh, em không cần phải lao đầu vào công việc đó nữa!

Hàn Dị Xuyên đã thắt xong carvat cho hần, cô ngược nhìn hần, trong lòng có chút không vui mà nói

- Lâm, em biết anh đang nghĩ gì, cũng biết là anh lo cho em, nhưng em cũng cần có công việc của mình, có ước mơ của mình Trở thành nhà thiết kế thời

trang và tạo ra được những tác phẩm của riêng mình chính là ước mơ và niềm yêu thích của em! Em hy vọng anh có thể hiểu cho em!

Gương mặt Từ Lâm dần trầm xuống, hần hạ thấp giọng mà nói

- Nhưng anh không muốn em theo công việc đó!

Hàn Dĩ Xuyên dường như càng lúc càng bất mãn, cô cố gắng giữ bình tĩnh mà nói

- Tại sao chứ? Đó là ước mơ và sở thích của em mà!

Từ Lâm lờ đi không trả lời ngay, hần chỉnh lại cổ áo và nhẹ xoay người đi.

- Tóm lại là em ở nhà cho anh!

Con giận trong lòng Hàn Dĩ Xuyên thật sự đã bùng phát, cô bắt đầu lớn giọng

- Ít nhất anh cũng phải cho em một lý do!

Từ Lâm đi tới trước gương và vuốt lại tóc, hần không muốn để lộ tâm trạng hiện giờ trước mặt Hàn Dĩ Xuyên mà viện đại một lý do

- Chỉ là anh không muốn em vất vả ngược xuôi để kiếm tiền thôi! Cứ ở nhà đi, anh có thừa khả năng để nuôi cả em và tiểu Hiền!

Hàn Dĩ Xuyên phiền lòng đi tới bên cạnh hần, cô không tin hần chỉ vì mỗi lý do này.

- Chỉ như vậy thôi sao? Em không tin!

Từ Lâm nhìn ngắm bản thân trong gương một lần nữa rồi xoay người lại đối diện với cô, bình thản nói

- Em còn muốn nghe gì nữa?

Hàn Dĩ Xuyên phồng má lên vì giận dữ, cô không cần suy nghĩ mà nói

- Bây giờ em đi làm không phải chủ yếu để kiếm tiền nữa mà vì sở thích của em!

Nghe cô nói xong, gương mặt anh tuần của Từ Lâm liền biến sắc, hần theo phản xạ mà gầm lên

- Thích gì chứ? Suốt ngày sờ sờ mó mó mấy tên ranh con hi mũi chưa sạch. Thích sờ như vậy sao không ở nhà mà sờ anh đi!

Hần tuôn ra một tràng ra khiến Hàn Dĩ Xuyên không những không tức giận mà còn bật cười, cô không tin nổi mà nói đùa

- Hoá ra đây là lý do chính của anh sao? Lâm, không phải anh đang ghen đấy chứ?

Nghe cô nói mình đang ghen, Từ Lâm ngay liền tự biện minh nhưng lại vô cùng lúng túng

- Ghen? Em nói anh đang ghen? Đùa à? Anh phải ghen với mấy tên nhóc con đó sao?

Hàn Dĩ Xuyên cố gắng nhịn cười và nghiêm túc nói

- Nếu không phải cũng không sao? Nhưng em thấy anh chỉ có mỗi một lý do này mới ngăn cản em đi làm như vậy! Tóm lại là em đã quyết định rồi, bắt đầu từ hôm nay em sẽ quay trở lại làm việc!

Từ Lâm không biết phải viện thêm lý do gì mà chỉ biết gầm lên

- Không được! Em dám cãi lời anh?

Hàn Dĩ Xuyên nhủ mày, làm động tác bó tay và thản nhiên trả lời

- Anh không phải ba mẹ em nên không thể vượt qua ranh giới như vậy được! Nếu vì công việc của em suốt ngày phải tiếp xúc với người mẫu nam thì em cũng chịu thôi! Dù sao anh cũng thường xuyên đi gặp mặt những nữ khách hàng xinh đẹp nóng bỏng sao?

Trên đầu Từ Lâm hiện rõ ba vạch đen, hần không biết lúc này bản thân mình trả lời cứ như học sinh tiểu học, phong thái đồng đặc thường ngày đã sớm bay theo gió

- Bây giờ em còn dám trả đũa anh? Đúng là anh có gặp rất nhiều khách hàng là nữ đấy, nhưng anh không hề đụng chạm thân thể như em, hết nắm tay lại ôm eo, chắc anh phải sớm chuyển sang làm người mẫu thôi!

Hàn Dĩ Xuyên vẫn đang cố gắng nhịn cười, cô thật không ngờ Từ Lâm lại còn có bộ mặt trẻ con nhỏ nhen như vậy khi ghen, nhưng cũng rất đáng yêu a!

Cô nhìn hấn và hơi nhún vai

- Anh cứ việc, nhưng em sẽ không bao giờ mời anh đâu!

Đứt lời cô liền tiến lại trước mặt hấn, nhón gót lên và véo mạnh hai bên má hấn, trêu đùa

- Nếu anh thừa nhận anh đang ghen thì em có thể sẽ suy nghĩ lại đây!

Từ Lâm trở mặt mà nhìn cô, đến khi cô lùi lại, hấn mới ý thức được mình vừa bị cô nựng má!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn hấn cười cười và đi tới bàn cầm túi xách lên, đứng lúc này

Reng reng reng

Điện thoại của cô chợt đổ chuông, cô vừa nhìn dòng chữ hiện trên màn hình xong liền nhìn Từ Lâm một cái rồi bắt máy

- Vâng bà nội, cháu nghe đây ạ!

Từ Lâm thoáng kinh ngạc nhưng vẫn đứng đó nhìn Hàn Dĩ Xuyên nói chuyện điện thoại với Từ lão phu nhân.

Một lúc sau, cuộc điện thoại cũng kết thúc, Hàn Dĩ Xuyên cầm túi bước đến gần Từ Lâm, nhẹ giọng nói

- Bà nội muốn gặp tiểu Hiền, xem ra hôm nay em vẫn chưa thể đi làm rồi!

Từ Lâm chợt mừng thầm trong lòng, hấn chưa từng thấy yêu bà nội mình như vậy, nhưng hấn vẫn tỏ ra bình thản mà nói

- Vậy trưa nay em đến trường với tiểu Hiền trước, xong việc anh sẽ qua đón hai mẹ con!

Hàn Dĩ Xuyên định nói không cần phiền như vậy nhưng cô cũng không muốn phải tranh luận với hấn lần nữa nên đành gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Gặp nhau trong buổi khai trường

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 98: Gặp nhau trong buổi khai trường.

Tài xế dừng xe trước cổng một trường tiểu học lớn.

Hàn Dĩ Xuyên dắt tay tiểu Hiền bước xuống xe và đi vào trong trường, vừa đi tiểu Hiền vừa nhìn ngắm khắp sân trường một cách thích thú, nhí nhảnh hỏi

- Mẹ, tiểu Hiền sẽ học ở đây thật sao mẹ?

Hàn Dĩ Xuyên nhìn con mỉm cười và dịu giọng trả lời

- Đúng vậy! Tiểu Hiền sẽ học ở trường này, được gặp các cô, các bạn, con thích không nào?

Tiểu Hiền không dấu nổi vui mừng mà cười toe toét, bé gật đầu thích thú và đồng dạc trả lời

- Tiểu Hiền rất thích ạ!

Khắp sân trường không phải chỉ có mỗi hai mẹ con Hàn Dĩ Xuyên mà còn rất nhiều phụ huynh dẫn con đến trường, và còn cả những học sinh ở bậc đàn anh đàn chị của trường đang nô nức bước vào trường.

Hôm nay là ngày tựu trường nên không khí vô cùng náo nhiệt, đâu đâu cũng bắt gặp những nụ cười vui tươi hồn nhiên của những đứa trẻ.

Hàn Dĩ Xuyên nhìn khắp không khí náo nhiệt này của trường mà trong lòng dâng lên một hồi cảm xúc khó tả, mới ngày nào đó cô vẫn còn là một cô nữ sinh nghèo mà tất tả ngược xuôi để được tốt nghiệp, cũng chính năm cuối cao đẳng của cô mà cuộc đời cô đã thay đổi.....

Nếu năm đó khi cô rời khỏi Từ Lâm, rời khỏi Thượng Hải, trong lòng mang đầy ân hận thì bây giờ cô cảm thấy biết ơn rất nhiều!

Cô muốn cảm ơn thời gian vì đã khiến cô trưởng thành hơn.

Những vết thương mà cô đã mang đầy mình trước đây không khiến cô đau đớn nữa, nó giúp cô nhận ra yêu hận là điều như thế nào.

Cô muốn cảm ơn Từ Lâm vì đã dạy cô cách tha thứ.....

Khung cảnh tự trường càng lúc càng náo nhiệt....

Hàn Dĩ Xuyên và tiểu Hiên vừa ban đi vào đại sảnh của trường thì hiệu trưởng cũng đang bước nhanh ra để đón.

Vì đây là trường tư nhận đầu tư của Đại Từ nhiều nhất nên đối với đội ngũ giáo viên của trường này thì Từ Lâm chính là ông chủ, mà hôm nay con gái của Từ Lâm vào nhập học thì đương nhiên hiệu trưởng phải đích thân đến tiếp đón!

Trên gương mặt già nua của hiệu trưởng nở một nụ cười hóm hờ và cung kính chào hỏi

- Từ phu nhân, không thể đón tiếp từ xa, hy vọng cô thứ lỗi!

Hàn Dĩ Xuyên nở nụ cười xã giao và lịch thiệp nói

- Thầy hiệu trưởng không cần phải bận tâm đến những hình thức chào hỏi này như vậy đâu ạ! Tôi chỉ là một phụ huynh như những phụ huynh khác thôi!

Thật ra cô còn có cảm giác khó xử nữa khi nghe hiệu trưởng chào mình bằng hai tiếng "phu nhân", mà trong khi cô và Từ Lâm vẫn chưa hồi hôn nên thân phận của cô vẫn chưa rõ ràng.

Hơn nữa, cô không biết phải trả lời thầy hiệu trưởng thế nào cho thoả đáng, trong trường này thì phụ huynh nào cũng đều có thân phận cao quý, thầy hiệu trưởng phải cung kính đón tiếp như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Còn đối với tiểu Hiên, lúc đầu cô đã dự định đưa con vào trường công thay vì một trường tư như vậy, cô muốn con được dạy ở trường một cách công bằng, với vị trí một học sinh chứ không phải một cô công chúa, một tiểu thư nhỏ, con gái cưng của ông chủ mà được nhận đầy ưu tiên. Nhưng cô tranh không nổi với Từ Lâm!

Sau khi giới thiệu xong vài nét về trường và lớp của tiểu Hiên với Hàn Dĩ Xuyên, thầy hiệu trưởng xin phép và rời khỏi.

Tiểu Hiên đứng bên cạnh đã thấy chán nên liền xin mẹ cho đi chơi cùng những đứa trẻ khác!

Hàn Dĩ Xuyên tươi cười gật đầu và để con đi chơi, cô thì ngồi xuống ghế băng để nhìn con từ xa.

.....

Rất nhanh tiểu Hiên đã làm quen được rất nhiều bạn mới và cùng nhau chơi đùa rất vui vẻ;

Đột nhiên từ xa có vài đứa trẻ khác đi tới, một bé gái đi đầu vừa thấy tiểu Hiên liền chống nạnh và gọi to

- Này, ai cho các cậu giành chỗ của tớ? Mau tránh ra, đây là chỗ của tớ!

Những đứa trẻ đứng bên cạnh tiểu Hiên bắt đầu rụt rè lo sợ khi nhìn thấy bé gái hung dữ kia, tất cả đều lùi lại phía sau tiểu Hiên.

Bé gái kia vẫn hung hăng nhìn tiểu Hiên đầy thách thức, những đứa trẻ sau lưng nó cũng đang tạo dáng ra oai.

Tiểu Hiên bình tĩnh quan sát một lũ trẻ trước mặt, cái miệng nhỏ bắt đầu hé mở

- Bọn tớ không thấy ai ở đây cả nên không phải có thể vào chơi sao? Hơn nữa, các cậu cũng không viết tên mình ở đây, các cậu lấy gì để khẳng định đây là chỗ của các cậu?

Tiểu Hiên vừa dứt lời thì những đứa trẻ sau lưng bé liền vỗ tay hoan hô, còn những đứa trẻ đối diện và bé gái kia thì tức đến phồng má.

- Cậu rất giống mẹ cậu đấy! Mẹ tớ bảo thế, mẹ cậu rất biết cách mắng người khác! Từ Nhược Hiên, cậu tự trọng tớ không biết cậu sao? Mẹ tớ đã nói với tớ về cậu sáng nay rồi vì chúng ta sẽ học cùng lớp đấy! Ba của cậu là Tổng giám đốc của Đại Từ, còn mẹ cậu thì, mẹ tớ nói mẹ cậu là hồ ly tinh làm bậy với ba cậu nên mới có cậu đấy!

Lần này đến lượt những đứa trẻ bên cạnh bé gái này vỗ tay đắc ý.

Tiểu Hiên cắn môi tròng mắt nhìn những đứa trẻ trước mặt mình, tức giận mà nói

- Mẹ cậu nói bậy, mẹ tớ không phải hồ ly tinh!

Những đứa trẻ sau lưng tiểu Hiên bắt đầu thấy lo cho bé.

Bé gái kia cũng không hề có ý định dừng lại mà còn tiếp tục bêu xấu.

- Mẹ tớ không nói vậy! Mẹ nói mẹ cậu làm vậy với ba cậu, còn ba cậu thật không biết xấu hổ mà quen hết cô này sang cô khác! Mẹ dặn tớ phải cẩn thận với cậu vì cậu sẽ được các thầy cô quan tâm rất nhiều, có khi lại hơn tớ nữa!

Tiểu Hiên gần như cắn nát cả môi, bé bất mãn mà hét lớn

- Cậu không được mắng ba mẹ tớ!

.....

Cách khu vực vui chơi của trẻ em, từ nãy giờ Hàn Dĩ Xuyên đang bị che khuất tầm nhìn bởi rất nhiều người, bây giờ cô mới có thể nhìn rõ toàn cảnh phía trước, cộng với giọng hét của con lúc nãy nên khi vừa nhìn thấy những đứa trẻ đang chia thành hai phe thì cô không chút chần chừ suy nghĩ mà chạy vội đến, lo lắng gọi con.

- Tiểu Hiên, tiểu Hiên, con sao vậy?

Vừa thấy Hàn Dĩ Xuyên đi tới thì tiểu Hiên liền quay đầu lại nhìn, không vui mà vừa chỉ tay về phía bé gái kia vừa nói

- Mẹ! Cậu ấy nói xấu ba mẹ của tiểu Hiên!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn thoáng qua lũ trẻ trước mặt tiểu Hiên rồi định dắt con đi nhưng tiểu Hiên nhất quyết không vâng lời

- Mẹ, nếu bây giờ tiểu Hiên mà đi thì có nghĩa là tiểu Hiên đã thừa nhận những gì cậu ấy nói rồi ạ!

Hàn Dĩ Xuyên nghe con nói xong liền quay sang nhìn bé gái đang nhìn tiểu Hiên bằng ánh mắt phẫn nộ, cô dịu giọng gọi

- Bé con, con đã nói gì với tiểu Hiên của cô sao?

Bé gái kia rụt rè nhìn Hàn Dĩ Xuyên, tuy có chút sợ sệt nhưng vẫn cố gắng giữ vững bình tĩnh mà nói lại

- Mẹ cháu đã nói với cháu về bạn học mới và cũng là đối thủ cạnh tranh của cháu, mẹ bảo cháu không được chơi với bạn ấy, đó là tiểu Hiên, mẹ cháu nói với cháu rất nhiều về tiểu Hiên và cháu chỉ nói lại theo lời của mẹ thôi ạ!

Hàn Dĩ Xuyên vừa nghe xong đã quay sang nhìn tiểu Hiên, thấy con vẫn chưa hết ứ rữ, cô lại hỏi bé gái kia lần nữa

- Vậy con đã nói những gì nào? Con nói lại với cô được không?

Bé gái kia lườm tiểu Hiên một cái rồi mạnh dạn trả lời

- Mẹ cháu bảo cô giỏi năng người, còn làm vậy với ba của tiểu Hiên nên mới có tiểu Hiên. Cháu đã nói như vậy với tiểu Hiên đấy ạ!

Hai mắt to tròn của tiểu Hiên trừng lớn đầy phẫn nộ mà nhìn bé gái ấy, một tay nhỏ bé chỉ về phía trước mà nói

- Mẹ, cậu ấy mắng mẹ của tiểu Hiên!

Hàn Dĩ Xuyên nhẹ giọng dỗ con im lặng rồi tiếp tục nói với bé gái kia

- Bé con, vậy con có biết những gì cháu nói là cháu đang mắng cô không?

Bé gái ấy bắt đầu thấy sợ hãi, nó lùi lại phía sau vài bước, run rẩy mà nói

- Mẹ cháu đã nói vậy mà cô!

Hàn Dĩ Xuyên cười khẩy và bước đến trước mặt bé gái ấy, ngồi xuống và thấp giọng nói

- Bé con, cháu có biết nói như vậy là không ngoan không?

Tất cả những đứa trẻ xung quanh đều đã im thin thít; bé gái đó nhìn Hàn Dĩ Xuyên bằng ánh mắt sợ hãi, cuống quýt mà nói lớn cùng oà khóc lên

- Huhu, cô dọa cháu!!!

Tiếng khóc của nó vừa vang lên thì tất cả mọi người ở xung quanh đều dừng bước lại để nhìn qua phía này, một người phụ nữ chen qua đám đông để chạy ào đến, lo lắng gọi

- Mina! Mina, con sao vậy? Sao lại khóc chứ?

Nhìn thấy người phụ nữ vừa chạy tới trước mặt bé gái thì Hàn Dĩ Xuyên đã thờ dãi đứng lên và cầm lấy tay tiểu Hiên định rời đi.

- Cô đứng lại đó cho tôi!

Giọng nói đanh đá của người phụ nữ vang lên phía sau, có chứa một con thịnh nộ sắp bùng phát; Hàn Dĩ Xuyên buộc phải xoay người lại, không vui mà hỏi

- Cô có gì muốn nói với tôi?

Người phụ nữ lau sạch nước mắt cho con và dỗ con nín khóc xong thì đứng lên và bước tới trước mặt Hàn Dĩ Xuyên, giơ bàn tay phải lên cao và định giáng xuống mặt Hàn Dĩ Xuyên thì rất nhanh đã bị cô chụp lấy kịp thời và đẩy xuống

- Đây là môi trường giáo dục, tôi khuyên cô đừng làm vậy bản những suy nghĩ trong sáng của những đứa trẻ!

Nghe cô nói vậy, người phụ nữ càng giận dữ hơn, cô ta hung hăng trừng mắt mà quát

- Lẽ ra tôi nên là người nói câu đó đấy! Cô mới là người không biết hành xử, cô làm con tôi khóc không phải sao?

Hàn Dĩ Xuyên vẫn đang nắm lấy tay tiểu Hiên, cô quay sang nhìn thoáng qua con rồi tiếp tục nói với người phụ nữ

- Tôi biết nói ra những lời này thì có hơi thất lễ nhưng tôi vẫn phải nói, tôi thật sự không hiểu cô đã dạy con mình những lời lẽ không hay đó như thế nào và để làm gì, nếu để con bé mắng tôi thì tôi cảm thấy thật nực cười, thứ nhất, nếu muốn mắng chửi thì tại sao cô không trực tiếp làm, lại phải nhờ đến con gái! Thứ hai, chúng ta không hề quen biết trước đây, tại sao cô phải dạy con mình đối đầu với tiểu Hiên và cả tôi nữa! Tôi thật sự không hiểu đấy!

Người phụ nữ tức đến sắp học máu mà hung hăng nói

- Phải, có thể cô không biết tôi nhưng tôi lại biết cô rất rõ đấy! Chỉ đơn giản là vì tôi thấy chướng mắt với những gì mà cô và Từ Lâm đã làm thôi!

Hàn Dĩ Xuyên thật không nuốt nổi những gì cô ta nói, cô nhìn xung quanh một lượt rồi bình thản nói tiếp

- Cô này, cô đã là mẹ của một đứa trẻ rồi đấy! Cô không phải là một cô gái mới trưởng thành mà gây sự này kia nữa!

Người phụ nữ càng phẫn nộ hơn, mắt hết không chế mà quát

- Cô tưởng bản thân mình hay ho lắm sao? Không biết xấu hổ mà bám víu lấy chồng cũ, còn vác mặt đi khắp nơi, cô không biết xấu hổ sao?

Nếu là sáu năm trước thì có lẽ Hàn Dĩ Xuyên đã cùng cô ta đánh nhau rồi, nhưng bây giờ thì cô không còn trẻ con, bốc đồng như trước nữa, cô đã có thể giữ được bình tĩnh cho mình.

- Tại sao cô lại ghét tôi đến vậy?

Người phụ nữ đó bất chợt cười vang rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói

- Người tôi hận là Từ Lâm! Vì là người phụ nữ của hắn ta, vì là con gái của hắn ta nên tôi càng ghét hơn! Từ Lâm, nếu không phải tại hắn thì con tôi đã không phải sống mà không có ba!

Lẽ ra nghe xong những lời đó thì Hàn Dĩ Xuyên phải hết sức chấn động, kinh ngạc và bắt đầu nghi ngờ điều gì đó về Từ Lâm. Nhưng ngược lại, cô cảm thấy nực cười và đáng để suy ngẫm lại.

Cô ta hận Từ Lâm, nói rằng hắn đã khiến con cô ta không có ba!

Nếu vậy thì không lẽ.....

Từ Lâm hẳn lại tàn nhẫn giết thêm một người!

Đó là ân oán giữa những người trong giới đó với nhau, bọn họ tự giải quyết với nhau thì đương nhiên cô không nên can thiệp vào, người phụ nữ này cũng vậy thôi!

Nhưng mà, nếu như, nếu như người đã chết không phải chồng của người phụ nữ này, mà đổi lại là.....

Cô không muốn nghĩ đến! Thật sự không muốn nghĩ đến chút nào!

Cô thừa nhận bản thân mình ích kỷ, suy nghĩ bất công với người khác nhưng cô không muốn Từ Lâm xảy ra bất cứ chuyện gì!

Như vậy cô càng hiểu rõ hơn sự nghiệt ngã này.

Con đường mà Từ Lâm đã chọn.

Thế giới mà hắn đã lớn lên và đang sống.

Nó thật sự rất nghiệt ngã!

Cô đã từng hy vọng hắn có thể bước ra khỏi thế giới ấy, nhưng rõ ràng đó là điều không thể.

Vì quy tắc vẫn mãi là quy tắc!

Quy tắc ấy không phải chỉ mỗi mình hắn đặt ra, cũng chẳng phải một chủ thể nào khác, mà nó do chính thế giới ấy đặt ra!

Nếu cô muốn hắn rời khỏi thế giới ấy thì đồng nghĩa với việc cô đã tự tay giết hắn!

Nhưng không phải cô đã lựa chọn bước vào thế giới của hắn rồi hay sao?

Dù biết thế giới của hắn quá tàn nhẫn, quá bất công nhưng cô vẫn có thể tồn tại được, đơn giản là vì cô có hắn.....

Dòng suy nghĩ của cô bị người phụ nữ ấy cắt ngang, cô ta bắt mắt quát lần nữa.

- Cô đừng giả điên giả ngơ, cô về mà nói với Từ Lâm, bảo hắn tốt nhất hãy cẩn thận, không biết sẽ chết lúc nào đâu!

Cô ta vừa dứt lời thì tiếng của Mina đã vang lên đầy vui tươi và nó chạy ào về phía trước

- Ông ngoại!

Phía đó, một người đàn ông ngoài năm mươi đang đi tới với nụ cười hào hứng trên gương mặt già nua. Nhưng khi đập vào mắt Hàn Dĩ Xuyên lại có phần xảo trá cùng quý quyết, ông ta nhìn cô như đã biết rõ về cô từ trước!

Hai ông cháu bọn họ cùng nhau bước tới chỗ Hàn Dĩ Xuyên và người phụ nữ đang đôi co, người đàn ông lên tiếng khuyên giải

- Từ Ngạch! Cũng sắp đến giờ đưa Mina vào lớp rồi, đừng ở đây làm tâm điểm chú ý của người khác nữa!

Người phụ nữ được gọi là Từ Ngạch đó tuy vẫn không can tâm nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu, hậm hực dắt con đi, trước khi đi còn trừng mắt nhìn Hàn Dĩ Xuyên đầy phẫn nộ.

Một vài đứa trẻ xung quanh cũng đã dần rời đi cùng ba mẹ.

Đã đến giờ tập trung tất cả các học sinh trong trường lại mà tiểu Hiên vẫn còn đứng bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên nên một giáo viên mới đi tới nhắc nhở.

Hàn Dĩ Xuyên nói với giáo viên đó vài câu rồi nhờ cô ấy đưa tiểu Hiên vào trong trường.

Bây giờ chỉ còn mỗi người đàn ông đó và Hàn Dĩ Xuyên đứng đối diện nhau trong khuôn viên của trường.

Hàn Dĩ Xuyên có chút không vui nhìn ông ta nhưng vẫn giữ phép lịch sự và nói

- Xin lỗi, ông có thể tránh đường được không?

Người đàn ông đó cẩn thận quan sát Hàn Dĩ Xuyên một lượt rồi nở một nụ cười sâu, ông ta nhẹ nghiêng người qua một bên, nhường đường đi cho cô.

Hàn Dĩ Xuyên cúi đầu nhẹ thay cho lời cảm ơn rồi bước nhanh, nhưng khi cô vừa đi được vài bước thì lại nghe giọng ông ta vang lên phía sau

- Chắc Từ Lâm cũng đã nói với cô về tuổi thơ của cậu ta rồi nhỉ! Từ phu nhân, vì vậy có lẽ cô cũng nên hiểu, người nuôi dạy Từ Lâm không phải Từ gia mà là Hắc Long!

Ông ta vừa dứt lời, đầu óc Hàn Dĩ Xuyên như nổ vang một tiếng, cô kinh hãi xoay vội người lại và hỏi

- Thật ra ông là ai? Hắc Long? Ông còn muốn gì ở anh ấy?

Ông ta cười vang một tiếng dài và lắc đầu, điều chỉnh lại tâm trạng rồi nói

- Cô đoán sai rồi! Tôi không phải Hắc Long mà là lão Tam! Tôi và Hắc Long là những kẻ chung thuyền, đều muốn Từ Lâm nợ máu phải trả bằng máu! Cậu ta đã giết con trai và con rể tôi thì không có lý do gì khiến tôi bỏ qua cho cậu ta!

Hàn Dĩ Xuyên vừa kinh hoàng vừa tức giận trừng mắt nhìn ông ta, môi mím nãy giờ bị cô cắn chặt giờ mới buông ra, cô lấy hết can đảm mà hỏi

- Vậy ông đến tìm tôi làm gì? Tôi đâu có ích gì đối với ông!

Ánh mắt già nua của Lão Tam hiện đầy hận ý, thấp giọng nói

- Ai bảo là không? Cô chính là điểm yếu trí mạng của Từ Lâm! Nếu tôi có được cô trong tay thì đừng nói đến bắt nó quỳ, ngay cả khi tôi muốn nó chết thì cũng chẳng có gì là khó!

Hàn Dĩ Xuyên nhìn ông ta bằng ánh mắt đề phòng, trong lòng không khỏi run sợ nhưng phần nộ lại càng cao hơn, cô nghiêng răng nghiêng lợi mắng

- Các người không thấy buồn nôn sao? Là kẻ nào đã khiến anh ấy trở thành con người như vậy? Là kẻ nào đã biến anh ấy thành một cái máy giết người? Không phải các người thích trò ấy lắm sao? Vậy thì tại sao khi anh ấy đã giết những kẻ đáng phải chết thì lại bị xem là mắc nợ? Các người không thấy nực cười à?

Lão Tam không hề tức giận, ngược lại còn cười rất hả hê

- Miệng lưỡi rất sắc! Nhưng tôi sẽ sớm khiến cô không thể mở miệng nữa! Cứ từ từ mà đợi! Tôi rất tò mò cô sẽ làm gì tiếp theo đây, nói với Từ Lâm để cậu ta lo lắng và tăng cường bảo vệ cho cô, như vậy không phải cậu ta sẽ làm loạn cả giới hắc đạo lên sao? Còn nếu cô không nói thì tôi không biết khi nào cô sẽ rơi vào tay chúng tôi. Thật khó lựa chọn đây!

Hàn Dĩ Xuyên vẫn không buông lỏng cảnh giác đối với ông ta mà khẽ cười, nhưng hai tay cô đang níu chặt góc váy và quai túi xách đã ướt đầm cả mồ hôi, cô bình tĩnh nói

- Ông cứ làm những gì ông muốn, còn tôi, sẽ bảo vệ những gì tôi cần bảo vệ!

Nói xong, cô xoay người đi thẳng về phía trước mà không ngoái đầu nhìn lại.

Lão Tam nhìn cô đang đi tới hội trường khai giảng và nở một nụ cười mỉa mai, lập tức rút điện thoại ra, gọi cho một tên thuộc hạ

- Theo sát cô ta vào, chỉ cần có lệnh của tôi thì bắt ngay, không cần để Hắc Long biết!

Tên thuộc hạ ở đầu dây bên kia nhanh chóng vâng lệnh.

Vẫn giữ máy trên tay, lão Tam nhìn về phía hội trường khai giảng.

.....

Lễ khai giảng rất vui nhộn và náo nhiệt, có rất nhiều tiết mục văn nghệ diễn ra.

Hàn Dĩ Xuyên cũng như nhiều phụ huynh khác đang ngồi xem con mình vui chơi cùng bạn bè.

Khi lễ khai giảng đã kết thúc thì cũng là lúc các bé vào lớp học, những bậc cha mẹ cũng đã tản đi dần, Hàn Dĩ Xuyên tạm biệt tiểu Hiên xong rồi đi ra khỏi hội trường. Lúc cô ra đến cổng trường thì đột nhiên gặp Phàm Diệc

- Phàm Diệc! Sao anh lại.....

Cô vừa kinh ngạc vừa khó hiểu mà hỏi.

Phàm Diệc tay cầm một túi đồ, trên trán đầy mồ hôi, hình như vừa rất vội vã. Anh hít thở nhanh và cười nói

- Vẫn trẻ mất rồi, thật là! Có lẽ anh mãi không nhanh bằng người đó!

Đầu óc Hàn Dĩ Xuyên cứ mông lung quay cuồng, không biết anh đang nói gì.

- Phàm Diệc, anh nói gì vậy? Trẻ gì cơ?

Phàm Diệc tuy có chút kinh ngạc nhưng vẫn cười trừ nói

- Không có gì! Chỉ là anh muốn tặng quà khai trường cho tiểu Hiên, không ngờ lại trẻ mất rồi!

Hàn Dĩ Xuyên liền gượng cười, cô có vẻ khó xử mà nói

- Cảm ơn anh vì vẫn còn thương tiểu Hiên như vậy.....

Trong mắt Phàm Diệc là một tia ưu thương, anh rất muốn nói thật lòng với cô, rằng anh đến trẻ không phải chỉ hôm nay, mà mãi mãi anh vẫn luôn trẻ một bước, mãi mãi anh vẫn luôn thua một người, mãi mãi anh vẫn luôn là người đến sau! Và mãi mãi anh vẫn không bao giờ có được trái tim cô!

Hàn Dĩ Xuyên cố gắng giảm bớt sự khó xử, ngượng nghịu hiện tại mà lấy một cái khăn trong túi đưa cho Phàm Diệc.

Phàm Diệc tươi cười nhận lấy chiếc khăn rồi lại đưa cho cô túi đồ trên tay

- Em đưa cho tiểu Hiên giúp anh!

Hàn Dĩ Xuyên lúng túng nhận túi đồ mà nói

- Em nghĩ anh vẫn nên đưa tận tay cho tiểu Hiên!

Phạm Diệc cười cười và lắc đầu

- Có lẽ anh đã không còn cơ hội đó nữa rồi! Tiểu Hiên có ba của nó rồi, đâu cần một người ngoài như anh làm gì!

Hàn Dĩ Xuyên không chút do dự mà cắt ngang lời anh

- Ai bảo vậy chứ? Sáu năm qua nếu không có anh thì mẹ con em cũng biết phải vượt qua như thế nào! Anh không phải là người ngoài, anh là người chú mà tiểu Hiên kính trọng nhất.

Phạm Diệc nhìn cô và vô thức nói

- Dù sao vẫn không thể so với ba của tiểu Hiên!

Hàn Dĩ Xuyên sốt ruột nhìn anh và nói

- Phạm Diệc, nếu anh muốn thì có thể làm cha nuôi của tiểu Hiên mà!

Phạm Diệc bật cười và vui vẻ hỏi lại

- Em nói thật chứ? Anh có thể làm cha nuôi của tiểu Hiên?

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười gật đầu và nói

- Phải, nếu anh muốn.

Phạm Diệc không che giấu nỗi sự vui mừng cùng hạnh phúc, anh cầm chiếc khăn trên tay mà chẳng biết phải dùng thế nào.

Hàn Dĩ Xuyên thấy vậy mới lấy lại chiếc khăn và giúp anh lau mồ hôi trên trán.

Khoảng cách giữa hai người gần đến như vậy khiến Phạm Diệc vừa mừng vừa lúng túng, một lúc sau anh nụ cười trên môi anh liền tắt ngúm đi, bâng quơ mà nói một câu

- Nhưng Từ Lâm chắc chắn sẽ phản đối. Nếu biết chỉ vì lời nói hôm đó của anh mà khiến hai người hoá giải hiểu lầm nhanh như vậy thì anh đã không nói ra rồi!

Hàn Dĩ Xuyên dừng tay một lát và hỏi

- Anh nói chuyện em gặp đám người đó sáu năm trước?

Phạm Diệc nhếch môi cười nhẹ và trả lời

- Năm đó em muốn anh giữ bí mật chuyện đó giúp em, anh đã đồng ý và không để Từ Lâm biết được chút gì. Nhưng nếu biết trước chỉ vì lời hứa đó của anh mà khiến em bị hiểu lầm, chịu đựng nhiều tổn thương như vậy thì anh đã không hứa với em rồi! Mà trong sáu năm qua, anh lại có một suy nghĩ khác, muốn chôn vùi bí mật đó mãi mãi để có thể giữ em bên mình. Thật không ngờ, anh ta một lần nữa lại đến tìm em.....

Sống mũi Hàn Dĩ Xuyên cay cay, cô dùng động tác trên tay và ngược nhìn anh rất lâu, hai người vẫn đang đứng rất sát nhau. Cô không biết phải làm thế nào đây, phải làm những gì cho người đàn ông này đây? Cô nhận từ anh rất nhiều nhưng lại chẳng thể cho anh được gì!

Bởi vì trái tim cô chỉ có duy nhất một người.....

.....

Một chiếc Lamborghini dừng lại phía bên kia đường, Từ Lâm bước vội xuống xe và đưa mắt nhìn về phía cổng trường, tìm kiếm hình bóng quen thuộc.

Nhưng hai mắt hần lập tức hừng hực lửa giận khi chứng kiến một màn thân mật ở xa kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Dấu hiệu đầu tiên

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 99: Dấu hiệu đầu tiên.

Đền xanh vừa chuyển thì Từ Lâm đã bước vội qua đường, bước chân hắn dứt khoát vì mang cả một con thịnh nộ, gương mặt xám xịt đến khó coi. Mà hình ảnh thân mật kia vẫn còn tiếp diễn ở trước mắt hắn.

Đến nơi, hắn không cất lên một tiếng nào hay phát ra một tiếng bước chân mà trực tiếp dùng một tay túm lấy bả vai Phạm Diệc, ném ngược ra sau, lực đảo khá mạnh khiến Phạm Diệc phải rên lên vì đau.

Hàn Dĩ Xuyên vừa định thần lại thì đã thấy Phạm Diệc đang nhủu mày ôm vai và lườm ngược Từ Lâm. Cô quay sang nhìn Từ Lâm bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc pha lẫn tức giận, giọng thánh thót hỏi

- Lâm, anh đang làm gì vậy?

Từ Lâm ném cho Phạm Diệc một cái nhìn khinh bỉ rồi liền quay sang nhìn Hàn Dĩ Xuyên, có vẻ không vui mà trả lời

- Anh không thể tập trung mà làm việc, muốn gặp em nên anh mới đến đây. Vậy mà em lại dám thân mật với tên này ở trước công trường thế này! Dĩ Xuyên, chẳng lẽ em định cấm sừng anh?

Thật ra hắn đến đây không phải vì nhớ cô, muốn gặp cô mà vì lo lắng cho cô.

Nửa tiếng trước, hắn nhận được báo cáo của thuộc hạ ở New Zealand, là người của BAMs đã cướp thi thể thành công và còn kích nổ được hai kho vũ khí của Hắc Long Bang ở New Zealand.

Nhưng cũng ngay lập tức hắn nghe Triết Liệt báo cáo lộ trình của Hàn Dĩ Xuyên, và biết được lão Tam đã đến trường tiểu học, thậm chí còn gặp riêng Hàn Dĩ Xuyên.

Tin tức đó như một quả bom kích nổ trong đầu hắn, hắn gần như phát điên lên khi chạy như một kẻ mất trí từ Đại Từ đến trường tiểu học, hy vọng cô sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng hắn thật không ngờ, hình ảnh mà hắn nhìn thấy đã vượt quá giới hạn của hắn lần nữa!

Hàn Dĩ Xuyên thoáng im lặng mà nhìn hắn, ngập ngừng không biết nói gì trọn vẹn

- Lâm, chuyện này, chúng ta, chúng ta về nhà rồi nói được không?

Vừa nói cô vừa nhìn Phạm Diệc bằng ánh mắt vô cùng khó xử, muốn hỏi thử anh có ổn không nhưng lại sợ Từ Lâm sẽ đỡ chứng lần nữa.

Quả nhiên, Từ Lâm liền nở một nụ cười nhạt, tay hướng về phía cô, thần nhiên ra lệnh

- Dĩ Xuyên, lại đây!

Hàn Dĩ Xuyên cẩn thận quan sát khoảng cách giữ hai người đàn ông rồi vội chạy đến xen vào giữ. Cô quay sang nhìn Từ Lâm, cố gắng làm dịu con giận của hắn bằng cách đứng sát bên cạnh hắn.

- Lâm, khi nào tiểu Hiền tan học chúng ta mới đến gặp bà nội, bây giờ....

Cô còn chưa nói hết câu thì Từ Lâm đã lên tiếng ngắt lời

- Dĩ Xuyên, qua đây!

Hàn Dĩ Xuyên cắn chặt môi, không dám chậm trễ thêm mà chủ động bước lại gần Từ Lâm, lí nhí nói

- Lâm, mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu! Em chỉ là....

Một lần nữa, Từ Lâm lại ngắt lời cô và kéo cô vào trong ngực, một tay hắn đặt sau lưng cô, giữ chặt

- Dĩ Xuyên, anh đã từng nói gì nào?

Trong đầu Hàn Dĩ Xuyên đang vang lên một hồi chuông cảnh báo, cô không biết tiếp theo Từ Lâm sẽ làm gì nên chỉ còn cách xoa dịu hắn.

- Lâm, anh đừng như vậy....

Từ Lâm đưa một tay chặn trước môi cô, hắn nhếch mép cười, tay đang đặt sau lưng cô thì bắt đầu di chuyển dọc sống lưng cô xuống, men theo khoảng

cách giữ hai đùi cô mà đi vào trong, những ngón tay ma thuật không ngừng quấy phá bên trong váy cô.

- Không nghe lời thì phải phạt thôi! Em muốn ở đây hay là.... ở đây?

Vừa nói hần vừa đưa các ngón tay luồn qua vùng tư mật non mềm giữ hai chân Hàn Dĩ Xuyên, sau đó lại xoa nhẹ, đều đặn cặp mông tròn trịa của cô; hần ghé sát tai cô mà tiếp tục thì thầm

- Hay là chúng ta thử trò này nào, nếu em khép chân lại thì anh sẽ lập tức cho vào, ngược lại, nếu đứng vững được thì em có quyền lựa chọn! Thế nào?

Hàn Dĩ Xuyên hốt hoảng ngược nhìn hần, cô còn chưa kịp phòng thủ thì nơi tư mật đã bị kích thích một luồng điện đầu tiên, ngón tay nam nhân cứ vuốt ve nhẹ xung quanh từng tác thịt.

Nụ cười tà mị trên môi Từ Lâm càng lúc càng đậm, ngón tay thích thú chơi đùa phía dưới.

Phạm Diệc đứng đối diện, nhìn hành động hết sức biến thái này của Từ Lâm mà tức đến vỡ lồng ngực, chỉ là anh không muốn gây ầm ĩ trước công trường học thể này nên mới cố gắng điều chỉnh tâm trạng mà lên tiếng

- Từ Lâm, anh nên nhớ đây là trường tiểu học, con của anh vẫn còn bên trong đấy! Chẳng lẽ anh không ngại làm những chuyện bẩn thỉu trong môi trường mà con mình được giáo dục? Hơn nữa, Dĩ Xuyên không còn là tình nhân hay người của anh nữa, hy vọng anh có thể tôn trọng cô ấy!

Anh chỉ nói với tông giọng ở mức độ thấp nhưng cũng đủ để nhận ra sự phẫn nộ vô hạn trong lời nói của anh.

Nhưng nghe xong những lời đó, Từ Lâm lại càng thêm hả hê, hần nhìn Phạm Diệc bằng ánh mắt thách thức, trong khi bàn tay vẫn đang ngao du phía dưới hai đùi Hàn Dĩ Xuyên

- Cô ấy có là gì của tôi thì cũng không đến lượt anh phán xét!

Phạm Diệc không ngờ hần sẽ khinh miệt đến như vậy, không kìm được mà mắng

- Tôi không có quyền phán xét? Từ Lâm, tôi hỏi anh, nếu như năm đó Dĩ Xuyên thật sự bị đám súc sinh đó cưỡng bạo thì anh có còn cần cô ấy không? Chắc là không rồi, vì chỉ mới nghĩ ngờ cô ấy có quan hệ với tôi thì anh đã liên tiếp khiến cô ấy phải nhận mọi đau đớn. Nếu cô ấy thật sự gặp phải chuyện đó thật thì có thể anh đã sớm đem cô ấy bán đi rồi! Từ Lâm, anh căn bản không hề yêu Dĩ Xuyên, anh chỉ yêu thân thể cô ấy mà thôi!

Từng câu từng từ mà Phạm Diệc thốt ra đã khiến toàn thân Từ Lâm cứng đờ, hần dừng động tác tay lại và lùi về phía sau vài bước, sau lại găm lên

- Câm miệng!

Nhưng Phạm Diệc càng đắc ý hơn, anh tiếp tục nói

- Tôi nói sai sao? Từ Lâm, anh chỉ yêu Dĩ Xuyên khi cô ấy hoàn toàn sạch sẽ, khi cô ấy gặp phải chuyện kinh hoàng đó thì anh đem cô ấy đi đâu? Vì vậy nên, Từ Lâm, coi như tôi xin anh, đừng trói buộc cô ấy nữa!

Yết hầu của Từ Lâm chuyển động lên xuống vì khó khăn hít thở, hần bắt lực nói

- Anh biết gì mà nói? Tôi yêu cô ấy, tôi yêu Dĩ Xuyên nên không muốn cô ấy xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi không cho phép bất cứ kẻ nào dám đụng đến cô ấy!

Phạm Dĩ cười và ồ một tiếng, không chịu thu mà nói

- Vậy thì đó là vật sở hữu, không phải người yêu! Từ Lâm, anh yêu sai cách rồi! Sai quá sai rồi.

Hàn Dĩ Xuyên đứng giữ hai người đàn ông, nhìn bọn họ đang găm gù đầu đá mà cô toát hết cả mồ hôi, thở cũng chẳng dám thở mạnh mà chỉ biết thầm cầu nguyện để bọn họ mau dừng lại.

Hai người đàn ông vẫn đang trong tư thế phòng bị, bốn mắt nhìn nhau tràn ngập hỏa khí.

Từ Lâm đưa tay nắm lấy tay của Hàn Dĩ Xuyên, nhìn Phạm Diệc bằng ánh mắt thách thức và âm đến cực độ, không nhanh không chậm nói

- Dĩ Xuyên không phải vật sở hữu của tôi mà cô ấy là vợ chưa cưới của tôi! Xin trân trọng thông báo với Phạm tổng, chúng tôi sẽ hôn sớm thôi và ngày tổ chức hôn lễ cũng đã định sẵn rồi, mười hai tháng sau!

Không chỉ có mỗi Phạm Diệc mà ngay cả Hàn Dĩ Xuyên cũng kinh ngạc đến mức tròn tròn mắt, cô không tin nổi mà ngược nhìn Từ Lâm, không thể thốt lên thành lời.

Mà Từ Lâm sau khi dứt lời liền kéo tay cô đi khỏi, không để cô có thời gian thích nghi.

Phạm Diệc không vui mà tiến lên định can hần lại thì liền bị Hàn Dĩ Xuyên nhẹ giọng khuyên

- Phàm Diệc, anh đừng như vậy nữa được không? Đừng phán xét tình yêu của Lâm một cách phiến diện như vậy nữa được không? Coi như em đang nhờ anh đấy!

Cô còn chưa kịp kết thúc lời nói và nghe câu trả lời từ Phàm Diệc thì đã bị Từ Lâm mạnh mẽ lờ qua đường.

Cổ tay bị nắm đến đau nhức, còn bị nhét một cách thô bạo vào trong xe khiến Hàn Dị Xuyên đau đến nhũ mào, cô cắn chặt môi và nhìn Từ Lâm như vừa nhìn thấy một người xa lạ, cô lấy hết can đảm mà nói

- Lâm, anh làm em đau đấy!

Lúc này Từ Lâm đã ngồi vào vị trí của mình rồi và đang khởi động xe thì nghe câu này của Hàn Dị Xuyên, hai tay hắn liền khựng lại, lửa giận trên mặt đang dần vơi bớt và thay vào đó là sự lo lắng cùng luống cuống mà quay sang nhìn người con gái bên cạnh, vừa cầm tay cô lên vừa hỏi

- Đau ở đây?

Hàn Dị Xuyên thành thật gật đầu, mắt vẫn còn đối diện với mắt của hắn.

Từ Lâm không nói gì mà chỉ cầm lấy tay cô lên thật nhẹ nhàng, vừa xoa vừa thổi nhẹ lên vùng cổ tay sưng đỏ của cô, trông rất chuyên tâm.

Hàn Dị Xuyên nhìn hắn đến ngơ ngẩn, đến khi hắn sắp bỏ tay cô ra thì cô mới phản ứng, thuận miệng hỏi

- Lâm, chuyện hôn nhân là thế nào vậy? Tại sao anh không bàn trước với em chứ?

Nghe cô hỏi xong, Từ Lâm lập tức ngồi thẳng người lại, lạnh lùng nói

- Không cần phiền phức như vậy!

Cổ họng Hàn Dị Xuyên như bị chặn lại, cô không thể nói được nửa lời, chỉ biết nhìn hắn bằng ánh mắt khó tin, rất lâu sau mới có thể gọi được mỗi cái tên của hắn.

- Lâm...

Từ Lâm chẳng buồn liếc nhìn cô một cái, nhanh chóng khởi động xe, xe dần dần lăn bánh và lao nhanh ra đường lớn.

Hàn Dị Xuyên vẫn không rời mắt khỏi hắn, cô biết mình đã làm cho hắn giận nhưng từ trước đến giờ Từ Lâm chưa từng lạnh nhạt với cô như vậy khi giận dỗi, đối với cô bây giờ, hắn rất giống Từ Lâm của sáu năm trước.

Lạnh lùng, thờ ơ với cô.

Không!

Cô không muốn nhìn hắn như vậy.

Cô không thể chịu đựng nổi nếu hắn trở nên tàn nhẫn với cô như sáu năm trước!

Như vậy đồng nghĩa với việc cô sẽ mất đi hắn!

Cô không muốn mất hắn!

Dù là sáu năm trước hay sáu năm sau, hay thậm chí là sáu mươi năm sau, cô vẫn cần hắn!

Cô biết mình đã quá phụ thuộc vào hắn, quá mềm yếu, nhu nhược, nhưng chỉ cần được ở bên cạnh hắn thì cho dù cô có trở nên vô dụng hơn nữa thì cô cũng sẵn sàng.

- Lâm, chuyện hôn nhân....

Cô cắn môi thật lâu mới có đủ dũng khí để mở miệng, nhưng vẫn không thể nói hết một câu.

Mà Từ Lâm nghe cô đề cập đến chuyện hôn nhân, không hiểu tại sao trong lòng hắn có chút bất an cùng không vui, hắn lạnh nhạt hỏi

- Sao vậy? Em không muốn quay lại với tôi? Chẳng lẽ em cũng cho rằng tôi không yêu em?

Tim Hàn Dị Xuyên gần như ngừng đập, cô hốt hoảng cùng kinh ngạc mà lắp bắp

- Lâm, anh, anh sao vậy?

Tầm mắt của Từ Lâm vẫn đang hướng về phía trước, không hề đối mặt với cô mà nói

- Phạm Diệc nói đúng! Tôi từng chỉ yêu mỗi thân thể em, không nghĩ rằng sẽ yêu em! Như vậy em vẫn còn yêu tôi?

Đầu Hàn Dĩ Xuyên đã phát nổ tung, cô run rẩy nhìn hắn, nỗi sợ hãi bủa vây lấy cô không ngừng.

- Em biết! Em biết rõ sáu năm trước anh không hề yêu em, nhưng em vẫn lựa chọn yêu anh! Anh biết tại sao không? Vì em tin rằng sẽ có một ngày anh yêu em như em đã yêu anh vậy! Nói em ngốc cũng được, nói em ảo tưởng cũng được. Nhưng cuối cùng em đã thắng, không phải anh yêu em sao? Lâm, anh biết không? Từ lúc em hiểu rõ tình cảm của anh, em chưa từng nghi ngờ nó dù chỉ một giây, em tin tưởng tình yêu của anh tuyệt đối như vậy nhưng tại sao anh không thể cho mình chút can đảm? Anh đang trốn tránh sao?

Nói đến hết câu thì nước mắt đã lăn dài trên hai bên má cô.

Từ Lâm đang lái xe thì quay đầu lại nhìn cô, thấy nước mắt vrom đầy trên má cô, hắn lập tức phanh xe lại, luống cuống gọi tên cô.

- Dĩ Xuyên....

Hàn Dĩ Xuyên vừa lau nước mắt vừa nức nở từng tiếng

- Vì vậy, Lâm, em xin anh, đừng như vậy được không? Đừng làm em sợ!

Từ Lâm bắt đầu khản trương, đối với hắn thì nước mắt của cô chính là đũa độc tố đáng sợ nhất và hình ảnh cô rơi lệ là đòn trí mạng của hắn. Hơn nữa, mắt cô không được tốt nên càng không thể khóc như vậy.

Hắn vừa phanh thắng thì đã hoảng lên mà vừa gọi vừa đưa hai tay tới trước mặt cô.

- Dĩ Xuyên, ngoan, đừng khóc.....

Tay chân hắn trở nên thừa thãi và không biết phải làm gì để cô có thể nín khóc, vừa nhưn người đến gần cô, hắn đã lập tức kéo cô vào lòng ngực, vỗ về dỗ dành.

- Dĩ Xuyên, anh xin lỗi, xin lỗi vì đã làm em sợ, anh xin lỗi, ngoan, đừng khóc!

Được hắn ôm vào lòng như thế này lại càng khiến Hàn Dĩ Xuyên bật khóc dữ dội hơn nữa, hai tay cô lạnh run vào qua lưng hắn mà ôm chặt, mặt vùi vào cổ hắn mà nức nở.

Từ Lâm vừa xoa nhẹ lưng, đầu cô, vừa dỗ dành không ngừng, thỉnh thoảng lại tách khỏi người cô một khoảng nhỏ để chỉnh lại mái tóc rối rắm của cô, lau nước mắt cho cô và đặt từng nụ hôn nhỏ vun lên trán, mắt, má cô.

- Dĩ Xuyên, ngoan, đừng khóc, đừng khóc, anh xin lỗi.....

Tiếng khóc nức của Hàn Dĩ Xuyên vang khắp không gian nhỏ trong xe, cô nín chặt áo Từ Lâm mà khóc nức từng tiếng một, nước mắt nóng hổi ướt đầm cả cổ áo, vai áo của hắn.

Chiếc Lamborghini dừng lại trước cổng một nghĩa trang lớn.

Từ Lâm vừa thắng xe lại liền quay đầu sang nhìn Hàn Dĩ Xuyên đang ngủ say bên cạnh, trên người cô đắp chiếc áo khoác tây trang của hắn, nhìn cô như một đứa trẻ lười đang trốn việc mà ngủ.

Từ Lâm im lặng nhìn cô rất lâu, khoé miệng hắn nhẹ nhàng lên thành một nụ cười vô cùng sùng nich. Không biết từ khi nào mà hắn rất thích được nhìn ngắm cô ngủ như thế này, cảnh tượng đó như một bức tranh tuyệt đẹp và thơ mộng nhất mà hắn được nhìn thấy suốt ba mươi năm trời, chỉ cần được thấy cô ngoan ngoãn ngủ yên thế này thì thế giới đối với hắn mới có thể tồn tại hơi thở cùng ấm áp.

Rất lâu sau, hắn mới nhẹ nhàng đưa tay đến gần trán cô, cẩn thận giúp cô vén lại tóc và xoa nhẹ lên viền mắt cô, động tác thật nhẹ nhàng như sợ sẽ đánh thức cô.

Hắn vừa định nhưn người đến gần cô, tay đã đặt sau gáy cô rồi nhưng điện thoại lúc này lại đổ chuông.

Reng reng reng

Mặc dù thế nào hắn cũng sẽ gọi cô dậy nhưng hắn không muốn cô bị tiếng chuông điện thoại máy móc này đánh thức nên nhanh chóng cầm điện thoại lên và nhận cuộc gọi

- Nói!

Đầu dây bên kia truyền tới giọng đầy cung kính của Triết Liệt.

- Từ tiên sinh, ngài đến chưa ạ?

Nghe Triết Liệt hỏi, Từ Lâm mới điều chỉnh lại tâm trạng, hần dạn dò vài câu rồi cúp máy, quay sang nhìn Hàn Dĩ Xuyên lần nữa, đang đúng lúc hần định gọi cô thì cô đã mở mắt ra, hai tay vươn thẳng ra để giằng gân cốt, cô như một con mèo lười vừa bị đánh thức mà hỏi.

- Minh tới nơi rồi sao ạ?

Từ Lâm vừa vuốt tóc cô vừa nói

- Ủ! Chúng ta vào thôi!

Hàn Dĩ Xuyên đưa tay lên dụi dụi mắt cho tỉnh ngủ, áo khoác trên người cũng theo đó mà rơi khỏi. Cô định nói thêm gì đó thì

- Ơe!

Cạch.

Một tay cô bùm chặt miệng, tay kia đẩy cửa xe, chạy xuống rất vội vàng và đứng bên cạnh một gốc cây, nôn khan kịch liệt.

Từ Lâm nhìn cô như vậy cũng không hết lo lắng mà vội theo sau cô bước xuống xe, vừa đến bên cạnh cô liền vỗ lưng giúp cô, lấy sẵn khăn ra cho cô.

Hàn Dĩ Xuyên nôn xong thì nặng nề xoay người lại, hai mắt cô uồn ướt và đỏ hoe vì khó chịu, đưa tay nhận lấy khăn từ tay Từ Lâm, tay kia bám vào tay còn lại của hần.

Từ Lâm vừa đỡ lấy cô vừa giúp cô lau mồ hôi trên trán.

- Em ổn chứ?

Hàn Dĩ Xuyên vừa lau sạch khoé miệng vừa lắc đầu.

- Mấy ngày nay em vẫn thường nôn như vậy, chắc là không sao đâu!

Nói xong cô tiếp tục chỉnh sửa lại tóc tai, mặt mũi. Một mồi nở một nụ cười yếu ớt với hần.

- Em không sao mà, chúng ta vào thôi!

Từ Lâm thoáng nhíu mày, một tia nghi hoặc loé lên trong đầu hần, hần không kiềm nén được mà hỏi

- Dĩ Xuyên, ngoài nôn ói thế này ra, em còn có cảm giác gì khác thường nữa không?

Hàn Dĩ Xuyên dánh về một mồi lắc đầu rồi thành thật trả lời

- Cũng không có gì cả, em chỉ thấy nhức mồi cả người, ngủ nhiều hơn bình thường, ngoài ra cũng không có gì.

Đầu óc Từ Lâm trở nên mơ hồ dần theo những gì cô nói, với những biểu hiện đó của cô, hần cũng chưa dám khẳng định điều gì.

Nếu như cô thật sự mang thai theo như hần mong đợi thì hần không hy vọng cô là người biết điều đó đầu tiên.....

.....

- Hoài thai? Ý cậu là sao chứ? Muốn dùng một đứa trẻ để khiến cô ấy hồi hôn với cậu? Cậu có tính táo không đấy?

- Tớ đã suy nghĩ rất nhiều rồi, Dĩ Xuyên chắc chắn sẽ không hồi hôn nếu không có gì đó tác động đến cô ấy! Tiểu Hiên đã phải chịu một bất hạnh không có cha suốt mấy năm trời, nên tớ chắc cô ấy sẽ không để một đứa con của mình phải chịu nỗi bất hạnh đó nữa.

Mẫn Quan nghe xong thì không khỏi giật mình và hoảng hốt.

- Lâm, cậu làm như vậy là ép cô ấy! Cậu thử nghĩ đi! Sáu năm trước vì điều gì mà hai người đã kết hôn? Không phải vì tiểu Hiên sao? Bây giờ cậu lại muốn dùng đứa trẻ khác để hồi hôn với cô ấy, Lâm, cậu không nghĩ đến cảm giác của Dĩ Xuyên sao?

Từ Lâm thoáng dờ người, thuận miệng mà hỏi

- Ý cậu là gì?

Mẫn Quan trầm tư giây lát rồi bắt đầu phân tích rất chuyên nghiệp.

- Dùng ngôn ngữ của ngành tâm lý học mà giải thích thì tớ nghĩ Dĩ Xuyên đã mang trong lòng một nỗi ám ảnh về chuyện mang thai. Nếu cô ấy biết mình mang thai lần nữa thì có thể cô ấy sẽ rất sợ hãi, nghiêm trọng hơn nữa, cô ấy sẽ phá thai.

Từ Lâm hoảng sợ bác bỏ ý kiến đó.

- Không thể nào! Cô ấy đã từng sống chết mà giữ lại tiểu Hiên, một người mẹ như vậy không thể có chuyện muốn phá thai được!

Mẫn Quan kiên định giải thích

- Không sai! Dĩ Xuyên là một người mẹ tuyệt vời, cô ấy đã từng bảo vệ được tiểu Hiên trong tay cậu. Nhưng cậu có biết cái gì gọi là trạng thái mệt mỏi, sợ hãi đến buồn xuôi không? Những gì mà cậu đã từng làm với cô ấy và tiểu Hiên sáu năm trước đã trở thành một bóng đen trong lòng cô ấy, cho dù cô ấy muốn quên đi nữa thì nó cũng không thể biến mất hoàn toàn được. Cô ấy cần thời gian, có lẽ là cả đời! Đừng lặp lại bất cứ sự kiện nào tương tự sáu năm trước nữa. Chúng ta hãy thử đặt ra giả thiết là cô ấy đang mang thai, nếu cô ấy biết được chuyện này, cô ấy sẽ ngay lập tức quay trở về với Hàn Dĩ Xuyên của sáu năm trước, sợ hãi, đề phòng cậu, cô ấy sẽ không còn đủ dũng khí để bảo vệ con mình lần nữa, nên rất dễ dẫn đến suy nghĩ muốn phá thai, thậm chí cô ấy sẽ hận cậu trở lại!

Tim Từ Lâm đập nhanh hơn, hai mắt hấn giựt giựt, run giọng nói

- Cậu nói như vậy đồng nghĩa với việc bọn tớ không thể trở về với nhau?

Mẫn Quan cười cười, lắc đầu và nói

- Không hẳn là như vậy, việc mà Dĩ Xuyên chịu theo cậu trở về đã chứng minh được rằng cô ấy đang từ từ mở lòng, học cách tha thứ và từ bỏ mọi nỗi đau lẫn hận thù. Cô ấy đang làm rất tốt nên hãy kiên nhẫn chờ đợi và cho cô ấy thêm thời gian! Có lẽ đối với Dĩ Xuyên, việc mất đi cậu mới là đáng sợ nhất!

.....

Những lời Mẫn Quan nói với hần từ vài tuần trước cứ xuất hiện trong đầu hần.

Có lẽ Mẫn Quan nói đúng.

Hần không thể mang tính mạng của con mình ra đánh cược lần nữa!,

Cho dù cô có đang mang thai hay không thì hần cũng không thể nói với cô suy nghĩ của mình lúc này được!

Hoặc nếu cô mang thai thật, hần càng không thể để cô biết được điều đó!

Dù biết điều đó là tàn nhẫn với cô nhưng đó là cách duy nhất hần có thể làm để bảo vệ cho cả ba người.....

Việc hần cần làm bây giờ chính là xác nhận cô có đang mang thai không.

Hàn Dĩ Xuyên không hề hoài nghi hay để ý đến gương mặt đầy suy tư của Từ Lâm mà nhẹ giọng nói với hần.

- Lâm, chúng ta vào được chưa?

Từ Lâm thu lại những suy nghĩ trong đầu, trầm giọng nói với cô

- Đi thôi!

Rồi dìu cô bước vào bên trong nghĩa trang.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Thức tỉnh

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 100: Thức tỉnh.

Hàn Dĩ Xuyên theo Từ Lâm vào khu vực chính của nghĩa trang, nơi đặt các bia mộ của giới thượng lưu hoặc hoàng tộc.

Cô bắt đầu thắc mắc và hỏi hần.

- Lâm, chúng ta đến đây làm gì vậy?

Từ Lâm quay đầu nhìn cô và thấp giọng trả lời.

- Đưa em đến gặp một người!

Hàn Dĩ Xuyên nhíu mày khó hiểu, cô còn định hỏi thêm nhưng hai người đã đến nơi.

Rất nhiều thuộc hạ của Từ Lâm đứng nghiêm thành hai dãy hai bên bia mộ lớn, vừa thấy hai người đi tới liền cung kính cúi chào.

- Từ tiên sinh! Từ phu nhân!

Hàn Dĩ Xuyên quá đỗi bất ngờ với tình huống đang xảy ra, cô chỉ kịp nhìn về phía bia mộ trước mắt không xa và thắc mắc hỏi Từ Lâm.

- Lâm, đây là.....

Một tay Từ Lâm vẫn đặt sau lưng cô, tay kia rút trong túi quần, khẽ cúi đầu xuống trả lời cô

- Là mẹ! Hôm nay là ngày giỗ của bà, cũng là ngày anh được Hắc Long đưa về Hắc Long Bang ba mươi năm trước!

Hàn Dĩ Xuyên giật mình ngược lên nhìn hấn rồi lại nhìn về bia mộ kia lần nữa, giọng cô trùng xuống đầy sự áy náy cùng buồn bã.

- Em xin lỗi, em đã không biết....

Từ Lâm vuốt nhẹ tóc sau lưng cô, khàn giọng nói

- Qua chào mẹ nào!

Hàn Dĩ Xuyên nhẹ gạt đầu rồi cùng hấn đến trước bia mộ, cả hai cùng quỳ xuống, cung kính cúi lạy.

Tất cả thuộc hạ xung quanh cũng lập tức cúi thấp đầu.

.....

- Còn không tránh ra? Dám chặn cả đường của lão gia, có phải các người chán sống rồi không?

- Từ tiên sinh có lệnh! Bất cứ ai cũng không được bước vào nơi yên nghỉ cuối cùng của phu nhân!

- Hồn xược! Cả lão gia cũng dám cản!

.....

Trận ồn ào, tranh cãi cách đó không xa đã khiến Từ Lâm dừng nghi thức chào hỏi lại và tạm đứng lên, dúi cả Hàn Dĩ Xuyên lên rồi lạnh giọng hỏi thuộc hạ.

- Là kẻ nào?

Một tên thuộc hạ khấn trương báo cáo tình hình.

- Từ tiên sinh, Từ phu nhân! Là lão gia ạ! Hình như ngài ấy đến để thăm phu nhân.

Nghe xong, gương mặt Từ Lâm trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ, có thể thấy trong mắt hấn ngập tràn sát khí dữ dội, lạnh giọng ra lệnh.

- Tôi muốn ông ta rút khỏi đây trong mười phút nữa!

Tên thuộc hạ cung kính cúi đầu nhận lệnh rồi nhanh chóng đi triển khai.

Hàn Dĩ Xuyên đứng bên cạnh Từ Lâm này giờ mà không nói gì, chỉ im lặng nắm lấy tay hấn nhằm an ủi.

Con phần nộ trong lòng Từ Lâm hình như vẫn chưa giảm bớt nên hấn chưa quay đầu lại nhìn Hàn Dĩ Xuyên, sợ sẽ khiến cô kinh hãi. Đến lúc hấn xoay người lại thì tình cờ phát hiện ra một bó hoa huệ tây trắng đặt khuất trong một khóm cúc trồng cạnh bia mộ; hấn nhíu mày vì kinh ngạc, bước tới gần đó và cẩn thận lấy bó huệ tây đó ra, một nụ cười tàn độc nở dần trên khoé môi hấn, hấn bắt đầu bóp nát dần từng bông hoa trắng tinh, giọng vang lên đầy uy quyền.

- Ra đi!

Hàn Dĩ Xuyên càng lúc càng không hiểu nổi hành động quái lạ của hấn, đến khi thấy sau một hàng cau đỏ, Ninh Diệp từ từ bước ra, hôm nay bà mặc một bộ đồ đơn giản nhưng rất kín đáo, có cả mũ, kính mắt và khăn để che mặt; bà bước đến trước mặt Từ Lâm, lần lượt tháo kính và khăn che mặt xuống, bình thản nói

- Dù sao thì đi cũng là em gái của mẹ cháu. Vì cháu không muốn thấy di nên đi chỉ có thể dùng cách này để đến thăm chị ấy!

Hàn Dì Xuyên bắt đầu có cảm giác bất an, cô không do dự thêm mà bước ngay tới chỗ hai người họ đang đứng, hai tay nhẹ nắm lấy cánh tay Từ Lâm như ngăn cản hành động đi quá giới hạn của hân đối với bậc trưởng bối, sau đó cô hướng về phía Ninh Diệp, giọng nói

- Di, tâm trạng của Lâm không tốt, đi đừng để bụng!

Nghe cô nói vậy, Từ Lâm liền nghiêng đầu qua nhìn cô, hân vừa bất ngờ vừa có chút không vui, cố gắng áp chế cơn giận để nói với cô.

- Dì Xuyên, bà ta không đủ tư cách để đặt hoa cho mẹ!

Một câu đơn giản nhưng đã đủ để cắt đứt mọi liên quan giữa hai người, Ninh Diệp chỉ biết im lặng mà nhẫn nhịn.

Nhưng Hàn Dì Xuyên lại không hề có ý định bỏ mặc không quan tâm đến chuyện này, cô cứ nắm lấy cánh tay của Từ Lâm và khuyên lơn.

- Lâm, đi ấy là trưởng bối, tốt xấu gì anh cũng phải giữ lễ nghi chứ? Anh đừng cố chấp nữa được không?

Mặc cho Hàn Dì Xuyên có nói thế nào, hân vẫn không hề có ý định để Ninh Diệp đến viếng mộ mẹ hân.

Không khí đang cực kì căng thẳng thì cách đó không xa, tiếng đám đá vang lên không ngừng và còn rất dồn dập. Còn cả những tiếng la hét, chửi bới, tranh luận...

Hàn Dì Xuyên hết nhìn về hướng có âm thanh truyền đến rồi lại chú ý quan sát tình hình căng thẳng trước mặt. Cô hoàn toàn phát hoảng khi rất nhiều tên thuộc hạ của Từ Lâm đang tiến đến gần, tất cả đều trong tư thế phòng thủ một đám người áo đen khác đứng đối diện, cũng đang tiến sát khu vực đặt bia mộ; trong đám người áo đen đó có một người đàn ông trung niên đi đầu, Hàn Dì Xuyên có thể nhận ra người đó, chính là Từ lão gia!

Cũng ngay lúc này, Từ Lâm ném phăng bó hoa huệ tây xuống mặt đất làm nó tan nát thành một mớ rác, giọng hân vang lên đầy sự tàn khốc..

- Đem tất cả những kẻ không liên quan ném ra ngoài cho tôi!

Vì lực tay của hân quá nhanh và mạnh nên đã khiến Hàn Dì Xuyên bất ngờ lùi về phía sau hân vài bước, tay cô cũng đã rời khỏi tay hân, mà sự bàng hoàng cùng giật mình vẫn còn.

Ninh Diệp bị hân dọa đến xanh cả mặt mũi.

Tất cả thuộc hạ của Từ Lâm thì ngay lập tức trở nên khấn trương cùng sốt ruột.

Chỉ mỗi Từ lão gia có gương mặt bình thản, nhưng trong mắt ông lại là một nỗi khổ tâm vô cùng lớn. Ông tiến lên vài bước, giọng trầm khàn nói

- Tiểu Lâm, hôm nay là ngày giỗ của mẹ con, ta đến để thăm bà ấy, hy vọng con có thể.....

Ông còn chưa dứt lời thì Từ Lâm đã ngay lập tức lớn tiếng chen ngang

- Ông lấy tư cách gì để đến thăm mẹ tôi? Ông đừng tưởng rằng tôi gọi ông một tiếng "ba" thì cũng có nghĩa là ông có thể nhận được sự tha thứ của tôi và cả mẹ tôi. Tôi cho ông biết, không bao giờ!

Hai tay hân nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay, trên trán của hân có thể thấy rất rõ những gân xanh như mạng nhện, mắt phượng hẹp dài ngập đầy phần nộ, hân nghiêng răng nghiêng lợi nhà ra từng từ.

- Hải cốt của mẹ là do tôi mang về, chính tay tôi chôn cất bà. Lúc đó ông đã làm gì? Ông nghĩ mình có tư cách để đứng trước mộ của bà?

Nghe những lời tàn nhẫn, cay độc, đại nghịch bất đạo này từ chính miệng con trai mình phát ra, Từ lão gia vừa giận vừa đau. Phải cố gắng lắm ông mới thốt ra được vài từ

- Tiểu Lâm, ta biết ta đã nợ mẹ con con rất nhiều, ta nhất định sẽ dùng phần đời còn lại của mình để bù đắp cho con. Còn về mẹ con, con có thể cho ta cơ hội để nhận lỗi trước vong hồn của bà ấy không?

Ông nói bằng tất cả tấm lòng chân thành của một người chồng và một người cha. Tất cả những ai nghe xong đều ngậm ngùi đau xót, thế nhưng, Từ Lâm lại phá lên mà cười, nụ cười cực kỳ man rợ.

- Haha! Thật là khôi hài đấy! Nếu như tôi lỡ khiến ông hoang tưởng thì tôi thật sự xin lỗi! Từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng biết cảm giác gọi cha là như thế nào nên đã từng rất muốn được gọi một lần. Nhưng ông có biết cảm giác mỗi lần tôi gọi ông một tiếng cha là gì không? Buồn nôn, ghê tởm, nên tôi cũng chẳng cần một người cha như vậy, một người cha ngay cả con ruột của mình cũng sẵn sàng vứt bỏ!

Hân vừa dứt lời, hai toàn thân Từ lão gia gần như hoá đá, ông chỉ kịp giơ một ngón tay lên và chỉ về phía con trai mình, lắp bắp mãi không được một từ trọn vẹn.

- C.... c... o.... o....

Tất cả những đứa trẻ được sinh ra và lớn lên trên đời đều nhờ vào công ơn sinh thành và dưỡng dục của cha mẹ. Thế nhưng, Từ Lâm lại chỉ được mẹ sinh ra, còn việc nuôi dạy hẳn lại chính là Hắc Long đã làm. Từ gia và Từ Ngự Phong chưa từng dạy dỗ hẳn dù chỉ một ngày, Từ Lâm lớn lên cũng không ăn bất cứ hạt gạo nào của Từ gia. Như vậy, việc hẳn không thừa nhận quan hệ huyết thống với Từ Ngự Phong cũng là điều dễ hiểu!

Nhìn Từ lão gia đứng bất động mà toàn thân run bần bật, phải nhờ đến thuộc hạ đỡ mới đứng vững như vậy; Hàn Dĩ Xuyên càng lúc càng cảm thấy Từ Lâm có phần quá đáng, cô hơi cao giọng gọi

- Lâm, anh hơi quá rồi đấy! Ông ấy là ba của anh, dù anh không muốn thừa nhận nhưng mẹ đã thừa nhận, anh có từng hỏi tại sao mẹ đã bất chấp mọi tui nhục để chọn ông ấy và lựa chọn sinh ra anh không? Dù là lý do gì đi nữa thì đó cũng là lựa chọn của bà, anh không thể tôn trọng nó sao?

Cô vừa dứt lời, gương mặt Từ Lâm hoàn toàn biến sắc, hẳn đứng bất động rất lâu, rồi lại hờ hững nói

- Vậy em có biết chính lựa chọn đó của mình mà mẹ đã phải sống những ngày tháng không khác gì địa ngục không? Mẹ chết trên mảnh đất của một đám súc vật, em có biết nó đáng sợ đến mức nào không?

Hàn Dĩ Xuyên mặc hẳn đau đớn gầm gừ, cầu xé tâm can mà cô vẫn bước đến gần hẳn, cầm lấy một tay hẳn và nhẹ giọng nói bằng thái độ hết sức chân thành.

- Lâm, người mà mẹ yêu nhất trên đời này là ba anh và anh. Cả hai người, dù là ai tổn thương đi nữa thì mẹ cũng đều rất đau buồn. Chẳng lẽ anh nhẫn tâm để bà phải trần trụi mãi mà không thể yên nghỉ?

Lần này, Từ Lâm không còn bất ngờ gì nữa, hẳn chỉ thoáng im lặng rồi lạnh giọng hạ lệnh cho thuộc hạ

- Lui!

Tất cả thuộc hạ của hẳn đều đồng loạt cúi đầu rồi lui ra cách đó một khoảng.

Thuộc hạ của Từ lão gia cũng được lệnh lui đi.

Khu vực đặt bia mộ lúc này chỉ còn bốn người.

Ninh Diệp vẫn đứng một bên mà không chen vào cuộc đối thoại của hai cha con trước mặt.

Hàn Dĩ Xuyên thì đứng bên cạnh Từ Lâm, hai tay giữ lấy cánh tay hẳn để phòng trường hợp hẳn mất kiểm soát mà làm những gì quá giới hạn.

Còn hẳn- Từ Lâm chỉ nhìn về Từ Ngự Phong bằng ánh mắt tràn ngập oán hận, hai tay đã cuộn chặt thành quyền, mặc dù rất tức giận nhưng vẫn đang cố gắng kìm nén.

Từ lão gia tay chống gậy batoong vẫn còn đang run run, trên gương mặt già nua hiện rõ sự bất lực cùng hổ thẹn. Ông đã tìm cách mở lời để phá vỡ không khí ngột ngạt này.

- Tiểu Lâm, coi như lão già này cầu xin con, con có thể cho ta gặp mẹ con một lát không?

Vừa nghe ông nói xong, Từ Lâm đã phá lên mà cười như vừa nghe được một câu chuyện vô cùng khôi hài, mà nụ cười đó cũng có phần như đã thú mất không chế

- Haha, ông đánh giá quá cao bản thân rồi đấy! Tôi cho ông biết, tất cả những kẻ có liên quan đến chuyện của mẹ tôi năm đó đều không được phép bước chân đến gần mộ của bà!

Hai mắt Hàn Dĩ Xuyên tròn tròn mà ngược nhìn hẳn, cô lo lắng nhìn qua Từ lão gia, sợ ông sẽ sốc quá mà không thở nổi.

Từ Lâm không gạt tay Hàn Dĩ Xuyên ra mà tiếp tục dùng giọng điệu lạnh khốc và thái độ hờ hững này giờ để tiếp tục đáp trả Từ lão gia.

- Nếu ông đã hiểu rồi thì xin mời về cho, đừng khiến tôi phải dùng đến phương án cuối cùng của mình.

Không khí đang căng thẳng tột cùng thì Ninh Diệp này giờ chỉ giữ im lặng bắt đầu lên tiếng chen ngang.

- Tiểu Lâm, cháu luôn đổ hết mọi tội lỗi và trách nhiệm về cái chết của mẹ cháu lên đầu tất cả những người liên quan. Cho rằng ai ai cũng có lỗi, chỉ mỗi mẹ cháu và cháu mới là người chịu đau đớn và thiệt thòi nhất. Nhưng tiểu Lâm, có bao giờ cháu thử đứng trên lập trường của một người ngoài để nhìn nhận sự việc này chưa? Cháu nghĩ rằng mẹ cháu không làm gì sai cả sao? Không, chị ấy có sai! Ngay từ khi bắt đầu, chị ấy đã sai. Chị ấy biết rõ mình sai nhưng vẫn không dừng lại, tiếp tục sai lầm thêm. Yêu một người không cùng thế giới, yêu một người không thể cùng mình kết tóc se duyên cả đời, biết rõ không thể nhưng vẫn cố chấp. Chị ấy càng sai nhiều hơn nữa khi quyết định sinh ra cháu.

Toàn thân Từ Lâm trở nên run rẩy, hai chân nặng nề lùi về phía sau vài bước, một lúc lâu mới găm lên trong giận dữ

- Di im ngay cho tôi! Di biết gì mà lại dám mở miệng ra nói mẹ tôi như vậy!

Ninh Diệp không hề có chút hoang mang nào, bà nở một nụ cười nhẹ và tiếp tục nói

- Những gì mà mẹ cháu đã trải qua cũng một phần do những sai lầm của chính chị ấy, và còn nữa, Tiểu Lâm, cháu có từng nghĩ rằng nếu không có cháu thì mẹ cháu có thể đã không chết?

Hồ hấp của Từ Lâm càng lúc càng gấp khó khăn hơn, hấn vô hồn lùi lại phía sau nữa.

Hàn Dĩ Xuyên luống cuống cả chân tay vì lo cho hấn, còn tỏ thái độ không vui khi nhìn về phía Ninh Diệp.

Ninh Diệp không hề bị hoang mang, vẫn tiếp tục chính kiến của mình

- Vì vậy nên Tiểu Lâm, nếu muốn buộc tội tất cả mọi người thì cháu nên nghĩ đến lựa chọn của mẹ cháu! Hơn nữa, cháu có biết mẹ cháu năm đó giống với ai không? Dĩ Xuyên của sáu năm trước!

Đầu óc của Từ Lâm lại thêm một cơn chấn động nữa khi nghe Ninh Diệp nhắc lại chuyện của sáu năm trước.

Mà không chỉ mỗi hấn có cảm giác hoảng loạn, Hàn Dĩ Xuyên cũng kinh ngạc không kém.

Ninh Diệp quan sát sắc mặt của cả hai người rồi lại giương khóe môi cười khổ lần nữa, không nhanh không chậm mà nói

- Dĩ đã từng khuyên cháu đừng khiến Dĩ Xuyên phải chịu những gì mà mẹ cháu đã phải chịu. Nhưng kết quả là gì, bi kịch đó đã lặp lại một lần nữa, và Dĩ Xuyên có thể đã chết từ sáu năm trước rồi. Còn tiểu Hiền, cháu cũng có nghĩ rằng nó là lý do khiến Dĩ Xuyên chịu đựng tội nhục nhiều hơn nữa? Tiểu Hiền ra đời cũng như cháu từng ra đời. Điều này nghĩa là gì đây? Tiểu Lâm, cháu hoàn toàn là bản sao của ba cháu. Cháu căm hận ba mình, nói những lời đại nghịch bất đạo với ông ấy, cháu không nghĩ đến sau này tiểu Hiền cũng sẽ đối với cháu như vậy? Bởi vì cháu và ba cháu đều giống nhau, đều đã từng khiến mẹ của con mình bị tổn thương.

Những lời Ninh Diệp nói không chỉ khiến Từ Lâm bị đá kích mà cả Hàn Dĩ Xuyên và Từ lão gia cũng bị ảnh hưởng không kém.

Trong lòng của Hàn Dĩ Xuyên đang có trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, khóe mắt cô đã sớm ướt đẫm nước mắt, giọng cô trở nên run rẩy khi gọi Từ Lâm bên cạnh

- Lâm... Anh vẫn ổn đúng không?

Đáp lại cô là sắc mặt vô cùng khó coi của Từ Lâm, cả người hấn hình như không thể chống đỡ nổi nữa, hai chân như sắp ngã khụy xuống, hơi thở nặng nề; hấn không nói lời nào cả mà chỉ tìm cách đứng vững hiện giờ.

Từ lão gia cũng hết sức lo lắng, nhưng cũng cần thời gian suy ngẫm lại những gì Ninh Diệp vừa nói.

Từ Lâm và ông đều như nhau, đều làm tổn thương người phụ nữ mà mình yêu nhất!

Đây được gọi là tạo nghiệt sao?

Mặc dù cũng lo lắng nhưng Ninh Diệp vẫn chưa muốn ngừng lại

- Tiểu Lâm, dĩ nói vậy chỉ là muốn cháu có thể nhìn nhận rõ sự việc. Suốt hơn mười năm nay, cháu đều cố gắng xây cho bản thân mình một thành trì vững chắc, trốn tránh trách nhiệm và sự thật. Mọi người đều tôn sùng cháu như một vị vua, một chúa tể nhưng với những gì cháu cho đi thấy thì đối với dĩ, cháu quá yếu đuối!

Từ Lâm vẫn không có chút biến chuyển nào khác nhưng Hàn Dĩ Xuyên lại trở nên khản trương rất nhiều, cô vừa cố gắng tìm cách an ủi Từ Lâm vừa nhìn về phía Ninh Diệp, đến cuối cùng đã uất ức mà hét.

- Đủ rồi! Nếu dĩ muốn giáo huấn, dạy dỗ anh ấy thì cũng đừng ở trước mộ của mẹ mà làm vậy. Còn chuyện của cháu, cháu biết rõ anh đúng ai sai, dĩ không cần phải lo lắng như vậy!

Ninh Diệp ngay lập tức á khẩu, không nói được nữa câu, bà trở mặt mà nhìn Hàn Dĩ Xuyên như không thể tin nổi.

Cô sợ Từ Lâm đau lòng, sợ hấn tổn thương, sợ hấn gục ngã.

Cô đã quá yêu hấn, phụ thuộc hấn, phó mặc tất cả cho hấn.

Nếu vậy, cô sống không khác gì một cây tầm gửi, một kẻ lụy tình.

Tình yêu mà cô dành cho hấn vẫn như sáu năm trước, hèn mọn, nhu nhược, khờ dại.

Hàn Dĩ Xuyên không hề có lòng kiêu hãnh của chính mình, dù cho thời gian và đau thương đã gọt giũa cô thành một con người thành đạt hơn nhưng con người thật của cô vẫn không thay đổi, yêu một cách mất khống chế, mất lý trí!

Ninh Diệp thở dài trong lòng, bà định nói thêm gì đó nhưng chưa kịp mở lời thì đã nghe giọng đục ngầu của Từ Lâm gầm lên trong giận dữ

- Cút! Tất cả cút hết cho tôi!

Ngay lập tức, Ninh Diệp chờ người ra mà nhìn hấn.

Giương mặt già nua của Từ lão gia cũng theo đó mà biến sắc..

Chỉ mỗi Hàn Dị Xuyên vẫn bình tĩnh đứng sát hấn, cô không thể yên tâm mà để hấn như thế này nên đã quay lại ra hiệu cho hai người kia nhanh chóng rời khỏi.

Ninh Diệp và Từ lão gia đành miễn cưỡng lánh đi.

Tất cả đều đã đi hết, chỉ còn mỗi Hàn Dị Xuyên đứng phía sau Từ Lâm. Hấn đi đâu cô theo đó, hấn ngồi xuống thì cô đứng bên cạnh, mãi đến khi hấn chịu mở miệng nói với cô

- Dị Xuyên, tại sao em không đi đi? Hay là em đang thương hại anh?

Hàn Dị Xuyên cười cười và ngồi xuống bên cạnh hấn, cô thở dài một hơi rồi nhẹ giọng nói

- Người khác không hiểu anh nhưng em không thể cũng như họ. Em biết rất rõ, em có thể cảm nhận được anh đã tự dằn vặt như thế nào, em có thể hiểu được anh đã khổ tâm ra sao. Em cũng biết rõ anh đã nhận ra em và mẹ cùng chung số phận từ lâu, nhưng anh vẫn không dừng lại, em biết lý do. Năm đó chỉ vì ba anh chấp nhận buông tay mà mẹ mới mất, anh không muốn giống ông ấy, cả đời phải sống trong nuôi tiếc.

Từ Lâm lặng lẽ nhìn cô, chăm chú nghe cô nói từng câu từng chữ, nhìn cô nói với bức di ảnh của mẹ mình.

- Mẹ, lựa chọn là của chúng ta, không phải sao ạ? Cho dù cả thế giới này có mắng chửi chúng ta thì chúng ta vẫn phải tin tưởng vào những gì chúng ta đã chọn ngay từ đầu. Con nói vậy có đúng không ạ?

Từ Lâm vẫn chưa nói gì nhưng hình như sắc mặt hấn đã đỡ hơn rất nhiều, không còn đáng vẻ suy sụp và bất lực như lúc nãy nữa, hấn nhìn Hàn Dị Xuyên bằng ánh mắt vô cùng sùng bái.

Từng chiếc lá liễu rơi cành chạm nhẹ vào tóc, vai của hai người rồi rơi nhẹ nhàng xuống mặt đất; kim đồng hồ từng phút một trôi qua, trong khuôn viên nghĩa trang tuy chẳng còn bao nhiêu người nhưng chỉ mỗi nụ cười tươi tắn và giai điệu giọng nói của Hàn Dị Xuyên đã đủ để đánh tan cái vẻ tĩnh lặng nơi đây.

Ánh mắt dịu dàng của Từ Lâm vẫn không hề thu lại.

"Độc thoại" một lúc lâu, Hàn Dị Xuyên mới ổn định lại tâm trạng, cô nhìn đồng hồ trên tay rồi vui vẻ đứng lên như một đứa trẻ, vừa xách túi vừa nhìn Từ Lâm mà cười

- Đi thôi, tiểu Hiên đang chờ chúng ta đấy!

Từ Lâm ngược nhìn cô một lúc, đột nhiên nâng khoé miệng lên mà bật cười, hấn đứng lên và nắm lấy tay cô, cả hai người cùng sóng vai nhau rời khỏi nghĩa trang.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Lụy tình

TỔNG GIÁM ĐỐC, ANH ĐI ĐI!

Chap 101: Lụy tình.

Biệt thự Từ gia.

Chiếc Lamborghini dừng trước cổng biệt thự.

Từ Lâm vừa bước xuống xe đã chạy qua vị trí phó lái để mở cửa cho Hàn Dị Xuyên, tiếp theo là tiểu Hiên được cả hai người dẫn xuống xe và đi vào bên trong biệt thự.

Gia đình ba người vừa bước vào đến sân thì đã thấy Từ lão phu nhân ngồi trên chiếc xe lăn của mình mà đợi từ trước.

Vừa chạm mặt nhau, bà không buồn để ý đến Từ Lâm mà chỉ mỉm cười nói với Hàn Dị Xuyên, đồng thời đưa hai tay hướng về phía cô và tiểu Hiên, ôn nhu nói

- Nào, Dị Xuyên, lại đây với bà nội nào, đây là chất của bà đúng không? Mau qua đây để cố nhìn rõ hơn nào!

Hàn Dị Xuyên thoáng nhìn Từ Lâm rồi cúi đầu nói với tiểu Hiên mấy câu mới dắt con đi tới gần Từ lão phu nhân.

Tiểu Hiên theo lời mẹ dặn mà bước tới ôm lấy Từ lão phu nhân, giọng nhí nhảnh gọi

- Bà cố, tiểu Hiên đến thăm bà đây ạ!

Từ lão phu nhân mừng mừng tủi tủi đưa tay ôm lấy đứa cháu nhỏ của mình, bà cười hiền

- Tiểu Hiên của cố, có biết cố nhớ cháu thế nào không?

Hai cố cháu cứ hết ôm nhau rồi lại cùng nhau cười đùa, không khí trong nhà cũng nhờ họ mà trở nên có hồn hơn.

Cả bốn người đều cùng vào trong phòng khách, nhưng Hàn Dị Xuyên và Từ Lâm lại bị lơ đi một cách trọn vẹn; hai cố cháu Từ lão phu nhân coi cả không gian này là của mỗi mình họ!

Sau khi cả nhà dùng bữa trưa xong, tiểu Hiên đã vào phòng của Từ lão phu nhân ngủ; Hàn Dị Xuyên và Từ Lâm thì cùng bà ra khuôn viên sau vườn.

Hàn Dị Xuyên đẩy xe lăn của Từ lão phu nhân đi trước, Từ Lâm bước sau bên cạnh.

- Bà nội, cháu đã nghe Lâm nói rồi ạ! Chuyện thầy nhận cháu làm học trò cũng là do bà nội giúp cháu đúng không ạ?

Từ lão phu nhân vỗ nhẹ lên mu bàn tay của đứa cháu dâu rồi thở dài nói

- Ngay từ lần đầu tiên ta gặp cháu thì đã biết rất rõ tính cách của con người cháu. Khi cháu và tiểu Hiên rời khỏi Đài Song Khê thì trong lòng bà già này đã hiểu rõ vài phần rồi, cháu đã có quyết tâm sẽ tự mình làm lại từ đầu, muốn một mình nuôi con. Thế nhưng, trong thanh tâm của bà già này vẫn luôn day dứt, cả chuyện của Ninh Hạ năm xưa. Ta không muốn làm một bà già vô dụng nữa, muốn làm được gì đó cho cháu và đứa bé vô tội kia. Có như vậy thì đến khi nhắm mắt xuôi tay thì ta mới có thể yên tâm mà đầu thai. Nếu khi đó ta ra mặt giúp cháu rõ ràng thì ta chắc rằng cháu sẽ từ chối thẳng, vì dù sao ta cũng là người nhà của tiểu Lâm....

Hàn Dị Xuyên dừng lại, cô xúc động nắm chặt tay bà, nghẹn ngào nói

- Bà nội, cháu xin lỗi, xin lỗi vì đã ích kỷ mà một mình đưa tiểu Hiên đi như vậy.....

Từ lão phu nhân xoa xoa đầu cô một cách đầy âu yếm, chậm rãi nói

- Nha đầu ngốc, tại sao cháu phải xin lỗi chứ? Cháu chẳng làm gì sai cả! Người làm sai là thằng cháu trời đánh của ta, cũng một phần là do lỗi của ta, lẽ ra ta nên biết chuyện sớm hơn.....

Hàn Dị Xuyên mỉm cười thật tươi trong nước mắt, cô lắc đầu dứt khoát

- Bà nội, chuyện đã qua rồi, chúng ta đừng nhắc lại nữa được không ạ?

Từ lão phu nhân thở dài rồi bỗng chốc cao giọng nói

- Đàn ông nhà này đều tạo đầy nghiệp chướng, bây giờ còn đảo lộn cả đạo lý nữa, ra lệnh đuổi cha ruột của mình, tiểu Lâm, ai cho phép cháu làm như vậy, hửm?

Chưa dứt lời mà bà đã vung chiếc gậy bên cạnh mình lên và hướng về phía Từ Lâm, đánh vào bả vai hấn khiến hấn không kịp phòng bị nên đã nghiêng người sang một bên theo phản xạ.

Hàn Dị Xuyên vừa bất ngờ vừa hoảng hốt mà tiến lại gần Từ Lâm, cũng là trước mặt Từ lão phu nhân, cô vừa khéo léo khuyên người trước mặt vừa quay sang xem xét tình hình của Từ Lâm, hai tay luống cuống giúp hấn kiểm tra vết thương

- Lâm, anh không sao chứ? Bà nội, bà bớt giận được không ạ! Có chuyện gì chúng ta từ từ nói được rồi ạ! Dù thế nào đi nữa thì Lâm vẫn là cháu của bà nội mà, bà đừng đánh anh ấy nữa được không ạ?

Từ Lâm nắm lấy tay Hàn Dị Xuyên và kéo cô về phía mình, thản nhiên nói

- Dị Xuyên, cứ để bà nội làm những gì mà bà muốn!

Hàn Dị Xuyên không đồng tình, nhất quyết phản đối

- Lâm, anh không thể đứng chịu đòn của bà như vậy được!

Từ Lâm xoa xoa đầu cô một cách nhẹ nhàng, đầy yêu chiều và nói

- Trăm lần bị thương anh đều không việc gì, bà chỉ đánh anh vài cây thì có làm sao! Ngoan nào, mau tránh ra đi!

Bên cạnh, Từ lão phu nhân vẫn chưa hết giận, cũng may có người làm bên cạnh giúp bà ổn định lại hô hấp, nhưng bà đã ngay lập tức lớn tiếng mắng

- Tiểu Lâm, rốt cuộc thì cháu muốn làm cho gia đình này loạn đến mức nào đây? Con hận Từ gia nhưng những gì cháu đã làm suốt hơn mười năm nay vẫn chưa đủ để cháu hạ giận sao? Bà già này đã tàn phế, Di Xuyên và tiểu Hiến lưu lạc hơn sáu năm trời, bây giờ cháu còn định khiến cho ba cháu tức giận, uất ức mà chết sao?

Từ Lâm đẩy nhẹ Hàn Di Xuyên ra sau lưng mình rồi trực tiếp nói với Từ lão phu nhân

- Bà nội, có nợ thì phải trả, đó là quy luật rồi ạ! Hơn nữa, bất cứ kẻ nào cũng không được phép đặt chân đến gần mộ của mẹ cháu, đó là nguyên tắc cháu đã đặt ra! Chắc bà nội cũng biết rõ cháu ghét những kẻ không tuân thủ nguyên tắc như thế nào!

Từ lão phu nhân bị chọc giận đến thở hồng hộc, bà không tiếc gì mà vung cây gậy của mình lên mà đánh vào vai hấn lần nữa, tức giận đến run người mà mắng

- Hồn xược! Có phải cháu muốn bà già này sớm đoàn tụ với tổ tiên không? Tiểu Lâm, cháu là con cháu của hoàng tộc, không phải những kẻ đầu đường xó chợ mà có thể ăn nói vô phép như vậy!

Hàn Di Xuyên càng lúc càng thấy bất an, cô muốn tiến lên phía trước nhưng lại bị Từ Lâm đưa tay chặn lại.

Từ Lâm nhếch môi cười nhìn bà nội của mình, lạnh khốc nói

- Không phải cháu cũng từng là một kẻ đầu đường xó chợ?

Hàn Di Xuyên đứng sau lưng hấn càng lúc càng thấy bất an, cô cố gắng dùng tất cả ám hiệu để hấn dừng ngay hành động và những lời nói vô lễ này lại nhưng đều vô ích.

Khuôn mặt già nua của Từ lão phu nhân dần biến sắc, nhưng kỳ lạ là bà không còn giận dữ như khi nãy nữa mà bắt đầu thở dài một hơi nặng nề.

Không khí đột nhiên ngưng lại, cả ba người đều giữ một biểu hiện trên khuôn mặt riêng.

Đột nhiên một giọng phụ nữ la lớn truyền đến đầy náo ruột.

- Từ Lâm, mày đã làm gì Ngự Phong mà đến bây giờ ông ấy vẫn chưa về nhà như vậy?

Cả ba người cùng lúc quay đầu lại nhìn.

Hàn Di Xuyên phản ứng nhanh nhất khi người phụ nữ đó lao đến gần Từ Lâm, trên tay bà ta còn xách một cái chậu lớn; cô nhanh chóng chắn trước mặt Từ Lâm.

Từ lão phu nhân run bắn người, bà muốn đứng lên ngăn chặn sự cố bất ngờ này nhưng lại vô lực.

Từ Lâm đang định kéo Hàn Di Xuyên qua thì đã không kịp.

Bụp

- A!

- Di Xuyên!

Ào một tiếng, xô nước bắn trên tay Bạch Sính Đình rơi hoàn toàn xuống đất nhưng cũng may là không dính vào người ai.

Tất cả mọi việc diễn ra với tốc độ tia chớp.

Hàn Di Xuyên bị Bạch Sính Đình đẩy ra, khiến cô lao đảo vài vòng, tuy không ngã phịch xuống nhưng một phần cơ thể cũng đã bị va vào bồn hoa lớn trước mặt, cô chỉ kịp chống một tay xuống để giữ thăng bằng.

Từ Lâm không để ý đến bất cứ điều gì nữa cả mà chỉ đến ngay bên cạnh Hàn Di Xuyên, lo lắng cùng quan tâm mà dịu dàng hỏi

- Di Xuyên, em không sao?

Vừa nói hấn vừa đỡ cô ngồi xuống thành bồn hoa và giúp cô phui sạch lá khô trên người, động tác cực kỳ nhẹ nhàng.

Từ lão phu nhân cũng hết sức lo lắng mà hỏi

- Dĩ Xuyên, có bị thương không?.

Hàn Dĩ Xuyên vừa xoa xoa cánh tay vừa mỉm cười lắc đầu

- Lâm, em không sao! Bà nội, cháu không bị thương gì cả, bà đừng lo ạ!

Nghe cô nói vậy, cộng với việc quan sát thấy toàn thân cô đều không có gì đáng ngại, Từ Lâm mới dần yên tâm, hấn vén tóc cho cô một chút rồi mới quay lại nhìn Bạch Sính Đình này giờ đang đứng phía sau dùng ánh mắt đầy căm phẫn để nhìn hấn.

- Ai cho bà quyền được đụng vào người cô ấy?

Bạch Sính Đình hừ lạnh một tiếng, mặc kệ sự có mặt của Từ lão phu nhân mà hống hách nói

- Sao nào? Điều là loại đàn bà hạ tiện như nhau, thanh cao lắm à? Mẹ thì là một con dâm phụ không biết xấu hổ, con trai lại là một đứa bất hiếu, dám lên lớp cả cha ruột; bây giờ còn tìm dẫn một con dâm phụ khác vào nhà. Đúng là loạn hết cả rồi!

Pằng

Bà ta vừa mới dứt lời thì một tiếng súng đã nổ vang lên, viên đạn lướt qua mang tai bà ta mà găm vào một thân cây phía trước.

Gương mặt Từ Lâm lạnh khốc đến đáng sợ, hấn vừa hạ khẩu súng trên tay xuống thì đã lập tức bước tới gần Bạch Sính Đình đang run rẩy đến sắp ngất đi; hấn không chút từ bi mà túm lấy mái tóc bà ta lên, kéo bà ta như lời một con gà

- Bà nghĩ bà là ai mà dám mở miệng ra chửi mẹ tôi và Dĩ Xuyên? Bà còn ba mươi giây, hãy nói tạm biệt với cuộc đời này đi!

Nghe câu cuối cùng của hấn, Hàn Dĩ Xuyên bất ngờ đứng bật dậy, cô lo lắng gọi

- Lâm, anh đừng làm bừa! Bà ta dù sao cũng là phu nhân của Từ gia, đây không phải chuyện có thể đùa được đâu! Là mạng người và cả danh dự đây! Lâm, anh nghe em được không?.

Từ Lâm hơi buông lỏng tay ra và quay lại nói với Hàn Dĩ Xuyên, gương mặt lạnh lùng nhanh chóng chuyển sang ôn nhu, dịu dàng

- Anh không cần biết bà ta là ai, anh chỉ biết bà ta xúc phạm đến hai người phụ nữ mà anh trân trọng nhất, chỉ như vậy thôi cũng đủ để bà ta phải trả giá rồi!

Bạch Sính Đình sợ đến mặt mũi tái mét nhưng trong giây lát, hai mắt bà ta chợt đảo qua đảo lại một cách lén lút, xong lại nở một nụ cười thoả mãn rồi ngược lên nói với Từ Lâm

- Vậy thì cậu cứ bắn đi! Nhưng đừng quên con gái của các người vẫn đang ở trong biệt thự này, nếu như để nó tận mắt nhìn thấy ba của nó là một kẻ giết người thì sao nhỉ?

Cặp mắt long lanh của Hàn Dĩ Xuyên lập tức tròn tròn, cô hốt hoảng nhìn lên cửa sổ phòng ngủ của Từ lão phu nhân, cũng là phòng mà tiểu Hiền đang ngủ, rồi nói với Từ Lâm

- Lâm, anh bình tĩnh lại đi! Bà ta nói đúng, tiểu Hiền sẽ nhìn thấy đây!

Nghe cô nói vậy, cùng với những suy xét từ này giờ của bản thân, Từ Lâm đang cố gắng hết mức có thể để áp chế cơn giận, bực tức đẩy mạnh Bạch Sính Đình ra, cất súng vào rồi dứt khoát xoay người, hạ thấp giọng nói với Hàn Dĩ Xuyên

- Em đi gọi tiểu Hiền dậy, chúng ta về nhà!

Hàn Dĩ Xuyên ngập ngừng khó xử, hết nhìn Từ lão phu nhân rồi lại nhìn Từ Lâm, cô do dự không biết nên nói gì cho tròn vẹn

- Lâm, anh nói chuyện nghiêm túc với bà nội được không?

Từ Lâm đang định khước từ thì Từ lão phu nhân đã lên tiếng

- Được rồi Dĩ Xuyên, bà nội không sao! Các cháu cứ về đi, ta và tiểu Lâm sau này nói chuyện là được mà.

Hàn Dĩ Xuyên vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, đang lúc cô còn định nhưng nhi thì lại bất gặp gương mặt không chút hơi ấm của Từ Lâm nên đành thôi.

Hai người vừa quay lưng đi thì Hàn Dĩ Xuyên như tìm ra được lý do gì đó nên mới lên tiếng nói với Từ Lâm

- Lâm, anh ra phòng khách đợi em được không? Em mới sức nhớ ra là khi này em đã làm rơi một chiếc khuyên tai. Em muốn thử quay lại tìm xem!

Từ Lâm khẽ nhủ mảy nhìn cô, thấy một bên khuyên tai của cô đã mất, hấn nhẹ nhàng gật đầu rồi nói

- Để người làm tìm sau cũng được!

Hàn Dĩ Xuyên ngẩn ra một lúc rồi lúng túng nói

- Đó là quả sinh nhật Thuý An tặng em, em không thể yên tâm mà giao cho người khác tìm được, để em tự tìm được không?

Bị ánh mắt van nài của cô làm cho trái tim mềm nhũn ra, Từ Lâm chỉ còn cách gật đầu

- Đừng tìm đến tối là được!

Hàn Dĩ Xuyên mừng rỡ gật đầu, nhưng bàn tay đang nắm chặt của cô đã rịn đầy mồ hôi vì thật ra cô đã tháo một bên khuyên tai của mình xuống và giữ trong tay.

Sợ dĩ cô nói dối là vì cô muốn một mình nói chuyện với Từ lão phu nhân.

Từ Lâm vừa rời khỏi thì Bạch Sính Đình đã ba chân bốn cẳng chạy vào nhà.

Từ lão phu nhân ngạc nhiên nhìn Hàn Dĩ Xuyên, bà không nhận được mà hỏi

- Dĩ Xuyên, không phải cháu nói sẽ tìm khuyên tai sao?

Hàn Dĩ Xuyên bước đến trước mặt Từ lão phu nhân và ngồi xuống, cô nhìn lên cô người làm đang đứng bên cạnh Từ lão phu nhân thì cô ấy liền hiểu ý mà lui đi.

Lúc này cô mới giải thích với Từ lão phu nhân

- Bà nội, cháu chỉ kiếm có để Lâm đi trước thôi ạ! Thật ra cháu có chuyện muốn nói riêng với bà.

Từ lão phu nhân gật đầu như đã hiểu, bà điềm đăm hỏi

- Cháu muốn nói gì với bà nội đây?

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi rồi nói

- Bà nội, thật ra thì.... khi này cháu thật sự rất lo lắng khi thấy Lâm hoàn toàn biến thành một người khác! Theo những gì cháu biết thì Lâm rất kính trọng bà, nhưng vừa nãy anh ấy đã vô lễ với bà, cháu, cháu không biết....

Nghe xong, Từ lão phu nhân vừa thở dài vừa cười hiền, nói

- Tiểu Lâm không hề biến thành một con người khác mà đó là con người thật của thằng bé! Cháu nghĩ tiểu Lâm là một đứa trẻ tội nghiệp? Không, đó chưa phải là tất cả! Tiểu Lâm là cháu nội của ta nên ta hiểu rất rõ, thằng bé là một con sói đơn độc, thằng bé không có trái tim biết yêu thương, không có lòng từ bi, không có sự khoan nhượng, nhân hậu, càng không có tình yêu. Bản chất thật của nó là sự khát máu, tàn nhẫn, vô tình. Khi tiểu Lâm vừa trở về Từ gia, một lần ta vô tình làm rơi bức ảnh của mẹ nó, nó đã nổi cơn thịnh nộ và thậm chí là đã chỉ súng vào mặt ta. Từ hôm đó ta đã hiểu, tiểu Lâm không muốn bất kỳ ai đụng vào đồ của mẹ mình. Tính cách đó của thằng bé đã không thể thay đổi!

Tim Hàn Dĩ Xuyên dần nhói lên, cô không giận Từ Lâm, cũng không hề sợ hãi mà lại càng yêu hắn hơn nữa, vì cô chẳng thể làm được gì cho hắn....

Từ lão phu nhân tiếp tục nói

- Ta chưa từng dám hy vọng tiểu Lâm sẽ thay đổi, kể cả khi ta gặp cháu. Ta không tin một người như nó có thể yêu một ai đó. Đến bây giờ, ta vẫn còn chưa thể yên tâm hoàn toàn. Tiểu Lâm có thể rất yêu cháu nhưng ta rất sợ tình yêu đó không đủ lớn để nó có thể vượt qua được bóng đen trong lòng, ta sợ nó sẽ làm tổn thương cháu lần nữa. Cho nên, Dĩ Xuyên, ta đã từng có một suy nghĩ tàn nhẫn thế này, nếu cháu không có tiểu Hiên thì ta sẽ để cháu rời khỏi tiểu Lâm. Cháu hiểu ý ta chứ?

Hàn Dĩ Xuyên kinh hãi ngược nhìn bà, cô vội vã lắc đầu

- Không! Bà nội, bà đừng nói như vậy! Cháu không muốn rời khỏi anh ấy!

Từ lão phu nhân thẳng thừng nêu ý kiến

- Nhưng sẽ có một ngày tiểu Lâm chỉ súng vào đầu cháu!

Hàn Dĩ Xuyên không chút do dự mà đáp lại

- Sẽ không đâu ạ, anh ấy chưa từng nổi nóng với cháu!

Từ lão phu nhân lắc đầu trả lời

- Đó là những lúc cả hai đều không đề cập đến chuyện của mẹ thằng bé! Dĩ Xuyên, cầm chui hay cán là do bản thân cháu, nếu cháu xác nhận được trong lòng tiểu Lâm, cháu giữ vị trí quan trọng hơn mẹ của nó thì cháu sẽ thắng!

Hàn Dĩ Xuyên lập tức lắc đầu, cô khản trương nói

- Bà nội, bà bảo cháu đấu với mẹ của Lâm sao ạ? Không được đâu ạ! Hoàn toàn không được ạ!

Từ lão phu nhân bình tĩnh lắc nhẹ đầu, có thể thấy trong mắt bà còn một sự kiên định rõ ràng

- Không phải là đấu với mẹ của tiểu Lâm mà cháu đang đấu với bóng đen trong lòng thằng bé. Nếu cháu có thể xác định vị trí của mình trong lòng nó và giúp nó không còn bị bóng đen quá khứ đó ám ảnh khi nhắc về cái chết của mẹ nó, như vậy nghĩa là cháu đã thắng!

Hàn Dĩ Xuyên càng nghe lại càng không thể chấp nhận nổi cái lí luận như vậy, cô lắc đầu nói

- Bà nội, điều này hoàn toàn không thể đâu ạ! Cháu tin Lâm rất yêu cháu, nhưng không phải vì vậy mà cháu có thể cho phép mình vượt quá giới hạn được! Dù là người phụ nữ mình yêu nhất, nhưng người đó vẫn là mẹ của anh ấy.

Từ lão phu nhân lắc đầu nặng nề, bà nói rất chân thành

- Dĩ Xuyên, người đàn ông mà cháu lựa chọn để đi hết cuộc đời là chồng chứ không phải ông chủ! Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra, cháu nghe lời tiểu Lâm vô điều kiện. Dĩ Xuyên, dù chúng ta có yêu đối phương đến mức nào thì trong tình yêu cũng cần có sự công bằng, không nên quá phụ thuộc, phó mặc bản thân. Cháu sợ tiểu Lâm bị tổn thương, sợ nó buồn, vậy còn bản thân cháu, cháu có từng nghĩ đến cảm giác của bản thân không?

Hàn Dĩ Xuyên mơ hồ lắc đầu, cô vô thức trả lời

- Cháu không biết! Cho dù mọi người có nghĩ cháu như thế nào, nói cháu ra sao, cháu cũng không quan tâm. Cháu cần Lâm chứ không phải những người đó. Và cháu tin chắc hẳn anh ấy cũng sẽ nghĩ như cháu, làm như cháu đã làm.

Từ lão phu nhân cũng gật đầu đồng tình, xong lại đồng ý nói

- Phải, tiểu Lâm đúng là rất yêu thương, chiều chuộng cháu, nâng niu cháu đến từng chân tơ kẽ tóc, chính vì vậy mà trong tiềm thức của nó sẽ xem cháu như ngôi nhà duy nhất của mình, đó cũng sẽ trở thành điểm yếu của nó khi lại một lần nữa tự xây cho mình một thành trì kiên cố. Thế nên, nếu cháu thật sự muốn tốt cho nó và cũng là nghĩ cho bản thân, cháu nên cùng nó xây một ngôi nhà mới, nơi mà ánh sáng có thể rọi vào mỗi ngày.

.....

Những lời Từ lão phu nhân đã nói cứ vang lên trong đầu Hàn Dĩ Xuyên.

Bà nói rất hợp lý, nhưng dù thế nào đi nữa thì cô cũng sẽ không bao giờ thay đổi lập trường của mình.

Cô yêu Từ Lâm và cô biết hẳn cũng rất yêu cô, như vậy là đủ rồi!

Hàn Dĩ Xuyên đứng trước bồn rửa tay đã được một lúc, cô suy nghĩ đến mức quên khuấy cả nước, lúc cô định thần trở lại cũng liền rút khăn lau tay rồi xoay người ra khỏi nhà vệ sinh.

Dáng đi của cô hình như không được tự nhiên lắm khi hai tay thỉnh thoảng lại đặt lên bụng; gương mặt cũng hơi xanh xao.

Lúc cô đi đến cầu thang thì đã không thể bước tiếp nữa.

Bụng đau từng cơn quặn quại, một tay cô ôm chặt bụng, tay còn lại bám vào vịn cầu thang mà bước từng bước.

Bịch

- A!

Hàn Dĩ Xuyên ngã phịch xuống ngay bậc thang dưới chân, hai tay cô theo phản xạ mà ôm chặt bụng, cả người dựa vào cầu thang, mồ hôi trên trán cô túa ra không ngừng, khó khăn nói ra từng từ

- Ân.... Làm ơn.... giúp tôi với....

Một cô người làm vừa đúng lúc đi ngang qua, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, cô ấy vội vã chạy đến, lo lắng vừa hỏi vừa gọi lớn

- Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân, cô sao vậy? Thiếu gia, thiếu gia, thiếu phu nhân xảy ra chuyện rồi!

Vừa gọi, cô người làm vừa đến bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên, đỡ lấy cô để cô khỏi bị ngã.

Hàn Dĩ Xuyên đau đến rịn mồ hôi, hai tay ôm chặt bụng dưới như muốn ép nó dính vào lưng, môi cũng bị cô cắn đến sắp nát ra, hai chân run rẩy kịch

liệt, bộ dạng hết sức là chật vật!

- Dì Xuyên, Dì Xuyên, em sao vậy?

Từ Lâm vội vã chạy đến, cuống quýt mà vừa gọi vừa hỏi không ngừng.

Hắn đến bên cạnh Hàn Dì Xuyên, xem qua tình trạng của cô một lượt.

Một vết máu nhỏ ở phần giữ hai chân cô khiến hắn nhanh chóng bế cô lên và vô cùng khẩn trương gọi lớn

- Mau chuẩn bị xe! Dì Xuyên, em vẫn ổn chứ? Đừng sợ, chúng ta sẽ đến bệnh viện ngay!

Hàn Dì Xuyên nằm trong lòng hắn không ngừng rên la, hai tay cô bấu chặt vai và cổ hắn, áo sơ-mi của hắn cũng bị nhàu nhĩ đến đáng thương; cô cắn chặt môi để chịu đựng.

Từ Lâm bế cô trên tay, vội vội vàng vàng đi nhanh ra sân đậu xe.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Lựa chọn giấu diếm

Phòng cấp cứu vẫn còn đang sáng đèn, đã hơn hai tiếng rồi!

Từ Lâm ngồi trên ghế chờ, hai tay chống lên đùi, mặt vùi vào lòng bàn tay, thể hiện rõ sự bất lực cùng lo sợ.

Bên cạnh còn có tiểu Hiên đang ngồi yên lặng trong lòng Từ lão phu nhân. Khuôn mặt nhỏ nhắn của bé lộ rõ sự buồn bã, thỉnh thoảng bé lại nhìn vào cánh cửa phòng phẫu thuật rồi nhìn Từ Lâm đang ngồi cúi đầu; bé im lặng đến nửa chữ cũng không nói, nhưng lại đang liên tục cạy móng tay của ngón cái.

Từ lão phu nhân tay giữ chặt, mắt thì nhìn về phía cửa phòng phẫu thuật, trong lòng đang nặng như chì.

Đứng bên cạnh còn có thím Vương và Triết Liệt, tất cả đều im lặng mà chờ đợi.

Bất chợt, tiếng bước chân vang lên dồn dập trên hành lang đang truyền đến, càng lúc càng đến gần, theo đó là những tiếng gọi, tiếng cần nhân khó chịu cùng sốt ruột.

- Từ Lâm!

Những người vội vàng vàng đó đã đến trước phòng phẫu thuật, một tiếng hét tràn đầy giận dữ hướng về phía Từ Lâm.

Tất cả những người có mặt ở đây đều vô cùng kinh ngạc cùng hốt hoảng, chỉ mỗi Từ Lâm vẫn ngồi yên như cũ, không hề có chút động đậy hay biểu hiện cho thấy rằng hắn đã nghe người đó gọi mình.

Mẹ Hàn tức đến mất hết cả khống chế, bà như một người điên mà lao đến trước mặt Từ Lâm, túm lấy cổ áo hắn lên, ra sức mà hét lớn

- Sáu năm trước vẫn chưa đủ sao? Bây giờ cậu còn khiến con gái tôi thành ra thế này nữa, lẽ ra tôi không nên để nó trở về cái địa ngục kia, Dì Xuyên ở bên cạnh cậu chỉ có nhận lấy đau khổ mà thôi! Nếu cậu thật lòng với nó thì hãy để yên cho nó đi! Sáu năm qua, không có cậu nó vẫn có thể sống tốt, vẫn có thể nuôi dạy tiểu Hiên nên người. Cậu là gì chứ, cậu là gì mà có thể chen vào cuộc đời của nó lần nữa?

Gương mặt Triết Liệt đã dần biến sắc, cậu ta muốn đi tới ngăn cản mẹ Hàn thì bị Từ Lâm giờ tay chặn lại.

Thuyên An, Lê Băng và Phạm Diệc đứng phía sau mẹ Hàn cũng lần lượt nhẹ nhàng khuyên lơn.

- Bác gái, bác bình tĩnh trước đi ạ!

- Bác gái, Dì Xuyên vẫn còn đang phẫu thuật, bác làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến bác sĩ đấy ạ!

- Bác gái, Thuyên An nói đúng, bây giờ tình hình của Dì Xuyên mới là quan trọng ạ!

Từ lão phu nhân giữ chặt tiểu Hiên, dùng mắt ra hiệu cho bé không nên quấy khóc hay làm ồn thêm.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi câu trả lời của Từ Lâm, và rồi hắn cũng ngẩng đầu lên, lãnh đạm nói

- Ai nói với mẹ là cô ấy sống rất ổn? Vợ con, con hiểu rất rõ, không phải cô ấy cười thì có nghĩa là cô ấy đang hạnh phúc, cô ấy khóc, mẹ có biết không?

Mẹ Hàn run bắn người, bà không thể tin nổi mà nhìn Từ Lâm.

- Cậu nói gì cơ? Cậu hiểu rõ con gái tôi? Cậu hiểu nó đến mức nào đây? Đến mức khiến nó phải nằm trong phòng cấp cứu hơn cả chục lần à? Từ Lâm, tôi không ngại cho cậu biết, trừ phi tôi chết, nếu không, tôi sẽ không bao giờ cho phép hai người hôn nhân! Sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu, cậu đừng mơ tưởng!

Từ Lâm cười giễu cợt, hần vẫn thản nhiên nói

- Mẹ, Dĩ Xuyên là vợ con, kiếp này con nhất định phải cưới cô ấy. Đừng nói là mẹ phản đối, cho dù cả thế giới này có chỉ trích thì cuộc hôn nhân của bọn con vẫn tiếp diễn đến cuối cùng!

Mẹ Hàn còn định nói gì đó thì cửa phòng phẫu thuật đã mở ra.

Từ Lâm lao như điên tới trước mặt bác sĩ, túm lấy cổ áo ông ta mà hỏi

- Cô ấy thế nào rồi?

Bác sĩ chỉ vừa mới gỡ khẩu trang xuống, chưa được ho một tiếng đã bị túm chặt cổ áo khiến ông ta không thể hít thở nổi, gian nan nói

- Từ, Từ tiên sinh! Anh có thể bình tĩnh trước không ạ? Tôi, tôi không thể nói được nếu anh cứ giữ lấy cổ áo tôi như vậy!

Từ Lâm nghe xong lại càng nóng vội hơn nữa, hần tăng thêm lực tay, chỉ thiếu bước xách cả người bác sĩ lên nữa thôi.

Những người bên cạnh cũng rất sốt ruột, Triết Liệt nhìn Từ Lâm giữ bác sĩ như vậy, nhanh chóng bước tới khuyên

- Từ tiên sinh, ngài hãy bình tĩnh trước đi ạ! Nếu ngài không bỏ ông ta ra thì ông ta không thể trả lời ngài đâu ạ!

Thím Vương cùng Từ lão phu nhân, Thuyền An cũng đồng tình gật đầu.

Cuối cùng thì Từ Lâm cũng có thể lấy lại được bình tĩnh mà bỏ tay ra khỏi cổ áo bác sĩ và lạnh giọng ra lệnh

- Còn không mau nói!

Bác sĩ run lấy bầy điều chỉnh lại cổ áo, cố gắng nén sợ hãi mà nói

- Từ tiên sinh! Cô Hàn, cô Hàn, cô ấy đã mang thai được chín tuần rồi ạ, sức khỏe của thai nhi, không được tốt lắm ạ, có lẽ do di chứng từ lần mang thai đầu tiên để lại, cô ấy từng bị động thai nhiều lần cộng với việc cô ấy đã dùng thuốc ỨNG CHẾ NIÊM MẠC từ cung trong quá trình mang thai nên, nhiều lớp niêm mạc hiện giờ bị bong ra, thai nhi bây giờ, nếu nghiêm trọng có thể bị chết lưu, nhẹ thì có thể dẫn đến sinh non.

Tất cả những người có mặt ở đây đều hết sức sùng sốt, có vui mừng, cũng có lo lắng, lại có giận dữ.

Đầu óc Từ Lâm xoay vòng vòng.

Khi nghe bác sĩ thông báo Hàn Dĩ Xuyên mang thai, trong giây phút ngắn ngủi đó, hần đã cảm nhận được hạnh phúc của một người cha.

Nhưng.....

Sức khỏe của đứa bé lại không tốt.

Là tại hần!

Tội ác mà hần đã gây ra cho Hàn Dĩ Xuyên sáu năm trước không chỉ khiến tiểu Hiên phải gánh chịu một căn bệnh quái ác suốt một thời gian dài, mà bây giờ còn làm hại đến đứa bé chưa chào đời!

Rốt cuộc hần có xứng đáng làm cha không?

Có xứng đáng với tình yêu của Hàn Dĩ Xuyên không?

Có xứng đáng để nhận được sự chờ đợi của tiểu Hiên suốt sáu năm không?

Có xứng được chào đón đứa bé trong bụng Hàn Dĩ Xuyên hiện giờ không?

Có lẽ là không!

Hắn thật sự là một người cha tồi tệ, một người chồng vô dụng!

.....

Trước cửa phòng hồi sức.

Từ Lâm bước đến cửa phòng thì đột nhiên dừng lại, giọng hần tàn khốc và đầy uy lực vang lên

- Tất cả nghe cho rõ đây! Cho dù là ai cũng không được phép nói chuyện này với Dĩ Xuyên, nếu để cô ấy biết được dù chỉ là một chữ thì các người cứ chuẩn bị quan tài đi!

Những gì mà Hàn Dĩ Xuyên đã trải qua đã quá kinh khủng rồi, cô đã đau đủ đau rồi, hắn không thể nào cho cô biết bất cứ điều gì; hắn có thể tưởng tượng được cảm giác đau đến xé rách tâm can của mình khi biết tình trạng của đứa bé trong bụng mình hiện giờ.

Hắn không thể nhìn cô khóc nữa, càng không muốn thấy cô đau lòng.....

Nỗi đau lần này, hãy để một mình hắn gánh chịu!

Cho dù là tàn nhẫn với cô khi bản thân cô là một người mẹ mà không được biết đến sự tồn tại của đứa con trong bụng mình.

Nhưng để đổi lại được cô và đứa bé trong bụng đều khoẻ mạnh thì hắn sẵn sàng đánh đổi.

Nghe xong quyết định của Từ Lâm, tất cả những người đứng bên cạnh đều không che giấu nỗi vẻ mặt sùng sốt cùng tức giận.

Mẹ Hàn lên tiếng phản đối trước, thái độ cực kỳ bất mãn

- Cậu nói gì cơ? Không được để Dĩ Xuyên biết? Có phải cậu đang nói mơ không đấy? Đứa bé là con của Dĩ Xuyên, vậy mà cậu lại muốn giấu nó, Từ Lâm, rốt cuộc thì cậu có ý đồ gì đây? Lại muốn giết con của mình một lần nữa sao?

Lệ Băng cũng không chút kiêng kỵ gì mà nói

- Từ Lâm, sáu năm trước khi chứng kiến Dĩ Xuyên lựa chọn yêu anh và bất chấp mọi đau đớn mà ở bên cạnh anh, chúng tôi không ai ủng hộ cậu ấy cả! Vậy nên, sáu năm sau cũng thế, tôi sẽ không ngồi yên mà để anh dày vò cậu ấy lần nữa!

Thuyền An và Phạm Diệc đứng bên cạnh đó cũng ném cho Từ Lâm ánh mắt sắc nhọn như lưỡi dao.

Triết Liệt cũng rất lo lắng mà bước lên, thấp giọng nói với Từ Lâm

- Từ tiên sinh, ngài có thể suy nghĩ lại không ạ?

Từ Lâm chưa nghe hết mà đã dứt khoát đưa tay ngăn cản cậu ta nói tiếp, hần lạnh lùng nhìn về phía những người kia

- Kề nào kháng ta thì đừng nghĩ đến chuyện được gặp Dĩ Xuyên nữa!

Mẹ Hàn giận đến run người, bà lão đảo về sau suýt ngã, cũng may được Phạm Diệc nhanh tay đỡ lấy, anh còn dùng ánh mắt căm phẫn đối lại Từ Lâm

- Từ Lâm, anh đừng có quá đáng! Dĩ Xuyên là con gái của bác, anh lấy quyền gì mà ngăn cản cô ấy gặp mẹ của mình?

Thuyền An cũng không nhịn được nữa mà giúp mắng

- Từ Lâm, anh đừng tưởng chúng tôi sợ anh! Người không có tư cách gặp Dĩ Xuyên phải là anh mới đúng!

Ngừng một lát, cô nở một nụ cười châm biếm rồi nói tiếp

- Từ Lâm, anh đề cao bản thân quá rồi đấy! Khiến cho người phụ nữ mình yêu bị động thai đến hai lần, tôi thấy anh đúng là một kẻ thất bại!

Gân xanh nổi đầy trên tay và trán của Từ Lâm, trong mắt hần hừng hực lửa giận, chẳng hề do dự mà hần rút ngay khẩu súng ra, chỉ thẳng về phía Thuyền An.

Tất cả những người khác đều hoảng hồn.

Thím Vương từ nãy giờ đang bịt chặt hai tai tiểu Hiên, giờ lại lo bịt thêm hai mắt của bé.

Triết Liệt không hề suy nghĩ gì mà lập tức bước lên chặn trước họng súng của Từ Lâm, vẻ mặt điềm tĩnh nói

- Từ tiên sinh, ngài đừng như vậy! Thuyền An là bạn thân của phu nhân, nếu ngài làm cô ấy bị thương thì phu nhân sẽ rất đau buồn, chẳng lẽ ngài muốn phu nhân không nhìn mặt ngài nữa?

Từ Lâm vẫn chưa thu súng về, hấn khẽ nhủ mày nhìn Triết Liệt rồi lại nhìn về phía Thuyền An và mẹ Hàn, lạnh giọng nói

- Tất cả nghe cho rõ đây, Dĩ Xuyên chỉ cần có tôi là đủ rồi! Biến hết đi!

Triết Liệt thở phào trong lòng.

Nhưng mẹ Hàn càng giận dữ hơn nữa, bà mất hết bình tĩnh mà nói

- Sao nào? Sợ à? Có giỏi thì cậu bắn chết tôi luôn đi, để xem thử Dĩ Xuyên còn muốn ở bên cạnh một con quái vật không? Dĩ Xuyên sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ làm tổn hại mẹ mình đâu!

Thật kì lạ là sau khi nghe xong, Từ Lâm không những không nổi giận mà còn nhếch mép cười, nhẹ nhàng thu súng về, không nhanh không chậm mà nói

- Mẹ nói đúng, Dĩ Xuyên rất thương mẹ, nên con sẽ không làm cô ấy khó xử, càng không làm cô ấy tổn thương, cũng như đối với người thân của cô ấy. Nhưng, Dĩ Xuyên yêu con, nên con rất tò mò xem thử mẹ sẽ đối với con rể của mình thế nào đây!

Hắn vừa dứt lời thì mẹ Hàn càng thêm giận dữ, bà muốn gõ cổ lên mà mắng nhưng lại bị Lệ Băng và Phạm Diệc đứng bên cạnh khuyên can.

Chờ bà bình tĩnh hơn, Phạm Diệc mới bước tới gần Từ Lâm, thò ơ nói

- Từ Lâm, nếu như anh không thể nói chuyện của đứa bé với Dĩ Xuyên thì tôi sẽ nói thay anh. Cô ấy là mẹ của đứa bé nên hơn bất kỳ ai, cô ấy phải là người đầu tiên biết chuyện này!

Từ Lâm trừng mắt nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói

- Tôi đã nói rồi, Dĩ Xuyên không thể biết chuyện này! Nếu cậu dám hé răng nửa lời thì tôi không thể nói trước được điều gì!

Thuyền An không thể nghe tiếp những lí luận hoang đường của Từ Lâm nữa, cô tức giận mắng

- Từ Lâm, anh tàn nhẫn với Dĩ Xuyên một lần vẫn chưa đủ sao? Sáu năm trước, anh là người đầu tiên được nghe cậu ấy báo tin vui, nhưng ngay lập tức anh bắt cậu ấy bỏ đứa bé. Bây giờ anh là người biết tin trước cả cậu ấy, nhưng lại muốn giấu cậu ấy. Từ Lâm, rốt cuộc anh có toan tính gì đây? Hay là anh đang sợ, anh sợ nếu Dĩ Xuyên biết được chuyện mình mang thai thì sẽ lập tức rời khỏi anh, Từ Lâm, anh thật sự rất đáng thương đấy!

Hai tay Từ Lâm cuộn chặt thành quyền, toàn thân hắn run nhẹ và cứng đờ.

Thuyền An đã nói đúng nhược điểm trí mạng của hắn.

Phải!

Ngoài ý muốn muốn bảo vệ Hàn Dĩ Xuyên khỏi tổn thương, hắn còn đang sợ hãi....

Hắn sợ mọi chuyện sẽ diễn ra như những gì Mẫn Quan nói!

Hắn sợ Hàn Dĩ Xuyên sẽ xem hắn như ác ma, sợ cô tránh xa hắn.

Sợ hình ảnh cô gào thét khi nhìn thấy hắn.

Sợ cô sẽ lại hận hắn, sẽ rời xa hắn lần nữa.....

Cảm giác mất cô, phải sống như một cái xác từ ngày này qua ngày khác, hắn đã nếm trải quá đủ rồi! Nếu hắn ích kỷ một lần nữa để cô có thể ở bên cạnh hắn lâu hơn thì hắn cũng chấp nhận!

Tất cả những người ở đây đều hết sức kinh ngạc mà nhìn Từ Lâm.

Hắn không nói gì mà lập tức bước vào trong phòng hồi sức.

.....

Từ Lâm bước đến bên cạnh giường bệnh, hắn đứng nhìn Hàn Dĩ Xuyên rất lâu.

Trên chiếc giường bệnh màu trắng, Hàn Dĩ Xuyên ngủ rất yên tĩnh và nhàn nhã, gương mặt xinh đẹp không vương chút ưu phiền, mái tóc xoăn nhẹ được trải gọn hai bên vai, hai tay trắng nõn đặt nhẹ nhàng lên bụng, mu bàn tay trái vẫn còn cầm kim truyền dịch.....

Từ Lâm hơi cúi thấp người xuống, một tay nâng nhẹ tay cô lên, nắm trọn trong bàn tay mình; tay kia áp vào má cô mà dịu dàng vuốt ve; hắn từ từ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường.....

Giữ nguyên một tư thế khá lâu.

Hắn mới đưa tay đang đặt trên má cô xuống, đặt lên bụng dưới vẫn còn phẳng lì của cô, ánh mắt hướng về phía này đầy sùng nịch, giọng hắn khàn khàn cất lên

- Dĩ Xuyên, anh xin lỗi.... Anh sẽ không bao giờ làm tổn thương em và con nữa, càng không cho phép bất cứ kẻ nào đụng đến em và con, nên anh xin em.... đừng rời xa anh.....

Hai tay hắn giữ chặt bàn tay của Hàn Dĩ Xuyên rồi gục đầu xuống tay cô, một giọt nước mắt vừa tuôn ra đã nhanh chóng chảy vào lòng bàn tay của Hàn Dĩ Xuyên.

.....

- Tiểu Hiên thế nào rồi?

- Thím Vương đã đưa bé về Đài Song Khê rồi ạ!

Từ Lâm đứng trước cửa sổ phòng bệnh, mắt nhìn ra khung cảnh bên ngoài, tay cầm điện thoại để giao phó công việc cho Triết Liệt. Đã hơn ba tiếng rồi, từ lúc được chuyển vào phòng hồi sức, Hàn Dĩ Xuyên vẫn chưa tỉnh lại.

Hắn đã ở bên cạnh cô suốt ba tiếng, tiểu Hiên thì ở cùng thím Vương.

Còn những người khác đều do Triết Liệt xử lý.

- Con bé có quấy phá gì không?

Giọng Từ Lâm đầy quan tâm và yêu thương hỏi tình hình của tiểu Hiên.

Triết Liệt thở dài một hơi và trả lời

- Từ tiên sinh, thím Vương nói bé không chịu ăn uống gì cả, cứ ngồi im lặng trong phòng khách và đòi đến bệnh viện gặp ba mẹ!

Từ Lâm xoay người lại nhìn qua Hàn Dĩ Xuyên đang nằm trên giường một lượt rồi lại xoay đi, lo lắng được đè nén trong lòng rồi nói

- Tôi biết rồi!

Bây giờ hắn chỉ mong Hàn Dĩ Xuyên có thể tỉnh lại để đưa tiểu Hiên đến đây gặp cô.

Nhớ đến chuyện quan trọng cần dặn dò, hắn tiếp tục nói

- Cậu hãy đến biệt thự Từ gia kiểm tra lại camera trong vườn cho tôi, tôi muốn biết rốt cuộc bà nội đã nói gì với Dĩ Xuyên!

Triết Liệt lập tức vâng lệnh.

Từ Lâm tiếp tục giao phó

- Còn nữa, để mắt đến Bạch Sinh Đình cho tôi!

Nếu nguyên nhân khách quan khiến Hàn Dĩ Xuyên bị động thai là do Bạch Sinh Đình đã đẩy ngã cô hoặc do cuộc đối thoại với Từ lão phu nhân thì hắn nhất định sẽ khiến những kẻ liên quan phải trả cái giá xứng đáng!

Hắn vừa kết thúc cuộc gọi đã tiện tay ném điện thoại xuống sofa bên cạnh, hai tay đưa lên vuốt lại toàn bộ khuôn mặt mệt mỏi.

Bất ngờ có một đôi tay mềm mại vòng qua thắt lưng hắn, nhẹ nhàng nhưng lại xiết chặt, sau đó là một thân thể nhỏ nhắn áp sát vào tấm lưng của hắn, một giọng nói trong trẻo truyền đến

- Lâm, xin lỗi vì đã khiến anh lo lắng.

Từ Lâm nhanh chóng bắt lấy đôi tay dưới bụng mình, khẩn trương xoay người lại, đối diện với Hàn Dĩ Xuyên; hắn vừa nắm lấy tay cô vừa đưa tay dò khắp gương mặt nhỏ nhắn của cô

- Dĩ Xuyên, em không sao nữa rồi, đúng không? Có chỗ nào không khoẻ không?

Hàn Dĩ Xuyên mỉm cười lắc đầu, cô cầm tay hắn áp sát vào mặt mình hơn nữa, dịu giọng nói

- Lâm, em rất ổn! Nhưng mà, lúc sáng em bị làm sao vậy?

Vừa dứt lời, cô đã rúc đầu vào ngực hắn, hai tay vòng qua sau lưng hắn, ôm chặt, tiếp tục nói

- Lâm, bác sĩ đã nói gì với anh?

Từ Lâm thoáng nở một nụ cười yêu chiều, ngón tay thon dài vén nhẹ vài sợi tóc của cô qua sau tay, trầm giọng nói

- Không có gì! Do dạ dày của em không được khoẻ thôi!

Ánh mắt hần vẫn rơi trên bụng dưới của cô, không hề đổi mắt với cô khi trả lời; chuyện này hần đã quyết định sẽ giấu cô!

Hàn Dĩ Xuyên cảm giác có điều gì đó không đúng lắm nhưng cô cũng không hỏi thêm, ngoan ngoãn gật nhẹ đầu rồi ôm lấy Từ Lâm.

New Zealand.

- Tôi không cần biết ông dùng cách gì, nhưng ông lập tức loại bỏ Từ Lâm cho tôi!

Giọng của Hắc Long vang lên như thú gầm, gần như muốn thổi tung cả toà nhà, bàn cũng bị ông ta đập hết lần này đến lần khác, đồ đạc trên đó đã rơi vãi lung tung, chỉ thiếu bước tan tành thôi.

Chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi mà Hắc Long Bang đã bị BAMs treo lên xoay vòng vòng và thiệt hại không thể đếm nổi.

Thuộc hạ của Hắc Long bang ở Hồng Kông và New Zealand đã chết hơn một nửa, còn chưa kể số bị thương và đang bị truy đuổi.

Tất cả các lô hàng đều bị ném kho hoặc bị phát nổ.

Các đường băng riêng của Hắc Long bang đều bị cô lập.

Ba ngày này, Hắc Long đã lo lắng đến bạc hơn cả nửa đầu, bây giờ ông ta chỉ muốn trừ khử Từ Lâm và BAMs ngay lập tức!

Đầu dây bên kia chính là lão Tam, nghe Hắc Long nói như vậy, ông ta cũng không hề nhún nhường, lập tức phản biện

- Ông đã làm những gì nào? Từ khi trở lại Thượng Hải, ông luôn cho thuộc hạ ở trong thế phòng thủ, kết quả là bị Từ Lâm chơi xỏ hết lần này đến lần khác, Hắc Long, lần này tôi sẽ không làm theo ý của ông nữa, tôi đã có cách của mình rồi, nếu ông vẫn muốn cùng hợp tác thì phải nghe tôi, còn không thì chúng ta đừng bao giờ liên lạc nữa!

Hắc Long tuy rất tức giận nhưng vẫn không dám hành xử lộ mạn, ông ta chỉ đành thờ dài và nói

- Lão Tam, Từ Lâm lớn lên ở Hắc Long bang nên tính cách của nó như thế nào tôi hiểu rất rõ, nếu chúng ta không đụng đến hần thì hần sẽ không đụng đến chúng ta. Nhưng cái tôi cần là mạng của nó chứ không phải chọc nó giận. Chắc ông cũng hiểu ý tôi rồi chứ?

Đối với Từ Lâm, Hắc Long tuyệt đối không dám xem thường, tuy Từ Lâm do một tay ông ta đào tạo nhưng năng lực và mưu mô của hần, ông ta vẫn không thể kiểm soát nổi. Nếu cứ tiếp tục chọc giận Từ Lâm một cách từ từ thì người thiệt hại nặng nhất chỉ có Hắc Long bang và Hắc Long, nhưng vì mối thù của cha nuôi, Hắc Long ông ta chỉ muốn sớm kết liễu được Từ Lâm!

Nghe những gì Hắc Long nói, lão Tam tạm giành ra vài phút để suy ngẫm rồi nhanh chóng đưa ra chủ kiến

- Vậy thì chúng ta hãy đi nước cờ cuối cùng! Người phụ nữ đó là nhược điểm trí mạng của Từ Lâm, chuẩn bị thật tốt để kết liễu chúng chung một lần đi!

Thế nhưng Hắc Long vẫn không tán thành, ông ta cẩn thận phân tích

- Nhưng nếu Từ Lâm bỏ mặc cô ta thì chúng ta cũng coi như xong!

Lão Tam có chút bực tức mà phản bác lại

- Rốt cuộc thì ông muốn thế nào đây? Tôi không quan tâm nhiều như vậy nữa, tôi sẽ dùng đến quân cờ cuối cùng này!

Hắc Long vội hét lên nhưng lão Tam đã nhanh tay cúp máy.

Ông ta tức giận ném chiếc bình hoa trên bàn về phía cửa sổ, tất cả vỡ tanh tành; song, ông ta mới gọi cho thuộc hạ.

Đợi cả nửa ngày, cuối cùng thì tiểu Hiên cũng được đến gặp mẹ, bé nằm bên cạnh Hàn Dĩ Xuyên nghe rất nhiều câu chuyện cổ tích và bài hát ru nhưng vẫn chưa chịu ngủ, còn bật cười rất vui vẻ và thích thú.

Hàn Dĩ Xuyên vừa ôm con trong lòng vừa lật từng trang sách, nụ cười ngọt ngào nở rộ trên môi cô và ánh mắt tràn ngập yêu thương khi nhìn con gái trong lòng.

Hai mẹ con đã chơi đùa rất lâu nhưng vẫn còn rất phấn khích.

- Ơe!

Hàn Dĩ Xuyên vội vã để cuốn sách sang một bên và lấy nhanh chiếc thau dưới gầm giường lên để trước mặt, cô nôn một cách vật vã

Tiểu Hiên không hề hoảng loạn mà ngược lại vừa lo lắng vừa cẩn thận lấy khăn và nước cho cô.

- Mẹ, mẹ không sao chứ ạ? Ba nói mẹ không khỏe nên phải được chăm sóc ạ!

Thật ra từ lúc tỉnh dậy, Hàn Dĩ Xuyên đã nôn rất nhiều lần, cô càng lúc càng cảm thấy lạ, cùng với ánh mắt trốn tránh và những hành động khác lạ của Từ Lâm, cô có cảm giác hắc đang giấu cô điều gì đó!

- Tiểu Hiên, mẹ không sao! Nhưng ba có nói gì với con không? Chẳng hạn như nói mẹ không khỏe ở đâu?

Cô khăn trương chờ đợi tiểu Hiên trả lời.

Cô nghĩ rằng bé sẽ nói ra điều gì đó mà cô chưa biết, nhưng bé lại lắc lắc đầu và nhìn cô, nói

- Không có ạ, ba không nói gì cả ạ!

Hàn Dĩ Xuyên có chút thất vọng nhưng cô cũng không hoài nghi gì thêm, vì cô biết rõ con mình không nói dối.

Như vậy có nghĩa là bé thật sự không biết gì, người biết rõ mọi chuyện là Từ Lâm.

Nhưng rốt cuộc thì cô bị bệnh gì hay gặp phải chuyện gì mà hắc không nói ra?

Chẳng lẽ là bệnh nan y vô phương cứu chữa? Hay một loại bệnh lạ nào đó?

Haizaaa!

Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Kế hoạch hoàn mỹ

Dòng suy nghĩ của Hàn Dĩ Xuyên bị cắt ngang vì tiếng mở cửa nhẹ nhàng. Cô và tiểu Hiên đều cùng lúc ngẩng đầu lên nhìn về người vừa bước vào, cả hai liên tiếp gọi

- Mẹ....

- Bà ngoại, bà ngoại đến rồi ạ?

Mẹ Hàn một tay cầm khay cơm, một tay xách túi bước đến, vẻ mặt bà có chút không vui nên chỉ cười nhẹ với tiểu Hiên rồi nghiêm mặt sang nhìn Hàn Dĩ Xuyên, giọng lãnh đạm nói

- Vẫn chưa sáng mắt ra sao? Chỉ cần con ở bên cạnh cậu ta thì liền vào bệnh viện, như vậy còn chưa chịu thức tỉnh?

Hàn Dĩ Xuyên vừa lau tay cho con vừa đối diện nói với mẹ mình

- Mẹ, tại con không cẩn thận nên bị ngã thôi ạ, hoàn toàn không phải lỗi của Lâm đâu ạ!

Mẹ Hàn đặt đồ ăn lên bàn, ánh mắt bà lén liếc xuống bụng Hàn Dĩ Xuyên và rất nhanh liền thờ dài nói

- Không phải con muốn hỏi hôn với cậu ta chứ?

Hàn Dĩ Xuyên cắn cắn môi, sau liền trả lời rất kiên định

- Con sẽ làm vậy! Con không muốn mất Lâm lần nữa, càng không muốn để anh ấy phải sống trong đau khổ cả đời. Lâm yêu con và con cũng yêu anh ấy. Nên con hy vọng mẹ có thể tác thành cho con!

Mẹ Hàn có chút tức giận và định nói điều gì đó thì sắc mặt bà liền biến đổi khi Hàn Dĩ Xuyên đột ngột đưa tay bịt chặt miệng và nôn khan kịch liệt vào

chiếc thau bên cạnh.

Bà vừa lo lắng vừa cuống cuống đi tới bên cạnh, vỗ đầu lên lưng con gái và lấy giấy cho cô.

- Dì Xuyên, con vẫn ổn chứ? Con khó chịu ở đâu sao?

Hàn Dì Xuyên nhận lấy khăn chùi miệng và khó chịu lắc đầu

- Con cũng không biết bản thân bị sao nữa, từ lúc tỉnh dậy con đã nôn như vậy rồi!

Nói xong, cô lại nhận lấy cốc nước mà tiểu Hiền đưa cho, uống hết một ngụm lớn.

Mẹ Hàn suy tư nhìn con gái, cũng may Hàn Dì Xuyên lúc mang thai tiểu Hiền đã không bị ốm nghén nên bây giờ cô không nhận ra mình đang mang thai!

Lúc đầu bà hoàn toàn không đồng ý với Từ Lâm về việc che giấu Hàn Dì Xuyên chuyện đứa bé nhưng khi chứng kiến một ra người ăn trên ngòai trước như hấn chấp nhận hạ thấp bản thân thì bà đã suy nghĩ lại.....

.....

Bụp!

Từ Lâm bắt ngờ quỳ một gối xuống trước mặt mẹ Hàn làm bà không khỏi hốt hoảng cùng kinh ngạc

- Cậu, cậu làm gì vậy? Mau đứng lên đi! Tôi không nhận nổi đâu!

Từ Lâm vẫn quỳ gối như vậy, hấn nói bằng một thái độ kiên quyết cùng chân thành

- Mẹ, mẹ giúp con được không? Mẹ có thể che Dì Xuyên chuyện cô ấy đang mang thai không ạ? Con thật sự rất sợ cô ấy sẽ trở lại với hình ảnh sáu năm trước, tuyệt vọng, đau đớn, hình ảnh đó như một cơn ác mộng đối với con. Con chỉ muốn mẹ con cô ấy đều khỏe mạnh..

Mẹ Hàn trầm tư nhìn hấn giây lát rồi lắc đầu nói

- Cậu sợ rằng Dì Xuyên sẽ sợ hãi, xa lánh cậu? Cậu không nghĩ rằng bản thân đã thiếu tin tưởng và tôn trọng nó sao? Cậu không tin vào tình yêu của nó dành cho cậu? Cậu không tin tình yêu đó sẽ giúp nó vượt qua những mặc cảm và ám ảnh tâm lý? Nếu cậu đã không tin tưởng vào tình yêu của nó thì không cần phải trói buộc nó nữa!

Từ Lâm lắc đầu nghiêm túc, không nhanh không chậm nói

- Không phải là con không tin tưởng cô ấy mà là con đã tin một cách vô điều kiện. Con tin Dì Xuyên rất yêu con nhưng đồng thời con cũng tin cô ấy hận con! Dì Xuyên yêu con và càng yêu nhường nào thì lại càng hận nhường ấy. Cô ấy hận con, chỉ là bản thân cô ấy không nhận ra mà thôi. Trong tình yêu của cô ấy có tồn tại thù hận và trong sự hận thù ấy, Dì Xuyên có một tình yêu rất lớn dành cho con. Vì cô ấy yêu con nên mới muốn ở bên cạnh con mãi mãi, và vì cô ấy hận con nên mới muốn trói buộc con bên cạnh cả đời để con mãi chịu trách nhiệm với cô ấy, để dùng tình yêu của mình mà dằn vò con.... Chính vì Dì Xuyên đối với con như vậy nên con càng không muốn cô ấy chịu thêm bất cứ một tổn thương nào, dù là nhỏ nhất!

Mẹ Hàn đứng lặng rất lâu mà nhìn hấn, thật lâu sau bà mới tìm được tiếng nói của mình

- Nhưng cậu không thể giấu nó mãi được! Đứa bé là một phần cơ thể của nó, sớm muộn gì nó cũng nhận ra hoặc tìm hiểu ra. Hơn nữa, đứa bé sẽ dần lớn lên và khi đó cho dù cậu muốn giấu cũng không thể giấu được nữa!

Nghe mẹ Hàn nói như vậy thì Từ Lâm biết bà đang dần thoả hiệp, hấn khẽ nhếch môi và nói

- Con không có ý định sẽ giấu cô ấy quá bốn tháng!

Mẹ Hàn hơi sững sốt nhưng rồi lại bình tĩnh nói

- Bác sĩ cũng đã nói tình trạng sức khỏe của đứa bé không tốt, nếu Dì Xuyên không biết được sự tồn tại của nó thì con bé sẽ không biết mà chăm sóc, bảo vệ con mình. Dù cậu có làm tốt đến đâu thì cũng không thể tốt hơn nếu để Dì Xuyên chăm sóc đứa bé!

Từ Lâm không hề nao núng hay lung lay, hấn vẫn hạ quyết tâm nói

- Mẹ, chỉ cần mẹ đồng ý với con là sẽ không để Dì Xuyên biết chuyện này trong bốn tháng thì con cam đoan với mẹ sẽ không để mẹ con cô ấy chịu bất cứ thiệt thòi gì! Con không muốn cô ấy lại bị thù hận trong lòng dằn vò bản thân lần nữa.

Có lẽ chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ: thật ra, ranh giới giữa yêu và hận chỉ bằng một sợi chỉ mỏng. Một tình yêu đã vượt qua mọi gai góc sắc nhọn để trưởng thành, vượt qua cả thù hận để tồn tại thì cho dù nó có to lớn đến mức nào thì nó vẫn tồn tại một thù hận không thể mất đi, chỉ là nó đang ẩn chứa ở đâu đó mà thôi. Yêu mà hận, hay hận mà yêu, tất cả đều không phải xấu. Điều quan trọng là bạn có thể dung hòa được hai thứ tình cảm ấy luôn ở một mức độ cân bằng hay không. Tình yêu đó của bạn nếu lớn hơn thù hận sẽ trở nên ngọt ngào, hèn nhát; nhưng nếu thù hận trong lòng bạn trội dậy thì sẽ lấp tức nhấn chìm tình yêu đó mãi mãi. Nếu bạn làm được thì thù hận trong lòng bạn sẽ trở thành một thù hận đẹp nhất.....

.....

Thấy mẹ mình như người mất hồn, Hàn Dĩ Xuyên liền gọi lớn

- Mẹ, mẹ làm sao vậy?

Nghe con gái gọi, mẹ Hàn giật mình và vội định thần lại, bà nhìn cô và thở dài nói

- Dĩ Xuyên, con thực sự muốn làm mẹ đau tim mà chết sao? Sáu năm trước, mẹ phải chứng kiến cảnh con bị đẩy vào phòng cấp cứu bao nhiêu lần, vậy mà bây giờ con vẫn còn không chịu sáng mắt ra hả?

Hàn Dĩ Xuyên không lo lắng mà còn cười rất tươi, cô thoáng nhìn tiểu Hiên đang ngồi xếp quần áo búp bê bên cạnh rồi quay lại nói với mẹ mình

- Mẹ, con cứ tưởng rằng mẹ giận con rồi chứ, không muốn gặp con nữa, nhưng hôm nay mẹ thật sự đã đến thăm con. Mẹ, con cảm ơn mẹ!

Mẹ Hàn xúc động nhìn con gái, bà bước đến gần cô hơn, cốc nhẹ lên đầu cô rồi thấp giọng mắng yêu

- Nha đầu ngốc, mẹ chỉ có mỗi một đứa con gái, con ốm thế này sao mẹ không đến chứ?

Hàn Dĩ Xuyên hạnh phúc nhìn mẹ, cô ôm chầm lấy bà rất lâu.

Biệt thự Từ gia, phòng sách.

Từ Ngự Phong ngồi trước bàn làm việc đã được một lúc. Gương mặt già nua tràn đầy suy tư cùng ảo não.

Trên tay ông cầm một bức ảnh đã cũ và nhìn ngắm không rời.

- Hạ nhi, bà nói xem, tôi phải làm gì với con đây? Tôi biết bà rất hận tôi, con cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho tôi, nhưng chẳng lẽ ngay cả mong muốn được thăm bà nó cũng không cho tôi sao?

Đó là bức ảnh của Ninh Hạ, mẹ ruột của Từ Lâm và cũng là người phụ nữ Từ Ngự Phong ông yêu nhất nhưng không thể cưới về.

Bức ảnh đã cũ lắm rồi, có lẽ đã hơn ba mươi năm, nhưng vẫn được gìn giữ rất cẩn thận.

Nụ cười của Ninh Hạ trong ảnh thật sự rất đẹp và ngập tràn hạnh phúc, đây hình như là bức ảnh chụp của bà lúc mới tốt nghiệp, bà như một đóa hoa vừa mới nở rộ giữa cuộc đời này.

Từ Ngự Phong đưa tay vuốt nhẹ gương mặt người phụ nữ trong ảnh, bàn tay già nua của ông mỗi lần như vậy lại run lên, hai mắt cay xè.

- Hạ nhi, tiểu Lâm đã làm tốt hơn tôi rất nhiều. Những gì mà tôi chưa thể làm cho bà, nó đã làm hết cho người phụ nữ nó yêu. Vậy nên nó sẽ không phải sống cả đời trong hối tiếc như tôi..... Tôi phải cảm ơn bà vì đã cho tôi một đứa con không hề nhu nhược, hèn hạ như tôi. Con bé ấy may mắn hơn bà rất nhiều, con bé có một người hy sinh rất nhiều cho mình. Con bé cũng rất giống bà, Hạ nhi, tiểu Lâm từ nhỏ đã không có cha mẹ bên cạnh, bây giờ nó đã có con bé bên cạnh, có phải bà đã gửi món quà này đến cho con không?

Cộc cộc cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên từng hồi liên tiếp cắt ngang dòng cảm xúc hiện giờ của Từ Ngự Phong, ông nhanh chóng cất bức ảnh vào trong ngăn kéo, đưa tay lau mặt mũi rồi nói vọng ra

- Vào đi!

Cánh cửa được đẩy ra, Bạch Sính Đình tức tối bước vào, giọng không vui nói

- Ngự Phong, ông xem ông đang làm gì ở đây đây? Bên ngoài có rất nhiều người đang cùng nhau bắt nạt Thiên Tần đây này!

Từ Ngự Phong tháo cặp kính ra và lau chùi, vừa xong, ông vừa đeo lại vừa hỏi

- Lại là chuyện gì nữa đây?

Bạch Sính Đình phồng má giận dữ mà kể lể

- Cho dù bây giờ ông không còn là chủ tịch của Đại Từ nữa nhưng ông vẫn là cổ đông của tập đoàn, lại còn là ba của Thiên Tần. Chuyện này ông nhất định phải can thiệp mới được!

Giọng Từ Ngự Phong không vui cất lên

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Bạch Sính Đình cố gắng bình tĩnh lại mà nói

- Sáng nay cổ phiếu của Đại Từ bị rớt giá trong vòng một tiếng, bây giờ tuy đã tăng trở lại nhưng tốc độ rất chậm. Theo như những gì tôi nghe được từ thông báo của phòng kinh doanh thì sự cố này xảy ra từ sơ sót phía chủ tịch đương nhiệm, nên bây giờ có rất nhiều cổ đông đang xôn xao về việc truy cứu trách nhiệm của Thiên Tàn. Nhưng tôi tin đây là âm mưu của kẻ khác muốn hãm hại nó mà thôi! Ông nhất định phải trả lại công bằng cho con.

Từ Ngự Phong nghe xong thì không khỏi hoảng hốt, ông nhanh chóng mở máy trước mặt lên và gọi điện thoại cho cấp dưới để hỏi rõ tình hình.

Những dây số hỗn độn trước màn hình vi tính cùng những báo cáo của cấp dưới khiến ông thực sự choáng váng, mà Bạch Sính Đình vẫn không ngừng luyên thuyên bên tai

- Ngự Phong, ông không thể nghe bọn họ nói linh tinh được. Thiên Tàn là người thế nào dĩ nhiên ông biết rõ. Con của chúng ta không thể gian lận trong kinh doanh được!

Gương mặt già nua của Từ Ngự Phong đã sớm biến sắc, cộng thêm những lời biện hộ của Bạch Sính Đình mà ông không thể kìm nén nổi nữa mà đập mạnh tay xuống bàn

- Bà có biết tôi vừa nghe được gì không hả? Trốn thuế, bí mật lập quỹ đen! Đó là chuyện tốt mà con bà làm đấy! Tôi không thể để yên chuyện này được!

Dứt lời, ông thờ phỉ phò điều chỉnh lại tâm trạng. Xong, chẳng buồn ném xi đến Bạch Sính Đình nữa mà tiếp tục gọi điện thoại cho những người khác.

Hai tay Bạch Sính Đình đặt trên đùi đã sớm cuộn chặt, móng tay cơ hồ đã sắp cắm sâu vào lòng bàn tay. Bà ta đang cố gắng nhẫn nhịn hết khả năng của mình.

Từ Ngự Phong từ trước đến nay vốn dĩ không hề xem Từ Thiên Tàn là con mình, bây giờ xảy ra chuyện này, có lẽ ông đang mừng thầm vì sắp loại bỏ được đối thủ cho con riêng của mình!

Chắc chắn Từ Ngự Phong sẽ âm thầm tìm mọi cách để đưa Từ Lâm lên vị trí chủ tịch.

Nhưng Bạch Sính Đình bà ta không phải là một người sẽ từ bỏ dễ dàng, bà ta đã cố gắng nhẫn nhục chịu đựng đến ngày hôm nay thì không thể để mọi công sức của mình đổ đi hết được. Càng không thể để con trai bà ta chịu thiệt thòi được.

Quyền thừa kế nhất định phải thuộc về Từ Thiên Tàn chứ không phải Từ Lâm!

Từ Lâm ngồi ở hàng ghế phía sau đọc một sấp tài liệu dày cộp, đáng vẻ tập trung đến đáng sợ. Thình thoảng mắt phượng lại nhúu chặt rồi giãn ra.

- Tên phế vật đó đang ở đâu?

Triết Liệt đang lái xe, nghe hẳn hỏi liền đáp

- Từ tiên sinh, bây giờ cả Đại Từ và Từ gia đều náo loạn cả lên rồi ạ! Nếu Từ Thiên Tàn không thể giải quyết được ngay thì việc viện kiểm sát can thiệp vào chỉ còn là vấn đề thời gian thôi ạ! Từ ba tiếng trước, hẳn ta đã không ở công ty nữa.

Từ Lâm nhếch môi nở một nụ cười lạnh, kẻ khiến hắn và Hàn Di Xuyên phải xa nhau suốt sáu năm trời, đã đến lúc hắn tính món nợ này rồi!

Có lẽ không ai có thể biết được hiện giờ người đứng đằng sau thao túng mọi chuyện, đập Từ Thiên Tàn ra khỏi vị trí chủ tịch hội đồng quản trị và lợi dụng cả Đại Từ để trả nợ chính là Từ Lâm

Vì đối với một ông chủ của nền kinh tế toàn cầu như hắn thì dù cho có mất đi một tập đoàn như Đại Từ thì cũng chỉ như mất đi một cọng tóc mà thôi!

Vậy nên hắn dùng nó chơi đùa một lúc cũng chẳng việc gì!

Có thể sẽ có rất nhiều người cho rằng hắn hạ lưu, dễ tiện khi ra tay với cả em ruột của mình. Nhưng dù vậy cũng chẳng sao, vì vốn dĩ hắn chẳng thích chơi sạch! Hơn nữa..... một người em cùng cha khác mẹ làm sao bằng một người mẹ ruột, một đứa con ruột và một người phụ nữ mình yêu nhất!

Từ Lâm đóng một tập văn kiện lại, mở một văn kiện khác ra, nhàn nhạt nói

- Cứ để nó hưởng thụ cảm giác này một lúc nữa!

Triết Liệt có chút kinh hãi nhưng vẫn không hỏi thêm, tiếp tục lái xe.

Đã gần đến giờ ăn trưa nhưng trong phòng bệnh chỉ có mỗi mình Hàn Dĩ Xuyên. Cô đang trò chuyện video với những người đồng nghiệp.

- Cô Hàn, cô khỏe hơn rồi chứ ạ?
- Cô Hàn, khi nào cô mới quay lại làm việc ạ? Chúng tôi rất nhớ cô đấy!
- Phải đấy ạ, cô nghỉ lâu như vậy rồi, không phải cô định nghỉ muốn chứ ạ?
- Cô Hàn, cô không được nghỉ đâu đấy ạ! Cô không thể bỏ chúng tôi được!
- Cô Hàn, cô và bé vẫn khỏe đúng không ạ?
- Cô Hàn, cô sớm quay lại với chúng tôi nhé!
- Cô Hàn, cô đừng quá mê mẩn Từ Tổng mà bỏ mặc OY đấy nhé!

Rất nhiều nhân viên của OY cùng tụ lại trước màn hình laptop để được nói ít nhất một câu với Hàn Dĩ Xuyên. Bây giờ là thời gian nghỉ trưa nên tất cả bọn họ đều đang ở carin của công ty.

Hàn Dĩ Xuyên dờ khóc dờ cười nhìn những người đồng nghiệp cấp dưới, cô vừa cười vừa nói

- Kane, Ann, không phải hai người sợ tác phong làm việc của tôi lắm sao? Tôi không đến công ty thì hai người phải tổ chức ăn mừng mới phải!

Ann bĩu môi lắc đầu và nhanh miệng giải thích

- Cô Hàn, chúng tôi không hề có ý nghĩa này ạ, chỉ là tác phong làm việc của cô quá nhanh nên chúng tôi không theo kịp thôi ạ!

Nụ cười trên môi Hàn Dĩ Xuyên thoáng nhạt đi.

Sáu năm qua, tại sao cô lại hình thành thói quen "nhanh chóng" như vậy, điều này chỉ có mỗi mình cô hiểu mà thôi!

Những ngày tháng không có Từ Lâm bên cạnh, cô đã một mình vượt qua tất cả, cô phải tập quên hẳn, học cách sống không có hẳn, cô một mình nuôi dạy tiểu Hiền, dồn sức làm việc để kiếm tiền chữa bệnh cho con, còn phải vất kiệt cả sức mình để tìm kiếm người có thể cứu con mình.... Chính vì vậy mà cô đã học cách làm nhanh mọi thứ, cô tắm nhanh hơn, ăn vội hơn, bước đi nhanh hơn và cả tốc độ phát ngôn cũng nhanh hơn; bởi vì cô đã từng rất sợ, tiểu Hiền sẽ không thể đợi được thêm nữa....

Đó đã sớm trở thành thói quen và tác phong của cô, cả trong cuộc sống và công việc; và bây giờ, cô muốn dùng chính thói quen ấy để có thể theo kịp bước chân của Từ Lâm, cô sẽ không để hẳn phải dừng lại chờ cô, quay lại chờ cô, và cô muốn theo kịp tình yêu của hẳn....

Thấy Hàn Dĩ Xuyên trầm mặc không nói gì, tất cả những người trước màn hình đều im lặng, không biết bản thân có nói gì sai không?

Tất cả đều đưa mắt nhìn nhau rồi cũng có người mở lời đầu tiên

- Cô Hàn, cô sao vậy? Có phải chúng tôi nói nhiều rồi không?

Nghe tiếng nói truyền đến từ bên kia màn hình, Hàn Dĩ Xuyên giật mình định thần lại, cô cố nặn ra một nụ cười ngượng ngịu rồi lắc đầu

- Không có, tôi không sao! Khải Đình, tuần này tiếp tục gửi báo cáo qua emails cho tôi! Tôi sẽ sớm quay lại làm việc nên đừng có lười biếng nữa!

Khải Đình nhìn những người bên cạnh mà cười tủm tỉm và gật đầu với Hàn Dĩ Xuyên.

Cô thật sự rất ngưỡng mộ xếp của mình, tuy đang trong thời gian nghỉ phép nhưng vẫn không hề xao nhãng công việc, vẫn luôn xử lý mọi việc qua email; đây thực sự là một tấm gương mà cô muốn noi theo.

Hàn Dĩ Xuyên điều chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái hơn, cô nhìn một đám "bà tám" trước màn hình, thấp giọng hỏi

- Sao vậy? Không có chuyện gì muốn nói với tôi nữa sao? Các cậu nhìn lại mình xem, tôi nhập viện như vậy mà không ai lo lắng đến đây, có phải đã làm sai gì nữa rồi đúng không? Thầy gọi đến trách mắng?

Kane vội vàng xu tay, gương mặt thoáng khổ phủ nhận

- Cô Hàn, cô hiểu.....

Tút tut tut

- Bệnh nhân không được dùng điện thoại hoặc laptop quá nửa tiếng, đây là lời dặn của bác sĩ mà em dám không nghe à?

Hàn Dĩ Xuyên hết sức bất ngờ khi Phạm Diệc không biết từ đâu xuất hiện mà giật mất điện thoại của cô rồi ngắt cuộc gọi, còn dạy dỗ cô. Cô nhìn anh đang đứng trước mặt, giận dữ nói

- Phạm Diệc, sao anh lại có thể tự tiện ngắt điện thoại của em như vậy chứ?

Phạm Diệc ngồi xuống bên cạnh cô, trên môi treo một nụ cười dịu dàng, nửa đùa nửa thật nói

- Tiểu Xuyên, anh biết em là một người đam mê công việc và rất có trách nhiệm, hơn nữa còn rất quan tâm đến nhân viên của mình. Nhưng bây giờ em không được khỏe nên phải tuyệt đối nghe lời bác sĩ, dưỡng bệnh là nhiệm vụ hàng đầu của em bây giờ!

Hàn Dĩ Xuyên bất lực thở dài, cô miễn cưỡng gạt đầu rồi chìa tay ra trước mặt Phạm Diệc

- Được rồi được rồi, em nghe là được chứ gì. Anh trả điện thoại lại cho em đi, em sẽ không gọi nữa!

Phạm Diệc vừa cười vừa để điện thoại vào tay cô, quan tâm hỏi

- Đói bụng chưa?

Nghe đến đồ ăn, Hàn Dĩ Xuyên lập tức lắc đầu không ngừng, cô cất điện thoại và chán nản nói

- Em không muốn ăn gì cả, bây giờ chỉ cần ngủ thấy mùi thức ăn là em lại buồn nôn..

Nụ cười trên môi Phạm Diệc thoáng cứng dần, anh lén nhìn xuống bụng còn phẳng lì của Hàn Dĩ Xuyên.

Nơi đó, một sinh linh nhỏ bé đang dần lớn lên, nó là máu thịt của người phụ nữ anh yêu, nhưng nó chẳng hề có quan hệ gì với anh.

Nó là kết tinh tình yêu giữ cô và người cô yêu, cũng là người yêu cô; nó là giọt máu thứ hai của Từ Lâm trong cơ thể cô!

Điều đó có nghĩa rằng anh thật sự không còn cơ hội nữa sao?

Sáu năm trước, mặc cho cô có sinh con của người đàn ông khác thì anh vẫn rất muốn được chăm sóc và yêu thương mẹ con cô. Nhưng tại sao bây giờ anh không còn đủ dũng khí đó?

Phải chăng là vì khác với sáu năm trước, Từ Lâm cần đứa con này, cần mẹ con cô!

Nhưng hình như không phải!

Từ Lâm chưa từng vứt bỏ Hàn Dĩ Xuyên và cả con của mình, cho dù là sáu năm trước hay bây giờ!

Và dù cho anh có làm gì đi nữa thì anh vẫn là người thua cuộc; người mà Hàn Dĩ Xuyên cần mãi mãi không phải anh!

Hàn Dĩ Xuyên uống hết một ngụm nước, cô thấy thật lạ khi Phạm Diệc lại im lặng không nói gì nên mới hỏi

- Phạm Diệc, anh sao vậy? Có chuyện gì xảy ra với anh sao?

Phạm Diệc nở một nụ cười đau đớn lắc đầu

- Anh làm sao xảy ra chuyện gì được! Chỉ là.... Dĩ Xuyên, anh có điều này muốn hỏi em..

Phải rồi!

Từ Lâm đang giấu Hàn Dĩ Xuyên sự tồn tại của đứa bé, còn bắt tất cả mọi người cùng giữ kín chuyện này!

Quyết định này của Từ Lâm chính là lừa dối cô, còn là một quyết định rất tàn nhẫn đối với cô!

Nếu bây giờ anh nói ra hết mọi chuyện thì sẽ khiến cho lòng tin của Hàn Dĩ Xuyên đối với Từ Lâm bị lung lay, có thể cô sẽ xa lánh hẳn. Như vậy thì anh sẽ có cơ hội nhiều hơn.....

Cho dù biết làm như vậy là ích kỷ, là nhẫn tâm với hai người họ nhưng anh vẫn không thể từ bỏ Hàn Dĩ Xuyên.

Hàn Dĩ Xuyên khẽ nhú mắt nhìn anh, thanh âm trong trẻo cất lên

- Có chuyện gì sao?

Phạm Diệc hết nhìn bụng của cô rồi lại đến đối diện với cô.

- Dĩ Xuyên, nếu như, anh nói là nếu như Từ Lâm cố tình giấu em một điều gì đó, một chuyện rất quan trọng đối với em, nếu như vậy, em vẫn còn muốn tin tưởng hắn ta và ở bên cạnh hắn ta?

Hàn Dĩ Xuyên nghe xong vừa kinh ngạc nhìn anh, vừa trở nên khẩn trương, môi anh đảo khề mấp máy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Anh Đi Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.